

Giới thiệu Chọc Không Nổi, Trốn Không Xong

Chọc Không Nổi, Trốn Không Xong của tác giả Mèo Mập To Thích Ăn Cá là câu chuyện về mơ ước cuộc sống tự do tự tại của nàng nhưng có lẽ không được như ý...

Nàng là một tiểu nữ nhỏ bé, là một cô gái có mơ ước sống một cuộc sống ung dung tự tại nhưng lại bị tên tiểu nhân kia ức hiếp khiến cho nàng không thể dứt ra được.

Liệu mọi chuyện sẽ ra sao ? Mời các bạn theo dõi câu chuyện !!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nổi, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Hưu thư

Trời sáng rõ, ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu lên chữ hỉ đỏ thắm trên tường, trên giường hỉ chẵn hồng thêu uyên ương dùm đó bị vứt vào một xó, trên giường chỉ có một nữ tử mặc lý y mơ mơ màng màng vừa tỉnh ngủ.

(lý y: áo lót, áo trong)

Người vừa tỉnh dậy ở trên giường hỉ trong phòng hỉ đương nhiên là tân nương, thế nhưng nét mặt tân nương này có phần đờ đẫn, rõ ràng vẫn còn chưa tỉnh hẳn.

Tân lang không có ở trong phòng, nha hoàn nghe được động tĩnh đẩy cửa vào, khoe miệng chứa ý cười hả hê, khinh thường lẫn không kiên nhẫn đưa một tờ giấy có mấy chữ cho người còn đang ngáp liên tục khoe mắt vẫn còn vương gi mắt.

"Thứ gì đây?" Hách Quang Quang ngây ngốc nhận lấy tờ giấy rồi nhìn, nhìn qua đại khái mười mấy chữ, trừ chỗ ghi tên có kí tên còn có cả đại ấn chói lọi của quan phủ, số chữ nàng biết tính ra không quá một bàn tay, thật sự xem không hiểu.

Chẳng hề cảm thấy xấu hổ vì không biết chữ, Hách Quang Quang vừa giơ tay cào cào tóc rối, thuận tiện lau gi mắt, vừa phớt lờ giở tờ giấy mặc hương hời nha hoàn đang héch mặt, "Viết gì vậy? Người hãy đọc xem."

Không biết chữ lại còn không thèm che giấu, đúng là da mặt dày lợi hại, không hổ từ trong núi chui ra! Khinh bỉ trên mặt nha hoàn càng đậm, không kiên nhẫn trong mắt không thèm che giấu mà lộ hẳn ra ngoài, lui về phía sau một bước hừ một tiếng: "Đây là hưu thư. Ngay cả chữ cũng không biết, còn muốn làm Tam thiếu nữ Bạch phủ? Tam thiếu gia của chúng ta nói chưa cùng cô chung phòng, cô vẫn còn trong sạch, cầm hưu thư đi đi, Tam thiếu nhà chúng ta thiện tâm, sợ cô ra khỏi Bạch phủ chết đói, đây là hai trăm lượng bạc, cầm rồi đi nhanh lên."

(nãi nãi: mợ chủ, cách xưng hô của người phong kiến với con dâu của ông bà chủ)

Hưu thư? Hách Quang Quang nghe vậy suýt nữa thì sặc nước miếng, trừng to mắt nhìn cái tờ giấy gọi là "Hưu thư" trong tay, nàng đang bị hưu?

Đêm qua tân lang không trở về phòng, sau cùng nàng không đợi được phải tự tay tháo khăn trùm côi y phục đi ngủ, đêm tân hôn ngay cả hỉ phòng tân lang cũng không về, đây rõ ràng không nề mặt nàng, vớ này thật khó nuốt trôi, mấy phen muốn lao ra tìm cái tên Bạch Tiểu Tam mà đánh cho một trận, cho hắn ném thư kết cục dám coi thường nàng, chỉ là mỗi khi đến phút chót đều nhớ đến giao đãi của lão già kia, bắt đắc dĩ mới nén cơn giận, bỏ qua việc tìm Bạch Tiểu Tam tính sổ mà nghiêng răng nghiêng lợi đi vào giấc ngủ.

Ai ngờ nàng nhận một đêm không đi tìm Bạch Tiểu Tam tính sổ, kết quả hôn trưởng khốn kiếp kia còn dám viết hưu thư cho nàng? ! Ông nội nhà nó, sớm biết người trong Bạch gia không cho lão già nhà nàng mặt mũi như vậy, nàng nhất định trước ngày thành thân việc đầu tiên là đánh cho Bạch Tiểu Tam thành đầu heo mà chạy!

Nha hoàn thấy bộ dạng "Bị đá kích lớn" của Hách Quang Quang, khoe miệng hơi vênh, nhìn người khác khổ sở thật là một hưởng thụ lớn trong đời.

Dư quang khoe mắt Hách Quang Quang quét qua vẻ mặt của nha hoàn, hơi hơi nháu mày không chấp nhặt với ả, chỉ không ngừng buồn bực mình rốt cuộc đã gây hấn ở đâu, thế nào mà vừa gả vào cửa đã bị hưu?

Vẫn còn nhớ cha Hách Đại lang khi còn sống dặn đi dặn lại nói nàng được gả phải hiểu biết thu lại tính tình, phải dịu dàng hiền thực, ở trước mặt trượng phu và cha mẹ chồng không được hỗn láo, ít nhất phải ra vẻ cho đến khi mang thai nổi dỗi cho nhà chồng, nếu không sẽ bị bỏ rơi.

Lão già còn nói nữ nhân bị hưu cho dù đúng nhưng vẫn vô cùng nhục nhã, đời này nàng cũng đừng nghĩ muốn ở trên đường lăn lộn, bề mặt!

Lời giao đãi trước khi lâm chung của cha như vừa nói hôm qua, từng câu từng chữ vững vàng ghi tạc trong đầu Hách Quang Quang, vì không dễ bề mất, từ khi nằng cảm tin vật nắm đó hai nhà trao đổi vào cửa Bạch gia, cho đến khi cùng Bạch Tiểu Tam bãi đường chỉ trong năm ngày ngắn ngủi, nằng không hề lớn tiếng nói ra câu nào, ngay cả đi bộ cũng từng bước từng bước đi như mèo nển lại việc muốn quăng đôi giày đi, nhìn thấy người, mặc kệ là oai qua liệt tảo, cho dù mặt không tự nhiên mà co giật liên tiếp cũng phải ép buộc bản thân mỉm cười với người trước mặt.

(oai qua liệt tảo: ám chỉ những người/ vật xấu xí)

Có trời chứng giám, Hách Quang Quang nằng đã rất cố gắng rất cố gắng dựa trên hình tượng thực nữ nằng biết mà làm theo!

Thấy Hách Quang Quang không ngừng ngăn người, nha hoàn bị bỏ một bên bèn nổi giận: "Còn ngăn người gì nữa? Mau mau thu xếp, nô tỳ không có nhiều thời gian lễ mễ với cô đâu."

"Hư thư này ai viết?" Hách Quang Quang hỏi.

"Đương nhiên là Tam thiếu gia viết."

"Viết khi nào?"

"Vừa nãy."

"Hắn đang ở đâu? Sao không tự mình tới đưa!" Tức giận trong mắt Hách Quang Quang nhanh chóng bốc lên.

"Tam thiếu gia rất bận rộn, đối với ‘những người không liên quan’ đương nhiên sẽ không lãng phí thời gian và tinh lực." Nha hoàn há hê nói.

"Hừ, ngươi không nói ta cũng biết, đi ra ngoài tầm hoa văn liễu chữ gì? Thật đáng tiếc, hắn đã có tiểu mỹ nhân như ngươi ở nhà lại còn vẫn phải ra ngoài ăn chơi đàng điếm, thế nào, hình như chưa từng nghe nói Tam thiếu gia muốn thu người gần gũi như ngươi vào phòng?" Hách Quang Quang lấy ánh mắt cực kỳ thương hại nhìn từ đầu đến chân nha hoàn, cuối cùng còn vô cùng đáng tiếc chộp miệng một cái chứng tỏ ả ta chẳng đáng giá.

Oành một cái, nha hoàn bị chọc vào nỗi đau nổi giận, nhảy dựng lên không lấy làm vui vẻ nói, "Vậy thì làm sao? Mặc kệ Tam thiếu gia thân mật với bao nhiêu người, ít nhất ta còn biết chàng ấy thích ta! Không giống người nào đó vì để vào cửa Bạch gia mà giờ thủ đoạn, cuối cùng còn không phải động phòng cũng chưa được động đã chịu kết cục bị huỷ. Ngay cả ‘Nô tỳ’ cũng không xưng, xưng hắn ta, nhìn là biết ả ta tức giận đến thế nào."

Hách Quang Quang thương hại liếc mắt nhìn nha hoàn đang nhảy tung tung, tên ả là gì cũng chưa nhớ ra, đứng dậy lấy ra nam trang lúc mới đến mặc vào, không hề ý nói: "Tên đó mỗi ngày ôm ấp chơi đùa cùng với mấy thứ hạ tiện, cũng chỉ có ngươi cho rằng là miếng mồi ngon, lão nương vừa nhìn đã ghê tởm, thật ra còn phải cảm ơn hắn đem qua không tới đây, nếu không sợ rằng lão nương dính phải mấy thứ bệnh không đứng đắn kia ấy chứ."

"Ngươi dám lăng mạ Tam thiếu gia nhà ta! Ngươi quá. Á ô." Nha hoàn còn chưa mắng xong đã bùng lấy nửa bên mặt kêu lên đau đớn, ngón tay run rẩy không thể tin chỉ vào Hách Quang Quang, "Ngươi...ngươi đánh ta?"

Hách Quang Quang mặc quần áo xong lẳng lẳng tiến lên, thân thủ nhanh chóng đánh úp về phía cái eo của nha hoàn rồi giật đai lưng của ả xuống, lấy tốc độ nhanh như chớp trói hai tay cô ả kiêu ngạo ra sau người, đập cái người không ngừng dấy dựa phản kháng xuống đất rồi hai mắt quét qua căn phòng, cầm lấy miếng lụa trắng trên đầu giường để nghiệm chứng trình tiết của con gái vô thành một cục nhét vào trong miệng nha hoàn đang gào thét.

"Nếu của báu Tam thiếu gia kia đã viết hư thư, vậy lão nương cũng không cần phải giả bộ tôn tử, ngay cả một con nha hoàn cũng dám vung tay múa chân với ta, Bạch gia có phải đã khinh người quá đáng lắm không?" Hách Quang Quang híp mắt tiến tới nói nhỏ với nha hoàn đang dần biết sợ trước mặt, túm lấy cái chân đang đá, dùng sức bóp một cái, trong tiếng kêu cha gọi mẹ chói tai hừ lạnh nói, "Đúng là lâu chưa được dạy dỗ, hiện giờ lão nương sẽ thay cha mẹ ngươi dạy dỗ tiểu nha đầu không biết trời cao đất dày như ngươi!"

Hách Quang Quang không biết được cái gọi là khoan dung độ lượng, người đã ăn hiếp nằng dùng mong sống dễ chịu trong tay nằng, tiểu nha hoàn này từng là nhập mạc chi tân của Bạch Tiểu Tam đã không ngừng đâm chọc khiêu khích khi nằng đến Bạch gia, có một lần còn "Không cần thận" ném com canh của nằng xuống đất, lúc ấy vì lời dặn của cha nên không dám hành động thiếu suy nghĩ, bây giờ nếu Bạch Tiểu Tam kia đã huỷ nằng thì ngại cái quái gì nữa?

(nhập mạc chi tân: khách quen, ý chỉ loại gái ấy ấy *chỉ chỉ*)

"Hu hu." Thấy Hách Quang Quang ở lộn quần ả ra, lần này nha hoàn đã sợ thật sự, liều mạng vịn cái eo nhỏ né tránh ma thủ của Hách Quang Quang, trong mắt tràn ngập cầu xin lấy lòng, bất đắc dĩ đối phương không chấp nhận yếu thế của ả, trong chớp mắt nửa thân dưới đã bị lột sạch, ngay cả quần lót cũng không để lại.

"Hé hé, lột hết cho ngươi, sau khi Bạch Tiểu Tam trở lại bớt được một việc, đến lúc đó nói không chừng ngươi còn phải cảm tạ ta đấy." Hách Quang Quang đưa dai cầm chiếc quần lót mỏng manh quơ quơ trước mặt cái người sắc mặt tái mét kia, nghĩ nghĩ lại vẫn chưa hả hết giận, thò tay lấy lụa trắng trong miệng nha hoàn ra đổi thành chiếc quần lót vừa mới lột xuống vẫn còn hơi ẩm cơ thể.

Cười tít quét mắt nhìn hai cái đùi đẹp đang run rẩy kịch liệt, Hách Quang Quang không nhịn được tán thưởng thành tiếng, duỗi vuốt sói sờ soạng lên hai đùi, cảm giác không tệ, chẳng trách Bạch Tiểu Tam cưng chiều ả, cười khế một cái thu hồi cái tay sờ sảng vỗ vỗ lên gương mặt đỏ ửng của nha hoàn xinh xắn, "Cô nãi nãi lương thiện lắm, chỉ trừng phạt ngươi nho nhỏ một chút, lột nửa người dưới của ngươi là được rồi, y phục phía trên tạm thời giữ lại."

Nha hoàn giận đến mức suýt nữa thì ngất lịm, cái bộ dạng hiện giờ của ả nếu bị người khác nhìn thấy thì làm sao đây? Sợ không phải chưa đến một ngày

ả sẽ trở thành trò cười trong phủ mắt. Không ngờ Hách Quang Quang kia vẫn luôn ngoan ngoãn ngay cả nói cũng không dám lớn tiếng lại có thể khó chơi như vậy, ả đã hối hận vì muốn lấy lòng Tam thiếu gia mà giành việc cầm hưu thư tới cười nhạo Hách Quang Quang rồi.

Trùng phạt nhỏ nhỏ nha đầu ám giường của Bạch Tiểu Tam xong, lửa giận trong ngực Hách Quang Quang thoáng dịu đi, cẩn thận cắt kỹ hưu thư cùng hai trăm lượng ngân phiếu, Bạch gia không hổ là nhà giàu mới nổi, Bạch Tiểu Tam không muốn gặp nàng đã tiện tay bỏ ra hai trăm lượng, không biết chừng tài vợ chồng Bạch lão gia có hào phóng hơn không đây?

Đồ Hách Quang Quang mang đến không nhiều lắm, thu dọn cũng rất tiện, trừ ngân phiếu bỏ vào trong người, mấy thứ còn lại cùng quần áo đều nhét hết vào trong bọc tay nải.

Mang theo tay nải, Hách Quang Quang ưỡn ngực ngẩng đầu cực kỳ tiêu sái cất bước dưới ánh mắt “nóng rực” hận không thể giết chết nàng của nha hoàn mà ra khỏi hi phòng.

Bạch phủ rất lớn rất xa hoa, ban đầu lúc mới tới mắt Hách Quang Quang tròn lồi cả ra, như kẻ lỗ mãng ngu xuẩn hết nhìn đông đến nhìn tây, thỉnh thoảng lại kéo kéo nha hoàn bên cạnh hỏi đây là cái gì đó là cái gì, có lẽ lúc ấy nàng xử sự quá kém cỏi, khiến cho toàn bộ người trong phủ lấy ánh mắt hèn mọn thô lỗ mạo mà nhìn nàng.

(thô lỗ mạo: ám chỉ nông dân thô lỗ và đầu óc đơn giản.)

Nhìn Hách Quang Quang xách tay nải ra ngoài, mấy nha hoàn đặc biệt linh thông tin tức che miệng bắt đầu cười trộm, tầm mắt không hề che giấu mà nhìn chòng chọc Hách Quang Quang.

Hách Quang Quang không để ý các nàng, trực tiếp đi về phía viện của Bạch phu nhân.

Gần tới cửa viện Bạch phu nhân thì bị một ma ma cản lại, dáng người bánh mì ngăn trước mặt Hách Quang Quang cao giọng nói: "Thân thể phu nhân nhà ta có bệnh nhẹ, mời Hách cô nương trở về."

"Hôm qua ta thấy bà ấy vẫn khỏe như vâm sao hôm nay đã ra thành thế này? Chẳng lẽ vì xấu hổ không dám gặp ta hay sao? Cút sang một bên!" Hách Quang Quang vung tay lên, ma ma tròn vo ngay lập tức giống như con gà con bị lăng qua một bên, dưới cái hô to gọi nhỏ của ma ma mà sải bước đi vào sân trong của Bạch phu nhân.

Lập tức có thêm vài người từ trong viện của Bạch phu nhân vọt ra chắn trước mặt Hách Quang Quang, ánh mắt không kiêng nể trừng trừng nhìn cái tênbất nữ bất nam đã bị hưu lại còn muốn những nhằng này.

Đứng, dùng cái từ "Bất Nam Bất Nữ" này để hình dung bộ dạng hiện giờ của Hách Quang Quang không hề khoa trương chút nào, chiều cao thon dài cùng với một thân nam trang màu trắng đục bằng vật liệu thông thường, tóc đơn giản dùng một sợi dây buộc ở sau ót, ngay cả trâm cũng không dùng, trên mặt không thoa son phấn, khe cau mày, đôi mắt to không kiên nhẫn nhìn bọn hắn, khoe miệng khe mỉm, nếu không phải đã biết nàng là Hách gia cô nương có hôn ước với thiếu gia nhà mình, tất cả mọi người sẽ cho rằng đứng trước mặt mình là một thằng nhóc tuần tú linh lợi ấy chứ.

"Chó ngoan không chặn đường, sao mới sáng sớm ‘chó’ của Bạch phủ đều tranh nhau chạy tới đây chặn đường vậy?" Lời nói rét căm căm từ trong miệng Hách Quang Quang nhả ra, trong giọng nói không chút che giấu mang theo châm chọc.

Mấy người bị gọi là chó rất giận dữ, đang muốn quát một phen thì trong phòng truyền đến giọng nói của Bạch phu nhân: "Đề nàng vào đi."

"Hừ." Chủ nhân lên tiếng, bọn hạ nhân không tình nguyện mà nhường đường.

Cười khẩy một tiếng, Hách Quang Quang sải bước đi vào phòng ngủ của Bạch phu nhân dưới ánh nhìn căm tức của bọn hạ nhân.

Bạch phu nhân vừa mới dậy, đang mặc trung y ngồi ở trên giường rửa tay súc miệng, nhìn thấy Hách Quang Quang một thân nam trang vải thô áo gai hơn nữa còn đỉnh đặc quan sát mình, không được tự nhiên ho nhẹ mà nói: "Cách ăn mặc này của Quang Quang. Thật tuấn."

"Chúng ta không quen, vẫn gọi ta là Hách cô nương đi." trong mắt Hách Quang Quang lóe lên bài xích, nàng không tiếp thụ nỗi việc người không thân thiết gọi nàng là Quang Quang.

Trên mặt Bạch phu nhân thoáng lúng túng, không ngờ Hách Quang Quang nói chuyện lại không nề mặt như vậy.

"Ta tới đòi một lời giải thích, nếu quý phủ không muốn gặp ta sao còn muốn cưới ta? Ta thà để các người như lưu manh không chấp nhận hôn sự kia, hoặc là bị các người ác bá mà kiên quyết xóa bỏ thông gia còn hơn, cũng không muốn bị Bạch gia vô si đùa bòn như kẻ ngốc!" Chẳng trách được mấy năm gần đây Bạch gia buồn may bán đất nhưng hôm qua người tới chúc mừng lại ít đến thăm hại, thì ra bọn họ đã sớm ra quyết định muốn hưu nàng!

"Chuyện này đúng là Bạch gia chúng ta mắc nợ con, đúng là Thanh nhi quá hồ đồ, dám sau lưng chúng ta viết hưu thư, chuyện này ta cũng chỉ mới được nghe, Thanh nhi lại chạy trốn không thấy bóng dáng. . . ." Trước đôi mắt to trong suốt đen láy của Hách Quang Quang soi mói, Bạch Phu Nhân như có chút chột dạ, né tránh mà họ nhẹ nói: "Thanh nhi làm như thế, Bạch gia thật thấy thẹn với Hách lão gia đã có ân với chúng ta, có điều tuy nói hôn nhân do cha mẹ sắp đặt, nhưng đầu ấp má kề vẫn là vợ chồng son, ví như một bên thật sự phản đối mà cố ép ở cùng nhau thì cũng không phải việc hay, thay vì làm lỡ cả đời của con không bằng hiện tại."

Hách Quang Quang ngắt lời Bạch phu nhân, hừ lạnh nói: "Nói như vậy ta còn phải cảm ơn Bạch Tiểu Tam hưu ta? Phi, các người không muốn làm trái với ước định ban đầu nên mới miễn cưỡng làm hi sự, sau đó đảo mắt chuẩn bị sẵn hưu thư, các người làm trò khi đây à?! Hách Quang Quang ta tuy

không biết mấy chữ, nhưng cũng không phải ngu đến mức để các người tùy ý đùa bỡn!"

Vừa dứt lời, "Choang" một tiếng một cái ghế tròn bằng gỗ lim thượng đẳng bị Hách Quang Quang tay không chém thành hai khúc, Bạch phu nhân cùng nha hoàn hầu bên cạnh sợ tới mức tái mét cả mặt.

Mấy ma ma nha hoàn ngoài cửa nghe thấy tiếng động lập tức ở ngoài hồi đã xảy ra chuyện gì, nhấc chân muốn tiến vào lại bị Bạch phu nhân lên tiếng ngăn cản.

Bạch phu nhân vẫn sợ đến vỗ ngực, chưa hoàn hồn nhìn gương mặt tràn đầy tức giận của Hách Quang Quang, cứ nghĩ rằng nàng là loại người tính tình ôn hòa, năm ngày đến đây ấn tượng của nàng với người khác là như vậy, vì vậy bọn họ mới dám trắng trợn chuẩn bị qua quýt hi sự, rồi mắt nhắm mắt mở chuyện nhĩ tử đã sớm viết hưu thư, ai ngờ Hách Quang Quang không hề nén giận cầm hưu thư trực tiếp ra đi như bọn họ mong muốn.

"Người...người muốn bồi thường như thế nào? Chỉ cần không quá phận ta nhất định gắng sức thỏa mãn yêu cầu của người." Bạch phu nhân thân là nữ nhân rất hiểu tình cảnh đau thương khi bị hưu của nữ tử, Bạch gia đã vô lý trước, vì vậy khi Hách Quang Quang nổi bão không hề gọi hộ vệ vớt nàng ra ngoài.

"Vẫn là Bạch phu nhân hiểu lý lẽ." Hách Quang Quang không muốn nán lại Bạch gia thêm nữa, thấy Bạch phu nhân rất thương đạo nên không tiếp tục làm khó bà ta, mở miệng nói, "Ta còn phải sống thêm mấy chục năm nữa, về sau chỉ sợ không ai dám cưới ta, cha đã mất không ai nuôi ta, nếu như không có đủ bạc chắc phải ăn không khí mất, đến lúc đó."

(thương đạo: có thể diện, có nề nếp)

Bạch phu nhân cắt ngang Hách Quang Quang, mở miệng: "Cho người một vạn lượng làm bồi thường được chưa?"

"Quá?" Hách Quang Quang choáng váng, nàng vốn định dùng công phu sư tử ngoạm yêu cầu muốn năm ngàn lượng, còn suy nghĩ nếu đối phương không đồng ý nàng phải dày vò như thế nào mới lấy được bạc, ai ngờ Bạch phu nhân hào phóng ngoại dự liệu của nàng, chợt cảm thấy bản mặt Bạch phu nhân không đáng ghét cho lắm, hơn nữa còn rất thuận mắt.

"Thế nào, vẫn chưa thấy đủ? Vậy lại cho người thêm vài món trang sức cũng không thành vấn đề." Bạch phu nhân dễ bàn bạc như vậy bởi một nửa vì áy náy, nửa còn lại là bị Hách Quang Quang dùng mảnh chém đứt cái ghế dọa cho sợ khiếp.

"Đồng ý!" Hách Quang Quang cười híp mắt tiến lên phía trước, không chút do dự xòe tay đòi tiền.

Bạch phu nhân phân phó nha hoàn bên cạnh đang cảm thấy thiệt thòi mà trề môi bất mãn đi lấy ngân phiếu, đứng dậy kéo Hách Quang Quang đi tới bàn trang điểm chọn lấy ba cây trâm có kiểu cách mới đưa tới, nhìn Hách Quang Quang khắp người mà nhìn không được than nhẹ: "Nữ nhi gia bình thường nên ăn mặc cho ra dáng một chút, Quang. . . . Hách cô nương dung mạo đẹp thế kia đừng nên lãng phí."

Thu hoạch so tưởng tượng được hơn rất nhiều, tâm tình Hách Quang Quang rất tốt, vì vậy không còn cảm thấy Bạch Phu Nhân đáng ghét, cẩn thận cắt kỹ trang sức mỗi cái trị giá ít cũng phải mười lạng bạc, dễ chịu đáp lại: "Hiểu rồi."

Bạch phu nhân lắc lắc đầu, nghĩ thầm đúng là một đứa bé thơ ngây, một vạn lượng bạc đã dễ được nàng hớn hờ, ngay cả chuyện bị hưu cũng thêm để ý, vì thế bà không biết nên mừng vì Hách Quang Quang quá đơn thuần hay là phải áy náy Bạch gia ức hiếp một đứa nhỏ không có cha mẹ.

Một lúc lâu sau, nha hoàn lấy một vạn lượng ngân phiếu từ trưởng phòng* không tình nguyện đưa cho Hách Quang Quang, Hách Quang Quang cầm lấy ngân phiếu cười không khép miệng, nói với Bạch phu nhân: "Yên tâm, về sau Hách Quang Quang ta sẽ không bao giờ bước vào cửa Bạch gia nữa, hai nhà chúng ta không còn quan hệ, không hẹn gặp lại."

(trưởng phòng: phòng thu chi, kế toán)

Hách Quang Quang ra khỏi cửa lớn Bạch gia trong vô vàn ánh mắt vừa thương hại lẫn nghi hoặc.

Thương hại vì Hách Quang Quang bị hưu lại còn không có nhà mẹ đẻ, cuộc sống sau này sẽ không dễ chịu, còn nghi ngờ vì rõ ràng lâm vào cảnh thế thảm mà vẫn cười đến mức xoắn cả lên như vậy, chẳng lẽ chịu kích động quá lớn nên đàn ròi?

Không có thời gian rảnh để mà suy đoán tâm tư người khác, Hách Quang Quang chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái, nếu có người nào chờ đợi bộ dạng buồn bực ảm ức của nàng thì thật xin lỗi, theo câu nói mà lão già nhà nàng thường nói, Hách Quang Quang nàng từ nhỏ đã là một con nhóc vô tâm vô phách, toàn bộ phẩm chất tốt đẹp mà nữ tử hiền lương nên có nàng đều không có, những chuyện nữ tử thường bận tâm để ý nàng lại không hề để ý.

Đổi thành nữ tử bình thường chắc sẽ một khúc hai nháo ba thất cổ, Hách Quang Quang thì chỉ cảm thấy nàng càng được sống tự do tự tại, là việc rất đáng mừng, về phần những người khác thích đối đãi với việc nữ nhân tùy tiện như nàng bị hưu thế nào đi nữa, nếu có người chỉ chỉ trò trò vào nàng thì coi như đối phương đang đánh rắm, dù sao nàng không đau không ngứa, chuyện bị hưu đối với nàng chẳng khác gì việc ăn linh tinh rồi chạy vào nhà xí mấy lần, lần qua lần lại người chút mùi thúi vài lần là chẳng có việc gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Giáo huấn

Hách Quang Quang mang theo lộ phí ngồi ở một quán điểm tâm sáng húp bát hoành thánh nóng hổi và ăn bánh bao thơm phức, bởi hôn sự Bạch gia làm quá mức khiêm tốn, mà mấy ngày nằng ở Bạch gia cũng không ra khỏi cửa, vì vậy hoàn toàn không có ai nhận ra nằng.

Lướt qua bọc quần áo chứa huu thư, nghĩ đến bản thân mình bị huu làm hổ thẹn với thể diện lão già, không khỏi cảm thấy đau lòng, nhưng nghĩ đến mình không cần phải trời buộc cả đời với cái thứ Bạch Tiểu Tam thấy mỹ nhân chân không động thì tâm tình lại tốt lên, một vạn lượng ngân phiếu nằng đã gửi vào tiền trang rồi, chỉ mang bên mình tờ ngân phiếu hai trăm lượng kia để chi tiêu.

(tiền trang: ngân hàng tư nhân)

Hách Quang Quang từ lúc chào đời đã ở trên núi, trên núi chỉ có vài hộ gia đình, già trẻ lớn bé đều rất hòa thuận, cuộc sống ở cùng nhau rất vui vẻ, Hách Đại Lang bình thường dựa vào việc săn thú nuôi gia đình, Hách đại nương may may vá vá, cuộc sống miễn cưỡng coi như không khó khăn lắm, khi mùa đông không săn thú được thì Hách Đại lang sẽ xuống núi “thuận” tay móc từ trên người phú thương để trợ cấp gia dụng.

Theo Hách Đại lang nói, năm đó Hách Đại nương sinh Hách Quang Quang đúng lúc gặp phải tình cảnh trong nhà hết sạch gạo mì, tiền cũng đã tiêu hết, hơn nữa bận rộn bên ngoài cả một ngày cũng không thấy con mồi nào, rõ là cái gì gì mà nhỡ, vì vậy Hách Đại lang chân đầm tay chụp, liền làm cho bé gái ra đời đặt tên gọi Hách Quang Quang, nhằm kỷ niệm ngày đặc biệt trong nhà cái gì cũng trống trơn.

(Bạn nữ chính của chúng ta tên là Quang Quang 光光: có nghĩa là trống trơn, nhẵn tui, trơ trụi)

Khi Hách Quang Quang trưởng thành cũng chẳng tin cái lí do giải thích này của cha nằng, khẳng khái cho rằng sở dĩ ông ấy đặt cho nằng cái tên người nghe người cười như vậy, hoàn toàn chỉ vì Hách Đại lang không có học thức, không biết mấy chữ, căn bản không nghĩ ra được cái tên dễ nghe nào, có thể đặt tên Quang Quang, mà không phải mấy kiểu thô thiển như Quang Thí Cỗ, Quang Ngốc Tử đã đủ để nằng thấp hương khấn Phật vui mừng rồi.

(Quang Thí Cỗ: trần truồng, Quang Ngốc Tử: trọc đầu)

Trước kia Hách Đại lang làm gì Hách Quang Quang không biết, tuổi càng lớn càng phát giác cha mình không vô dụng như vẻ bề ngoài, không nói đến cái khác, chỉ bằng vào bản lĩnh “thuận” tay lấy tiền đã không có ai theo kịp rồi, kể cả đối phương có võ công hay không, nhìn chăm chăm kín hay hở, chỉ cần Hách Đại lang muốn trộm sẽ không thất thủ, nói kỹ thuận trộm đồ của ông ấy đúng thứ hai thiên hạ, phỏng chừng không ai dám nhận là thứ nhất.

Năm Hách Quang Quang năm tuổi thì Hách đại nương sinh bệnh qua đời, Hách Đại lang đêm đó uống say, nói một đồng lời say, theo những lời này Hách Quang Quang chấp vả lại biết được Hách đại nương xuất thân trong gia đình nhà quan, không những sinh ra đã xinh đẹp lại còn rất giỏi giang, người theo đuổi giống như sang cá diếc sang sông, nhưng chẳng ai ngờ bà lại có thể yêu một tên trộm đi trộm đồ nhà bà, sau cùng còn không ngại nào loạn đoạn tuyệt với người nhà để theo ông ấy vào rừng sâu núi thẳm sống những ngày khổ cực.

Hách Đại lang say đến u mê hồ đồ, vừa nói vừa rơi nước mắt, lẩm bẩm nói đời này thứ trân quý nhất ông trộm được để lại cho ông bảo bối chính là Hách đại nương, đặc thù như thử phụ phục hà cầu, đây là một câu dạng như thành ngữ mà bình sinh Hách Đại lang hiếm khi nói ra được.

(đặc thù như thử phụ phục hà cầu: được vợ như vậy còn cầu gì hơn)

Chờ Hách Đại lang tỉnh rượu Hách Quang Quang mới hỏi nẫu thân là thiên kim nhà nào, tại sao lại bị ông trộm được lên đến trên núi, kết quả chẳng hỏi ra được cái gì, Hách Đại lang lắc đầu như trống bỏi, khẳng khái nói nằng đã nghe lắm.

Hách Đại nương đi rồi chỉ còn lại hai cha con nằng sống nương tựa lẫn nhau, đáng đáp Hách Đại lang mặc dù không xuất sắc như Hách đại nương, ngoại mạo cũng miễn cưỡng xem như thuộc hàng trung bình, nhưng thân thể rắn chắc cao lớn uy mãnh còn lấy việc giúp người làm niềm vui, mấy hộ gia đình vùng gần đấy bất luận là cô nương khuê nữ hay tiểu quả phụ không có nam nhân thấy ông đầy lòng đều như tiểu lộc loạn chàng, chỉ đáng tiếc dù cô nương có tốt hơn nữa cũng không lọt vào mắt của Hách đại lang, cả đời này ông ấy không có ý định tái giá.

(tiểu lộc loạn chàng: nai con đập loạn: chỉ nội tâm thấp thòm bất an, thường dùng để hình dung tâm tình của tình yêu nam nữ)

Vào năm Hách Quang Quang bảy tuổi, Hách Đại lang cứu một đôi vợ chồng, họ Bạch, chính là cha mẹ Bạch Tiểu Tam, lúc ấy bọn họ chỉ là thương nhân bình thường, việc buôn bán còn chưa kiếm được nhiều, trên người hai người ấy không mang thứ gì đáng giá, thấy Hách Quang Quang thông minh lanh lợi, diện mạo vừa nhìn đã yêu, vì vậy liền định đoạt hôn sự cho hai đứa bé, cam kết về sau sẽ đối xử thật tốt với Hách Quang Quang coi như để báo đáp ân cứu mạng của Hách đại lang.

Bạch lão gia lấy miếng ngọc bội chất liệu thông thường không đáng giá duy nhất từ trên người bé thành hai nửa, một nửa đưa Hách Quang Quang làm tín vật, nửa kia nói đưa cho tam nhi tử nhà mình giữ.

Hách Đại lang thấy vợ chồng Bạch gia đáng đáp không tệ, đoán rằng cha mẹ xinh đẹp như cái trắng, nhi tử chắc không đến nỗi khô cằn như đậu cô ve, khuê nữ bảo bối gả đi hẳn sẽ không chịu thiệt thòi, hơn nữa còn cảm thấy Bạch lão gia tuyệt đối sẽ có một ngày đổi đời, thay vì gả Quang Quang cho gia đình mình không biết, không bằng gả cho Bạch gia đã từng nhận ân huệ của mình, vì vậy đã đồng ý mối hôn sự này.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, mười năm nay Bạch lão gia buôn bán càng làm càng lớn, thành phú thương nổi danh nhất nơi đó, Hách Đại lang rất hài lòng với mối hôn sự đã định ra cho khuê nữ nhà mình, vừa qua ngày sinh nhật thứ mười sáu của Hách Quang Quang, Hách Đại lang ngã bệnh, gọi nằng

vào bên cạnh đưa cho nàng cầm nửa miếng ngọc bội của Bạch gia, lại dặn dò mấy lời rồi nhắm mắt đi gặp Hách đại nương.

Hách Quang Quang khóc táng Hách đại lang, ở cùng với linh vị Hách đại lang trên núi một tháng rồi mới xuống núi, nàng biết năm đó khi Hách đại nương qua đời Hách đại lang thương tâm đau đớn đã định đi theo, chỉ vì lúc ấy tuổi nàng còn nhỏ mà ông ấy không an lòng để lại một mình nàng, vì vậy cắn răng gắng gượng mười năm, đợi nàng trưởng thành có thể tự chăm sóc bản thân mới vội vàng xuống đất tìm ái thê.

Nếu như Hách Đại lang biết Bạch gia vì làm ăn phát đạt mà khinh thường thông gia như ông, coi nữ nhi bảo bối như ngọc quý của ông là kẻ ngu ngốc đùa bỡn vừa mới bái đường đã bỏ luôn, không biết có giận đến mức từ trong quan tài nhảy ra già làm cương thi hù chết Bạch lão gia không.

Hách Quang Quang ăn xong bữa sáng liền bắt đầu tản bộ xung quanh, đi tới đi lui lại nghe thấy đã có người đang bát quái chuyện về Bạch gia.

"Đã nghe gì chưa, Tam thiếu gia Bạch gia sáng sớm đã hưu thê đấy."

"Thật không? Không phải vừa thành hôn hôm qua sao?"

"Lạ là lạ ở đây, vừa mới thành thân đã hưu thê, chẳng lẽ đêm động phòng phát hiện tân nương tử không còn trinh?"

"Không phải chứ, Bạch gia này cũng quá đáng thương rồi."

"Ta lại không nghĩ thế, hôm qua còn nghe hạ nhân ở Bạch gia nói kia chính là thiếu nữ nãi nãi hiền lành nhút nhát, làm sao có thể trộm hán tử cơ chứ? Tám phần là Tam thiếu gia Bạch gia ghét bỏ cô nương kia nhà nghèo tướng mạo xấu xí, nhìn nàng dễ ức hiếp nên mới hưu."

(trộm hán tử: chỉ người phụ nữ cùng nam nhân thông dâm)

"Nếu ghét bỏ thì làm sao vẫn cưới nàng?"

"Nào ai biết, chuyện mà kẻ có tiền làm ra chính là khó hiểu như vậy, ta mà biết thì ta cũng đã giàu rồi!"

"."

Hách Quang Quang tâm tình vốn đang vô cùng tốt lại nghe được mấy lời mọi người bàn tán lập tức sa sầm lại, còn nói nàng là trộm hán tử! Mặc dù nàng từ nhỏ đến lớn luôn ở trên núi, nhưng trên núi có vài hộ gia đình, trong đó có một gia đình hoa cô nương gồm hai tỷ muội từ kỹ viện trốn tới đây, cho nên mấy lời nói lỗ mãng tục tĩu nàng đều hiểu được.

(hoa cô nương: ám chỉ kỹ nữ)

Bạch Tiểu Tam kia hưu nàng, cuối cùng kẻ khốn kiếp ấy còn được đồng tình, nguy mất! Hách Quang Quang khê cần môi tròn mắt nhìn một đám tam cô lục bà đang hăng hái bát quái kia, sai bước tới làng chơi mà Bạch Tiểu Tam bình thường thích nhất, hoa danh bên ngoài của Bạch Tiểu Tam, trên đường chỉ cần tùy tiện kéo một người hỏi ba người ít nhất cũng có một người biết Bạch Tiểu Tam đang ở chỗ nào, cuối cùng Hách Quang Quang chuyển mục tiêu đến Túy Hoa lâu.

Trên đường đi tìm Bạch Tiểu Tam tính sổ thì nhìn thấy có thư sinh viết hộ gia thư, nhanh trí, Hách Quang Quang chứa đựng tâm không rõ ràng cười đi tới hỏi: "Viết một phong gia thư bao nhiêu tiền?"

"Năm văn tiền một phong, vị tiểu ca này muốn viết bao nhiêu?" Nửa ngày không có khách tới cửa, nhìn thấy Hách Quang Quang đến thư sinh lập tức tỉnh hẳn cả người.

Sờ sờ ống tay áo, đánh giá bạc vụn trên người nàng khoảng chừng hai lượng, đây là toàn bộ gia sản lúc nàng xuống núi, con người Hách Quang Quang xoay vòng mở miệng nói: "Tại hạ muốn viết đơn giản hơn gia thư rất nhiều, là hưu thư, viết một trăm tờ."

"Một trăm tờ hưu thư?" Thư sinh kinh ngạc, không phải là không có người đến tìm hán tử viết giúp hưu thư, nhưng hưu thư một tờ là đủ rồi, yêu cầu hẳn một trăm tờ để làm gì? Chẳng lẽ ngày thường trong lúc rảnh rỗi lấy ra xem tí chút cho đỡ buồn?

"Đừng hỏi nhiều như vậy, tờ hưu thư ta muốn người viết rõ ràng, là nữ hưu nam! Người dựa theo khuôn mẫu hưu thư mà viết, lý do đằng trai bị hưu thì viết. diện mạo xấu xí, bất nhân bất nghĩa, bất trung bất hiếu, chơi bời lêu lổng lại còn phong lưu quá mức, hạ lưu vô sỉ, được rồi, tạm thời chỉ viết bấy nhiêu thôi." Hách Quang Quang vắt hết óc mới nghĩ ra mấy tính từ có vẻ nho nhã này.

Khoe miệng thư sinh giật giật, cho rằng Hách Quang Quang đang đến đùa bỡn hán tử làm vui.

Nhìn ra bài xích của thư sinh, lông mày Hách Quang Quang vừa nhíu, khoe mắt xéch nghiêng lia qua: "Không muốn viết? Có phải hưu người đâu... người không vừa ý cái gì! Lập tức viết cho ta một trăm tờ ra đây, viết xong trả thêm một lượng bạc tiền vát và người thấy thế nào?"

Nghe thấy còn có cả tiền vát vả, thư sinh lập tức xóa sạch bài xích đang đề nén trong lòng, cười ha hả mở giấy trắng bắt đầu viết ra hưu thư, nghe theo lời Hách Quang Quang để trống tên người bị hưu, viết vào toàn bộ mấy lời Hách Quang Quang vừa nói một chữ cũng không bỏ sót.

Lạc khoản: Hách Quang Quang.

Hưu thư mặc dù không đến một trăm chữ, nhưng viết một trăm tờ ít cũng phải nửa này, Hách Quang Quang giao tiền đặt cọc trước, nói khi mặt trời

xuống núi sẽ đến lấy, sau đó không nán lại nữa, vác theo bọc hành lý bước nhanh về phía Túy Hoa lâu tìm Bạch Tiểu Tam.

Ban ngày thanh lâu không mở cửa làm ăn, mấy hoa cô nương đều đang nghỉ ngơi, Hách Quang Quang dạo tới dạo lui bên cạnh Túy Hoa lâu, vì bộ dạng khả nghi, cuối cùng loanh quanh cho đến khi mấy tay đám của thanh lâu phải ra mặt đề phòng nàng.

"Vị đại ca này, xin hỏi Bạch Tiểu Tam thiếu gia Bạch gia có ở trong đó không?" Hách Quang Quang lòi kéo bắt quen tiến lên phía trước cười hỏi với tay đám mặt mày dữ tợn.

"Tam thiếu gia Bạch gia có ở đây hay không thì mắc mớ gì đến ngươi? Ở đâu đến thì trở về đi." Tay đám không kiên nhẫn phát tay xua đuổi, nhìn cách ăn mặc đã biết là người không có tiền, bộ dạng lại còn gầy gò, đâu có giống với người đi chơi kỹ viện, chỉ giống như kẻ vô lại lừa đảo.

"Sao lại không liên quan đến ta? Ta tìm Tam thiếu gia có chuyện ấy chứ." Hách Quang Quang chớp chớp mắt không hiểu mà nói, người dưới núi thật đáng ghét, đôi lúc nói những lời làm cho nàng cảm thấy quái lạ, như hiện giờ vậy.

Hách Quang Quang chỉ vô cùng thành thật dựa theo lý giải của bản thân để trả lời tay đám, nhưng một câu nàng cho rằng rất đơn khi nghe vào tai đối phương lại trở thành chói tai khiêu khích.

"Gì chứ." Tay đám tức cười, trên dưới đánh giá Hách Quang Quang trắng nõn một phen, bĩu môi khinh thường nói: "Tiểu tử mày lông còn chưa mọc đủ lại dám sảng giọng với ông đây? Tam thiếu gia Bạch gia đang cùng Nhu Phù cô nương. nghỉ ngơi, không được quấy nhiễu, thấy tiểu tử mày có chút can đảm, bản đại gia hôm nay tâm tình tốt tha cho mày một mạng, đi đi."

"Ta không đi, cũng không muốn đánh lộn với ngươi, ngươi cho ta vào trong đi." Hách Quang Quang tay ôm quyền với tay đám, vòng qua hẳn trực tiếp vào trong Túy Hoa lâu.

"Tiểu tử thói rượu mồi không uống thích uống rượu phạt!" Tay đám nổi giận, đưa tay chụp lấy sau áo Hách Quang Quang, nhưng lại bắt hụt.

Thân thủ Hách Quang Quang linh hoạt, nghiêng người tránh thoát ma trảo đánh úp sau lưng rồi vuron người một cái đã xông vào trong.

Lần này Túy Hoa Lâu náo nhiệt, một người gào to, lập tức năm sáu tên tay đám khác nhanh chóng vây nàng lại.

"Tiểu tử thói từ đâu tới, dám xông vào Túy Hoa Lâu?" Tú bà nghe thấy tiếng hỗn loạn chạy ra, ban ngày mù không trang điểm, mặt mộc không trang điểm mà phải ra mặt gặp người khiến mục cực kỳ cảm thấy mất thể diện.

"Ta không muốn đánh nhau với các ngươi, nói mấy câu với Bạch Tam thiếu gia sẽ đi ngay." Hách Quang Quang không kiên nhẫn, không phải nói những lời như thanh lâu nam nhân đều có thể đi vào sao? Hiện giờ nàng đã ăn mặc như nam nhân làm sao vẫn không cho vào?

Tú bà tuổi hơn bốn mươi hoa tàn ít bướm, không trang điểm căn bản không nhận ra được, vì Hách Quang Quang xông vào chưa kịp tô son đã đã bị người khác nhìn thấy "bộ mặt thật Lư Sơn" của mục, lửa giận tỏa ra, toàn bộ hỏa khí đổ vào người Hách Quang Quang, quát lên: "Trời tên tiểu tử này lại cho ta!"

Bọn tay đám nghe lệnh tiến lên đi bắt Hách Quang Quang.

Hách Quang Quang không theo chân bọn họ cứng đối cứng, cha đã dạy khi đánh nhau có thể tránh thì tránh, không thể tránh cũng phải cầm cái gì đó đánh lại bọn chúng, nàng là nữ tử không thể tiếp xúc thân thể quá nhiều với nam nhân, hiện giờ trên tay nàng trừ bỏ bao quần áo thì chẳng có gì cả, vì vậy chỉ có thể tránh.

Nhờ Hách đại lang ban tặng, công phu khinh thân của Hách Quang Quang rất tốt, nhảy về phía trước tránh thoát tấn công của bọn tay đám mấy cái rồi chạy đến thang lầu, đẩy cái mặt trắng bệch xấu đến dọa người của tú bà ra rồi nhảy lên lầu hai, nơi này phòng nhiều, vừa rồi trong lúc cái vĩ nàng đã mất sắc nhìn thấy có mấy căn phòng có người mở cửa thò đầu ra, chắc là nơi để ngủ.

Hách Quang Quang chạy tới trước một gian phòng không chút khách khí một cước phá cửa, hỏi đôi nam nữ đang dây dưa trên giường: "Bạch Mộc Thanh có ở đây không?"

Nơi này không có, Hách Quang Quang lại đá cửa phòng bên cạnh, nàng tìm từng phòng một, không tin không thể tìm được Bạch Tiểu Tam.

Phá được bốn cửa thì bọn tay đám đã đuổi đến, Hách Quang Quang vừa tránh vừa tiếp tục đập cửa, cho đến khi bị dồn đến trước một cửa phòng, nàng không phụ sự mong đợi của cửa mọi người lại đá tung một cánh cửa, cho rằng lần này vẫn chưa tìm được người, ai ngờ Bạch Tiểu Tam lại ở trong gian phòng này, lúc này đang che chắn ôm lấy một nữ nhân kinh ngạc nhìn về phía cửa.

"Bạch Tiểu Tam, cuối cùng cũng tìm được ngươi!" Hách Quang Quang vọt vào phòng, thấy bọn tay đám đứng ở cửa không dám tiến vào mà thò phào một hơi.

"Ngươi... sao ngươi lại tới đây?" Bạch Mộc Thanh cực kỳ kinh ngạc, dốc sức chớp chớp mắt xác định mình không nhận sai người, đây chính là người vừa bái đường với hắn sáng sớm đã bị hu.

Bạch Mộc Thanh tuổi vừa đôi mươi, mặt mũi phong lưu, một tướng đào hoa, diện mạo trên trung bình, có thể miễn cưỡng nhập hàng mỹ nam, nhưng vẫn chưa đủ trình độ để đạt tiêu chuẩn "Đại" mỹ nam, chỉ vì gia cảnh giàu có lại rất biết dỗ dành nữ tử, vì vậy trong đám nam tử chưa thành thành thân hắn rất được hoan nghênh, danh tiếng vang xa.

Nhìn thấy Bạch Mộc Thanh Hách Quang Quang liền phát bực, càng nghĩ đến việc hán đi chơi kỹ viện cũng không quên đưa hủ thư về nhà lại càng tức, thấy trên bàn có bầu rượu, bưng lên ánh chừng còn thừa quá nửa, vì vậy cầm bầu rượu đi tới trước giường té thẳng lên mặt Bạch Mộc Thanh còn đang ngán người.

"A." Mỹ nhân trong chăn kinh hô ra tiếng, rất nhanh trùm chăn lùi vào bên trong giường, hoảng sợ nhìn Hách Quang Quang đang nghiêm mặt.

"Người làm cái gì đấy? !" Bạch Mộc Thanh bị hắt rượu lên mặt, nhếch nhác lập tức ngồi thẳng dậy, chỉ là hán quên lúc này thân thể đang trần truồng, ngồi dậy một cái chăn đã trượt xuống, nửa người trên thậm chí thêm nửa cái mông lập tức phơi bày trước mắt Hách Quang Quang cùng một đám tay chân đang vây tại ngưỡng cửa.

Hách Quang Quang mở to mắt, từ trong ngực móc ra nửa miếng ngọc bội ném lên người Bạch Tiểu Tam đang tái mét cả mặt, không hề ngại ánh mắt phần nộ như muốn ăn thịt người của hán mà khinh bỉ nói: "Bạch Tiểu Tam hèn hạ vô sỉ, chỉ hắt ít rượu lên mặt đã tức thành cái dạng này, vậy ta bị cả nhà các người xem như khi đùa giỡn thì sẽ tức thành cái dạng nào nữa? Hừ."

"Đồ điên không cầm hủ thư rồi đi, chạy đến nơi này nổi điên làm gì?" Bạch Mộc Thanh chưa từng cảm thấy mất mặt như bây giờ, đã cầm chăn che lại cái mông, nếu không phải trên thân hán không có một mảnh vải, thì đã sớm nhảy dựng lên giáo huấn cho Hách Quang Quang một trận rồi.

Mỹ nhân trên giường cùng bọn tay chân ngoài cửa nghe vậy đều không tưởng tượng nổi mà trừng to mắt nhìn chằm chằm Hách Quang Quang, thì ra tiểu ca tới Túy Hoa lâu gây rối là thế tử của Bạch Tam thiếu gia hôm qua vừa cưới, vừa qua một đêm đã bị hủ, có lẽ quá giận nên mới tìm đến nơi này khóc nháo cho hả giận đấy mà.

Hách Quang Quang đưa tay cầm cái chăn mà Bạch Tiểu Tam với mỹ nhân đang nắm chặt ném xuống đất, lập tức, hai thân thể trần truồng mê người trắng như bánh mì hiện ra trước mặt mọi người, trên người mỹ nhân còn in mấy vết hồng hồng.

"A a a a." Mỹ nhân cả kinh thét chói tai, nhanh chóng kéo tấm màn màu hồng nhạt vây quanh thân thể, gương mặt vừa xanh vừa đỏ, trừng mắt nhìn Hách Quang Quang hận không thể một đao đâm tới.

Bên này quá mức náo nhiệt, những ân khách cùng mỹ nhân phòng khác đều đã mặc quần áo tử tế hiếu kỳ vây quanh xem náo nhiệt.

Hách Quang Quang thấy càng lúc càng nhiều người, mục đích làm nhục Bạch Tiểu Tam xem như đã đạt được, vì vậy lớn tiếng nói: "Bạch Tiểu Tam, lão nương tới đây chỉ muốn nói cho người biết Hách Quang Quang ta không mẹ không cha, nhưng cũng không phải là người có thể tùy tiện để các người ức hiếp!"

Nói xong không để ý tới phản ứng của Bạch Tiểu Tam, Hách Quang Quang xoay người nghênh ngang đi về phía cửa, giữa ánh mắt tò mò đánh giá của mọi người ra khỏi cửa phòng, đi tới trước mặt tú bà sắc mặt rất khó coi coi ôm quyền cất giọng thành khẩn xin lỗi: "Thật xin lỗi, đã quấy nhiễu nghỉ ngơi của mọi người, ta sẽ đi ngay, ha ha."

"Người đã phá mười hai cánh cửa phòng, tổng cộng là hai trăm lượng bạc!" Tú bà tức giận trừng mắt nhìn Hách Quang Quang đập loạn mà còn dậm mắt tít mắt cười, đưa tay đòi bạc.

"Tìm Bạch Tiểu Tam lấy bạc ấy, vì hán nên mấy cái cửa này mới hỏng, chân của ta cũng vì đập cửa tìm hán mà bị đau đây này." Hách Quang Quang nói xong thì cười hi hi, thừa dịp không ai chú ý lập tức lách người.

Mọi người chỉ cảm thấy "Vèo" một cái có bóng người thoáng qua, định thần nhìn lại, đâu còn có bóng dáng của Hách Quang Quang?

Túy Hoa Lâu náo loạn một phen, bất quá về Bạch Mộc Thanh càng thêm nhiều, vì thế hán còn có được một ngoại hiệu vang ầm ầm—— Bạch Tiểu Tam, về sau người nào nhắc tới hán sẽ không gọi Bạch Tam thiếu gia, mà trực tiếp nói là Bạch Tiểu Tam, dĩ nhiên đây là chuyện của sau này tạm thời không đề cập tới.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Tiểu Mỹ nam

Edit: Diễm mỗ

Hách Quang Quang xả giận xong tâm tình rất tốt, nghĩ tới một trăm phong hủ thư kia còn chưa viết xong, trái phải chẳng có chuyện gì làm liền chạy đến tiệm may mua mấy bộ y phục chất liệu tốt hơn chút, mấy cái tên không coi ai ra gì rất nhiều, chung quy bị người khác vênh mũi lên quả thật có chút uất ức.

Trước kia không có tiền không mua được xiêm y tốt, hiện giờ trên tay có tiền muốn mua gì thì mua nấy, nàng không phải thần giữ cửa, tiêu bạc không đau lòng, lập tức mua bốn bộ nam trang khác màu, dây buộc tóc giày mũ cũng đã mua, tổng cộng hết năm lượng bạc, tuy đắt, nhưng đúng là tiền nào

của nầy, vừa mặc những xiêm y đắt tiền này vào khí chất toàn thân lập tức trở nên khác biệt.

Trước đó Hách Quang Quang chỉ có thể xem như tiểu ca tuần tú, vậy mà vừa mặc y sam lụa màu hải đường lên người, thắt lưng cùng màu, chân mang giày vải màu trắng vân mây, học đòi phong nhã như mấy tên công tử bột tay cầm quạt vẽ sơn thủy, toàn thân vô trang lại giương môi như đang mỉm cười, quả nhiên là hoa hoa mỹ nam tử môi hồng răng trắng, ngọc thụ lâm phong, so với Bạch Tiểu Tam còn đẹp hơn rất nhiều.

Hách Quang Quang đi trên phố, mấy đại cô nương tiểu tức phụ trên đường đều ra vẻ thẹn thùng dùng mắt liếc trộm nàng. Hách Quang Quang xưa nay chỉ thích nam trang, hơn nữa từ nhỏ đã bị Hách đại lang cao lớn thô kệch nuôi như một bé trai, vì vậy giả thành nam nhi cũng giống tới mấy phần, mặc dù gương mặt hơi trắng một chút, nhưng da dẻ của mấy công tử bột cũng trắng, bản thân Hách Quang Quang lại không có vẻ nhu mì nhỏ nhắn yếu ớt đặc thù của nữ tử, nàng vừa đi trên đường cái, không có ai nhìn mà nhận ra nàng là nữ giả nam.

Từ khi ra khỏi Túy Hoa lâu đã gần một canh giờ, Hách Quang Quang không ngờ Bạch Tiểu Tam chỉ bị nàng làm nhục một cái nhỏ nhỏ đã thẹn quá hóa giận phải người sục sạo tìm nàng, thấy bọn hạ nhân cảm bức họa nàng tìm hỏi khắp nơi mới thầm kêu không ổn, vội vàng chọn nơi ít người qua lại, cuối cùng làm như trộm mưa hai cái râu giả từ một quầy hàng nhỏ dính lên trên mặt, lại lấy ra chiếc mũ ni vừa mới mua đeo lên.

Đôi y sam, dáng dấp soái khí không ít, khí chất cũng thay đổi, mà chiếc mũ đã che hơn nửa cái trán của Hách Quang quang, còn thêm hai cái râu cá trê nhỏ nhỏ, mấy gia đình chưa từng thấy Hách Quang Quang không thể dễ dàng nhận ra nàng được.

"Vị tiểu ca này, xin hỏi có gặp qua người này không?" Một gia đình cảm bức họa bảy phần giống hoi Hách Quang Quang.

Lẳng lẳng nhìn không bức họa không giống lắm chốc lát, Hách Quang Quang mới yên tâm, vuốt hai sợi râu cá trê khẽ mỉm cười, lắc đầu thấp giọng nói: "Chưa từng thấy qua."

Bản tôn kẻ cả đứng trước mặt cũng chẳng nhận ra được, Hách Quang Quang chợt cảm thấy khi ở Bạch gia luôn ru rú trong phòng hiếm khi ra ngoài gặp người khác cũng không phải chuyện xấu, lần này yên tâm, gặp người Bạch gia đi tìm nàng cũng không cần tránh né, không chính diện chống lại là được.

Đã qua giờ trưa, vì còn phải đợi một trăm phong hưu thư, không có cách nào lên đường rời khỏi nơi này, thế nên Hách Quang Quang tìm khách điểm thuê một gian phòng, nàng chỉ tính ở một đêm, sáng sớm ngày mai sẽ lên đường rời đi, phải cách xa Bạch gia một chút mới được, miễn cho rộn lòng.

Khi mặt trời xuống núi, Hách Quang Quang bỏ ra hai mươi lượng bạc mua một con ngựa cao lớn toàn thân trắng như tuyết đi tới quầy của thư sinh.

"Viết xong chưa?"

"Xong rồi." Thư sinh xoa xoa cổ tay mỏi nhừ, lấy ra một xấp giấy thật dày, chỉ vào vị trí trống trong hưu thư hỏi, "Nơi này không viết. . . . tên của nam tử bị hưu sao?"

"Viết, ai nói không viết?" Hách Quang Quang hí mắt cười, chỉ vào vị trí bỏ trống nói: "Giờ ngươi viết đi, tên của nam nhân bị hưu là Bạch Mộc Thanh!"

"Cái gì? Tam thiếu gia Bạch gia?" Thư sinh sợ hãi kêu thành tiếng, mắt tròn tròn như mắt ếch.

"Hét cái gì? Muốn người của Bạch gia tới đánh ngươi sao?" Hách Quang Quang tròn mắt nhìn tên thư sinh nhát như chuột, thúc giục, "Mau viết, không viết không trả tiền!"

"Ngươi! Chẳng trách lúc ấy ngươi lại đặc biệt để ta bỏ trống." Thư sinh hối hận đã ham một hai lượng tiền thưởng, sớm biết hưu thư này là viết cho Tam thiếu gia Bạch gia, món làm ăn này đánh chết hán cũng không nhận!

"Nói thừa, nếu nói sớm ngươi sẽ viết sao?" Hách Quang Quang rất đắc ý với trò khôn vặt của mình, một thư sinh nhỏ nhỏ chắc chắn không dám đắc tội với kẻ có tiền như Bạch gia, bây giờ một trăm phong hưu thư đã viết xong, nếu như không muốn uống phí cả ngày vất vả, thì dù không bằng lòng cũng phải điền tên vào.

Thư sinh giận đến mức cả người run cầm cập, tròn mắt nhìn vẻ mặt đắc ý của Hách Quang Quang chất vấn: "Ngươi và Hách Quang Quang có thù oán gì, sao lại sử dụng thủ đoạn hạ lưu này hại nàng? Ngay cả kẻ hèn này cũng bị ngươi kéo theo? !"

"Đừng dài dòng!" Hách Quang Quang đập đổ cái ghế để ra oai phủ đầu, hí mắt cầm cây quạt gõ vào bả vai thư sinh, "Viết hay không viết? Ngươi không viết khác có người muốn viết, đến lúc đó tiền ấy cũng chẳng phải là của ngươi."

"Đề xuống." Thư sinh vội vàng ngăn đề lại một trăm phong hưu thư vất vả viết hơn nửa ngày, đề phòng bị Hách Quang Quang lấy đi, hỏn hên tức giận nhắm mắt lại cắn răng, "Ta viết!"

Thu tay về, Hách Quang Quang vuốt râu cá trê cười cười, từ trong tay áo lấy ra ba tờ giấy nhỏ, trên có viết ba chữ Bạch, Mộc, Thanh riêng biệt, dương đắc ý đưa nó lác lư một vòng dưới mắt thư sinh: "Ngươi cũng đừng bắt nạt ta không biết chữ mà cố ý viết bừa, viết sai một chữ đừng hòng lấy tiền."

Tay cầm bút của thư sinh lập tức dừng lại, mặt cứng ngắc lại, hung hăng tròn mắt nhìn Hách Quang Quang sớm đã chuẩn bị một cái, thầm mắng mình xui tám đời mới chọc phải một tên thô phi vô lại như vậy, vứt bỏ ý nghĩ viết bừa tên người khác, bất tình bất nguyện như bị người lấy dao kè cổ bắt đầu viết tên Bạch Mộc Thanh lên từng tờ một.

Mặt trời đã hạ núi, mắt thấy trời sắp tối thì thư sinh cũng đã viết xong.

"Xong rồi, người đem đi." Thư sinh xanh mặt tức giận nhét một trăm phong hưu thư vào tay Hách Quang Quang.

"Không cần đếm, nhìn người rất đáng thương, cho người mười lượng bạc, ai biết tên Bạch Tiểu Tam kia chó cùng rứt giậu lại trút giận lên đầu người hay không, cầm tiền rồi đi thật xa đi." Hách Quang Quang trả tiền, cầm một trăm phong hưu thư quay đầu bước đi.

Cha từng nói, không nên vì tư oán của bản thân mà hại người vô tội, thư sinh kia không có tội, dựa theo bút tích rất dễ dàng tìm được nơi ẩn ở, đến lúc đó nàng đã đầu xuôi đuôi lọt đi rồi, Bạch Tiểu Tam tức không có nơi phát rất có thể tìm thư sinh gây phiền toái, mười lượng bạc nếu tiết kiệm với cuộc sống gia đình bình thường cũng dùng được hai ba năm, nàng không cần áy náy.

(Edit by Diễm, truyện được đăng tại diendanlequydon và diemmo.wp.com)

Trời tối không tiện xử lý hưu thư, Hách Quang Quang trở về khách điểm nghỉ ngơi.

Sáng sớm ngày thứ hai Hách Quang Quang rời giường ăn xong bữa sáng rồi dắt ngựa bắt đầu đi loanh quanh, mua một đồng kẹo đủ kiểu đủ loại cùng mấy chục cái bánh bao, len lén phân phát cho mấy tên tiểu khất cái ven đường, vừa kín đáo đưa cho bọn họ năm phong hưu thư, nhỏ giọng dặn dò bọn họ đặc biệt dán vào nơi nhiều người, còn nói nếu làm tốt thì số bánh bao còn lại sẽ thưởng tất cho bọn họ.

Bọn tiểu khất cái sau khi ngấu nghiến ăn hai cái bánh bao liền hưng phấn cầm hưu thư và hồ dán của Hách Quang Quang đưa cho chạy đi dán hưu thư.

Không tới nửa canh giờ, Hách Quang Quang dùng hơn một trăm cái bánh bao bốn cân kẹo hối lộ hơn mười tiểu khất cái tại các nơi đông người qua lại như tửu lâu, hoa lâu, chợ, thậm chí còn cả nơi dán tin tức của quan phủ đều được dán hưu thư lên, trong lúc này hưu thư có ở khắp mọi nơi, so với mấy sự kiện thông báo tìm người và cáo sự treo thưởng tìm đào phạm còn khiến người khác chú ý hơn rất nhiều.

Hưu thư của nàng không có dấu của quan phủ, chỗ ghi tên chỉ có dấu tay của nàng, nghiêm chỉnh mà nói thì không hiệu lực pháp luật, nhưng nàng không quan tâm đến những chuyện đó, Hách Quang Quang chỉ đang hưu nhục Bạch Tiểu Tam để trút nỗi khổ chịu, khiến người toàn tỉnh thành biết là Hách Quang Quang nàng hưu cái tên Bạch Tiểu Tam không có thành tựu kia.

Nam nhân sĩ diện hảo, bị nữ nhân hưu còn huyền nào khắp thành để mọi người đều biết, cho dù không giận đến sống dở chết dở thì phòng chừng cũng phải dầm bữa nửa tháng không còn mặt mũi đi ra ngoài gặp người.

Vì xem kịch vui nên nàng không đi luôn, ở lại vùng này thêm mấy ngày.

Ngắn ngủn năm sáu ngày, Hách Quang Quang vô luận là ở quán rượu dùng cơm hay dạo loăng quăng trên đường cái, ngay cả đến nhà xí cũng có thể nghe được tam cô lục bà bày thúc cừu bá đang bàn tán về chuyện Bạch Tiểu Tam bị hưu, không cần cố ý hỏi thăm cũng nghe nói Bạch Tiểu Tam vì chuyện này mà không dám ra ngoài cửa, còn tặng thêm bạc thưởng lưng bắt Hách Quang Quang.

Không chỉ có Bạch Tiểu Tam không dám ra khỏi cửa, toàn bộ người của Bạch gia cũng lung lay mặt mũi bên ngoài, Bạch lão gia phải hoãn mấy cuộc tiệc rượu, Bạch phu nhân không ra ngoài cùng nhóm bạn thân đi dạo gánh hát nữa, mấy thiếu gia thiếu nữ của Bạch gia có thể không ra khỏi cửa liền không ra khỏi cửa, ban ngày cửa chính đóng chặt, toàn bộ mọi người đều ru rú trong nhà làm rùa đen rịt đầu.

Hách Quang Quang nổi danh, đại danh của nàng có thể nói là không ai không biết không người không hiểu, nữ nhân trong toàn tỉnh thành đều tập trung vào náo nhiệt của nàng, trong lúc này vô số nữ tử muốn kết giao với nàng, bắt đầu dĩ ngay cả Bạch Tiểu Tam treo giải với số tiền lớn mà tìm khắp nơi không thấy người, đương nhiên các nàng cũng không có duyên nhìn thấy.

Mục đích đã đạt được, hiệu quả còn trên cả dự liệu, Hách Quang Quang không nán lại nữa, vui vẻ cưỡi con ngựa cao lớn rời đi.

Hách Quang Quang một đường đi về hướng Bắc, thỉnh thoảng sẽ tìm khách điểm trọ lại, có lúc vận khí không tốt thì ráng ngủ ngoài trời dưới cây trong rừng một đêm, nàng không có mục đích cứ đi cứ đi, cũng không biết nên tới nơi nào.

Chưa bao giờ nghe cha và mẹ nói đến bằng hữu thân thích dưới núi, trừ Bạch gia hình như không có người nào có quan hệ với phu thê Hách Đại lang.

Bạc đầy đủ, không lo bị đói bụng, trong thời gian ngắn nàng có thể tùy ý tiêu xài, nhưng chung quy như vậy cũng không phải là một chuyện hay, ngày ngày cưỡi ngựa dạo chơi vớ vẩn thật quá nhàm chán, phải tìm chút ít việc để làm mới được.

Sau khi hạ quyết tâm Hách Quang Quang bắt đầu chọn nơi nhiều người để đi, nhìn thấy quán cơm quán trà mặc kệ có mặt hay không có khát hay không cũng vào ngồi một chút, nghe ngóng người ta bắt quái khắp chốn từ nam chí bắc.

Hai ngày nay tin tức nghe được chẳng cảm thấy hứng thú, Hách Quang Quang rất nản lòng, chẳng lẽ nàng vẫn phải tiếp tục giống như ruồi bọ không đầu ngoa du linh tinh hay sao?

Nhiều năm qua nguyện vọng lớn nhất của Hách Quang Quang chính là nổi danh, danh tiếng càng vang càng tốt, nguyện vọng này hành hạ nàng đã nhiều năm, vẫn canh cánh trong lòng không dám nói ra ngoài, ngay cả cha nàng cũng không hiểu được, nàng muốn nổi danh bằng bản lĩnh thật sự, không tính đến đại danh vì hưu Bạch Tiểu Tam mà nhiệt náo đến mức đường ngang ngõ tắt đều đang đàm luận về Hách Quang Quang.

Mấy ngày qua nàng cũng có thu hoạch, chẳng hạn như vô cùng nhút nhát phát hiện ra bản lĩnh của mình phi thường xoàng xĩnh, chỉ là công phu mèo cào mà thôi, chẳng qua chỉ đối phó được với lưu manh vô lại còn con, nhưng chống lại người trong nghề võ lâm thì chỉ có nước nghỉ cơm, điều này cũng không thể trách nàng, là Hách đại lang đã không dạy nàng mấy chiêu thức kiểu ấy.

Có điều công phu khinh thân của nàng không tệ, tuy đánh người không được nhưng tự vệ không thành vấn đề, Hách Đại lang từng khoác lác rằng ông dạy dỗ khuê nữ nhà mình đặc thế, người có thể đuổi được nàng trong thiên hạ này chỉ đếm bằng một tay, cho nên theo như lão già nhà nàng nói, Hách Quang Quang nàng hoàn toàn có thể dựa vào thân công phu khinh thân lợi hại này mà đi ngang ngược dưới núi.

Chuyện liên quan đến tính mạng bản thân nàng, lão già nói tuyệt đối đáng tin, vì vậy Hách Quang Quang lúc này có thể nói là không sợ trời không sợ đất, đánh không lại thì sợ gì? Chạy thôi, dù sao nàng mà chạy thì không ai có thể đuổi kịp, nhưng vấn đề nằm ở chỗ này, sở trường chạy trốn không được gọi là năng lực!

Hách Quang Quang nghĩ tới nghĩ lui, bản lĩnh hơn người của nàng ngoài chạy trốn chính là trộm, lúc đầu còn chưa cảm thấy gì, bây giờ ngẫm lại đúng là vốc một nắm lệ cay, cả hai bản lĩnh đều chẳng có gì quang minh, cha nàng làm sao lại không có chút bản lĩnh về vang nào cơ chứ?

"Công tử? Công tử? Đừng cần đùa nữa, ngài muốn gọi món gì?" Anh chàng tiểu nhị đứng một lúc lâu không thấy Hách Quang Quang mở miệng, nhin không được lên tiếng nhắc nhở.

"Hà?" Suy nghĩ của Hách Quang Quang bị kéo về, phát hiện chiếc đĩa đang chặt chẽ ngâm ở trong miệng mình, chớp chớp mắt vội vàng lấy ra khỏi miệng, ho nhẹ một tiếng nói: "Mang lên hai cái bánh bao thịt, một bàn thịt bò, một bầu Thiết Quan Âm."

Giờ cơm trưa đông người, tiểu nhị tiếp đón Hách Quang Quang xong đã chạy tới chào hỏi những khách nhân khác.

Tiểu điểm rất nhanh đã đông người ngồi, phần lớn là thương nhân và nhân sĩ giang hồ, còn những công tử bột có chút thân phận hoặc có tiền đều lên phòng bao trên lầu, Hách Quang Quang vì muốn nghe bát quái nên mới chen chúc dùng cơm ở lầu một nóng hừng hực.

Khách đã đầy, thêm người đến chỉ có thể chung bàn, sau lại có hai huynh đệ ăn mặc như thương nhân bắt đầu đi phải dồn vào một bàn với Hách Quang Quang.

Một bàn có thể ngồi được bốn người, hai người kia ngồi đối diện Hách Quang Quang, bên cạnh nàng vẫn còn một chỗ trống.

"Mau ăn, ăn xong chúng ta còn phải lên đường đấy." Nam nhân lớn tuổi hơn ngồi đối diện Hách Quang Quang thúc giục.

"Biết rồi đại ca." Người bị giục cũng rất vội, bụng bắt nóng hàm hập húp mì súp soap.

Người lớn tuổi hơn đã ăn xong trước, cau mày quét mắt một vòng người ngồi đầy trong quán, cầu nhàu: "Những người này sợ là cũng nhắm đến thiên kim của Vương viên ngoại."

"Đó còn phải nói, thiên kim của Vương gia là đệ nhất mỹ nhân tỉnh thành, có nam nhân nào không muốn cưới nàng?" Người kia nuốt xuống một hớp mì cuối cùng mới nói tiếp, nói xong lại nhìn về phía Hách Quang Quang mi thanh mục tú hỏi, "Tiểu huynh đệ, ngươi cũng nhắm đến thiên kim Vương gia à?"

"Cái gì?" Hách Quang Quang đang suy nghĩ giương mắt nhìn lên, không nghe rõ đối phương nói gì.

Người lớn tuổi hơn đánh giá Hách Quang Quang một chút, giọng điệu hơi chua nói: "Tiểu huynh đệ đáng về khỏi ngô, nhìn cách ăn vận chắc là cậu ấm có tiền, các hạ đã tài mạo như vậy, hồng nhan tri kỷ nhất định không thiếu, cũng đừng tranh giành thiên kim Vương gia với hai huynh đệ ta chứ?"

Hách Quang Quang giờ mới hiểu bọn họ đang nói gì, hai ngày nay nàng được nghe nhiều nhất chính là đệ nhất mỹ nhân tỉnh thành muốn chọn chồng, nghe nói Vương viên ngoại rất giàu có, hết sức sủng ái nữ nhi duy nhất, vì vậy tin tức này vừa thả ra ngoài, các nam nhân trong phạm vi trăm dặm chưa đón đầu lập tức xao động, tám chín phần mười lòng như lửa đốt như kiểu chưa từng thấy nữ nhân mà chạy tới, nếu có thể cưới Vương mỹ nhân làm vợ đúng là tổ tông đốt cao hương, có một lão bà như hoa như ngọc thì mặt ngoài mặt trong đều có, làm cho lòng người ngứa ngáy hơn chính là có thể bồi phú nhạc phụ mà đỡ phải phần đầu thêm vài chục năm.

Hách Quang Quang vốn là nữ, vì vậy cho dù Vương tiểu thư có mỹ danh tại ngoại thế nào cũng chẳng làm nàng kích động được, nên chẳng hề đoái hoài đến tin tức này, về mặt không thú vị nói với hai người đang coi mình như kẻ địch: "Vương tiểu thư nào? Không có hứng thú."

"Thật hay giả vậy? Vương tiểu thư là đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương! Nghe nói ngay cả Diệp Thao độc quyền quá nửa kinh tế phương Bắc cũng nghe danh mà đến, ngươi lại không có hứng thú?" Trên mặt hai huynh đệ nộ đều phát ra ba chữ lớn "Ta không tin".

"Diệp Thao? Ai vậy? Chưa nghe qua." Hách Quang Quang vừa xuống núi không bao lâu, bây giờ nàng giống như kẻ dấn độn, không hề biết ai, cái gì cũng chưa nghe qua, cái gì cũng không biết.

"Ngươi chưa từng nghe đến đại danh của Diệp Thao?" Hai huynh đệ cũng kinh ngạc, nhìn Hách Quang Quang như quái vật.

Hách Quang Quang ngoài dự đoán, đặt ly trà xuống hếch mày vênh vênh vào vào nói: "Thế nào? Chẳng lẽ Diệp Thao kia còn có thể lên trời độn thổ hay sao? Hẳn là cái gì, tại sao bản thiếu gia nhất định phải nghe nói đến hắn mà không phải hắn nghe nói đến bản thiếu gia?"

"Tiểu huynh đệ ngươi cũng nông cạn quá, ta đã nói với ngươi nhé Diệp Thao." Nam nhân trẻ tuổi hơn sôi nổi định giảng giải cho Hách Quang Quang, nhưng chưa nói xong đã bị đại ca hắt kéo xềnh xệch đi.

Chỉ còn lại Hách Quang Quang không hiểu cái gì tiếp tục ăn bánh bao thịt dư lại một nửa, đang ăn chợt thấy sau đầu run lên, quay lại nhìn không khỏi sùng sột.

Chỉ thấy một tiểu nam hài chừng năm, sáu tuổi đang thẳng tắp đứng cách nàng khoảng một cách tay, đôi mắt đen láy long lanh như lưu ly không vui chăm chăm nhìn nàng, ngũ quan tinh xảo, gương mặt xinh đẹp đến tột cùng gât gao cứng lại, môi đỏ hồng mím lại thành một đường, cả người như đang tràn ngập lửa giận.

Thấy tiểu nam hài xinh đẹp đang tràn đầy tức giận, trong đầu Hách Quang Quang lập tức hiện lên một câu: nộ phóng hoa tươi.

Hách Quang Quang không biết mình nơi nào chọc phải tiểu nam hài xinh đẹp như bước ra từ trong tranh này, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một khả năng, do dự một chút đưa bánh bao chỉ còn dư một miếng đến trước miệng tiểu nam hài xinh đẹp, mỉm cười nhẹ nhàng dỗ dành nói: "Chẳng lẽ tiểu tử này muốn ăn bánh bao? Có gì mà xấu hổ, trực tiếp nói với ca ca là được rồi, cần gì phải sợ người khác trêu chọc ham ăn mà phải tự giận mình?"

Tiểu nam hài nghe vậy đôi lông mày xinh đẹp lập tức dựng đứng, mắt phượng trợn lên, sắc mặt âm u lui về phía sau một bước, nhắc chân đá bay miếng bánh bao làm nhục nghiêm trọng đến tôn nghiêm của nó, khóe mắt chau lên rét căm căm liếc xéo Hách Quang Quang, dùng giọng trẻ con để nghe quát lên: "Cần rõ, dân quê mùa từ đâu tới mà dám đùa giỡn bản tiểu gia? !"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Tiểu tử hư hỏng

Edit: Diễm mỗ

Một chiếc đĩa bị đá bay ra ngoài, vẻ mặt tím mắt cười của Hách Quang Quang lập tức sầm xuống, bị một thằng nhóc đá rơi chiếc đĩa đối với nàng mà nói quả thật rất mất mặt.

Đập chiếc đĩa còn lại lên bàn đánh “Chát” một tiếng, chỉ vào thằng nhóc vênh vào như thể nhị ngũ bát vạn, học theo khẩu khí của nó cả giận nói: "Khốn kiếp, thằng nhóc quê mùa từ đâu đến dám trêu chọc bản thiếu gia? !"

(nhị ngũ bát vạn: nhị ngũ bát là chược trong mạt chược, có quy định khi chơi bắt buộc phải có một đôi chược thì mới coi là huê ván nên nhị ngũ bát rất quan trọng, vì quan trọng nên mới vênh- câu nói ám chỉ những người vênh vào, kiêu căng)- trích giải thích từ truyện Công chúa cầu thân.

Trong quán ăn vẫn còn đông người chưa đi, mặc kệ là đang uống rượu hay đang nói chuyện, cũng ít nhiều phân ra một phần chú ý lên đặt ở trên người tiểu nam hài, không chỉ vì dáng vẻ của tiểu nam hài này đẹp đẽ, từ cách ăn mặc xem ra phải là tiểu công tử gia đình khá giả, làm người khác lạ ở chỗ đứa bé nhỏ như vậy mà không có người lớn đi cùng, chẳng nhẽ không sợ bị bắt cóc.

Tiểu nam hài bị mắng là thằng nhóc quê mùa thì sầm mặt lại, dùng khóe mắt dữ tợn róc xương róc thịt Hách Quang Quang vài lần, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Dám chửi bản tiểu gia, chờ phụ thân ta đến xử lý ngươi!"

Nếu đứa nhỏ này đang mắng người khác, chắc chắn Hách Quang Quang sẽ bật cười, một đứa nhóc vừa mới cai sữa không quá hai năm đã bày ra tư thế tài trí hơn người, sử dụng giọng nói thanh thanh trong vắt học giọng điệu người lớn uy hiếp người nói muốn "Giết người nào", khí thế có nhưng âm thanh quá non nớt, quả thật chẳng ra cái gì, hết sức buồn cười.

"Rồi rồi, ta sợ ngươi được chưa nào? Nhóc mau đi tìm phụ thân đi, nhìn dáng vẻ ngươi phóng chừng chẳng bao lâu nữa cũng bị bọn buôn người bắt cóc, đến lúc đó cũng đừng nói ca ca ta không nhắc nhở ngươi đấy nhé." Hách Quang Quang mặc dù bức nhưng cũng sẽ không hẹp hòi chấp nhặt với một đứa trẻ, y sam sang quý tinh xảo trên người thằng bé dính mấy vết bẩn, không biết là nghịch ngợm một mình chạy ra ngoài chơi hay đi cùng người lớn. Nhìn qua mọi người trong quán, chú ý đến thằng bé không hề ít, không biết có ai đang có ý đồ xấu hay không, nàng có chút thông cảm với thằng bé này, nên không tiếp tục so đo với hành vi vô lễ của nó nữa.

Tiểu nam hài nghe vậy lửa giận tràn trề trong nháy mắt tiêu tan không ít, gương mặt nhăn như đi đại tiện cũng dịu đi một chút, nhìn chăm chăm Hách Quang Quang đã quay người lại lấy một đôi đĩa sạch tiếp tục ăn thịt bò, hồi lâu không thấy nàng quay lại, không nhìn được vì bị xem nhẹ lâu như vậy, tay nhỏ vịn sau lưng nhắc chân chà chà trên mặt đất.

Âm thanh tuy nhẹ nhưng nó có thể khẳng định Hách Quang Quang nghe thấy được, mở mắt thật to dùng lực nhìn chòng chọc nàng vài lần vẫn chưa thấy nàng xoay người lại, rốt cuộc ý thức được đối phương căn bản không coi mình là gì cả, nhụt chí rừ vai không tình nguyện cho lắm mà từng bước từng bước nhỏ di chuyển về phía trước, dừng lại bên cạnh chỗ Hách Quang Quang ngồi, hơi oán trách liếc mắt nhìn Hách Quang Quang cuối cùng cũng nhìn sang, hai tay khẽ chống lên ghế cao ngang lưng nó nhanh nhẹn trèo lên rồi ngồi xuống.

Trên mặt trắng nõn phấn nộn như bột mì của thằng bé rõ ràng viết lên mấy chữ "Tiểu gia rất không vui vẻ", Hách Quang Quang chớp chớp mắt há mồm muốn nói gì đó, sau lại im lặng, lắc đầu nghĩ thầm dù sao cũng sắp ăn xong rồi, vẫn nên dừng đề ý đến thằng bé này.

"Ngươi." Thằng bé khề nhếch cằm, liếc xéo Hách Quang Quang vênh mặt hất hàm sai khiến, "Mau kêu đồ ăn cho tiểu gia."

"Ngươi không có miệng để kêu à?" Hách Quang Quang trợn mắt.

"Người mua cho ta ăn, đương nhiên là người phải gọi." Nói rất đương nhiên.

"Tại sao ta phải mua? Người đâu phải là con ta." Com nước đã xuôi Hách Quang Quang nói xong đứng lên định đi.

Thằng bé nghe vậy không vui lập tức uốn thẳng lưng, đưa hai ngón tay kẹp chặt góc áo Hách Quang Quang, dương cao giọng nói: "Người làm bản tiểu gia tức giận thì phải mua com cho ta ăn."

"Lý luận ngang ngược gì vậy! Nói theo người như vậy người cũng chọc ta tức, chẳng lẽ bữa com này là người mời ta?" Hách Quang Quang đặt tiền com xuống định đi, kết quả thằng bé xinh đẹp quá đi này lại túm chặt đến thiên nô nhân oán sống chết không chịu buông tay, nằng lại không thể mạnh tay trước mặt mọi người trong quán được.

". Ta...ta không có tiền." Dứt lời, tiểu nam hài vẫn phách lối dùng lỗ mũi nhìn người thoáng hạ thấp đầu, làn mi dài khẽ rung rung cụp xuống che lại ngượng ngùng trong mắt, không tự chủ dùng hàm răng trắng bóc khẽ cắn môi dưới, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nhìn cực kì ảo não.

Hách Quang Quang há hốc miệng, bỗng nhiên không thể trách mắng nó gì nữa, bộ dáng xinh đẹp của trẻ con trời sinh ưu thế hơn người khác rất nhiều, đó chính là ở trước mặt người khác chỉ cần hơi giả vờ đáng thương, đối phương cho dù có tức giận hơn nữa cũng không nỡ phát tác với đứa trẻ ấy.

Nhìn làn mi hơi rung rung kia, đến khi bị nó liếc trộm mới nhanh chóng rời tầm mắt, không nhìn được cười một tiếng, Hách Quang Quang hiếm khi ngập tràn tốt bụng, rất khí phách rống lên gọi tiểu nhị: "Anh tiểu nhị, mang ba bàn thức ăn ngon sở trường của quý điểm lên cho ta, thêm hai cái bánh bao thịt lửa một bát mì vằn thắn, giúp ta tiếp đón vị tiểu công tử này cho tốt."

"Vâng vâng, khách quan chờ một chút." Tiểu nhị đáp xong liền đi đến phòng bếp báo cáo để chuẩn bị.

"Trẻ con thật dễ dạy." Tiểu nam hài huy bỏ về không tự nhiên vừa rồi, ngẩng đầu một lần nữa hát quai hàm nói như khen ngợi với việc Hách Quang Quang vừa thi ân.

"Thằng nhóc miệng còn hôi sữa chưa sạch mùi đã đi học lời người lớn nói, dờ ông dờ thằng." Hách Quang Quang cảm thấy buồn cười, nâng tay tùy tiện xoa nhẹ vài cái lên mái tóc hơi ẩm mồ hôi của nó, thành công làm rối tung rối mù mái tóc vốn đang rất an phận dán trên da đầu.

"Người làm cái gì vậy? !" Thân thể tiểu nam hài mạnh mẽ ngửa về phía sau giơ tay che tóc, giận dữ đá qua một cước, đáng tiếc chân quá ngắn, đập đến ghế của Hách Quang Quang chứ không đến được người.

"Ca ca còn có việc, không có thời gian chơi với người, tiểu tử giận dữ với người nhà nên mới chạy đến đây một mình phải không? Nhìn người không giống với đứa nhỏ ngốc nên chắc sẽ biết đường về nhà, mau mau về bên cạnh người lớn đi." Hách Quang Quang còn muốn vò tóc nó, đáng tiếc hai tay nhỏ nhắn vừa trắng vừa mềm của nó che chắn tóc cực chặt chẽ, tay vươn ra nhưng sau cùng dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn bóng của nó nheo một cái.

"Đồ vô si! Không được động tay động chân với bản tiểu gia." Thằng nhóc giận đến mức ra sức lau mặt, giống như trên mặt dính mấy thứ bẩn thỉu vậy.

"Gọi đồ ăn thượng hạng cho người, coi như bồi thường ca ca đùa giỡn người vậy, tiểu tử ăn còn thịnh soạn hơn ca ca rất nhiều đấy." Hách Quang Quang móc từ trong túi tiền ra năm chỉ bạc nhét vào trong tay nó, dặn dò, "Số tiền này đủ ba bữa của người, ăn xong thì trở về đi."

Rồi buộc túi tiền lại bên hông, ngẩng đầu, phát hiện bé thấy thằng nhóc đang nhìn chằm chằm không chớp mắt vào túi tiền của nàng, Hách Quang Quang sờ sờ túi tiền có chút hoài niệm mà cười nói: "Đây là mẹ thù cho ta, có phải người cũng thấy túi tiền này rất đẹp mắt không?"

Thằng nhóc xem thường liếc mắt nhìn về mặt đặc ý của Hách Quang Quang, túi tiền dùng đến mức tụt sắc chẳng có nửa điểm đẹp đẽ, mặt trên thêu hoa sen còn được, nhưng có tuổi rồi đến chỉ thêu cũng phai sắc, túi tiền cũ nhem sứt bên một thân tân y phục quả thật bị kéo xuống bậc kém, khinh thường lắm lắm một tiếng: "Ai mà thêm."

"Nhóc con cứ từ từ ăn, ca ca đi đây." Hách Quang Quang cảm thấy hành lý rồi đi, vừa mới đi được hai bước tóc đã bị kéo lại, da đầu đau rần, tức giận quay người vừa định nổi giận liền bị thằng bé đột nhiên nhào qua ôm nằng làm giật cả mình, thụ sủng nhược kinh cúi đầu nhìn đứa nhỏ xinh đẹp đang gất gao ôm hai chân nằng trong mắt biểu lộ lưu luyến.

"Cám ơn ca ca." Tiểu nam hài được giáo dưỡng rất tốt, mặc dù vẻ mặt rất kỳ cục, xem ra có chút không tình nguyện, nhưng vẫn nói ra lời cảm tạ.

"Ha ha, ngoan, chúng ta gặp nhau coi như có duyên, bữa com mời tiểu tử xinh đẹp người làm ca ca rất vui lòng." Sờ sờ đỉnh đầu tiểu nam hài, dự đồ nó trở về chỗ ngồi rồi mới quay người rời đi.

"Ta có tên, ta tên là Diệp." trong nháy mắt xoay người Hách Quang Quang nghe thấy tiếng nó nói câu gì đó rất nhỏ, không nghe rõ, nghĩ rằng sau này không gặp lại, vì vậy cũng không để ý.

Hí mắt nhìn bóng lưng Hách Quang Quang rời đi, tiểu nam hài lắc lắc vật nhỏ trong tay, nhếch khóe môi xinh đẹp cười hả hê, nện bước kiêu ngạo ra ngoài trước chú ý của mọi người trong quán, ra khỏi cửa liếc mắt nhìn Hách Quang Quang dắt ngựa dần đi xa, khẽ giễu một câu: "Dám nói lung tung, đáng đời" rồi rời đi về hướng ngược lại.

Vì chuyện thiên kim Vương viên ngoại chọn chồng, người trên đường rất nhiều, Hách Quang Quang không tiện cười ngửa nên chỉ có thể đi bộ, từ khi ra khỏi quán com cũng đã hơn một khắc, thấy ven đường có bán táo chua đỏ rưng rục như viên bi, nước miếng lập tức từ đáy lưỡi tràn ra.

"Đại nương, cho hai cân táo chua." Hách Quang Quang kéo ngựa qua nói to, nhìn táo chua mê người mà chộp chộp trong miệng.

"Tiểu tử chờ một chút." Đại nương làm ăn rất tốt, đang bận thu tiền của mấy vị khách trước.

"Không vội không vội." Dứt lời đưa tay sờ về phía thắt lưng để lấy tiền, kết quả sờ soạng trống không, tìm Hách Quang Quang ‘thịch’ trầm xuống, kêu lên, "Túi tiền đâu?"

Trong chớp mắt, Hách Quang Quang lập tức nghĩ đến túi tiền làm sao lại mất, cắn răng thầm mắng mấy câu rồi dắt ngựa bắt chặp đại nương bán táo chua đang sau đang gọi to mà bước nhanh quay trở về.

Trong túi tiền có hai lượng bạc vụn, là tiền ăn tiêu nửa tháng sau của nàng, nhưng đó không quan trọng, Hách Quang Quang nổi nóng sốt ruột nhất vì túi tiền đó là chiếc túi cuối cùng Hách Đại nương khi còn sống đã làm cho nàng, vô cùng có ý nghĩa kỷ niệm, bạc không quan trọng, túi tiền không thể không lấy lại!

Một đường chạy về, vọt vào trong tiệm cơm vừa mới dùng, không tìm được người, vội vàng kéo lấy tiểu nhị đang lau bàn hỏi: "Tiểu nhị, tiểu hõn.
thằng nhóc bộ dáng rất đẹp mắt chừng năm, sáu tuổi đi đâu rồi người có biết không?"

"Nó đi lâu rồi, cố tình gây phiền cho chúng ta!" Sắc mặt tiểu nhị cũng không hơn Hách Quang Quang là mấy, món ăn đã gọi bùng lên mà khách lại không thấy, nếu không phải có bàn khác cũng gọi mấy món này, thì bọn họ đã được toi công bận rộn rồi.

"Có biết phương hướng nó đi không?"

"Không biết! Người và cái tên hõn tiểu tử kia không phải hùn vào trêu đùa chúng ta chứ? Gọi xong đồ ăn đã lần lượt rời đi !" Tiểu nhị liếc mắt dao găm bay thẳng về phía Hách Quang Quang.

Sợ hãi nửa sẽ gặp phải phiền toái, Hách Quang Quang vội vàng giải thích không phải rồi chạy ra ngoài, hỏi mấy vị đại thúc đại thẩm buôn bán gần đây, dựa theo phương hướng bọn họ chỉ mà đuổi theo.

Kỹ thuật trộm của Hách Quang Quang căn bản được Hách Đại lang chân truyền, thứ bị nàng nhắm vào không trộm không tới tay, nhưng nàng trước giờ đều xưng là tên móc túi hạng nhất cư nhiên hôm nay lại bị một thằng nhãi con té nhào lên người! Đừng hỏi vì sao nàng lại khẳng định như vậy, nàng chỉ biết nhất định là nó.

Hách Đại lang đã từng nói, nàng lớn lên ở núi từ nhỏ, mấy hộ gia đình trên núi rất hòa thuận, chung sống với nhau không có gì cong cong queo queo, lần này một mình Hách Quang Quang xuống núi, chưa bao giờ trải qua nhân sinh bách thái nên tính tình ngay thẳng, tuy rằng thỉnh thoảng sẽ giở vài trò vặt nhưng mưu trí có phần khiêm khuyết, vì thiếu kinh nghiệm nên rất dễ dàng bị người khác lừa bịp.

Cũng vì Hách Quang Quang cảm thấy đứa bé năm sáu tuổi an toàn, hơn nữa lúc ấy một cục bột nhỏ xinh đẹp như vậy quyến luyến cảm kích ôm lấy nàng, chỉ sợ người sắt đá cũng có thể lập tức trở nên mềm oặt, huống chi là nàng, "Mỹ sắc ở phía trước", đâu còn có thể đề phòng? Giờ nghĩ lại khẳng định một khắc tên nhãi kia ôm lấy nàng đã động tay động chân.

Chẳng trách lúc ấy nó lại nhìn chằm chằm túi tiền của nàng, chỉ khổ nàng còn ngây ngô cứ nghĩ rằng nó đang thưởng thức tú công của Hách Đại nương hóa ra chỉ hứng thú với bạc trong đó, điều này cũng không trách nàng sơ suất, ai nghĩ được thằng bé nhà giàu không biết nhiều tiền hơn nàng bao nhiêu lần lại có thể trộm chút bạc của nàng!

Lần này Hách Quang Quang vừa sơ suất vừa thiếu kinh nghiệm, cho rằng trẻ con trong thiên hạ này đều giống Tiểu Cầu Tử, đáng yêu khờ dại như cục đá nhỏ, đâu nghĩ được một đứa trẻ năm sáu tuổi lại có thể tính kế người, hơn nữa còn hèn hạ xuống tay với người tốt “tặng một bữa cơm” cho nó!

Từ lúc xuống núi đến nay Hách Quang Quang tổng cộng đã bị cướp trên ba lần, không dưới hai mươi lần bị mấy tên móc túi để mất toi, kết quả đều bị nàng dễ dàng giải quyết, chỉ có nàng trộm của người khác, chứ không thể bị người khác trộm lại! Nàng vẫn luôn cố chấp kiên định cho là vậy, kết quả sự thật đã chứng minh quá mức tự tin cũng không phải là chuyện tốt, lúc này lòng tự tin sục sôi của nàng đã cực kỳ vô tình bị đá kích bởi một tên nhãi con.

"Nhãi con đừng để lão nương tìm được người, tìm được không thể không đánh lần mông người!" Hách Quang Quang vừa tìm vừa mắng, cha mẹ qua đời nàng phải nếm thiệt thòi ở Bạch gia, nhưng cuối cùng nàng cũng đã dần hừ thư đầy đường, coi như trả thù Bạch gia một phen nho nhỏ, điểm quan trọng nhất là nàng vốn không quan trọng việc bị hừ khỏi cửa, cho nên xác thực mà nói, thằng nhóc này người đầu tiên cho nàng một vố lại còn thâm sâu đã kích nhất.

Thằng nhóc tinh ranh như vậy, trộm đồ nhất định sẽ không đi loang quanh ở nơi nhiều người, Hách Quang Quang tìm một lúc không thấy người, hõn hèn dắt ngựa vào một chỗ rồi một mình đi đến ngõ nhỏ đường nhỏ ít người qua lại tìm vận may.

Có lẽ được Hách Đại nương trên trời phù hộ, trời xanh không phụ người có lòng, Hách Quang Quang sau khi tìm kiếm một canh giờ cuối cùng cũng phát hiện ra tung tích của thằng nhóc, nó vừa ra khỏi tiệm cầm đồ.

Thấy được người trộm túi tiền của nàng, lửa giận hừng hực lập tức bốc lên, Hách Quang Quang sai bước đuổi theo, thấy nó quẹo vào trong một ngõ nhỏ, vừa định xông lên bắt người, chợt thấy một nam nhân nho nhã tuấn dật từ cửa hàng đối diện không nhanh không chậm cũng bước về phía ngõ nhỏ.

Thấy thế, Hách Quang Quang cố nén tức giận, hít sâu mấy hơi xoa dịu cảm xúc bạo động rồi thả nhẹ bước chân lặng lẽ theo sau nam nhân ăn vận cao nhã.

Trong ngõ nhỏ có chỗ ngoặt, khi một lớn một nhỏ rẽ vào trong ngoặt thì vừa lúc Hách Quang Quang bám theo tới góc rẽ nghe được bọn họ đang nói chuyện, nghe qua bọn họ không chỉ biết nhau, quan hệ vẫn còn rất tốt, cũng không vội tìm người, vì vậy thờ nhẹ rất không phúc hậu mà nghe lén từ phía góc tường.

"Chơi chán chưa? Chơi chán rồi thì trở về với Tả thúc thúc đi." Trong thanh âm của nam nhân lộ ra vài phần nuông chiều cùng bất đắc dĩ.

"Tả thúc thúc sao lại đích thân đi tìm Từ Thông vậy?" Trong giọng nói của Diệp Từ Thông hàm chứa một tia chờ mong khó phát hiện.

"Nhàm chán đi ngang qua thôi."

". Tả thúc thúc trở về đi!" Trong âm thanh lạnh lùng lộ ra vài phần thất vọng.

"Cả một đường cháu không ngừng cầm cổ đồ đặc chẳng lẽ không phải vì để chúng ta mau chóng tìm được cháu? Tả thúc thúc biết vì sao cháu giận, ày, phụ thân cháu bận bịu, còn phải rút ra thời gian tới lo lắng cháu thật vất vả, đừng làm loạn nữa, theo ta trở về đi."

"Gạt người, phụ thân bận cưới mỹ nhân, mới sẽ không quản Từ Thông." Diệp Từ Thông nói xong rất uất ức, âm thanh nghe giống như đang muốn khóc.

"Cháu đó, cả ngày khoắc lác bản thân mình thông mình ra sao, thật ra gốc dễ sợ!"

"Tả thúc thúc nói vậy, Từ Thông rất thông minh một chút cũng không ngốc!" Uất ức lập tức bị tức giận thay thế, Diệp Từ Thông duy trì thanh âm cao vút uy nghiêm.

"Nếu như cháu thông minh thì vào thời khắc đặc biệt này sẽ không nên giận dỗi mà trốn khỏi nhà, lúc nào cũng đi theo phụ thân cháu mới đúng! Như thế cho dù phụ thân cháu có cưới mẹ kế cũng sẽ không bỏ quên cháu, nếu như cháu vẫn giữ tính thiếu gia giống hiện giờ, khó đảm bảo hần ta sẽ không tức giận bởi mẹ kế thừa cơ, đến lúc đó xem cháu đi nơi nào mà khóc!" Lời nói của nam nhân mang theo trách móc cùng thương hại.

"Mỹ nhân kia chẳng có gì tốt đẹp, ta không thích, Từ Thông không muốn nàng làm mẹ kế."

"Ồ chỗ này mạnh miệng có tác dụng gì? Cha cháu đâu có thời gian rảnh để ý tới cháu, hần còn đang bận cưới mỹ nhân."

"Từ Thông phải trở về trông chừng phụ thân, Tả thúc thúc chúng ta bây giờ đi về đi." Diệp Từ Thông giọng điệu rất nóng lòng.

"Nghĩ thông suốt rồi?"

"Nghĩ thông suốt!"

"Có còn muốn vì để phụ thân cháu chú ý mà giận dỗi trốn khỏi nhà?"

"Không đâu! Từ Thông phải trông chừng phụ thân để không bị nữ nhân xấu xa kia câu đi!"

"Ngaoan, vậy Tả thúc thúc đưa cháu trở về."

Khi một lớn một nhỏ tay cầm tay đi ra khỏi ngõ nhỏ, Hách Quang Quang sải bước một cái chặn lại hai người, hai cánh tay ôm trước ngực trên cao nhìn xuống Diệp Từ Thông sắc mặt biến đổi, cười lạnh nói: "Bản thiếu gia cũng muốn trở về với các người, nhất định phải hỏi một chút cái tên đang vội cưới mỹ nhân là người như thế nào, dám đề nghị từ ra ngoài trộm, đồ!"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Một phen đáp lễ

Editor: Diễm mỗ

Nhìn Hách Quang Quang không biết đã nghe lén từ bao giờ, lông mày tuấn nhã của Tả Trầm Châu kinh ngạc nhảy nhẹ xuống, dù vẻ mặt không quá kinh động, nhưng trong lòng vốn đã cực kỳ kinh ngạc, võ công của hần tuy không phải hạng nhất, nhưng người có thể ẩn nấp quanh người hần trong vòng năm trượng một lúc lâu mà không bị hần phát hiện cũng không nhiều, nếu không phải người thiếu niên trước mắt tự mình nhảy ra chắc hần cũng không biết bên cạnh có người!

Áp chế chấn động trong lòng, Tả Trầm Châu cúi đầu, thấy vẻ mặt Diệp Từ Thông không được tự nhiên, không khỏi hết sức giật mình, chất vấn: "Từ Thông thật sự trộm đồ? Trộm gì thì mau trả lại, bị phụ thân cháu biết cho cháu nếm mùi đau khổ!"

Nghe Tả Trầm Châu nhắc đến phụ thân, Diệp Từ Thông run run, nhớ đến phụ thân không thích nhất là nó nói dối, lời phủ nhận trên đầu lưỡi lập tức nuốt

trở về, mấp máy môi oán hận nói: "Mới mất mấy lượng bạc đã dây dưa đuổi đến tận đây, đến mức đây sao? Chút bạc rách đó cho ta đá chơi cũng không đủ trọng lượng!"

"Xem không vào mắt mà ngươi vẫn trộm? Đồ biến thái!" Hách Quang Quang bị một bộ dáng vênh vác "Ta trộm đồ của ngươi là đã coi trọng ngươi" làm giận dữ, giáo huấn nói, "Ta thấy thẳng nhóc xúi quẩy nhà ngươi đúng là ăn no rừng mỡ không có việc gì làm, nếu rảnh quá thì gặm đá mài răng đi, đừng ra ngoài gây rối hại người, phá hài từ nhà ai vậy? Thật chẳng đáng yêu chút nào!"

"Vị công tử này, ngươi nói vậy không hơi quá mức đi? Từ Thông vẫn chỉ là một đứa bé." Người bình thường đều sẽ bao che, Tà Trầm Châu cũng không ngoại lệ.

"Nếu như người bị trộm là ngươi, ta xem ngươi còn cho là vậy không!" Hách Quang Quang trừng mắt nhìn Tà Trầm Châu, ban đầu chỉ lo nhìn chăm chăm Diệp Từ Thông mà không chú ý đến nam nhân này, bây giờ nhìn kỹ phát hiện dáng dấp nam nhân này còn rất mặt người dạ thú, rất lịch sự nho nhã, gương mặt trắng nõn nà làm người ta nhìn rất dễ chịu, ánh mắt ướt át lại không mất đi khôn khéo, nhìn ra được là loại người biết kiếm tiền, kiểu như gian thương.

"Túi tiền là ta trộm, không được dữ dằn với Tà thúc thúc!" sắc mặt Diệp Từ Thông càng thúi hơn, tùy tiện lục trên người lấy ra một tờ ngân phiếu với mấy đĩnh bạc vụn còn thêm một viên ngọc bội, quẹt quẹt quẹt chạy đến lườm Hách Quang Quang đằng trước, nhét toàn bộ tiền bạc đã đòi từ lúc đi trên đường, tức giận nói, "Những thứ này cho ngươi hết đã đủ chưa? Tốt hơn nhiều so với cái túi tiền nghèo nàn kia của ngươi."

"Từ Thông. . . ." Tà Trầm Châu vô cùng đau đớn nhìn những tài vật trong tay Hách Quang Quang, mỗi món đồ trên người Diệp Từ Thông đều có giá trị liên thành, cho dù trao qua đổi lại cũng không thấp hơn trăm lượng, trộm của người mấy lượng trong chớp mắt phải đền người ta hơn trăm lần, bại gia cũng không cần bại pháp như vậy chứ.

Tiền tuy nhiều, Hách Quang Quang tuy động lòng, nhưng cũng không nhận lấy những tài vật không thuộc về nàng, đi lên vài bước đưa nhét lại những thứ đó vào tay Diệp Từ Thông, cảm cánh tay nhỏ của nó yêu cầu nói: "Nhìn tuổi ngươi còn nhỏ nên ta không so đo với ngươi, chỉ cần trả lại túi tiền cùng ngân lượng của ta là được."

Diệp Từ Thông làm thế nào cũng không rút tay ra được, cảm giận quay mặt đi hừ một tiếng: "Túi tiền mất rồi!"

"Cái gì? ! Mất? Làm sao lại mất?" Hách Quang Quang giận dữ, theo bản năng tay nắm chặt, vô thức nắm cánh tay nhỏ nhắn của Diệp Từ Thông đến đau đớn.

"Buông tay!" Tà Trầm Châu thấy thế sai bước xông lên trước, nâng ngón tay bắn lên cổ tay Hách Quang Quang thuận lợi giải thoát cho Diệp Từ Thông, cánh tay dài bao quát bảo vệ Diệp Từ Thông phía sau người, lạnh mặt nói: "Từ Thông trộm túi tiền của các hạ là nó không đúng, Tà mỗ thay nó nói lời xin lỗi. Mất túi tiền hai thúc chất chúng ta vô cùng áy náy, có thể đền cho ngươi, các hạ muốn bao nhiêu cứ nói ra."

"Mẹ nó! Đã ăn trộm còn càn rỡ như các ngươi đúng là hiếm thấy!" Hách Quang Quang nhổ một ngụm nước bọt đánh "toẹt" xuống đất, xoa cổ tay bị hấn bầm đau, thấy trên cổ tay trắng mịn nháy mắt đã sưng lên đỏ ửng, há mồm liên mắng, "Coi đáng về ngươi là người, hóa ra vô đạo đức không bằng cả súc sinh! Bản thiếu gia muốn đòi lại túi tiền chẳng lẽ là sai à? Ta đi ra ngoài tìm người tới đây phân xử, hỏi rằng các ngươi đã trộm đồ còn cao cao tại thượng, chẳng những lời mạn lời nhạo lại còn động thủ thì có đúng hay không!"

Huyết thái dương Tà Trầm Châu giật giật, trong mắt nhanh chóng xẹt qua một tia phiền muộn, hít một hơi thật sâu ẩn nhẫn nói: "Vị công tử này hiểu lầm rồi, Tà mỗ chưa từng nghĩ muốn làm nhục các hạ, vừa rồi chỉ lo lắng cho tiểu chất mới bắt đắc dĩ ra tay hơi nặng, về việc này Tà mỗ cảm thấy thật có lỗi, hi vọng các hạ nguôi giận. Nhưng túi tiền đã mất, chỉ sợ không tìm được, nếu cảm thấy Từ Thông bồi thường không đủ, Tà mỗ ở đây còn có một chút ngân lượng."

Hách Quang Quang xoa cổ tay đang âm ỉ đau đớn cau mày nói: "Chẳng lẽ ngươi cảm thấy ta đang nhân cơ hội dùng công phu sư tử ngoạm vơ vét tài sản của các ngươi? Hừ, bản thiếu gia là người có đạo đức! Không cưỡng không giành không chơi gái không cờ bạc, càng sẽ không đuổi lý mà ức hiếp người bị hại, cũng sẽ không cạy vào bản thân có chút tiền dơ bản đã tự cho là tài trí hơn người mà không coi người khác ra gì!"

Cho dù tính tình Tà Trầm Châu tốt đến đâu, nghe đến mấy lời ngụ ý này sắc mặt cũng có chút không nhịn được, hai quả đấm ở trong tay áo siết chặt, miễn cưỡng áp chế ý nghĩ muốn đánh văng Hách Quang Quang, hỏi: "Vậy các hạ muốn bồi thường như thế nào? Chỉ cần ở trong phạm vi năng lực của Tà mỗ chắc chắn sẽ cố gắng thỏa mãn."

"Thỏa mãn?" Hách Quang Quang xoa bóp đến khi cổ tay hết đau mới buông ra, phui tay áo giương mắt không chút cảm xúc nhìn Tà Trầm Châu, "Mất bạc thì chẳng tính, nhưng túi tiền kia là di vật của người mẹ đã mất của tại hạ, mất nó thì ngươi định bồi thường thế nào?"

Tà Trầm Châu sững sờ, lửa giận cổ nén nhất thời bị lời nói của Hách Quang Quang dập tắt, di vật mất đi, bọn họ cho dù có nhiều tiền cũng không đền nổi.

Diệp Từ Thông đứng phía sau Tà Trầm Châu nghe vậy mí mắt run rẩy, mắt to nhanh như chớp đảo đảo, thừa dịp không có ai chú ý lặng lẽ đưa một tay vào trong ngực lấy ra túi tiền trống không, rất nhanh giấu trong cổ tay áo.

Ai ngờ, động tác nó tự cho là thần không biết quỷ không hay lại bị dư quang khéo mắt vẫn luôn chú ý đến nó của Hách Quang Quang nhìn thấy.

"Thật xin lỗi." Lần này Tà Trầm Châu xin lỗi chân thành hơn nhiều.

"Thôi, đồ cũng không phải ngươi trộm, vì để bảo vệ một vật nhỏ phiền nhiễu như vậy, ‘khuất tôn hu quý’ xin lỗi bản thiếu gia vừa không có tiền lại

không có quyền cũng rất thâm rồi, ta đây chấp nhận lời xin lỗi của ngươi, tại hạ còn có việc gấp, không chấp nhật với các ngươi nữa."

(khuất tôn hu quý: ý chỉ người có địa vị cao quý mà phải chủ động hạ thấp thân phận, nhân nhượng cho người có địa vị thấp.)

Hách Quang Quang nói xong tầm mắt rời xuống nhìn Diệp Từ Thông phía sau Tả Trầm Châu, vuron tay ra nói, "Ngươi đưa ta năm lượng bạc là đủ rồi."

Diệp Từ Thông không ngờ Hách Quang Quang dễ dàng đã bỏ qua như vậy, lại sợ chuyện hôm nay bị phụ thân biết được, vì vậy không giờ tính khí tiểu thiếu gia nữa, ngoan ngoãn lấy ra một đĩnh bạc năm lượng đưa tới.

Hách Quang Quang nhận lấy bạc nhét vào trong tay áo, ngồi xổm người xuống rất tốt bụng vuốt y sam của Diệp Từ Thông bởi vừa bị kéo mà hơi nhăn nhúm, kéo cánh tay nó xoa nhẹ mấy cái, không để ý bài xích né tránh của nó bắt lại hai cái tay nhỏ đang bọc trong tay áo rồi nhéo mỗi bên một cái nói: "Tay nhỏ nhắn nhìn thật thích, da mịn thịt mềm, tiểu tử này phải biết tay xinh đẹp như vậy thích hợp sờ nữ nhân, sờ túi tiền của người ta đã có thể làm nhục rồi."

Sờ nữ nhân. Tả Trầm Châu ở bên cạnh nghe xong khóe mắt quát thẳng tới.

Diệp Từ Thông vất vả lắm mới thoát khỏi ma trảo của Hách Quang Quang, lui về phía sau một bước ghét bỏ nhìn chăm chăm Hách Quang Quang: "Ngươi đầu phải là mẹ ta, bản tiểu gia tại sao phải nghe lời của ngươi?"

Hách Quang Quang nghe vậy hai hàng lông mày dựng đứng, không vui nói: "Bản thiếu gia là nam nhân! Sao có thể làm mẹ ngươi? Phải gọi cha mới đúng!"

"Ta có phụ thân rồi!"

Chẳng thêm cái nhau với một đứa nhóc, cánh tay dài của Hách Quang Quang chụp tới ôm lấy Diệp Từ Thông đang giương nanh múa vuốt nhét vào trong lòng Tả Trầm Châu, trong nháy mắt rút tay về vô ý lướt qua cổ tay áo hắn, lui về phía sau khoát tay nói với một lớn một nhỏ: "Lời xin lỗi của ngươi thành ý đã đủ, bản thiếu gia đại nhân có đại lượng nên không chấp nhật với các ngươi nữa, đi đi thôi."

Tả Trầm Châu ôm Diệp Từ Thông đang trộm lườm Hách Quang Quang, giải quyết xong phiền toái nhẹ nhàng thờ ra, về mặt ôn hòa nói: "Vậy chúng ta đến đây tạm biệt, sau này còn gặp lại."

"Sau này còn gặp lại."

Hai thúc chất đi xa, Hách Quang Quang cũng ra khỏi ngõ nhỏ, dọc theo đường đi khóe miệng dương nhẹ, bỏ năm lượng bạc nhét vào túi tiền vừa trộm lại trong tay Diệp Từ Thông, vuốt hoa sen sinh động đã cũ được thêu trên túi tiền, trái tim vẫn lơ lửng cuối cùng cũng kiên định, nếu không phải tìm được túi tiền này, hôm nay vô luận như thế nào nàng cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho bọn họ.

Hách Quang Quang tâm tình thật tốt, không chỉ lấy lại được túi tiền, còn được thêm gần ba lượng bạc, chủ yếu nhất đó là

Từ trong ống tay áo lấy ra hai tờ thiệp mời màu đỏ to bằng ba bàn tay, nàng không biết chữ nên không biết bên trong viết cái gì, nhưng nếu đã được nam nhân kia thu vào trong tay áo chắc có chỗ để dùng, Hách Quang Quang nàng vốn là người không chịu thiệt, một lớn một nhỏ kia không chỉ trộm đồ của nàng lại còn rất không lễ độ với nàng, nàng đâu có lí nào đại nhân không chấp kễ tiểu nhân bỏ qua cho bọn họ, hẳn nên "Đáp lễ" một cái, trộm hai tờ thiệp mời này để đáp lễ cái tên đã bắn đau cổ tay nàng!

(Edit by Diễm, truyện được đăng tải tại diendanlequydon và diemmo.wp.com)

Đi ra khỏi ngõ nhỏ, Diệp Từ Thông không nhìn thấy Hách Quang Quang mới ý thức mà nhẹ nhàng thờ ra, thả lỏng thân thể trong lòng Tả Trầm Châu, nhưng tay vẫn nắm giữ túi tiền, khi Diệp Từ Thông đang nhếch miệng cười trộm buông tay ra định nhìn thứ ở trong tay thì sắc mặt lập tức cứng đờ, vút bỏ miêng vải hoa không biết lấy từ đâu ra, nghiêng đầu sang chỗ khác trợn mắt về phía trước, khuôn mặt nhỏ nhắn u ám, nghiêng rằng, tay đang ôm cổ Tả Trầm Châu vô thức nắm chặt.

"Sao vậy?" Tả Trầm Châu rõ ràng phát hiện tâm tình khác thường của tiểu tử này, dừng bước lại quan tâm hỏi.

"Không, không có gì." thanh âm Diệp Từ Thông cứng ngắt trả lời, nó đâu dám nói là nó định lén lút tìm túi tiền vừa trộm được, kết quả không để ý bị tên đáng ghét kia trộm lại, chỉ có thể một mình hờn dỗi nuốt uất ức vào bụng, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp cứng đến nỗi hận không thể đùng chét ruồi bọ.

"Đừng học bản mặt ấy của phụ thân cháu, khó coi. Tuổi nhỏ đã học bản mặt già cẩn thận sau này lớn lên có nếp nhăn." Tả Trầm Châu nâng ngón tay vuốt lên lông mày đang nhăn lại của Diệp Từ Thông khẽ cười.

"Gạt người, cho dù phụ thân nghiêm mặt, trên mặt không hề có nếp nhăn, phụ thân còn đẹp mắt hơn Tả thúc thúc nhiều!" Diệp Từ Thông mặc dù thân thiết với Tả Trầm Châu, nhưng so với người thân duy nhất kia của nó còn kém rất xa.

"Cháu đồ không có lương tâm, Tả thúc thúc đúng là thương lắm cháu rồi." Giọng Tả Trầm Châu rất chua, giả bộ tức giận nhéo gương mặt trắng nõn của Diệp Từ Thông.

"Tả thúc thúc, khi Từ Thông trở về phụ thân có tức giận không?" Càng đi về trong lòng Diệp Từ Thông càng thấp thỏm.

"Giờ mới biết sợ? Lúc ấy gian dối chạy ra ngoài sao không nghĩ đến hậu quả?" Tả Trầm Châu liếc Diệp Từ Thông chế nhạo.

Diệp Từ Thông cúi đầu mím môi, vui mặt vào cổ Tả Trầm Châu không nói lời nào.

"Đừng lo, có Tả thúc thúc ở đây, cha cháu sẽ không làm gì cháu đâu."

"Thật chứ?"

"Thật."

Một lớn một nhỏ đi vào một nơi khá rộng, trong viện rất có uy nghiêm, Tả Trầm Châu giao Diệp Từ Thông cho ma ma nghênh đón, dặn bà dẫn nó đi xuống rửa mặt chải đầu, còn mình thì đi tới thư phòng phía đông.

Không gõ cửa, gạt đầu một cái với thị vệ đang cung kính hành lễ với hần rồi trực tiếp vén rèm tiến vào.

Người trong thư phòng toàn thân hắc y đang ngồi sau án thư lật xem sổ sách, nhìn thấy Tả Trầm Châu liền để sổ sách vừa xem xuống, thân thể lười biếng không mất quý khí chậm rãi dựa vào sau ghế, híp mắt nhìn về phía Tả Trầm Châu ngồi bên cạnh, trầm giọng hỏi: "Từ Thông đã trở lại?"

"Đã về, đích thân bản hộ pháp ra mặt đầu thể nào tay không trở về?" Tả Trầm Châu khẽ cười với Diệp Thao giống Diệp Từ Thông cơ hồ như đúc từ một khuôn nhưng hiền nhiên lớn hơn và lạnh hơn rất nhiều, Diệp Thao tuy là chủ tử của hần, nhưng thực ra hai người tựa như bằng hữu, có thể tùy ý nói chuyện, những thuộc hạ kia ở trước mặt Diệp Thao luôn e ngại về trầm tĩnh của hần ta, ngay cả lớn tiếng nói chuyện cũng không dám, chỉ có hần dám đùa cợt trước mặt Diệp Thao.

"Quay về là tốt rồi." Diệp Thao gạt đầu một cái, không tiếp tục hỏi nữa.

"Này, đây là nhi tử thân sinh của ngươi, sao không quan tâm lo lắng hơn một chút vậy? Rõ ràng ngươi mới là phụ thân, kết quả lại giống như ta là phụ thân của Từ Thông vậy." Tả Trầm Châu bắt nạt với phản ứng không mấy quan tâm của Diệp Thao, chưa từng thấy một phụ thân không để ý đến nhi tử của mình như vậy.

Lông mày anh tuấn của Diệp Thao hơi nhíu lại, giống như vừa nhớ ra cái gì đó, ánh mắt chăm chú nhìn Tả Trầm Châu đang bắt nạt nói: "Nếu không phải bị ngươi làm hư, Từ Thông sao dám tự mình trốn đi? Không hiểu chuyện như vậy làm người khác thêm phiền, phạt cấm túc nó mười ngày, mỗi bữa năm nậm ba nhạt một canh đổi thành hai nậm một nhạt một canh, mỗi ngày viết một trăm lần ‘ Từ Thông sai rồi ’, viết không xong không được đi ngủ."

"Trừng phạt này của ngươi không khỏi quá nặng đấy chứ? Nó là đứa trẻ thân thể đang phát triển, ngươi lại giảm khẩu phần, mà nó mới sáu tuổi, nó viết chữ có thể nhanh như ngươi sao? Một trăm lần ngươi xem nó thể nào mới viết xong." Tả Trầm Châu rất tức giận, bình thường Diệp Thao không quan tâm đến con hần thì thôi, đã trừng phạt thì càng dốc sức.

Diệp Thao nâng mí mắt, hắc mâu không mang theo chút nhiệt độ lườm Tả Trầm Châu đang hỗn hển, môi mỏng lạnh như băng phun ra một câu: "Ai là phụ thân của Từ Thông?"

Tả Trầm Châu nghe vậy lập tức nhụt chí, về chuyện của Diệp Từ Thông, Diệp Thao luôn có quyền quyết định hơn hần, hôm nay không vớ phải thời điểm tốt, có lẽ tâm tình Diệp Thao không tốt, chờ khi nào tâm tình hần tốt lên sẽ giúp Từ Thông cầu tình vậy, không muốn không khí tiếp tục lạnh nhạt, vì vậy chuyển đề tài nói đến chính sự: "Vương viên ngoại có ý hợp tác với chúng ta, ta chưa đáp ứng, chỉ nói sẽ xem xét."

"Ừ, tài chính của Vương gia đang có vấn đề, gấp gáp kéo người hùn vốn, có thể người khác đã bị gạt, chúng ta không thể mắc lừa." Ngón tay thon dài rõ ràng các khớp của Diệp Thao khẽ gõ ở trên thư án, khoe miệng kéo ra một nét cười trào phúng.

"Vương viên ngoại không còn chú ý nào mới dùng nữ nhi dung mạo như thiên tiên của mình để làm mồi, còn nói rằng sẽ cho con rể một nửa tài sản của Vương gia làm sinh lễ, thật buồn cười, Vương gia cũng sắp thành vô rỗng, một nửa tài sản sẽ có bao nhiêu? Đúng rồi, thiệp mời đại hội chọn rể quán gia Vương viên ngoại đưa tới, ta ngươi đều có phần." Tả Trầm Châu nói xong đưa tay móc vào ống tay áo, nhưng móc thấy trống không, nghĩ rằng mình nhầm tay áo, móc sang ống tay áo bên kia nhưng vẫn không tìm được gì.

"Tìm gì vậy?" Diệp Thao nhìn Tả Trầm Châu hận không thể lật nát hai tay áo của mình hỏi.

"Thiệp mất rồi!" Tả Trầm Châu cầm ống tay áo trống trơn nhíu mày trầm tư, một lát sau chợt mở to hai mắt lớn tiếng nói, "Là hần!"

"Mất?"

"Bị trộm rồi." Dứt lời, Tả Trầm Châu nhanh chóng đứng lên, về mặt vội vàng nói với Diệp Thao: "Ta ra ngoài tìm tên tiểu tử kia."

"Có người có thể trộm đồ trên người ngươi?" thanh âm Diệp Thao luôn luôn bình thản trầm ổn cuối cùng cũng lộ ra một chút nghi hoặc, ngừng một lúc lại hỏi, "Vì sao hần lại phải trộm đồ của ngươi?"

Tả Trầm Châu sợ kết cục của Diệp Từ Thông càng thương, không dám nói thật, chỉ nói người nọ muốn tham gia đại hội chọn rể tiếc rằng không có thiệp mời nên mới trộm, vừa nói dóc đã bị tầm mắt phảng phất có thể thấy rõ lòng người của Diệp Thao khiến cho toàn thân không được tự nhiên, bỏ chạy trốn chết.

Muốn tham gia chọn rể đại hội trộm một thiệp mời là đủ, trộm cả hai làm gì? Tả Trầm Châu nói dóc khó tránh khỏi sơ hở, sau khi Tả Trầm Châu rời đi Diệp Thao cất cao giọng nói: "Người đâu."

"Chủ Thượng." Thị vệ đứng trước cửa bước nhanh tới nửa quỳ dưới đất.

"Gọi Lang Tinh đến đây." Lang Tinh là người luôn âm thầm bảo vệ Diệp Từ Thông, xảy ra chuyện gì Lang Tinh nhất định rõ ràng.

"Vâng." thị vệ sau khi rời đi chỉ chốc lát sau đã đưa Lang Tinh toàn thân trang phục ám sắc nhìn không có chút cảm xúc nào tới.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Diệp Thao nhìn chăm chú vào người đang quỳ một gối xuống đất phân phó nói: "Thuật lại một lần những chuyện xảy ra khi Từ Thông ở bên ngoài."

Vì vậy, theo Lang Tinh thuật lại, Diệp Thao chung quy biết được con trai bảo bối của hắn ở bên ngoài làm những gì, cũng đoán được tại sao thiếp trong tay Tả Trầm Châu lại bị trộm.

Lang Tinh báo cáo xong xuôi, Diệp Thao ra lệnh: "Người cũng ra ngoài giúp Tả hộ pháp tìm người đi."

"Vâng."

Diệp Thao vuốt vuốt nhẫn ngọc trên ngón cái tay trái, hip mắt suy nghĩ, có thể thần không biết quỷ không hay trộm đồ của Tả Hộ Pháp —— vị trí đầu não dưới tay hắn, người có can đảm lại trộm gioi như vậy không được gặp một lần thì thật đáng tiếc rồi.

Nơi xa trong một quán ăn nhỏ nào đó, bởi sợ Tả Trầm Châu tìm tới cửa nên Hách Quang Quang dán thêm râu cá trê nhỏ đội lên mũ ni màu nâu, không hiểu sao đang ăn mì xào nóng hôi hổi chợt cảm thấy một dòng ớn lạnh ập vào người, nhìn không được há miệng hắt xì một cái thật vang.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Tới cửa làm khách

Editor: Diễm mỗ

Hách Quang Quang dùng mấy viên kẹo lừa mấy đứa trẻ vừa từ lớp học về nhà đọc cho nàng chữ trên thiếp mời, nàng đã suy nghĩ kỹ càng, sợ thiếp này quá quan trọng bị người phát hiện chuyện nàng làm thì ảnh hưởng không tốt, trẻ con vừa nhận biết được mấy chữ nhưng chưa hiểu hết được nhân tình sự cố là sự lựa chọn tốt nhất.

Có điều trẻ con biết không nhiều, quả thật sẽ không gây ra phiền toái gì, nhưng mấy chữ tách hình thể của từ bọn nó lại không biết, Hách Quang Quang bắt đầu đi, đành phải lên lên dùng bút khoanh tròn vào những chữ không biết, để bọn chúng chiếu theo viết ra chỗ khác, cầm những chữ này đi hỏi người lớn biết chữ, lần qua lộn lại mấy vòng mới biết thiếp mời này viết những gì.

Thiếp mời là chứng từ Vương viên ngoại mời người tham gia đại hội chọn rể, cứ nghe phàm là thanh niên tài tử có tư cách tham gia đại hội phải chưa lập gia đình, tướng mạo không thể quá xấu, gia cảnh tất phải giàu có, độ tuổi trong khoảng mười chín đến ba mươi, nhân phẩm không cần quá cao quý, nhưng tối thiểu phải không quá khó khăn.

Bởi điều kiện định ra quá cao, người ở các nơi tới tìm vận may không đạt yêu cầu thoáng cái rồi đi không ít, một số người chưa trở về ngay, mà ở lại xem náo nhiệt.

Thiếp mời có viết tên riêng, hai tờ thiếp mời này theo thứ tự là của Diệp Thao và Tả Trầm Châu, vì vậy cho dù Hách Quang Quang có cảm cũng chẳng thể tham gia đại hội chọn rể phí công kia.

Còn nếu đưa thiếp cho các thanh niên tài tử ngũ phúc năm châu, với việc lựa chọn người Vương gia trên dưới chắc sẽ cho thi đấu một phen bản lĩnh, ý định đầu cơ trục lợi mạo danh thế thân đi tìm vận may khẳng định không thể thực hiện.

Nghĩ thông suốt mấu chốt trong đó, Hách Quang Quang cảm thấy tám thiếp này thật quá vô dụng, cảm cũng phiền, vì vậy trên đường đi ngang qua một rừng cây nào đó, sẵn dịp dùng chân đốt hai tờ thiếp to bằng ba bàn tay làm lửa nướng gà rừng ăn.

Hách Quang Quang chưa bao giờ dùng chân một chỗ quá lâu, lần này cũng vậy, nàng cười ngửa định rời khỏi đây, dọc theo đường đi cứ có cảm giác có một nhóm người đang âm thầm tìm kiếm ai đó, mặc dù những người đó đều ăn mặc như người bình thường, hành động rất bí mật, nhưng nàng vẫn phát hiện ra.

Không biết bọn họ muốn tìm ai, khả năng người bị tìm kia là nàng đã suy tính qua, Hách Quang Quang bấy lâu nay vẫn tự biết bản thân, khi nàng chưa nhúng tay làm gì trước đó căn bản không thể có "Lực thu hút" lớn như vậy.

Lại nói trộm hai tờ thiếp không tính là chuyện gì, cha nàng lúc còn trẻ đã từng trộm bảo vật của rất nhiều đại gia tộc cùng môn phái, so ra, nàng trộm hai tám thiếp rách này không thể ăn cũng không thể sử dụng, còn không có tác dụng làm giấy vệ sinh nữa chứ.

Bởi lẽ cảm thấy không đáng để nhắc tới, vì vậy Hách Quang Quang cho rằng bản thân mình dưới tình trạng "Dịch dung" vô cùng thành công, ngênh ngang cười ngửa ra khỏi trần nhỏ náo nhiệt đi tới thôn trang nhỏ ít người cư trú, vừa mới xuống ngựa muốn tìm một nhà đặt chân xin ít nước uống, đột nhiên bị một nam nhân không biết từ chỗ nào xuất hiện ngăn lại.

"Vị tráng sĩ này muốn làm gì vậy?" Hách Quang Quang không hiểu nhìn nam nhân một thân y sam ám sắc, bộ dạng bình thường đến mức ném trong dòng người lập tức nhìn không ra, nhìn hết lần này đến lần khác xác định mình chưa từng thấy hắn, càng chưa đắc tội với hắn, chỉ nghĩ đến một khả năng, chớp chớp mắt không đợi đối phương mở miệng đã nói, "Chẳng lẽ các hạ muốn hỏi đường? Thật là không khéo, tại hạ chưa từng đi nhiều nơi, thật sự không giúp được gì."

Biểu tình Lang Tinh không thay đổi, vẻ mặt bình tĩnh mà lại bình thường như không hiểu cảm xúc là thứ gì không có tí ti biểu cảm nào, nhìn Hách Quang Quang nhạt giọng nói: "Chủ thượng có lời mời, làm phiền công tử theo kẻ hèn đi một chuyến."

"Ai muốn mời ta? Người nhận làm người không?" Hách Quang Quang nhún nhún vai, lắc đầu nói, "Ta không biết Chủ Thượng gì đó."

"Không nhận làm, hai ngày trước các hạ từng ở trong ngõ hẻm giao thiệp với Thiếu chủ và Tả hộ pháp của kẻ hèn này." Lang Tinh nhàn nhạt nhắc nhở Hách Quang Quang.

"Thiếu chủ? Tả Hộ Pháp? Là một lớn một nhỏ đã trộm túi tiền của bản thiếu gia? !" Hách Quang Quang kêu ra tiếng, theo bản năng giờ tay vuốt râu cá trê cùng cả mũi đang đội lệch.

Lang Tinh rũ mắt, lấy im lặng làm thừa nhận.

"Làm sao người tìm được ta? Có thể dễ dàng nhận ra như vậy sao?" Hách Quang Quang nghi ngờ nhất ở điểm này, nàng chẳng những đã soi qua gương đồng một lần, sau khi dán râu cá trê với đeo mũi ni hện không thể che kín đầu lên, bộ dáng nàng thay đổi không hề ít, huống chi để ngựa ngộ nhờ nàng đã đổi lại y phục cũ trước kia, không có lí nào bị nhận ra cả.

Lang Tinh không mở miệng, có lẽ bởi ánh mắt tìm tòi của Hách Quang Quang quá mức nồng đậm, Lang Tinh bị nhìn chăm chăm nên không được tự nhiên, đưa ngón tay chỉ xuống con ngựa ở bên cạnh Hách Quang Quang.

"Là ngựa này để lộ hành tung?" Hách Quang Quang liếc nhìn con ngựa yêu quý ở bên nàng gần một tháng, khó tin nói: "Vấn đề sao lại ở con ngựa này? Chẳng lẽ lúc ấy người vẫn đang âm thầm đi theo hõn. đưa bé kia, cho nên mới nhìn thấy con ngựa ta cười này?"

Lang Tinh không trả lời, dùng biểu tình bình tĩnh vạn năm bất biến nói: "Làm phiền công tử đi theo tại hạ một chuyến."

"Không đi!" Hách Quang Quang rất tức giận, không ngờ nàng đã thay đổi bản thân từ đầu đến đuôi, hận không thể ngay cả cha nàng cũng chẳng nhận ra, kết quả lại chỉ vì con ngựa mà bại lộ, quả thật như cha đã nói——nàng đúng là có điểm khiếm khuyết thông minh.

Lời này từ nhỏ đến lớn bị Hách Đại lang làm như truyện cười mà nói qua vô số lần, mỗi lần nàng nghe đều không vui, cuối cùng phản bác nói mình chẳng những không thiếu thông minh mà còn hơi bị cừ, nàng cũng không nói đùa, đã thật sự cho là như vậy.

Kết quả thì tốt rồi, lúc này Hách Quang Quang thật có chút hoài nghi chẳng lẽ mình thật sự không thông minh như Hách Đại lang đã nói, có thể ngu xuẩn cho rằng chỉ cần thay đổi dáng vẻ thì mọi sự đều êm, mà lại không nghĩ đến con ngựa.

Thật ra muốn trách thì trách bộ dáng con ngựa này có phần đặc biệt, không chút nào bị quần chúng hóa, toàn thân nó trắng toát, đặc biệt phần mông có một đốm lông đen to bằng nắm tay, lúc Hách Quang Quang mua ngựa chính là vừa ý nó không giống bình thường, ai ngờ chỉ vì điểm này khiến cho nàng thay đổi bản thân thế nào cũng vô dụng, diện mạo cho dù cải biến thế nào thì thân hình cũng không đổi được, chỉ bằng hai điểm này người nhanh nhạy muốn tìm ra nàng quá dễ dàng.

"Kẻ hèn không muốn động võ."

"Ai quản người! Chủ thượng nhà người là gốc thông chắc? Muốn gặp lão tử làm sao không đích thân đến? Con trai hèn trộm túi tiền của ta còn chưa so đo với hắn, còn không biết thẹn muốn ta tới gặp hắn? Người trở về nói cho hắn biết nếu muốn gặp ta thì mang kiệu tám người nâng đến! Cái thứ không có thành ý, ai mà thềm, ta nhổ vào, ." Hách Quang Quang đối với cái tên "Chủ thượng" chưa từng gặp mặt đã rành rành sĩ diện trực giác sinh chán ghét, nhĩ tử đã làm người khác phát điên, cha của nó sinh nó dưỡng nó có thể tốt hơn chắc? Không gặp!

Bởi lẽ đã nhận ra năng lực của bản thân mình, đại khái đúng là có điểm khiếm khuyết thông minh nên tâm tình Hách Quang Quang khá tệ, giọng điệu nói chuyện đương nhiên cũng chẳng dễ nghe gì cho cam.

"Việc này không thể theo ý người!" Chủ tử bị ô nhục, trong mắt Lang Tinh hiện lên không vui, thân hình trong nháy mắt di chuyển về phía trước, mang theo ý trừng phạt, thiết trào lấy tốc độ nhanh như chớp tóm lấy bả vai Hách Quang Quang.

"Á ui." Hách Quang Quang không thể tránh thoát kêu đau, đau đến mức chảy cả nước mắt, nhe răng nhếch miệng chửi ầm lên: "Không phải chỉ trộm hai tờ thiệp mời sao? Cũng đâu có đào tổ phần người cường gian vợ người? Mẹ nó, Thiếu chủ nhà người còn trộm túi tiền của lão tử thì sao, lão tử có phải là nên đáp lễ trả nó mới công bằng hay không? !"

"Dẫn người trở về gặp Chủ Thượng." Lang Tinh thoáng thả nhẹ lực, một tay tóm lấy Hách Quang Quang còn tay kia nắm bả vai, mũi chân điểm một cái, hai người nhảy lên không trung xẹt qua một cung độ duyên dáng rơi vào trên thân bạch mã.

Đột nhiên bị hai người từ trên không trung cười lên, con ngựa đang nhàn nhả cúi đầu ăn cỏ giật mình, kháng nghị lắc lắc thân, mũi phát ra tiếng phì phì tỏ vẻ bất mãn.

"Buông ra, khốn kiếp!" Hách Quang Quang bị khóa hai cánh tay gào ầm lên, giữa mấy cái không tránh thoát bắt đầu khẩn trương, mặc dù nàng rất ít khi coi mình như nữ nhân, nhưng không có nghĩa nàng có thể ung dung như thường tiếp xúc thân thể với nam nhân.

Hách Quang Quang dưới cấp bách lấy chiết phiến từ trong ngực, dùng sức chọc cán quạt vào phần mềm bên hông của người phía sau.

Lang Tinh không tiện tránh né, chỉ có thể dùng một tay đoạt lại cây quạt, chẳng ngờ đối phương dùng hư chiêu, phương hướng cán quạt lập tức thay đổi, vạch một đường vòng sang bên eo kia mà đâm vào, lần này đâm thật, lực đạo không nhỏ.

Lang Tinh lần nữa dùng tay phải bắt lấy bả vai Hách Quang Quang, đổi tay trái chặn đánh, ngăn cản qua một chiêu tay không thu hồi, trong nháy mắt nhanh chóng bắn về phía cổ tay Hách Quang Quang.

Cổ tay Hách Quang Quang bị bắn trúng, cảm giác vừa đau vừa tê nháy mắt ập đến, rên lên một tiếng nhanh chóng thu tay lại, dùng kỹ thuật cá trạch trượt ra khỏi Lang Tinh đang sơ hở buông một tay, trong giây lát thoát khỏi trói buộc cũng không dám nán lại, hai tay đặt trên lưng ngựa khê chống, thân thể lập tức bắn ra ngoài, kêu một câu "Người cứ chờ đó" rồi chạy không ngoài đầu.

Trong mắt Lang Tinh thoáng một nét kinh ngạc, không nghĩ rằng thân thủ của Hách Quang Quang xoàng xĩnh, khinh công thể mà lại rất tốt, trong nháy mắt đã chạy mất dạng, hoàn hồn lập tức lấy tín hiệu ném lên không trung, nhảy xuống ngựa nhanh chóng đuổi theo.

Hách Quang Quang nghe thấy tiếng vang quay đầu liếc nhìn lên không trung, cắn răng nghĩ: "Cha nó chứ, lại dám bắn tin, đúng là bất nạt người quá đáng!"

(Edit by Diễm, truyện được đăng tải ở diendanlequydon và diemmo.wp.com)

Hách Quang Quang chạy trốn có chút vất vả, không ngờ tên nam nhân kia nhìn tầm thường như vậy, thể mà bản lĩnh truy tìm lại cực tốt, làm nàng vẫn luôn tự tin về khinh công chạy trốn mà không chiếm được nhiều ưu thế, muốn dừng lại thở một hơi cũng không được.

Hách Quang Quang vừa chạy ra khỏi trấn đi vào đường đông người bỗng dừng bước, phát hiện ra bọc quần áo của mình vẫn còn đang treo trên thân ngựa, lúc này trên người nàng chỉ có mấy lượng bạc vụn, quần áo giày mũ đều ở trong bọc đồ.

Hách Quang Quang không chạy nổi nữa, giận dữ tháo mũ ni ném xuống đất, nhấc chân định đạp lên phát tiết, mắt thấy sắp đạp đến lại dừng lại, quả thật không nỡ làm hỏng cái mũ đội chưa được vài lần, bất đắc dĩ thu chân, râu rĩ nhặt cái mũ trước ánh mắt xem nàng như kẻ điên của người qua đường, phẩy phẩy đất trên mũ rồi đội lại lên đầu.

"Hách Quang Quang ơi Hách Quang Quang, người có thể xui xẻo thêm nữa không? Chỉ trộm thiệp thôi mà, đến nỗi bị người khác truy nã như phạm nhân sao!" Hách Quang Quang buồn bực xoay vòng vòng, bực đến mức quên cả việc miệng khô muốn uống nước vào một khắc trước, dưới tình huống khẩn cấp chạy trốn đâu còn nghĩ đến bọc quần áo?

Muốn lấy lại bọc quần áo và ngựa thì phải trở về, nhưng kia người đã phóng tín hiệu, nơi đó nhất định có đặt mai phục, quay lại chẳng khác nào chui đầu vào rọ, nhưng nếu không quay lại thì con ngựa trị giá ít nhất ba mươi lượng bạc cùng toàn bộ bọc quần áo của nàng cũng mất sạch!

Đối với người đã quen nghèo như nàng mà nói ba mươi lượng bạc là một gia tài khổng lồ, thà rằng ăn đói mặc rách chịu chút khổ cực cũng không thể vứt bỏ số bạc nhiều như vậy!

Sau một lúc đấu tranh, giữa tiền tài cùng sĩ diện, do dự chút ít kia của Hách Quang Quang không hề giữ lại mà lựa chọn tiền tài, vì nó gần bằng chi tiêu trong mười năm của nàng và ông ấy trước đây, về mặt đau khổ rất không có cốt khí quay trở lại.

Dọc theo đường đi Hách Quang Quang không ngừng khuyên mình, chỉ là hai cái thiệp thôi mà, đây là đáp lễ nho nhỏ của nàng dành cho việc đối phương trộm túi tiền mà thôi, vậy nên cái tên chủ thượng phiến nhiễu không biết làm gì kia thích so đo cũng là bọn hán đối lý trước, chẳng trách được ai.

Trở lại trấn nhỏ thừa đầu chân người đã qua giờ Dậu, người trấn trên đón cúi và đi chợ phiên mua đồ đã lục tục trở về. Ngựa của nàng vẫn còn, dây buộc trên cây đang vui đầu ăn cỏ, bọc quần áo cũng đang treo một bên ở cổ nó, xa phía hai trượng có hai nam nhân, Hách Quang Quang thấy rõ gương mặt nam nhân đang nhui mày nhìn về phía nàng liền phát hỏa, tên này chính là người bị nàng trộm hai tấm thiệp.

"Mới thế mà đã trở lại? Tả mỗ còn tưởng rằng cần phải tốn một phen công phu mới có thể ‘mời’ được các hạ, kết quả lại Xin hỏi các hạ là quá mức tự tin hay quá mức khờ dại vậy?" Tả Trầm Châu dùng khóe mắt ngắm nghía con ngựa trắng đang bị buộc, giọng điệu lộ ra vẻ giễu cợt khiến người ta không cách nào xem nhẹ.

"Hừ." Về mặt Hách Quang Quang khinh thường tròn mắt nhìn Tả Trầm Châu, rất có ý kiến với giọng điệu trào phúng của hắn, nàng thỉnh thoảng sẽ giả ngu, nhưng không phải lúc nào cũng ngu, lần này vì "Gia sản" nên nàng mới tình nguyện chui đầu vào rọ.

Bạch mã thấy chủ nhân trở lại, lập tức ngừng ăn cỏ, vui sướng phát ra tiếng phì phì trong mũi, đang đưa cái mõng béo tốt vẩy đuôi lên, hếch mặt dùng đầu đẩy vào eo Hách Quang Quang thân mật với nàng.

"Đoán rằng người sẽ vì ngựa với bọc hành lý mà trở về, chỉ là" Tả Trầm Châu lấy tay sờ lên cằm nghi ngờ nhìn Hách Quang Quang từ đầu đến

chân, hai mắt cẩn thận nhìn trên mặt nàng một lúc mới nói: "Theo lời Lang Tinh nói, người nhất định không muốn đi cùng hắn, còn chạy trốn mất dạng. Giờ tự quay lại chẳng lẽ đã nghĩ thông? Đã như vậy lúc trước hà tất phải liều mạng tháo chạy như thế, quả thật chỉ thêm phiền."

"Lão tử thích trốn thì trốn, thích về thì về, người quản được chắc? Đúng là thích lo chuyện bao đồng." Hách Quang Quang thân thiết xoa xoa đầu ái mã rồi tháo dây buộc ngựa, nhảy lên lưng ngựa nghiêm mặt thúc giục, "'Trư' Thượng nhà người không phải muốn gặp bản thiếu gia sao? Còn chưa lăn lên phía trước dẫn đường!"

(Trư và Chủ đều phát âm là zhū)

Tà Trầm Châu nghe vậy ánh mắt đột nhiên lạnh lẽo, nâng tay ngăn cản ám vệ đang rục rịch nấp ở một nơi nào đó, huyết vang một tiếng, một con ngựa cao lớn toàn thân đỏ rục lập tức từ đằng xa chạy đến trước người Tà Trầm Châu.

Nhanh nhẹn nhảy lên lưng ngựa, Tà Trầm Châu lạnh nhạt nhìn Hách Quang Quang một cái nói: "Theo sát đấy, trên đường nếu có ý định không thành thật, tự gánh lấy hậu quả!"

Đã có người ẩn nấp mai phục, điểm này Hách Quang Quang rất rõ ràng, nàng không có ý định chạy trốn, vì một chuyện mình không sai mà phải chột vật chạy trốn tứ xứ như cẩu đê làm gì? Lần này nàng chẳng những không chạy trốn, còn phải quang minh chính đại tới cửa gặp cái tên "Trư" Thượng vừa kiêu căng vừa chán ghét kia.

Dọc đường đi không ai mở miệng, đối với việc mất thiếp mời hai người đã hiểu trong lòng nhưng không nói, cưỡi ngựa đi đường tắt khoảng một canh giờ cuối cùng cũng đến nơi.

Sau khi cho đám thuộc hạ lui đi, Tà Trầm Châu tự mình dẫn theo Hách Quang Quang đi tới phòng nghị sự.

Diệp Thao nghe thấy người hầu bẩm báo liền đi tới chính sảnh, ngồi trên vị trí chủ vị hơi nghiêng người bên bàn trà, tư thế ưu nhã nhân thực pha trà, Tà Trầm Châu mang người tiến vào, hắn giống như chưa biết gì, vẫn như cũ đắm chìm trong thú vui pha trà.

"Đã mang người đến." Tà Trầm Châu làm xong giao phó liền ngồi xuống vị trí chuyên thuộc về mình, ngồi ở vị trí thứ nhất bên trái dưới Diệp Thao, bên trong phòng chỉ có ba người, những người không có nhiệm vụ đã lui ra ngoài.

Tổng cộng có ba người, hai người đã ngồi, Hách Quang Quang tất nhiên sẽ không bạc đãi bản thân đứng ngốc ở đó, không chút khách khí đi đến đối diện Tà Trầm Châu, không chút khách khí ngồi xuống.

"Người... người dám ngồi vị trí của Hữu Hộ Pháp?" Tà Trầm Châu tròn mắt nhìn Hách Quang Quang, bị da mặt dày của nàng làm kinh động, từng thấy người không biết xấu hổ, nhưng người không biết xấu hổ giống như Hách Quang Quang đã trộm đồ chẳng những không giải thích còn không biết "Khách khí" là gì thì chưa từng thấy qua.

"Thế nào, mời ta đến làm khách ngay cả ghế cũng không cho, còn không cho phép ta tự tìm ghế ngồi?" Hách Quang Quang mặc kệ cái ghế này của ai, chỉ biết rằng hai người trong phòng này đều không coi nàng ra gì, đúng là quá đáng, nàng dám cam đoan nếu không tự tìm chỗ mà ngồi, hai người này chắc chắn sẽ không mở miệng mời nàng ngồi.

"Hình như Tà mỗ chưa từng nói dẫn người tới nhà làm khách? Đừng tự dất vàng trên mặt." Tà Trầm Châu giễu cợt nói, hai tay ưu nhã đan chéo đặt trên đùi, nhìn Hách Quang Quang ra lệnh, "Người, hoặc là đứng lên hoặc là đổi vị trí ngồi phía dưới cùng đi."

Hách Quang Quang hất cằm hừ một tiếng, thẳng thừng coi thường lời của Tà Trầm Châu, nghiêng đầu nhìn về phía nam nhân ngồi trên chủ tọa vẫn như chưa phát hiện ra bọn họ.

Chỉ thấy hắn toàn thân hắc y, khi giờ tay nhắc chân đều toát ra khí chất cao quý của kẻ bề trên, nghiêng mặt xem chừng rất cảnh đẹp ý vui, nàng không đọc sách nên không biết miêu tả diện mạo của hắn thế nào mới thỏa đáng, chỉ biết người này tuấn mỹ đến mức có thể cấu mắt linh hồn nhỏ bé của người khác.

Cho dù Hách Quang Quang không phải loại người háo sắc, thấy nam nhân xuất sắc như vậy cũng không nén nổi ngáy người, chỉ cảm thấy cái mũi, ánh mắt, lông mi, cái miệng của hắn muốn nhiều xinh đẹp liền có nhiều xinh đẹp.

Hai mắt Hách Quang Quang tràn đầy kinh ngạc, khẽ nhếch miệng, ngay cả bản thân mình tới làm gì cũng đã quên mất.

Pha trà xong, Diệp Thao xoay người tựa lưng vào ghế, liếc mắt nhìn người đang nhìn hắn không chớp mắt, chỉ vào Hách Quang Quang bị chiếc mũ ni che cả trán, cho dù dán râu cá tre cũng vẫn rất trẻ con hỏi Tà Trầm Châu: "Tiểu tử ngốc này chính là tên trộm mà người nói?"

Tà Trầm Châu sờ sờ mũi, cực kỳ mất mặt gật đầu: "Đúng là hắn."

Hách Quang Quang bị nói là tiểu tử ngốc lập tức hoàn hồn, hảo cảm với khuôn mặt tuấn tú xuất chúng của Diệp Thao nháy mắt biến mất, giờ phút này nàng không thích nghe nhất chính là chữ "Ngốc", ai nói nàng ngốc nàng liền nổi nóng với người đó!

"Ày, bản thiếu gia còn tưởng rằng 'Trư Thượng' là nhân sĩ cảm điếc, đối diện với 'Trư Thượng' đẹp hơn hoa lại tàn tật còn cảm thấy đau lòng, hóa ra chỉ là hiểu lầm. 'Trư thượng' không điếc cũng không cảm, coi kìa, còn có thể mắng chửi người nữa chứ, quả thật rất khỏe mạnh, thật đáng mừng, thật đáng mừng, ha ha ha ha." Hách Quang Quang ôm quyền với Diệp Thao, cười đến mức râu cá tre rung rung, dưới mấy lần rung rung, râu cá tre không nhịn được vui vẻ của nàng, "Bẹp" một tiếng rơi mất một cái.

Chương 7: Nịnh hót

Editor: Diễm mỗ

Hách Quang Quang vì thấy sắc mặt Diệp Thao và Tả Trầm Châu sầm xuống nên tâm tình thật tốt, oán khí dây dưa nàng hơn nửa ngày bỗng nhiên không chân mà biến.

Chỉ cố cười người, đâu biết râu đã rơi, trên gương mặt nhỏ trắng nõn treo lên một cái râu, bên kia lại trụi lủi, vô cùng không đối xứng, sợi râu kia còn đang run rẩy dán lông lẻo trên mặt Hách Quang Quang, người vừa nhìn còn tưởng rằng là một con sâu róm đen đang bò ở trên mặt.

Nhìn bộ dáng tức cười như thằng hề của Hách Quang Quang, mặt Diệp Thao cùng Tả Trầm Châu vốn đang phỉếm giận muốn ra tay răn dạy bỗng nhất thời cảm thấy không còn gì để nói, liếc nhau một cái, từ trong mắt lẫn nhau thấy được vớ vẩn, thiếu niên vớ vẩn này sao lại không đứng đắn như vậy.

Diệp Thao xoa xoa huyết thái dương đang giận giật, không nhìn thêm Hách Quang Quang đang vui vẻ về, nâng tách trà hơi hột nhấp một ngụm, cảm thấy nhiệt độ hơi cao, dùng nắp trà gạt nhẹ, chạm môi chạm rãi thổi lên nước trà. Vóc người đẹp mắt, làm động tác nào cũng khiến người khác thấy cảnh đẹp ý vui.

Tả Trầm Châu thấp giọng nói một câu "Tiểu nhân lăm trò" rồi cầm lấy chum nho đầy ấp đặt bên cạnh lên ăn, không hề có ai tốt bụng nhắc nhở về cái râu cho Hách Quang Quang.

Chọc giận người khác đến khi nào đối phương tức giận mới có cảm giác thành tựu, nếu như đối phương chẳng thèm phản ứng đến lời nói của người thì người bị tức lại phản thành chính người rồi.

Hách Quang Quang rõ ràng thấy hai người tức giận đột nhiên không tức giận, tương phản quá lớn, trong lúc nhất thời đầu óc có chút chuyển qua từng người, có điều vừa cười một trận nên cổ họng khô rất, nhìn qua nhìn lại hai nam nhân một dùng trà một ăn trái cây, không nhịn được nuốt nuốt nước miếng làm nhuận cổ họng, chợt nhớ rằng cả chiều nay mình chưa được uống nước, lúc này khát có chút khó chịu.

Bởi Diệp Thao đặc biệt giao phó không cần chuẩn bị cho "Khách" cái gì, hạ nhân chỉ chuẩn bị trà bánh cùng trái cây cho Diệp Thao và Tả Trầm Châu, bên cạnh Hách Quang Quang không có gì cả.

Nước trong túi của Hách Quang Quang đã sớm uống hết, muốn uống nước phải xin người, có việc cầu người nên nàng không tiện hung hãn nữa, dưới sự bắt buộc dĩ giờ tay kéo khóa môi vẫn đang dương dương xuống, giả vờ bản thân mình chưa từng cười, sau đó lời ngon tiếng ngọt nói với Diệp Thao: "Vậy cái đó, Trư. Chủ Thượng đại nhân, có thể cho tại hạ một cốc trà uống một hớp được không?"

"Cười đi, sao không cười nữa?" Diệp Thao uống trà xong đặt tách trà lại trên bàn, ánh mắt không mang theo chút nhiệt độ nào quét về phía Hách Quang Quang, lời nói âm u vô hình làm người ta có cảm giác áp bách, đây là khí tức đặc hữu trên người của kẻ bề trên, người bình thường không thể bắt chước được.

"Cười xong rồi." Hách Quang Quang một đôi mắt to trong suốt linh động không hề sợ hãi nhìn lại Diệp Thao, háng giọng trả lời.

"Hử? Vừa rồi chẳng phải cười vui vẻ lắm hay sao, nhanh như vậy đã cười xong rồi?"

Hách Quang Quang không quen với kiểu bị chất vấn thế này, tương đối ghét, giống như nàng đang là phạm nhân bị thẩm vấn vậy, áp chế nóng nảy ép bản thân trấn định, hít sâu một cái sau nhìn lại Diệp Thao như không hiểu trả lời: "Người thật kỳ lạ, cười xong thì là cười xong, còn cần lý do gì nữa?"

Diệp Thao nghe vậy không hề tức giận, thu mắt ngắm nhìn nhẫn ngọc trên ngón cái, chậm rãi nói: "Thì ra là Diệp mỗ hiểu lầm, còn tưởng rằng người bị khô miệng, đang muốn gọi người dâng trà cho người, đã như vậy."

"Không hề hiểu lầm, không hề hiểu lầm, miệng ta bị khô, là vì miệng quá khô nên mới không cười nổi nữa." Hách Quang Quang vừa nghe Diệp Thao nói vậy, lập tức không có cốt khí mà rộng rãi thừa nhận, biết co biết duỗi mới là giỏi, thỉnh thoảng nàng yếu thế một lần cũng không hề gì, không hề mất mặt.

Tả Trầm Châu ăn nho không nổi nữa, không biết nên nói Hách Quang Quang là gì mới được, một khắc trước còn dám cười nhạo Diệp Thao, chẳng những không bị mặt lạnh của hắn ta hù dọa còn dám nhìn trả thì thấy khâm phục, kết quả sau một khắc chỉ vì một ly trà mà phải cúi đầu khom lưng.

Không biết loại người này nên nói là to gan lớn mật hay nhất như chuột, hoặc giả trong đầu hẳn thiếu dây gì đó, tóm lại hành động cực kỳ khiến cho người khác không còn gì để nói, thật không biết hắn làm thế nào để dưỡng thành loại tính cách làm cho người ta dở khóc dở cười như vậy.

Thấy không có ai trả lời mình, trông mắt Hách Quang Quang xoay xoay sau cùng lại trở về trên người Diệp Thao, cười hi hi chỉ vào ấm trà từ sa bên cạnh hắn vừa mới châm, đang không ngừng tỏa ra hương thơm ngát mùi trà nói: "Cái này. Tuy nói người tới làm khách, nhưng bản nhân luôn ngại

quấy rầy người khác quá nhiều, Chủ Thượng ngài không cần gọi người đặc biệt pha trà, tại hạ uống nước trà trong ấm kia là được."

Tà Trầm Châu đối với "Không biết xấu hổ" của Hách Quang Quang càng thêm bội phục, đây là trà cụ chuyên dụng của Diệp Thao, ngay cả hắn và Diệp Từ Thông cũng không có vinh hạnh được uống trà trong đó, Hách Quang Quang lại còn không biết xấu hổ mở miệng! Trước khi Diệp Thao nhú mày phát giận lập tức mở miệng nói: "Còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh các hạ."

"Không dám, tại hạ đi không đòi tên ngồi không họ, họ Hách tên Quang Quang." Hách Quang Quang nói xong liếm liếm đôi môi khô khốc, hai mắt đói khát như sói hướng về phía ấm tử sa có trà nóng.

Ngồi trong phòng hai vị mỹ nam nổi danh giang hồ trong mắt Hách Quang Quang chỉ thành bài trí, trong mắt nàng lúc này, không có gì hấp dẫn hơn nước trà trong ấm tử sa.

"Hách Quang Quang? Tên này cũng thật chuẩn xác, người vừa ra tay, người khác lập tức đã bị trộm 'nhẫn nhụi'." Tà Trầm Châu ôn hòa cười nói, lời phun ra cay nghiệt hoàn toàn không hợp với khí chất ôn hòa lịch sự nho nhã của hắn.

"Đa tạ khích lệ." Hách Quang Quang một chút cũng không để ý đến, chỉ không nhịn được thúc giục, "Hai vị còn có gì muốn hỏi thì hỏi luôn đi, chỉ mong hỏi xong có thể dễ dàng 'chiêu đãi' cốc trà để uống."

Hách Quang Quang nhận ra hai người này đối với nàng không có nửa điểm hảo cảm, hơn nữa nàng vừa nãy còn bất kính với "Trư thượng", muốn uống ly trà giải khát chỉ e hi vọng xa vời, nơi này là địa bàn của người ta, bên ngoài không biết có bao nhiêu thị vệ kiếm ám vệ gì đó chực chờ, nàng chỉ có một người, không nên tùy tiện chọc hai người này tức giận, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, nàng vẫn nên nhịn một chút thì tốt hơn.

"Hai tờ thiệp mời kia đâu?" Tà Trầm Châu hỏi.

"A." Hách Quang Quang vừa nghe đến vấn đề này lập tức thu hồi tầm mắt đang nhìn chăm chăm vào ấm trà, xấu hổ cười cười, nhắm mắt nhắm mũi trả lời, "Tại hạ không biết chữ, không biết trên ấy viết cái gì, vì vậy, vì vậy đã vứt đi rồi, thiệp này sẽ không quá quan trọng chứ?"

"Vứt? Đỡ trong Diệp Thị Sơn Trang của ta có thể để người tùy ý vứt bỏ?" Lần này người nói tiếp là Diệp Thao, hắn vốn đang dựa lưng vào ghế lập tức nghiêng về phía trước, một đôi tuấn mịch tràn đầy hàn băng có thể đông cứng người nhìn về phía Hách Quang Quang.

"Diệp, Diệp, Diệp Thị Sơn Trang?" Hách Quang Quang tròn to hai mắt lắp bắp nói, tầm mắt thấp thòm bất an chuyển hướng sang Tà Trầm Châu, trên mặt rõ ràng viết mấy chữ "Ta sẽ không xui xẻo như vậy chứ".

"Thế nào, trên giang hồ chẳng lẽ còn có Diệp Thị Sơn Trang thứ hai?" Tà Trầm Châu bực mình, đối với sự ngu ngốc của Hách Quang Quang vừa thương hại vừa tức giận, nghĩ đến Diệp Thị Sơn Trang bọn hắn được xưng làm đệ nhất đại sơn trang trên giang hồ, không chỉ có địa vị hiển hách trên giang hồ, còn độc quyền đại bộ phận kinh tế phương Bắc, trên giang hồ ai không biết ai không hiểu? Ngay cả quan phủ cũng không dám tùy tiện trêu chọc bọn hắn, thế mà người này đến đây một lúc lâu còn không biết nơi này là nơi nào.

"Đúng thật là thiên hạ đệ nhất đại trang phương Bắc? Không thể nào, các người không ở phương Bắc làm ăn lại chạy đến phương Nam làm gì?" Hách Quang Quang hoảng sợ quá mức, hoàn toàn mất bình tĩnh, vô cùng hối hận bản thân mình đã chọc phải hai lớn một nhỏ Diệp gia, làm sao mà khéo vậy chứ, chết từ từ không chết mà đụng vào bọn họ đây?

Nàng đến tuổi cập kê Hách Đại Lang đã mấy lần dẫn nàng sau khi xuống núi có hai loại người không được trêu vào, thứ nhất chính là Diệp Thị Sơn Trang này.

Đây là giang hồ môn phái, nhưng buồn bán trái rộng năm châu tứ hải, năng nhân dị sĩ trong trang vô số, môn đồ càng thêm dày đặc không biết bao nhiêu, thân phận gia chủ có chút đặc biệt, mẹ Diệp Thao là vợ kế của Hình bộ thượng thư, đủ loại nguyên nhân khiến cho địa vị Diệp Thị Sơn Trang vững chắc như bàn thạch, triều đình còn phải kiêng kỵ tài phú cùng thế lực của nó không dám nắm chắc cũng không dám may mảy vọng động.

Người trong giang hồ đều không dám trêu chọc người của Diệp Thị Sơn Trang, người bên quan phủ gặp phải Diệp Thị Sơn Trang có thể trốn liền trốn, vì vậy Hách Đại Lang Thiên đã dặn đi dặn lại Hách Quang Quang không nên trêu chọc vào.

Loại người thứ hai chính là người trong quan phủ, điểm này khi Hách Đại Lang giao phó còn nghiêm túc hơn, quan gia phần lớn đều ăn thịt người không nhả da, chọc phải bọn họ cũng như chọc phải người trong giang hồ đều không có kết quả tốt.

Trong đó người không thể chọc nhất chính là Tà Tướng Ngụy gia, lệnh cho Hách Quang Quang nhìn thấy người Ngụy gia là phải trốn, không thể kết giao càng không thể đắc tội, vì sao như thế Hách Đại Lang chỉ âm ỉ nói khi ông còn trẻ lúc trộm bảo bối Ngụy gia đã đắc tội Ngụy gia, nếu biết được Hách Quang Quang là nữ nhi của ông, người trong Ngụy gia nhất định sẽ không để yên cho nàng.

Lời dặn dò của Hách Đại Lang Hách Quang Quang vẫn ghi nhớ trong lòng, sau khi xuống núi trong đầu vẫn nhớ kỹ không thể chọc vào Diệp Thị Sơn Trang, không thể chọc vào Ngụy gia, kết quả vừa khéo, nàng càng tránh cái gì, càng không tránh được, chẳng hiểu sao lại chọc đúng người không nên chọc.

Ông trời nhất định đã xem trọng nàng, không chọc thì thôi, chọc một cái đã trực tiếp chọc phải mấy người thân phận cao nhất, Hách Quang Quang khóc không ra nước mắt.

Hách Quang Quang sợ hãi, "Xoạt" một cái nhảy khỏi chỗ ngồi, ba chân hai cẳng đi tới trước mặt Diệp Thao, về mặt đau khổ khom lưng vái một cái thật lớn nói: "Diệp đại Trang chủ, Diệp đại Chủ Thượng, Diệp đại mỹ nam tử, tại hạ có mắt mà không biết thái son, mắt tuyệt đối đã bị mờ heo dán chặt rồi,

dám to gan lớn mật chạm phải ngài, đúng là phải chửi, phải chửi thật độc vào! Nhìn xem tại hạ chẳng thông minh hơn heo là mấy, ngài đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân, cứ chửi vài câu há giận, cũng đừng chấp nhặt với loại ngu ngốc như tại hạ chứ?"

Vỗ mông ngựa đến mức này rồi, sắc mặt Diệp Thao còn chưa thấy chuyển biến tốt, Hách Quang Quang càng nóng nảy hơn, lo lắng trong lòng càng đậm, nàng không biết Diệp Thị Sơn Trang rốt cuộc lợi hại đến thế nào, nhưng Hách Đại lang đã đặc biệt dặn dò, chắc là rất đáng sợ, đắc tội người nơi này đại khái sẽ không có kết quả tốt.

Càng nghĩ trong lòng càng không nắm chắc, không muốn chuyện mình gây ra làm cho người cha đã tạ thế dưới lòng đất không được an tâm, vì vậy mấy thứ mặt ngoài mặt trong toàn bộ đều không cần, mặt dày mày dạn lấy ra toàn bộ lời nói buồn nôn có thể nghĩ đến để lấy lòng: "Lúc tại hạ còn chưa cai sữa đã nghe nói đến đại danh của Diệp trang chủ ngài, quả nhiên là đại danh đình đình mà, như cái gì mà quán nhĩ đóá *. Nguyên vọng lớn nhất nhiều năm qua đó là được tận mắt thấy phong thái của Diệp Trang chủ, nhưng khổ nỗi không có cơ hội, ai ngờ ông trời thấy thế nên thương, lại tạo ra một cơ hội như vậy mang tại hạ tới trước mặt Diệp trang chủ."

(quán nhĩ đóá: thực ra là oanh lời quán nhĩ: sấm đánh bên tai)

"Hôm nay gặp mặt quả thật là phong thái hơn người, so với trong tưởng tượng còn tuyệt vời hơn, thấy phong thái Diệp trang chủ, cùng Diệp trang chủ nói qua vài lời lại còn được ngồi lên ghế dưới danh Diệp trang chủ, đời này tại hạ coi như là không còn gì để tiếc nuối! Cảm tạ ông trời tạo ra cơ hội này, cảm tạ Diệp trang chủ trong lúc cấp bách còn vẫn bớt thời gian để triệu kiến kẻ xoàng này như tại hạ."

"Hôm nay gặp mặt coi như là tại hạ cùng với Trang chủ hữu duyên, có câu câu nói, gọi là ‘ hữu duyên thiên lí năng tương ngộ ’. Nhìn xem, chúng ta một đến từ phương Bắc một đến từ phương Nam, lại thần kỳ được gặp gỡ, đây không phải là hữu duyên thì là gì? Hai người hữu duyên như vậy thích hợp làm bằng hữu, không thích hợp làm kẻ thù, Diệp trang chủ ngài cảm thấy tại hạ nói có đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Hai cha con

Editor: Diễm mỗ

~~ Chúc cả nhà trung thu vui vẻ ~~

"Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ?" Khóe miệng Diệp Thao hơi co rút, vẻ mặt cổ quái nhìn Hách Quang Quang đang liều mạng lấy lòng, giễu cợt nói: "Người cảm thấy từ này thích hợp dùng cho chúng ta?"

"Thích hợp! Quả thật không còn gì thích hợp hơn." Hách Quang Quang gật đầu lia lịa.

Diệp Thao nhìn về phía Tả Trầm Châu đang vỗ trán không ngừng cười trộm, cảm khái một câu: "Không có học thức thật là đáng sợ."

Tả Trầm Châu nghe vậy phụt một cái cười ra tiếng, liếc qua Hách Quang Quang đang ngờ ngác nói: "Quả thật như vậy, nếu người nào không rõ nội tình nghe được lời này chỉ e không thể không nghĩ rằng người bị đoạn tụ?"

"Ít nói bậy!" Diệp Thao liếc cái tên đang há hê một cái cảnh cáo nói.

Về mặt Hách Quang Quang không hiểu gì nhìn biểu tình không quá ăn khớp của hai nam nhân, bất chấp sợ hãi hỏi "Sao vậy? Có phải lời kia tại hạ nói không ổn?"

"Không có vấn đề, người cứ tiếp tục vỗ mông ngựa của người đi." Tả Trầm Châu nín cười trả lời.

Mặc dù đúng là nàng đang nịnh hót, nhưng bị người ta nói trắng ra như vậy làm sao nàng nịnh tiếp được? Mặt Hách Quang Quang đen lại liếc nhìn Tả Trầm Châu rõ ràng đang muốn nhìn trỏ vui, áp chế cảm tức đang dâng lên trong lòng ngực, cúi đầu chuyển sang hướng Diệp Thao yếu ớt nói: "Tiểu nhân không biết mấy chữ, lời nói ra không có trình độ, mặc kệ hai người nghĩ thế nào, tóm lại lòng ăn năn của tiểu nhân là thật, lòng kính sợ Trang chủ cũng là thật, trộm thiệp là lỗi của tiểu nhân, vì để bù đắp tổn thất của quý trang tiểu nhân nguyện đốt nhập vào nhà Vương viên ngoại trộm lại hai tấm thiệp, không biết ý của Trang chủ ra sao?"

Hiện giờ Hách Quang Quang không dám đề cập đến sự việc Diệp Tử Thông trộm túi tiền của nàng nữa, cho dù nàng cảm thấy mình bị hại cũng không thể biểu hiện ra, tóm lại mặc kệ ai đúng ai sai, nàng đều phải dùng sức ăn năn nhận sai trước mặt Diệp Thao.

"Người cảm thấy người trộm lại hai cái thiệp là có thể giải quyết xong? Trên thiệp đều viết tên riêng, mất chính là mất." Diệp Thao không chút lưu tình đả kích.

"Không sợ, chuyện này tiểu nhân tất có cách giải quyết, xin Trang chủ cho tiểu nhân một cơ hội chuộc tội." Hách Quang Quang khom người lấy lòng mà khẩn cầu.

"Muốn chuộc tội cũng không phải là không có cách." Diệp Thao kéo dài giọng, một đôi tuần màu không rõ ý vị nhìn Hách Quang Quang đang nom nớp lo sợ.

"Xin Trang chủ nói rõ." Hách Quang Quang vừa nghe có hy vọng, tinh thần chấn động, hành động vái tới càng hăng hái hơn.

"Cái này chờ Diệp mỗ nghĩ xong sẽ nói." Diệp Thao nói xong vỗ tay phát ra tiếng, gọi người chỉ vào Hách Quang Quang ra lệnh, "Dẫn vị tiểu ca này đến thiên viện, sai người mau chóng dọn dẹp một căn phòng."

"Vâng." Hạ nhân lĩnh mệnh dẫn Hách Quang Quang đi ra ngoài.

Sau khi hai người đi khỏi, Tả Trầm Châu nhìn Diệp Thao như đang tính toán gì đó, khẽ cười đậm phúng nói: "Chỉ là một kẻ lỗ mãng không có danh tiếng gì, cho dù kĩ thuật trộm cũng khá, nhưng không đến mức để người đích thân triệu kiến chứ? Từ lúc nào Trang chủ ngoại nhân muốn gặp một lần cũng không được lại rảnh rỗi như vậy rồi?"

"Ta chỉ muốn nhìn xem người có thể trộm đồ trên người Tả Hộ Pháp luôn tự xưng là nhạy bén hơn người có gì hơn người, hiện giờ vừa thấy. cũng chỉ thường thôi." Diệp Thao thu lại được một quân.

"Người." Bị Hách Quang Quang trộm đồ từ trên người là chuyện nội thương của Tả Trầm Châu, nếu đối phương thật sự có chỗ hơn người thì chẳng sao, nhưng lại là một tiểu tử thú cực không thông minh lại không có nguyên tắc gì, đây đối với người luôn kiêu ngạo như hắn mà nói là một đả kích lớn.

"Người cũng có thể cùng hắn ‘ hữu duyên thiên lí năng tương ngộ ’, ta chỉ bị trộm mất hai cái thiệp mà thôi, có gì ghê gớm đâu." Tả Trầm Châu nghĩ tới cái này đã buồn cười, không có chuyện gì thú vị hơn việc nhìn Diệp Thao yếu thế.

Diệp Thao quét mắt về phía cửa, cười như không cười nhìn Tả Trầm Châu: "Tiểu thư Vương gia người cũng đã gặp qua, như vậy đáng về thiên nhân kết duyên với người cũng không tính là oan ức cho người, không bằng."

"Dừng!" Tả Trầm Châu sợ tới mức lập tức nhảy dựng lên, vẻ mặt hơi hốt hoảng đối với vẻ mặt có mấy phần nghiêm túc của Diệp Thao nói, "Ngàn vạn lần đừng cho thủ hạ đi cưới nàng tiểu thư Vương gia phiền phức kia, Chủ Thượng ngài anh danh, sẽ không tổn hại ý nguyện của thuộc hạ mà cường hành hôn phối."

Chỉ vào giờ phút như thế này Tả Trầm Châu mới phải xưng chính mình là thuộc hạ, không dám xấc láo với Diệp Thao.

"Không muốn cưới à, vậy cũng khiến Diệp mỗ thật khó xử." Diệp Thao cười với Tả Trầm Châu, cười đến mức làm da đầu người khác run lên.

"Thuộc hạ cam đoan sẽ không nhắc lại câu nói kia của Hách Quang Quang!" Tả Trầm Châu ngầm hối hận không nên đắc ý hí hửng, quên mất người ngồi trên kia không những là bằng hữu tình như thủ túc lớn lên cùng nhau, mà còn là chủ tử của hắn, đùa quá trớn làm sao hắn không trả miếng.

"Vậy bên ngoài."

"Thuộc hạ không những không đề cập đến việc này trước mặt Chủ thượng, càng sẽ không nói với những người khác nữa câu!" Vì không muốn bị ép buộc thành thân với nữ nhân không có hảo cảm, hắn tình nguyện buông tha cơ hội khó có được để cười nhạo Diệp Thao.

"Được rồi, trước giờ ta vẫn rất khoan dung với người một nhà, người đã không muốn cưới thì đừng cưới." Diệp Thao rộng lượng mỉm cười với Tả Trầm Châu, tự xưng lại khôi phục thành "Ta" nói rõ tức giận của hắn đã tiêu.

Nụ cười đẹp đến mức làm nữ nhân say lòng mê hồn xem vào mắt Tả Trầm Châu lại đáng giận như hồ ly muốn ăn trộm gà vậy, chỉ dám cực kỳ khinh thường Diệp Thao đề tiện trong lòng, ngoài mặt lại không thể không làm ra bộ dạng mang ơn ôm quyền, nói câu: "Chủ Thượng anh minh."

Hai người "Quên hết ân oán trước kia" ngồi cùng một chỗ thương lượng tiếp chính sự, sắc trời dần tàn là lúc Tả Trầm Châu đứng dậy rời đi, đi qua cửa phòng quay đầu lại hỏi: "Người định xử trí tiểu tử kia thế nào?"

"Đã lâu chưa có ai dám bắt kính với ta, nếu ta không ‘ chiêu đãi ’ tận tình hắn một chút chẳng phải đã thất lễ hay sao?" Diệp Thao hơi hí hóp mắt âm u nói.

Tả Trầm Châu thấy thế chợt dâng lên thương cảm với Hách Quang Quang, Diệp Thao và Diệp Từ Thông đôi cha con này không chỉ giống về dáng vẻ, tính tình không chấp nhận kẻ khác nữa điểm bắt kính cũng cực giống nhau, Hách Quang Quang chộc ai không chộc, lại chộc phải một đôi phụ tử lương thiện cách biệt như vậy, đứng là kiếp trước không đốt hào hương.

Hách Quang Quang theo hạ nhân đến thiên viện, dọc đường đi trông thấy ai cũng dùng biểu tình quái dị nhìn cười nhìn nàng, làm nàng không hiểu ra sao, chẳng biết đến phiên người thứ mấy nhìn nàng che miệng cười, rốt cuộc không nhìn được, hỏi người dẫn đường ở phía trước: "Vị đại ca này, có thể cho tiểu đệ biết vì sao về mặt bọn họ nhìn thấy tiểu đệ đều quái dị như vậy không?"

Người dẫn đường không nói cười tùy tiện, nói rất ít, lạnh nhạt trả lời một câu: "Công tử muốn biết đáp án thì soi mình vào gương là được."

"Soi gương?" Hách Quang Quang nghe vậy vội vàng lấy gương đồng trong bọc quần áo, vừa soi lên, thiếu chút nữa làm nàng tức chết, rốt cuộc biết vì sao nhiều người nhìn nàng mà cười như vậy!

Râu cá trê rơi mất một cái, cái còn lại thì nửa dính trên mặt, nửa kia thuận theo nàng đi đi lại lại mà rung rung, lại thêm vì đi vào nơi lạ lẫm nên ánh mắt

nàng đang trợn tròn mắt nhìn chung quanh, vì vậy làm người ta cảm giác thậm thà thậm thụt giống như một tên lính tôm tướng của lên vào trong quân, khóe miệng lại còn có một chấm dài cực lớn như kiểu “nốt ruồi bà mồi”....

Đáng thương nàng một khắc trước tình lực đều đặt vào ứng phó với Diệp Thao tìm cách sớm bình an rồi đi, sau lại vì lo lắng cho bản thân sẽ gặp phải loại đãi ngộ nào nên không rảnh để bận tâm đến cái khác, làm sao sẽ cảm thấy không thích hợp ở trên mặt.

Lặng lặng tháo cái râu còn lại xuống, Hách Quang Quang đối với hành vi xấu xa của Diệp Thao và Tà Trầm Châu nhìn nàng trò hề một lúc lâu cũng không nhắc nhở giận mà không dám nói gì, đang ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu cho được.

Chẳng trách cảm thấy ở phòng nghị sự về mặt hai người kia có gì là lạ, rõ ràng sắc mặt đang âm trầm khó coi, kết quả sau một khắc đột nhiên trở nên muốn cười không cười, da mặt như thể co giật, thì ra là đang nhìn trò hề. Mà cũng đúng, vừa mới nhìn trong gương thấy bản mặt “Bà mồi” mang theo mũi to cộng thêm râu rậm một bên, đối với gương mặt dờ dờ ương ương này thật đúng là rất khó mà bốc lên lửa giận, chỉ thấy buồn cười.

Thiên viện là nơi ở của hạ nhân tùy tùng, cấu trúc của viện lạc phòng ốc cùng bài trí trong phòng khác xa so với chính viện, kém xa khí khái tráng lệ, nhưng Hách Quang Quang nhận thấy vẫn rất tốt, có thể sánh bằng phòng trung thượng đẳng với khách điểm thông thường.

Diệp Thị Sơn Trang có tiền, ngay cả nơi ở tạm không phải là “ổ chính”, đã cực kỳ được chú trọng, chỗ ở của bọn hạ nhân sống ở nơi này so với hạ nhân nơi khác tốt hơn không chỉ gấp một lần.

Hách Quang Quang bị đưa đến một gian phòng tương đối rộng rãi có thể ở được hai ba người, bài trí nên có đều có, nàng có thể đoán được Diệp Thao để nàng ở trong viện lạc của hạ nhân là muốn làm nhục nàng, coi như dạy dỗ một phen, nhưng hẳn không biết nàng từ trước đến nay không phải là người có tiền, rừng hoang núi vắng cũng ở qua, nói thật nơi này so với nhà nàng đã sinh sống mười sáu năm còn tốt hơn nhiều.

Không hề bất mãn, Hách Quang Quang đang hoảng đón nhận an bài này, nên khi có người mang trà cùng cơm chiều lên nàng lại càng hài lòng, mặc dù chỉ là trà cực thông thường, cơm cũng chỉ là hai món một mặn một nhạt, cơm đại khái là cơm nguội nên hơi cứng, nhưng dù là vậy đối với người vừa khát vừa đói đến mức giậm chân như nàng không đáng kể chút nào, còn hơn là bị đói khát.

Một mình Hách Quang Quang ở trong phòng, chỉ cần không ra khỏi viện muốn làm gì cũng không có ai quản, người trong viện thân ai làm chuyện nấy, không có ai để ý đến nàng, nhưng chỉ cần nàng ra khỏi cửa thì những người coi nàng như không khí ấy lập tức liền tiến đến “Mời” nàng trở lại phòng.

Trước lúc ngủ có nha hoàn mang nước ấm vào phòng để nàng tắm rửa, Hách Quang Quang may mắn Diệp Thao không đối đãi nàng như khách quý, nếu không có người phục vụ nàng tắm vậy thì thân phận nữ nhân của nàng liền lộ tẩy, vậy khó mà được việc. Hiện giờ không ai quan tâm đến nàng, tắm cũng không cần che che giấu giấu.

Rửa mặt xong thay đồ xong nằm lên giường, Hách Quang Quang vẫn cảm thấy rằng mình lo lắng đến mức không ngủ được, kết quả vừa mới nằm trên đệm sạch sẽ vừa được đôi không bao lâu, sau một ngày giày vò thể xác lần tinh thần mệt mỏi nàng liền chìm vào giấc ngủ.

(Edit by Diễm, truyện được đăng tải tại diendanlequydon.com và diemmo.wp.com)

Hôm sau trời vừa sáng Hách Quang Quang bị hạ nhân đánh thức, nàng đang mơ mơ màng màng ngủ chỉ kịp vội vàng mặc y phục rửa mặt qua loa liền bị mang khỏi phòng, nghe nói là Thiếu chủ muốn gặp nàng, nghe vậy Hách Quang Quang còn đang mang theo vài phần ngái ngủ lập tức thanh tỉnh, Diệp Từ Thông muốn gặp nàng chắc chắn không có chuyện tốt!

Diệp Từ Thông ở Đông viện, ở một viện tử cùng với Diệp Thao và Tà Trầm Châu, Hách Quang Quang đi vào viện lạc lớn gấp hai lần nơi ở của bọn hạ nhân, mắt liếc liếc không thấy Diệp Thao và Tà Trầm Châu, tâm trạng hơi buồn lòng.

Phòng của Diệp Từ Thông là một cái phòng xép lớn, phòng ngủ ở bên trong.

Vừa đi vào phòng ngoài, mùi thức ăn nồng đậm đã xông vào mũi, chính xác hơn là mùi bánh ngọt.

Thật ra trên bàn tử đàn vương vấn bày biện bữa sáng rất đơn giản, một lồng canh thịt bò bánh bao, một bát cháo ngô cộng thêm một bát dưa muối nhỏ, nhưng bánh ngọt lại có gần mười đĩa nhỏ, bày đầy nguyên một cái bàn.

Diệp Từ Thông toàn thân hoa y, tư thái ưu nhã một miếng bánh bao một miếng điểm tâm một mình hưởng dụng thức ăn đầy bàn.

Thấy Hách Quang Quan tiến vào, Diệp Từ Thông khoát tay áo với hạ nhân trong phòng nói: "Các người lui xuống trước đi."

"Vâng." Nha hoàn chia thức ăn cùng hạ nhân đưa Hách Quang Quang đến đều đi ra ngoài.

Hai mắt Hách Quang Quang nhìn thấy thức ăn đầy bàn mùi hương bốn phía rất không có tiền đồ mà di chuyển không thông, mãnh liệt nuốt nuốt nước miếng nhìn về phía bánh điểm tâm sắc sỡ bày đầy bàn, bánh phù dung, bánh đậu ngọt, nước dưa, uyên ương cuốn, mứt hoa quả kim cao. Còn cả mấy món chưa từng thấy nên không biết tên, vừa tỉnh ngủ đã bị gọi tới, còn chưa được ăn gì, vốn không đói lắm, nhưng vừa thấy cảnh tượng này sâu thẳm ăn trong bụng lập tức rục rịch.

Dư quang khóe mắt của Diệp Từ Thông liếc nhìn bộ dạng thèm thuồng của Hách Quang Quang, khóe môi được như ý dương lên, gương mặt vốn đang thần thờ lập tức trở nên bừng bừng sức sống, cầm lấy đĩa bánh xốp giòn kim kê mà mắt sói lơ lơ của Hách Quang Quang đang nhìn chòng chọc, đặt ở bên môi dùng đầu lưỡi liếm hai cái rồi hít hà dưới miệng.

"Ăn thật ngonnn!" Diệp Từ Thông cắn một miếng nếm nếm, sau đó hưởng thụ neho mắt lại phát ra một tiếng cảm thán.

Khoảng thời gian này Diệp Từ Thông bị cảm tặc, mà thức ăn ba bữa so với trước kia nhạt hơn rất nhiều, Tà Trầm Châu sợ rằng mười ngày tiếp trẻ con sẽ không chịu được, vì vậy liền trên nhiều dưới ít tâm tư sai người đưa trái cây và bánh ngọt, mỗi ngày đều làm hoặc mua ít nhất hai mươi loại điểm tâm thượng đẳng cho Diệp Từ Thông ăn, đối với lần này đã được Diệp Thao ngầm cho phép.

Hách Quang Quang ở một bên thềm đến mức ứa cả nước miếng nghe vậy máu nóng lập tức dâng lên, rõ ràng tên nhóc này đang như nàng! Người lớn như nàng há có thể bị một đứa nhóc như cho được, Hách Đại lang sẽ giận đến mức từ trong quan tài nhảy ra bóp chết nàng, nàng không đủ khả năng chống lại.

Nhìn Diệp Từ Thông vừa say sưa ăn điểm tâm vừa dùng khước mắt nhắm về phía nàng, Hách Quang Quang thu hồi vẻ mặt thềm thường, chỉnh chỉnh vẻ mặt, ưỡn thẳng lưng trên cao nhìn xuống khinh khinh liếc Diệp Từ Thông như tiểu kim đồng, bữu môi nói: "Áu trĩ."

"Cái gì? Người dám nói bản thiếu chủ ấu trĩ?" gương mặt Diệp Từ Thông hơi cau, khước mắt xéch lên trợn trừng sang hừ nói, "Vốn là tiểu gia tâm tình tốt định mời người cùng thưởng thức thức ăn ngon, người đã không hiếm lạ thì thôi, tiểu gia tự ăn vậy."

Hách Quang Quang nghe vậy lập tức giận đến mức tay run lấy bầy, thật không hổ là hai cha con, nói ra đều là một giọng, hôm qua Diệp Thao cũng đã nói lời tương tự.

Diệp Từ Thông thông thả ung dung tiếp tục ăn điểm tâm, đáng thương Hách Quang Quang càng lúc càng đói lại chỉ có thể ở một bên nhìn, cảm giác nhìn được mà không ăn được rất thống khổ.

Nghĩ rằng trẻ em cần phải dụ dỗ, Diệp Từ Thông không phải muốn nàng cầu xin nó, không thích nghe người ta nói nặng với nó mà thôi.

Đối phương chỉ là đứa bé, mình là đại nhân, cần gì phải chấp nhặt với nó? Nếu nó muốn nghe lời ngon ngọt, muốn nàng thuận theo vậy thì nàng sẽ giả bộ thuận theo một lần, đứa bé từ nhỏ đã không mẹ rất đáng thương, nàng trước hết tạm thời đảm đương làm một người mẹ dụ dỗ nó vậy.

(Diễn: Chị à... chỉ vì miếng bánh mà chị tự lừa mình lừa người như thế sao?? =_=)

Hách Quang Quang nghĩ thông xong bản mặt vốn nhăn nhúm lập tức giãn ra, thoải mái ngồi xuống bên cạnh Diệp Từ Thông thái độ cực kỳ ôn hòa dụ dỗ thẳng bé đang cau kinh: "Từ Thông bảo bối đừng tức giận, người hiểu lầm rồi, ta đâu nói người, ta làm sao cam lòng nói xấu Từ Thông cơ chứ?"

Diệp Từ Thông da gà nháy mắt nổi thành một mảng, rậm rạp phủ kín toàn thân, lui về phía sau ghét bỏ dùng khước mắt liếc Hách Quang Quang: "Không phải nói tiểu gia thì nói người nào? Chẳng lẽ là phụ thân ta?"

Hách Quang Quang hít vào một hơi, sợ đến mức liên tục xua tay lớn tiếng nói: "Không có không có, Từ Thông đừng đoán bậy."

"Người có vẻ rất sợ phụ thân ta." Diệp Từ Thông vừa khinh bỉ Hách Quang Quang nhát gan đồng thời lại râm ran có chút kiêu ngạo về phụ thân.

"Sợ, đương nhiên sợ." Hách Quang Quang không hề ngại bề mặt, thành thật gật đầu.

"Sao lại sợ?"

"Diệp trang chủ năng lực hơn người, uy trấn bốn phương, ta đương nhiên sợ." Hách Quang Quang thấy vẻ mặt đặc ý của tiểu tử, nghĩ rằng lần này dỗ nó vui vẻ sẽ nói chuyện dễ hơn, sờ sờ cái bụng đang điên cuồng kháng nghị, ra vẻ thanh cao mà chỉ chỉ vào một bàn đầy đồ ăn khéo léo hỏi, "Nhiều như vậy một mình người ăn được hết sao?" Mau mời ta giúp người ăn chút đi, tránh để lãng phí.

"Người rất muốn ăn sao?" Diệp Từ Thông há há cảm về phía bàn đầy điểm tâm.

"Cái này, cũng không phải vì muốn ăn, chủ yếu là sợ Từ Thông bảo bối ăn không hết nên lãng phí." Hách Quang Quang lấy lại chút thể diện ra vẻ thâm trầm sửa lại lời.

"À." Diệp Từ Thông kéo dài âm như đã hiểu ra nói: "Hóa ra là như vậy."

"Ha ha, chính là như vậy?" Về mặt Hách Quang Quang tỏ ý khen ngợi mỉm cười với Diệp Từ Thông.

"Vậy thì đúng là tốt quá, cái này ta ăn không vào người giúp ta ăn luôn đi, tránh để lãng phí." Diệp Từ Thông cười híp mắt nhét bánh xốp kim nê vừa mới liếm qua, vì bị liếm nên dính choé nước miếng vào trong tay Hách Quang Quang.

"."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Phải ra ngoài

Editor: Diễm mỗ

Đại khái vì ngày đầu tiên chọc tức Hách Quang Quang thành công, và lại bị cấm túc nên quá nhàm chán, tóm lại hai ngày sau mỗi khi đến bữa Diệp Từ Thông đều sai người gọi Hách Quang Quang sang, sau đó dùng bánh ngọt trái cây đầy bàn như nài.

Muốn ăn? Có thể, ăn thứ nó đã ném qua đi! Nếu không thì miễn bàn.

Mặc dù Hách Quang Quang thuở nhỏ sống trên núi, cuộc sống khá đơn giản, lại vì không được nuông chiều nên cũng không so đo quá nhiều, ví như phòng ngủ đơn sơ, y phục mặc nhiều đến nỗi bị sờn cũng không sao cả, duy chỉ không chịu nổi ăn qua nước miếng của người khác, mặc dù những hoa quả này rất mê người.

Cho dù không dính nước miếng cũng không ăn, quá bần, nài với nó không thân cũng chẳng quen, chuyện như này không làm được, người thân hoặc giữa phu thê ăn thức ăn thừa của đôi phương được coi là hành động thân mật, nhưng đối thành người không quen thậm chí từng có khúc mắc thì lại thành nhục nhã trắng trợn!

"Mứt hồng này ăn ngon lắm, ngươi xác thực không ném thử một miếng?" Diệp Từ Thông mặt mày rạng rỡ ăn uống, không quên "Mời" Hách Quang Quang một tiếng.

Lúc này bên cạnh bàn chỉ có một chiếc ghế, chính nó đang ngồi trên đó, vốn có mấy cái nhưng đã bị mang hết ra ngoài, để dành phòng Hách Quang Quang. Hiện giờ nó có thể hưởng thụ ăn uống như vậy, mà Hách Quang Quang phải ở một bên thềm ngưỡng, muốn ngồi lại không có chỗ mà ngồi, bực tức muốn nổi giận mà không dám, thú vị biết bao.

Hách Quang Quang đứng ở một bên ngoảnh mặt làm ngơ, ra sức nhin hô hấp tìm cách không cho mùi hương thức ăn hít vào trong mũi quá nhiều, mắt nhìn nhìn chỗ này ngó ngó chỗ kia, duy chỉ không nhìn lên đồ trên bàn, bởi vừa nhìn nài bèn không thể rời mắt được.

Diệp Từ Thông này tuyệt đối là một tiểu ác ma! Kể từ lần thành công làm nài tức giận đến mức toàn thân run rẩy, mỗi lần vừa đến lúc dùng cơm là nó lại sai người gọi nài đến, còn không cho phép nài được dùng cơm trước, dùng các loại mỹ thực như nài đói bụng, Diệp Từ Thông ăn cơm cực chậm, chậm đến mức nước miếng của Hách Quang Quang sắp chảy thành sông cũng chưa ăn xong.

Trẻ con nhỏ rõ ràng lượng ăn không nhiều, mỗi lần ăn cũng không nhiều, cố tình chính là ăn xong một bữa cơm tuyệt đối phải hơn nửa canh giờ.

"Thiếu chủ ngài cứ từ từ mà dùng, tiểu nhân thân phận thấp kém, không dám ngông cuồng cùng Thiếu chủ ngài thưởng thức món ăn." Hách Quang Quang cắn răng gần từng chữ từng chữ ra ngoài, từ nhỏ đến lớn nài còn chưa bao giờ chịu ức chế thể này, mấy thứ ngon đầy bàn không để nài nhìn thì không hề gì, mà thấy thì cũng không vội, nhưng lại cứ có người xấu xa vào lúc nài đói bụng không ngừng khen cái này ngon cái kia thật xộp giòn ngon miệng trước mặt nài, quả thật muốn ăn đòn!

"Bốn Thiếu Chủ không cưỡng ngươi, đồ ăn đầy bàn mà ngươi không muốn ăn, thật không biết ngươi thích ăn cái gì." Diệp Từ Thông ra vẻ tiểu đại nhân lắc đầu thờ dài, một bộ dáng vẻ không tán thành "Ngươi quá kén ăn".

Cái bộ dạng gât gù hã hê "Quo trách tiểu bối" đáng giận kia làm Hách Quang Quang điên cả tiết, cũng may nài đã bị lấn qua lấn lại đến mức lười phải đáp lại nó bất luận cái gì.

Người bị đói bụng lâu quá thường thường sẽ đói quá mức, cho dù là không, nhưng mắt thấy Diệp Từ Thông hưởng thụ một bàn thức ăn ngon, trở về đối mặt cạnh thịt thừa kém hơn vô số lần làm sao còn khẩu vị cho được? !

Dưới sự tra tấn nhiều lần, mỗi lần trong lúc "Chịu hình" nài không chỉ muốn bịt mắt che mũi, còn muốn nhét bịt lỗ tai, bởi Diệp Từ Thông ăn cũng chẳng hề yên ổn, thỉnh thoảng lại phát ra một hai câu chọc người.

Nửa canh giờ trôi qua, Diệp Từ Thông đã ăn xong, Hách Quang Quang bị nhử đến mức mặt phỉm xanh xao, nghĩ rằng rốt cuộc cũng nhịn đến phút chót thì Diệp Thao bỗng vén rèm đi vào.

Vì trước đó không có hạ nhân bẩm báo, hân đột nhiên xuất hiện làm hai người bên trong đều cảm thấy không ngờ, vội vàng áp chế kinh ngạc rồi rít hành lễ vãn an hân.

"Phụ thân." Diệp Từ Thông trượt khỏi ghế quy củ đi tới trước mặt Diệp Thao cúi đầu gọi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kính sợ lẫn quần quýt, không còn chút bóng dáng đáng giận đáng đánh đòn khi này đây vô Hách Quang Quang.

Hách Quang Quang thăm hỏi xong lại tiếp tục cúi đầu đứng thẳng phía sau Diệp Từ Thông, hận không thể làm mình biến mất, mấy ngày liên tục chưa gặp Diệp Thao, hân bỗng nhiên lại xuất hiện, làm nôm nớp lo sợ của nài thoáng dịu đi lại lập tức tuôn trở về.

Diệp Thao một thân hắc bào cầm đoản, vạt áo cùng cổ tay áo thêu vân văn xanh thẫm, tóc dài màu mực dùng một cây trâm thượng đẳng xanh biếc vắn cao sau đầu, chân đạp một đôi ủng ngắn vân xanh ngọc hoa văn như ý khảm nạm vô số hạt châu, cả người tản ra khí chất hoa quý, chỉ cần đứng chỗ nào sẽ làm cho người ta có một loại cảm giác khí phách khiếp người của kẻ bề trên vốn có.

Mắt phương xinh đẹp giống hệt Diệp Từ Thông nhưng lại hơn một bậc trước hết nhẹ nhàng đảo qua Hách Quang Quang đầu sắp rớt xuống ngực, cuối

cùng rơi vào trên mặt Diệp Từ Thông đang ngửa đầu tôn sùng nhìn hân, khẽ cau mày trách mắng: "Hạ nhân nói mỗi ngày con dùng cơm phải tăng thêm gần hai canh giờ, như thế bao giờ mới hết một trăm lần phạt? Đừng cho rằng hai ngày nay ta có việc ra ngoài mà con có thể lười biếng, mấy ngày nay con vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ, sau này phải bỏ tức toàn bộ, lúc nào thì viết đủ một nghìn lần thì mới được ra khỏi cửa!"

Diệp Từ Thông bị rắn đe phải chép phạt mà run run, lập tức cúi đầu che lại chán nản trong mắt, ấp úng nói: "Phụ thân đừng nóng giận, Từ Thông biết sai rồi."

Diệp Thao còn muốn khiển trách thêm mấy câu, nhưng thấy bộ dáng nhừ tử uất ức sợ hãi cúi đầu, lời đến khóe miệng lại không nện được nuốt trở vào, con người đen láy nhìn chăm chăm vào đỉnh đầu Diệp Từ Thông đang rũ xuống một lúc rồi uy hiếp nói: "Hết thời hạn cấm túc sẽ có giáo tịch tiên sinh mới đến dạy, nếu con dám làm tiên sinh giận đi mất thì không chỉ là cấm túc cấm ăn đơn giản như vậy đâu!"

Diệp Thao sau khi liếc nhìn lông mi khẽ run của Diệp Từ Thông, nghiêm mặt bỏ lại hai kẻ một hơi cũng không dám thờ ơ rồi phát tay áo ra khỏi phòng.

Sau khi Diệp Thao rời đi Hách Quang Quang mới thở ra một hơi thật lớn, vỗ vỗ ngực vì khản trương mà nhảy loạn, thậm chí mất đối phương coi nàng như không khí không quan tâm đến nàng.

Diệp Từ Thông vẫn duy trì động tác ban đầu, đầu rũ xuống như nhập định không hề nhúc nhích.

"Thiếu, Thiếu chủ?" Hách Quang Quang thấy đứa nhỏ đứng đằng trước vẫn không động đậy, cảm giác quái lạ, không sợ chết tiến lên dùng ngón tay khẽ chọc xuống sau lưng nó.

"Người làm cái gì vậy? !" Diệp Từ Thông giật nảy mình, giận dữ xoay người rộng to, hai mắt đỏ bừng ửng hơi nước ngưng tụ gió bão trùng trùng nhìn Hách Quang Quang.

Hách Quang Quang giật cả mình, cười gượng giải thích: "Tiểu nhân còn tưởng rằng Thiếu chủ người ngủ thiếp đi."

"Nào có ai đứng ngủ? Ngủ ngốc!" Diệp Từ Thông vốn còn đang uất ức đau lòng vì bị phụ thân giáo huấn lập tức lực chú ý bị rời đi, dồn sức như thùng thuốc súng phát giận với Hách Quang Quang.

"Có, cha ta sẽ đứng ngủ!" Hách Quang Quang không phục phản bác lại.

Diệp Từ Thông hung hãn nhìn Hách Quang Quang róc xương róc thịt dám chống đối nó, lửa giận đang sôi trào nhưng khi dư quang khóe mắt quét lên chiếc túi tiền cũ treo một bên hông Hách Quang Quang lại thoáng cái biến mất, tròn mắt lên lên hăm mộ ngắm túi tiền từng bị nó trộm một cái, không tự nhiên cho lắm mà hỏi: "Người...phụ thân người không giữ chứ?"

Được người khác hỏi về cha, hai mắt của Hách Quang Quang lập tức tỏa sáng, quên luôn thân phận mình đang là tù nhân, thao thao bất tuyệt khen Hách Đại lang lang đủ thứ với "Chủ tử".

"Cha ta là một người rất tốt, không chỉ tốt với ta và mẹ ta, đối với hàng xóm cũng rất tốt. Khi còn bé ta bị đói bụng, nếu trong nhà hết bạc, cha sẽ trăm phương ngàn kế tìm cách lấy đồ ăn cho ta, không sẵn bắt được thì ông sẽ sang hàng xóm để tìm đồ ăn, rồi giúp lại người ta bằng cách chắt một ngày cùi. Mặc dù hơi nhỏ nhà ta nghèo, nhưng ta thấy rất vui vẻ, tuy cha ta hay sợ ý, nhưng rất ít khi để cho ta đói và lạnh, ngay cả một lời nói nặng cũng không nói với ta một câu, lại còn hay vì ta kêu nhầm chán mà ôm ta xuống núi chơi đùa mấy nơi dễ dàng ta."

Vì hồi ức nên Hách Quang Quang vứt bỏ gông xiềng trên người, coi Diệp Từ Thông chỉ là người qua đường bình thường, cho nên nàng không tiếp tục xưng "tiểu nhân" nữa, lúc ban đầu dưới Diệp Từ Thông cổ dẫn lại ánh mắt hăm mộ, còn nàng lại là vẻ mặt kiêu ngạo vui sướng kể về Hách Đại lang, nhưng vừa nói xong tươi cười dần biến mất, trong mắt không khỏi dâng lên hơi nước.

Hách Đại lang vừa qua đời hai tháng, Hách Quang Quang cùng ông nương tựa lẫn nhau đã nhiều năm tất nhiên khổ sở không thôi, nhưng biết Hách Đại lang sau khi chết sẽ được gặp Hách Đại nương, đối với ông mà nói đó là chuyện tốt. Vì điểm này nên nàng mới rất ít suy nghĩ đến chuyện ông đã chết, sợ mình không nện được khóc lên làm cha mẹ đoàn tụ ở trên trời lo lắng.

Trong một tháng xuống núi, Hách Quang Quang không có ai để nói chuyện tri âm, mỗi lần đều là đêm khuya lên lên nhớ về Hách Đại lang, bây giờ nói về người cha đã mất với Diệp Từ Thông, khổ sở lần nổi nhớ vẫn đè nén dưới đáy lòng lập tức tràn đê, nước mắt không thể khống chế mà chảy "àng ậc" xuống.

"Người...người sao mà lại khóc?" Diệp Từ Thông quên mất chuyện mình thiếu chút nữa muốn khóc trước đó, kinh ngạc nhìn Hách Quang Quang đột nhiên khóc lóc.

"Ta nhớ, nhớ đến cha ta thôi." Một người cho dù độc lập nửa kiên cường nữa, khi người thân mất đi đều đau đớn vạn phần, Hách Quang Quang không biết mình làm sao lại luống cuống ngay trước mặt Diệp Từ Thông mà rơi lệ, vội vàng dùng mu bàn tay quệt nước mắt, tiếc rằng nước mắt như hạt châu đứt đoạn căn bản lau không hết.

"Nhớ thì về nhà gặp ông ấy đi." Về mặt Diệp Từ Thông không hiểu.

"Ông ấy. đã mất rồi." Sau khi khó khăn nói ra ba chữ kia, Hách Quang Quang cuối cùng không nện được, qua đôi mắt ngấn lệ nhòa mờ nói câu ấy náy với Diệp Từ Thông rồi không để ý phản ứng của nó mà cúi đầu chạy ra ngoài.

Lúc này Hách Quang Quang chỉ muốn khóc lớn một trận, khóc xong nàng sẽ lại là một Hách Quang Quang độc lập và lạc quan.

Diệp Từ Thông ngơ ngác nhìn Hách Quang Quang chạy ra ngoài, không hề cảm thấy mình bị coi nhẹ mà phát giận, trái lại còn cảm thấy rằng Hách Quang Quang hình như cũng không đáng ghét cho lắm.

Không để ý ánh nhìn người khác quan sát, Hách Quang Quang trở về phòng khóa cửa phòng vùi vào giường khóc một trận thỏa thuê, khóc đến trời đất u ám, làm cho hai mắt sưng đỏ cổ họng khô khàn, cuối cùng cũng trút hết đau buồn cùng hoài niệm trong lòng ra ngoài, gương mặt nàng đã khùng bỏ đến mức không nhận ra người.

Buổi tối lúc dùng cơm Diệp Từ Thông không hề sai người gọi Hách Quang Quang đến, như vậy vừa vặn hợp ý nàng, đeo một đôi mắt vừa sưng vừa hồng không khá hơn cá vàng bao nhiêu, không hề có khẩu vị lửa vài miếng cơm và thức ăn liền đi ngủ.

Hách Quang Quang vừa khóc lớn một trận nên cả thể xác và tinh thần mệt mỏi, ngủ rất sâu.

Vì mắt không được kịp thời dùng đá lạnh làm tiêu sưng, sáng sớm ngày thứ hai khi Hách Quang Quang thức dậy cảm thấy đôi mắt cực kỳ đau xót, soi lên gương phát hiện mắt hình như càng sưng lên, trong mắt hiện lên vài tơ máu, ngày hôm qua nhất định là lần đầu tiên nàng khóc lợi hại nhất từ trước đến nay, cho nên qua một đêm mắt cũng không đỡ hơn.

"Chú Thượng muốn ngươi qua đó." Hách Quang Quang vừa rửa mặt xong, liền bị một tùy tùng dẫn đi gặp Diệp Thao.

Diệp Thao thức dậy khá sớm, đã dùng qua cơm, đang xem thư tín, lúc Hách Quang Quang đi vào vừa vặn xem xong, giấy viết thư bị bàn tay thon dài siết thành một nắm, vận công một cái lập tức hóa thành bột vụn.

Hách Quang Quang thấy mà hai mắt tròn ngược, thực ra chiều ấy võ công không tính quá cao thâm, nhưng nàng không biết, cho nên đã cảm thấy rằng người này thật quá tài ba.

"Ngươi, trở về đòi lại một bộ trang phục tốt hơn, giờ Tỵ theo ta ra ngoài." Diệp Thao nhìn đôi mắt Hách Quang Quang có thể sánh ngang cá vàng không nén được nhủ mày.

"À, ừm." Hách Quang Quang sững sờ gật đầu, nhất thời không phản ứng kịp.

"Nhớ kỹ, sau khi đến Vương gia tự xưng là biểu đệ bà con xa của ta, gần đây đến tìm nơi nương tựa."

"Tiểu nhân hiểu." Hách Quang Quang theo bản năng cúi đầu khom lưng nói.

"Há?" Hai mắt Diệp Thao hàm chứa uy hiếp lập tức liếc qua.

Đầu óc Hách Quang Quang lúc này đột nhiên nhanh nhạy, lập tức hiểu ý, ưỡn thẳng lưng lớn tiếng nói: "Biểu đệ hiểu!"

"Ừm, còn có một điểm ngươi phải nhớ." Diệp Thao nghiêm mặt trầm giọng nói.

"Trang, Biểu ca cứ nói." Hách Quang Quang ép buộc mình tập trung tinh thần nghe lệnh, chỉ sợ mình đến lúc đó nhầm lẫn làm Diệp Thao không vui.

"Phương danh của thiên kim Vương gia lan xa, chính cái gọi là hảo sắc làm hỏng việc, nếu như ngươi may mắn được nhìn thấy nhớ rằng không được làm mất mặt, biết không?"

"Đã biết. Biểu ca yên tâm, thiên kim Vương gia ấy cho dù đẹp như tiên tử hạ phàm biểu đệ cũng sẽ không động tâm!" Điểm này Hách Quang Quang nói xong nửa điểm do dự cũng không có, để nàng động tâm với nữ nhân so với việc bắt Diệp Thao quỳ trên mặt đất thành kính liếm ngón chân nàng còn không có khả năng hơn.

Diệp Thao cười giễu, không tin tưởng nói: "Hi vọng ngươi có thể nói được làm được."

"Nhất định có thể làm được!" Hách Quang Quang lần nữa ưỡn thẳng sống lưng, hai mắt lóe sáng nhìn thẳng Diệp Thao, nàng ôm mong đợi đối với chuyến đi đến Vương gia, nhớ lại mấy ngày nay biểu hiện tốt đẹp, lại bị con trai hấn bắt nạt khổ cực, nói không chừng lão nhân gia hấn cao hứng sau khi trở về sẽ để nàng đi.

Diệp Thao liếc nhìn hai mắt sưng đỏ của Hách Quang Quang khề cau mày, nói với người làm đứng một bên: "Dẫn hấn đi xuống rửa mặt, lấy đá lạnh chườm mắt cho hấn."

"Vâng." người tùy tùng dẫn Hách Quang Quang đến lĩnh mệnh dẫn nàng ra ngoài.

Hách Quang Quang trên đường trở về tâm tình vẫn kích động, bởi do điều kiện cuộc sống thuở nhỏ gây ra, tư tưởng nàng không hề phức tạp nên cảm thấy đã làm chuyện sai trái, sau khi đối phương xử phạt hết giận sẽ không sao nữa, vì vậy nàng cho rằng Diệp Thao dẫn nàng đến Vương gia giải quyết xong chuyện cần làm sẽ để nàng đi khỏi đây.

Hách Quang Quang vì việc nhanh chóng sẽ được giải thoát nên vẻ mặt vui sướng, nếu biết mục đích Diệp Thao muốn nàng trang hoàng khôi ngô tiêu sái đến Vương gia, e rằng chẳng những không thể cười, ngược lại sẽ lập tức khóc rống lên.

Chương 10: Đi theo

Editor: Diễm mỗ

Đến nơi, ánh chừng Diệp Thao được Vương gia rất coi trọng, Vương viên ngoại tuổi đã hơn năm mươi thân hình phát tướng lại thêm cái bụng phệ ưỡn ra tròn lẳn, mặt cười như Phật tự mình ra nghênh tiếp.

Có thể để cho Vương viên ngoại trước nay tự cao tự đại đích thân ra cửa nghênh tiếp khách quý cũng không nhiều, Diệp Thao tài cao thế lớn dĩ nhiên là đối tượng để Vương viên ngoại đang có vấn đề về tài chính phải chú trọng nịnh bợ lấy lòng.

"Diệp trang chủ đại giá quang lâm, thật là khiến kẻ hèn này vẻ vang." Vương viên ngoại ôm quyền nói với Diệp Thao vừa bước xuống xe ngựa, Diệp Thao tuy không phải người nhà quan, nhưng sinh mẫu hẳn hiện nay là vợ của Hình bộ thượng thư, sau khi tái giá sinh một đứa con trai cũng là đệ đệ cùng mẹ khác cha của Diệp Thao, chỉ bằng này đã như có như không quan hệ với quan lại, hơn nữa bản thân hẳn lại là bá chủ trong giới buôn bán trên giang hồ, nên hoàn toàn đủ tư cách xưng là "Đại giá".

Mấy đứa con trai còn cả quân gia phía sau Vương viên ngoại, rồi rít vắn an Diệp Thao lẫn người hẳn dẫn theo, hai bên khách sáo một hồi rồi cả thầy cùng bước về phía chính sảnh đãi khách.

Trên đường rất nhiều người đều đang nói chuyện đầu đầu đánh giá Hách Quang Quang, rất tò mò đối với chàng trai tuấn tú đột nhiên xuất hiện tự xưng là biểu đệ bà con xa của Diệp Thao.

Hách Quang Quang cùng Diệp Thao ngồi chung một chiếc xe ngựa, nôi gót phía sau xuống xe ngựa, nàng mặc một bộ đồ mới vừa vận toàn thân, từ trong ra ngoài đều là tơ lụa, so với y phục nàng mua trong tiệm may lúc trước không biết tốt hơn bao nhiêu lần.

Bước chân nhàn nhã thong dong đi bên cạnh Diệp Thao, Hách Quang Quang mặc một bộ y bào trắng nhã nhặn sạch sẽ, eo thắt đai ngọc, trên đầu gài một chiếc trâm ngọc Dương Chi thượng đẳng xinh đẹp, cầm trong tay một thanh chiết phiến ngà voi, quả nhiên là cách ăn mặc của công tử nhà giàu, tiêu sái tuấn nhã, một đôi mắt hạnh ngâm cười, ánh mắt tinh khiết, đôi mày thanh tú khẽ nhếch, diện mạo mỗi hồng răng trắng khiến người ta vừa nhìn không nén được sinh lòng hảo cảm.

Cái gọi là người tốt vì lụa ngựa dựa vào yên, Hách Quang Quang mặc đồ này đứng ở bên cạnh Diệp Thao mặc tơ lụa Băng Lam thượng hạng, ngũ quan thâm thúy như được điêu khắc cũng không hề thua kém là mấy, tuyệt nhiên không hề làm nên bị người khác xem nhẹ.

Một người anh tuấn đến khinh người, một người thanh tú nhã nhặn, một lạnh lùng một ôn hòa, hai người đứng cạnh nhau thật hết sức hài hòa đẹp mắt.

"Hách huynh đệ là người phương Nam?" Trương tử nhà Vương viên ngoại sau khi xu nịnh lấy lòng Diệp Thao không có kết quả, ánh mắt ngăm buồn bực lia về phía bọn đệ đệ cười nhạo phía sau, đổi hướng nói chuyện với Hách Quang Quang, ý đồ giảm bớt một phen xấu hổ.

"Phải, tại hạ sinh ở phương Nam." Hách Quang Quang gật đầu đáp, hiểu được đối phương đang lúng túng, nàng tốt bụng dùng giọng điệu nói ra thật nhã nhặn.

Thân thể nàng so với nữ nhân xem như cao gầy, so với nữ tử khuê các thông thường cao hơn nửa cái đầu, nhưng đứng bên cạnh vóc người cao lớn như Diệp Thao lại có vẻ thấp bé hơn rất nhiều, thấp hơn quá nửa cái đầu.

Vóc người cao hơn nữ tử bình thường làm nàng mặc nam trang vào có thể lấy giả loạn thật, nam tử sinh trưởng ở phương Nam so với nam nhân phương Bắc vốn thanh tú nhỏ bé hơn một chút, hơn nữa ở phương Nam thủy thổ dưỡng nhân, rất nhiều nam tử có gương mặt trắng nõn, mà Hách Quang Quang lớn lên trên núi, từ nhỏ đã theo quán tính, một tạo khí chất thực nữ cũng không có, mặc nam trang so với mặc nữ trang quen thuộc tự nhiên hơn rất nhiều.

Giọng nói trong trẻo, thiếu mấy phần dịu dàng nhu hòa, vì vậy chỉ cần khi nói đề thấp giọng một chút, nghe giống như thiếu niên đang trong thời kì đổi giọng, lại vì ít khi từng có tiếp xúc với người khác, nên từ khi xuống núi Hách Quang Quang đến nay không hề có ai hoài nghi giới tính của nàng.

"Hách huynh đệ không hổ là biểu đệ của Diệp trang chủ, hôm nay gặp mặt đã cảm thấy phong thái hơn người, làm chúng ta thật ghen tị." Vương đại công tử vừa nói vừa dùng khóe mắt liếc nhìn Diệp Thao, những lời này công khai khen Hách Quang Quang, thực ra là ngầm tăng bốc Diệp Thao, hành động vượt mong ngựa cực kỳ rõ ràng.

Hách Quang Quang vốn được thói phòng định khiêm tốn vài câu, sau khi nhận ra trong nháy mắt ý nghĩ nào cũng không còn, từ khi vào cửa đến giờ khen ngợi đều nhìn vào mặt mũi Diệp Thao, nếu không tồn tại cái tầng quan hệ Diệp Thao là "Biểu ca" của nàng, đoán chừng chắc chắn ai thêm liếc nhìn nàng thêm một cái.

"Còn hai ngày nữa là đến đại hội tuyển chồng của tiểu nữ, đến lúc đó Diệp trang chủ và Tà Hộ Pháp nhất định phải tới cổ động đấy nhé." Sau khi mấy

người nhập tọa khách sáo một lúc, Vương viên ngoại nhìn Diệp Thao nói tới chính sự.

Hách Quang Quang nghe vậy không khỏi rụt rụt cổ, len lén liếc Diệp Thao một cái, thiệp đã mất còn có thể tham gia sao?

Diệp Thao dùng khoe mắt quét về phía người nào đó đang vô cùng chột dạ, khoe môi nhàn nhạt giương lên, nói: "Lệnh ái tài mạo vô song, người nghe danh mà đến đêm không xuê, Diệp mỗ cũng không ngoại lệ. Vương viên ngoại yên tâm, hôm đó Diệp mỗ nhất định đến hẹn."

"Vây thì tốt, rất tốt." Vương viên ngoại nghe vậy hài lòng không ngừng nhếch miệng, cười đến mức thịt mỡ trên bụng run lên một cái, đôi mắt tí hí hí lại nhanh chóng xẹt qua một tia đắc ý, lão có gì mà không yên lòng, không nói gia thế như thế nào, chỉ bằng vào dung mạo nữ nhi cùng tư thái cũng đủ để mê hoặc bất kỳ nam nhân nào trên đời, huống chi thứ con bé nắm trong tay càng thêm có lợi.

Thu hết đắc ý che giấu sơ sài của Vương viên ngoại cùng bốn nhi tử nhà lão vào trong đáy mắt, Diệp Thao mượn động tác dùng trà rử mi che lại chằm chọc trong mắt.

"Nghe nói ngày ấy tân khoa võ Trạng Nguyên cũng đến?" Uống hớp trà mùi vị không hài lòng cho lắm, Diệp Thao hơi hơi nhú mày, đặt ly trà xuống hỏi.

Được hỏi đến chuyện này, Vương viên ngoại rất hài lòng, không hề che giấu vui sướng dâng lên trong mắt, may mà lão còn chưa đắc ý đến choáng váng cả đầu, biết trước mắt có việc cầu cạnh Diệp Thao, vì vậy mang theo nhin nọt hỏi đáp: "Diệp trang chủ tin tức linh thông, không chuyện gì có thể giấu giếm được, Vương mỗ bội phục lắm lắm! Diệp trang chủ nghe không sai, Ngụy trạng nguyên hôm qua sai người đưa tới thiệp mời, nói rằng ngày ấy sẽ bớt chút thời giờ đến đây nhìn một cái."

"Không nghĩ rằng đại hội chọn rể lần này lại đưa tới nhiều thanh niên tài tuấn như vậy, sợ rằng đến lúc đó Vương viên ngoại phải chọn hoa mắt rồi."

"Đâu có đâu có, thật ra thì luận trí mưu lược nào ai có thể qua được một phần vạn của Diệp trang chủ? Người Vương mỗ hướng vào nhất chính là Diệp trang chủ ấy chứ." Vương viên ngoại quay ngược lại câu nệ lúc trước, lấy ánh mắt cha vợ nhìn con rể mà nhìn Diệp Thao.

Diệp Thao cười cười, ngắm nhìn Hách Quang Quang ngồi thẳng tắp một chút cũng không dám lộn xộn, nói với Vương viên ngoại: "Không biết hôm đó Diệp mỗ có thể dẫn biểu đệ cùng đến hay không?"

"Không sao, biểu đệ Diệp trang chủ cũng đâu phải người ngoài." Vương viên ngoại đáp ứng rất thống khoái, dưới ánh mắt cũng là nhả nhai "yêu ai yêu cả đường đi lối về" nhìn sang phía Hách Quang Quang.

"Còn không mau nói cảm ơn với Vương viên ngoại." Diệp Thao ra lệnh cho Hách Quang Quang đang mặt trong nhưng trạng ngoài.

Mặc dù hiểu kỳ, nhưng Diệp Thao nói nàng không dám không nghe, Hách Quang Quang thu hồi tầm mắt đang quan sát, cảm kích ôm quyền về phía Vương viên ngoại: "Đa tạ Vương viên ngoại."

Lời khách khí nên nói cũng đã nói xong, có một số việc không tiện nói ra trước mặt mọi người, liếc nhìn Diệp Thao đang thu mắt dùng trà, Vương viên ngoại ngoài vội vàng ra hiệu với trưởng tử.

Vương đại công tử hiểu ý, đứng lên rất nhiệt tình nói với Hách Quang Quang: "Tại hạ vài ngày trước mới sắm được một con Bát ca có thể nói chuyện, thông minh vô cùng, Hách huynh đệ có muốn theo tại hạ cùng đi xem hay không?"

Mắt Hách Quang Quang mang ý hỏi nhìn về phía Diệp Thao, thấy hán gật đầu đồng ý mới đứng lên đáp lại: "Vây làm phiền Vương huynh rồi."

Vì vậy Hách Quang Quang được bốn vị công tử Vương gia dẫn ra ngoài, còn Vương viên ngoại và Diệp Thao đi tới thư phòng đàm luận.

Vương gia rất lớn, nhiều viện lạc, Hách Quang Quang theo bốn huynh đệ bảy chuyển tám vượt, đi qua vài nơi lương đình giả sơn, đi một lúc cuối cùng đến một tiểu hoa viên có đủ loại hoa hồng, cách đó không xa có một cái hồ, cảnh sắc nơi này không tệ, bốn huynh đệ nhà Vương dẫn Hách Quang Quang đến bên đình nghỉ chân, ngồi trong đình không chỉ có thể ngắm hoa mà còn được thưởng hồ.

"Đi mang Bát ca đến đây." Mọi người vừa xuống ngồi, Vương Đại liền lệnh cho hạ nhân mang Bát ca tới.

"Hách huynh đệ cùng Diệp gia có ngọn nguồn thế nào vậy?" Lão Nhị thiếu kiên nhẫn, thấy Hách Quang Quang tuổi còn nhỏ lại không giống như người có bụng dạ, vì vậy không sợ đường đột trực tiếp hỏi ra nghi vấn.

Diêm này ba người kia cũng muốn biết, thừa dịp Diệp Thao không có ở đây, vừa đứng có thể hỏi thăm một phen.

"Hách gia và Diệp gia là bà con xa, tổ mẫu và tổ phụ biểu ca tại hạ là biểu huynh muội, hai nhà vì khoảng cách quá xa nên ít có liên lạc, tại hạ bất hạnh gia cảnh sa sút, dưới đường cùng đành tới tìm biểu ca để nương tựa." Hách Quang Quang thuật lại lý do thoái thác mà Diệp Thao đã dạy trước đó cho nàng.

"A, thì ra là như vậy." Nghe vậy, bốn huynh đệ thất vọng liếc mắt lẫn nhau, thì ra Hách Quang Quang là kẻ bần hàn không có nhà để về, như thế cũng không còn gì để hỏi nữa được rồi.

Biết Hách Quang Quang không có chỗ dựa, bốn huynh đệ liền ngưng ý định muốn kết giao, dùng tinh lực đặt trên lời nói khách sáo, toàn bộ đề tài hỏi thăm đều xoay đi đảo lại trên người Diệp Thao, kết quả Hách Quang Quang cứng đầu cứng cổ, hỏi gì cũng không biết, chuyện được biết lại còn ít hơn bọn hắn.

Sau cùng vô cùng thần kỳ vai diễn đảo lại, trở thành Hách Quang Quang không ngừng hỏi bọn họ chuyện về Diệp Thao, làm mấy người tức đến giậm cả chân.

Huynh đệ nhà Vương rốt cuộc cũng hiểu ra, Hách Quang Quang này một điểm tác dụng cũng không có, bốn người miễn cưỡng cười cười, gia thế không tốt thì không nên kết giao, chuyện về Diệp Thao người vừa tới tìm nơi nương tựa như hắc cái gì cũng không biết, này không được vậy cũng không được, vậy truyền một lời chắc cũng được chứ nhỉ?

Vì vậy bốn huynh đệ thay đổi sách lược, vì mượn Hách Quang Quang truyền khẩu muội muội của bọn hắn đủ loại tốt, bắt đầu người một lời ta một câu khoa trương muội muội, khen nâng đến mức trên trời có dưới đất không, đẹp như thiên tiên, đa tài đa nghệ, tính tình lại tốt, tóm lại tốt đến mức nửa phần khuyết điểm cũng không có, khắp thiên hạ không có nữ nhân nào có thể so với muội muội của bọn hắn!

Hách Quang Quang rất thích nghe người khoe khoang, bởi hồi con sống Hách Đại lang nhất thời cao hứng thường lôi kéo nàng khoe khoang, nhìn bốn người trước mặt "Nước miếng cùng cát bụi tung bay" thối làm ngàn hoa rơi loạn phong vân đổi màu, giống như khi Hách Đại lang còn sống hay khoe khoang với nàng sự tích anh hùng năm đó của ông.

Hách Quang Quang tròn xoe mắt, vô cùng háng hái lắng nghe, vui sướng trong mắt như muốn tràn ra, đúng thật có thể làm thánh giả tốt nhất làm kẻ khoác lác lòng hư vinh đạt đến thỏa mãn cực độ.

Bốn huynh đệ nhà Vương thấy thánh giả cổ động như vậy, oán niệm trong lòng giảm xuống, khoe khoang càng háng hái hơn.

Không biết qua bao lâu, bốn người nói quá nhiều khiến cho miệng đắng lưỡi khô, dừng lại cầm nước trà uống ừng ực.

Bát ca được xách lên một lúc thấy các chủ nhân không nói nữa, cuối cùng cũng tới phiên nó thể hiện, vì vậy rung rung vài cái lông đen bóng, ngửa đầu phát âm không rõ ràng cho lắm, hét lên: "Muội muội đẹp, muội muội đẹp."

Bát ca rất thông minh, một câu đơn giản nghe nhiều lần tự nhiên sẽ học tập, vừa rồi nó nghe thấy câu được nói nhiều nhất chính là "Muội muội đẹp", vì vậy liền học theo.

Hách Quang Quang bị ngữ điệu kì lạ phát âm không rõ của Bát ca chọc cười nghiêng ngả, nhẹ nhàng chọc chọc lông chim đùa Bát ca vài cái rồi không để ý mở miệng nói: "Tại hạ không hiểu, lệnh muội cho dù đẹp hơn nữa, thế nhưng những thanh niên tài tử chẳng lẽ chưa từng được gặp qua mỹ nhân? Sao nam nhân bốn phương tám hướng đều ùn ùn chạy tới tham gia đại hội chọn rể vậy?"

"Cái này cậu không biết đâu? Xá muội tài mạo lẫm gia thế đều là thượng trình đương nhiên không cần phải nói, những người có quyền cao chức trọng từng thấy mỹ nhân tuy không ít, nhưng trong tay các nàng lại không có 'giáp thảo' mà người luyện võ ước mong, đẹp nữa thì có ích lợi gì? Võ Trạng Nguyên kia đại khái chính là nghe được tin tức trong tay xá muội có "Giáp thảo" nên mới." Thối phòng quá mức làm cho lão tử nhà Vương quên mất chính mình là ai mà nói 'trắng' ra.

"Lão Tử!" Lão đại xanh mặt trợn mắt qua, làm lão tử bị dọa giật mình vừa nói xong lập tức hối hận.

Tuy nói người đến tham dự đại hội chọn rể không phải toàn bộ đều nhắm về phía gia thế cùng vẻ đẹp của muội muội bọn họ mà đến, chủ yếu vì cái gì thì mọi người đã rõ ràng, tuy rằng như vậy, nhưng bị người trong nhà vạch trần như truyện cười ra ngoài cũng không khỏi bẽ mặt chút ít.

"Giáp thảo là cái gì?" Hách Quang Quang không hiểu hỏi.

"Không có gì." Lão đại rõ ràng không muốn nói, đề phòng Hách Quang Quang hỏi lại nên lập tức chuyển đề tài, nói về chuyện Võ Trạng Nguyên.

Đến cả tân khoa Võ Trạng Nguyên nổi danh nhất cũng phải tới, cho dù hắn xuất phát từ nguyên nhân nào đều làm từ trên xuống dưới Vương gia cảm thấy vinh quang!

Bốn huynh đệ nhắc tới Võ Trạng Nguyên lại hưng phấn hẳn, lấy ra sức mạnh vừa mới khen ngợi muội muội để khen ngợi hắn, như thể Võ Trạng nguyên đã là người nhà bọn hắn mà cảm thấy vinh hạnh vậy.

Hách Quang Quang không có hứng thú quá nhiều với việc võ Trạng Nguyên là ai, vừa nghe vừa đùa với Bát ca, bọn họ nói gì nàng không chú ý cho lắm, nhưng lỗ tai cực kỳ mẫn cảm bắt được mấy chữ, "Ngụy" với "Tả Thừa Tướng".

(Nguyên bản là Tả Tướng, tức là người đứng đầu quan văn)

"Các huynh vừa nói Võ Trạng Nguyên họ gì?" Hách Quang Quang chợt ngừng đầu mở miệng hỏi.

"Họ Ngụy." Lão đại nhìn Hách Quang Quang như quái vật, không nhịn được mà phàn nàn, "Sao cái gì cậu cũng không biết? Chuyện về Diệp Trang chủ không nắm được, chuyện về tân khoa võ Trạng Nguyên cũng không biết, thế rốt cuộc thì cậu biết cái gì?"

Hách Quang Quang không để ý tới khinh thường trong lời đối phương, hỏi hộp khăn trang hỏi tiếp: "Võ Trạng Nguyên cùng với Tả Thừa tướng có quan hệ thế nào?"

Không riêng gì lão đại, ba người kia cũng dồn dập khinh bỉ Hách Quang Quang, lão Tam lắc đầu, nói: "Nếu không phải dung mạo cậu da mịn thịt mềm, ăn vận gọn gàng, chắc chúng ta đều nghĩ rằng cậu là kẻ quê mùa lớn lên từ cái xó nào đấy."

Nàng vốn là từ trên núi xuống, bị xem thành kẻ quê mùa là thế nào? Hách Quang Quang hoàn toàn không để ý, khẳng khái muốn biết đáp án, nhưng đối phương rất không hợp tác, cả đám đều chẳng muốn trả lời câu hỏi ‘Ngớ ngẩn’ như vậy.

Không hỏi được đáp án, Hách Quang Quang nản lòng, thầm nghĩ chốc nữa hỏi người khác vậy, đáy lòng từ từ dâng lên bất an, sẽ không khéo như vậy chứ? Ôm bản khoắn hai tay vô thức nâng ly trà mà uống.

Chẳng ngờ đúng lúc này lão đại chợt mở miệng, thờ dài nói: "Thật khó tưởng tượng nổi làm sao cậu lại là họ hàng với Diệp trang chủ, cậu Thôi, nói cho cậu biết vậy, Tân Khoa Võ Trạng Nguyên chính là cháu đích tôn của Tả Thừa Tướng đại nhân."

Họ Ngụy. Cháu đích tôn của Tả Thừa Tướng.

Hách Quang Quang mắt tròn tròn như gặp quỷ, lời nói của Hách Đại lang nói khi còn sống vẫn luôn rõ rệt ghi tạc trong lòng.

Bỗng nhiên, trong đầu hiện lên câu nói của Diệp Thao về sau muốn dẫn nàng cùng đến.

"Phụt" một cái, nước trà ngấm trong miệng chưa kịp nuốt xuống phun sạch ra ngoài, vừa vụn phun vào trên thân Bát ca đang đối diện trước mặt nàng.

Bát ca bị giội trà lên người đứng hình, ngây ngốc, sau đó rũ mạnh cái cánh ướt đẫm, làm nước trà trên lông bắn tán loạn xung quanh, năm người trong lương đình không một ai may mắn thoát khỏi.

Bát ca không nhận thấy mình đã gây họa, rũ lông xong nhanh nhẹn xoay mình, mặt ngó về phía lão đại nhà Vương đang đen mặt lấy tay áo lau trà trên mặt, uất ức há miệng riu rít dùng điều gữ cáo trạng.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Khinh người quá đáng

Editor: Diễm Mồ

Từ khi dùng qua bữa cơm ở Vương gia cho đến lúc về, trong tay Hách Quang Quang có thêm một cái lồng chim, trong lồng chỉ có Bát ca đang ủ dột vì bị chủ nhân vứt bỏ.

Tâm tình Hách Quang Quang cũng không khá hơn Bát ca là mấy, khi tới sáng khoái tinh thần, khi về lại ủ rũ bất ổn, đến cả khi lên xe ngựa lông mày cũng chưa giãn ra, một gương mặt đau khổ như thể nàng đầu nhỏ bị ức hiếp muốn nói lại không dám nói.

Xe ngựa rất rộng rãi, hai người mỗi người một bên cũng cách nhau khá xa, Hách Quang Quang tâm tình trước và sau tương phản quá lớn, Diệp Thao muốn không chú ý cũng khó.

Quan sát mấy lần Hách Quang Quang mặt nhăn gằn thành hoa quỳên*, lại liếc sang Bát ca đang vô lực nhào trong lồng chim dùng cánh che đầu giả đã điều, một người một chim đều rũ rượi như nhau, như thể là hai anh em ruột thịt.

"Làm gì mà như sắp chết vậy?" Diệp Thao không vui nói.

Hách Quang Quang ngẩng đầu lên, xụ mặt muốn khóc mà không khóc được nhìn Diệp Thao, cắn răng dùng hết can đảm hỏi: "Biểu ca muốn ta làm việc gì? Lúc nào mới có thể thả ta đi?"

Diệp Thao nghe vậy mắt rét lạnh: "Người đang nói chuyện với ai thế?"

Hách Quang Quang không khỏi co rúm lại một cái, mặt tiếp tục nhăn nhó, cảm thấy bản thân mình vô cùng xui xẻo, chỉ vì trộm tắm thiếp mà thôi, kết quả làm hại nàng vâng lệnh nghe lời như hạ nhân thì không nói, lại còn không được dị nghị, sống như cháu con rùa thì khi nào mới ngóc lên được!

Càng nghĩ càng giận, hơn nữa lại nghĩ sau này có khả năng gặp mặt họ Ngụy thì càng giận hơn, lấy thể chất đen đui của nàng gần đây giống như được mốc thân phụ thể, hoàn toàn không phải nghĩ ngờ sẽ "Thành công" chọc phải nhân vật khó chơi thứ hai.

Trước có lang sau có hổ, một người nàng đã chịu đủ, nếu lại chọc tới người kia chắc nàng khỏi cần phải sống nữa rồi!

Xe ngựa vững vàng đi về phía trước, Hách Quang Quang âm thầm cảm tức một đường, cuối cùng thật sự không kìm được, ngó sang nam nhân đang khép mắt nghỉ ngơi, liềm liềm đôi môi khô khốc vì căng thẳng, dè dặt dùng giọng thương lượng nói: "Biểu, biểu ca, có thể van ngài một chuyện được không?"

"Nói."

"Hôm đó ta không đến Vương gia có được không?" Thanh âm hơi nhỏ, vì sợ chọc giận người nào đó.

Lần này Diệp Thao lại không tức giận, không gật đầu cũng chẳng lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Lý do."

"Ta...ta sợ gặp phải người nào đó." Hách Quang Quang âm ừ nói.

"Ồ? Hôm đó sẽ có người người biết?" Không thể trách Diệp Thao khinh người, thật sự là Hách Quang Quang khờ dại như vậy. . . . không giống người có thể có bản lĩnh đáng để đại nhân vật, nghĩ như vậy hẳn lại quên mất bản thân mình cũng không phải "Tiểu nhân vật".

"Có." Hách Quang Quang không muốn nói cụ thể, cúi đầu nhìn về phía Bát ca còn chưa khôi phục thần trí bởi đã kích khi bị chủ nhân vứt bỏ.

"Không muốn gặp đến lúc đó trốn tránh là được, có ‘biểu ca’ người ở đây, ai dám tìm người gây chuyện?" Diệp Thao nói vậy chẳng khác nào chấp thuận ngày ấy sẽ làm chỗ dựa vững chắc cho Hách Quang Quang, ám chỉ năng hoàn toàn không cần lo lắng.

"Ta vẫn nên. . . ."

"Hừ?" Diệp Thao nhú lại mày tuấn, không vui nhìn về phía người dám "xem thường" uy tín của hắn, lại có người vô tri đến mức không tin rằng có hắn ở đây tuyệt nhiên không ai dám tùy tiện chạm vào người hắn "che".

Người bị áp bức trong một thời gian dài sẽ hơi có cảm xúc phản kháng, hơn nữa đã bị sói để mất lại còn chuẩn bị đụng tới hổ ăn thịt người, nguy hiểm tăng thêm hậu quả càng nghiêm trọng, vậy thì chẳng bằng trước cứ chọc giận sói, nói không chừng sẽ không gặp phải hổ nữa, sống hay chết đầu sao cũng phải thống khoái.

Nghĩ như vậy dũng khí của Hách Quang Quang lập tức khôi phục hơn nửa, uồn thẳng tấm lưng không sợ hãi nhìn sang Diệp Thao vẫn đang nhắm mắt, rõ ràng không muốn nói chuyện thêm, không sợ chết lớn tiếng kháng nghị nói: "Ta không đi! Chỉ trộm của người hai tấm thiệp chứ đâu có giết người phóng hỏa, dựa vào cái gì mà coi ta như nô lệ sai bảo?!"

Tùy tùng lẫn thị vệ ngoài xe nghe vậy không khỏi thay Hách Quang Quang toát mồ hôi lạnh, trước kia người dám nói chuyện với Chủ Thượng như vậy thì thể không biết đã vào miệng chim muông dã thú nào.

Diệp Thao phút chốc mở mắt ra, đôi mắt đen như mực giống như băng dao lạnh lẽo bắn về phía Hách Quang Quang cổ gả bộ trấn định nhưng thực ra đang sợ đến mức tim run cầm cập: "Người cảm thấy mình có tư cách đặt điều kiện với Diệp mỗ?"

"Ta...ta là người, không phải nô lệ!" Hách Quang Quang bị ánh mắt Diệp Thao dọa dẫm, theo bản năng mở to mắt, sau đó lại ép buộc mình lấy dũng khí can đảm nhìn thẳng hắn, hai tay giấu ở trong ống tay áo vì căng thẳng mà nắm thật chặt.

Diệp Thao hơi kinh ngạc nhú mày, vừa bị Hách Quang Quang chọc giận đồng thời lại vì dũng khí siêu nhân của nàng mà thấy hơi thích thú, nghĩ đến còn có việc muốn "nhờ", vì vậy áp chế lửa giận bị ngổ ngược, hồ hững nói: "Người trộm đồ của ta đương nhiên phải trả ta một món giống vậy để bồi thường mới phải, chỉ cần người có thể làm được ta tự khắc sẽ thả người rồi đi."

"Đồ gì vậy?" Hách Quang Quang vừa nghe thấy có hi vọng rồi đi lông mày hơi giãn ra.

"Cái này khi về bàn lại." Diệp Thao nói xong nhắm mắt, ý tứ cự tuyệt bàn lại rất rõ ràng.

Hách Quang Quang bất mãn liếc Diệp Thao một cái, thầm mắng hắn té tát trong lòng, nàng không biết mình phải "Trả" cái gì mới được, tóm lại trực giác nói cho nàng biết thứ phải trả không dễ dàng gì thu vào trong tay.

Lúc này, Bát ca vẫn ôm đầu già chết cuối cùng cũng vùng ra khỏi đã kích, đối diện với nó đúng lúc là Diệp Thao, ngẩng đầu há mồm hét lên: "Người xấu! Người xấu!"

Hách Quang Quang hoảng sợ lập tức xách lỏng chim sang một bên cạnh mình, dùng chân che lấp tầm mắt Bát ca, thấp thỏm liếc qua Diệp Thao đang nhú mày, thấy hắn không bị chọc giận thoáng thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ lồng chim uy hiếp nói: "Không được kêu loạn, bằng không lột sạch lông của mi!"

Bát ca đoán chừng biết Hách Quang Quang sẽ là chủ nhân mới của nó, không thể dễ dàng đắc tội, vì vậy khép miệng không kêu loạn nữa.

"Cầm con vẹt này về cho Từ Thông chơi." Diệp Thao khép mắt nói.

Hách Quang Quang phần nộ giương mắt, mím môi nhỏ giọng kháng nghị: "Đây quả gấp mặt Vương đại công tử tặng ta!"

"Nếu người không phải ‘biểu đệ’ của Diệp mỗ, y sẽ tặng đồ cho người?"

Hách Quang Quang yên lặng, Diệp Thao nói đúng, Vương đại công tử là vì lấy lòng Diệp Thao mới đưa Bát ca đưa cho nàng.

"Đó cũng là người muốn ta giúp người làm việc, người có việc muốn nhờ ta trước!" Hách Quang Quang không biết thế nào mà căn cốt xuất tật xấu, buột miệng nói bất mãn ra ngoài, vừa nói liền hối hận, lập tức rút cổ, học động tác làm chính mình không tồn tại của Bát ca.

Trông mặt Diệp Thao dần dần dâng lên gió bão, trầm giọng quát: "Dừng xe."

"Chủ Thượng." Xe ngựa lập tức dừng lại, người ngoài xe tư thế sẵn sàng.

"Ném 'Biểu thiếu gia' xuống."

"Vâng."

"Không cần, để ta tự lăn xuống." Hách Quang Quang né tránh đại chưởng thô dày của tùy tùng với sang, hoảng loạn xách theo lồng chim như có dã thú đuổi theo mà nhảy xuống xe ngựa.

"Đề Bát ca lại, tự người đi về."

Lời vừa dứt, lồng chim lập tức bị thị vệ mặt không chút biểu tình đoạt lấy cung kính bỏ vào trong xe ngựa, Hách Quang Quang giận đến mức trợn mắt về phía thị vệ cướp đồ.

Diệp Thao không thèm nhìn Hách Quang Quang đang phẫn nộ đầy mình, nói một câu về phía ám vệ ngoài xe: "Lang Tinh, Lang Nguyệt đi theo, nếu 'Biểu thiếu gia' dám có dị động, trực tiếp đánh bất tỉnh lôi về."

"Vâng." Ở một nơi mọi người không thấy truyền đến tiếng trả lời của hai người.

Trong lòng Hách Quang Quang vừa dâng lên vui vẻ lập tức bị một thùng nước lạnh dập tắt, lần này ý tưởng gì cũng tiêu tan, bản lĩnh chạy trốn của nàng rất tốt, nhưng không có nghĩa sẽ thực hiện được trước mặt hai cao thủ giỏi về ẩn thân, một Lang Tinh lúc ấy đã đuổi cho nàng chật vật vô cùng, lại thêm một mắt sói bên người Diệp Thao khinh công cực tốt lại thêm thủ đoạn ác độc, nàng dừng hòng nghĩ đến việc dị động tâm tư.

"Đi." Diệp Thao cuối cùng liếc nhìn Hách Quang Quang giận mà không dám nói gì, buông màn kiệu ra lệnh.

Không lâu sau, xe ngựa nhanh chóng rời khỏi tầm mắt.

Nơi này cách biệt trang còn một đoạn đường khá dài, Hách Quang Quang khóc không ra nước mắt, thầm trách mình sao lại dễ kích động như vậy? Ngủ ngốc cái lại cái gì chứ? Lần này thì hay rồi, ngồi xe ngựa rộng rãi không muốn lại muốn đi bộ.

"Vương bát đán, quý ác tâm, biến thái chết tiệt, cồng cút thôi." Hách Quang Quang vừa đi vừa cảm giận mắng, người đi trên đường thấy thế tưởng gặp phải kẻ điên, rồi rít tránh xa nàng.

Đang mắng vui vẻ thì bỗng trái đột nhiên bị một hòn đá nhỏ bắn tới, Hách Quang Quang đau nhảy dựng lên, quay đầu lại tức miệng mắng to: "Thằng khốn nào mắt mù dám đánh lên tiểu gia? !"

Hai mắt tìm tòi một vòng người đi đường đang nhìn nàng, cuối cùng Hách Quang Quang xác định kẻ đánh nàng là một trong Lang Tinh hoặc Lang Nguyệt đã nghe thấy nàng mắng Diệp Thao, không nhịn được lấy tay vờ về cái mũi đau rần, nghe răng nhếch miệng kêu đau.

Động tác bóp mũi trên đường quá bí ối, người qua đường ào ạt lộ ra vẻ mặt khinh bỉ.

Hách Quang Quang cảm thấy cái nhìn chằm chằm từ bốn phương tám hướng, không cam lòng thả tay xuống, âm thầm mắng thằng nhãi kia xuống tay thật ác độc, đúng vào chỗ đau làm cho nàng đi đường cũng khó chịu.

Tiếp tục dẫn lại hành động xoa mũi, Hách Quang Quang cứ một bước thấp một bước cao từ từ đi về phía trước, chỉ đi hơi nhanh chút thì mũi đã kịch liệt đau.

"Tổ tông bà nó chứ, chủ tử ức hiếp người, nô tài cũng bắt nạt người, đồ khốn núp trong bóng tối hạ độc thủ, cẩu nô tài, cẩn thận cái tay đánh lên mặt mũi!" Hách Quang Quang không dám mắng chửi ngay trước mặt Diệp Thao, nhưng không có nghĩa nàng cũng không dám mắng những kẻ khác ức hiếp nàng.

"Bụp." một cái, bên mũi kia của Hách Quang Quang lại bị hòn đá bắn tới.

"A ối." Hách Quang Quang lão đạo, lần này người đánh lên ra sức dùng lực, nàng đau chảy cả nước mắt, gất gao cắn chặt răng nhịn lại kích động chửi ầm lên, chứng trong tối nàng ngoài sáng, thời gian không đến nơi chỉ có nước bị đánh, tiếp tục dùng miệng lưỡi sẽ chỉ làm nàng chịu nổi khổ da thịt.

Hồ lạc đồng bằng bị chó khinh! Hách Quang Quang nàng khi ở trên núi là bảo bối cực được trăng sao vây quanh, đi tới nơi này lại thành kẻ đáng khinh ai muốn mắng thì mắng ai muốn đánh thì đánh!

Con mẹ nó, quân tử báo thù, mười năm không muộn. Mấy thằng nhãi chó chết cứ đợi đấy, đừng để cho nàng có cơ hội vùng lên, bằng không chắc chắn sẽ đánh gãy chân chó của các người!

Tập tà tập tễnh, Hách Quang Quang đi còn chậm hơn cả đứa trẻ hai tuổi, đến khi nàng trở lại biệt trang thì trời cũng đã tối mịt.

Vốn cho rằng một đường này đã đủ bức tức, ai ngờ đây chưa phải tồi tệ nhất, về đến phòng còn chưa rửa vài hột com, cái mũi sưng đau còn chưa kịp bôi thuốc đã bị Diệp Thao gọi đến.

Sau khi nghe Diệp Thao giao phó chuyện nàng phải làm, giận suốt nửa thì bất tỉnh, trợn mắt nhìn Diệp Thao vẫn thông dong tự tại không hề cảm thấy hổ thẹn, lý trí mất sạch, đứng khì không sợ chết lại ập về, phần nộ lớn tiếng gào lên: "Muốn ta cưới tiểu thư Vương gia để lấy giáp thảo? ! Xéo về ổ của người mà ôm mộng xuân thu đi! Cho dù người quý gối dập đầu mười cái gọi một trăm lần tổ gia gia ta cũng không cưới!"

*Hoa quỳn: là một loại bánh, như hình

http://diendanlequydon.com/image_view.php?c=2&i=89945

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nổi, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Ta là nữ nhân

Editor: Diễm mỗ

Lời gởi: Hôm nay mình đi học cả ngày, định để mai mới làm nhưng các nàng mong chờ quá, mắt nhắm mắt mở vừa edit vừa beta, nếu có sạn các nàng cứ lên tiếng nhé...

Chúc các nàng đọc truyện vui vẻ!

Chưa từng có ai dám xác láo trước mặt Diệp Thao như vậy, câu nói càn rỡ của Hách Quang Quang đối với người quen được kính trọng như Diệp Thao mà nói thật khó mà tha thứ.

Uy nghiêm bị giẫm đạp, lại còn ở trước mặt Tả Trầm Châu vừa làm việc trở về, càng thêm dầu vào lửa, người kiểm chế tốt đến mấy còn tức giận, huống chi là Diệp Thao tính tình không thể coi là tốt.

Khuôn mặt tuấn tú của Diệp Thao vốn đang yên ả nhất thời phủ một tầng sương lạnh, tròng mắt đen nheo lại, dùng thanh âm còn lạnh lẽo hơn mùa đông giá rét, cực kỳ thông thả nói: "Người nói cái gì?"

Bị cặp mắt nguy hiểm như hổ bị chọc giận quét sang, Hách Quang Quang chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh xoáy từ bàn chân phun lên đỉnh đầu, hai chân không tự chủ phát run lên, nhưng sợ thì sợ, giận lại càng sâu, bảo nàng vì sợ hãi mà tỏ ra yếu thế căn bản không có khả năng!

"Muốn ta cưới tiểu thư Vương gia để lấy giáp thảo? ! Xéo về ổ của người mà ôm mộng xuân thu đi! Cho dù người quý gối dập đầu mười cái gọi một trăm lần tổ gia gia ta cũng không cưới!" Hách Quang Quang cố dằn lại sợ hãi lập lại từng chữ một, dùng ánh mắt giận dữ hơn cả Diệp Thao mà đối mặt, hai quả đấm lặng lẽ nắm chặt phía sau lưng, hai chân dấn chặt một chỗ để ngăn run rẩy lộ ra rõ ràng.

"Tốt lắm, rất tốt." khõe môi Diệp Thao kéo ra, đột nhiên nở nụ cười.

Da đầu Hách Quang Quang run bắn lên, hần cười so với nỗi giận còn khủng bố hơn, trực giác mạch bảo lần này nàng đừng mong sống dễ.

"Người đâu, giải ‘Biểu thiếu gia’ vào địa lao, ta chưa cho phép không được đưa cơm đưa nước vào!" Diệp Thao lạnh lùng nhìn Hách Quang Quang kinh sợ đàn xen, ra lệnh.

Dứt lời, lập tức có hai tên thị vệ từ ngoài đi vào, không nói hai lời mỗi người một bên kéo lấy bà vai Hách Quang Quang lôi ra ngoài.

"Buông tay!" Hách Quang Quang không muốn bị nam nhân chạm vào thân thể, dùng chiêu cá trích thoát khỏi tay hai thị vệ không phòng bị, lùi vài bước hằm hằm nhìn Diệp Thao đang nhú mảy khi thấy nàng phản kháng, lớn tiếng nói, "Ta không thể cưới vợ, ta là nữ."

"Đ dẫn đi!" Diệp Thao ngắt lời Hách Quang Quang, không vui ra lệnh với hai thị vệ đang chân chừ.

Hai thị vệ lần này lại không dám nơi lòng, rất ấn ý theo hai hướng xông lên trước giữ chặt lấy Hách Quang Quang, một dùng sức bắt lấy hai cổ tay Hách Quang Quang, một móc ra còng tay "Rắc " một tiếng còng hai tay nàng lại, lần này trừ phi dùng sức cốt công chỉ tồn tại trong truyền thuyết, bằng không dùng hồng chày trốn.

"Các người làm cái gì vậy? Ta đâu phải phạm nhân!" Hách Quang Quang dùng sức lắc vật đang khóa trên cổ tay nàng, lúc này chỉ dùng một từ cảm tức thôi thì không đủ để hình dung cảm xúc phần nộ điên cuồng của nàng, nhấc chân đá về phía thị vệ đang còng chặt hai tay nàng.

Thị vệ nhanh nhẹn nghiêng người tránh khỏi công kích, lui về phía sau một bước nói: "Đến địa lao sẽ mở cho người."

"Họ Diệp kia, ta tuyệt đối không thể nào lấy vợ, bởi vì bản thân ta chính là một." Hách Quang Quang không muốn vì nhầm lẫn mà phải đến địa lao chịu tội, trợn mắt về phía Diệp Thao muốn nói ra sự thực mình là nữ nhân, kết quả còn chưa nói hết đã bị thị vệ dùng cái khăn bịt đầy mùi mồ hôi nhét

vào miệng lòi ra ngoài.

Còng tay bằng sắt, thị vệ vì sợ Hách Quang Quang lại nói lời bất kính làm Diệp Thao tức giận, nên ra sức dùng lực kéo.

Cổ tay Hách Quang Quang bị kéo xước cả da, đau đớn trên mông còn chưa khỏi, lại thêm vết thương mới trên cổ tay, Hách Quang Quang nói thế nào cũng đã được Hách Đại lang nâng như nâng trứng mà lớn, trong thời gian ngắn ngủi liên tiếp "Bị thương", nằng da mịn thịt mềm đau đến mức trào cả nước mắt.

"Hừm hừm hừm." Hách Quang Quang lên án trừng mắt với hai kẻ đang kéo nằng, cái khăn hôi hám trong miệng vẫn chưa rơi ra ngoài, làm nằng ghê tởm muốn ói.

Về mặt hai thị vệ không hề tốt, vừa rồi suýt bị Hách Quang Quang làm hại, trăm mặt bước nhanh áp giải người vào địa lao.

Mùi mồ hôi bắn tràn đầy trong khoang miệng, lại thêm bị lời mạnh đi nhanh làm dạ dày của Hách Quang Quang kịch liệt quay cuồng, cuối cùng không nhịn được cúi đầu nôn ra, nôn ra một phần cơm vừa mới ăn xong chưa được bao lâu, thuận tiện đẩy cái khăn thối tha dơ bẩn ra ngoài.

"Người!" Chủ nhân chiếc khăn thấy trên khăn lượm dính đầy trắng trắng vàng vàng, nhất thời đen mặt, buông tay lùi xa một bước trách mắng, "Kính tởm."

Nôn xong thoải mái hơn rất nhiều, Hách Quang Quang sau khi nhổ mấy thứ chưa thối còn trong miệng ra ngoài xong mới trợn trừng hai thị vệ, nói ra lời vẫn chưa có cơ hội nói trước mặt Diệp Thao: "Ta là nữ nhân, không thể lấy vợ!"

Thậm chí ngay cả loại chuyện hoang phé xấu hổ bản thân mình 'Không phải nam nhân' mà cũng dám nói, hai người ồ ạt lắc đầu, về mặt khinh thường nhìn Hách Quang Quang đến mức ghê tởm, vì để đạt mục đích ngay cả thể diện cũng vứt đi, đủ vô sỉ! Lại tiếp tục đi xuống có phải ngay cả bản thân mình là người cũng không phải chăng?

"Vẫn coi mình là của quý à? Người nói xem ngoài đáng dấp dễ nhìn thì còn điểm nào xứng đôi với thiên kim Vương gia nhà người ta? Tiểu tử thái tài thể không có cô nương nhà nào thèm đi theo người? Chủ Thượng khai ân giúp người cưới thiên kim nhà giàu đó là tổ tiên tích đức cho người! Đừng có ra vẻ mình phải chịu ô nhục, giả thanh cao cho ai nhìn? !" Thị vệ bị "Hồng" cái khăn cay nghiệt nói, khi Hách Quang Quang rống lên với Chủ Thượng bọn hắn canh giữ ở ngoài cửa đều nghe rõ rành rành, bánh thịt từ trên trời rơi xuống đã không đội ơn còn dám bất kính với Chủ Thượng, đúng là cái ngữ không biết điều.

"Các người không tin ta là nữ nhân?" Hách Quang Quang trợn cả mắt, nhìn tên này lại nhìn tên kia, về mặt tương đối bị đã kích.

"Quý mới tin người." Hai tên không kiên nhẫn gườm gườm nhìn Hách Quang Quang vẫn còn muốn tiếp tục 'Gạt người', không thèm nói thêm, trực tiếp lôi còng tay tiếp tục đi về phía địa lao.

"Này, ta thật sự là nữ nhân, không tin người gọi một nha hoàn đến đây ta chứng minh cho mà xem!" Hách Quang Quang giận dữ nghiêng răng, cổ tay bị lôi đau sắp chết rồi.

Cách thức có hiệu dụng nhất ở trong mắt Hách Quang Quang cực kỳ bình thường, nhưng nghe vào trong tai người khác lập tức trở thành ý nghĩa khác, sắc mặt thị vệ càng ghê tởm, quay đầu lại phẫn nộ nói: "Có 'cần' thì đến Hoa lâu tìm gái, đừng có mà làm bẩn các cô nương trong Diệp Thị son trang!"

"Người...người, cái đồ ngu ngốc!" Hách Quang Quang giận nhe răng, nhìn nằng giống người đang động dục chắc?

Lần này hai thị vệ đều mím chặt miệng, không ai thèm để ý tới Hách Quang Quang, tăng cước bộ giải Hách Quang Quang đang liên mồm mắng chửi một mạch mang đến địa lao nằm ở cuối trạch viện.

Sau khi gạch vuông trên đỉnh đầu bị đập lại, trong địa lao lập tức trở nên đen kịt.

Hách Quang Quang đứng ở trong địa lao ẩm ướt lại còn bốc lên mùi hôi thối, lửa giận bùng bùng sôi trào.

"Vì một cọng cỏ ép người ta lấy vợ liền là 'thi ân', không chấp nhận thì lại 'không biết điều', cái thói gì thế! Nữ nhân như ta thì cưới vợ cái gì? Họ Diệp người có bản lĩnh thì gả cho nam nhân thử xem!" Hách Quang Quang ngẩng đầu gào thét lên phía trên, một cước đá bay con chuột vừa to vừa béo đang bò lên mu bàn chân ra ngoài, cú đá này làm lập tức làm cái mông đau như kim đâm, vừa rồi trên đường đi chỉ lo lý luận cùng với hai thị vệ, không chú ý chuyện này, bây giờ tình lực bị phân tán đã quay trở lại, chợt cảm thấy cả mông cả cổ tay đều đau đớn không thôi.

Vội vàng lấy một bình rượu thuốc nhỏ từ trong ngực ra, mở nắp bình thoa thuốc lên mông lẫn cổ tay.

Bôi thuốc xong, mắt dần dần thích nghi với bóng tối, mơ hồ thấy chỗ góc xó có một đồng cỏ ẩm ướt, phía trên có một cái áo bẩn dính máu không biết là của con quý xui xẻo nào bỏ lại.

Hách Quang Quang quan sát xung quanh, vừa thấy, lửa giận còn chưa tiêu tan đã phụt lên cao hơn mấy trượng.

Không dưới mười con chuột béo mập đang ở khắp các nơi "Tàn bộ", bất thành linh kinh sợ sau đó vất chân lên cỏ mà chạy, chỉ thấy một con rắn đen thô to bằng miệng ly trà đột nhiên xuất hiện, lưỡi khề khề nhanh chóng trườn về phía đồ ăn béo bở trong mắt nó.

"Ép Hách Quang Quang cưới thiên kim Vương gia có phải hơi quá đáng không?" Một ngày qua đi, lúc sắc mặt Diệp Thao hết u ám Tả Trầm Châu mới tìm hán nhắc tới việc này.

"Thế nào, chẳng lẽ ngươi muốn cười?" Diệp Thao giương mắt nhìn về phía Tà Trầm Châu.

"Ngươi đừng có dọa ta." Tà Trầm Châu cười khổ, vì Diệp Thao, hắn và Hữu Hộ Pháp cả ngày nghiêm mặt đều không muốn lấy vợ, vì vậy Diệp Thao mới dòi chủ ý lên Hách Quang Quang mặt mày tuấn tú, nhìn qua cách ăn mặc giống như là người có xuất thân trong sạch.

Mấy lần chạm mặt vội vàng, Tà Trầm Châu cảm thấy Hách Quang Quang là người có chút mâu thuẫn, nói nàng không có học thức nhưng không hề lộ vẻ thô bỉ ngu dốt, trong lúc tình cờ thay đổi về mặt hoặc giờ tay nhấc chân sẽ lộ ra một chút ít quý khí. Dám một lần hai lượt chống đối chọc giận Diệp Thao, hành vi cư xử rõ ràng là gan lớn, thế nhưng vừa dọa đã lập tức hèn nhát run cả người.

Có lẽ vì khí chất sạch sẽ của Hách Quang Quang không giống với dã phu tầm thường làm Diệp Thao dòi chủ ý lên người nàng, không thể không nói Diệp Thao chính xác là bóc lột người ta triệt để, ngay cả chuyện chung thân đại sự của người ta cũng tính toán cho được.

"Thu hồi đồng cảm của ngươi đi." Diệp Thao trầm giọng cảnh cáo, đối với Hách Quang Quang cứ liên tục khiêu khích quyền uy của hắn thì không có nửa điểm áy náy.

Tà Trầm Châu đương nhiên sẽ không ngốc đến mức vì một người không quan trọng mà tranh chấp với Diệp Thao, vì vậy thu hồi áy náy đổi lại chủ đề, nói: "Nghe hạ nhân nói hắn ở trong địa lao chưa được uống giọt nước nào, nếu muốn dẫn hắn tham dự đại hội ngày mai, vậy thì nên sớm thả hắn ra, ngươi cũng không muốn ngày mai dẫn theo một con 'quỷ' mặt xanh lè đến dọa người Vương gia chứ?"

Diệp Thao nghe vậy liếc nhìn mặt trời bên ngoài còn chưa hoàn toàn xuống núi, hừ lạnh nói: "Không vội, dù sao cũng phải để hắn nhớ lâu một chút."

"Hách Quang Quang này duy nhất có thể tung một chiêu cũng chỉ là gương mặt coi như không khó nhìn kia, nếu không cẩn thận ngủ thiếp đi bị chuột cắn hỏng mặt, hoặc bị rắn cắn đã thương vậy thì cũng." Tà Trầm Châu đang hào hứng nói thì bị Diệp Thao lườm, sờ sờ mũi, không dám nói tiếp.

"Hồng mặt cũng phải cười, cái Vương viên ngoại muốn chỉ là đủ bạc để xoay vốn khủng hoảng gia tộc, nữ nhi cuối cùng gả cho ai còn phải được lão định đoạt. Bàn về tài lực người nào so được với Diệp Thị Sơn Trang? Tóm lại giáp thảo là tình thế bất buộc, tương lai của Từ Thông đặt ở trên cộng có ấy!" Diệp Thao nhìn Tà Trầm Châu nghiêm nghị nói.

Trái Trầm Châu nghe vậy gật đầu, vì Diệp Từ Thông, chút ít áy náy này có đáng là bao?

Giáp thảo trăm năm khó gặp, là bảo vật người luyện võ tha thiết mong muốn, có thể gia tăng một thành nội lực, Diệp Thao bức thiết muốn lấy được nó đơn giản vì Diệp Từ Thông tuy vô cùng thông minh nhưng không có tài luyện võ.

Tiến triển luyện công của Diệp Từ Thông cực chậm, chiêu thức người thường luyện một ngày là biết còn nó phải luyện đến ba bốn hôm cũng chưa chắc đã học được, không phải nó ngốc, mà là vấn đề về gân cốt không tốt, nếu có giáp thảo cho dù không thể ngay lập tức có được một thành nội lực, nhưng tối thiểu cũng sẽ cải thiện được khá khá thể chất luyện công của nó.

Hai người lại bàn luận về ngày hôm sau đến khi mặt trời lặn xuống, sau đó trở về phòng dùng cơm.

Dùng xong cơm lại xem sổ sách, sắc trời tối mịt Diệp Thao mới không nhanh không chậm sai người đi thả Hách Quang Quang.

Hách Quang Quang đã vượt qua mười hai canh giờ chưa hề ăn một miếng cơm uống một hớp nước, khi bị mang ra ngoài bước đi loạng choạng, mặt xanh xao mắt trợn ngược, toàn thân quần áo mới đã nhăn nhúm không ra dạng, tóc rối loạn, như quỷ dọa người.

Con rắn đen đã bị nàng giết chết, nhưng chuột quá nhiều giết không xuể, sợ ngủ thiếp đi sẽ bị chuột cắn, hoàn toàn không dám nhắm mắt, cả đêm đề phòng chuột vừa đói vừa khát lại còn mệt, đừng nói mắng chửi người, há mồm để thở nàng cũng đã mệt muốn chết.

Khi trở về phòng ngủ thấy mùi vị đồ ăn thơm ngào ngạt, cặp mắt trợn ngược của Hách Quang Quang lập tức linh hoạt trở lại, bỏ nhào đến cạnh bàn bắt đầu há miệng ăn uống, bữa cơm này không hề đậm bạc, hai mặn hai chay còn cả cơm trắng mới nấu ngon đến mức làm nàng mấy lần nuốt nghẹn.

Biết vì ngày mai mình có "Nhiệm vụ", cho nên Diệp Thao mới đặc biệt khai ân "Thưởng" cho nàng đã đói bụng một ngày một đêm một bữa cơm ngon.

Sau khi ăn no uống say rồi tắm một cái cho thoải mái, Hách Quang Quang vô cùng mệt mỏi đến mức không mở mắt ra được ngã xuống giường ngủ luôn, chuyện tìm Diệp Thao nói bản thân mình là nữ nhân cũng đã quên bồng.

Trời vừa sáng Hách Quang Quang bị đánh thức, đưa y phục tới là một nha hoàn xinh đẹp.

Hách Quang Quang cầm lấy y phục rồi giữ chặt nha hoàn chuẩn bị rời đi, nói: "Ngươi đừng đi, ta nói ta là nữ nhân không ai tin cả, ngươi tới giúp ta chứng minh lời ta nói không ngoa đi."

"Ngươi...ngươi. A. Đồ lưu manh!" Thấy Hách Quang Quang giờ tay cời y phục, tiểu nha hoàn sợ đến mức la oai oái chạy ra ngoài.

Hách Quang Quang mặt đầy hắc tuyến dừng lại động tác, nhìn nàng thật sự giống người đang phát dục sao? Làm sao người nào cũng nghĩ sai lệch đi vậy.

"Chủ Thượng đang hỏi thúc, ngươi còn có tâm tình đùa giỡn nha hoàn?" Thị vệ ngày ấy lôi Hách Quang Quang vào địa lao sai bước tiến vào xanh mặt khiển trách.

Hách Quang Quang mặc kệ hấn, lập tức quay lưng cầm y phục vào sau bình phong, cầm giặc mặc quần áo vào.

Đúng là xui xẻo làm cái gì cũng không thuận, bộ dạng nàng đâu có cao lớn thô kệch, sao lại không có ai tin nàng là nữ nhân cơ chứ? Chẳng lẽ ngày thường nàng biểu hiện quá nam nhân? Tuyệt đối không thể, nàng nhiều nhất cũng chỉ như thiếu niên văn nhả gầy yếu, có thể có bao nhiêu mùi vị nam nhân?

Bị đưa đến ngưỡng cửa chính, Diệp Thao đã đợi ở trên xe ngựa, chăm chú nhìn Hách Quang Quang mặt mày buồn bực đi theo người lên xe ngựa.

"Đến Vương gia luôn theo gót ta, phải nghe chỉ thị của ta, không được chạy loạn." Diệp Thao như không phát hiện sắc mặt khó coi của Hách Quang Quang, nhặt giọng giao phó.

"Ta là nữ nhân, ngươi muốn ta lấy vợ thế nào?" Hách Quang Quang cô ưỡn ngực, sáng nay nàng đã tháo nịt ngực ra, đang là mùa thu, y phục mặc không nhiều cho lắm, ưỡn ngực một cái thế này làm một đôi hơi hơi gồ lên chiếu vào tầm mắt Diệp Thao.

Diệp Thao khẽ nhú mày, nhìn chăm chăm vào vị trí nhô nhô trước ngực Hách Quang Quang, đưa tay lên trước chất vấn: "Nơi này ngươi nhét cái gì đó?"

"A. Đồ lưu manh!" Hách Quang Quang thét lên hai cánh tay che trước ngực lách người tránh khỏi tay Diệp Thao đang muốn dò xét, hoảng sợ nhìn Diệp Thao vẫn nghĩ nàng đang giờ trò, dùng khẩu khí cực kì nghiêm túc nói, "Ta thật sự là nữ nhân, ta có ngực, tuy không lớn lắm nhưng nó vẫn là thật. Đúng rồi, còn có một điểm có thể chứng minh, ta không có hậu kết!"

Hách Quang Quang lóe lên ý tưởng, chợt nhớ tới cách thức nhanh nhất để kiểm tra giới tính không phải là lột sạch quần áo, hậu kết có thể nói rõ tất cả, làm sao lúc trước lại không nghĩ tới chứ? Hại nàng ăn không một ngày một đêm khổ sở ở địa lao.

Nhìn cái cổ mảnh khảnh không hề có hậu kết mà Hách Quang Quang kéo cổ áo xuống, sắc mặt Diệp Thao lập tức cứng đờ.

Cho rằng Diệp Thao vẫn là chưa tin, Hách Quang Quang nâng tay tháo cột tóc xuống, một mái tóc dài đen mượt nháy mắt xổ ra, nâng gương mặt thanh tú có vẻ mềm mại hơn rất nhiều, lo lắng nhìn qua, hỏi "Lần này ngươi đã tin rồi chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Náo nhiệt

Editor: Diễm mỗ

Trước cửa Vương gia đầy áp người, chặn cả đường không phải là người thì là xe ngựa, xe ngựa hơi lớn một chút muốn đi qua trước hết phải sơ tán đám người.

Người cảm thiệp mời có thể trực tiếp được vào cửa, xe ngựa có hạ nhân Vương gia đặc biệt phụ trách mang đến nơi rộng rãi chăm sóc, bọn hạ nhân đi theo cũng được mời đi dùng trà nghe hát, bởi quá nhiều người phòng ngừa gấp sự cố nên tùy từng thị vệ của những người tham tuyển đều không được vào bên trong, có chuyện chỉ cần báo cho quản gia Vương gia, đến lúc đó tự sẽ có hạ nhân hỗ trợ thỏa đáng.

Còn những người bị ngăn ngoài cửa là không tán bót đều không được mời, vì rằng hôm nay sẽ có trên trăm thanh niên tài tử khắp nơi đổ về, mọi người chỉ vì muốn thấy phong thái những kẻ dự thi, nếu có may mắn kết giao được với vài người cũng coi như không uổng công một chuyến tới đây, ngay cả thường dân bản địa đa số đều là đến xem náo nhiệt.

Diệp Thao và Tả Trầm Châu không có thiệp, khi đến trước cửa Vương gia phải dây dưa một lúc, không có thiệp không được vào cửa, về sau lão quản gia nghe tin chạy tới tự mình dẫn bọn họ vào bên trong mới giải trừ được tranh chấp.

Bởi lẽ hai ngày trước Vương viên ngoại đã mở miệng vàng, vì vậy Hách Quang Quang cũng được vào cửa.

Ba người Diệp Thao được quản gia mang tới phòng khách mà những người tham tuyển tạm thời nghỉ chân, Hách Quang Quang không dám đi song song với Diệp Thao, đành phải đi phía sau hấn và Tả Trầm Châu.

Dọc theo đường đều mím môi không tình nguyện, không chỉ có Diệp Thao, Tả Trầm Châu và cả thị vệ đều đã biết được sự thực nàng là nữ nhân.

Không biết Diệp Thao nghĩ thế nào, sau khi biết nàng là nữ nhân vẫn bắt nàng phải trở về phòng ăn mặc theo dáng vẻ nam tử, sau đó không hề thay đổi dự định ban đầu mà mang nàng theo, duy chỉ không tiếp tục cùng xe với nàng, đuổi nàng vào xe ngựa của Tả Trầm Châu, về phần Tả Trầm Châu là bị Diệp Thao gọi đi, có lẽ đã bàn bạc cùng nhau lại đột nhiên xảy ra "Ngoài ý muốn" nên phải như vậy.

"Mời Diệp trang chủ, Tả Hộ Pháp, Hách công tử ngồi xuống chờ một lát, lão gia nhà ta lập tức sẽ đến ngay." Quản gia đưa ba người Diệp Thao vào trong phòng khách mới xây có thể chứa được vài trăm người, đợi bọn họ chọn một bàn bát tiên trống ngồi xuống rồi gọi nha hoàn hầu hạ, sau đó khách sáo với Diệp Thao vài câu rồi vội vàng rời đi.

Bên trong đã đến năm sáu chục người, đều túm năm tụm ba vây quanh bàn bát tiên nói chuyện, có kẻ chỉ ngồi một mình.

Hách Quang Quang nhìn lướt qua, đáng về những người này tuổi tác sơ sơ trên hai mươi, ăn mặc không giàu cũng quý, bởi vì bản thân không phải có tiền chính là có thể, vì vậy trên mặt mỗi người ít nhiều đều hiện ra vài phần ngạo khí, đáng về cũng không tệ cho lắm, thậm chí có vài người rất kiệt xuất, nhưng so với hai nam nhân trước mặt nàng vẫn kém hơn một bậc.

"Diệp trang chủ, Tả Hộ Pháp." Ba người vừa ngồi xuống chưa được bao lâu, đã có người nhiệt tình tiến lên chào hỏi.

Diệp Thao vẫn thu mi thường trà, không để ý đến người phía trước, Tả Trầm Châu tính tình ôn hòa cũng khéo ăn nói hơn, vì vậy đứng lên xã giao với những người dần dần đang vây lại.

Mọi người thấy Diệp Thao không nói gì, đành phải dần dần ý định lấy lòng, thầm nghĩ Diệp Thao quả nhiên tự cao tự đại không thích tiếp xúc với người khác như lời đồn thổi.

Hách Quang Quang nhìn Tả Trầm Châu bị vây giữa đám tiểu phong thanh của mọi người, không khỏi cảm khái chẳng trách Diệp Thao để cho hắn phụ trách trên phương diện làm ăn, người như vậy trời sinh thích hợp làm việc này, mà Hữu Hộ Pháp nghe nói tính tình âm trầm lãnh khốc được phụ trách chuyện trong bang phái, hai hộ pháp mỗi người một chức vụ, địa vị ngang hàng, vì không đụng chạm đến quyền lợi lẫn nhau nên hai người chưa từng xảy ra xung đột.

Trên người Diệp Thao tựa như phủ tầng sương lạnh, Hách Quang Quang hoàn toàn không dám nói chuyện với hắn, cảm thấy rằng tâm tình không tốt của hắn lúc này vô cùng có liên quan đến nàng.

Rõ ràng nàng mới là người bị hại không hề có tội, nhưng thế này lại giống như nàng đang làm việc ác vậy, cách nghĩ của người biến thái quả nhiên không dành cho loại người bình thường như nàng có thể lĩnh hội được, thật đáng tiếc đáng tiếc.

Hách Quang Quang đang ra về lâu luyện mà cảm thán thì chợt có người đến, khi nam tử mặc bạch y tay cầm quạt xếp phong lưu phóng khoáng xuất hiện, dưới tâm lý chưa hề được chuẩn bị lý trả "cạch" một tiếng lẫn ra bàn, Hách Quang Quang tròn to hai mắt giống như gặp quỷ nhìn nam nhân đang thông thả đi vào, thế mà lại là.

"Bạch huynh đệ đến đây. Đúng là trái đất hình tròn, từ lần đó mà đã hai ba năm không gặp nhau rồi." Một người trong đó nhìn thấy người tới cười chào hỏi.

"Thì ra là Lý huynh, lâu rồi không gặp." Bạch Mộc Thanh đi lên trước ôm quyền nói, thấy vài người đều vây quanh một chiếc bàn nói cười, tò mò nhìn sang, cười hỏi, "Nói chuyện gì mà lại náo nhiệt như vậy?"

Hách Quang Quang chợt giật mình, nhanh chóng cúi đầu mở quạt giấy che mặt.

Phát hiện Hách Quang Quang bất thường, Diệp Thao quét mắt qua người đang chột dạ không dám lộ mặt núp sau cây quạt, sau đó như có điều suy nghĩ nhìn về phía Bạch Mộc Thanh vừa mới bước vào.

Người làm ăn buôn bán không ai không biết Tả Trầm Châu, Tả Hộ Pháp của đệ nhất sơn trang buôn bán độc quyền hơn nửa phương Bắc, việc làm ăn từ bắc đến nam từ nhỏ đến lớn đều do hắn quản lý, người làm ăn to các nơi đều đã từng gặp hắn, Bạch gia làm nhà giàu mới nổi mới phát lên mấy năm gần đây đương nhiên cũng đã tiếp xúc với người của Diệp Thị sơn trang vài lần.

Bạch Mộc Thanh nhìn thấy Tả Trầm Châu thì sáng cả mắt, ôm quyền hành lễ nói: "Tả huynh cũng ở đây, lâu ngày không gặp, Tả huynh càng lúc càng linh lợi."

"Đâu có đâu có, Bạch huynh đệ mới đúng là phong thái ngày càng bức người." Tả Trầm Châu cười nhạt đáp lễ.

Bạch Mộc Thanh cảm nhận được có người đang quan sát mình, trong chớp mắt vừa lúc đối mặt với nam nhân vẻ mặt lạnh nhạt một thân hắc y, không khỏi sững sờ, chỉ cảm thấy ớn lạnh bá khí như vậy, thích mặc hắc y lại vô cùng anh tuấn thật giống như nhân vật nào đó trong lời đồn, lại nhìn sang Tả Trầm Châu, càng khẳng định phán đoán của mình hơn, thậm chí nói: "Chẳng lẽ vị này chính là Diệp trang chủ danh tiếng lẫy lừng?"

Dư quang khóe mắt thấy Hách Quang Quang cúi đầu càng thấp hơn, trong mắt Diệp Thao lướt qua một tia nghi ngờ, vốn dĩ không muốn để ý tới Bạch Mộc Thanh chỉ nhàn nhạt gật đầu, sau đó xoay tầm mắt tỏ ý không muốn nói chuyện thêm.

Bài xích của Diệp Thao biểu hiện quá rõ ràng, nhưng Bạch Mộc Thanh cũng không để ý, xúc động nói: "Bạch mỗ hôm nay có may mắn được gặp Diệp trang chủ đúng là chuyện này đi không uống, Diệp trang chủ còn uy nghi quý khí hơn cả trong tưởng tượng của Bạch mỗ!"

Hách Quang Quang núp ở sau cây quạt nghe thấy Bạch Mộc Thanh nịnh hót không nhận được bĩu môi, khinh bỉ trợn ngược mắt.

Không hề bị ảnh hưởng bởi Diệp Thao phớt lờ, Bạch Mộc Thanh vẫn cười cười thân mật lấy lòng như cũ, bỗng chú ý tới bên cạnh Diệp Thao còn có một người, do đối phương cầm chiếc quạt che mặt nên cảm thấy nghi hoặc, không khỏi mở miệng hỏi: "Vị tiểu ca này đến đây với Diệp trang chủ chẳng? Xin hỏi xưng hô thế nào?"

Đối với thân phận của Hách Quang Quang, mấy người chưa rời đi cũng tò mò như nhau, rồi rít dừng việc nói chuyện mà trông qua chờ đáp án.

Tà Trầm Châu thấy mọi người đều hiếu kỳ, nhìn sang Hách Quang Quang không biết vì sao không chịu lộ mặt, bất đắc dĩ phải giới thiệu: "Vị này là biểu đệ bà con xa của Diệp trang chủ, họ Hách tên."

"A!" Hách Quang Quang đứng phắt lên, lộ mặt đến trước mặt mọi người cười nói, "Tại hạ họ Hách tên. Anh Tuấn."

"Anh Tuấn? Thật là hay, hay, tên rất hay." Mọi người nhìn lên mặt mũi của Diệp Thao trái lương tâm tán dương.

Đối với hành động kì quái bất chợt sửa lại tên của Hách Quang Quang, Diệp Thao lẫn Tà Trầm Châu đều duy trì trầm mặc.

Thấy Hách Quang Quang, vẻ mặt Bạch Mộc Thanh lập tức cứng đờ, chăm chú nhìn gương mặt Hách Quang Quang không thoả mái cho lắm, nói: "Hách huynh đệ nhìn thật quen mắt."

"Phải, phải không? Có người nói tại hạ sinh ra đã là gương mặt quần chúng, bất kể người nào thấy cũng có cảm giác quen mắt." Hách Quang Quang sờ cằm ha ha cười.

"Hách huynh đệ nói đùa, diện mạo xuất sắc như vậy nếu được gọi là gương mặt quần chúng, vậy trong thiên hạ còn tồn tại tuấn nam mỹ nữ sao?" Hai mắt Bạch Mộc Thanh nhìn chăm chăm lên mặt Hách Quang Quang, không buông tha bất kỳ một biểu cảm nào.

"Đâu có đâu có, Bạch huynh thật biết nói đùa." Hách Quang Quang hít sâu một cái ưỡn ngực, ánh mắt không hề né tránh nhìn Bạch Mộc Thanh đang không ngừng tìm tòi, mặc hắn quan sát, ép buộc trên mặt mình không được lộ chút dạ khiếp đảm ra ngoài.

Bây giờ nàng là "Hách Anh Tuấn", là "Biểu đệ" của Diệp Thao, chứ không phải "Hách Quang Quang" không có biểu ca, giờ đây nàng một thân áo gấm đai ngọc, đẹp đẽ hơn khi trước lại thêm linh lợi, huỳnh chi trong thiên hạ người có diện mạo giống nhau không hề ít, số lần Bạch Tiểu Tam gặp nàng chưa được vài lần cho dù hoài nghi thì cũng chẳng làm được gì.

Đang lúc Bạch Mộc Thanh còn muốn tiếp tục hỏi tới cùng thì giọng nói của quần gia từ cửa phòng khách truyền đến: "Các vị công tử mời ngồi, lão gia nhà ta và tiểu thư lập tức sẽ đến."

Bạch Mộc Thanh thận trọng quan sát Hách Quang Quang vài lần, sau đó bất đắc dĩ, ôm nghi ngờ trở về chỗ ngồi của mình với mấy người bên cạnh.

Hách Quang Quang thả lỏng tâm tình, thở một hơi ngồi lại vị trí, một hơi thả lỏng này lập tức cảm thấy mồ hôi ướt đầm một mảng áo sau lưng.

Quái, nhìn thấy Bạch Tiểu Tam thì có gì mà chột dạ? Hách Quang Quang không khỏi chán nản, cho dù bị nhận ra thì cũng đâu có gì đáng ngại, nhiều lắm là vì tránh xa phiền toái, hành động vừa rồi của nàng chỉ là phản xạ tự nhiên, không phải do lí trí không chế.

"Người biết hắn?" Đây là câu nói đầu tiên sau khi Diệp Thao biết Hách Quang Quang là nữ nhân.

"Không biết!" Đầu óc Hách Quang Quang còn chưa kịp phản ứng, miệng đã trả lời trước.

Chối bỏ quá nhanh rõ ràng cho thấy biểu hiện của chột dạ, sắc mặt vốn không được coi là tốt của Diệp Thao bởi Hách Quang Quang không thành thực lập tức trở nên ảm đạm, không vui nhàu mày: "Người gạt người đã thành thói."

Hách Quang Quang cực kỳ cảm thấy nhân cách bị ô nhục mất hứng vĩnh viễn, nhỏ giọng kháng nghị: "Ta chưa bao giờ nói rằng mình là nam nhân, các người thấy ta mặc nam trang đã tự coi ta là nam nhân, điều này cũng chẳng thể trách được ai."

Tà Trầm Châu nghe không trôi, nhắc nhở: "Người vẫn tự xưng ‘tại hạ’, ‘bản thiếu gia’, ‘tiểu gia’, thử hỏi có nữ tử nào sẽ nói như vậy không?"

Hách Quang Quang nghe vậy tự giác đuối lý, ánh mắt hơi né tránh vặc lại: "Vậy là các người đàn độn, trách ai chứ? Chỉ bằng cách ăn mặc với xưng hô đã nhận định giới tính của một người không thấy quá nông cạn sao? Chẳng lẽ Tà Hộ Pháp người một ngày nào đó đột nhiên tâm huyết dâng trào mặc đồ nữ nhân cộng thêm tự xưng ‘tiểu nữ’ liền thật sự là nữ nhân? Buồn cười quá đi mất."

Tà Trầm Châu bị nói làm trên mặt hết xanh lại đỏ, không phản bác lại được, giận trợn cả mắt về phía Hách Quang Quang không hề suy nghĩ kĩ, hừ lạnh nói: "Chỉ có nữ tử và tiểu nhân khó giáo dưỡng, cổ nhân nói chẳng sai!"

"Người cũng rất khó ‘dưỡng’, như nhau cả." Hách Quang Quang không ngại ngần kéo dài từ “Dưỡng”, như vậy thành ra nàng là "nữ tử", mà Tà Trầm Châu lại thành "Tiểu nhân" "Ngang vế" với nàng.

Hách Quang Quang không sợ Tà Trầm Châu, dám mạnh miệng với hắn, nếu đổi thành Diệp Thao, nàng chỉ dám xác láo dưới tình huống phần nộ đỉnh điểm.

Diệp Thao lạnh lùng quét mắt sang Hách Quang Quang đang tiểu nhân đắc chí, môi mỏng kéo nhẹ: "Là người tự nhận tội hay là do ta sai người điều tra được, mặc người chọn, có điều người phải hiểu được hậu quả khi chọn về sau."

"Người!" Hách Quang Quang giận dữ, không sợ chết trợn mắt qua, cảm hận nghiêng răng nói: “Ta đã không còn giá trị lợi dụng, thiếp không có cũng không ảnh hưởng gì đến các người, dù rằng điểm này làm tâm tình Trang chủ ngài không vui, vậy ta đây mấy ngày ở quý phủ chịu đựng đủ thứ cũng coi như đã ‘chuộc tội’ chứ? Vì sao còn giữ ta không thả?!”

Diệp Thao không có thói quen bị người khác chất vấn, mi tâm ần nhần giật giật, lãnh quang trong mắt chột lóe: "Người giấu diếm chân tướng làm lỡ đại

sự, còn văn tướng có thể yên ổn rồi đi?"

Nghe vậy, dừng khí thỉnh thoảng sẽ bãi công của Hách Quang Quang đột nhiên không biết từ xó nào phun ra, nhấc tay dùng lực đấm lên bàn đánh "Rầm", lớn tiếng nói: "Diệp Thao, ta muốn tới nha môn kiện ngươi cầm tù!"

Bỗng chốc "Xôn xao", người tham tuyến đại đệ đã đến đông đủ đồng loạt nhìn sang, trong mắt hiện đầy kinh ngạc.

Diệp Thao siết chặt hàm, gương mặt tuần tú nhất thời hiện lên con giông trước bão, con ngươi như băng hàn lạnh lùng nhìn Hách Quang Quang như ăn tim gấu mật hồ, nếu không phải lúc này ở nhà Vương viên ngoại cần lấy đại cục làm trọng, hẳn tuyệt đối sẽ cho nàng biết tay, để nàng hiểu cái gì gọi là sợ!

Không khí trong phòng khách trở nên có chút khác thường, mọi người rồi rít dừng việc nói chuyện với nhau chú ý đến bàn bên Diệp Thao, cũng rất tò mò về ngụ ý câu nói "cầm tù" kia của Hách Quang Quang.

Tà Trầm Châu vừa mới cãi vã với Hách Quang Quang, vì vậy mặc cho Diệp Thao hù dọa Hách Quang Quang trắng bệch cả mặt, không có ý định nói giúp.

Về mặt Diệp Thao quá mức dọa người, dừng khí của Hách Quang Quang tới đã nhanh đi còn nhanh hơn, không biết lại chạy về cái xó nào ngủ ngon rồi, sau khi mạnh miệng rất không có khí phách mà rụt cổ không dám nhìn Diệp Thao, nàng một chút cũng không hoài nghi nếu khi ấy tình huống cho phép Diệp Thao tuyệt đối sẽ bóp chết nàng.

"Cầm tù? Biện pháp hay, đây cũng là ngục đã nhắc nhở." Diệp Thao nheo mắt phun ra một câu cực lạnh, bởi gương mặt tuần tú tức giận càng thêm uy nghiêm nên không có ai dám nhìn thẳng vào.

"Đại ca, đại gia, đại thần tiên, ngài coi tiểu nhân như bị chó cắn đến mức bị điên đi! Ngàn vạn đừng chấp nhát với tiểu nhân, ngài bụng lớn, có thể bao dung các loại thuyền, dung thêm một kẻ ti tiện bị chó điên cắn không việc gì chứ?" Hách Quang Quang tay run lấy bầy bắt lấy ống tay áo của Diệp Thao, lấy lòng nhìn nét mặt âm lãnh của Diệp Thao, so với bị Diệp Thao mang về "Cầm tù", nàng tình nguyện mình thật sự bị chó cắn.

Diệp Thao cau mày, rừ mi không vui nhìn ống tay áo bị Hách Quang Quang nắm chặt, lạnh lùng nói: "Bỏ ra!"

Hách Quang Quang sợ đến mức lập tức buông tay, gượng cười giải thích: "Tiểu nhân nhất thời nóng vội không chú ý, bảo đảm về sau sẽ không bao giờ dùng tay bẩn thiêu chạm vào y phục của trang chủ ngài."

Đang lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến âm thanh kích động vui sướng của Vương viên ngoại: "Ngụy trạng nguyên đại giá quang lâm, tiểu dân không từ xa tiếp đón, thất kính thất kính."

"Đâu có đâu có, Vương viên ngoại không cần phải khách khí." Một thanh âm sang sảng vang lên tiếp đó.

"Mời Ngụy trạng nguyên." Tiếng Vương viên ngoại mang theo cung kính mời Ngụy trạng nguyên vào phòng khách, còn mình theo sát phía sau.

Mọi người trong phòng khách đều đã nghe đến đại danh của Ngụy trạng nguyên, người may mắn được gặp hẳn không nhiều, vì vậy võ Trạng Nguyên nổi tiếng xa gần vừa đi vào, tầm mắt của mọi người lập tức từ trên người của Diệp Thao chuyển về phía người vừa tới, đều muốn tận mắt nhìn thấy phong thái trác tuyệt của võ Trạng Nguyên.

Không giống với chúng nhân tham tuyến mờ to hai mắt đau đầu nhìn về phía người tới, Hách Quang Quang vừa nghe đến ba chữ "Ngụy trạng nguyên" Vương viên ngoại nói, cổ bị Diệp Thao hù dọa rụt được một nửa ngay tức thì rụt lại toàn bộ, một lần nữa cuống quýt giờ quạt che mặt.

Người thỉnh thoảng lại có tư tưởng quái lạ luôn có loại ý nghĩ như vậy, ví như muốn tránh né người nào đó thì cảm thấy che mặt mình lại sẽ không bị thấy được, ai ngờ càng che kín càng nói cho đối phương biết: "Trong lòng ta có quỷ".

Hách Quang Quang rất muốn nghe theo lời dẫn dò của Hách Đại lang nhìn thấy người Ngụy gia có thể trốn thì trốn thật xa, nhưng lúc này có Diệp Thao ở đây nên nàng không trốn được, nhất thời sợ oằn người lại, dán mặt sau chiếc quạt không ngừng niệm kinh: "Không nhìn thấy ta, không nhìn thấy ta."

Toàn bộ mọi người đều đang chú ý về phía cửa, nhưng có người tựa như "Không muốn thấy người" giờ chiếc quạt chặt chẽ che mặt, cử chỉ quái dị làm cho Ngụy triết vừa vào cửa ở giữa đông đảo thanh niên tài tử tuần liếc mắt một cái đã chú ý tới Hách Quang Quang.

(Diễn Dạo này bạn quá, *một ngàn cái tặc lưỡi* chắc chắn. Lại còn vớ phải cái chương toàn từ khó, xin lỗi các đồng chí độc giả vì sự chậm trễ này ToT)

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đại hội chọn rể

Editor: Diễm mỗ.

Ta đã trở lại rồi đây, sorry mọi người nhé >”

Đến tham tuyển cũng có vài người là con cháu nhà quan, gia thế cùng quan chức không cao lắm, vì vậy Ngụy triết đến làm mọi người rất kinh ngạc, chưa nói đến thân phận cao quý là trưởng tôn của Tả tể tướng, hẳn chỉ dùng thân phận võ Trạng Nguyên được Hoàng đế bổ nhiệm làm ngự tiền thị vệ đã làm cho nhiều người cực kỳ hâm mộ rồi.

Tháng sau Ngụy Triết chính thức trở thành ngự tiền thị vệ, trong khoảng thời gian này rất bận, có thể bớt thời gian đến đây đủ thấy hắn coi trọng lần đại hội này.

Vì tả Tể Tướng đã hơn sáu mươi, có ý cáo lão về quê, mấy đứa con trai không chết sớm thì cũng ăn chơi trác táng khó thành việc lớn, cũng may người con cả trước khi mắc bệnh qua đời đã sinh ra Ngụy Triết vô cùng thông minh ngay từ lúc bé.

Cháu đích tôn mặc dù xuất sắc nhưng thích võ không thích văn, làm tả Tể Tướng trọng văn khinh võ vô cùng không ủng hộ, tiếc rằng ngay từ nhỏ Ngụy triết đã có chính kiến riêng của mình, áp đặt quan thức chỉ làm phản tác dụng, vì thế tả Tể Tướng không biết đã uống bao nhiêu tóc bạc, theo số tuổi tăng trưởng của Ngụy Triết tỉ lệ thuận với mức độ cổ chấp, tả Tể Tướng càng thêm thờ dài thờ ngắn, bởi tuổi đã lớn chẳng sống được mấy năm, đành phải buông tâm thỏa hiệp.

Ngụy Triết ngồi xuống chỗ được sắp xếp ở vị trí đầu tiên từ đầu tới cuối, cách Diệp Thao tương đối gần.

Hách Quang Quang len lén dùng khước mắt liếc nhìn Ngụy Triết ngồi nghiêng phía trước cách nàng một cái bàn, hắn một thân áo xanh, thân hình thẳng tắp, bả vai dày rộng mạnh mẽ, từ góc độ của nàng chỉ có thể nhìn nghiêng mặt của hắn, làn màu da lúa mì trắng kiện, sống mũi cao thẳng.

Tuy chỉ nghiêng người lại thêm quay mặt, nhưng chỉ vờn vờn thế này đã vô cùng rõ ràng khiến người khác cảm thấy phong độ hiên ngang, là người làm việc lớn.

Đang quan sát, đột nhiên Ngụy Triết quay đầu, một đôi mắt thẳng nhìn vào ánh mắt đang vụng trộm quan sát của Hách Quang Quang.

Mây kiếm bay xéo, ánh mắt trong trẻo, mũi cao vuông vức với môi, chiếc cằm vuông vắn, cả người xem ra hết sức tuấn lãng có hồn, xứng với thân hình cao lớn cùng khí chất xuất chúng của hắn, làm tiêu điểm cho dù đi đến bất cứ nơi nào.

Sắc mặt Hách Quang Quang lúc trắng lúc xanh, cứng ngắc mở to mắt buông quạt xấp, cảm thấy ánh mắt đang chiếu lên người nàng quan sát lập tức đứng ngồi không yên, đang lúc nàng căng thẳng không biết làm thế nào thì tầm mắt sắc bén hoài nghi dời sang phía Vương viên ngoại.

Thở phào nhẹ nhõm, Hách Quang Quang nâng tay run rẩy lau đi mồ hôi lạnh.

Vương viên ngoại đứng ở phía trước lớn tiếng nói mấy câu khách sáo, sau đó liền giới thiệu quy tắc cùng mấy việc có liên quan trong đại hội lần này.

Quy tắc không hề phức tạp, đầu tiên thiên kim Vương gia sẽ lên sân khấu đàn một khúc xem như cảm tạ mọi người đã bỏ thời gian đến tham dự đại hội lần này, sau đó thì những người tham tuyển sẽ được gặp riêng Vương tiểu thư một lúc, vì tuyển chồng là việc lớn cả đời, nên Vương viên ngoại để nữ nhi của mình tự chọn người cho riêng mình.

Người dự thi quá nhiều, thời gian lại có hạn, mỗi người chỉ có thời gian một ly trà, nếu trong khoảng thời gian này có thể lưu lại ấn tượng tốt với Vương tiểu thư, sẽ được mời đến lương đình bên hồ chuẩn bị so tài vòng tiếp theo, còn người không được tiếp tục tham gia thi, thích lưu lại xem nào nhiệt hay lập tức rời đi cũng được.

"Người biết hắn?" Tả Trầm Châu nghi ngờ hỏi Hách Quang Quang vì Ngụy Triết ngồi ở gần mà căng thẳng, nếu biết người như Bạch Mộc Thanh thì không có gì lạ, nhưng Ngụy Triết là người đức cao vọng trọng, không phải kẻ phàm phu tục tử có thể quen biết được.

"Không biết." Lần này Hách Quang Quang trả lời không hề áp lực, lần này nàng thật sự không nói dối.

"Vậy phản ứng vừa rồi của ngươi là gì?" Tả Trầm Châu chất vấn, cặp mắt lạnh nhạt của Diệp Thao cũng mang nghi vấn lia về phía Hách Quang Quang rõ ràng trời không nóng lại liên tiếp phải lau mồ hôi.

"Hắn là binh, ta là tặc, nhìn thấy hắn sợ hãi theo bản năng thì có gì lạ? Không tin các ngươi đi mà hỏi hắn." Hách Quang Quang liếc mắt cười lạnh nói.

Liếc nhìn Diệp Thao sắc mặt vẫn chưa khá hơn, Tả Trầm Châu hạ hê cảnh cáo: "Tốt nhất ngươi đừng dối trá, nếu không đừng mong sống dễ!"

Hách Quang Quang vừa trải qua kinh hồn bạt vía còn liên tiếp bị uy hiếp liền nổi giận, dữ tợn trừng mắt nhìn Tả Trầm Châu hừ lạnh: "Tùy ngươi, ai thêm sợ ngươi!"

Sau lưng bỗng nhiên truyền đến âm thanh vỗ tay ào ào, dọa Hách Quang Quang giật mình, nhìn lên phía trước, chỉ thấy một cô gái trẻ đáng người thương thướt tha đầu che lụa trắng chậm chậm đi lên trước đài, phía sau có một nha hoàn ôm cổ cầm theo sau.

Thì ra là mỹ nhân tới, chẳng trách đám người phía sau kích động như vậy, thế này mới giống động dục chứ, đúng là phải để tên thị vệ với nha hoàn đã từng nghỉ ngơi nằng động dục tới nhìn để học hỏi! Hách Quang Quang thâm oán, hai mắt lại sáng lên nhìn chăm chăm nhất cử nhất động đều mỹ lệ động lòng người của Vương tiểu thư.

Đẹp quá! Chẳng trách tiếng tăm lại lớn như vậy, tuy rằng không thấy được dung nhan đằng sau lụa che mặt, nhưng chỉ riêng dáng người mềm mại, khí chất dịu dàng này đã làm cho người ta không thể rời mắt rồi.

Nhìn trái nhìn phải, phát hiện Diệp Thao, Tả Trầm Châu còn cả Ngụy Triết vừa đến đều đang yên lặng nhìn lên đài.

Một đám háo sắc! Hách Quang Quang thâm mắng trong lòng, trong lòng có chút không vui.

"Tiểu nữ xin được bêu xấu." Giọng nói mềm mại như bàn tay gãi vào lòng người, vừa tê lại vừa ngứa.

Dứt lời, tiếng đàn uyển chuyển liên tục vang lên, mọi người trong phòng đang ồn ào tán thưởng nằng lập tức im bật, tất cả đều lặng yên nghe tiếng đàn du dương êm ái.

Từ trên về mặt mọi người cũng có thể nhận thấy cảm nghệ của Vương tiểu thư xuất chúng, Vương viên ngoại đang đứng một bên quan sát phản ứng của chúng thanh niên tài tử vì thế mà vô cùng đắc ý, quay đầu lướt qua nữ nhi đang đắm chìm trong tiếng đàn mà gật đầu hài lòng.

Tiếng đàn như ni non, tựa như dòng suối nhỏ trong suốt đang chậm rãi chảy theo dòng, vừa giống như một người con gái dịu dàng mềm mại thâm thì, trong chờ mong lộ ra một chút sợ sệt, trong vui sướng lại mang theo một tia ưu sầu, tiếng đàn lúc nhanh lúc chậm, lại có khi trầm khi bổng, khéo léo giải bày tâm tư phức tạp của tiểu nữ nhi cũng như khát vọng của nữ tử khuê phòng gặp được phu quân nhưng lại sợ không được vận mệnh xem trọng.

Tài đánh đàn của Vương tiểu thư xuất chúng, lại vì một thân bạch y làm cho cả người thanh tân thoát tục, hàm ý của tiếng đàn kiểu này nếu như được một nữ tử khác gây ra có thể sẽ bị người ta chỉ trích là càn rỡ không biết xấu hổ, nhưng dưới cảnh tượng đặc biệt lúc này, được thiên kim Vương gia thanh tân như bách hợp gây ra chỉ làm người nghe thấy sinh lòng thương tiếc.

"Đàn thế này chưa hay bằng mẹ ta." Tâm tư hai nam nhân đang bị tài đánh đàn cao siêu cùng tiếng đàn tuyệt mỹ thu hút bỗng dung bị một câu của Hách Quang Quang kéo lại thần trí.

Diệp Thao cùng Tả Trầm Châu đều không vui vẻ liếc nhìn Hách Quang Quang rõ ràng chẳng hiểu gì về kỹ năng đàn, sau đó lại tiếp tục lắng nghe tiếng đàn.

"Ta nói thật mà, mẹ ta đàn hay hơn nàng ấy nhiều!" Hách Quang Quang lần nữa nghiêng răng cường điệu, nằng có thể chịu đựng bản thân mình bị người ta bắt nạt, nhưng không thể chấp nhận việc không có gì nổi bật của nằng mà người mẹ xinh đẹp xuất sắc bị người khác xem nhẹ.

"Câm miệng!" Diệp Thao nhàn nhạt thấp giọng trách, thành công làm cho Hách Quang Quang còn đang muốn cường điệu ngậm miệng lại.

Một khúc đàn kết thúc, chúng thính giả như say như mê một lúc lâu sau mới lấy lại tinh thần, ào ào vỗ tay, tiếng ca tụng hoặc thật hoặc giả liên tục không ngớt, hận không thể thổi phồng đáng đáp cùng tài nghệ của Vương tiểu thư lên tận mây xanh.

Phong thái Vương tiểu thư thanh nhã đứng dậy, khom người bày tỏ cảm tạ với mọi người đang khen không dứt miệng.

Vương viên ngoại đắc ý cười không ngừng dùng mắt không để dấu vết đảo qua trên mặt mấy người lão coi trọng, cuối cùng dừng trên gương mặt Ngụy triết đang thất thần tâm tư không biết đã bay đến nơi nào, khó hiểu giật giật đôi mắt nhỏ, ưỡn thân hình phát tướng đến gần khẽ cúi người lễ độ hỏi: "Ngụy Trạng nguyên chẳng hay cảm thấy khúc nhạc tiểu nữ đàn ra chưa vừa tai?"

Ngụy Triết khôi phục tinh thần, hai mắt vì hồi ức mà lộ ra nhu hòa lập tức trở nên lạnh lùng trở lại, mở miệng nói: "Vương viên ngoại khiêm tốn rồi, tài đánh đàn của lệnh ái trác tuyệt, là người có cảm nghệ xuất sắc nhất trong mười mấy năm nay Ngụy phủ được gặp."

Nghe vậy, Vương viên ngoại yên lòng, thở phào nhẹ nhõm nói: "Đại nhân quá khen, tài đánh đàn của tiểu nữ tuy rằng không tòi, nhưng thân phận đại nhân ngài bắt phàm, đã thấy danh môn khuê tú không ít, so với những tiểu thư nhà quan từ nhỏ được danh sư dạy bảo, tiểu nữ sao có thể so được."

"Vương viên ngoại mới thật khiêm tốn, lời Ngụy phủ nói không ngoa, cảm nghệ của một người do trình độ người thầy chỉ là thứ yếu, nhận thức của bản thân mới là quan trọng, Người duy nhất có thể so sánh với lệnh ái mà Ngụy phủ biết đó là cô mẫu qua đời đã nhiều năm." Ngụy Triết nhắc tới cô mẫu trong mắt lại lộ ra hoài niệm.

"Thì ra vừa rồi là đại nhân nhớ tới người cô đã. Thứ cho tiểu nhân ngu muội hiểu lầm đại nhân." Vương viên ngoại nói xin lỗi.

"Không sao." Ngụy Triết khoát tay áo, tỏ ý không muốn nói tiếp.

Vương viên ngoại hiểu ý, xoay người trở lại trước đài, nói: "Lát nữa tiểu nữ sẽ ở trong đình bên cạnh xin đợi các vị, theo thứ tự sắp xếp chỗ ngồi, bắt đầu từ hàng thứ nhất tính từ đông sang tây, do số người đông đảo, Vương phủ nhất thời không nghĩ ra cách tốt, những thượng khách ngồi ở sau kính mong chớ nóng nảy, trong lúc chờ đợi nếu các vị nhàm chán có thể tùy ý đi dạo, đến phiên trở về là được."

Tất cả mọi người tham gia đại hội lần này đều ôm mục đích cho riêng mình, vì vậy cho dù bất mãn cũng sẽ không biểu lộ ra, rồi rít mở miệng để Vương viên ngoại yên tâm, bọn họ sẽ kiên nhẫn chờ đợi.

Khi Vương tiểu thư xuống đài muốn đi ra ngoài thì xảy ra việc ngoài ý muốn, bị nha hoàn ôm đàn không cẩn thận đụng vào làm loạn choạng, kêu lên một tiếng gượng ổn định thân hình để không bị ngã xuống, vừa thở một hơi may mắn không bị bêu xấu trước mặt mọi người, nhưng khăn che mặt trên đầu lại rơi xuống, ngay lập tức một gương mặt phù dung tinh xảo lộ ra trước mắt mọi người.

Hách Quang Quang ban đầu nghe tứ huynh đệ Vương gia khoe khoang muội muội của bọn hắn thật đẹp thật đẹp tuy rằng nghe rất hăng hái, nhưng trong lòng thật ra lại ôm suy nghĩ "Nhất định là khoa trương", ai ngờ lúc này được nhìn thấy diện mạo Vương mỹ nhân mới biết hóa ra tứ huynh đệ kia không hề nói lung tung, muội muội của bọn hắn quả thật đẹp không tưởng, chẳng trách tiếng tăm lại vang xa như vậy, thanh niên tài tử không ngại xa xôi đến đây nhiều thế này, cho dù người đến vì gặp thảo cùng một nửa tài sản của Vương gia rất nhiều, nhưng đến vì gương mặt tuyệt mỹ này cũng sẽ không ít.

Mặt trái xoan trắng nõn, ngũ quan khéo léo tinh tế, một đôi mắt sáng như sao vì kính hãi mà hiện lên bối rối, cả người đều đẹp như từ trong tranh bước ra, giống đực trong sánh đại thế đều bị mê đắm quên cả hô hấp, ngây ngốc mở to mắt sói hau háu nhìn.

Vương tiểu thư vội vã dùng khăn che lại mặt, bất chấp giữ lễ nghi, cúi đầu bước nhanh ra ngoài.

Nha hoàn làm sai sớ tới mức trắng bệch cả mặt nhìn sang Vương viên ngoại, không dám nán lại ôm đàn theo sát phía sau chủ tử từ nhà mình chạy ra ngoài.

"Tiểu nha đầu chân tay vụng về, khiến chư vị chê cười rồi." Sắc mặt Vương viên ngoại khế biến thành thẹn ôm quyền về phía mọi người.

Một đám nam nhân bị mỹ sắc câu hồn tất nhiên sẽ đáp lễ tán dương, cái gì mà "Mỹ danh lệnh ái danh xứng với thực", cái gì mà "Danh bất hư truyền", cái gì mà "Đẹp như tiên trên trời" ... Toàn những câu làm cho người khác nghe mà nổi cả da gà.

"Tuy rất xinh đẹp, nhưng so với mẹ của ta vẫn còn kém lắm." Hách Quang Quang nhìn theo hướng Vương tiểu thư rồi đi xoa xoa cảm cảm thán.

Tà Trầm Châu liếc nhìn Hách Quang Quang vẫn nhắc tới mẹ, rất không nể tình mà châm chọc: "Mẹ ngươi nếu tài mạo đều trên Vương mỹ nhân thì danh khí hẳn là phải vang xa mới đúng, sao mà mười mấy năm qua chưa từng nghe danh nữ nhân tài mạo song toàn kia có nữ nhi tên là Hách Quang Quang? Mẹ mà xuất sắc thế này thì nữ nhi hiển nhiên sẽ không thua kém, vì sao ngươi ngay cả đánh đàn mà chữ cũng không biết?"

Tà Trầm Châu rõ ràng không tin lời Hách Quang Quang nói, Diệp Thao ở bên cạnh tuy chưa nói gì, nhưng vẻ mặt vừa nhìn đã biết suy nghĩ cũng giống Tà Trầm Châu.

"Là mẹ ta qua đời sớm, chưa kịp dạy ta đánh đàn biết chữ mà thôi!" Hách Quang Quang bắt mắt gườm Tà Trầm Châu một cái, tiếp tục nói, "Còn ta đáng về giống cha nhiều hơn, cha thường tiếc là ta chỉ đi truyền một phần ba vẻ đẹp của mẹ, nếu không ta nhất định sẽ là một đại mỹ nhân nổi tiếng xa gần."

Chỉ có một phần ba vẻ đẹp thì đáng về cũng đã không tầm thường, nếu Hách Quang Quang không nói láo, vậy nữ tử xinh đẹp gấp ba lần nàng sẽ như thế nào? Sợ là còn đẹp hơn Vương tiểu thư phương danh lan xa rất nhiều, gọi là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ chắc cũng không quá đáng.

Diệp Thao và Tà Trầm Châu đã từng bị Hách Quang Quang lừa gạt, đối với lời nói của nàng đều mang hoài nghi, không ai nghĩ rằng là thật.

"Còn nữa, không phải ai cũng thích trương dương, mẹ ta không thích phiền toái, bình thường chỉ đánh đàn cho ta và cha nghe, mặc dù khi đó ta còn nhỏ không nghe ra hay dở, nhưng mẹ vừa gảy đàn đã có chim chóc sà xuống bay quanh mẹ, cho đến khi đàn xong mới bay đi. Các người nói xem, có thể thu hút được chim chóc nhảy múa với tiếng đàn thì tài đánh đàn chẳng phải không người bình thường nào có thể sánh bằng đúng không?" Hách Quang Quang vì không vui nên giọng điệu hơi lớn một chút, khiến cho Ngụy triết thánh giác vô cùng tốt quay đầu lại nhìn.

Tầm mắt tìm tòi lập tức làm Hách Quang Quang vốn đang còn muốn tán dóc ngậm chặt miệng, hoảng sợ cảm quát xấp che trước mặt.

"Sao vậy? Ngươi 'lại' làm tặc đây hả?" Tà Trầm Châu chế giễu Hách Quang Quang chột dạ tránh né tầm mắt của Ngụy Triết.

Cho đến khi tầm mắt dừng trên người nàng rồi đi, áp lực biến mất thì Hách Quang Quang mới bỏ quạt xuống, thấy Ngụy Triết đã rời khỏi đó, nghĩ lại vẫn sợ mà vỗ ngực, vừa rồi ánh mắt Ngụy Triết lia sang đây quá mức khủng bố, một lần là đủ rồi, mong rằng không có lần nữa, tim gan yếu ớt của nàng không chịu nổi nỗi khiếp sợ ấy.

Vì ngồi ở hàng trước, không lâu sau Diệp Thao cùng Tà Trầm Châu đã người trước kẻ sau bị mời sang đình cách vách, Hách Quang Quang vừa định đứng dậy ra ngoài một chút ai dè cũng bị hạ nhân mang đi gặp Vương tiểu thư.

Gặp mặt rất đơn giản, Vương tiểu thư mang theo khăn che mặt quan sát người tới, hỏi mấy vấn đề có liên quan đến gia thế nhân phẩm, cuối cùng đưa một tờ giấy cùng bút cho đối phương viết lên tên của mình.

Tướng mạo Hách Quang Quang tuy làm Vương tiểu thư hài lòng, có điều phương diện về gia thế không tốt, hơn nữa khi Hách Quang Quang "cảm" bút lông vẽ trên giấy lung tung một vòng tròn tuyên bố bản thân không biết viết chữ thì thất vọng trên mặt Vương tiểu thư càng đậm, muốn lập tức loại bỏ, nhưng ngại vì hắn là biểu đệ của Diệp Thao, không nhìn sư thì cũng phải nể phật, cố nén bất mãn cầm tờ giấy vẽ ba cái vòng tròn đặt vào xấp giấy "Đã qua".

Hách Quang Quang lúc sắp đi quay đầu lại buông mi nhếch miệng cười với Vương tiểu thư sắc mặt không tốt, thật lòng khen: "Vương tiểu thư đẹp người lại đánh đàn hay, tại hạ bội phục."

Lời khen đơn thuần không mang mục đích làm sắc mặt Vương tiểu thư ảm lại đôi chút, gật gật đầu với Hách Quang Quang hỏi hột nói: "Đa tạ Hách công tử khen ngợi."

Hách Quang Quang được hạ nhân dẫn đến lương đình bên hồ, nhìn thấy Ngụy Triết cùng đám người Diệp Thao thì mới ngỡ ngàng biết mình đã "Qua cửa" rồi !

Bước chân chần chừ chậm lại không muốn qua đó, nơi đó có người Ngụy gia nàng tránh còn chẳng xong, hơn nữa nàng lại là nữ nhân, nàng biểu hiện tồi như thế mà cũng qua cửa, nhờ đâu cuối cùng sơ sẩy bị bắt cưới người ta thì làm sao đây?

Càng nghĩ lại càng lo, Hách Quang Quang dứt khoát dừng bước, xoay người nhắc chân muốn rời đi, đột nhiên, một người từ đỉnh đầu vọt qua đáp lại ở phía trước vững vàng ngăn lại đường đi, người này chính xác là Ngụy Triết.

Ngụy Triết đứng trước mặt Hách Quang Quang, cặp mắt chăm chú nhìn người hai mắt đang rớt rít nghĩ cách chạy trốn, ánh mắt đậm chiều nhìn lên mặt Hách Quang Quang.

Hách Quang Quang không hiểu vì sao người này lại nhìn nàng như vậy, chẳng lẽ nàng thật sự đã nói trúng hần nhìn ra nàng là kẻ trộm nên định bắt nàng? Nghĩ như vậy da đầu Hách Quang Quang lập tức run rẩy, rụt cổ cúi đầu rầu rĩ cầu xin: "Ngụy đại nhân, tiểu dân chưa từng làm chuyện gì mất tính người, ngàn lần xin ngài đừng bắt tiểu dân tới nha môn thẩm tra."

Hách Quang Quang vừa nói vừa nghĩ cách thoát thân bất chợt cảm bị một bàn tay siết chặt nâng lên, tầm mắt không kịp né tránh lập tức đối diện thẳng với hai mắt sáng ngời của Ngụy Triết, dẫu dựa phía dưới cũng không thoát được, chỉ cảm thấy bàn tay to lớn kia giống như kim sắt chặt chẽ cố định trên cảm nàng, làm thế nào cũng không thoát ra được.

Dừng khí của Hách Quang Quang không biết lại chạy đi nơi nào lười biếng, hai chân cực kì không có tiền đồ mà run lẩy bẩy.

Khi Hách Quang Quang sợ đến mức vừa mở miệng muốn kêu cứu, thì giọng nói nghi hoặc khó hiểu của Ngụy Triết chợt vang bên tai: "Các hạ rất nhìn quen mắt, chúng ta đã từng gặp nhau chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Vô sỉ

Editor: Diễm mỗ

"Ngụy đại nhân, xin hỏi ngài có thể buông Biểu thiếu gia của tỳ trang ra được chứ?" Đột nhiên thanh âm hơi không vui của Tả Trầm Châu truyền đến từ phía sau Ngụy Triết.

Ngụy Triết khẽ nhíu chân mày, nhìn Hách Quang Quang mặt đã trắng bệch lông mi run rẩy không ngừng thêm chốc lát, cuối cùng không bằng lòng buông tay ra, xoay người đối diện với Tả Trầm Châu ôm quyền nói: "Thật có lỗi, Ngụy mỗ đường đột."

Hách Quang Quang vừa được tự do nhảy vọt hai bước về sau Tả Trầm Châu, khom khom lưng không dám nhìn Ngụy Triết, chân của nàng vẫn đang run lẩy bẩy, tim đập thình thịch, điều cha nàng không muốn nhất là nàng tiếp xúc với người của Ngụy gia, hận không thể tóm lấy lỗ tai nàng lệnh cho nàng nhìn thấy người Ngụy gia là phải trốn, đừng nói đến nói chuyện, kể cả chạm mắt nhìn cũng không được. Thế mà hôm nay dưới tình huống này, chẳng những mấy lần chạm mắt, nàng còn nói chuyện với Ngụy Triết nữa, không biết cha mà biết có tức giận đến mức giậm chân không.

"Vị huynh đài này là biểu đệ của Diệp trang chủ? Sao chưa nghe qua Diệp trang chủ còn có biểu đệ?" Hai mắt Ngụy Triết chứa nghi ngờ nhìn Hách Quang Quang toàn thân đều núp phía sau Tả Trầm Châu, trí nhớ của hắn tương đối tốt, nếu đã gặp qua một người không có khả năng một điểm ấn tượng cũng không có, biểu đệ này của Diệp Thao hẳn chắc chắn chưa từng thấy qua, có điều cảm giác quen thuộc này từ đâu mà đến?

"Biểu thiếu gia vừa mới đến nhờ cậy, người biết không nhiều lắm, Ngụy đại nhân chưa từng nghe qua cũng không có gì là lạ." Ngữ khí của Tả Trầm Châu khách sáo mà xa cách giải thích.

"Thì ra là như vậy, là Ngụy mỗ lỗ mắng quấy nhiễu đến Biểu thiếu gia quý trang, Ngụy mỗ xin được tạ lỗi, hi vọng đừng trách." Ngụy Triết được giáo dục tốt, mặc dù gia thế hiển hách bản thân lại có triển vọng, nhưng không hề ý thể hiếp người, danh tiếng vô cùng tốt.

"Ngụy đại nhân quá lời rồi." Tả Trầm Châu cười nhạt nói lễ xong xoay người dắt người như đất đà đi vào trong đình.

Hách Quang Quang không hề gãy giữa, ngoan ngoãn đi theo, tránh xa Ngụy Triết là điều quan trọng nhất.

Đình rất lớn, số người vượt qua kiểm tra không nhiều, vào bên trong không hề chật chội, vì có chung một mục tiêu, cho dù tình cờ được ở chung một chỗ nhưng nhiệt tình cũng không quá nhiều, sau cùng đều tự cảm thấy không thú vị tốp năm tốp ba mỗi người tìm một nơi ngồi xuống, vừa uống trà vừa kiên nhẫn chờ đợi.

Hách Quang Quang không dám tiếp tục chạy loạn, an tĩnh ngồi bên Diệp Thao và Tả Trầm Châu, mặc dù lúc nào cũng có thể cảm giác được ánh mắt

của Ngụy Triết đang quan sát gần đây, nhưng vì vừa rồi hắn đã tỏ vẻ xin lỗi, chắc cũng sẽ không làm ra hành động nào dọa người, với lại lúc này đã có “Chỗ dựa vững chắc” ở đây, năng không cần dùng động tác ngu xuẩn vô dụng là lấy quạt che mặt nữa.

Gần trưa, có hạ nhân tới báo tin vòng sơ khảo chuẩn bị kết thúc, xin mọi người chờ thêm vài phút, Vương viên ngoại rất nhanh sẽ tới đây tiếp đãi mọi người qua cửa tới dùng bữa trưa.

Người qua vòng đầu rất ít, lúc này trong đình tổng cộng không đến mười người, người đến tham tuyển mới đầu là một trăm có lẻ, nói cách khác bình quân mười người mới có một người tương đối hợp ý Vương tiểu thư, vòng đầu đã càn quét ra đi nhiều người như vậy, thử thách kế tiếp không biết liệu có khác nghiệt hơn không.

Hạ nhân vừa rồi đi, lại có một người mới vượt qua ải đi tới, người này không phải ai khác, chính là Bạch Tiểu Tam.

Vì sự tồn tại của Ngụy Triết mà Hách Quang Quang vẫn còn đang kinh hồn táng đảm lập tức càng trở nên phiền não, hơn nữa ánh mắt Bạch Tiểu Tam lúc này mang theo nghi ngờ không kém cạnh Ngụy Triết chút nào, nếu không phải có một Diệp Thao mặt lạnh ở đây, năng chắc chắn Bạch Tiểu Tam sẽ lập tức xông lên tóm áo năng chặt vắn đến cùng năng có phải là Hách Quang Quang bị hù kia hay không.

"Ồ, Bạch Tam thiếu gia cũng qua cửa, thật là cho Tiêu mỗ giật mình." Bên trong đình một phong lưu nam tử chờ đợi có chút không kiên nhẫn đứng lên, mang theo ác ý cười nói.

Bạch Mộc Thanh sau khi thấy rõ người đó sắc mặt cũng trở nên lạnh nhạt hơn, cười lạnh: "Ngay cả Tiêu đại thiếu gia cũng qua cửa, Bạch mỗ há lại không thể vào?"

Mọi người trong đình nghe cách nói chuyện giữa hai người này đã biết giữa bọn họ từng có hiềm khích, nhưng đến từ nơi khác, nên không biết rõ hai người này rốt cuộc có hục hặc gì, chỉ biết hai người này là đồng hương.

"Lời này nói cũng thật tự đại. Cũng đúng, Bạch Tam thiếu gia quả thật có những cái mà Tiêu mỗ không bằng được, trước đó vài ngày vừa bị thê tử cưới về chưa được một ngày ‘vứt bỏ’, huyền não cả thành đều biết, đã như thế còn được Vương viên ngoại nhìn trúng, không thể không nói thủ đoạn của Bạch Tam thiếu gia thật cao siêu."

"Ngươi!" Gương mặt Bạch Mộc Thanh lập tức tối sầm, trợn mắt mịa lại, "Ngươi đừng có mà sĩ nhục người khác, ai chẳng biết chỉ vì ngươi không chiếm được trái tim hoa khôi Túy Hoa lâu mà ghi hận với ta, vừa có cơ hội liền một lần hai lượt khiêu khích vu oan!"

Thì ra là vì sắc mà tranh chấp, mọi người bên trong đình không khỏi cười khê, ồ ạt lắc đầu, cho dù mâu thuẫn hơn nữa, muốn cạnh khóc đối phương cũng phải xem trường hợp mới đúng.

"Ta đâu có đặt điều cho ngươi...chuyện ngươi bị hù đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, không khéo là, vì muốn lưu kỷ niệm, Tiêu mỗ đã có lòng giữ lại một tờ, hôm nay vừa lúc lại mang theo." Nói xong, lấy từ trong ngực ra một tờ giấy được gấp chỉnh tề.

Về mặt Bạch Mộc Thanh lập tức cứng đờ, trợn mắt nhìn tờ “Hư thư” trong tay đối phương mà nổi khùng, xông lên trước định cướp lại.

Tiêu đại vốn đang đề phòng, nhanh chóng lách mình tránh thoát, giờ giờ hư thư lên hã hê nói: "Thế nào, thẹn quá thành giận rồi hả? Cho dù ngươi hủy nó thì sao chứ? Người đã từng nhìn thấy hư thư nhiều không kể hết, có bản lĩnh ngươi diệt sạch những người đã xem qua hư thư đi."

"Ngươi...ngươi đừng có mà khinh người quá đáng!"

Hách Quang Quang nhìn chằm chằm tờ hư thư bị Tiêu đại lúc ẩn lúc hiện khoe mắt co lại, càng lúc đứng ngồi không yên, nếu nhớ không lầm, trên hư thư có viết đại danh của năng

"Ngươi nhích tới nhích lui làm gì vậy?" Tả Trâm Châu nhìn Hách Quang Quang mông như mọt mọt mà cau mày, trong thời gian nửa ngày ngắn ngủi mà đã liên tiếp xảy ra chuyện.

"Không, không có, không có gì." Hai mắt Hách Quang Quang chằm chằm nhìn hư thư trên tay Tiêu đại lắc đầu trả lời.

"Bạch Mộc Thanh, làm người bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa." Đang lúc Tiêu đại giờ cao hư thư lớn tiếng đọc thì Bạch Tiểu Tam hét lớn một tiếng, như phát rồ nhào tới đoạt lại hư thư.

Hai nam nhân một cướp một chạy, rất nhanh đã trở thành đánh lộn, tờ hư thư vốn được giữ gìn rất tốt lập tức bị xé thành hai nửa.

"Tiêu hủy chứng cứ thì việc này sẽ không tồn tại sao? !" Tiêu đại giận đỏ mắt, cầm một nửa tờ hư thư còn lại trong tay vò thành một cục ném ra ngoài, cục giấy đụng vào cột rồi bắn trở lại, không khéo vừa đúng bắn vào chân trước của Diệp Thao.

"Á." Hách Quang Quang thấy thế nhanh chóng cúi người nhặt cục giấy lên, như tên trộm liếc xung quanh vài lần, lúc này năng và Bạch Tiểu Tam cùng có chung mục đích, chính là muốn ngay lập tức tiêu hủy chứng cứ, mắt sáng lên nhìn cái hồ cách đó không xa, đứng lên định làm bộ như như không có việc gì đi tới đó, nhất thời không đề phòng, cục giấy trong tay đột nhiên bị Diệp Thao cướp mất.

"Ngươi làm gì vậy?" Hách Quang Quang kinh hãi, bất chấp sợ hãi bắt lấy cổ tay Diệp Thao giành lại.

Diệp Thao thấy mức độ khẩn trương của Hách Quang Quang không thua kém Bạch Mộc Thanh chút nào, nghi ngờ trỗi dậy, vung tay đẩy hai tay Hách

Quang Quang rồi nhanh chóng mở cục giấy ra, đây là nửa phần sau, ba chữ chói mắt trên chỗ đề tên ngay lập tức đập vào mắt, chỉ thấy nơi có thủ ấn rõ ràng đề lên tên một người: Hách Quang Quang.

Đã đoán rằng bên trong có mờ ám, không nghĩ hóa ra lại là thế này! Gương mặt vốn trầm tĩnh của Diệp Thao nhất thời kinh ngạc, ánh mắt ngờ vực chuyển sang phía Hách Quang Quang đang không yên bất an nhìn hẩn: "Hách. Quang Quang?"

"Ai, ai là Hách Quang Quang?" Cảm thấy ánh mắt cách đó không xa Bạch Tiểu Tam đột nhiên phóng sang, Hách Quang Quang theo bản năng kẹp chặt hai chân ưỡn ngực ngẩng đầu giả vờ ngây ngốc nhìn lại Diệp Thao.

Nhìn Hách Quang Quang đang chột dạ đảo tròn mắt liên hồi, lại quét mắt nhìn sang Bạch Mộc Thanh, Diệp Thao vốn xưa nay thông minh nháy mắt đã hiểu ra.

Vì sao Hách Quang Quang thấy Bạch Mộc Thanh liền muốn tránh, vì sao nàng định hủy hưu thư, mà lúc này trên chỗ đề tên rõ ràng có dấu tay Hách Quang Quang, nhưng lại không muốn thừa nhận trước mặt Bạch Mộc Thanh, mọi chuyện đều đã được sáng tỏ, không ngờ bọn họ đã từng là vợ chồng!

Nhưng nếu là vợ chồng, làm sao Bạch Mộc Thanh lại không nhận ra được Hách Quang Quang? Diệp Thao nghi ngờ khó hiểu.

Bạch Mộc Thanh mặt thẹn bước lại gần, nói với Diệp Thao: "Diệp trang chủ có thể đưa lại mảnh giấy kia cho tại hạ chăng? Đây chỉ là do bất cẩn bị hư nên ác phụ Hách Quang Quang kia mới làm nhục tại hạ, khiến chư vị chê cười rồi."

Hách Quang Quang bị gọi là "Ác phụ" lập tức nổi giận, quắc mắt trợn qua, vươn tay không khách khí đẩy hẩn ra khinh bỉ nói: "Bộ dạng như kẻ điên nhà người cũng dám đứng trước mặt biểu ca ta dọa người? Cút sang một bên!"

Bạch Mộc Thanh suýt thì bị đẩy ngã chặt vật sửa sang lại dung nhan trước mấy ánh mắt cười nhạo, biểu đệ của Diệp Thao không phải là người hẩn có thể đắc tội, đành phải nén giận nhả nhả nhận nhận nói với Hách Quang Quang: "Hách huynh đệ nói phải."

"Hách Quang Quang? Người nói nữ nhân hưu người. à. bị người hưu tên là Hách Quang Quang?" Ánh mắt kinh ngạc của Tả Trầm Châu vòng đi vòng lại trên mặt Hách Quang Quang và Bạch Mộc Thanh.

"Chính thế." Biết chuyện mình hưu thê bị người ngoài khinh bỉ, mặt Bạch Mộc Thanh nóng rất, cúi đầu lễ độ trả lời, "Lại nói ác phụ kia thô tục vô lễ liên tiếp làm nhục hạ nhân lại không biết tôn kính trưởng bối thật giống biểu thiếu gia quý trang, nếu không phải đã biết Hách Quang Quang kia không còn thân nhân nào trên đời, chắc tại hạ còn phải nhận làm ấy chứ."

Nghe vậy, trong mắt Diệp Thao cùng Tả Trầm Châu thoáng hiện dị quang, ý vị sâu xa nói quét mắt sang Hách Quang Quang đang giận đến mức mí mắt giật không ngừng.

"Bạch gia cũng thật đủ nghĩa khí, đã biết cô gái đáng thương kia mất đi thân nhân mà vẫn còn đối xử với người ta như vậy, vừa mới rước vào cửa một ngày đã hưu luôn, đây chẳng phải rõ ràng bức người ta vào đường cùng ư?" Tiêu đại sửa sang lại râu cằm bị méo lệch đằng sau cười lạnh đi tới nói.

"Chuyện của Bạch gia không tới phiên người ngoài tới quản!" Bạch Mộc Thanh cả giận nói.

"Ta không có quyền quản việc nhà họ Bạch, nhưng lại có quyền thương tiếc cho cô gái đã bị Bạch Tam thiếu gia người treu đùa kia."

Hai người tranh cãi ầm ĩ, những người khác không quen nên cũng không tới khuyên can, chỉ đứng xem náo nhiệt, cho đến khi cục diện sắp không khống chế được thì Vương viên ngoại vội vàng đi tới, đi theo sau còn có một nam tử cuối cùng vượt qua khảo nghiệm.

"Thật có lỗi đã để cho chư vị chờ lâu, cũng không còn sớm chắc mọi người đã đói bụng, mời theo Vương mỗ tới dùng cơm thôi." Vương viên ngoại mặt mày hớn hờ dẫn theo mười người "Con cháu nhà giàu" đi dùng cơm.

Lúc rời đi, Diệp Thao tỉ mỉ đánh giá Hách Quang Quang, cả người non nớt có chút ngây ngô như vậy thấy thế nào cũng không giống đàn bà đã có chồng.

Bỏ chồng, loại chuyện này cũng chỉ có người như nàng có thể nghĩ ra mà làm được.

"Sau khi trở về thành thực khai báo cho ta." Khi đi qua Hách Quang Quang, Diệp Thao mới hạ giọng cảnh cáo.

Hách Quang Quang bức mình vênh môi, bắt đắc dĩ đi theo phía sau bọn họ.

Hôm nay tuyệt đối là một ngày không nên xuất hành, xem xem chuyện tồi tệ liên tiếp xảy ra, đủ loại xui xẻo, Diệp Thao tuyệt đối là sao chổi, kể từ khi gặp hẩn chưa từng gặp chuyện tốt, chuyện xấu thì cứ năm lần bảy lượt xảy đến!

Thấy Hách Quang Quang đang đang gườm gườm sau lưng Diệp Thao, Tả Trầm Châu khẽ cười một tiếng, hả hê nhỏ giọng nói: "Vốn người chỉ làm mất hai cái thiệp, chuyện cũng chẳng có gì lớn, nhưng chuyện người cố tình giấu giếm quá nhiều, hơn nữa người lại lừa gạt chủ thượng chuyện lớn, lần này người muốn bình yên rồi đi sợ là không thể."

Không đợi Hách Quang Quang phản bác, Tả Trầm Châu nói xong đã lập tức bước nhanh bắt kịp Diệp Thao.

"Vô si!" Hách Quang Quang khề nguyên rủa, làm mặt quỷ cằn nhằn nhìn Diệp Thao đột nhiên dư quang khéo mắt lướt qua thấy Ngụy Triết đang nhìn nàng, giật cả mình, lập tức im bất vội vội vàng vàng chạy theo bắt kịp đội ngũ, kiên quyết không rời khỏi bên cạnh Diệp Thao, tránh khi không cần thận

lại bị Ngụy Triết bắt được.

Hơn chín mươi nam tử bị loại cũng được lưu lại dùng cơm, vì số người đông đảo, phòng ăn sẽ chật chội, vì vậy tất cả mọi người dùng cơm ở trong đình.

Thực đơn rất phong phú, bốn người con trai của Vương viên ngoại lúc nào cũng túc trực ở mỗi bàn kính rượu, cảnh tượng rất náo nhiệt.

Mười người được chọn đều có chung đặc điểm đó là gia cảnh giàu có, và lại phải nắm quyền hành tài chính gia đình trong tay, nếu như chỉ là con nhà quan thông thường, kể cả gia cơ giàu có nhưng không có quyền lấy từ trong nhà đi một khoản tiền lớn, những người như vậy cũng không thể vượt qua khảo nghiệm.

Vương viên ngoại cực kỳ nhiệt tình với Diệp Thao và Ngụy Triết, mọi người ở đây cũng biết rõ hai người này có sức cạnh tranh lớn nhất, mặc dù điều kiện của mình không tệ, nhưng so với bọn họ thì còn chênh lệch khá xa, đều ôm tâm tình an phận không diễn trò mà ăn cơm.

Ai ngờ ngoảnh đi ngoảnh lại, về sau một trong hai người có sức cạnh tranh lớn nhất lại từ bỏ quyền tranh cử.

Giương mặt Vương viên ngoại tròn lăn kinh ngạc cũng mau chóng méo xệch, khó mà chấp nhận nhìn Ngụy Triết hỏi: "Vì sao bỗng dưng lại bỏ cuộc?"

Ngụy Triết nhàn nhạt trả lời: "Hôn sự của Ngụy mỗ không có quyền tự chủ, thật có lỗi."

Điểm này Vương viên ngoại hiểu, vội vàng nói: "Ngụy đại nhân thân phận cao quý, Tiểu dân không dám có lòng trào cao, thân phận tiểu nữ không xứng làm chính thất, nhưng trở thành thiếp thì vẫn có thể, Ngụy đại nhân ngài xem."

Ngụy Triết áy náy lắc lắc đầu, nói mình tới chỉ để xem náo nhiệt, không có ý định tranh giành mỹ nhân.

Vậy mà người còn tham gia sơ thi! Vương viên ngoại thầm oán, đành mặt không dám tiếp tục miễn cưỡng, vì danh tiết của nữ nhi, nên có chừng mực thì hơn.

Khuyên bên này không được thì sang khuyên bên khác, nhưng sắc mặt Diệp Thao quá lạnh, Vương viên ngoại bị đông cứng đến nỗi không dám nhiều lời, bất đắc dĩ phải sang thuyết phục Tà Trầm Châu tính khí ôn hòa, nhưng thật đáng tiếc, mang giáp thảo ra cũng vô dụng, Vương viên ngoại thật không nghĩ đến Diệp Thao làm sao bỗng nhiên lại thay đổi chủ ý, rõ ràng trước đó hẳn đã nhất định cần phải có giáp thảo.

Hách Quang Quang cũng không nghĩ rằng Diệp Thao và Tà Trầm Châu cứ vậy mà bỏ ngo đại hội lần này, có thể ngay tức khắc rời đi khiến cho tâm tình nàng thoáng tốt hơn, sẽ không cần lo lắng phải lấy một nữ nhân về, cũng không cần phải đề phòng Ngụy Triết cùng Bạch Tiểu Tam nữa rồi.

Tà Trầm Châu sau khi khách sáo vài lời với Vương viên ngoại, rồi cùng Diệp Thao và Hách Quang Quang rời khỏi Vương gia, bọn họ không hề lưu lại xem náo nhiệt, vì có chuyện muốn hỏi Hách Quang Quang, nên Diệp Thao đồng ý cho nàng ngồi chung xe ngựa với hai người họ.

Xe ngựa chở ba người dần dần rời đi, sau khi rời khỏi Vương gia khoảng hai dặm, Tà Trầm Châu ngồi đối diện Diệp Thao hỏi: "Đã quyết định rồi?"

"Ừ, cũng không còn biện pháp khác." Dứt lời, Diệp Thao lạnh lùng liếc sang Hách Quang Quang vẻ mặt đang rất vô tội.

Tà Trầm Châu quét mắt sang Hách Quang Quang lại thờ dài, lấy danh tiếng Diệp Thị son trang nhà bọn họ, vốn không muốn sử dụng thủ đoạn cường đạo để người đời dè dặt, chỉ là hiện giờ chẳng còn cách nào.

"Không ngờ Ngụy trạng nguyên cũng rút khỏi, vốn là phần thắng của hẳn lớn nhất, lấy lời nịnh nọt của Vương lão đầu sợ rằng còn cam nguyện đưa độc nữ đi làm thiếp ấy chứ, nấp một thiếp đã có thể lấy được giáp thảo chỉ lợi không thiệt, lại còn được thiếp xinh đẹp như vậy." Tà Trầm Châu xoa cằm khó hiểu nói.

"Sợ là hẳn cũng ôm ý tưởng giống chúng ta." Diệp Thao cười lạnh.

"Có thể, có điều nếu hẳn cũng như thế, vậy trở lực của chúng ta không nhỏ rồi."

"Không sao, lâu lắm mới gặp được đối thủ, vừa khéo được đấu với hẳn một chút." Diệp Thao cười yếu ớt lộ ra tình thế bất buộc.

"Ngay cả Võ Trạng Nguyên cũng tính toán như vậy, chúng ta còn sợ gì? Tương lai của Tử Thông còn quan trọng hơn danh tiếng rất nhiều." Tà Trầm Châu nghĩ đến Diệp Tử Thông, một thoáng do dự kia lập tức biến mất.

Hách Quang Quang trừng mắt nhìn người này lại sang người kia, không xác định hỏi: "Các ngươi vốn chưa bỏ qua cây cỏ rách kia, là muốn dùng trò trộm cắp ăn cướp phải không?"

Diệp Thao thoáng nhìn sang hiếm khi tán thưởng cái đầu của Hách Quang Quang.

"Xem ra người cũng không ngu đến mức không có thuốc chữa được, người đã không lấy được thiên kim Vương gia chúng ta đành phải ra hạ sách này, giáp thảo giấu ở nơi nào chỉ có một mình Vương tiểu thư biết, ngay cả Vương viên ngoại cũng không biết rõ, người duy nhất có thể hỏi ra là vị hôn phu mới của nàng. Hiện giờ chúng ta không có cách nào lại không tiện xuống tay với nữ nhân, đành phải chờ giáp thảo đổi chủ sau mới nghĩ biện pháp." Tà Trầm Châu hiếm khi tốt bụng tường tận giải thích với Hách Quang Quang vừa trải qua một ngày kinh hoàng, vì cũng không sợ nàng tiết lộ ra ngoài, nói đúng ra chắc chắn rằng nàng không có bản lĩnh hoặc gan lớn chọc đến bọn hắn.

"Chắc chắc." Hách Quang Quang dùng khước mắt liếc Diệp Thao cùng Tả Trầm Châu, khinh bỉ trên mặt càng ngày càng đậm, tiểu nhân đắc chí cuối cùng cũng bắt được cán chuối không kiếng dè mà cười nhạo, "Thế mà lại muốn đi trộm, đồ! Chính mình cũng có đức hạnh này, còn đối với ta chỉ trộm một cái thiệp mà bám chặt không buông, đúng là bá đạo vô sỉ, chưa từng thấy ai vô sỉ hùng hồn như vậy, thật là đáng buồn đáng buồn! Hay thay! Kim nhật bản thiếu bản cô nãi nãi có thể được mở mang kiến thức cái gì gọi là vô liêm sỉ này đây!"

Tả Trầm Châu im lặng vỗ trán, thảm than đầu óc Hách Quang Quang này đúng là mất dây thần kinh, làm sao lại không biết mà nhớ kĩ? Chỉ e đến ngày bị Diệp Thao bóp chết mới có thể thật sự giác ngộ.

Một lát sau, Hách Quang Quang lại một lần nữa xui xẻo bị ném xuống đường cái, khóc không ra nước mắt mà nhìn xe ngựa xa hoa thoải mái khuất xa khỏi tầm mắt.

Lần này Diệp Thao để lại ba gã ám vệ khinh công lẫn thân thủ đều hạng nhất, cho dù bản lĩnh chạy trốn của nàng có lợi hại đến mức nào cũng không thể nghĩ đến việc tẩu thoát.

"Trở về trước khi trời tối cho ta, nếu không sẽ giết con ngựa trắng của người nường cho chó ăn!" Nghĩ đến câu uy hiếp Diệp Thao để lại, Hách Quang Quang cầm giận nhặt vài chiếc lá rụng ven đường để xuống hai chân, sau đó như thể có thâm thù với mặt đất dùng sức giậm chân, giẫm đến khi "Diệp" nát bét thoáng trút giận rồi nhanh chân đi về.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nổi, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Thời gian không nhiều

Editor: Diễm mỗ

Hách Quang Quang nhanh đuôi chậm đuôi vất vả lắm mới trở về trước khi trời tối, cuối cùng cũng bảo vệ được tính mạng bé nhỏ của tiểu bạch mã.

Vì lần đại hội chọn rể này mà chuyện "Hách Anh Tuấn" biểu đệ của Diệp Thao đã truyền ra ngoài, vì không muốn để cho thanh danh của Diệp Thao trở nên quá keo kiệt, Tả Trầm Châu tự sai hạ nhân sửa sang lại gian phòng mà Hách Quang Quang ở, đối với việc này Diệp Thao cũng không quản.

Tin tức nội bộ được truyền đi rất nhanh, chuyện Hách Quang Quang là nữ mọi người ở nơi này đều đã biết, có điều miệng ngậm chặt không truyền ra ngoài mà thôi.

Không những không "Giam cầm", lại còn được đãi ngộ tốt hơn, thực đơn ngon hơn rất nhiều, làm Hách Quang Quang vừa mừng lại vừa lo.

Đừng trách nàng không có tiền đồ, đối lại người nào đang bị ức hiếp vài ngày, những tưởng rằng loại "Ngược đãi" này vẫn còn phải kéo theo cả vốn lẫn lãi đột nhiên ánh mặt trời lại chiếu sáng, loại tâm tình kích thích thế này thật khó mà nói thành lời.

Cũng giống như đương nhiên làm cho người khác một chút ngon ngọt thì còn bình thường, nhưng đối thành đang làm cho đối phương khó chịu đau khổ đột nhiên nhả chút ngon ngọt, hiệu quả lập tức hoàn toàn khác nhau.

Hách Quang Quang có đôi lúc là một người rất dễ thỏa mãn, điểm này giống y hệt với Hách Đại lang hay nói liên mồm, khi bị ức hiếp thì vô cùng phần nộ, bất kể đối phương là ai cũng dám khiêu chiến một phen, nhưng sau đó không hề làm khó dễ mà ghi thù chúc oán với ai cả, suy cho cùng con giận của nàng tới nhanh mà đi cũng nhanh.

"Chủ tử nhà người sao bỗng dưng đổi tính vậy? Chẳng lẽ là lương tâm cảm thấy xấu hổ vì ức hiếp kẻ yếu hay sao?" Hách Quang Quang sau khi com no trà dù sở sò cái bụng phình ra thỏa mãn thở một hơi, mắt hạnh cong thành hình trăng khuyết, khước môi hơi vênh, cả người lười biếng thỏa mãn giống như chú mèo vừa phơi nắng ngủ trưa dậy, cũng quên bồng mất chuyện hai chân đi bộ ê ẩm bàn chân mải đến đau nhức.

Tiểu nha hoàn ở bên thu dọn bát đĩa nào dám nói không tốt về Diệp Thao, im lặng cúi đầu tăng tốc độ làm việc, chỉ sợ Hách Quang Quang tiếp tục nói thêm vài lời nữa, vội vàng bưng mâm bát ra ngoài.

"Chắc chắc, lá gan thật nhỏ, sợ đến mức mặt mũi trắng bệch. Mà cũng phải, nữ tử đừng cảm giống như ta ở đời cũng không nhiều lắm." Hách Quang Quang ăn uống no đủ cao hứng, cũng học theo Hách Đại lang tự mình nói phét một chút cho vui, hoàn toàn không nhớ đến việc nàng đã từng ba phen mấy bận ở trước mặt Diệp Thao và Ngụy Triết sợ tới mức chân run lẩy bẩy.

Bởi rằng ăn quá no nên muốn ra ngoài tiêu com, vừa đứng lên bàn chân lại bắt đầu phấm đau, đều chỉ vì nàng quá dồn sức giẫm lên "Diệp", thành thử chỉ làm khổ hai chân.

Đang do dự có nên quay lại nghỉ ngơi không thì một nha hoàn đi tới nói Thiếu chủ muốn nàng qua đó.

Ban ngày vừa bị tên lớn giày vò xong, thế mà trời vừa tối tên nhỏ đã muốn giày vò rồi. Hách Quang Quang vô cùng không tình nguyện, nhưng không có quyền kháng cự, đành phải vừa đi vừa cầu nguyện đi theo sau nha hoàn tới phòng Diệp Từ Thông.

Đôi cha con này khi nào mới có thể buông tha nàng? Ở dưới mái hiên của bọn hán khi nào mới có ngày nổi danh cơ chứ, có câu nói không chọc được thì tránh được đấy sao? Nhưng với tình huống này của Hách Quang Quang mà nói, rõ ràng ngay cả tránh cũng không xong.

Vừa đi vào nhà, Hách Quang Quang ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc, cảm thấy ngột ngạt, thấy Diệp Từ Thông mặt mũi đỏ bừng dựa đầu giường tinh thần không tốt lắm mới nhận ra nó bị ốm, bệnh này tới cũng thật bất chợt, buổi sáng lúc mới ra ngoài nó vẫn còn khỏe mạnh cơ mà.

"Tất cả lui xuống đi." Diệp Từ Thông phát phát tay để hạ nhân hầu hạ trong phòng lui xuống.

Hách Quang Quang đứng trước giường nhìn Diệp Từ Thông đang bệnh, cảm giác rất không quen, rất khó tưởng tượng ra thằng nhóc vênh váo hung hăng chỉ biết làm khó nàng cũng có lúc yếu ớt vô lực.

Diệp Từ Thông dùng ánh mắt nghi ngờ đánh giá Hách Quang Quang từ trên xuống dưới, cuối cùng khó có thể tiếp nhận hỏi: "Người thật sự là nữ nhân?"

"Đương nhiên là nữ nhân." Hách Quang Quang uốn cái "Bánh bao nhỏ" chưa phát triển hoàn toàn của nàng, ý là để Diệp Từ Thông nhìn thấy đường cong của nàng, tiếc rằng hiệu quả không tốt, vốn đã không lớn lại bị quần ngực nên càng không rõ ràng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Diệp Từ Thông lập tức nhăn nhúm lại, trong mắt lóe không vui, không nói đạo lý chất vấn nói: "Ai cho người là nữ nhân?!"

Hách Quang Quang vừa nghe liền nổi giận, lòng tốt một khắc trước lập tức mất ráo, trừng mắt hỏi lại: "Ai cho mi là bé trai?!"

Diệp Từ Thông bị chống đối làm bực mình ho khù khụ, gương mặt càng lúc càng đỏ.

Hách Quang Quang thấy thế quên cả tức giận, vội tiến lên xoa lưng cho nó thuận khí, cho đến khi nó ho nhẹ mới rót một chén nước ấm đưa cho nó uống.

Những hành động này đến rất tự nhiên, nói thế nào nó cũng chỉ là đứa trẻ chưa lớn, chấp nhặt với nó có vẻ mình quá hẹp hòi, bằng không nếu tìm thêm một lý do nữa mà nói, đó chính là Diệp Từ Thông này quá xinh đẹp, thấy đứa trẻ xinh đẹp ho gay gắt như vậy làm nàng khó có thể thờ ơ.

Thấy lo lắng trong mắt Hách Quang Quang không giống giả bộ, tay vuốt lưng thuận khí cho nó vừa mềm vừa ấm, không giống với bàn tay cứng cáp của Tả Trầm Châu, cũng khác với đôi tay ma ma mềm mại nhưng mang theo sợ hãi lấy lòng, loại cảm giác này thật khó nói, Diệp Từ Thông thất thần nhìn bàn tay mảnh khảnh sờ lên trán nó một lúc rồi lại kéo chăn cho nó.

"Sao vậy? Không phải bệnh phát ngược rồi chứ?" Hách Quang Quang thăm dò vỗ vỗ lên khuôn mặt phát ngược của Diệp Từ Thông, nhiệt độ trên tay truyền đến khác hẳn với người bình thường cho nàng biết đứa trẻ này đang nhiễm phong hàn, không chỉ ho mà cả người còn đang sốt.

"Người mới ngược ấy! Ai cho người động tay động chân với tiểu gia? Cút ngay." Diệp Từ Thông then quá hóa giận hất cái tay đang tác quái trên mặt nó, ánh mắt hơi hơi có hương thụ ý lại lập tức trấn tĩnh trở lại.

"Thằng bé xấu xa này, không biết tốt xấu, ho chết mi đi!" Hách Quang Quang hừ một tiếng lùi lại mấy bước, âm thầm nhắc nhở đứa trẻ trước mặt này hoàn toàn khác với bọn trẻ bình thường, tuyệt đối không được thông cảm không được mềm lòng, bằng không sẽ làm chính mình bề mặt, lần sau nàng tuyệt đối không thêm xen vào sống chết của nó nữa!

Sau mỗi lần tự cảnh cáo bản thân như vậy, nhưng cứ xuất hiện tình huống nàng lập tức liền quên sạch, cũng giống như đã ném qua thiết thòi của Diệp Thao mà vẫn cứ tiếp tục chọc giận hán vậy, vốn dĩ không nhớ lâu.

"Ai cần người lo, người trước hết trả lời cho ta nếu người là nữ nhân có phải cũng đang có tâm tư bất lương không?" Trong mắt Diệp Từ Thông mang theo địch ý gắt gao nhìn chằm chằm Hách Quang Quang.

"Có ý gì, vì sao là nữ nhân thì có tâm tư bất lương chứ?" Hách Quang Quang chớp chớp mắt, đoán rằng Diệp Từ Thông có vẻ sốt đến mức hồ đồ rồi.

Diệp Từ Thông mấp máy cái miệng nhỏ vì vừa uống thuốc mà đỏ hồng dị thường, hiển nhiên không ngờ rằng Hách Quang Quang lại không đạo lý có nghe mà không có hiểu như vậy, nhắm mắt, đề phòng Hách Quang Quang quá ngu ngốc tiếp tục không hiểu, dưới sự bất đắc dĩ đành phải lên tiếng nói trắng ra: "Có phải người cũng giống như những nữ nhân khác đều muốn làm mẹ kế của ta không?!"

Nghe vậy, hai mắt Hách Quang Quang trong chớp mắt tròn to như chuông đồng, chỉ vào chính mình như gặp quỷ: "Ta? Làm mẹ kế. . . . của mi?"

Nhìn phản ứng của nàng Diệp Từ Thông liền biết mình đang hỏi đến vấn đề ngớ ngẩn, ảo não cau hai lông mày giống y hệt Diệp Thao lại, biểu tình của Hách Quang Quang thật sự đã kích người, Diệp Từ Thông hừ một tiếng xoay đầu vào trong giường nhắm mắt làm ngơ.

"Ha ha ha ha, quá, quá buồn cười!" Hách Quang Quang rất không nể mặt mà cười to, cười đến mức ngửa tới ngửa lui chảy cả nước mắt.

Chợt cảm thấy không khí trong phòng thay đổi, Diệp Từ Thông có linh cảm quay đầu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn khế biến.

"Làm mẹ kế của mi á? Phụ thân của mi là tên biến thái, Đại Biến Thái! Giam giữ ta không tha lại còn ngược đãi ta, hiện giờ hai bàn chân của ta đều bị mài chảy cả nước đấy, nếu ta không phải là nữ nhân, chỉ sợ đã bị bắt bái đường thành thân rồi! Mi nói xem hán với đầu sỏ thổ phi khác nhau ở điểm nào? ! Nhóc con yên tâm, cha mi cho dù có bao nhiêu nữ từ ái mộ, Hách Quang Quang ta dù thế nào cũng chẳng thêm ngó tới, trừ phi thấy cuộc sống quá êm

ai muốn tìm một tên biến thái để khuấy động, bằng không nếu có cơ hội nhất định phải tránh thật xa! Còn nữa nếu mi đáng yêu một chút, nghe lời một chút thì được, nhưng lại chẳng ngoan chút nào, làm mẹ kế của mi chẳng phải đang đứng tự nhiên tìm khổ sao? Ta thấy, sau này ai làm mẹ kế của mi thật xui xẻo, nữ nhân ấy tuyệt đối được móc tình phụ thể va chạm với thần tiên nào đó, bằng không nhảy sông chết đuối còn dễ chịu hơn!"

Hách Quang Quang cũng không muốn kích động như thế, thật sự là không chấp nhận được việc bị người khác vu oan, quả thực là không thể tưởng tượng nổi, quá mức hoang đường, vu oan nàng giết người phóng hỏa cũng không bằng sỉ nhục người như vậy! Ở trong mắt nàng, Diệp Thao và Bạch Tiểu Tam có thể nói cũng ngang tầm nhau, tính nết phẩm chất của tên nào cũng không tốt, người trước cũng chỉ bề ngoài cùng điều kiện kém hơn chút mà thôi, bản chất không có gì bất đồng.

"Người... người." mặt Diệp Từ Thông trắng bệch nhìn phía sau Hách Quang Quang.

Hách Quang Quang đang trong tình trạng "Kích động" nên không nhận thấy được khác thường, khoanh tay không biết sợ nhìn Diệp Từ Thông sắc mặt vô cùng khó coi, lấy về mặt "Kẻ sĩ có thể chết không thể nhục" cao ngạo nói: "Người cái gì? Thế mà cũng có thể nghi ngờ ta có ý đồ với người cha biến thái kia của mi, đúng là quá."

"Quá cái gì?" Một thanh âm có chút đè nén trầm thấp nói tiếp.

"Đương nhiên là quá bỉ. Không đúng, là quá, quá đề cao tiểu nữ rồi ! Tiểu nữ không tài không mạo không gia thế, quả thật bình thường đến mức không thể bình thường hơn, có ý đồ không phải với trang chủ chính là làm nhục tôn quý ngài rồi." Hách Quang Quang đành mặt rụt cổ lại chậm rãi xoay người, nịnh nọt lấy lòng Diệp Thao thẳng tắp đứng ở sau nàng không biết từ bao giờ.

"Thật sao?" Diệp Thao nhú mày.

"Vâng! Chính thế ạ!"

"Vừa rồi Diệp mỗ nghe thấy hình như không phải như vậy."

Hách Quang Quang nghe vậy khoe miệng đang cười đột nhiên run rẩy, bị tầm mắt giá lạnh của Diệp Thao giống như đang đặt mình trong hàm băng, dùng sức chớp chớp mắt, dùng ánh mắt không cần giả bộ cũng đã có vẻ cực kỳ ngốc nghếch nhìn lại: "Chắc lão ngài nghe lầm rồi."

"Phụ thân." Diệp Từ Thông không cam lòng bị bỏ rơi chợt thấp giọng kêu.

Diệp Thao cuối cùng cũng rời tầm mắt khỏi gương mặt chợt dạ của Hách Quang Quang, nhắc chân đi về phía Diệp Từ Thông, đến khi Hách Quang Quang vừa mới thở phào một hơi chợt nói: "Ra ngoài cửa chờ."

Hách Quang Quang oán hận bắn hai ánh mắt sắc như dao về phía lưng Diệp Thao, cảm tức xoay người đi ra ngoài, tự an ủi cũng đúng lúc nàng không muốn ở một chỗ với Diệp Thao, đi ra ngoài vừa hợp ý nàng.

Hách Quang Quang chấp tay sau lưng đứng ở cửa làm bộ ngắm trăng bóng thoáng nghe thấy trong phòng Diệp Thao nghiêm nghị nói cái gì mà lần sau còn dám nghịch ngợm tự mình tìm cách bị bệnh thì sẽ nghiêm khắc xử phạt, tiếp đó thì Diệp Từ Thông vừa sợ vừa tủi thân nói các loại sau này sẽ không dám nữa.

Yên lặng chốc lát, lại nghe thấy Diệp Thao nói gì mà lần này không có ý định lấy vợ, nếu thật sự muốn thì kể cả Diệp Từ Thông dùng khổ nhục kể bị bệnh thế nào đi nữa cũng vô dụng, cảnh cáo nó không được vì đạt mục đích mà nóng nảy hoặc giờ trò mảnh khỏe, tự làm mình bệnh thật có lỗi với người mẹ đã mất của nó vân vân.

Hách Quang Quang hiểu ra, thì ra Diệp Từ Thông đột nhiên ngã bệnh là vì không muốn Diệp Thao thành thân, cố ý làm bản thân bị bệnh, lắc lắc đầu, thâm cảm thán Diệp Từ Thông thật quá mức liều lĩnh, vì muốn kháng nghị hay ngăn cản những gì nó không thích là làm ra loại hành động này, cho dù thế nào cũng không nên lấy sức khỏe của mình ra làm trò đùa.

Không lâu sau, Diệp Thao đi ra, dùng khoe mắt quét qua Hách Quang Quang đang vô cùng buồn chán, ý bảo nàng đi theo.

Vào thư phòng, Diệp Thao đi tới sau án thư ngồi xuống ghế dựa, nhìn Hách Quang Quang giận mà không dám nói gì, nói: "Có thể trộm thiệp trên người Tả Hộ pháp, chắc hẳn tài trộm rất cao."

Không thể biết giọng điệu này là khen hay giễu cợt, Hách Quang Quang không biết tiếp lời thế nào cho phải, đành phải cười gượng nói: "Vận số cho phép."

"Không cần khiêm tốn." Diệp Thao ý vị sâu xa nhìn Hách Quang Quang đang có ý đề phòng, nghĩ đến những lời vừa nghe được ở trong phòng Diệp Từ Thông, ánh mắt co lại lạnh lẽo, nheo mắt nói: "Nếu người trộm giỏi như vậy, đến lúc đó giáp tháo để người đi trộm thì thế nào?"

Hách Quang Quang cau mày, bắt năn cự tuyệt nói: "Người ta đâu có chọc đến ta, sao ta phải trộm đồ của người ta? Xin lỗi, không làm được."

"Người trộm đồ của Diệp thị Sơn Trang, đi trộm một thứ trở lại coi như hòa. Nếu thành công ta sẽ không làm khó người nữa, trực tiếp thả người rồi đi." Ngờ khi Diệp Thao bình thản, giống như đang nói đến vấn đề không hề quan trọng.

"Thả ta rồi đi?" Tròng mắt Hách Quang Quang xoay xoay, tư tưởng khát vọng tự do bắt đầu rục rịch.

Diệp Thao vẫn đang thăm quan sát về mặt Hách Quang Quang khẽ nhếch khóe môi, gật đầu: "Đừng, chỉ cần gấp thảo nằm trong tay lập tức thả người đi, không những vậy sẽ biểu người năm ngàn lượng bạc coi như trả thù lao."

Do dự suy giảm, ánh mắt Hách Quang Quang lấp lánh: "Chuyện này là thật?"

"Thật."

"Nếu không trộm sẽ như thế nào?"

"Vậy thì nhốt người theo lời ban ngày người nói."

"." Có đủ vô sỉ!

"Suy xét thế nào? Cuộc mua bán này chúng ta đều có lợi, nam nhân cưới được Vương tiểu thư là người không biết võ, gấp thảo đối với hắn mà nói không dùng được." Nhìn ra Hách Quang Quang đang bị lương thiện nực cười kiềm chế, Diệp Thao rất đúng lúc "khuyến nhủ".

Một tia do dự cuối cùng hoàn toàn biến mất, Hách Quang Quang hiên ngang lăm liết ưỡn ngực nói: "Đồng ý!"

Sắc mặt Diệp Thao dịu đi một chút, đưa tay cầm lấy một quyển sổ lật xem, nâng mắt nói: "Tốt lắm, hiện giờ người có thể nói về chuyện của Ngụy Triết và Bạch Tam thiếu gia rồi."

"Tại sao ta phải nói?" Hách Quang Quang không ưa điều bộ cao cao tại thượng ra lệnh của Diệp Thao, dữ tợn lườm hắn.

"Người đâu, giải "biểu thiếu gia" vào địa lao."

"Đừng, đừng, ta nói là được chứ gì? !"

"Được, nhanh một chút, thời gian của ta không có nhiều."

Thời gian, không, nhiều, mau cái rắm, người cần nói bốn chữ "Thời gian không nhiều" là ta mới đúng! Hách Quang Quang giận đến mức môi trắng bệch, thậm chí oán khi nào thì hai chân Diệp Thao mới một đạp gập Diêm Vương? Đại khái cũng "Thời gian không nhiều" đi!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Không ổn

Editor: Diễm mỗ

Vì sao mà Vương tiểu thư có được bảo bối gấp thảo thì có rất nhiều cách nói, có người nói là từ trong tay người mẹ đã khuất của nàng, có người nói là lừa gạt của lang băm trong giang hồ, thậm chí còn có người nói rằng Vương tiểu thư phúc trạch thâm hậu vô tình lấy được trong lúc ra ngoài dâng hương.

Có thể là vì dễ dụ dỗ mọi người hoặc là muốn trắng trợn thổi phồng xuất xứ của gấp thảo, tóm lại người biết thực hư rất kín miệng, trước mắt chưa có đáp án xác thực.

Có điều gấp thảo từ đâu mà đến mọi người không quan tâm lắm, cái bọn họ quan tâm là làm thế nào để biến nó thành của mình.

Sở dĩ không có ai nghi ngờ tính chính xác của tin tức này, bởi người truyền tin ra ngoài chính là thần y Bách Lý Thần đức cao vọng trọng còn có khả năng khai tử hoàn sinh.

Bách Lý Thần đang trị bệnh cho lão mẫu của Vương Viên ngoại trong lúc vô ý phát hiện ra gấp thảo, thứ hiếm lạ này hắn đã từng thấy trong sách cổ.

Đã rất nhiều người từng được Bách Lý Thần cứu chữa, vô cùng tôn trọng ông, nghe nói ngay cả Văn thị sinh mẫu Diệp Thao —— hiện giờ là vợ của Hình Bộ Thượng Thư năm đó vốn tưởng không còn hi vọng sống sót cũng là sống lại dưới tay ông.

Bách Lý Thần dựa vào y thuật xuất thần nhập hóa ở trong triều đình, trong giang hồ cùng bách tính vô cùng có uy danh, vì vậy khi tin tức gấp thảo được truyền ra, thanh niên tài俊 khắp năm sông bốn biển đều mộ danh mà đến.

"Tiểu Bát ca này, người nói thử xem những người đức hạnh không tốt nhưng số mệnh đều rất tốt phải không?" Hách Quang Quang ngồi trong phòng trêu đùa với Tiểu Bát ca đang ăn ở trong lồng.

Bát ca vui đầu cảm cổ ăn, không để ý đến vẻ mặt phức tạp của Hách Quang Quang.

"Người nói xem người như Bạch Tiểu Tam cái gì cũng không tốt rồi cuộc gặp vận cứt chó gì mà lại có thể cưới được thiên kim Vương gia cái gì cũng tốt cơ chứ?" Hách Quang Quang chống cằm, lông mày nhanh chóng nhăn lại thành hình chữ bát, vẫn không hiểu tại sao sau khi Tiêu Đại đã đào hết những gì “quý hóa” của Bạch Tiểu Tam ra mà hắn vẫn có thể trở thành con rể của Vương Viên ngoại.

Có lẽ Tiểu Bát ca không chịu nổi tiếng ồn ào của Hách Quang Quang, hơi nâng đầu nói câu: "Không tốt, không tốt.", sau đó tiếp tục cầm đầu ăn.

"Người cũng nghĩ không đúng không? Bạch Tiểu Tam đã từng thành hôn, cũng xem như ‘nhị thủ hóa’ rồi, hoàn toàn không xứng với Vương Mỹ Nhân nhà người ta!" Hách Quang Quang từ lúc sáng sớm nghe tin Bạch Tiểu Tam là người cuối cùng trúng tuyển nghĩ mãi mà vẫn không xong, Bạch Tiểu Tam trên danh dự không chỉ đã "Nhị thủ", lại còn động phòng với rất nhiều hồng phấn tri kỷ, cái thứ "Cứt trâu" ấy cho dù được thần tiên biến thành vàng cũng vẫn thối, đâu có xứng với Vương Mỹ Nhân “Nhất thủ” chưa từng dính dáng đến bất kì nam nhân nào chứ?

(Nhị thủ hóa: hàng đã xài rồi/ hàng second hand)

Tiểu Bát ca đầu có hiểu được Hách Quang Quang đang nói gì, chỉ vì không đáp lại nàng sẽ bị thê trúc đập vào đầu, vì vậy mỗi lần Hách Quang Quang nói một hai câu là nó phải đập cánh hoặc ngẩng đầu nhắc lại mấy câu để tránh bị xây xát da thịt.

"Này, một mình cô ở đây làm nhai cái gì vậy?" Diệp Tử Thông tâm tình rất tốt vì đã được giải lệnh cấm túc nghênh ngang đi vào trong phòng Hách Quang Quang.

Hách Quang Quang cố nén giọng điệu bức mình, ôn hòa trả lời: "Không có gì, đang treu con chim này chút thôi."

"Ta nghe thấy cô nói Bạch Tiểu Tam gì cơ mà!" Diệp Tử Thông bị trả lời qua loa chu miệng lên, nhảy lên ngồi trên ghế tựa bên cạnh Hách Quang Quang.

Tiểu Bát ca nhìn thấy Diệp Tử Thông lông toàn thân lập tức dựng ngược lên, vọt tới góc khuất nhất kê sát lồng chim để phòng nhìn Diệp Tử Thông.

"Con chim đáng ghét!" Diệp Tử Thông tinh quái tóm lấy lồng chim dùng sức lắc lắc, Tiểu Bát ca bị lắc choáng váng đầu óc đập trái đập phải kêu thảm thiết không ngừng.

"Đừng lắc nữa." Hách Quang Quang nhanh chóng đoạt lại lồng chim, giọng cao không để cho Diệp Tử Thông chạm tới.

Bát ca choáng váng nằm nhoài trên sàn, liêu xá liêu xiêu vừa bò dậy một chút lại ngã xuống.

"Ha ha, nhìn bộ dạng ngu ngốc của nó chơi đùa thật thích." Diệp Tử Thông vừa định tức giận lại bị dáng vẻ chật vật như say rượu của Bát ca chọc cười, vỗ tay “bộp bộp”.

"Đồ xấu xa, cha mi bắt ta ‘từ bỏ’ Bát ca đưa mi không phải để mi hành hạ nó." Hách Quang Quang bắt mắt trừng mắt với Diệp Tử Thông, vì sắp được rời khỏi nơi này, "Nô tính" biến mất, đối mặt với Diệp Thao cùng Diệp Tử Thông không cần phải dè dặt nữa.

"Cô làm sao mà biết phụ thân không muốn ta hành hạ nó?" Diệp Tử Thông bày ra vẻ mặt "Cô hiểu được phụ thân ta chắc" hỏi vặn lại.

Hách Quang Quang á khẩu không trả lời được, hừ một tiếng: "Mi không thích con Bát ca này, cũng đã đồng ý trả lại ta, vậy thì ta là chủ nhân của nó không cho phép người bắt nạt nó."

"Hẹp hời." Diệp Tử Thông lâu bầu một câu, bỏ ý tưởng dọa nạt Bát ca đi, nhăn cầu đảo quanh phòng rồi làm như vô ý hỏi, "Tà thúc thúc nói mấy hôm nữa cô sẽ rời đi?"

Hai mắt Hách Quang Quang nhất thời sáng lên, vui vẻ gật đầu: "Đúng vậy."

Đuôi mắt Diệp Tử Thông nhếch lên, nghi ngờ nói: "Rời khỏi đây làm cho cô vui vẻ như vậy sao?"

"Đương nhiên! Không phải ở nơi này để bị các người ức hiếp lợi dụng, sao ta không vui cho được?" Hách Quang Quang đặt lại lồng chim lên bàn, vỗ về Bát ca vừa bị kinh sợ.

"Không biết tốt xấu, bao nhiêu người muốn vào đây còn không có cơ hội đấy." Diệp Tử Thông cảm thấy mất hứng vì có người ghét bỏ Diệp Thị son trang như vậy.

"Ai thích thì đi mà vào, không liên quan đến bản thiếu gia." Hách Quang Quang dõ dăng một lát thấy Bát ca vẫn còn đang sợ hãi, oán trách trừng mắt nhìn mắt Diệp Tử Thông.

"Cô là nữ nhân."

"Con nít như mi quản ta là nam hay nữ để làm gì? Thật quan tâm." Hách Quang Quang nhéo nhéo gương mặt của Diệp Tử Thông.

Diệp Tử Thông bắt lấy móng sỏ, chăm chú nhìn Hách Quang Quang rồi lại quay sang nhìn lồng chim vài lần, khi Tiểu Bát ca vừa định phát run lên thì cái miệng nhỏ nhắn mới mấp máy khó khăn nói: "Nếu không cô theo bọn ta về trong trang làm thư đồng cho ta đi?"

Hách Quang Quang nghe vậy phụt cười một tiếng, vỗ vỗ bả vai Diệp Tử Thông lắc lắc đầu cười: "Mi nên tìm một đứa trẻ giống mi làm thư đồng mới đúng."

Diệp Tử Thông thất vọng, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi cau lại, như thương lượng hỏi tiếp: "Vậy làm đại nha hoàn trong phòng ta? Để người quản mấy nha hoàn thì sao?"

"Sao lại không muốn để cho ta đi vậy, chẳng lẽ không nhớ xa ta?" Hách Quang Quang lại gần Diệp Tử Thông nheo đôi mắt hạnh, vô cùng đặc ý như mèo ăn vụng, tiếp tục vuron móng sói đùa cợt mò nắn lên gương mặt nhỏ nhắn nhui, "Nhìn mi không tự nhiên thế này, nói thẳng ra không muốn ta đi là được, cứ quanh co lòng vòng, còn nhỏ tuổi sao không thẳng thắn hơn chứ?"

"Cô bớt buồn nôn đi!" Diệp Tử Thông vọt từ ghế nhảy xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn không biết là thẹn hay là giận đỏ phừng phừng, dùng sức chà xát gai ốc trên cánh tay.

"Nhìn mặt đỏ phừng của mi, bị ta nói trúng nên thẹn phải không? Ha ha." Hách Quang Quang rất không cho mặt mũi cười lớn.

"Cô mau biến đi, ta không chịu nổi cô nữa rồi!" Diệp Tử Thông giận dữ hét to một tiếng, dữ dần gườm gườm Hách Quang Quang một lúc rồi xoay người chạy ra khỏi phòng.

"Thật là thẳng nhóc làm người ta vừa tức vừa thương mà." Hách Quang Quang ngưng cười cảm thán, nàng cảm thấy được thái độ của Diệp Tử Thông thay đổi, mặc dù mỗi lần gặp nhau vẫn luôn gay gắt đối đầu, thế nhưng dòng dịch ý với bài xích này đã nhạt hơn rất nhiều.

Lại qua mấy ngày, gần ngày liên thân của Vương gia và Bạch gia, Diệp Thao nói trên đường đón dâu của Bạch gia họn hấn sẽ tìm đúng thời cơ xuống tay, Vương tiểu thư xuất giá chắc chắn sẽ mang theo giáp thảo.

Người nghĩ đến giáp thảo không chỉ có mình bọn hấn, Diệp Thao rất chú trọng đến lần này, đến lúc đó hấn cùng Tả Trầm Châu đều sẽ qua đó, bọn hấn phụ trách mở đường, Hách Quang Quang sẽ tiếp cận với thiên kim Vương gia trộm giáp thảo, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, vật quan trọng đến mức này chắc chắn phải mang theo bên người, đây cũng là vì sao Diệp Thao lại nảy ra chủ ý này với Hách Quang Quang.

Vào đêm, Hách Quang Quang mặc y phục dạ hành đã được may sẵn cho nàng, cùng Diệp Thao, Tả Trầm Châu thi triển khinh công đuổi theo hướng đội ngũ đưa dâu ban ngày vừa rời đi của Vương gia.

Có ám vệ đặc biệt giám thị đội ngũ đưa dâu, bất cứ lúc nào cũng có thể mật báo với Diệp Thao, đề phòng đêm dài lắm mộng, Diệp Thao tính toán bọn họ sẽ ra tay trước để giành lợi thế, tranh thủ đêm nay thu đồ vào tay.

Đội ngũ trên đường đưa dâu xảy ra chút vấn đề, trước khi trời tối không thể tìm được khách điểm ở thành trấn phía trước, vì vậy mọi người đành tìm một rừng cây tương đối an tĩnh ngủ tạm một đêm.

Bởi mang theo giáp thảo cùng mấy xe ngựa đầy ắp của hồi môn, mức độ an toàn rất làm người khác lo lắng, vì vậy những người đi theo đều giương cao tinh thần, đến đêm mấy chục người chia thành hai phần thay phiên canh giữ mấy cái xe ngựa.

Khi ba người Diệp Thao đến vừa qua giờ tử, chính là lúc thân thể mọi người mệt mỏi nhất, ban ngày ba người đã cố ý ngủ bù nên lúc này đang dồi dào sinh lực, những đại hấn đưa dâu chạy cả một ngày đường không thể bì được.

Ám vệ ẩn trong tối ở một nơi bí mật gần đó xuất hiện thấp giọng bẩm báo nói Vương tiểu thư cùng nha hoàn đã vào trong rừng đi tiểu, qua một khắc đồng hồ vẫn chưa thấy ra ngoài.

Hách Quang Quang nhìn sang, thấy có vài người đã sốt ruột, muốn vào rừng tìm cả chủ lẫn tớ, một số người khác thì phản đối, nói đại cô nương nhà người ta có thể diện, sao có thể để cho những người thô thiển như bọn họ đi tìm, đoán rằng có lẽ ăn gà rừng nướng nên bị đau bụng nhanh chóng sẽ trở lại thôi.

Vương tiểu thư không có ở đây nên bọn họ không tiện hiện thân, ba người ẩn trong bóng tối lặng lẽ đợi thời cơ.

Qua nửa khắc sau vẫn chưa thấy người trở lại, thấy thế mọi người nóng nảy, người dẫn đầu nói: "A Nhị, A Tam theo ta vào trong tìm."

Ba đại hấn cầm đuốc vào trong rừng tìm người, một nửa người đang ngủ vì tiếng ồn cũng thức dậy bắt đầu lo lắng.

"Có người tới." Diệp Thao đột nhiên lên tiếng thăm thì, tròn mắt đen sắc bén nhìn về phía đông nam trong rừng.

Tả Trầm Châu nhìn sang, phút chốc lắng nghe về mặt cũng trở nên thận trọng, hai người liếc mắt nhìn nhau, cùng trao đổi tin tức: có cao thủ tới.

Nhĩ lực của Hách Quang Quang không bị được hai người này, không nghe được gì, nhưng vẫn ngưng thở không dám lên tiếng.

Lúc này một đại hấn trong đó vội vã chạy về, nóng nảy hô to: "Đại sự bất ổn, bên trong không biết ai đã bày trận sát thiên đao, tiểu thư nhất định đã bị nhốt ở trong không ra được!"

"Cái gì? Vậy phải làm sao bây giờ?" Mọi người trở nên rối loạn, người một câu ta một câu bắt đầu tranh chấp nên làm thế nào.

Thừa dịp hỗn loạn, Diệp Thao ra hiệu bằng mắt cho Tả Trầm Châu, sau đó lặng lẽ tiếp sát gần về phía "Cao thủ" ở hướng đông nam.

Tà Trầm Châu khẽ kéo tay áo Hách Quang Quang ý bảo nàng đi theo sau hán, hai người một trước một sau đi vào nơi Vương tiểu thư mất tích.

Có người đề nghị đem nhiều người vào trong xem xét, nhưng lại sợ xe ngựa bị cướp, phần nhiều người không dám rời đi, vì vậy chỉ để cử ba người vào trong.

Tà Trầm Châu mang theo Hách Quang Quang nhảy lên cây, khi ba gã đại hán đi tới thì cầm chuôi dao đánh bất tỉnh bọn họ.

Mắt thấy đã giải quyết xong người, Hách Quang Quang nhảy khỏi cây, lúc rơi xuống đất không phát ra bất kì tiếng động nào, làm cho Tà Trầm Châu thoáng tán thưởng.

"Ai? !" Nơi xa truyền đến tiếng đánh nhau, bọn đại hán đưa đầu nháo nhác tóm lấy mọi thứ vây quanh xe chờ sẵn quân địch.

Tà Trầm Châu không để ý, mang theo Hách Quang Quang tiếp tục bước về phía trước có ánh sáng, sau khi đánh bất tỉnh hai người canh giữ trận pháp, giờ được nghiên cứu trận pháp đang dùng cây cối cao lớn vây lại, những cây này cây nào cũng to khỏe, có thể thấy được thiết lập của trận pháp này đã có chút bản lĩnh rồi.

"Sao mà không đi nữa?" Hách Quang Quang đứng bên cạnh Tà Trầm Châu nghi ngờ hỏi.

"Đây là trận pháp, chưa dò cửa đã đi vào không phải muốn chết sao?" Tà Trầm Châu tròn mắt nhìn Hách Quang Quang một cái, cảm thấy nữ nhân này thật sự ngốc đến mức không có thuốc nào cứu được.

"Sao mà muốn chết? Trận pháp này rất đơn giản." Hách Quang Quang cẩn thận dò xét trận pháp thêm vài lần vẫn không hiểu ra sao trả lời.

"Đơn giản? Giờ không phải lúc để khoác lác đâu!" Nếu không phải Hách Quang Quang còn chỗ để dùng, hán thật sự rất muốn đánh bất tỉnh nàng ngay lập tức.

Trận pháp trước mắt làm người ta hồ đồ, làm người ta cảm thấy rằng những cái cây này đang di chuyển, phương hướng sẽ biến hóa không ngừng, một khi lâm vào trong trận, trừ phi hiểu được phương pháp phá giải, nếu không ở nơi này đi tới đi lui phương hướng biến hóa đừng mong có thể thoát thân.

"Ta không hề khoác lác, trận pháp này ta đã thấy, ta vào tìm Vương tiểu thư, ngươi không dám vào thì ở đây coi chừng đi." Hách Quang Quang nói xong liền nhấc chân vào trong trận, vừa đi vào trận pháp lập tức biến, cả người biến mất tựa hồ không, làm cho Tà Trầm Châu muốn kéo nàng lại mà không kịp.

Sang trái hai, sang phải ba, lui một trái ba lui bốn. Hách Quang Quang lẩm nhẩm khẩu quyết Hách Đại lang đã từng dạy cho nàng, thuần thực xuyên qua trận pháp đang không ngừng biến hóa, ánh mắt trong sáng không chút nào bị cảnh tượng trước mắt mê hoặc.

Khoảng nửa ly trà sau, Hách Quang Quang nghe thấy có tiếng nữ tử kêu cứu mạng, dừng lại cẩn thận xác định phương hướng, sau đó cẩn thận từng chút một tìm kiếm theo khẩu quyết.

"Vương tiểu thư?" Rất nhanh sau đó Hách Quang Quang đã tìm được người, Vương tiểu thư mặc giá y đỏ thắm đang chột vọt ngồi dưới đất gục lỵ.

"Ngươi là ai?" Nhìn thấy Hách Quang Quang toàn thân hắc y, Vương mỹ nhân vốn đang sợ hãi lại càng khẩn trương hơn.

"Đừng quan tâm ta là ai, ta tới để cứu cô." Hách Quang Quang đi tới vươn tay muốn kéo nàng ta dậy, nhưng lại bị tránh được.

"Nam nữ thụ bất thân." Vương tiểu thư tránh tay Hách Quang Quang, tự đứng lên ánh mắt trong veo mà lạnh lùng hỏi, "Công tử thật sự có thể ra khỏi đây?"

"Ta có thể đi vào đương nhiên cũng có thể ra ngoài, nghe nói nha hoàn của cô cũng đã vào đây, nàng ta đâu rồi?" Hách Quang Quang hỏi.

"Lạc mất rồi."

"Theo ta đi tìm nàng ấy." Hách Quang Quang tốt bụng đề nghị.

Nghe thấy Hách Quang Quang nói có thể đi ra ngoài, trái tim Vương tiểu thư vẫn đang treo lơ lửng cuối cùng cũng buông xuống, đi theo sau Hách Quang Quang tìm người.

"Không được, áo giáp quá lợi hại, cô đi như vậy chắc chắn sẽ lạc, cầm tay ta đi." Hách Quang Quang đưa tay ra, thấy đối phương thà rằng lạc đường còn hơn mất danh tiết, thở dài nhẹ nhàng nói, "Ta là nữ nhân, vì dễ dàng hành động mới giả nam, không tin cô nhìn cổ ta xem, không có hầu kết."

Thấy Hách Quang Quang thật sự không có hầu kết, thân hình lại nhỏ hơn so với nam nhân bình thường, Vương mỹ nhân rốt cuộc cũng không còn để phòng mà vươn tay cầm lấy tay Hách Quang Quang nói: "Làm phiền vị. cô nương này."

Không bao lâu cũng tìm thấy nha hoàn khóc đến lạc cả giọng, Hách Quang Quang mỗi tay một người mang theo hai người xuất trận.

Vì dễ dàng tìm được nha hoàn lạc đường, Vương mỹ nhân đã tin tưởng bản lĩnh của Hách Quang Quang, cảm kích nói: "Đa tạ ân cứu mạng của cô nương, đại ân đại đức này không biết báo đáp thế nào cho phải."

Hách Quang Quang không hề khách khí, trực tiếp làm rõ mục đích: "Muốn báo đáp cũng không khó, đưa giáp thảo cho ta là được."

"Tiểu thư, đừng!" Nha hoàn nghe vậy lớn tiếng kêu lên.

"Sao vậy? Ta cứu hai mạng của các cô đôi lấy vài cọng cỏ rất quá đáng sao?" Hách Quang Quang trợn mắt quát.

Vương mỹ nhân cúi đầu không trả lời ngay, siết tay một lúc lâu mới buông ra, gật gật đầu nói: "Được, chỉ cần cô dẫn chúng ta xuất trận, giáp thảo là của cô."

"Tiểu thư."

"Một lời đã định." Hách Quang Quang nhếch miệng cười, không ngờ lấy được dễ dàng như vậy, vui mừng kéo hai người đi ra ngoài.

Lúc ra khỏi trận không hề thấy Tả Trầm Châu, Hách Quang Quang có chút buồn bực, nhưng không có thời gian quan tâm đến việc này, đưa tay tới trước mặt Vương mỹ nhân, nói: "Lấy giáp thảo ra đi."

Vương mỹ nhân chậm rãi có chút không tình nguyện sờ tay vào ngực, lấy ra dùng khăn tay bọc giáp thảo lại.

"Tiểu thư, đây là vật đã hứa cho cô gia." Về mặt nha hoàn cầu xin gấp đến độ dậm chân.

(cô gia: anh, cậu: bố mẹ gọi con rồ)

"Cô gia không biết võ, cho hấn có tác dụng gì?" Vương mỹ nhân lạnh giọng trả lời, hít sâu một hơi đặt bảo bối quý giá vào trong tay Hách Quang Quang, "Đây chính là giáp thảo, coi như để tạ ơn ân cứu mạng của cô nương."

Hách Quang Quang nhận lấy, muốn mở khăn nhìn thứ người người muốn cướp đoạt cuộc như thế nào, một đôi tay nhỏ nhắn xinh đẹp đột nhiên với qua cầm tay nàng ngăn cản.

"Hương Nhi về trước đi, ta có lời muốn nói với vị cô nương này về giáp thảo." Vương mỹ nhân ra lệnh.

"Vâng." Hương Nhi bắt đầu rời đi.

Sau khi Hương Nhi đi xa, Vương mỹ nhân chợt tuôn ra một tràng cười kì dị, thủy mâu mỹ lệ dụ người chống lại hai mắt nghi hoặc của Hách Quang Quang, dùng thanh âm mềm mại nhưng quỷ dị nói: "Hôm nay coi như ân nhân xui xẻo, thật có lỗi."

Một luồng lạnh lẽo chợt xông lên toàn thân, trực giác Hách Quang Quang cảm thấy không ổn, dùng sức hất bàn tay mềm mại của Vương mỹ nhân thoát thân, kêu lớn: "Có ai không!"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Trọng thương

Một đạo kinh phong từ đằng sau đánh tới, Hách Quang Quang nhờ vào khinh công linh hoạt trốn ra hơn phân nửa chuồng phong, nhưng vai phải vẫn bất hạnh bị chuồng phong quét qua, thăng bằng của cơ thể bị ảnh hưởng trở nên lảo đảo, chỉ trong chốc lát tri hoãn này, người phía sau liền đuổi theo, lần này đối phương không chút lưu tình, chuồng phong bén nhọn lại lần nữa nặng nề đánh lên lưng Hách Quang Quang.

Phun ra một ngụm máu tươi, đau đớn đến tan lòng nát dạ từ sau lưng đánh tới, Hách Quang Quang không thể đứng được, nặng nề té ngã trên mặt đất, cảm giác choáng váng dần dần ập tới.

Ai sẽ nghĩ tới thiên kim tiểu thư của Vương gia xinh đẹp dịu dàng như vậy lại có võ công, người nào có thể nghĩ đến nàng sẽ ác độc đến nỗi muốn đẩy ân nhân cứu mạng vào chỗ chết đây?

"Vị, vì sao. . ." Miệng chảy máu, Hách Quang Quang suy yếu hỏi.

"Không tại sao, là ngươi xui xẻo, ta đang lo không tìm được thời cơ tốt để chạy trốn, ngươi liền ngốc nghếch tự đưa tới cửa. Ném ngươi vào trong trận pháp rồi dùng lửa thiêu chết, còn ta mặc y phục của ngươi chạy trốn, không bao lâu tin tức Vương Tây Nguyệt bị thiêu chết sẽ truyền ra, như vậy ta sẽ không bị người nhà lợi dụng định đoạt gả cho cái tên Bạch gia bại hoại đó." Vương Tây Nguyệt vừa nói vừa nhanh chóng mặc y phục của Hách Quang Quang vào, sau đó cởi áo khoác của mình xuống cho Hách Quang Quang mất d'f/lq/d đang trợn trắng muốn ngất mặc vào, có lẽ là cảm thấy áy náy, muốn cho Hách Quang Quang chết có thể hiểu vì sao mình chết.

"Không ngờ khiến nha hoàn của ta làm người chết thay, trên đường lại không thấy nữ nhân có thân hình tương tự, cũng đành phải uất ức ngươi, ai bảo

ngươi có ý đồ xấu với giáp thảo! Nhân tiện nói cho ngươi biết một bí mật, thật ra thì giáp thảo không thích hợp để nữ nhân sử dụng, ngươi cảm cũng là vô ích!" Đợi xong y phục, Vương Tây Nguyệt mắt nhìn xuống Hách Quang Quang hơi thở mỏng manh, dịu dàng cười nói, "Vì ngươi đã cứu ta một mạng trước khi ngươi chết ta sẽ tốt bụng cho ngươi được biết một chút về hình dáng thật sự của giáp thảo."

Vứt "giáp thảo" trong bọc khăn tay, Vương Tây Nguyệt lấy giáp thảo thật từ trong ngực ra quơ quơ trước mắt Hách Quang Quang nói: "Cái này mới đúng, thấy rõ ràng chưa? Giờ thì ngươi có thể nhắm mắt yên nghỉ rồi."

Lấy lại giáp thảo màu vàng nhạt nhỏ bằng lòng bàn tay, Vương Tây Nguyệt kéo cánh tay Hách Quang Quang, đi đến chỗ xa hơn của trận pháp, mới vừa bước được một bước, sau lưng đột nhiên truyền đến một giọng nói của nam nhân: "Hách Quang Quang?"

Thân thể mềm mại của Vương Tây Nguyệt chấn động, buông tay ra muốn trốn, kết quả đúng lúc này Hách Quang Quang đột nhiên té xỉu, không cẩn thận bị năng giữ chặt eo áp đè trên mặt đất.

"Cút ngay!" Nghe tiếng bước chân đang đến gần Vương Tây Nguyệt khăn trương, hoa dung thất sắc dùng lực đẩy Hách Quang Quang đang đè nặng trên ngực nàng ra, tung người biến mất trong màn đêm.

Diệp Thao và Tả Trầm Châu đã tìm đến, khi thấy Hách Quang Quang mặt đầy máu té xỉu trên đất, sắc mặt đại biến, chạy tới hoảng sợ hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Hách Quang Quang vô lực mở hai mắt ra, con mắt không tiêu cự "nhìn" hai người, nghe được âm thanh của bọn hắn, biết mình sẽ không chết, ngay lập tức tâm trạng được thả lỏng, hao hết hơi sức giờ tay lên đưa giáp thảo trong ống tay áo mới vừa lúc "té xỉu" trộm từ trên người Vương Tây Nguyệt, dùng giọng nói suy yếu như con muỗi nói: "Trộm... Rồi... Đi..."

Nàng là muốn nói: giáp thảo đã trộm được, ta có thể đi rồi.

Hỗn loạn, lực phủ ngũ tạng như lệch khỏi vị trí, ngay cả thở một hơi đều khó chịu chứ đừng nói là muốn hít thở, chương pháp của Vương Tây Nguyệt hung dữ, xuống tay rất nặng, nếu công lực mạnh hơn chút nữa, chắc chắn Hách Quang Quang một chương liền mất mạng.

Hách Quang Quang nằm trong trong phòng ám, trên người đắp ba tầng chăn gấm mềm mại thật dày, nhưng vẫn lạnh đến nổi cả người run cầm cập.

Vừa đau vừa lạnh luân phiên, thân thể vốn bị thương nặng càng thêm khó chịu, sắc mặt tái nhợt môi tím bầm, từ sau khi châm cứu nàng liền lúc mê lúc tỉnh, dù tỉnh mắt cũng vô lực mở ra, chỉ có thể mơ hồ cảm thấy bên trong nhà có người nhỏ giọng nói chuyện, cụ thể nói cái gì nàng không rành bận tâm.

"Không ngờ lại bị thương nặng như vậy." Ngồi ở phòng ngoài Tả Trầm Châu nghe đại phu trong trang hồi báo rất là kinh ngạc, như có điều suy nghĩ nói: "Sau lưng có chương ấn màu xanh tím, người bị thương lại cả người rét run, đây chính là Huyền Âm chương, chương pháp âm hàn như thế chỉ có nội lực cực dương mới có thể khắc chế, may mắn người nọ công lực còn chưa luyện thành, nếu không cái chúng ta mang về chỉ sợ sẽ là một cỗ thi thể đông cứng."

"Thân hình người kia rõ ràng là con gái, mới vừa lại có tin đồn nói Vương tiểu thư mất tích, chẳng lẽ đúng là Vương tiểu thư đã thương Hách Quang Quang?" Ngón tay Diệp Thao gõ nhẹ lên bàn, giọng nói có chút khó có thể tin và không xác định.

"Nha hoàn kia nói trước khi tiểu thư nhà nàng mất tích cùng ở một chỗ với cô gái mặc áo đen có ý đồ muốn lấy giáp thảo, đúng là chỉ Hách Quang Quang! Người của chúng ta một mực theo dõi đội ngũ đưa dâu, trên đường không có cô gái khả nghi nào khác xuất hiện, như vậy có thể thấy khả năng người đã thương là Vương tiểu thư cực lớn." Tả Trầm Châu phân tích từng điểm một, đối d'đ/lq/d với sự thật cô gái ác độc không chỉ có võ còn muốn giết người diệt khẩu rất có thể là Vương tiểu thư này cũng cảm thấy khó có thể tin được.

"Sự thật đến tốt cùng như thế nào cũng chỉ có thể đợi nàng tỉnh lại mới có thể biết được." Diệp Thao giờ tay lên nhẹ nhàng vuốt vuốt vai trái, nơi này bị người che mặt đánh một chương, hẳn có thân công hộ thể tuy không đáng ngại, nhưng trong thời gian ngắn cánh tay trái đừng nghĩ vận công.

"Hiện tại mặc dù tính mạng Hách Quang Quang không đáng lo, nhưng sợ là... Thân thể nàng không như ta và ngươi, Hạ lão đầu lại không có ở đây, không biết nàng có thể chịu đựng hành hạ qua được mấy ngày nay hay không." Tả Trầm Châu dùng khước mắt liếc Diệp Thao, mặt khoa trương thờ dãi.

"Ngươi muốn nói gì?" Mắt Diệp Thao lóe lên không kiên nhẫn.

"Không muốn nói gì, chính là cảm thấy người ta là một nữ nhân vì lấy giáp thảo ngay cả mạng cũng suýt mất, mà chúng ta thân là đầu sỏ gián tiếp gây nên nếu không tận tâm cứu nàng thì thật là không có lương tâm, ngươi cảm thấy thế nào?"

Diệp Thao khẽ cau mày, nấp máy môi: "Ta bị thương."

"Ha ha." Tả Trầm Châu lắc đầu cười khê, nhìn Diệp Thao trầm mặt không nhúc nhích nói: "Bị thương không phải lý do chứ? Theo ta thấy, ngươi là sợ đụng thân thể của nàng phải chịu trách nhiệm." Tả Trầm Châu sáng tỏ mà nói, trong giọng nói mang theo mấy phần hả hê, không có cách nào, âm hàn chương trong người Hách Quang Quang chỉ có một thân cương dương nội lực của Diệp Thao mới có thể hóa giải được.

Diệp Thao dùng khước mắt quét Tả Trầm Châu một cái, không mở miệng, rõ ràng không muốn tiếp tục đề tài này.

Tả Trầm Châu bởi vì cầm được giáp thảo, hơn nữa sau khi xác định nó là hàng thật tâm tình không tệ, giả vờ nhìn không hiểu sắc mặt Diệp Thao, tốt bụng đề nghị: "Thật ra thì ngươi có thể lên lên vận công chữa thương cho nàng, Hách Quang Quang đang hôn mê sẽ không biết được chuyện này, về phần những người khác, chỉ cần ngươi không nói thì ai biết? Dùng nội lực của ngươi hóa giải âm hàn khí đang tàn sát bừa bãi trên người nàng, nàng có

thể chịu ít đau khổ hơn, như thể không d'đ/t/q/d phải lương tâm của người cũng đỡ cần rút hơn một chút sao? Hơn nữa coi như tính đến tình huống xấu nhất cũng không sao, thu nằng làm thiệp là được, người lại không thiếu ít bạc nuôi một người thiếp."

"Nói đủ chưa!" Diệp Thao trừng qua.

"Ta đây không phải tốt bụng nghĩ kẻ giúp người sao? Không thích nghe coi ta như chưa nói." Tả Trầm Châu ngậm miệng không nói.

Diệp Thao đề xuống cảm tức đối đãi tài trầm giọng nói: "Giáp thảo đã đến tay ít ngày nữa chúng ta hãy rời đi, Ngụy triết không lấy được giáp thảo sẽ không dễ dàng buông tha, mấy ngày gần đây người ra ngoài làm việc cẩn thận một chút."

"Thương thế của hân không nhẹ hơn người là bao, huống chi hân còn phải bận tâm danh hiệu 'Vô Trạng Nguyên', làm việc không dám khoa trương, chúng ta không cần lo lắng quá mức." Tả Trầm Châu không có chút lo lắng nào.

Diệp Thao suy nghĩ một chút cũng cảm thấy có lý, chân mày hơi giãn ra nói: "Ngày mai liền sắc giáp thảo cho Tử Thông uống đi." Sớm ngày giải quyết giáp thảo sớm được yên tâm.

"Được liệu liên quan mua gần như đủ rồi, ngày mai có thể làm."

Lúc này một nha hoàn đột nhiên từ trong phòng chạy ra ngoài lo lắng nói: "Trang chủ, Tả Hộ Pháp, không xong, Hách cô nương nằng, nằng giống như chết."

"Cái gì?" Diệp Thao và Tả Trầm Châu nghe vậy kinh hãi lập tức đứng lên.

"Mới vừa rồi không phải đại phu nói không có lo lắng đến tính mạng rồi sao?" Tả Trầm Châu nghiêm túc hỏi.

"Nô tỳ cũng không rõ ràng, mới vừa dứt thuốc cho Hách cô nương uống, nằng chỉ uống một hai ngụm, sau khi nằm xuống không bao lâu liền bắt đầu run lên dữ dội, sau đó, sau đó liền không nhúc nhích. . ." Sắc mặt nha hoàn có chút tái nhợt, lời nói có chút lắp bắp.

"Ta đi xem một chút." Diệp Thao cau mày xoay bước lớn tới trong phòng.

Tả Trầm Châu kinh ngạc nhướng nhướng mày, trong mắt lóe lên ý cười bồn chồn, gờ tay lên ngăn cản nha hoàn muốn đi theo nói: "Theo ta ra ngoài, trước khi Trang chủ ra ngoài người không được tiến vào."

"Vâng." Nha hoàn không rõ chân tướng liếc nhìn về mặt hồ ly của Tả Trầm Châu, đi theo hân cứ ba bước lại quay đầu lại, không yên tâm lắm mà ra khỏi phòng.

Diệp Thao đi về phía giường nồng đậm mùi thuốc, dứt thuốc hơn phân nửa là lãng phí, mặc dù nha hoàn đã dọn dẹp sạch sẽ, nhưng mùi thuốc đắng chát lưu lại trong phòng chưa kịp tản đi, mùi thuốc đậm nhất khi tiến đến gần chiếc giường.

Hách Quang Quang không nhúc nhích nằm lỳ ở trên giường, trên người bọc cái chăn thật dày, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt cùng trầm lặng, gối trên gối sứ mặt hướng ra ngoài, hai mắt nhắm chặt, bộ dáng an tĩnh này đúng là không khác biệt lắm so với chết.

Duỗi ra ngón tay đặt sát lỗ mũi Hách Quang Quang, nhũ lông mày tỉ mỉ cảm giác, một luồng hơi ấm nhạt đến rất dễ bị lơ là quanh quẩn ở đầu ngón tay.

Tâm trạng hơi buồn lờ, Diệp Thao do dự một chút, đưa bàn tay vào trong chăn đặt lên mạch ở cổ tay mảnh khảnh của Hách Quang Quang, mặc dù không nghiên cứu về y thuật, nhưng lấy một chút hiểu biết của người luyện võ về mạch đập, lúc này mạch đập hỗn loạn không có trình tự, lập tức liền biết tình trạng của Hách Quang Quang vô cùng không ổn.

Không dám trì hoãn, Diệp Thao cởi giày lên giường, cởi rèm xuống, sau khi nhắm mắt lại hít sâu một hơi gờ tay lên vạch ra toàn bộ chẩn trên người Hách Quang Quang.

Ngay tức khắc, một làn da trắng như ngọc đập vào mắt, chỉ là trên cái lưng bóng loáng tinh tế có một chường ấn màu xanh tím chói mắt, chường ấn giương nanh múa vuốt in trên một vùng trắng nõn, đột ngột phá hư mỹ cảm giống như trên mỹ ngọc thượng đẳng khảm một con ruồi.

Không có chẩn giữ ấm, thân thể Hách Quang Quang co rúm mấy cái dường như không thể nhận ra, sau đó lại im lìm bất động.

Diệp Thao ngồi xếp bằng ở trên giường, cánh tay phải kéo Hách Quang Quang đang ở giữa ranh giới của sự sống và cái chết lên đặt trước người, hít sâu ép buộc mình không bị mùi thối cơ thể của cô gái mê hoặc, cánh tay trái bởi vì bị thương nên đang quấn băng, vì vậy chỉ có thể dùng một cánh tay, như vậy cực kỳ phiền toái, hơn nữa Hách Quang Quang đang hôn mê, thân thể mềm như bông không thể nào dựng lên nổi.

Sau khi cố định một bên thân thể nằng bằng gối sứ và chẩn một cách khó khăn, hân đã mệt mỏi đến đầu đầy mồ hôi.

Hách Quang Quang trúng Huyền Âm chưởng, tổn thương tới phổi, để có thể vận công giúp nằng tiêu trừ hàn độc lại không tẩu hỏa nhập ma, phương pháp an toàn nhất chính là đưa chân khí trực tiếp từ lòng bàn tay vào trên vai trần của nằng.

Tay Diệp Thao để trên da thịt trắng nõn mềm mại của Hách Quang Quang, nhắm mắt lại mặc niệm mấy câu tịnh tâm chú để tĩnh tâm lại, bắt đầu đưa từng chút thuần dương chân khí hùng hậu của mình vào cơ thể Hách Quang Quang, dẫn luồng chân khí chạy chậm chậm theo kinh mạch trong cơ thể nằng, dần dần hóa giải hàn độc đang tàn sát bừa bãi khắp nơi.

Ban đầu sắc mặt Hách Quang Quang tái nhợt như tờ giấy, sau một nén hương sắc mặt đã từ từ khôi phục huyết sắc, hô hấp vốn yếu ớt đến dường như không có đã trở nên rõ ràng, chỉ là vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, đầu cúi thấp thân thể vô lực tựa vào bàn tay sau lưng.

Trần Diệp Thao đầy mồ hôi hột, trên mặt hiện ra vẻ mệt mỏi, một khắc cũng không dám dừng lại tiếp tục điều khiển chân khí, cho đến khi bức tia hàn độc cuối cùng trong cơ thể Hách Quang Quang ra bên ngoài mới thu hồi chân khí.

Đêm hôm trước so chiều cùng Ngụy triết đã tổn hao một phần công lực của Diệp Thao, lúc này lại vì Hách Quang Quang trị thương hao tổn tinh lực nhiều hơn, mệt mỏi không chịu nổi, cần trở về phòng tĩnh tọa điều hòa nội tức ngay lập tức.

Hiện tại sắc mặt của hai người đôi chỗ, sắc mặt của Hách Quang Quang trở nên hồng nhuận, còn Diệp Thao lại tái nhợt một mảnh.

"Phốc", Hách Quang Quang phun ra một miệng lớn máu đen, sau lưng bởi vì mất đi bàn tay Diệp Thao chống đỡ, thân thể mềm mại vô lực ngã ra sau, trực tiếp đổ vào lồng ngực có hơi thở nam tính của Diệp Thao.

Mới vừa rồi là trị thương, không thể tránh được thân cận da thịt, lúc này hàn độc trong người Hách Quang Quang đã được thanh lọc, tình huống liền khác nhau rất lớn, thân thể Diệp Thao chợt cứng đờ, mắt mở to, kéo y phục đặt ở đầu giường qua mặc bừa vào người Hách Quang Quang, sau đó thả người không dấu hiệu tỉnh dậy trở về giữa giường, trong lúc vội vàng động tác hơi chút thô lỗ.

Hách Quang Quang bởi vì bị nắm đau cánh tay nhũn mỳ "Úm" một tiếng, Diệp Thao giật mình lập tức buông tay ra, cố ý coi thường không khí mập mờ giữa hai người, kéo chân phũ lên người nàng.

Lần nữa cánh tay trái Hách Quang Quang hướng ra ngoài, Diệp Thao kéo lại chặn khỏe mắt dư quang đột nhiên quét qua một chút đỏ thắm, không tự chủ nhìn sang, chỉ thấy trên cánh tay trái trắng bóc như Bạch Tuyết của nàng in một dấu thủ cung sa tượng trưng trình tiết của người con gái. . .

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nổi, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Hù chết

Người Hách Quang Quang không hề lạnh nữa, hai cái lò mới mang thêm vào trong phòng liền mang ra gian ngoài, hàn độc đã giải hết nhưng phổi bị tổn thương, trong chốc lát thân thể không có cách nào khôi phục như trước, mơ màng nằm trên giường hai ngày, từ trước đến nay đây là lần nàng bị thương nặng nhất, thiếu chút nữa đã vào Quỷ Môn Quan rồi.

Lúc hấp hối sắp chết thì Hách Quang Quang nhìn thấy cha cùng mẹ xinh đẹp tới đón nàng, hai người đuổi tay về phía nàng cười nói muốn dẫn nàng đi cùng.

Rốt cuộc cũng gặp được người thân nàng vẫn nhớ nhưng, Hách Quang Quang bị giày vò đau đớn không muốn sống, không chút do dự, bước về phía cha mẹ thân thiết, chỉ lát nữa là có thể cách xa đau đớn đoàn tụ cùng cha mẹ vẫn luôn cung chiều nàng, kết quả tự dung một nguồn sức mạnh xuất hiện, lôi nàng về.

Đang lúc giây dựa, Hách Quang Quang thấy cha mẹ cười hiền lành phát phát tay nói lời từ biệt với nàng, sau đó biến mất không dấu vết, gấp đến độ nàng vừa kêu vừa khóc, nhưng kêu mãi bóng dáng cha mẹ cũng không trở về.

"Cha. . . Mẹ. . ." Trong lúc mê man, Hách Quang Quang nói mơ, khỏe mắt vương lệ, dung nhan thanh tú gầy gò một vòng điểm một vệt nước mắt khiến người ta thương xót, nếu không phải bị trọng thương, tình cảnh ấy sợ là từ trước đến giờ không bao giờ xuất hiện trên mặt Hách Quang Quang, người không biết mềm mại là cái gì.

Diệp Thao đứng ở đầu giường mím môi nhìn Hách Quang Quang đang ngủ khóc đến đau lòng, chân mày khẽ nhíu: "Tỉnh lại nhanh! Chúng ta phải lập tức rời khỏi đây, nếu d'đ/lq/d đến lúc đó ngươi còn là bộ dáng nửa sống nửa chết này, đừng trách ta vô tình ném ngươi lại mặc ngươi tự sinh tự diệt!"

Giống như cảm thấy uy hiếp, Hách Quang Quang chưa tỉnh lại từ trong cơn ác mộng run run, nước mắt hơi dừng lại.

"Phụ thân, ngươi xem nàng sợ." Diệp Tử Thông chỉ vào Hách Quang Quang không hề nửa nói mơ nữa ngạc nhiên nói.

"Đừng ở chỗ này quá lâu, con còn phải trở về phòng uống thuốc." Diệp Thao nhàn nhạt nói với nhi tử đang đứng ở bên cạnh.

"Tử Thông biết." Diệp Tử Thông bởi vì sử dụng giáp thảo, thân thể còn quá nhỏ có chút khó có thể chịu đựng năng lượng bá đạo của giáp thảo, vì vậy mỗi ngày đều uống hai lần thuốc, hơn nữa có người lấy nội lực hỗ trợ, để có thể nhanh chóng an toàn hấp thu năng lượng.

Diệp Thao nhìn Hách Quang Quang một cái sau đó xoay người rời đi.

Được tự do mắt Diệp Tử Thông vụt sáng nhẹ nhàng lại gần trước giường Hách Quang Quang, nhìn chăm chăm hai mắt nhắm chặt của nàng nói: "Này,

sao người còn không tỉnh?"

Hách Quang Quang không đáp lại.

"Nói cho người biết, nếu không tỉnh ta sẽ lột sạch lông Bát ca!" Diệp Từ Thông học giọng uy hiếp của Diệp Thao vừa nãy nói.

Lông mi giật giật, bị quấy rầy giấc ngủ, mặt Hách Quang Quang hiện ra một tia không kiên nhẫn.

Lông mày Diệp Từ Thông giương lên, nghiêm mặt thờ phỉ phò nói: "Dám chê ta phiền? Người đợi đó!" Nói xong vội vã chạy đi.

Rốt cuộc cũng yên tĩnh, chân mày Hách Quang Quang giãn ra tiếp tục ngủ say, chỉ là chưa được bao lâu, âm thanh phiền phức này lại tới, lần này không chỉ có đứa bé, lại còn có thêm một con chim.

"Người tỉnh hay không tỉnh?" Diệp Từ Thông xách theo lông chim đứng ở trước giường Hách Quang Quang hỏi, thấy Hách Quang Quang vẫn như cũ không để ý tới người khác, khóe miệng nâng lên ý đùa dai, hip mắt quét về phía Bát ca co rúm lại thành một đoàn đang tỏ ra đáng thương mà nhìn hẩn.

"Tha mạng, tha mạng." Bát ca bị hù dọa lớn tiếng cầu xin tha thứ.

"Lời này kêu cho chủ từ ngủ như heo kia của người nghe đi." Dứt lời, đôi tay Diệp Từ Thông nắm lông chim bắt đầu lay động lên xuống trái phải một cách ác liệt, bị lắc sắp mất nửa cái mạng, tiểu Bát ca thê lương kêu lên.

Tiếng cười của Diệp Từ Thông hòa cùng tiếng thét chói tai của tiểu Bát ca, khiến trong phòng nhất thời loạn thành một đoàn.

Hách Quang Quang bị nháo đến choáng váng đầu óc, kháng nghị lắc đầu mấy cái, lúc âm thanh chẳng những không ngừng còn có khuynh hướng tệ hại hơn, rốt cuộc cau mày mở mắt tỉnh lại.

"Đã tỉnh rồi hả? Ta còn tưởng rằng người không quan tâm đến sống chết của tiểu Bát ca cơ." Diệp Từ Thông thấy Hách Quang Quang tỉnh, lộ ra đạt được mục đích ý xấu, tốt bụng bỏ qua cho Bát ca bị giày vò nằm ở trong lòng không đứng nổi, đặt lông chim ở đầu giường.

Sáng sớm hôm qua Hách Quang Quang mới tỉnh, nhưng bởi vì thân thể suy yếu, trừ lúc uống thuốc và ăn cơm ra thỉnh thoảng tỉnh lại trong chốc lát, phần lớn thời gian đều là hôn mê.

"Người. . ." Cổ họng Hách Quang Quang rất khô, âm thanh phát ra có chút khó khăn.

"Người đâu, nằng tỉnh." Diệp Từ Thông hướng ra ngoài hô.

Nha hoàn giữ cửa nghe vậy lập tức đi vào, sẵn sóc bụng nước ấm chuẩn bị ở trên bàn lên giúp Hách Quang Quang uống.

"Tiểu thư trước tiên đừng ngủ, nô tỳ sẽ đi bụng thức ăn đến ngay." Giọng nha hoàn cung kính một cách thần kỳ, chỉ là Hách Quang Quang vẫn ngần ngại nên không nhận thấy điều khác thường.

"Ừ." Hách Quang Quang nhẹ nhàng gật đầu, ngủ quá lâu đột nhiên tỉnh lại, suy nghĩ phần lớn còn đắm chìm trong mộng cảnh, cộng thêm nhức đầu, mắt vừa đau vừa sưng, về mặt chợt có chút hoảng hoảng hốt.

"Bộ dáng ngây ngô này của người thật xấu xí." Diệp Từ Thông ghét bỏ quan sát ánh mắt đăm đăm cùng vẻ mặt ngây ngô của Hách Quang Quang.

"Chủ nhân. . . Cứu mạng" Tiểu Bát ca run rẩy thân thể nhỏ bé tội nghiệp mà nhìn Hách Quang Quang, âm thanh rung động so với thân thể còn lợi hại hơn.

Hách Quang Quang theo tiếng động nhìn qua, nhìn thấy Bát ca giống như mới vừa đánh nhau xong, ánh mắt rốt cuộc có hồn một chút, mắt hứng trừng mắt về phía Diệp Từ Thông, khàn khàn nói oán trách: "Người lại bắt nạt Bát ca của ta."

"Ai bảo người nửa sống nửa chết? Chỉ bằng bộ dáng một con gió thổi qua là đồ của người mà còn muốn che chở ngựa của người và Bát ca?" Diệp Từ Thông vênh mặt cao ngạo, khinh thường nói.

Lúc này Hách Quang Quang chỉ mặc một bộ quần áo trong màu trắng, tóc xõa, sắc mặt tiêu tụy, cặp mắt sưng đỏ, bởi vì gan phổi còn chưa tỉnh dưỡng tốt, động một cái đều phải thận trọng, bộ dạng yếu đuối bệnh hoạn ngay cả mình cũng không bảo vệ được, nói gì bảo vệ sủng vật?

"Cũng không nghĩ bộ dáng này của ta là vì trộm giáp thảo cho ai mà thành!" Hách Quang Quang nhẹ giọng nói ra, hiện tại nằng ngay cả nói chuyện cũng không thể lớn tiếng, nếu không sẽ động tới lồng ngực, đau đến phát khóc.

Diệp Từ Thông nghe vậy cái miệng nhỏ nhắn cong lên, thu hồi bộ dáng phách lối, kỳ cục mấp máy môi hừ nhẹ: "Nói thật dễ nghe, còn không phải là bởi vì người muốn rời đi nên mới liều mạng sao?"

Hách Quang Quang giận đến tròn mắt nhìn Diệp Từ Thông: "Thật là một đứa bé tàn nhẫn!"

Diệp Từ Thông bị nói vậy có chút mất hứng há mồm định phản bác, lúc trừng mắt về phía Hách Quang Quang thấy cặp mắt sưng đỏ và đôi môi trắng bệch, lời đến khóe miệng lập tức biến thành: "Hừ, nhìn người còn rất có tinh thần, ta tìm phụ thân tới đây."

Nhìn Diệp Từ Thông vội vã chạy ra ngoài, Hách Quang Quang nhất thời có chút không phản ứng kịp, tìm Diệp Thao tới đây làm cái gì? Đang suy tư lúc đột nhiên nghe được Bát ca gọi: "Chủ nhân, chủ nhân."

"Thế nào?" Hách Quang Quang giờ tay lên muốn xách lồng chim, bắt đắc dĩ toàn thân vô lực, đành thôi.

"Ta bị bệnh, bị bệnh." Tiểu Bát ca định đứng dậy, nhưng chân run lên đầu choáng váng, ngã gục, gấp đến độ oa oa kêu to.

"Ha ha, đừng nóng vội, chốc nữa lại đứng lên được thôi." Tâm tình trầm muộn của Hách Quang Quang bởi vì Bát ca rốt cuộc tốt hơn một chút.

Bát ca nghe không hiểu, chỉ biết mình không đứng dậy nổi, vỗ cánh oa oa gọi: "Cứu mạng, cứu mạng!"

"Thứ gì âm ỉ vậy?" Diệp Thao sai bước đi vào, tầm mắt lạnh nhạt bắn về phía Bát ca trầm giọng nói.

Bát ca nghe vậy sợ đến lập tức cầm miệng, lặng yên nằm xuống lồng chim cúi đầu giả chết.

"Sao ... sao ngươi lại đi vào?" Nhìn thấy vẻ mặt Diệp Thao tự nhiên đi tới, Hách Quang Quang kinh hãi, cắn răng từ từ nằm xuống, lùi thân thể vào trong chăn, mặt phòng bị nhìn nam nhân đang đến gần.

Trước kia không biết nàng là nữ nhân thì thôi, hiện tại rõ ràng biết nàng là nữ nhân, hơn nữa lúc này nàng bị bệnh liệt giường chỉ mặc áo đơn, hần cứ nhiên không cho người thông báo liên tục tiếp xông vào phòng của nàng, không biết cái gì gọi là nam nữ hữu biệt sao?

Diệp Thao đi tới trước giường, bình tĩnh quan sát Hách Quang Quang một lát, mặt lộ vẻ không vui, thấy tinh thần nàng không tệ, đoán là nói mấy câu chắc là không sao, nên ngồi xuống bên cạnh giường hỏi: "Đêm đó cuối cùng là xảy ra chuyện gì?"

Hỏi đến chuyện ngày đó, Hách Quang Quang đang tức giận vì thân phận nữ nhân của mình không được tôn trọng, nhất thời nét mặt trở nên nghiêm túc, hai ngày nay đều hỗn loạn, ngủ nhiều hơn tỉnh, không rảnh nhớ đến những thứ này, lúc này trí nhớ lập tức được câu hỏi của Diệp Thao mang về cái đêm thiếu chút nữa làm nàng mất mạng.

Hách Quang Quang sốc lại tinh thần bắt đầu kể giản lược lại một lần chuyện xảy ra sau khi tách khỏi Tả Trầm Châu, càng về sau càng tức giận, dù sao vừa tỉnh lại thân thể còn rất yếu ớt, nói đến d'đ/lq/d phía sau lại thờ hồng học, một câu nói chia hai lần thậm chí ba lượt mới có thể nói xong, khó khăn lắm mới nói hết điều cần nói, khó chịu che ngực ho khan.

Diệp Thao nhìn bộ dáng Hách Quang Quang ho đến nổi thở không nổi nhú nhú mảy, khó có được tốt bụng đứng lên rót chén nước bùng lại, đỡ Hách Quang Quang sau lưng một mảnh mồ hôi bốn nước vào miệng nàng.

Được Diệp Thao "phục vụ" Hách Quang Quang cả kinh uống nước, thân thể cứng đờ, lúc uống nước xong được đối phương đỡ nằm lại trên giường một cách không thể là xưng êm ái mất vẫn còn tròn tròn không thể tin, nhìn Diệp Thao đánh mặt về không kiên nhẫn như là nhìn thấy quý.

Bị nhìn chân mày Diệp Thao càng nhíu chặt hơn, tay nhẹ nhàng ném, ném ly trà vững vàng trở về trên bàn, tránh khỏi tầm mắt chưa hồi hồn của Hách Quang Quang tiếp tục hỏi: "Ngươi xác định người làm người bị thương chính là Vương tiểu thư?"

"Không phải nàng còn có thể là ai? Rắn rết bò cạp nữ nhân kia có hóa thành tro ta cũng nhận ra!" Uống nước xong cảm giác dễ chịu hơn, Hách Quang Quang nói chuyện chẳng phải phí sức, không đề ý đề ý tới hành động lấy nước quý dị của Diệp Thao, về mặt phần hận lại hiện lên lần nữa.

Diệp Thao lấy được đáp án liền không hỏi nữa, đổi vấn đề hỏi: "Người làm sao phá giải được 'mê hồn trận'?"

"Mê hồn trận gì?"

"Chính là trận pháp vây khốn Vương tiểu thư!" Diệp Thao cố nén không kiên nhẫn giải thích.

"Cái đó á, cha ta dạy."

"Cha ngươi tại sao lại phá giải mê hồn trận? Hắn là cao nhân phương nào?" So với chuyện Vương tiểu thư, Diệp Thao cùng Tả Trầm Châu đối với chuyện này càng hiếu kỳ hơn.

"Cha ta chỉ là một người thô lỗ bình thường, chẳng phải cao nhân gì." Hách Quang Quang cau mày, không nhận được trả lời.

Diệp Thao cẩn thận dò xét nét mặt Hách Quang Quang, thấy cũng không có ý giấu giếm, nghi ngờ nhăn mày lại, chẳng lẽ nàng thật không có chút nào hiểu rõ chuyện của cha mình?

Hách Quang Quang nói quá nhiều, cảm xúc lại phập phồng, sớm một mồi, một mồi nhắm mắt lẩm bẩm nói: "Ta mệt rồi."

Chuyện nên hỏi đều đã hỏi xong, không cần thiết phải tiếp tục ở lại, Diệp Thao xoay người muốn rời khỏi, đi ra mấy bước đột nhiên nói: "Ngươi . . đã bị ta xem qua, mấy ngày sau cùng ta trở về phương Bắc, ta thu ngươi làm thiếp."

Hách Quang Quang đang bị Chu Công lôi kéo đột nhiên bị lời nói của Diệp Thao dọa sợ đến con buồn ngủ bay sạch, cả lăm hỏi: "Ngươi...ngươi nói gì?"

Đã đi tới cửa, Diệp Thao quay đầu lại thản nhiên nhìn Hách Quang Quang bị dọa đến hồn đều muốn bay, màu sắc nơi đáy mắt dần dần trầm xuống, không hề nói gì quay lưng bỏ đi.

"Nhất định là nghe lầm." Hách Quang Quang mở to mắt nhìn chằm chằm rèm che lẩm bẩm một mình.

Lúc này tiểu Bát ca rớt cuộc cũng ngẩng đầu lên, nhìn về Hách Quang Quang lông vũ run lên mang theo ý sợ hãi mà nói: "Hù chết, hù chết."

Hách Quang Quang nghiêng đầu nhìn về Bát ca bị hai cha con một lớn một nhỏ dọa sợ đến vẫn còn run rẩy, đồng bệnh tương liên tiếp lời nói: "Ta cũng vậy bị hù chết, hy vọng là nghe lầm. . ."

Lúc Diệp Thao đi ra ngoài người làm bẩm báo nói Bạch Mộc Thanh lại tới.

Từ sau khi người đưa dâu truyền ra tin tức Vương tiểu thư mất tích, Bạch Mộc Thanh mỗi ngày đều chạy tới nơi này ba bốn chuyến, bảo là muốn tìm "vợ trước" hỏi nàng một chút chính xác là tân nương của hắn đi đâu.

Nha hoàn Hương Nhi của Vương tiểu thư hậu tri hậu giác nhớ tới Hách Quang Quang nữ giả nam trang và "Hách Anh Tuấn" đi cùng Diệp Thao dáng dấp gần như là giống nhau như đúc, cả lúc nàng ở ngoài rừng chờ tiểu thư nhà mình có nghe được một người đàn ông đang gọi cái gì "Hách Quang Quang".

Hai tin tức liền cùng một chỗ, Bạch Mộc Thanh sao lại không hiểu? Cái gì Diệp Thao "biểu đệ" vốn là giả, người nọ rõ ràng chính là vợ trước của hắn Hách Quang Quang! Nghĩ đến lúc gặp mặt ở Vương gia đủ loại cử động mất tự nhiên của Hách Quang Quang, rõ ràng là biểu hiện chột dạ sợ bị nhận ra!

Như thế, mỗi ngày Bạch Mộc Thanh đều yêu cầu được gặp Hách Quang Quang, nhưng lần nào cũng bị chặn ngoài cửa, mới đầu bởi vì e ngại thế lực của Diệp Thao không dám can rờ, nhưng lần lượt bị cự tuyệt xem thường làm tính khí đại thiếu gia của hắn d'd/Tq/d nhất thời phát tác, sau hai lần đến uy hiếp thị vệ ở cửa nói hắn biết giáp thảo ở trong tay Diệp Thao, bởi vì người trộm giáp thảo chính là Hách Quang Quang, không muốn lớn chuyện thì phải để cho hắn đi vào.

Ngày hôm đó, Bạch Mộc Thanh lại đến, đang ở cửa ra vào cầm tức lý luận cùng người gác cổng, luôn miệng nói Hách Quang Quang là vợ trước của hắn, Diệp phủ vốn không có biểu đệ nào tồn tại vân vân và mây mây.

Diệp Thao nghe thuộc hạ bẩm báo, con mắt anh tuấn híp lại, lãnh khốc nói: "Đi 'nói cho' hắn Diệp phủ không có 'vợ trước' của hắn, giải quyết triệt để trong một lần, ta không muốn có những người không phận sự nói hươu nói vượn!"

"Vâng"

Gần tới, tin tức Bạch Mộc Thanh bị nhân sĩ vô danh tập kích đánh đến trọng thương tán ra, có người nói hai nhà Bạch, Vương không nên kết thân, hai người một tung d'd/Tq/d tích không rõ, một suất nữa tàn phế, miễn cưỡng mà kết thân sợ hậu quả sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Ai đánh Bạch Mộc Thanh, đến cùng là có chuyện gì xảy ra không ai biết, Bạch Mộc Thanh cái gì cũng không nói, mọi người chỉ biết mấy ngày sau khi hắn tỉnh dưỡng tốt thân thể liền giống như là trốn tránh người nào hoặc chuyện gì đáng sợ, vội vã rời đi.

Chuyện vợ trước, vị hôn thê, giáp thảo gì đó, Bạch Mộc Thanh hoàn toàn mặc kệ, sao còn dám nói thêm mấy câu tương tự Diệp Thao "biểu đệ" là vợ trước của hắn. . .

~~ Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện cũng như chúng tớ. Chúng tớ sẽ cố gắng gửi truyện đến các bạn nhanh nhất có thể :* ~~

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Kinh hách

Editor: Serena Nguyen

Cho dù muốn an ủi là mình nghe lầm, nhưng lần lượt đối mặt với thái độ trước sau chuyển biến lớn của bọn hạ nhân, Hách Quang Quang không thể không nuốt bất mãn vào bụng, thầm than số phận đen đủi mà ông trời đặc biệt chiếu cố nàng.

Ví dụ như, trước kia những nha hoàn này chỉ xuất hiện khi chuẩn bị cho nàng ba bữa cơm, bình thường có cơ hội liền tránh xa còn bây giờ không có việc gì cũng đi lại trước mặt nàng, cố gắng tiếp cận, thái độ quả thực là rất tốt, không hề như cái đầu gỗ d'd/Tq/d hỏi gì cũng không biết, mỗi người đều muốn trưng ra mặt cười như hoa cúc nở, dường như không ngừng hỏi han ân cần với nàng, sợ nàng bị lạnh, bị đói.

Mà ngay cả tên thị vệ mặt lạnh từng hiểu lầm là nàng có tình cảm với hắn, từng mang nàng vào địa lao cũng trở nên cung kính tôn trọng hơn rất nhiều.

“Hóa ra người còn không xứng làm mẹ kế của ta, chỉ là một di nương nhỏ nhỏ mà thôi,” nhớ tới lúc trước thỉnh tai nghe được lời nói nửa thương hại nửa trào phúng của Diệp Từ, Hách Quang Quang liền tức giận đến nổi hết gân xanh, chống đỡ thân thể ốm yếu vừa mới hồi phục vẫn chưa thể đi quá xa đến thư phòng của Diệp Thao.

“Tiểu thư, tiểu thư, cô đừng đi nhanh như vậy, chú ý thân thể.” Nha hoàn Như Lan vẫn hầu hạ Hách Quang Quang mấy ngày nay gấp gáp mang một cái áo choàng chạy vào tới, ân cần chu đáo choàng lên cho Hách Quang Quang. Thấy khuôn mặt nhỏ d’đ/tq/d nhắn có ý muốn lấy lòng của Như Lan, phiền não lập tức nhảy cao lên ba thước, Hách Quang Quang trừng mắt qua: “Đối xử tốt với ta như vậy làm cái gì? Sao không hờ hững giống như trước kia?”

Như Lan lập tức đỏ mặt cúi đầu nom nớp lo sợ hỏi: “Tiểu thư là đang oán nô tì, trách nô tì trước kia không chu đáo với người sao?”

Hách Quang Quang nghe được càng thêm bốc hỏa, nhưng là không đành lòng bắt nạt một nha đầu nhỏ hơn mình, nên cô nén bực tức mở to mắt nói: “Ta không có ý đó.”

“Vậy là cái gì? Nô tì hầu hạ không tốt ở đâu xin tiểu thư chỉ ra, nô tì sẽ sửa.” Như Lan gấp đến độ toát mồ hôi, không biết câu nói của Hách Quang Quang là từ nội tâm hay là đang nói đùa.

“Người không sai, người sai chỉ là tên chủ tử đầu heo biến thái của người,” Hách Quang Quang bị thái độ biến hóa quá lớn của Như Lan làm cho bực mình, ngọn nguồn là từ ai thì nên trách người đó, những hạ nhân này đơn giản là đang nhìn sắc mặt của chủ tử mà làm việc thôi, nằng còn chưa mất không chế đến nỗi giận chó đánh mèo lên người vô tội như Như Lan.

Từ xa nhìn thấy Hách Quang Quang đi về phía này, thị vệ canh giữ ngoài thư phòng ngay lập tức vào bẩm báo với Diệp Thao, sau khi được cho phép liền cung kính mở cửa thư phòng mời Hách Quang Quang đi vào.

Như Lan không dám đi vào theo, đành phải đứng ở sau cửa. Không thể nào đi cả một đoạn đường dài, Hách Quang Quang vừa đi vừa thở hồng hộc, đi vào thư phòng cũng không thêm quan tâm đến Diệp Thao, mà trước tiên tìm cái chùy thấp gần cửa nhất ngồi xuống.

Nghĩ đến bộ dáng nửa sống nửa chết này đều là do tên đàn ông trong phòng này ban tặng, Hách Quang Quang sau khi hít thở bình ổn lại trừng mắt nhìn qua, lấy ánh mắt như dao găm hung hăng chém lên khuôn mặt Diệp Thao.

Diệp Thao đưa mắt qua gương mặt còn đang đỏ bừng không biết vì thở gấp hay tức giận của Hách Quang Quang lạnh nhạt hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Xin nói cho ta biết chuyện muốn thu ta làm thiếp là tin đồn nhảm,” Hách Quang Quang nhìn chằm chằm vào mặt Diệp Thao nói.

“Là thật.”

“Tại sao? Ta có đồng ý qua muốn làm thiếp của người à?” Hách Quang Quang biết được nên bực mình, đưa tay nắm cổ họng ngửa ngáy, liều mạng đè xuống cơn ho khan do kích động.

“Ta đã nhìn thấy thân thể của người khi trị hàn độc trên cơ thể người,” một câu nói ngắn ngủi xem như là giải thích nguyên nhân muốn thu nhận nàng.

Nghe vậy, Hách Quang Quang kinh ngạc nháy mắt, cả lẩm hỏi: “Cái... gì, cái gì?”

“Nếu không người cho rằng khí lực trùng mắt nhìn ta của người bây giờ là từ đâu mà đến?” Diệp Thao hỏi ngược lại.

“Là người cứu ta?” Hách Quang Quang bị đá kích lớn, lúc ấy nàng bị thương quá nặng, trong hôn mê vẫn cảm thấy toàn thân rét run, lạnh như thể thân thể sắp đông thành đá đến nơi, sau lại đột nhiên không lạnh nữa, nàng vẫn cho là uống thuốc có tác dụng.

“Hàn độc trong người người trùng hợp là ta có thể giải, tiện tay mà thôi.”

“Giải độc tại sao muốn cưới y phục của ta?” một vấn đề rất khó mở lời, Hách Quang Quang lại hỏi được lời lẽ thẳng thừng.

Diệp Thao bị chất vấn huyết Thái Dương đập thành thạch, Hách Quang Quang giọng điệu chính là đang chất vấn một tên sắc lang lợi dụng người ta khi gặp lúc khó khăn.

“Ngu ngốc! Tính mạng người lúc ấy như ngàn cân treo sợi tóc, hàn độc yêu cầu hóa giải cấp bách, nếu không cởi quần áo của người có khả năng không cứu sống được người, thậm chí d’đ/tq/d là tăng tốc độ tử vong,” Diệp Thao mặt bình tĩnh không hờn giận nói, lần đầu tiên từ khi sinh ra bị người nghi ngờ thành tên háo sắc chiếm tiện nghi của các cô gái.

Hách Quang Quang không thể phản bác, nhưng một cỗ khí giận ở ngực nàng không tan đi khiến nàng khó chịu, hừ một tiếng mạnh mẽ nói: “Khi dễ ta cái gì cũng không hiểu, người đương nhiên nói cái gì chẳng được.”

“Mi nhân yêu thương nhưng nhớ ta nhiều vô số kể, ta Diệp Thao đâu đến nỗi chiếm tiện nghi cái người tư sắc không thuộc dạng thượng đẳng, lại ngu ngốc đến mức thần kì như người?” Diệp Thao lời nói này không chút khách khí, hiển nhiên bị tức đến không nhẹ.

“Người... người cái đồ nam nhân..... được tiện nghi còn khoe mẽ.” Hách Quang Quang tức giận đến nỗi ngực lại đau, thở hắt hắt không sợ chết cãi lại: “Nếu người khinh thường ta như vậy thì coi như chưa từng có chuyện trị thương kia có phải tốt hơn không?”

Đôi mắt tuần tú đen như mực của Diệp Thao đột nhiên tỉnh mạch hơn, không có căm tức cũng không có bởi vì không thoát được một gánh nặng mà thờ

ra một hơi, mà là dùng một giọng gần như có thể nói là hòa khí hỏi: "Dù chỉ là thiếp, địa vị so với chính thể nhà người thường còn cao hơn nhiều, người là người đầu tiên ta đồng ý nạp làm thiếp, d'đ/tq/d chỉ bằng điểm này những người trong sơn trang cũng không dám chậm trễ người, có lẽ người bên ngoài để cho tiện làm việc còn có thể nịnh bợ người cũng nên, người cuối cùng là bài xích cái gì?"

Hách Quang Quang tức cười: "Ý người là ta chẳng những phải ngoan ngoãn đồng ý, còn phải cảm động đến rơi nước mắt?"

Diệp Thao không trả lời, nhưng ít nhiều vẫn có ý này.

"Hừ, cha ta từng nói, thà cầm một cái bát vỡ đi xin cơm cũng không thể chịu thiệt làm một người thiếp không có tôn nghiêm. Mặc kệ là làm thiếp của ai, dù là so với đại địa chủ còn dễ chịu hơn cũng không được. Hách Quang Quang từ nhỏ sống nương tựa lẫn nhau cũng với Hách Đại Lang, với nàng lời của hắn còn có hiệu lực hơn là thánh chỉ.

Diệp Thao nhất thời sắc mặt tối sầm lại, lúc sắp máy mới muốn nói gì bên ngoài đột nhiên có người thông báo: "Chủ Thượng, Ngự trạng nguyên tới."

Hách Quang Quang nghe vậy hơi hồi hộp một chút, bởi vì Diệp Thao sinh vạn trọng lửa giận lập tức mọi tức giận như ỉu xiu, không nói thêm lời, hốt ha hốt hoảng đứng dậy chạy trốn.

Như có điều suy nghĩ, quan sát Hách Quang Quang nhất cử nhất động, Diệp Thao đối bên ngoài giao phó nói: "Mang Ngự trạng nguyên đến phòng khách, thông báo Tả Hộ Pháp hãy đi chiêu đãi trước, ta sẽ đến ngay."

"Vâng" thị vệ đi xuống truyền lời.

Hách Quang Quang nào còn nhớ được việc tranh luận với Diệp Thao, chống cự thể không lưu loát lắm do bệnh nhanh chóng đi ra ngoài, nàng phải thừa dịp trước khi Ngự Triết vào cửa về phòng trốn đi.

"Người xác định chỉ là trộm của Ngự Triết đồ đơn giản như vậy?" Diệp Thao mang theo hoài nghi âm thanh từ sau người truyền đến.

"Người đừng quý nhân hay quên, giáp thảo ta đã trộm được, bây giờ ta là người tự do." Những lời này có nghĩa là Diệp Thao không có quyền tới hỏi nàng chuyện.

Ra khỏi thư phòng, Hách Quang Quang một khắc cũng không dám chậm trễ, khiến cho Như Lan đi lấy vội vã trở về phòng, khi rốt cuộc đã nằm trên giường ngủ thì thần kinh căng thẳng mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

Hai ngày nữa Diệp Thao sẽ phải trở về phương Bắc, vốn là hôm nay muốn đi, bởi vì lo lắng mới vừa dùng qua giáp thảo nhờ trên đường xảy ra vấn đề, vì vậy cố ý chậm trễ hai ngày.

Hách Quang Quang đã nghĩ kỹ, hai ngày nay thân thể nàng hư nhược cần tĩnh dưỡng tĩnh thần trước, đợi hai ngày sau nàng liền mang theo đồ đạc của mình đi, Diệp Thao thân là đại thủ lĩnh của một sơn trang, ngay trước mặt nhiều thuộc hạ như vậy không thể nào nói không giữ lời, nàng rõ ràng đã trộm xong giáp thảo rồi còn không để cho nàng đi.

"Người giúp ta chú ý, lúc Ngự trạng nguyên đi lập tức cho ta biết." Hách Quang Quang không yên tâm nói với Như Lan, thật ra thì hiện tại nàng "đang dưỡng bệnh," Ngự Triết chắc chắn sẽ không quá đáng đến yêu cầu nàng ra đi, mặc dù hiểu một điểm này, nhưng chuyện Ngự Triết tới này chính là làm nàng lo lắng đề phòng, không cách nào an tâm ngủ.

"Tiểu thư quá lo lắng, có chủ thượng ở đây cô cứ yên tâm đi, Ngự trạng nguyên sẽ không làm gì được." Lòng sùng bái của Như Lan với Diệp Thao như nước sông cuộn cuộn, liên miên không dứt, ở trong mắt nàng không có chuyện hắn không giải quyết được.

"Được rồi được rồi, người nhìn chăm chăm cho ta là được." Hách Quang Quang cắt đứt ý niệm muốn tiếp tục thói phòng của Như Lan, mấy ngày nay chỉ cần vừa tỉnh lại Như Lan sẽ ở bên tai nàng không ngừng nói Diệp Thao lợi hại như thế nào, quả thật ưu tú đến trước không có người sau cũng không có người, mặc dù nàng rất thích nghe người ta khoác lác, nhưng nếu nội dung khoác lác có liên quan đến Diệp Thao, vậy thì lại là chuyện khác.

Ngủ cũng không ngủ được, lại không có khí lực làm chuyện khác, vì vậy ta khiến cho Như Lan mang con vẹt Bát Ca tới trêu chọc.

Nghĩ đến thân thể mình bị Diệp Thao xem qua, Hách Quang Quang lòng mẫn cảm đứng thẳng da đầu tê dại, từ khi mẫu thân qua đời tắm đều là do đại nương tốt bụng ở sát vách giúp nàng tắm, Hách Đại Lang nói nàng trưởng thành hẳn không tiện tắm cho nàng, Bạch Tiểu Tam mặc dù báai đường cùng với nàng nhưng không có vào động phòng, vì vậy từ khi nàng lớn lên Diệp Thao là người nam nhân đầu tiên xem qua thân thể nàng!

"Không làm thiếp, tuyệt đối không cần, nhất là làm thiếp của Diệp Thao!" Hách Quang Quang mắt nhìn Bát ca, ý định lại không biết bay tới đi đâu.

"Không làm, không được." Tiểu Bát Ca phe phẩy đầu nhỏ học theo tượng mô tượng dạng*.

(tượng mô tượng dạng*: giống y xì đúc)

"Rất tốt! Người cũng là có cốt khí, không hổ là Bát Ca của ta." Hách Quang Quang bị chọc cười, nàng biết bọn hạ nhân cũng nghĩ không ra đến tột cùng là chuyện gì đã xảy ra, vì sao Diệp Thao tự xưng sẽ lại nạp nàng làm thiếp.

Chuyện này chỉ có Như Lan thoáng hiểu rõ một chút, biết đêm đó Diệp Thao vào phòng Hách Quang Quang liền đưa ra cái quyết định này, nhưng Diệp Thao cũng không ở lại qua đêm, Hách Quang Quang còn trong sạch, điểm này nàng cũng rất hồ đồ.

"Chuyện bị thấy hết nếu như hấn không nói ngay cả ta cũng không biết, huống chi là những người khác, đã như vậy hoàn toàn có thể làm thành chưa từng xảy ra chứ sao." Hách Quang Quang chống cằm suy tư, nàng tình nguyện chính mình tự chịu ngậm bồ hòn cũng không nguyện ý ủy thân cho tên đại biến thái Diệp Thao làm thiếp.

Hách Quang Quang quyết định chủ ý, chờ sau khi Ngụy Triết đi muốn tìm Diệp Thao nói rõ ràng, nàng cũng không nhận ra Diệp Thao đột nhiên thích nàng, nhiều lắm chỉ là phụ trách mà thôi, nếu hai người không có tình cảm lẫn nhau, nàng lại không muốn bị "phụ trách", vậy cần gì phải xúm lại cùng nhau náo loạn không thoải mái?

Càng nghĩ càng thấy biện pháp này có thể được, nàng là người chịu thua thiệt, người chiếm tiện nghi chỉ cần đầu không phải là bị lừa dối cũng sẽ không phản đối.

Buông xuống một cái tâm sự, Hách Quang Quang chân mày buông ra mấy phần, bắt đầu chuyên tâm dạy nâng Bát Ca nói chuyện.

Cả một buổi chiều Hách Quang Quang đều chú ý tới chuyện Ngụy Triết, không ngờ lão nhân gia hấn ta đợi nửa ngày không có lập tức đi, mà là muốn lưu lại dùng cơm tối!

Hách Quang Quang tức giận tới mức cắn răng, âm thầm muốn lưu lại dùng cơm, không phải là còn muốn lưu lại ngủ nữa chứ?

Cơm tối Hách Quang Quang ở trong phòng ăn được lòng không yên, vui ở trong phòng ngay cả ra ngoài hóng mát một chút cũng không dám.

Cũng may nàng không cần lo lắng quá lâu, Ngụy Triết dùng qua bữa cơm chiều không lâu rồi rời đi, cũng không đề cập là đã tới đêm.

Buổi tối đi ngủ do lo lắng nhiều canh giờ, Hách Quang Quang vừa mệt vừa mỏi, nằm ở trên giường mơ mơ màng màng sắp sửa ngủ, nghe được Như Lan cùng một nha hoàn khác bên ngoài nhỏ giọng nói chuyện, không có chút nào muốn nghe, thế nhưng lời nói như có tình mộc cánh thẳng tắp bay vào lỗ tai nàng.

"Nghe Tiểu Hồ nói Ngụy trạng nguyên đối với chuyện giáp thảo đã bị Thiếu chủ sử dụng mặc dù tiếc nuối nhưng không tức giận, hấn hôm nay tôi chỉ là đối với người trộm giáp thảo cảm thấy tò mò mà thôi."

Tiểu Hồ là thuộc hạ của Tả Trầm Châu, rất nhiều tin tức hấn đều có thể biết trước tiên, điểm này Hách Quang Quang hiểu.

"A, Ngụy trạng nguyên cư nhiên đối với tiểu thư tò mò?" Như Lan nhỏ giọng hô.

"Nhìn người này sợ, Ngụy trạng nguyên biết tiểu thư là người của Chủ Thượng, sẽ làm gì được? Cùng lắm chính là muốn gặp một lần á."

"Ngụy trạng nguyên không lấy được giáp thảo thật không nổi giận sao? Nhưng hấn là chạy tới từ Kinh Thành xa xôi." Như Lan hỏi.

"Không nổi giận mới là lạ! Nếu không phải người trộm giáp thảo là người của Chủ Thượng, Ngụy trạng nguyên hận không thể rút gân của hấn, lột da hấn, sau đó kéo đi cho chó ăn!"

Vui ở trong chốn, Hách Quang Quang bị dọa đến con buồn ngủ hoàn toàn biến mất, thỉnh thoảng nhìn mình một cái.

"Thật may, thật may là, tiểu thư sẽ theo Chủ Thượng trở về trang, trên đường có chủ thượng bảo vệ sẽ không xảy ra chuyện." Như Lan may mắn nói.

"Nghe Tiểu Hồ nói Chủ Thượng mời Ngụy trạng nguyên cùng đi, nhưng Ngụy trạng nguyên từ chối rồi, nói có chuyện phải làm, nên rời đi muộn một ngày so với Chủ Thượng."

"Không cùng đi là tốt nhất, không biết vì sao hình như tiểu thư rất sợ Ngụy trạng nguyên."

"Mặc kệ bởi vì sao lần này không phải sợ rồi, không đi cùng nhau, về sau cơ hội đụng phải ít hơn." Diệp Thị Sơn Trang cách kinh thành cũng không gần.

Hai nha hoàn còn nói cái gì đằng sau, Hách Quang Quang hoàn toàn không có tâm tư nghe, suy nghĩ của nàng chỉ tập trung ở hai điểm, một là Ngụy Triết rời đi trễ, hai là hấn đối với nàng rất "cảm thấy hứng thú" . . .

Hai ngày sau đó, khi đoàn người Diệp Thao lên đường Hách Quang Quang rất không có cốt khí nói mà không làm, đem Bạch Mã dắt ra đưa tới cho một thị vệ của Diệp Thao cưỡi, một tay cầm bọc quần áo, một tay nhắc lồng chim ngoan ngoan leo lên chiếc xe ngựa duy nhất vì nàng mà chuẩn bị.

Trên đường Hách Quang Quang không ngừng khuyên bảo chính mình, nàng làm như vậy là chính xác, muốn tránh xa người đang hận không thể lột gân bóc da nàng Ngụy Triết, chỉ có trước tiên "tạm thời" dựa vào thân cây to Diệp Thao này, chờ khi cách xa Ngụy Triết lại nghĩ biện pháp chạy đi. . .

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Thực hiện nghĩa vụ

Hách Quang Quang đổi lại nữ trang đơn giản, hầu như tất cả mọi người đều biết nàng là nữ nhân, không cần tiếp tục giả làm nam nhân, đề lên đường thuận tiện nên không mặc nhiều nữ trang hoa lệ rườm rà, dĩ nhiên loại y phục đó cũng không phải là phong cách ăn mặc của nàng.

"Trả Bát Ca lại cho ta!" Hách Quang Quang vén rèm lên quát Diệp Từ Thông, người cướp đi Bát ca, nàng chỉ thiếp đi trong chốc lát trên thảm lông mềm mại trong xe ngựa, kết quả không chú ý đến Bát Ca một lát liền bị Diệp Từ Thông lấy mất.

Tiểu Bát Ca rúc đầu vào đáy lòng, lòng vũ run rẩy, lần này nó đã có kinh nghiệm, không hướng chủ nhân hô cứu mạng.

"Phụ thân nói người chưa khỏi hẳn, chăm sóc Bát Ca hao tổn tinh thần, Bồn Thiểu Chủ liền làm chuyện tốt một lần, trong lúc lên đường sẽ giúp người chăm sóc con chim này." Diệp Từ Thông nói xong không để ý sắc mặt tức giận của Hách Quang Quang, dương dương tự đắc trở về xe ngựa với Diệp Thao.

"Quay lại cho ta!" Hách Quang Quang dựa vào tay Như Lan đỡ, xuống xe ngựa bước nhanh về phía xe ngựa của Diệp Từ Thông.

Có một điểm Diệp Thao vẫn còn tương đối làm nàng hài lòng, đó chính là coi như hào phóng, thuốc và thuốc bổ của nàng tất cả đều là thượng đẳng..., sau ba ngày thân thể nàng khôi phục rất nhiều, đi hơi nhanh một chút đã không có vấn đề.

Lúc sắp sửa đến gần, đột nhiên giọng Diệp Thao nhàn nhạt từ bên trong xe ngựa truyền ra: "Trước khi trời tối phải chạy đến một cái huyện thành, tăng tốc một chút."

Cái đầu nhỏ bé của Diệp Từ Thông lập tức thò ra từ xe ngựa, hướng về phía Hách Quang Quang hi hi cười một tiếng: "Phụ thân nói muốn gia tăng tốc độ, nếu không lên xe người sẽ bị bỏ rơi."

Hách Quang Quang bị bỏ rơi không có chút sợ hãi nào, có thể nói là đang mong đợi

"Có con cộp đó, Tà thúc thúc nói nó chuyên ăn nữ nhân và tiểu hài nhi." Diệp Từ Thông hù dọa.

Quét mắt bốn phía cánh rừng, loại thâm sơn rừng hoang này buổi tối thường xuyên có dã thú xuất hiện, nhưng nàng có lòng tin có thể đi ra ngoài trước khi trời tối.

Xuyên qua cái lỗ Diệp Từ Thông vén lên, từ bên trong xe ngựa Diệp Thao thấy được ánh mắt đang xoay vòng lưu chuyển của Hách Quang Quang, lông mày khẽ nhíu, mở miệng nói với thị vệ bên cạnh xe ngựa: "Hỏi Lang Tinh xem Ngụy trạng nguyên đi đến đâu rồi."

"Vâng"Thị vệ cười bạch mã của Hách Quang Quang rời đi.

Nghe đến tên Ngụy Triết, nhất thời vui sướng trong mắt Hách Quang Quang giảm một nửa, đi mau mấy bước đuổi theo xe ngựa của hai cha con Diệp gia, bắt được cánh tay Diệp Từ Thông chưa kịp rút về lớn tiếng nói: "Trả Bát Ca cho ta!"

"Ai nha, bẻ gãy cánh tay của ta rồi!" Diệp Từ Thông há miệng oa oa kêu to, khiến lỗ tai Hách Quang Quang ong ong, theo bản năng buông tay ra.

Diệp Từ Thông thừa dịp Hách Quang Quang sơ sót nhanh chóng trở lại xe ngựa, tỉnh quái làm mặt quý với nàng, trên mặt đầu còn nửa điểm đau đớn.

"Chủ Thượng, Lang Tinh nói đoàn người của Ngụy trạng nguyên đã qua Mộc Tiều thôn, trước mắt cách chúng ta khoảng mười dặm." Lúc thị vệ trả lời giống như vó

ý mắt liếc nhìn Hách Quang Quang đang vênh tai nghe.

"Tốc độ rất nhanh, quả nhiên là cỡi ngựa thuận lợi hơn, có biết tiếp theo bọn họ đi hướng nào không?" Diệp Thao nhàn nhạt nhìn chăm chú vào thị vệ.

"Điểm này không dễ suy đoán, đám người Ngụy trạng nguyên giống như là trên đường còn phải bái phỏng người nào, vì vậy có thể lựa chọn đi bất cứ phương hướng nào, hay là để thuộc hạ đi hỏi Lang Tinh?" Thị vệ cúi thấp đầu cung kính hỏi.

"Không cần, chỉ là thuận miệng hỏi một chút." Diệp Thao giơ tay lên ngăn trở, cau mày liếc nhìn Hách Quang Quang đang nín lấy rèm xe ngựa mượn lực đi, nói với thị vệ, "Thông báo đội ngũ nhanh hơn chút nữa, ai dám lè mề liền bỏ lại người ấy!"

"Thuộc hạ đi truyền lời ngay." Thị vệ nói xong liền cưỡi ngựa tới đằng trước truyền tin.

Diệp Thao giơ tay nhẹ nhàng bắn ra, bắn tới trên rèm đang bị Hách Quang Quang nín.

"Tê." Hách Quang Quang bị rèm cọ đau tay buộc phải buông ra, thấy xe ngựa đột nhiên gia tốc tâm quýnh lên, không kịp xoa tay, vội vàng chạy về phía trước, sau đó trong ánh nhìn tròn mắt há mồm của những người đi sau luống cuống tay chân bò vào xe ngựa của Diệp Thao và Diệp Từ Thông.

Nếu là ở quá khứ, Hách Quang Quang nhún chân nhẹ nhàng một chút là có thể nhảy rất đẹp vào xe ngựa, nhưng bây giờ tình trạng cơ thể có hạn không

thể vận khí, vì vậy chỉ có thể như người không biết chút công phu nào sử dụng cả tay lẫn chân, lấy tư thế vô cùng ngu xuẩn bò lên xe ngựa.

Hai cha con Diệp Thao và Diệp Từ Thông kinh ngạc nhìn Hách Quang Quang bò vào xe ngựa nằm ở trên thảm lông mềm mại há mồm thở dốc từng ngụm, một nữ nhân có thể d'đ/l;q'd làm chính mình nhếch nhác thành bộ dạng này là rất cần dũng khí, bởi vì nó không chỉ khiến nàng mất mặt, mà mặt mũi tất cả mọi người có quan hệ

với nàng cũng đều mất hết.

Diệp Thao đen mặt nhìn chằm chằm Hách Quang Quang đầu tóc xốc xếch, mặt mũi đến đâu cũng không ngẩng lên được, nghe được mấy tiếng cười ản nhảm ngoài xe ngựa, mặt càng cứng lợi hại, hận không thể một tay ném nữ nhân làm hấn mất mặt này ra ngoài.

"Chủ nhân, chủ nhân." Bát ca trong góc không dám làm một cử động nhỏ nào thấy Hách Quang Quang đột nhiên xuất hiện nhỏ giọng hô.

Trước mắt Hách Quang Quang đều biến thành màu đen, cả khí lực nói chuyện cũng không có, quả nhiên không thể cạy mạnh, lúc này tình trạng cơ thể nàng không cho phép.

"Người muốn ngắt à?" Diệp Từ Thông học Hách Quang Quang nằm trên thảm lông, đầu tiên gần về phía đầu Hách Quang Quang hỏi.

"Về sau còn làm hành động mất mặt như vậy liền trực tiếp trói người lại đưa cho Ngụy Triết!" Không nhịn được, Diệp Thao nắm chặt quả đấm lạnh giọng uy hiếp.

Hách Quang Quang cũng không muốn chặt vật như vậy, chỉ là vì không muốn rơi vào tay Ngụy Triết, hành động tự vệ theo bản năng mà thôi, nếu biết sẽ khiến nàng mất nửa cái mạng như vậy, đánh chết nàng cũng không bò lên.

"Dừng lại." Lúc này bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng Tà Trầm Châu.

Chỉ chớp lát sau xe ngựa liền ngừng, Tà Trầm Châu cất giọng nói: "Từ Thông xuống bồi Tà thúc thúc ngồi một chiếc xe ngựa thôi."

"Không cần." Diệp Từ Thông không hề nghĩ ngợi lắc đầu cự tuyệt, hắn không muốn buông tha cơ hội đến gần phụ thân, khó có lúc Diệp Thao không thúc giục hắn học chữ.

"Ta muốn đi vào bắt người!" Giọng nói uy hiếp của Tà Trầm Châu càng ngày càng gần, lập tức sẽ đến trước xe ngựa rồi.

Diệp Thao nhanh chóng đưa tay kéo Hách Quang Quang mềm nhũn nằm tới bên người mình, bàn tay nắm hai vai nàng duy trì thăng bằng cơ thể, mặt nghiêm túc nói với Diệp Từ Thông đang bĩu môi: "Nghe lời Tà thúc thúc."

Diệp Từ Thông nghe vậy vành mắt đỏ lên, mắt liếc đôi môi trắng bệch của Hách Quang Quang, bất đắc dĩ đứng dậy nhảy xuống xe.

Sau khi Tà Trầm Châu mang Diệp Từ Thông rời đi Diệp Thao hừ lạnh một tiếng, buông tay mặc cho Hách Quang Quang giống như vãi rách trượt xuống, mặt lạnh nhìn Hách Quang Quang đau kêu thành tiếng: "Nếu giày vò như vậy, thuốc bổ miễn đi, đỡ lãng phí nhiều bạc như vậy trên người người."

Bị Diệp Thao "ném" trên mặt đất, Hách Quang Quang đau đến cả người toát ra mồ hôi lạnh, trong lòng không ngừng nguyên rủa Diệp Thao, nàng nhếch nhác như vậy còn không phải là bởi vì hắn đột nhiên giống như nôi điên muốn đi nhanh làm hại? Không bò d'đ/l;q'd lên sẽ bị bỏ rơi, đến lúc đó rất có thể sẽ rơi vào tay Ngụy Triết, lấy trình độ xui xẻo gần đây của nàng mà nói, tỷ lệ thấp hơn nữa nàng đều có thể

gặp được!

Qua một lúc lâu, Hách Quang Quang khôi phục một chút nguyên khí, từ từ bò dậy ngồi ở chỗ lúc trước Diệp Từ Thông ngồi bắt đầu sửa sang lại bộ tóc tán loạn.

"Không phải muốn chạy trốn ư, sao lại không trốn nữa rồi?" Diệp Thao cười lạnh hỏi.

Cả kinh, cây trâm trên tay "pằng" một cái rớt xuống, Hách Quang Quang cuống quýt cúi người đem nó nhặt lên trấn định phủ nhận: "Ai muốn chạy trốn? Không thể nào!"

"Muốn chạy trốn có thể tùy ý, còn có thể tiết kiệm tiền được liệu của ta." Khóe miệng Diệp Thao hiện lên ý cười sáng tỏ, trào phúng.

"Trang chủ, ngài hiểu lầm rồi, đi theo ngài có xe ngựa thượng đẳng ngồi, còn có ăn ngon ở tốt, chạy trốn sẽ không còn đãi ngộ này, ha ha." Hách Quang Quang cầm lại cây trâm về chỗ cũ, cười lấy lòng, trong lòng nằng hấn xối xả.

"Là vì đãi ngộ tốt nên không muốn chạy trốn? Ta còn tưởng rằng là bởi vì Ngụy trạng nguyên đấy." Diệp Thao giống như vô ý nói.

Mặt cười của Hách Quang Quang tức khắc xuất hiện một vết nứt, lập tức thu hồi cười nịnh nọt nói: "Trang chủ ngài thật là liệu sự như thần, ta không trốn vừa là vì đãi ngộ, vừa vì Ngụy trạng nguyên."

"Coi như người thức thời." Nếu Hách Quang Quang dám phủ nhận, hắn sẽ không nói hai lời trực tiếp vứt nàng xuống xe ngựa cho nàng tự sinh tự diệt.

"Thức thời, tuyệt đối thức thời." Hách Quang Quang ôm lòng chìm vào trong ngực cười không ngừng với Diệp Thao, cười đến da mặt cũng rứt gân.

Diệp Thao chẳng thèm để ý tới Hách Quang Quang nghĩ một đằng nói một nẻo, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Hách Quang Quang vừa hoạt động mạnh làm thân thể cực kỳ mệt mỏi, thấy Diệp Thao không tiếp tục phát tác, sau khi để lỏng chim qua một bên, nhẹ giọng trấn an Bát Ca đang khấn trương từ từ nằm xuống, ngáp một cái nhắm mắt lại, không lâu sau liền ngủ thiếp đi.

Để tránh Ngụy Triết, Hách Quang Quang tính là qua Kinh Thành liền mượn cơ hội chạy trốn, khi đó Ngụy Triết đã hồi kinh nhậm chức, nàng không sợ gì, chỉ là dự tính rất khả thi, nhưng càng về sau, mọi chuyện đều không xảy ra như nàng mong đợi.

Không biết tại sao, mấy ngày sau Hách Quang Quang cơ bản chỉ ngủ, chỉ có lúc ăn cơm và tắm rửa thỉnh thoảng tỉnh táo một lát, bình thường hoàn toàn không tỉnh lại.

Có ngốc hơn nữa cũng biết là mình bị bỏ thuốc rồi, người bỏ thuốc nàng còn có thể là người nào? Trừ Diệp Thao không còn ai khả nghi!

"Chủ Thượng, Thiếu chủ, Tả Hộ Pháp đi đường cực khổ." Lão Tổng Quản của Diệp Thị Sơn Trang mang theo người làm canh giữ ở cửa nghênh đón đoàn người Diệp Thao trở lại.

Diệp Thao xuống xe ngựa, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người ôm ngang Hách Quang Quang đang ngủ mơ mơ màng màng ra ngoài.

"Vị cô nương này là" Lão quản gia kinh ngạc nhìn Hách Quang Quang ở trong ngực Diệp Thao, không chỉ là hấn, tất cả người tới nghênh đón cũng lộ vẻ mặt kinh ngạc, bởi vì Diệp Thao chưa bao giờ mang nữ nhân trở lại, huống chi là ôm nàng vào cửa.

"Quét dọn Trúc viên, an bài Hách. Di nương vào ở đi." Diệp Thao nhìn một chút Hách Quang Quang trong ngực còn chưa tỉnh lại giao phó.

"Di, di nương?" Cầm lão quản gia đã muốn rớt xuống xuống, không nhịn được lại quan sát lần nữa Hách Quang Quang đang ngủ say.

"Nhanh đi." Sau khi nói xong Diệp Thao tránh qua bàn tay đuổi ra của hộ vệ trong trang, tự mình ôm Hách Quang Quang đi vào.

Một động tác tránh né nho nhỏ, mọi người hiểu Diệp Thao đối với vị Hách di nương này không chỉ coi trọng còn vô cùng tham muốn giữ lấy, càng thêm không dám chậm trễ.

"Hữu Hộ Pháp trở về chưa?" Diệp Thao hỏi.

"Bẩm chủ thượng, Hữu Hộ Pháp xuất ngoại làm việc, sẽ trở lại thật nhanh." Lập tức có người hồi đáp.

"Sau khi Hữu Hộ Pháp trở lại để hấn trực tiếp tới gặp ta."

"Vâng"

Trúc viên không được quét dọn trước, Hách Quang Quang tạm thời được Diệp Thao an trí ở trong phòng ngủ của hấn, trừ Như Lan, lại an bài thêm hai nha hoàn lạnh lợi.

Diệp Thao cũng không nghỉ ngơi, trực tiếp đi đến thư phòng, gọi Tả Trầm Châu đi vào.

"Người hoài nghi Hách Quang. Hách di nương có quan hệ với Ngụy gia? Điều này sao có thể?" Tả Trầm Châu câu hỏi, mặt mang theo vẻ không thể tưởng tượng nổi.

"Có lẽ là ta đa tâm, chờ Đông Phương Hữu trở lại bàn chuyện này sau." Diệp Thao trầm giọng trả lời, Hữu Hộ Pháp tên là Đông Phương Hữu.

Không lâu sau, Đông Phương Hữu trở lại, nghe người làm bẩm báo chưa kịp trở về phòng thay quần áo, vội vã đi tới thư phòng.

Không giống với Tả Trầm Châu tính tình ôn hòa dễ chung sống, tính tình Đông Phương Hữu cực lạnh, cả ngày bắt cầu ngôn tiểu*, bên trái mặt có một vết sẹo bằng ngón út, làm gương mặt góc cạnh rõ ràng tuấn tú của hấn thêm vài phần lạnh tuấn. (lạnh lung + tuấn tú)

bắt cầu ngôn tiểu*: nói năng thận trọng, không cười nói tùy tiện

"Khởi bẩm trở lại." Tả Trầm Châu cười he he trêu ghẹo Đông Phương Hữu.

Đông Phương Hữu ôm quyền với Diệp Thao xong trở về chỗ ngồi của hấn, gật đầu với Tả Trầm Châu một cái xem như chào hỏi.

"Mọi chuyện thế nào rồi?" Diệp Thao hỏi.

"Đã làm xong."

"Vội kêu người tới là có sự kiện muốn giao phó người làm."

"Chủ Thượng mời nói."

"Nghe nói mười tám năm trước Ngự đại tiểu thư con Tả Tướng mê đảo vô số nam tử ở Kinh Thành nhiễm bệnh qua đời, bởi vì Ngự gia trên dưới vì chuyện này đau lòng muốn chết, từ đó về sau rất ít người dám nhắc đến Ngự đại tiểu thư trước mặt người Ngự gia, d'đ/l;q'd dần dà sự tích về Ngự đại tiểu thư liền dần dần nhạt đi." Diệp Thao từng điểm một nói đến chuyện Ngự gia năm đó.

Đông Phương Hữu tuy hiếu kỳ, nhưng lại không hỏi gì, Tả Trầm Châu đến lúc đó chen lời nói: "Người hoài nghi thật ra Ngự đại tiểu thư chưa chết?"

Diệp Thao gật đầu một cái: "Là có ý tưởng này, trong lúc vô tình Hách Quang Quang từng nói tài đánh đàn của mẹ nàng cao hơn nhiều so với Vương tiểu thư, Ngự đại tiểu thư tài nghệ xuất chúng, năm đó ta đây đưa bé mới mấy tuổi đều biết đến."

"Riêng một điểm này cũng không thể nói lên cái gì." Tả Trầm Châu lắc đầu, đề

cho hẳn tin tưởng Hách Quang Quang vừa thiếu dây thần kinh vừa tinh khiết vừa ngu ngốc là nữ nhi của Ngự đại tiểu thư năm đó mê đảo chúng sinh quả thật khó như lên trời.

"Điểm này là không thể nói rõ cái gì, mấu chốt là thái độ của Ngự Triết!" Diệp Thao nhìn về Tả Trầm Châu, nhắc nhở hẳn, "Hôm đó Ngự Triết tới chơi người cũng ở đó, hẳn đối với Hách Quang Quang rất hiếu kỳ rõ ràng hơn nhiều so với giáp thảo, hơn nữa đối lai lịch của nàng càng hiếu kỳ hơn. Còn có ngày đó ở nhà Vương viên ngoại, hẳn từng nói Hách Quang Quang nhìn quen mắt!"

Tả Trầm Châu không nói, cũng bắt đầu suy tư.

Diệp Thao nhìn về Đông Phương Hữu: "Điều tra chuyện xưa người tương đối am hiểu, chuyện này liên giao cho người làm, tra một chút sự việc năm đó, nếu không có đầu mối có thể thử từ người có thể phá ‘ mê hồn trận ’ năm đó tìm một chút đầu mối."

"Mê hồn trận?" Đông Phương Hữu kinh ngạc nhìn sang.

"Người cũng cảm thấy tò mò? Lần này chúng ta đi trộm giáp thảo gặp được mê hồn trận, không khéo đi nương Chủ Thượng mới nạp vừa đúng biết phá giải nó." Tả Trầm Châu tốt bụng giải tỏa nghi hoặc cho Đông Phương Hữu, nhớ tới Hách Quang Quang không học thức còn có chút không có tâm nhãn phá giải mê hồn trận dễ như gặm bánh màn thầu thì không phải là tư vị tốt đẹp gì, trận pháp kia hẳn là không có cách nào phá giải.

Đông Phương Hữu gật đầu nói: "Thuộc hạ sẽ hết sức đi thăm dò."

"Bí mật làm việc, chuyện này chỉ có ba người chúng ta biết, hơn nữa phải gạt Hách Quang Quang." Diệp Thao nhìn hai thuộc hạ kì thực tình như thủ túc dặn dò.

"Hiểu."

Ba nam nhân trong thư phòng bàn về cái gì, người trong cuộc Hách Quang Quang một chút cũng không biết, lúc tỉnh dậy trời đã tối.

Căn phòng hoàn toàn xa lạ, phòng ngủ rộng rãi sáng ngời, đệm giường mềm mại hiện mùi thơm tươi mát mới vừa phơi, trước giường có ba nha hoàn, Như Lan là một trong số đó.

"Tiểu thư tỉnh." Như Lan thấy Hách Quang Quang tỉnh lại vui mừng tiến lên dịu dàng ngồi dậy.

"Nơi này là." Hách Quang Quang đột nhiên có dự cảm vô cùng xấu.

"Nơi này chính là Diệp Thị Sơn Trang, gian phòng này sau này sẽ là chỗ ở của tiểu thư." Quen gọi "tiểu thư", Như Lan nhất thời còn không sửa được.

"Cái gì? Nơi này là Diệp Thị Sơn Trang?" Hách Quang Quang bộ dáng bị kinh sợ.

Lúc này hai nha hoàn khác nói chuyện, cung kính hướng về phía Hách Quang Quang giống như thấy quý nhún người nói: "Nô tỳ Như Cúc, nô tỳ Như Tuyết thỉnh an Hách di nương."

"Các người gọi ta là gì?" Giọng Hách Quang Quang run rẩy.

Như Cúc, Như Tuyết không hiểu nhìn sang, dò hỏi: "Chẳng lẽ chủ tử không thích xưng hô ‘ Hách di nương ’, vậy chúng nô tỳ kêu ngài tiểu thư giống Như Lan được không?"

"Ta không phải hỏi cái này!" Hách Quang Quang tức giận tới mức lắc đầu, lay động khiến cho đầu lại bắt đầu choáng váng.

"Vậy ý người là."

"Tất cả các người đi xuống đi, Như Cúc, Như Tuyết đến phòng bếp mang cháo vào, Như Lan đi chuẩn bị nước nóng lau thân thể thay ‘ di nương ’ của các người." Giọng Diệp Thao truyền từ cửa vào.

"Vâng" ba nha hoàn lĩnh mệnh ai làm chuyện nấy, trong phòng lập tức chỉ còn lại hai người Diệp Thao và Hách Quang Quang.

Hách Quang Quang cau mày nhìn chằm chằm Diệp Thao hiển nhiên mới vừa tắm qua, còn hơi ẩm ướt, giọng điệu thật không tốt chất vấn: "Người ở đây giờ trò quý gì?"

Diệp Thao đi tới trước giường ung dung hỏi: "Đoạn đường này ngủ ngon giấc không? Hách, đi, nướng."

"Ta không phải đi nướng của ngươi!" Hách Quang Quang giận đến muốn nhào tới bóp chết đầu sỏ hại nàng ngủ mê vài ngày.

"Đây là địa bàn của ta, ta quyết định."

"Tiểu nhân hèn hạ, cư nhiên bỏ thuốc hại ta ngủ mê!"

"Không bỏ thuốc ngươi bảo đảm mình sẽ không chạy?" Diệp Thao lắc đầu cười

khẽ.

"Ta chạy thì sao, ngươi càng không có tổn thất!" Hách Quang Quang tức giận tới mức muốn khóc, chưa từng ghét một người như hiện tại, ở trên địa bàn của hắn còn có thể có ngày nào trôi qua dễ dàng? Không nói tới đi nướng hay không đi nướng, thức ăn nàng còn dám hay không? Ai biết có thể lại bị "hạ liệu"(bỏ thuốc) hay không!

"Nếu như ngươi chạy, mặt mũi của ta còn để ở đâu?" Người đi theo đều biết Hách Quang Quang sẽ là nữ nhân của hắn, nếu như nửa đường chạy mất uy nghiêm của hắn để ở đâu?

Còn có một điểm Hách Quang Quang cũng không hiểu, thói hư tật xấu và dục vọng chinh phục của nam nhân là rất đòi mạng, hơn nữa từ trước đến giờ nam nhân tự cao tự đại không cho phép có nữ nhân "không lạ gì", "kính thường", không kịp chờ đợi muốn thoát khỏi hắn, bộ dáng giống như là tránh côn trùng có hại của Hách Quang Quang đã kích nặng nề lòng tự ái của nam nhân.

Như thế, Diệp Thao sao có thể tốt bụng thả nàng đi? Hơn nữa hiện tại lại thêm nguyên nhân, trước khi điều tra rõ thân thế Hách Quang Quang, hắn càng không thả nàng đi!

"Đường đường một trang chủ lại còn nói chuyện không giữ lời, ngươi vẫn xứng nói có 'mặt'?" Thù cũ hận cộng lại, Hách Quang Quang cầm gối sứ đập tới trên đầu Diệp Thao ngồi ở mép giường nàng.

"A! ! !" Như Cúc bụng thức ăn vừa đi vào thấy thế sợ tới mức mà la lên hoảng hốt.

Diệp Thao là ai, làm sao Hách Quang Quang ngủ một đường không có hơi sức đánh lén được, nhưng bị hạ nhân bắt gặp một màn này làm hắn còn tức giận hơn so với bị đánh lén thành công.

Giờ tay lên nắm cổ tay Hách Quang Quang, một cái tay khác nhanh chóng đoạt

lấy gối sứ ném trên mặt đất, neho mắt lại nhìn thẳng vào mắt Hách Quang Quang bởi vì tức giận gương mặt càng lộ vẻ xinh đẹp: "Rất tốt! Nếu có tình thân như vậy thì phục vụ ta cho chu đáo đi, tối nay ta muốn ngủ lại!"

"Các ngươi phục vụ nàng dùng cơm tắm rửa, trông chừng một chút đừng để cho nàng chạy." Diệp Thao buông tay Hách Quang Quang ra, ra lệnh với ba nha hoàn run run rẩy rẩy đứng song song tại cửa rồi trầm mặt đi ra khỏi phòng.

"Hách. tiểu thư ăn cơm trước đi." Đôi tay Như Cúc khẽ run bung cháo và đồ ăn trong hộp cơm ra đặt ở trên bàn, cúi thấp đầu không dám nhìn Hách Quang Quang "khủng bố", đối với Diệp Thao cũng dám lớn tiếng nhục mạ thậm chí dùng vũ lực, hạ nhân bọn họ sao còn có thể có ngày tốt đẹp?

Như Tuyết giúp đỡ cùng nhau dọn bát đĩa, rồi sau đó liền cùng Như Cúc quy củ đứng ngay ngắn, không dám tự do như lúc Hách Quang Quang vừa tỉnh.

Như Lan chung sống cùng Hách Quang Quang một thời gian, hiểu rõ tính tình của nàng, tự nhiên không phải sợ giống như hai người Như Cúc không rõ tình trạng, tiến lên đỡ Hách Quang Quang giận đến không ngừng thở xuống giường, cảm thấy nàng kháng cự, nháy mắt mấy cái nói: "Tiểu thư ăn ít đồ đi, ăn no mới có hơi sức đối kháng cùng Chủ Thượng chứ."

Nghe vậy, Hách Quang Quang bị Diệp Thao làm hại mất hết khẩu vị nhất thời tinh thần tỉnh táo, tán dương nhìn Như Lan, khen: "Muội tử ngoan, ngươi nói đúng, liền nghe ngươi."

Trên bàn bày bốn đĩa tinh xảo, có lẽ là sợ nàng ngủ mấy ngày không nên lập tức ăn thức ăn dầu mỡ, cả bốn món đều là món ăn thanh đạm, một chén cháo ngô thơm phức.

Thoáng ngửi mùi là có thể nhìn ra dụng tâm của đầu bếp, bốn món một cháo trong nháy mắt liền gọi lên cảm giác thèm ăn của Hách Quang Quang.

Ăn no mới có hơi sức giữ được trong sạch, sau khi ngồi xuống Hách Quang Quang không có lập tức ăn ngay, lấy ánh mắt quét qua ba nha hoàn nói: "Các ngươi cũng ăn đi."

Biết Hách Quang Quang sợ trong thức ăn có "đồ", ba nha hoàn đều nghe lời lấy ra bát đĩa sạch sẽ lần lượt nếm các món ăn một lần.

Hai con ngươi đen nhánh sáng ngời của Hách Quang Quang quan sát qua lại mặt ba người, khoảng nửa khắc đồng hồ đã qua, không thấy họ có gì chỗ không ổn, vì vậy yên lòng nhắc đĩa bắt đầu ăn.

Vẫn ngủ bụng sớm trống rỗng, vì vậy có thể nói là Hách Quang Quang ăn như hổ đói.

Mấy người Như Lan đứng một bên gấp thức ăn, Như Cúc thừa dịp Hách Quang Quang không chú ý hướng Như Lan nháy mắt ra dấu, nghĩ một lát gọi Như Lan kể một ít về tân chủ tử.

Ăn no xong Hách Quang Quang liền đi tắm, thật ra nàng rất muốn làm ngược lại lời Diệp Thao không đi tắm, nhưng trên đường đi, mỗi ngày chỉ có Như Lan lau qua người cho nàng, trên người đã dính dính, mới vừa lại bị Diệp Thao dọa dọa mồ hôi lạnh lại càng không thư thái, không tắm khó chịu sẽ chỉ là mình.

Như Lan ôm cánh hoa vừa hái xuống mùi thơm ngát vẩy vào trong thùng tắm, sau đó chọn quần áo Diệp Thao mới đặc biệt mua cho Hách Quang Quang trên đường, chuẩn bị tắm xong dùng.

"Các người đi xuống đi, tự ta tắm." Hách Quang Quang còi y phục nói.

"Chủ Thượng bảo chúng ta." Như Cúc vừa muốn nói gì, bị Như Lan hiểu rõ thói quen Hách Quang Quang nháy mắt ngăn trở kéo ra ngoài.

Cũng không phải là trời sinh mệnh tiểu thư, lúc ăn cơm có người đứng gấp thức ăn cũng đã rất không quen, huống chi là chuyện tư mật như tắm rửa, nàng cũng không quen người ta xem nàng trần thể, dù đối phương là nữ nhân.

Hách Quang Quang vừa chà tóc vừa suy nghĩ cách đối phó Diệp Thao, không ngờ nàng sẽ xui xẻo đến nỗi buổi chiều đầu tiên đến ở sói đã khó giữ được danh tiết!

"Khôn kiếp, đồ sắc lang! Muốn phát tình đi chuồng gà tìm gà mẹ đi, bản cô nương hoàng hoa đại khuê nữ là người mà đại biến thái sắc quỷ người xứng sao? Làm thiếp của người? Phi, mơ Xuân Thu đại mộng của người đi, ta chỉ muốn làm cô nãi nãi người!" Hách Quang Quang càng mắng càng lớn tiếng, âm thanh truyền tới tai nha hoàn canh giữ ở phòng ngoài, sợ đến họ tề đại da đầu, mặt trắng bệch, lúc kinh sợ chứng kiến Diệp Thao từ từ đến gần, lập tức sợ hãi tới mức cao nhất.

Diệp Thao phát phát tay khiến tông nha hoàn bị sợ đến toàn thân phát run đều đi xuống, sau đó mặt lạnh đi vào trong phòng đang không ngừng truyền ra tiếng nhục mạ.

"Đồ lật lọng nuốt lời âm hiểm! Hèn hạ vô sỉ nguy quân tử! Đồ lưu manh! Cứ nhiên bỏ thuốc lão nương! Sớm muộn cũng có một ngày ta cũng bỏ thuốc người, độc cho người cả đời cũng đừng nghĩ lấy vợ lớn cưới vợ bé, cho người làm thái giám!" Hách Quang Quang vội vã tắm xong từ trong thùng tắm nhảy ra, dùng khăn tắm lau khô thân thể, thay quần áo sạch Như Lan chuẩn bị.

Mới vừa mặc quần áo từ tề đi ra từ sau tắm bình phong, liền đụng phải Diệp Thao toàn thân cứng đờ đang tức giận.

"Ôi, người định đi đâu?" Hách Quang Quang vuốt mũi bị đụng thương quát hỏi, nếu động tác nàng chậm một chút, lúc này sợ không phải đều bị hấn nhìn sạch sao!

Diệp Thao không mở miệng, nắm cánh tay Hách Quang Quang kéo nàng tới giường lớn rộng rãi thoải mái.

"Buông ra, người muốn làm gì?" Hách Quang Quang sợ hãi nhìn hướng cái giường, dùng toàn lực phản kháng.

"Người nói làm cái gì? Dương nhiên là thực hiện quyền lợi làm nam nhân của người!" Diệp Thao không cần tốn nhiều sức kéo Hách Quang Quang vừa đá vừa cầu hấn đến trước giường.

"Người không phải là nam nhân của ta! Người đi tìm nữ nhân khác đi, van cầu người." Lần này Hách Quang Quang thật sự sợ hãi, giọng nói vốn kiên cường đến cuối cùng đã biến thành thỉnh cầu.

Diệp Thao buông tay ra, từ trên cao nhìn xuống Hách Quang Quang như thỏ lập tức nhảy xa khỏi hấn, nhú mảy trăm chọc: "Hiện tại biết sợ? Lá gan mắng người vừa rồi đâu?"

"Trước khác nay khác." Hách Quang Quang vội vàng cầm một bình hoa tinh xảo đặt ở trước ngực, phòng bị nhìn Diệp Thao.

"Người cho ta là ai, có thể mặc người tùy ý nhục mạ?" Diệp Thao giơ tay lên từ từ cời đai lưng, cười lạnh nhìn Hách Quang Quang.

"Chờ cời quần áo!" Bình hoa lập tức giơ cao tạo thành tư thế công kích.

"Không cời quần áo làm sao thực hiện nghĩa vụ? Làm sao ngủ được?" Diệp Thao vừa còi y phục vừa giống như vương giả tham quan quốc thổ nện bước ưu nhả đi về phía Hách Quang Quang bị sợ đến hoa dung thất sắc.

Đột nhiên, bình hoa trên không trung xẹt qua một đường cong duyên dáng, "rầm" một tiếng nặng nề vỡ vụn dưới chân Diệp Thao, chính là bình hoa trong tay Hách Quang Quang.

"Người đừng tới đây." Hách Quang Quang ném xong bình hoa quay đầu chạy ra ngoài, xông ra bên ngoài hô to, "Có hái hoa tặc! Bắt lưu manh!"

Còn chưa chạy được hai bước, liền bị tóm cổ lại, cảm giác nguy hiểm tiến đến gần, Hách Quang Quang sợ hãi tim muốn nhảy ra khỏi cổ họng, hai chân

nhất thời mềm nhũn ngã trên mặt đất, bởi vì bị Diệp Thao xách cổ áo mới không có ngã xuống.

"Có ta ở đây, cho dù ngươi hô khan cổ cũng sẽ không có người tiến vào." âm thanh mềm nhẹ hơi quá của Diệp Thao vào trong tai Hách Quang Quang không thể nghi ngờ là Tu La lấy mạng dưới địa ngục.

"Trang, Trang chủ, ta lấy đầu thề về sau không bao giờ mắng ngươi nữa, ngươi bỏ qua cho ta đi." Hách Quang Quang gần không nổi bị Diệp Thao lần nữa bắt lại, sợ đến hai tay nắm thật chặt cánh tay Diệp Thao, móng tay "không cẩn thận" đâm vào thịt của hắn kêu khóc.

"Loại người như ngươi nếu như không cho dạy dỗ tốt, thì vĩnh viễn không biết sợ." Diệp Thao xách Hách Quang Quang giống như xách con gà con tới trước giường, mắt nhìn xuống Hách Quang Quang mới vừa tắm rửa qua tóc rối bù khóc đến nước mắt nước mũi giàn giụa, không thể nhịn cười, cười như là con ngựa có thể ăn no sói xám.

"Đừng, đừng, ta thành hôn rồi, ta là rách, gãy rách, đàn ông các ngươi không phải rất để ý điểm này sao?" Chân Hách Quang Quang mềm nhũn không đứng nổi, ngã trên mặt đất không tiếc bồi họa chính mình để đẩy lùi mục đích của Diệp Thao.

Diệp Thao nghe vậy khuôn mặt tuấn mỹ giận đến tái lại, nhất thời tức giận: "Không được nói hai chữ kia, ngươi đến nay vẫn là hoàn bích (*còn trinh)."

"Ồ ô, chuyện ta là hoàn bích không nhiều người biết lắm, nếu như ngươi thu ta làm thiếp người khác chỉ biết nói ngươi nhại lại đồ của Bạch Tiểu Tam. . . Bọn họ cũng không biết ta cùng với Bạch Tiểu Tam thật ra không động phòng." Hách Quang Quang vừa gạt lệ lau nước mũi vừa dùng khoe mắt lên lên liếc phản ứng của Diệp Thao, nam nhân càng tự đại sẽ càng không tiếp nhận vật sở hữu của mình từng có quan hệ với nam nhân khác, nàng đang đánh cuộc.

Hách Quang Quang thành công rồi, Diệp Thao quả thật không thể tha thứ một điểm nàng từng là vợ Bạch Tiểu Tam, nhưng lại không có nghĩa là vì thế hắn sẽ cam nguyện chịu bị nàng uy hiếp!

Sắc mặt Diệp Thao âm trầm, nín lên Hách Quang Quang vẫn còn đang không ngừng đánh chủ ý xấu không chút nào thương tiếc ném lên giường, sau đó cúi người áp xuống thân thể trong nháy mắt cứng đờ như đá của Hách Quang Quang, nắm cầm của nàng nhìn chăm chú vào đôi mắt hiện lên vẻ cương quyết và sợ hãi của nàng lạnh lùng trào phúng: "Loại thời điểm này còn dám không thành thật, không thể không nói ngươi đúng là cách biệt hai chữ thông minh quá xa."

"Ta...ta, ta sai rồi còn không được sao? Trang chủ ngài thật khôn khéo, ta thật sự ngu, ngài chớ cùng đùa ngốc ta đây chấp nhặt." Hách Quang Quang nức nở nhìn gương mặt tuấn tú nguy hiểm tràn đầy tính xâm lược gần đến cơ hồ muốn áp vào mặt nàng, nếu đổi thành nữ nhân khác nói không chừng đã bị gương mặt tuấn tú của Diệp Thao và lồng ngực cường tráng mê hoặc đến choáng váng, nhưng đối với Hách Quang Quang từ nhỏ thì có một người mẹ mỹ nhân đẹp như tiên mà nói, sức miễn dịch đối với "mỹ nhân" tất nhiên sẽ cao hơn nhiều so với người thường.

"Muộn rồi." Diệp Thao buông cầm Hách Quang Quang ra, ngón tay thon dài đặt trên cái cổ mảnh khảnh của nàng giống như là mèo vờn chuột chậm rãi dao động xuống phía dưới, lướt qua nơi khe run phập phồng của nàng, dừng một chút, cuối cùng dừng lại nơi bụng mềm mại của nàng, ngón tay nhẹ nhàng gạt ra, cởi bỏ thắt lưng của nàng.

"Không cần ! ! !" Hách Quang Quang nhắm mắt lại thét chói tai, nước mắt chảy tràn ra càng dữ tợn, vì tự vệ, hai tay hai chân bắt đầu cùng nhau dùng sức công kích nam nhân dán chặt ở trên người.

Bởi vì đai lưng bị giải khai, trong lúc giây giụa vạt áo càng mở rộng ra, thân thể của nam nhân cũng bị nàng giây giụa đã phát hỏa.

"Tự chuốc phiền phức!" Đôi mắt xanh đen của Diệp Thao trong nháy mắt càng thêm trở nên u ám, âm thanh trở nên khàn khàn nguy hiểm.

"Cứu. Mạng. Ừm." Âm thanh kêu cứu của Hách Quang Quang đột nhiên bị ngăn chặn, là môi Diệp Thao.

Một loại mềm mại nóng ẩm ma sát môi của nàng, Hách Quang Quang chỉ cảm thấy Ngũ Lôi Oanh Đình, thậm chí cũng quên luôn giây giụa, trọn to hai mắt hoảng sợ nhìn Diệp Thao dùng đôi tay cố định đầu của nàng, miệng cùng hàm răng cùng sử dụng "ăn" môi nàng.

Phản ứng không lưu loát của nữ nhân không chỉ có thể thỏa mãn lòng hư vinh của nam nhân, càng có thể khơi lên dục vọng chinh phục, Diệp Thao vốn chỉ là muốn dọa nàng, sau khi ném ngọt ngào trong miệng Hách Quang Quang đột nhiên không ngừng được, đầu lưỡi không cho cự tuyệt cạy ra đôi môi khép chặt nàng bắt đầu bá đạo công thành đoạt đất .

Tiểu Bạch Thỏ không hề có kinh nghiệm thì sao có thể là đối thủ của sói xám lão luyện? Ba hồn bảy vía sợ chạy một nửa, thần trí Hách Quang Quang vốn đã chịu ảnh hưởng lớn, bị người khác cố ý trêu chọc vuốt ve một lát liền biến thành một bãi xuân thủy.

Hách Quang Quang cảm giác mình giống trong một đám mây, gió nhẹ phất qua gương mặt, thân thể được ánh mặt trời ấm áp bao phủ, có người mang theo nàng đón gió chao liệng ở giữa không trung, xuyên qua Tùng Lâm, bay qua hồ, đi khắp Thiên Sơn Vạn Thủy cuối cùng lên đỉnh núi nhìn xuống cả thế giới. . .

Chợt cao chợt thấp, lúc lạnh lúc nóng vô cùng kích thích, nhịp tim Hách Quang Quang đã sớm không thể khống chế, chỉ cảm thấy tất cả cảnh tượng trước mắt như được bao trùm lên bởi một chiếc cầu vồng, một thế giới bảy màu, hư ảo xinh đẹp giống như trong tiên cảnh.

Đột nhiên, không khí trở nên mỏng manh, tiên cảnh bảy màu biến mất, ngực hít thở không thông khó chịu, Hách Quang Quang chìm trong mê ly mở mắt ra ô ô kháng nghị, đôi tay không còn hơi sức nắm nam nhân đang không ngừng "cuớp đoạt" không khí trong miệng nàng.

Nhận ra Hách Quang Quang không thoải mái, Diệp Thao mở mắt ra vẫn chưa thỏa mãn bỏ qua môi Hách Quang Quang, giờ tay lên vuốt ve đôi môi hồng nhuận mềm người, trong âm thanh mang theo cung chiều ngay cả hân cũng không có nhận thấy được, cười khê: "Thật là đàn, không biết hồ hấp sao?"

Được giải thoát Hách Quang Quang bắt đầu từng ngum từng ngum mà hồ hấp, cảm giác rốt cuộc cũng dễ chịu hơn rồi, suy nghĩ khôi phục hơn phân nửa, cảm giác đột nhiên có điểm không thích hợp, không tự chủ nhìn xuống dưới kính hải.

Y phục của nàng không biết lúc nào thì đã bị cởi ra, Diệp Thao cũng là như thế, hai thân thể trần truồng dán tại một nơi, như trẻ sinh đôi kết hợp.

Thấy thế, khuôn mặt hồng nhuận ánh bóng biến sắc, biến thành tái nhợt, tức giận chất vấn: "Người... người cởi y phục của ta?!"

Kích tình đi qua, âm thanh có chút nhũn ra, giống như làm nũng mềm mại đáng yêu, hơi nước trong đôi mắt tức giận chưa tiêu, rõ ràng là có ý tức giận chất vấn, nhưng ở trong mắt người khác lại thành mị nhân như tơ, bộ dáng tiểu nữ nhân giận đối người yêu.

Diệp Thao nheo lại mắt, chăm chú quan sát Hách Quang Quang vì thấy được âm thanh "quá mức kỳ cục" mà giận đến ním chặt môi mấy lần, bất khả tư nghị* nói: "Thì ra là người chỉ có ở vào thời điểm này mới có thể trở nên thoáng như nữ nhân."

bất khả tư nghị* : khó tin

"Cút ngay!" Hách Quang Quang giờ tay lên đẩy mặt Diệp Thao ra, vật thô nóng giữa hai chân ép nàng suýt chút nổi điên, kỷ viện cũng đã từng đi, chân cũng đã từng vén, vật đang chống đỡ nàng kia là cái gì, chuyện có thể xảy ra không hiểu nhiều lắm nhưng cũng không phải là không biết gì cả, nàng cảm thấy kinh sợ y như hủy thiên diệt địa.

"Mèo hoang!" Diệp Thao thở gấp càng lợi hại, nhanh chóng túm hai tay nhỏ bé đang náo loạn quấy nhiễu trên người hân lại, một tay đặt chúng lên đỉnh đầu Hách Quang Quang, một cái tay khác trừng phạt dùng sức nhéo thắt lưng nhạy cảm của nàng.

Thân thể Hách Quang Quang run lên bần bật, cử động này vừa đúng chạm đến chỗ nắn cảm của Diệp Thao, kích thích khiến hân rên lên một tiếng, mồ hôi trên trán rơi xuống từng giọt.

"Ta làm thiệp của người được chưa? Chỉ cần người không cưỡng ép ta liên ngoan ngoan làm thiệp của người." Tên đã lấp vào cung, Hách Quang Quang đành phải nhượng nhịn một lần.

Thấy Diệp Thao im lặng không nói, chỉ có cặp mắt tuần mĩ nhiệt tình như câu hồn người khác nhìn nàng chăm chăm, tâm nhảy loạn mấy nhịp, hốt hoảng nói: "Người đi tìm cô nương dung mạo xinh đẹp hơn ta lại thức thời hơn ta phục vụ được không? Ta chỉ biết làm người mất hứng còn chọc giận người."

Chọc giận hân là thật, nhưng là mất hứng? Diệp Thao rõ ràng cảm thấy thân thể của hân đang hưng phấn đến phát run.

Bàn tay di chuyển lên trên, đặt lên chỗ hơi "lồi lên" của Hách Quang Quang, xấu xa xoa nhẹ, trong tiếng thét chói tai sát phong cảnh, nửa thật nửa giả uy hiếp: "Về sau nếu người không nghe lời liền trừng phạt tương tự. Nhục mạ ta một câu liền hôn sung môi của người, dám đánh ta liền lấy hết y phục của người rồi sờ từ đầu tới chân, nếu có ý đồ chạy trốn tốt nhất cầu nguyện chó bị ta bắt được, nếu không đừng trách ta không để ý đến ý nguyện của người dùng sức mạnh với nữ nhân!"

"Dạ dạ dạ." Hách Quang Quang vừa nghe thấy có thể giữ được trong sạch, lập tức kích động gật mạnh đầu giống như gà mổ thóc, chỉ cần Diệp Thao có thể thả nàng, bất năng liếm đầu ngón tay hân nàng cũng tuyệt đối không cự tuyệt!

Chỉ vì không phải trở thành nữ nhân của hân mà hưng phấn thành ra như vậy, Diệp Thao trong lòng không vui tư vị, thừa dịp còn chưa thay đổi chủ ý lập tức đứng dậy rồi đi cái thân thể xinh đẹp làm cho hân mất khống chế, quay lưng lại chịu đựng kêu gào vội vàng mặc quần áo vào.

Được giải thoát, Hách Quang Quang kéo chăn bọc người lại kín mít như cái bánh chưng, lặng lẽ lộ ra một đôi mắt bị kinh sợ liếc trộm Diệp Thao đang mặc quần áo.

Tầm lưng cường tráng không có một chút thịt thừa nào, vai rộng mỏng hẹp, thân thể tiêu chuẩn hình tam giác, toàn thân cao thấp cũng tràn đầy sức lực và đẹp, biết rõ ràng là không nên nhìn, nhưng lại không khống chế được hai mắt của mình, nhìn một cách chăm chú, thân thể này thật là xem hay hơn so với Bạch Tiểu Tam lúc trước ở kỹ viện bất kể thông dâm không cần thận liếc lên, nhìn một chút miệng không khỏi khô ráo.

"Nhìn nữa ta sẽ thay đổi chủ ý!" Phũ thêm lớp y phục cuối cùng, Diệp Thao nghiêng nửa người sang hung hăng trọn mắt nhìn ánh mắt mãnh liệt ăn hân đậu hũ người khác, nghe được âm thanh khàn khàn của mình khê cau mày, từ trước đến giờ mình luôn kiêu ngạo về khả năng tự kiểm cao siêu, hôm nay chi bị nữ nhân nhìn là có thể có phản ứng, chẳng lẽ là quá lâu không có nữ nhân?

"Đừng!" Hách Quang Quang bị dọa lập tức xoay mặt vào vách tường, kéo cao chăn trùm kín đỉnh đầu, ở trong chăn dùng sức vuốt gương mặt nóng bừng của mình, vừa rồi Diệp Thao nghiêng người sang nàng mất tinh nhìn thấy giữa hai chân của hân áo không che lấp được . . .

Không được giải trừ kịp thời thân thể rất khó chịu, Diệp Thao cần gấp tắm nước lạnh tiêu hỏa, cuối cùng trừng mắt nhìn Hách Quang Quang cuốn cực kỳ chặt chẽ từ đầu tới đuôi, hừ lạnh một tiếng vội vã ra khỏi phòng.

Lâu không thấy tiếng động Hách Quang Quang lặng lẽ thò đầu ra, quét mắt một vòng quanh phòng, không nhìn thấy người, tâm rốt cuộc dễ xuống, vừa mới thả lỏng, lập tức cảm thấy sau lưng đã toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Sợ hãi vỗ ngực nhỏ giọng may mắn : "A di đà Phật, cư nhiên đã tránh được một kiếp. Cha, mẹ, là các người ở trên trời phù hộ Quang Quang phải

không? Cũng phù hộ Quang Quang có thể an toàn chạy trốn đi, nơi này quả thật là đáng sợ, quá nguy hiểm, rõ ràng là đầm rồng hang hổ."

Chiều nay, bên trong trang không chỉ một người phát hiện một màn không thể tưởng tượng nổi, Chủ Thượng anh minh uy vũ trong mắt bọn họ đại vội vàng chạy ra khỏi Hách di nương, không ngừng chạy như bay tới trong hồ chỉ cách ba đình viện nhảy xuống tắm, ngăn ngừa vài bước đường mà hấn lại thì triển khinh công cao cường thiên hạ ít người có được, có thể nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nổi, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Hiểu lầm

Editor: Serena Nguyen

~~ Quà năm mới cho các nàng. Happy new year :D~~

May mắn giữ được trong sạch từ miệng sói, Hách Quang Quang không dám nói xấu Diệp Thao nữa, dù là Diệp Thao không ở gần cũng không dám nói lung tung, mặc dù tên Diệp Thao này có tiền án lật lọng, nói ra không chắc sẽ làm, nhưng đối với nàng mà nói dù là nguy cơ nhỏ bé như sợi tóc gáy đều phải thận trọng, trong sạch cũng không phải là chuyện có thể đùa giỡn.

Nha hoàn hầu hạ sinh hoạt hàng ngày của Hách Quang Quang đối với việc nàng vẫn còn trong sạch cảm thấy kinh ngạc, dù hiểu kỳ nhưng lại không có gan hỏi tới chuyện riêng của Diệp Thao.

Hách Quang Quang đến, Hạnh viên lập tức thành một trong những tiêu điểm được chú ý nhất trong son trang, nha đầu, ma ma bình thường không có việc gì cũng chạy tới dò tin tức, bình thường bên trong trang bát quái rất ít và nhảm chán, lần này đột nhiên xuất hiện một "di nương" mọi người tất nhiên cảm thấy mới mẻ.

Hách Quang Quang không phải người có thể ngồi lâu trong phòng, trừ ăn và ngủ nàng sẽ ra ngoài đi dạo khắp nơi, Diệp Thao cũng không hạn chế tự do của nàng.

Diệp Thị Sơn Trang cực lớn, so với biệt trang ở tạm ở phương Nam còn hùng vĩ hơn nhiều, người nhận biết phương hướng không tốt đi vào tuyệt đối sẽ lạc đường.

Nơi Hách Quang Quang có thể tự do đi lại chỉ có hậu viện, tiền viện là nơi nghị sự, là khu vực cơ mật, trừ khi Diệp Thao cho phép, người bên ngoài không được tự tiện xông vào.

Ở phòng nghỉ điều đầu tiên không phải là tìm nơi nhiều người đi lại để tiện làm quen, quen thuộc hoàn cảnh âm thầm tìm kiếm đường thích hợp để chạy trốn mới là cần gấp nhất.

Hách Quang Quang không kiêu ngạo, lại thân thiện, vì vậy không quá hai ngày đã nhận được hảo cảm của nha đầu, ma ma bên trong trang, nàng thường chạy đến nghe các nàng tám chuyện, bởi vì không thích bị gọi là Hách di nương, vì vậy kêu người ta gọi nàng là Quang Quang cô nương.

"Quang Quang cô nương này sao lại ngoan cố như vậy? Đi theo chủ thượng của chúng ta có cái gì không tốt? Còn hại hấn đêm hôm khuya khoắt nhảy vào hồ nước lạnh hạ hoả, thân thể có làm bằng sắt cũng không chịu được lâu dài như vậy." Mấy ma ma tương đối có chút địa vị trong trang cùng đại nha hoàn xúm lại, cắn hạt dưa quở trách mẽ bảnh ngọt vừa mới làm trên bàn đá để đưa tới cho Hách Quang Quang.

"Đúng vậy, Chủ Thượng của chúng ta bộ đáng tốt bản lĩnh lớn, vừa không lộn xộn cái gì hồng phần tri kỉ, Quang Quang cô nương không chấp nhận thì thôi, sao có thể đối với Chủ Thượng vừa đánh vừa mắng đây?" Một Đại Nha vòng nói theo, bởi vì biết Hách Quang Quang không có coi chính mình thành chủ tử, càng không coi các nàng thành người làm, vì vậy mọi người nói chuyện về nàng cũng rất tự do, muốn nói cái gì liền nói cái đó.

Nguyên nhân lớn nhất mà Hách Quang Quang thích chạy qua bên này chính là những nha đầu ma ma này rất nhiệt tình, nhìn thấy nàng đều sẽ lấy các loại bánh ngọt mới làm xong ra cho nàng thưởng thức, Diệp Thị Sơn Trang được xưng là giàu nhất phương Bắc, nơi này ăn ngon dùng tốt cái gì cần có đều có, dù là người làm cũng rất dễ chịu.

"Làm thiếp có cái gì tốt?" Sau khi nuốt miếng bánh táo cuối cùng, ực một hớp trà Mao Tiêm, Hách Quang Quang đáp lại một câu.

"Chẳng lẽ Quang Quang cô nương ghét bỏ thân phận thiếp này?"

"Làm thiếp của Chủ Thượng so với làm chính thê của mấy người giàu có bình thường tốt hơn nhiều!"

"Người đứng là ở trong phúc mà không biết hưởng, nam tử đẹp như Chủ Thượng vậy thiên hạ ít có, làm nữ nhân của người quả thực là kiếp trước tích đức! Như lão công nhà ta, vừa lùn vừa xấu, lại còn không thành thật, học người ta đi dạo kỹ viện! Hầu hạ hấn cái loại đáng chém cả nghìn lần đó nửa đời người, lại còn bị ghét bỏ là hoàng kiếm bà* eo thùng nước, xem cảnh ngộ của ma ma, người còn ghét bỏ gì Chủ Thượng? Hai ta thay đổi vị trí người sẽ biết mình quá may mắn." Một ma ma hơn 40 tuổi d'đ/l;q'd vốc người mọt mà chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói với Hách Quang Quang.

* Hoàng kiểm bà : thiếu phụ luống tuổi đã có chồng

Ăn uống no say, rốt cuộc Hách Quang Quang cũng có thời gian cùng người ta huyền thuyên, lấy ra khăn lau miệng, nhìn thái độ cả đám đều là phê phán nhìn nàng chằm chằm nói: "Các người không biết là Trang chủ đối với ta không tốt! Hắn thật đúng là."

Hách Quang Quang bắt đầu thêm mắm thêm muối kể một loạt chuyện xui xẻo xảy ra từ khi gặp phải Diệp Thao, nàng vẫn nhắc nhở mình không thể nhục mạ Diệp Thao nửa câu, nói hấn chỗ nào không tốt thì chỉ chọn lời sẽ không khiến người khác tức giận, tóm lại chỉ là khoác lác về bất hạnh của chính mình, nói đến Diệp Thao thì phải nói rất cẩn thận.

Khi Hách Quang Quang nói khô cả họng, vốn tưởng rằng sẽ chiếm được một chút xú đồng tình, ai ngờ mọi người không xúc động, ngược lại ánh mắt kích động oa oa kêu.

"Đúng là Chủ Thượng đối xử với Quang Quang cô nương rất khác biệt!"

"Chủ Thượng rất ít chú ý đến một nữ tử như vậy, Quang Quang cô nương hãy quý trọng!"

"Khi dễ sẽ dễ sinh tình chứ sao." Đã thấy nhiều trong thoại bản, tiểu nha hoàn nói càng làm Hách Quang Quang im lặng.

"Theo như các người, nếu ta khi dễ người chẳng những không bị ghét, còn được các người biết ơn sao?" Hách Quang Quang nổi giận nhìn chằm chằm đám nha đầu ma ma không vì nàng suy nghĩ còn náo loạn lên nói.

"Vậy không đúng, phải là nam nhân với nữ nhân mới đúng."

Nói xong đang lúc vui thì một cô nương xinh đẹp mặc quần áo màu vàng nhạt cười hi hi đi tới, nàng ăn mặc cùng nha hoàn bất đồng, vật liệu may mặc và đồ trang sức cũng cao cấp hơn một bậc, nàng rồi rít chào hỏi nha hoàn, thấy thế Hách Quang Quang đoán tiểu cô nương này có lẽ tương đối có địa vị trong trang.

"Vị này là Vân Tâm cô nương, cháu ruột của Diệp đại tổng quản." Có người lập tức giới thiệu với Hách Quang Quang, Diệp đại tổng quản đã là Đại Tổng Quản từ thời tiền nhiệm Trang chủ rồi, vì Sơn Trang lao tâm lao lực bỏ ra nửa đời tình lực, rồi sau đó lại hầu hạ Diệp Thao, địa vị ở Diệp Thị Sơn Trang tất nhiên không cần phải nói.

Cả nhà Diệp đại tổng quản đều là người làm trong Diệp Thị Sơn Trang, dưới giám sát nghiêm khắc, mỗi người làm đều có thể nói là tận tâm tận lực (hết lòng hết sức), Diệp Thao cảm niệm (cảm động - nhớ nhung) hơn nửa đời người Diệp đại tổng quản làm tất cả vì Sơn Trang, làm chủ cho huynh đệ tỷ muội Diệp Vân Tâm thoát khỏi thân phận người hầu, mà vì Diệp Thao đều chiếu cố tôn tử tôn nữ của Đại Tổng Quản, vì vậy địa vị của Diệp Vân Tâm trong trang có thể tính là nửa tiểu thư.

"Người chính là Hách di nương mà Thao ca ca mang về sao? Xem ra còn nhỏ hơn ta." Diệp Vân Tâm thoải mái ngồi xuống cạnh Hách Quang Quang, mặt to trong veo như nước, con ngươi lóe sáng quan sát Hách Quang Quang.

Đám nha đầu ma ma không tiện tiếp tục làm biếng, thu thập một phen liền lưu lại hai người Hách Quang Quang và Diệp Vân Tâm rồi đi làm việc.

"Người bao nhiêu tuổi rồi? Ta cảm thấy người so với ta nhỏ hơn." Mặt Diệp Vân Tâm có điểm mồm mỉm, mặt hơi tròn thật đáng yêu, Hách Quang Quang nhìn thấy cô nương tuổi không khác nhiều lắm so với mình lại đáng yêu đẹp mắt lập tức liền sinh hảo cảm.

"Ta 15 rồi !" Diệp Vân Tâm ưỡn bộ ngực lớn hơn Hách Quang Quang một chút cường điệu mình đã cập kê, không "tiểu".

"Ta 16, lớn hơn người một tuổi." Hách Quang Quang hài lòng.

Diệp Vân Tâm chu miệng lên, cảm lấy một khối điểm tâm ăn, phồng má cường điệu: "Người nhìn nhỏ hơn ta là được."

"Ha ha." Hách Quang Quang bị chọc vui, đột nhiên nhớ đến một tình tiết nha hoàn thích xem thoại bản vừa mới nói, con người đi lòng vòng, như tên trộm tiến tới sát bên tai Diệp Vân Tâm nhỏ giọng hỏi, "Người nói thật với ta, người thích Diệp Thao đúng không?"

Đang ăn mấy thứ linh tinh thỉnh thoảng bị hỏi như vậy, nhất thời bánh ngọt mắc trong cổ họng, Diệp Vân Tâm mắc nghẹn đến ứa lệ, đám ngực trũng qua: "Người...người."

"Dù có bị ta nói trúng cũng đừng kích động như vậy, uống hớp trà cho xuôi." Hách Quang Quang tha thiết đưa ly trà qua, phản ứng càng lớn càng chứng minh có tật giật mình! Diệp Vân Tâm thích Diệp Thao, điểm này làm nàng hưng phấn đến nổi tay bụng ly trà run nhè nhẹ.

Cháu gái yêu của quân gia từ nhỏ liền sùng bái Thiếu chủ tử, nhiều năm sau Thiếu chủ tử thành Đại Chủ Tử, tiểu tôn nữ cũng lớn thành cô nương mỹ lệ động lòng người, lại thường xuyên gặp nhau, nhất là nhị khử nói không chừng liền gặp nhau.

Tình tiết có thể phát triển tiếp như vậy: cô nương có chút địa vị mỹ lệ trong trang, bởi vì ghen tỵ đố kỵ tình địch churong mất, sau đó có lẽ nam nhân sẽ tức giận, nhưng vì tình nghĩa từ nhỏ sẽ không làm gì, nói không chừng còn sẽ bởi vì một chút xú xung đột nhỏ này hai người liền nồng tình mật ý. . .

Hách Quang Quang càng nghĩ càng hưng phấn, kiều nhan cười thành một đóa hoa, Diệp Vân Tâm càng tức giận nàng lại càng vui mừng.

"Người cười thật là khó coi." Thật ra thì Diệp Vân Tâm thầm nghĩ nói "dâm dăng", nhưng cô nương trong sạch không thể tùy tiện nói hai chữ này.

Hách Quang Quang không để ý bị nói khó coi, ngược lại đối phương càng ghét bỏ nàng khó coi càng vui mừng, sợ Diệp Vân Tâm quá nhỏ hoặc là lòng dạ "không độc" căn bản muốn nghĩ tới dùng biện pháp tốt như vậy đối phó nàng, vì vậy tề mi lộng nhân* ám hiệu: "Tiểu muội muội, người có muốn đuổi ta 'cái đĩnh trong mắt' này ra khỏi trang hay không?"

*tề mi lộng nhân : nháy mắt ra hiệu

Diệp Vân Tâm không hiểu trừng mắt nhìn, nghi ngờ nhìn Hách Quang Quang đang cười cực kỳ khả nghi: "Ta sao lại muốn đuổi người ra ngoài?"

"Bởi vì Diệp Thao muốn nạp ta làm thiếp, người cũng biết Trang chủ các người trước mắt không d'đ/l;q'd thể không thiếp chưa động phòng, ta chính là người đầu tiên, có câu lâu ngày sinh tình, nói không chừng hần sinh tình đối với ta thì sao, đến lúc đó động kinh chuyển ta thành chính thất thì người ngồi đó mà khóc." Hách Quang Quang lắc đầu cực kỳ thương hại nhìn Diệp Vân Tâm vẫn còn chưa hiểu ra, giống như lúc này nàng đã trở thành người bị vứt bỏ như trong lời nói.

Diệp Vân Tâm đột nhiên hưng phấn, mở to hai mắt nói: "Người cũng nghĩ như vậy? Vậy vì sao hai ngày này lại nghe nói người rất không muốn làm thiếp của Thao ca ca? Còn vừa đánh vừa mắng hần."

Hách Quang Quang bị phản ứng khác thường của đối phương làm bức mình, bắt đầu hoài nghi cô nương này còn dần hơn nhiều so với mình tưởng tượng, chịu đựng kích động muốn gõ đầu đối phương nói: "Lúc này không phải là lúc bàn luận vấn đề này, sao người lại không có chút nào quan tâm nào đến tương lai của mình thế?"

"Tương lai của ta cùng cái này có liên quan gì sao?" Diệp Vân Tâm hoàn toàn bị Hách Quang Quang làm cho hồ đồ, ở ánh mắt chi tiết rèn sắt không thành thép của đối phương không khỏi bắt đầu hoài nghi có phải mình dần quá, vì sao lại nghe không hiểu?

Hết nhẫn nại, Hách Quang Quang "păng" một cái vỗ bàn cả giận nói: "Đàn chết đi được! Nếu Diệp Thao cùng ta ân ái ái ái, không phải người sẽ không có cách nào khác gả cho hần rồi sao? Đạo lý đơn giản như vậy làm sao người cũng không hiểu?"

Nghe vậy mặt Diệp Vân Tâm lập tức chuyển sang màu tím, cả lăm nói: "Sao ta phải gả Thao, Thao ca ca?"

"Chẳng lẽ người không thích hần?"

". . . Thích." Muội muội không phải cũng thích ca ca sao?

"Thế thì đúng rồi. Chẳng lẽ người định tơ mắt nhìn người yêu cùng nữ nhân khác sống với nhau suốt đời?"

"A." Diệp Vân Tâm kinh hãi kêu, rốt cuộc biết rõ Hách Quang Quang hiểu làm cái gì.

Thấy sắc mặt Diệp Vân Tâm đại biến, Hách Quang Quang rốt cuộc thở phào một cái, cuối cùng cũng thoáng khai thông cái đầu gỗ này.

"Người hiểu lầm, người trong lòng ta không phải Thao ca ca!" Giống như là muốn bảo vệ cái gì, những lời này Diệp Vân Tâm nói cực kỳ lớn tiếng.

Hách Quang Quang hoàn toàn không tin, chỉ cho là nàng ngại vì tâm sự bị người khác phát hiện, hiểu rõ vô vô bả vai của nàng an ủi: "Đừng kích động, ta sẽ không nói ra."

Diệp Vân Tâm không biết là nóng nảy hay là tức giận, mặt đỏ bừng thành một mảnh, hai nắm tay nhỏ bé nắm thật chặt trợn lên giận dữ nhìn Hách Quang Quang: "Người trong lòng ta là người khác!"

"A, là người nào?" Nét mặt Hách Quang Quang cứng lại, có chút ý thức được hình như mình nghĩ sai rồi.

Nghe vậy, mặt xinh đẹp mồm mỉm của Diệp Vân Tâm nhất thời đỏ bừng lên, cúi đầu nhún nhún nhỏ nhỏ vuốt vuốt đuôi tóc, chu mỏ e thẹn nói: "Nào có ai lại hỏi như vậy? Đây muốn người ta phải trả lời thế nào chứ?"

"Người thật một chút ý tứ đối với Diệp Thao cũng không có? Vậy người vừa mới tức giận cái gì chứ!" Hại nàng hiểu lầm, Hách Quang Quang giương mắt nhìn, không thể chấp nhận biện pháp tốt thế cứ như vậy không bệnh mà mất.

"Còn hỏi ta chuyện này ta sẽ không để ý người nữa! Vừa tức giận còn không phải là bởi vì người làm hại ta thiếu chút nữa sặc chết?" Diệp Vân Tâm bị Hách Quang Quang hiểu lầm liền muốn nhảy dựng lên véo người.

Quả nhiên là mình hiểu lầm, tâm tình đại biến thật là muốn chết, Hách Quang Quang cắn giận nhìn chăm chăm Diệp Vân Tâm, cuối cùng suy sụp hạ mặt khóc không ra nước mắt mà tự lẩm bẩm: "Sao ta lại xui xẻo như vậy, khó khăn lắm mới đụng phải một người, làm sao lại không thích Diệp Thao đây?"

Diệp Vân Tâm không nghe rõ Hách Quang Quang đang nói cái gì, nhưng là hai người đàn ông cách đó không xa phía sau các nàng bởi vì thân mang võ công mà nhĩ lực rất tốt lại nghe rất rõ ràng.

"Không ngờ người quan tâm chuyện tình cảm của ta như vậy!" Diệp Thao tức giận lạnh lùng trào phúng đột nhiên truyền đến từ phía sau, Hách Quang Quang bị dọa nhảy dựng lên xoay người nhìn lại.

"Người...người, người đi bộ không gây tiếng động sao?" Hách Quang Quang hốt hoảng nhìn về mặt d'đ/l;q'd lạnh lùng tràn đầy tức giận của Diệp Thao, người đàn ông này nàng không chọc nổi, vì vậy liền muốn giận chó đánh mèo nam nhân bên cạnh hắn, kết quả lúc mất hạnh trừng qua chạm vào vết đao trên mặt đối phương, nhất thời liền bị hơi thở lạnh lẽo còn hơn nhiều Diệp Thao quanh người hắn dọa lui.

"Nếu không phải người để ý 'đời sống tình cảm' của ta như vậy, sao có thể không nghe được tiếng bước chân!" Diệp Thao nhấn mạnh bốn chữ đời sống tình cảm.

"Ta nói giỡn, nói giỡn thôi, nếu Trang chủ cho là thật đã có thể gặp đao của ta rồi, ha ha." Hách Quang Quang miềm cường cười nói xong không để ý phản ứng của đối phương, lập tức thì triển khinh công chạy trời chết, đợi ở chỗ này nữa chỉ sợ lại nói ra cái gì chọc giận Diệp Thao.

"Thao ca ca." Diệp Vân Tâm tay chân luống cuống đứng lên chào hỏi hai người, mặt đỏ bừng nhìn đến nam nhân bên cạnh Diệp Thao lập tức càng hồng hơn, xấu hổ cúi thấp đầu, khăn trương núm lấy vạt áo cà lăm kêu, "Đồng Phương, Đồng Phương ca ca."

Thoáng hiểu rõ tâm ý nữ nhi gia của Diệp Vân Tâm, Diệp Thao gật đầu một cái, thấy nàng khăn trương đến mức nói cũng không lưu loát, sẵn sọc cười một tiếng: "Tâm Tâm đi chơi đi, ta với Đồng Phương ca ca . . . của người có việc muốn nói."

"Vâng" Diệp Vân Tâm cũng không dám ngẩng mặt, nghiêng đầu chạy đi.

Nhìn bóng lưng Diệp Vân Tâm vội vã chạy đi, Diệp Thao nói đùa với nam nhân vẫn còn đang sững sờ: "Như thế nào? Hiện tại cuối cùng cũng tin người Tâm Tâm yêu không phải là ta?"

Đồng Phương Hữu bị trêu chọc không được tự nhiên, thu hồi tầm mắt chuyên chú ở bóng dáng xinh đẹp của Diệp Vân Tâm, gương mặt tuấn tú màu lúa mì lộ ra một tia thẹn thùng không dễ dàng phát giác.

Bởi vì lời nói của Hách Quang Quang mà Diệp Thao không tiện tiếp tục trêu chọc Đồng Phương Hữu, ho ho nói: "Trước tiên nói chuyện chính sự đã."

"Vâng!" Đồng Phương Hữu đang có ý đó.

Hai người đi tới bên cạnh cái bàn đá lúc trước Hách Quang Quang và Diệp Vân Tâm ngồi, không biết là trùng hợp hoặc là vì lý do nào khác, Diệp Thao ngồi đúng chỗ lúc trước Hách Quang Quang ngồi, còn Đồng Phương Hữu lại ngồi ở chỗ Diệp Vân Tâm.

Ở thư phòng bàn bạc buồn bực nên hai người tính ra ngoài tiếp tục nói, mặc dù ở bên ngoài nói chuyện chính sự không an toàn, nhưng ở trên địa bàn của Diệp Thao không sợ d'đ/l;q'd có người ngoài trà trộn, hơn nữa có gian tế cũng không sao, hai người cao thủ ở đây, chỉ cần có người đến gần sẽ lập tức phát hiện, không cần lo lắng bị nghe trộm.

"Vừa rồi ở thư phòng người muốn nói gì?" Diệp Thao hỏi.

Nghe vậy, Đồng Phương Hữu có chút do dự.

"Có cái gì khó mở miệng hay sao? Cứ nói thẳng là được."

Đồng Phương Hữu nhìn Diệp Thao một cái, nói: "Thuộc hạ tra được năm đó lúc phu nhân mới vừa được Hình Bộ Thượng Thư cứu giúp, hai năm này từng cùng đại tiểu thư Ngụy gia có duyên gặp gỡ, nghe nói giao tình rất tốt . . ."

"Người muốn nàng tới giúp một tay nhận thức Hách Quang Quang?" Chân mày Diệp Thao không tự chủ nhíu lại.

Vẫn quan sát sắc mặt Diệp Thao, Đồng Phương Hữu thấy thế lập tức ngừng câu chuyện lại, áy náy ôm quyền: "Thuộc hạ đường đột, Chủ Thượng chớ trách."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nổi, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Đại Biến Thái

~~ xl các nàng nga. Mấy hôm nay ta bận suốt, quên cả up truyện luôn rồi~~

Bởi vì bị Diệp Thao phát hiện sự kiện "không thành thật" nên Hách Quang Quang lo lắng đề phòng cả một ngày, không dám ra ngoài chạy lung tung vẫn vui mình ở trong phòng, thỉnh thoảng hừ mấy tiếng giả vờ không thoải mái, nha hoàn muốn mời đại phu nàng lại không cho.

Mãi cho đến tối Diệp Thao cũng không xuất hiện, nghe người làm nói mấy ngày nay hắn đang bận, bây giờ còn đang ở thư phòng cùng người ta bàn bạc chuyện quan trọng, Hách Quang Quang biết Diệp Thao bận nhiều việc nên sẽ không có thời gian tới tìm nàng gây phiền phức, vì vậy vui vẻ phần chần, không hề giả vờ bị bệnh nữa, mang Bát ca vào trong nhà dạy nó nói chuyện.

"Thiếu chủ." Đang trải giường chiếu cho Hách Quang Quang, Như Lan nhìn thấy Diệp Từ Thông đi tới, lập tức hành lễ một cách quy củ.

"Ừ." Diệp Từ Thông chấp tay sau lưng, nện từng bước kiêu ngạo đi tới Bàn Bát Tiên bên cạnh Hách Quang Quang, dùng ánh mắt bảo Như Lan đi ra ngoài.

"Thiếu chủ tốt! Thiếu chủ đẹp! Thiếu chủ Thiếu chủ tuyệt!" Tiểu Bát Ca nhìn thấy Diệp Từ Thông lập tức ưỡn ngực ngẩng đầu lớn tiếng nói.

Diệp Từ Thông nghe được cũng không thấy vui mừng, sung mặt lên nhìn chằm chằm Bát Ca đang chờ khen ngợi: "Cái gì mà tuyệt, Bỏn Thiếu Chủ cũng không phải là con ếch!"

"Đâu có ai nói ngươi là con ếch, lời này có nghĩa là mọi thứ của ngươi đều không chệ vào đâu được." Mí mắt cũng không gợn lên, Hách Quang Quang trả lời, mấy ngày nay nằng nặc đi dạy lại Bát Ca nói lời những này, có cả khen Diệp Thao, chủ yếu là để cho nó nói mấy lời nịnh hót, khiến cho bọn họ vui vẻ, về sau cuộc sống

của nó cũng có thể tốt một chút.

"Không chệ vào đâu được, không chệ vào đâu được." Bát Ca học vẹt.

Không để ý đến Bát Ca, Diệp Từ Thông ngồi xuống cạnh Hách Quang Quang, dùng khoeo mắt quét qua nàng, bất mãn nói: "Nếu ta không tới, chỉ sợ là ngươi đã quên mất sự tồn tại của ta rồi!"

"Ngươi lại phát bệnh thiếu gia?" Hách Quang Quang nghi ngờ liếc xéo khuôn mặt không vui của Diệp Từ Thông.

Diệp Từ Thông lập tức quay đầu, quay gáy về phía Hách Quang Quang, hừ nói: "Ngươi cùng nha đầu ma ma chơi vui vẻ thế, cũng không thèm tìm ta!"

"Phù phù." Hách Quang Quang nghe vậy rất vui vẻ, đưa tay lên dùng sức vuốt vuốt đầu Diệp Từ Thông, tùy tiện tìm một lý do nói: "Sau khi ngươi trở lại không bận bịu luyện công thì bận bịu học biến hóa, ta cũng không dám đi quấy rầy ngươi."

Nghe vậy, vẻ mặt Diệp Từ Thông hơi buồn lòng một chút, quay đầu suy nghĩ một chút rồi nói: "Như vậy đi, bắt đầu từ ngày mai sau khi ăn cơm tối ngươi cùng ta luyện chữ."

Hách Quang Quang cảm thấy da đầu tê dại, đến cho hấn sai khiến làm người hầu sao, lập tức lắc đầu cự tuyệt: "Cha ngươi chắc chắn sẽ không đồng ý, ta đi sẽ ảnh hưởng đến việc luyện chữ của ngươi."

"Phụ thân đồng ý, hấn cũng nghĩ ngươi cần biết chữ!" Diệp Từ Thông phản bác.

"Biết, biết chữ?" Hách Quang Quang khiếp sợ, không dám tin tưởng nói, "Đừng nói vậy, ta biết chữ hay không có gì quan trọng?"

"Sao không quan trọng? Bọn nha đầu trong trang cũng biết chữ, chỉ một mình ngươi không biết chữ, ngươi thấy rất tốt sao?" Diệp Từ Thông cả vù lấp miệng em* phê phán, giọng điệu kia, vẻ mặt kia cùng với khi Diệp Thao bướng bỉnh giồng nhau như đúc.

*Cả vù lấp miệng emr vênh vào hung hăng.

"Đều biết chữ?" Hách Quang Quang nháy mắt, ngờ ngác hỏi.

"Dĩ nhiên, Diệp Thị Sơn Trang chúng ta cực kỳ khinh bỉ loại người không biết chữ như ngươi." Diệp Từ Thông ngửa đầu kiêu ngạo mà nói.

"Nếu khinh thường ta, vậy thì đuổi ta ra ngoài đi, đỡ ở lại chỗ này khiến các ngươi mất mặt!" Hách Quang Quang không vui cãi lại, một đứa bé cao ngạo thành cái đức hạnh này, không đáng yêu chút nào.

"Ngươi mà còn nói chuyện bỏ đi ta liền nói cho phụ thân." Diệp Từ Thông cũng học Hách Quang Quang mang Diệp Thao ra nói chuyện.

"Là ngươi ghét bỏ ta đấy chứ, ta đâu có nói sẽ bỏ đi."

"Ta không có ghét bỏ." Diệp Thao tức giận cãi chính.

"Ngươi xem, lần nào hai chúng ta ở chung một chỗ cũng gây gổ, làm sao ta đi ôn bài luyện chữ cùng ngươi được? Tương lai ngươi học chậm các ngươi không thể đổ lỗi lên đầu ta à nha? Đừng không!" Hách Quang Quang sợ nhất chính là học chữ, năm đó d'đ/l;q'd Hách Đại Lang muốn cho nàng học chữ nàng không học nên Hách Đại Lang - người từ trước đến giờ vẫn cưng chiều nàng - không nhẫn tâm ép buộc nàng.

"Hừ, không để ý tới ngươi, ta đi tìm phụ thân." Diệp Từ xấu xa với khuôn mặt nhỏ nhắn nhảy xuống khỏi ghế đi ra.

Chữ là chuyện rất mất mặt, hồi trước trên núi có rất nhiều người không biết chữ, không đáng kể chút nào, sau khi xuống núi nghe người ta nói cô gái không có tài mới là đức nàng liền càng không có ý niệm muốn biết chữ, vì sao tất cả mọi người ở đây đều biết chữ?

"Như Lan."

"Có nô tỳ." Như Lan đi từ phòng ngoài vào.

"Người biết chữ không?" Hách Quang Quang hỏi.

"Biết một chút."

"Như Cúc, Như Tuyết thì sao?"

"Cũng biết một chút, sau khi đến Sơn Trang, tất cả người làm đều phải học chữ, có người đặc biệt dạy." Như Lan thành thật trả lời.

Nghe vậy, chân mày Hách Quang Quang lập tức nhăn lại giống như là có thể kẹp chết con ruồi, Diệp Thị Sơn Trang này thật là biến thái, người làm mà cũng bị yêu cầu phải biết chữ, người làm ở Bạch gia hoàn toàn không có mấy người biết chữ, chính là Diệp Thao làm đặc biệt hóa!

"Không sao, người đi xuống đi." Hách Quang Quang phiền não khoát tay áo.

Ngày hôm sau, vừa dùng xong điểm tâm không lâu, người làm liền truyền Diệp Văn Tâm tới.

Hách Quang Quang có chút không được tự nhiên, nhớ tới cảnh ngày hôm qua hiểu lầm Diệp Văn Tâm đã thấy có lỗi với người ta, nhất là còn bị hai đáng mày râu bắt gặp.

So với Hách Quang Quang không tự nhiên, Diệp Văn Tâm tự nhiên hơn nhiều, sau khi đi vào liền kéo tay Hách Quang Quang nói: "Ta nhầm chán đến chết, người cùng ta trò chuyện được không?"

"Được." Thấy Diệp Văn Tâm không đề chuyện ngày hôm qua ở trong lòng, Hách Quang Quang nhếch miệng cười, sai Như Lan mang hai mâm dưa và trái cây, sau đó lôi kéo d'đ/l;q'd Diệp Văn Tâm ngồi ở bên cạnh bàn nói chuyện phiếm, để phòng chuyện hôm qua tái diễn, cố ý sai Như Lan ra phòng ngoài coi chừng, nếu có người đi vào liền lớn tiếng thông báo cho nàng.

"Ngày hôm qua chúng ta nói chuyện bị mấy người Thao ca ca nghe được, ta...ta nghĩ tới chuyện này liền." Diệp Văn Tâm đỏ mặt, ề a ngượng ngùng nói.

"Thế nào? Rõ ràng là ta đã biểu hiện không tốt, ta còn không ngại người ngại cái gì?" Hôm qua Hách Quang Quang đã sớm chạy trốn không phát hiện ra điểm khả nghi của Diệp Văn Tâm, vì vậy cái gì cũng không biết.

"Người hỏi ta có thích Thao ca ca hay không, người kia cũng cho là ta thích Thao ca ca." Diệp Văn Tâm nhìn về Hách Quang Quang, gương mặt đỏ bừng dần dần dâng lên vẻ buồn rầu.

"Người nào?" Hách Quang Quang hỏi.

"Đông Phương ca ca á." Bởi vì nói tên người yêu, mặt Diệp Văn Tâm đỏ bừng.

"Tên lạnh lùng như tảng băng có sẹo trên mặt?"

Diệp Văn Tâm nghe vậy vẻ mặt cứng lại: "Người không được cười nhạo vết sẹo trên mặt hắn, vết sẹo đó thật ra là, là khi còn bé ta dùng dao cắt."

"Cái gì? Người cắt?" Hách Quang Quang kinh ngạc tròn to hai mắt, không thể tin được tiểu cô nương nũng nịu động một chút là đỏ mặt trước mắt có thể gây thương tổn cho tên nam nhân khủng bố, lạnh lùng kia.

Diệp Văn Tâm xấu hổ cúi đầu, lắc lắc đầu ngón tay nói: "Lúc ta còn nhỏ tương đối bá đạo, ý vào Diệp bá bá cùng Thao ca ca sủng ái, luôn bắt nạt người khác, đối với cô nhi Diệp bá bá mang về thấy ngứa mắt, chính là Đông Phương ca ca á. Cha của hắn trước kia là thuộc hạ đặc lực của Diệp bá bá, bởi vì cứu Diệp bá bá mà bỏ mình, Diệp bá bá liền thu dưỡng Đông Phương ca ca, cực kỳ coi trọng hắn, ta...ta không biết vì sao rất ghét cái tên cô nhi cả ngày nói năng thận trọng đó, không chỉ là không cho hắn sắc mặt tốt, còn chế nhạo hắn lớn lên giống khối than."

"Hắn, thật ra thì dung mạo hắn rất đẹp mắt, không có kém Thao ca ca và Tả ca ca chút nào, bên trong trang rất nhiều tiểu nha đầu cũng len lén yêu thích hắn. Ta lúc ấy tuổi nhỏ ít hiểu biết, nhìn hắn đối với cô nương khác ôn hòa liền tức giận, có một lần hắn giúp một nha hoàn xách một thùng nước, ta... lúc ấy ta không biết vì sao nổi điên liền xông lên cướp lấy chùy thủ hắn vẫn đặt ở trong tay áo, chém một đao lên mặt hắn. Ô ô, lúc ấy ta hành động ki dị, còn nói chán ghét khuôn mặt trêu hoa ghẹo nguyệt của hắn, kết quả có lẽ những lời này đã thương lòng tự ái của hắn, sẹo trên mặt hắn đại phu nói là có thể xóa, nhưng hắn từ chối."

"Ôi, trước kia người vậy mà có thể khôn kiêu như vậy, thật là không thể trông mặt mà bắt hình dong!" Trong nháy mắt Hách Quang Quang cảm thấy kính nể Diệp Văn Tâm, hai mắt tỏa sáng nhìn Diệp Văn Tâm đang áy náy lau nước mắt.

"Người đừng cười ta, đã thương mặt của Đông Phương ca ca là hành động kỳ quái nhất của ta từ nhỏ đến lớn, sau đó bị tổ phụ dùng gia pháp đánh cho hôn mê vài ngày trời, còn bị phạt quỹ Từ Đường suy nghĩ, rất lâu sau đó ta mới biết tổ phụ và cha mẹ còn d'đ/l;q'd đi xin lỗi Đông Phương ca ca, bọn họ thiếu chút nữa thì quỹ xuống, là Đông Phương ca ca nhân hậu ngăn cản, nếu không ta...ta. Hắn còn nói chỉ là hủy dung mà thôi, cũng không có giận ta." Có mấy lời giấu ở trong lòng quá nhiều thật sự khó chịu, một khi tìm được đối tượng có thể bày tỏ liền nói hết tất cả khổ não ra.

"Người phát hiện mình thích hắn khi nào?" Hách Quang Quang cảm thấy chuyện này thú vị hơn tiểu nha hoàn đọc thoại bản nhiều, nghe đặc biệt nhập tâm, dù sao cũng là chuyện thật, thoại bản Từ Thượng đều là bịa.

"Thật ra thì ta có lẽ ta đã thích hần từ sớm, nếu không thấy hần đối tốt với nha hoàn cũng không cảm thấy không vui, càng không mất không ché đến hủy dung hần. Dù sao về sau ta liền có chút không dám gặp hần, gặp được cũng không dám nhìn hần, rất lâu sau đó mới nhận ra thì ra đây chính là thích. Mà ta không dám nói cho hần biết, thời gian trước Tà ca ca và Đông Phương ca ca nói giỡn vẫn cho là ta thích Thao ca ca." Về mặt Diệp Vân Tâm suy sụp, khuôn mặt trẻ con mồm mỉm viết đầy hai chữ hối hận.

"Thích thì nói đi, có gì mà không dám? Cứ để cho hần tiếp tục hiểu lầm chẳng phải là làm trễ nải người sao?" Hách Quang Quang thật sự là không hiểu nổi tâm tư xấu hổ muốn nói không dám nói kỳ cục của nữ nhi, trong quan niệm của nàng thích nói ngay, giống như cha nàng, thích mẹ mỹ nhân của nàng liền trực tiếp trộm người đi, nếu cứ xoay xoay vạy vạy giống Diệp Vân Tâm, mẹ mỹ nhân đã sớm bị nam nhân khác giành mất.

Diệp Vân Tâm trừng qua, sắc giọng: "Người đã thích ai chưa? Làm sao hiểu được tâm tình lo được lo mất bởi vì thích một người? Huống chi ta là cô gái, làm sao không biết xấu hổ chạy đi nói cho hần biết ta thích hần được."

"Chưa thích ai thì sao? Chờ ta thích liền trực tiếp nói cho hần biết, mới không mắc

cổ ngại ngừng giống như người, gái lỡ thì rồi vẫn còn ở đó mà nhẩn nhẩn nhỏ nhỏ." Hách Quang Quang xem thường nói.

"Hừ, ta chờ một ngày người thích Thao ca ca, xem người có dũng khí như hôm nay nói hay không!"

"Thích cái rắm! Ta có thể thích bất kỳ người đàn ông nào, cũng sẽ không thích cái tên đại biến thái họ Diệp đó! Người chờ đến ngày đó đi, đến khi người thành lão thái bà cũng không xảy ra." Hách Quang Quang tròn trắng mắt nói, nàng cũng không phải là cuồng ngược, làm sao có thể sẽ thích tên Diệp Thao nhốt nàng không cho nàng sống dễ chịu?

"Người đừng có khẳng định chắc chắn như vậy, năm đó khi ta còn chưa hiểu chuyện cũng giống cảm giác của người, kẻ mình ghét nhất là Đông Phương Hữu, thích ai cũng không thể nào thích hần, kết quả ta...ta hiện tại thích nhất chính là hần." Nói đến phần sau, Diệp Vân Tâm ngưng ngừng mặt đỏ bừng, cười khúc

khích.

Không có ai thích bị ghép đôi cùng kẻ đáng ghét nhất, Hách Quang Quang cảm thấy căm tức khi Diệp Vân Tâm không ngừng nhắc tới chuyện Diệp Thao, lập tức liền vút uy hiếp của người nào đó ra khỏi đầu, vỗ bàn một cái lớn tiếng nói:

"Người im đi! Ta với người không giống nhau, Đông Phương Hữu chưa từng ức hiếp người...người thích hần cũng chẳng có gì lạ, nhưng tên Đại Biến Thái Diệp Thao kia từ trước đến giờ chưa bao giờ đối xử tốt với ta, lại còn để ta đi cười một xã hội mỹ nhân! Không chỉ chà đạp tôn nghiêm của ta còn không quan tâm đến tính mạng của ta, thứ người cần bã như thế ta thích làm gì? Dù là mặt trời mọc ở hướng tây d'đ/l;q'd, trời hạ mưa đỏ, người bỏ khỏi băng Đông Phương yêu Bạch Tiểu Tam, ta đều sẽ không thích tên biến thái đó!"

"Bạch Tiểu Tam là ai?"

"Bạch Tiểu Tam là của ta trước." Lời còn chưa dứt Hách Quang Quang nhìn thấy nam nhân đột nhiên đi tới đầu óc nhất thời một mảnh mơ hồ, lập tức liền quên sạch lời phải nói.

"Không ngờ ta trong mắt người là cái bộ dáng này, rất tốt, rất tốt." Diệp Thao cười làm người ta run sợ từ đi tới.

"Thao ca ca." Diệp Vân Tâm đứng dậy, thấy sắc mặt Diệp Thao không tốt, đồng

tình liếc nhìn Hách Quang Quang đang yếu ớt rụt cổ, viện cớ vội vã rời đi.

"Như Lan đâu?" Hách Quang Quang giận đến cắn răng nghiêng lợi, thăm trách Như Lan thời khắc mấu chốt không thông báo.

"Là ta không để cho họ thông báo, có ý kiến?" Diệp Thao giống như thái sơn áp đến gần Hách Quang Quang.

"Không có ý kiến! Trang chủ nói cái gì chính là cái đó." Hách Quang Quang cố nén kích động muốn chạy trốn, cười gượng với Diệp Thao đang càng ngày càng gần.

Diệp Thao vươn tay nhẹ nhàng xách Hách Quang Quang lên, chống đỡ cả người nàng lên vách tường đề thấp thân thể vây khốn nàng.

"Người muốn làm gì?" Hách Quang Quang bị sợ kêu to oa oa, mồ hôi lạnh ứa ra một ít, ngo ngoáy tìm chỗ thoát ra ngoài. Nàng bị Diệp Thao dùng hai cánh tay vững vàng vây ở giữa ngực của hần và vách tường.

"Ta từng nói, người mang ta một lần ta liền hôn sung môi của người một lần, ta nói được làm được." Diệp Thao nói xong nắm cầm Hách Quang Quang, cố định cái đầu đang không ngừng lay động của nàng, cúi người từ từ tiếp cận.

"Ồ oa, người tha cho ta đi, thật không có lần sau có được hay không?" Hơi thở Diệp Thao càng ngày càng đậm, nhạy cảm cảm thấy hơi thở ấm áp của hần lướt nhẹ trên mặt của nàng, hai chân Hách Quang Quang mềm nhũn không đứng nổi, khóc cầu xin tha thứ.

"Người chỉ cần mang ta, ta liền nghĩ người đang khát vọng nụ hôn của ta. Dám đánh ta chính là đang ám chỉ người muốn được ta cời hết y phục! Còn nếu là người mưu toan chạy trốn, thì nói lên cái gì?" Giọng nói Diệp Thao trầm nhẹ, hưởng thụ quan sát Hách Quang Quang yếu thế xin khoan dung.

Biến thái, thật là một Đại Biến Thái! Hách Quang Quang không tiếng động reo hò trong lòng, nước mắt rơi càng dữ tợn.

"Khóc cái gì? Giống như bị ngược đãi, ta đây đang hy sinh sắc để phối hợp toàn bộ nguyện vọng bị hôn sung môi của ngươi, ta đối với ngươi thật là dung túng. Dứt lời, như "Quang Quang mong muốn" Diệp Thao cúi đầu dùng miệng ngăn lại đôi môi đỏ mọng bởi vì run rẩy mà càng lộ vẻ mỉa mai hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Không tầm thường

Editor: Serena Nguyen

Suốt mấy ngày Hách Quang Quang không dám ra khỏi phòng, nha đầu ma ma bụng đồ ăn tới nàng chỉ bảo nha hoàn để đồ lại, tuyệt đối không thấy người!

Sở dĩ không gặp người hoàn toàn là vì Diệp Thao, mỗi lần nhớ tới chuyện hôm đó liền giận đến muốn giết người, môi của nàng bị "cắn" vừa đỏ vừa sưng, ba nha đầu trong phòng vừa nhìn thấy miệng của nàng liền mập mờ che miệng cười trộm, kích thích Hách Quang Quang đập cả gương đồng trong phòng, nàng không muốn nhìn đôi môi "đã phạm tội" này chút nào!

Sự tích Diệp Thao và Hách Quang Quang ở bên trong phòng "kích tình" không lâu liền truyền đi xôn xao, chứng cứ chính là đôi môi sưng đỏ như vừa ăn hạt tiêu của Hách Quang Quang, còn có nàng không ra khỏi cửa và bộ dáng "xấu hổ" cự tuyệt gặp khách, chuyện này là bọn Như Lan len lén truyền ra ngoài.

Không ít người trên ghẹo Hách Quang Quang, nhưng hầu như không có ai dám chế nhạo Diệp Thao, duy nhất một người dám chế nhạo, một ngày nào đó Tà Trầm Châu sờ lên cằm mập mờ cười với Diệp Thao: "Nam nhân ghen quá lâu mãnh liệt lên quả nhiên cùng người khác bất đồng, coi cô nương nhà người ta thành quả hồng mà cắn, ngươi có chừng mực, đừng dọa người ta."

Chính là câu này làm Diệp Thao phát bực, Tà Trầm Châu đáng thương bị Diệp Thao, theo đại gia suy đoán là "thẹn quá hóa giận", đuổi đi tuần sát buồn bán khắp nơi.

Thật ra thì người trong trang đều hiểu rõ, loại đại quy mô tuần sát buồn bán này chỉ có hai tháng cuối năm mới làm, mà lúc này mùa đông còn chưa tới Tà Trầm Châu đã bị cường thế ép buộc, nguyên nhân vì sao trong lòng tất cả mọi người đều hiểu rõ.

"Cho ta vào đi, ta muốn tìm Quang Quang chơi." Diệp Vân Tâm lại tới, đang tiến hành đàm phán không biết lần thứ bao nhiêu cùng bọn Như Lan ở cửa viện.

"Vân Tâm cô nương, tiểu thư phân phó không tiếp khách, ngài đi về trước đi." Như Lan bắt đầu dĩ nguyên nhủ.

"Là Thao ca ca cho phép ta tới." Diệp Vân Tâm nói xong hướng vào phòng Hách Quang Quang lớn tiếng hét lên, "Hách Quang Quang, là Thao ca ca cho ta tới, nếu như ngươi không cho ta đi vào ta liền nói cho Thao ca ca, đến lúc đó tự gánh lấy hậu quả, hừ!"

Bên trong phòng, biết Diệp Vân Tâm tới, Hách Quang Quang đang tránh không gặp người nghe vậy giận đến khoe miệng rút gân, đứng lên "phanh" một cái mở cửa sổ, vô cùng mất hứng rống to một tiếng ra ngoài: "Vào đi, ầm ĩ chết người!"

Quý khách được thực hiện, Diệp Vân Tâm đắc ý cười một tiếng với bọn Như Lan, hất cằm lên vui vẻ đi vào.

"Muốn gặp ngươi thật là không dễ dàng, không lấy Thao ca ca làm chỗ dựa chỉ sợ hôm nay ta lại không công mà về." Câu nói đầu tiên khi bước vào đã chọc tức Hách Quang Quang.

"Tìm ta có việc gì?" Hách Quang Quang nghiêm mặt không có chút nào thân thiện nói.

"Chắc chắn, dữ dội như vậy, ta là tới xem ngươi có 'khá hơn chút' nào hay không." Diệp Vân Tâm ngồi xuống đối diện Hách Quang Quang, bướng bỉnh nháy mắt mập mờ nhìn chằm chằm đôi môi đã sớm khôi phục như thường của Hách Quang Quang.

"Xem xong chưa? Xem xong có thể đi rồi!" Hách Quang Quang giống như là đã ăn hỏa được phát giận, trực tiếp đuổi khách.

Hôm đó bị Diệp Thao ngăn ở trong phòng vừa găm vừa cắn gần nửa canh giờ, ngay cả ngủ nàng cũng có thể bị cơn ác mộng làm tỉnh giấc, hiện tại lại bị Diệp Vân Tâm nhạo báng nhất thời giận đến tóc cũng hằn không thể bốc hỏa.

"Làm gì lừa lớn như vậy, ngươi đừng tức giận, ta nói đùa thôi." Diệp Vân Tâm thu hồi đùa giỡn, hơi thấp thỏm nhỏ giọng xin lỗi.

Hách Quang Quang trừng mắt, tức giận nói: "Nếu đổi thành thời điểm mấy năm trước ngươi còn ghét Đồng Phương khỏi bằng bị hấn chặn trong nhà . . . gì kia thật lâu, ngươi sẽ vui khi bị người khác trêu đùa sao? !" "

Diệp Vân Tâm bị sợ đến khẽ run rẩy, hai lần trước gặp mặt Hách Quang Quang đều hài hòa vui vẻ, lại cảm thấy có chút hợp ý, vì vậy dám nhạo báng nàng, ai ngờ hôm nay nàng sẽ hung dữ như vậy, co rúm sợ hãi mà thề: "Người đừng tức giận, ta thề về sau tuyệt đối không trêu chọc người với Thao ca ca có được không?"

"Nếu có lần sau nữa liền coi hết ý phục của người trực tiếp mang đến trên giường Đông Phương khối băng, cho người một, đêm, xuân, tiêu!" Hách Quang Quang uy hiếp.

Oanh hạ xuống, mặt Diệp Vân Tâm trong nháy mắt hồng thành mông khí, vừa xấu hổ vừa giận vừa sợ chỉ vào Hách Quang Quang: "Người... người tại sao có thể nói lời như vậy?"

"Ta không chỉ nói được, còn có thể làm được!" Hách Quang Quang hừ một tiếng, chỉ cần nàng không mắng Diệp Thao không đánh Diệp Thao lại không chạy trốn, làm chuyện gì nàng đều không sợ.

"Người quá lưu manh!" Diệp Vân Tâm tố cáo.

"Đây đều là học ‘Thao ca ca’ thân ái của người."

Diệp Vân Tâm trừng mắt nhìn Hách Quang Quang mấy lần, có lẽ là rốt cuộc biết tâm tình của đối phương, thu hồi tức giận đổi đề tài nói: "Mấy ngày nay người đều không chơi với ta, thật nhàm chán."

"Chỉ biết chơi, đã là đại cô nương, cũng sắp phải lập gia đình lại còn cả ngày chạy ra ngoài, người nhà người cũng không nói người?"

Nghĩ đến từ nhỏ Diệp Vân Tâm như trắng sáng giữa các vì sao lớn lên giữa đám người thân cùng chiều nàng yêu thương nàng, Hách Quang Quang liền không ngừng hâm mộ, nàng chỉ có cha và mẹ, mẹ mất sớm, sau đó phụ thân cũng đi, trước mắt d'đ/l;q'd chỉ còn lại nàng một mình cô đơn ở trên đời này, không ai cùng chiều thì thôi, còn bị người xấu khi dễ.

"Có cái gì phải nói, về sau có gả cũng là gả người trong trang . . ." Diệp Vân thầm nghĩ đến nam nhân muốn gả, khóe miệng không tự chủ đã phồng lên ý cười ngọt ngào ngượng ngùng.

"Chỉ bằng bộ dáng trộm đồ mặt sau lưng người ta của người làm sao mà gả cho khối băng được?" Hách Quang Quang khinh bỉ, nàng không chịu được bộ dáng xấu hổ lại lo được lo mất của Diệp Vân Tâm, không dứt khoát chút nào.

"Nhất định ta sẽ gả! Tô phụ nói sẽ thương lượng với Thao ca ca, khiến Thao ca ca làm chủ gả ta cho, cho Đông Phương ca ca." Lúc nói những lời này trong đôi mắt to của Diệp Vân Tâm tràn đầy vui sướng, cũng là vì nghe được tin tức tốt này mới muốn tìm Hách Quang Quang chia sẻ vui sướng, kết quả ai ngờ mấy ngày đều bị chặn ngoài cửa.

"Thật sao? Vậy thì đúng là chuyện tốt." Hách Quang Quang chân thành chúc phúc, từ trước đến giờ tức giận của nàng đều tới nhanh mà đi cũng nhanh, lúc Diệp Vân Tâm không cố ý chọc giận nàng, hai người có thể rất hòa hợp, số tuổi của họ tương đương, còn đều là tiểu cô nương ngây thơ, tính tình tương đối hợp nhau, vì vậy rất nhanh trở thành bằng hữu nói chuyện rất là hợp ý.

"Đã muốn nói cho người biết chuyện này từ lâu, tại người cứ đuổi ta đi." Diệp Vân Tâm lại tố cáo.

"Về sau nếu người không nói những lời làm ta tức giận thì tùy lúc hoan nghênh người tới."

"Một lời đã định." Diệp Vân Tâm cười, mấy ngày nay bởi vì có hi vọng gả Đông Phương Hữu, nàng động một chút là cười, cả người tán phát vui sướng rất dễ dàng lây đến người xung quanh.

Nữ hài tử ở chung một chỗ thích đàm luận nhất chính là người yêu lẫn nhau, Hách Quang Quang không có người yêu không có gì để nói, vì vậy liền nghe Diệp Vân Tâm nói từng ly từng tý về Đông Phương Hữu mấy năm qua, không giống với Diệp Vân Tâm cần tìm người chia sẻ tâm tình chưa ngọt yêu say đắm vui sướng, d'đ/l;q'd chuyện Hách Quang Quang muốn làm nhất chính là tuôn ra tất cả chuyện ác Diệp Thao làm, sau đó lôi kéo người khác cùng nhau mắng hắn, đáng tiếc bị dạy dỗ nhiều lần, lúc này nàng căn bản là có tâm nhưng không đủ can đảm.

"Đúng rồi, ngày thường ta và người đều rảnh rỗi, nếu vậy mỗi ngày ta dạy người học chữ thì sao? Buổi sáng ta dạy cho người chữ, buổi chiều người dạy cho ta công phu được không?" Diệp Vân Tâm chớp mắt ngây thơ hỏi.

"Không được, ta mới không cần biết chữ, công phu thì ta có thể dạy người một chút." Hách Quang Quang trả lời.

"Không đề ta dạy cho người học chữ, người sẽ phải hối hận." Diệp Vân Tâm bĩu môi nói.

"Tại sao phải hối hận?"

"Hừ, khinh thường để cho ta dạy, đến lúc đó. . ."

"Đến lúc đó cái gì?"

"Ai nha, cũng trưa rồi, ta phải đi về, ngày mai trở lại tìm người chơi." Diệp Vân Tâm nhìn đồng hồ nước kêu lên một tiếng, chưa kịp trả lời Hách Quang Quang liền vội vã chạy đi.

Kể từ hôm đó Diệp Thao hung hăng "khi dễ" Hách Quang Quang không xuất hiện nữa, điểm này làm Hách Quang Quang thoáng tốt hơn một chút, nếu không thật sự đêm không thể say giấc, bị hấn dọa sợ đến rối loạn thần kinh.

Ngày hôm sau, Hách Quang Quang trong phòng buồn bức quá lâu rồi cuộc quyết định "không sợ thẹn thùng", muốn đi ra ngoài đi loanh quanh một chút, vừa mới ra khỏi cửa viện liền bị thị vệ bên người Diệp Thao gọi đi, nói Diệp Thao có chuyện muốn tìm nàng.

Diệp Thao không có ở thư phòng, mà là đang chân núi phía sau Sơn Trang chờ Hách Quang Quang, bên cạnh là Đông Phương Hữu.

"Chủ Thượng, Hách đi nương đến." Thị vệ bẩm báo.

Hách Quang Quang đi theo phía sau hấn bị âm thanh "Hách đi nương" kia chấn động làm mí mắt hung hăng co rúm hai cái, mặc dù bất mãn, lại lý trí không dám ở trước mặt Diệp Thao kháng nghị, làm bộ âm thanh Hách đi nương kia không phải gọi nàng.

"Ừ." Diệp Thao xoay người nhìn Hách Quang Quang mở to mắt bắt đầu tò mò quan sát rừng cây.

"Dẫn ta tới đây làm gì?" Hách Quang Quang quan sát một vòng, nhìn ra trên núi đầy các loại trận pháp.

Diệp Thao nhàn nhạt nhìn Hách Quang Quang mấy ngày không gặp, con mắt tuần tú dừng lại chốc lát trên môi của nàng, sau đó ánh mắt lập tức dời đi, nói: "Chắc hẳn ngươi cũng nhìn ra, ngươi biết phá trận, những trận pháp này sợ là cũng không làm khó được ngươi."

"Ngươi là muốn thử năng lực của ta?" Hách Quang Quang tròn to mắt hỏi.

"Là có tính toán này, không cần sợ, cơ quan trong trận đã tắt, ngươi chỉ cần đi vào thử một chút, nếu sau nửa nén hương còn chưa đi ra ta sẽ phái người đi vào tìm ngươi." Diệp Thao nhàn nhạt giải thích.

"Cuối trận pháp là dẫn đi đâu sao?" Trong mắt Hách Quang Quang thoáng hiện kích động, buồn bức vài ngày cuối cùng có chuyện tốt để chơi, tạm thời gác lại oán hận với Diệp Thao.

"Dẫn đến đâu ngươi tự mình đi xem một chút chẳng phải sẽ biết sao?" Diệp Thao mỉm cười, giọng nói chứa đầy phần hấp dẫn.

"Đi thì đi, trận này so với cái trận gì kia ngươi nói đơn giản hơn chút, ta rất nhanh sẽ thoát ra." Hách Quang Quang đã tính xong, bước về phía trận pháp thân bí nghiêm trang người giang hồ nghe tiếng liền biến sắc.

"Quang Quang." Hách Quang Quang đi vào xong Diệp Thao đột nhiên kêu lên, không biết tại sao có thể dễ dàng thốt ra hai chữ "Quang Quang".

"Cái gì?" Hách Quang Quang theo bản năng xoay người đáp lại.

"Có tính hướng đặc biệt nhớ lớn tiếng cho chúng ta biết." Diệp Thao khẽ nhún chân này, cảm thấy rất không quen với hành động quan tâm khó hiểu của mình, có chút bực xịch.

"Biết, còn nữa, không được gọi ta là 'Quang Quang'!" Hách Quang Quang trừng mắt với Diệp Thao, xoay người vào trong trận pháp, lúc trước nàng từng không chừa chút mũi nào cự tuyệt mẹ Bạch Tiểu Tam gọi nàng là Quang Quang, lúc này nàng tương tự cự tuyệt Diệp Thao gọi nàng như vậy, gọi thân mật như vậy chỉ người có quan hệ vô cùng thân cận với nàng mới có thể gọi.

Diệp Thao nghe vậy nhiệt độ trong mắt nhất thời hạ xuống, hơi nhếch môi không vui nhìn phương hướng Hách Quang Quang biến mất.

Đông Phương Hữu vẫn không lên tiếng trong mắt đột nhiên xẹt qua một chút ý cười, nói: "Một cô nương rất thú vị."

"Hừ, đã nha đầu không biết sống chết vừa ngu vừa ngốc còn không biết cân nhắc!" Diệp Thao cảm tức phê phán.

Khó được thấy Diệp Thao tâm tình lộ ra ngoài phê phán một nữ tử như thế, hơn nữa còn liên tục dùng nhiều cái nghĩa xấu, quả thật như Tà Trầm Châu nói, Diệp Thao đối với Hách Quang Quang có chút không tầm thường, từ trước đến giờ Đông Phương Hữu ít có tâm tình chấp chôn trên mặt khó được lộ ra một tia ý cười.

Thời gian từng giờ trôi qua, thời gian nửa nén hương chẳng mấy chốc sẽ đến, Hách Quang Quang còn không có ra ngoài, chân mày Diệp Thao không tự chủ nhíu chặt.

"Nàng thật có thể phá trận?" Giọng Đông Phương Hữu mang nghi ngờ hỏi.

"Trận cũng có thể rách, hướng chỉ nàng mới vừa rõ ràng nói những trận pháp này tương đối dễ." Giọng Diệp Thao cũng không dám khẳng định như vậy.

"Cơ quan trong trận là tạm thời rút lui, nhưng nói không chừng có đã thú xuất hiện." Đông Phương Hữu nói.

Diệp Thao không mở miệng, chỉ là hai tay sau lưng theo bản năng nắm chặt lại.

Hương đã cháy một nửa, Hách Quang Quang còn chưa có đi ra, Diệp Thao vừa muốn mở miệng kêu người đi vào tìm Hách Quang Quang, trong trận đột nhiên truyền ra tiếng một cô gái kêu lên.

Đồng Phương Hữu nhanh chóng thi triển kinh công chạy nhanh tới, cùng lúc đó, một đạo bóng dáng màu đen còn nhanh hơn lướt qua bên người hắn, chạy về hướng phát ra âm thanh.

"Đề ý như vậy?" Đồng Phương Hữu thấy thế rất là kinh ngạc.

Rất nhanh, Diệp Thao liền thấy được Hách Quang Quang ngã tại mặt đất che chân nhe răng, dừng lại trước mặt nàng chất vấn: "Xảy ra chuyện gì ngạc nhiên?"

"Trẹo chân rồi." Hách Quang Quang trả lời có chút xấu hổ, trận pháp này một chút cũng không làm khó được nàng, cho nên không có lập tức đi ra ngoài là bởi vì hoài nghi d'đ/l;q'd nơi này thông ra ngoài đường, vì vậy cố ý dò xét nhiều lần, còn chưa tìm được nơi thông ra phía ngoài đường, thời gian đã sắp hết, sợ Diệp Thao biết nàng có ý định chạy trốn đành phải nhanh chóng quay trở về.

Có tạt giặt mình không có chú ý dưới chân, đã dẫm vào tảng đá nhô ra, vốn là nàng kinh công rất tốt đạp phải tảng đá cũng là sẽ không ngã, nhưng thật đúng lúc bị chuột rút, vì vậy liền. . .

"Ngu xuẩn chết nguoi thôi! Quả thực là sỉ nhục nhân sĩ biết kinh công." Diệp Thao đen mặt lại phê bình.

Hách Quang Quang sắp xấu hổ chết còn bị Diệp Thao khi dễ, không nén được giận nữa, hơn nữa bên cạnh còn có "khối băng nhi" ở đây, không nhịn được cãi lại: "Còn không phải là bởi vì này mấy ngày không có nghỉ ngơi tốt mới bị chuột rút sao?"

"Không có nghỉ ngơi tốt?" Diệp Thao lộ ra vẻ mặt nghi ngờ.

"Hừ." Hách Quang Quang căm giận quay mặt, nàng có thể nói mỗi đêm đều bị con ác mộng "bị cắn" làm tỉnh giấc, vì vậy sau nửa đêm sẽ lo lắng Diệp Thao đột nhiên xuất hiện "ép buộc" nàng mà không ngủ được nữa sao?

Thấy hai người chuẩn bị cãi nhau, Đồng Phương Hữu kịp thời mở miệng nói: "Đi ra ngoài rồi hãy nói."

Nghe vậy Hách Quang Quang đặt chân phải sung to dùng xuống, chống hai tay từ từ bò dậy, cắn răng khắp khiêng đi ra ngoài.

Diệp Thao nhìn không thuận mắt, không nói gì liền tiến lên chặn ngang ôm lấy nàng.

"Nguoi làm gì đấy?" Có "chứng sợ hãi" với việc tiếp xúc Diệp Thao, Hách Quang Quang kinh sợ thét chói tai.

"Câm miệng!" Diệp Thao lạnh giọng quát.

Cảm thấy lửa giận của Diệp Thao, Hách Quang Quang không dám nhỏ lỏng cộp, chỉ đành phải cứng người sụ mặt mặc cho hắn ôm nàng xuất trận.

"Nghe nói mấy ngày nay nguoi rất rảnh rồi, đã như vậy từ ngày mai bắt đầu học chữ đi, ta tự mình dạy!" Diệp Thao liếc nhìn Hách Quang Quang trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch lạnh lùng nói.

"Không, không cần, Vân Tâm muội muội nói muốn dạy ta học chữ." Hách Quang Quang vội vàng lên tiếng cự tuyệt, nói giỡn, hắn tới dạy nàng học chữ vậy còn có ngày nào tốt đẹp sao?

Đồng Phương Hữu một mực đi phía sau bọn họ nghe được tên Diệp Vân Tâm bước chân hơi ngừng lại, trong mắt lộ ra một chút nhu hòa không dễ dàng phát hiện.

"Không phải nguoi đã cự tuyệt rồi sao? Vậy thì ta tới dạy." Diệp Thao bị phản kháng rõ ràng của Hách Quang Quang làm cho tâm tình thật không tốt.

Rốt cuộc hiểu rõ cái câu hôm qua "Nguoi nguoi sẽ phải hối hận" kia của Diệp Vân Tâm là chỉ cái gì, d'đ/l;q'd Hách Quang Quang nâng miệng làm biểu tình muốn khóc cho hắn nhìn, kết quả tầm mắt vừa chạm tới hai mắt ngăm có ý cảnh cáo của Diệp Thao nước mắt nhất thời liền bị dọa trở về.

25. Khách quý

Editor: Serena Nguyen

Mất cá chân Hách Quang Quang sung thành bánh bao, chỉ có thể nghỉ ngơi trong phòng, bên trong trang có Hạ đại phu y thuật rất tốt, cho Hách Quang Quang thuốc cao, bảo mỗi ngày sau khi bôi thuốc xong Hách Quang Quang xoa bóp nửa canh giờ, làm đúng hai ngày sau đó liền khôi phục.

Không để Như Lan xoa chân cho nàng, Hách Quang Quang kiên trì tự mình xoa, đối với nàng mà nói những chuyện này cũng không xa lạ, trước kia khi ở trên núi có khó khăn gì, lúc Hách Đại Lang không có ở đó nàng đều tự mình vượt qua, hiện tại tuy có ba nha hoàn, nhưng rất ít sai bảo họ, Hách Quang Quang không muốn để mặc cho d'đ/l;q'd mình trầm mê trong cuộc sống hưởng thụ được phục vụ này, sợ sau này chạy đi không quen ngày tháng không có nha hoàn để sai bảo.

Buổi tối, sau khi ăn cơm, tắm rửa dưới sự giúp đỡ của nha hoàn, Hách Quang Quang ngồi ở trên giường lấy thuốc cao bôi loạn lên chỗ bị sưng ở chân, thuốc là dạng cao màu đục có mùi thơm thực vật nhàn nhạt, sau khi bôi không làm chân xuất hiện màu khác quá rõ ràng.

"Tê tê, đau quá đau quá." Hách Quang Quang vừa xoa mất cá chân vừa kêu đau, đây chính là kết quả của việc thiếu ngủ trầm trọng, nàng cần ngủ một

giấc thật ngon mới được, nếu không về sau không biết sự kiện tương tự còn xảy ra bao nhiêu lần.

"Sao không để cho người hầu làm?" Giọng Diệp Thao đột nhiên vang lên, làm Hách Quang Quang sợ hết hồn.

Lập tức giấu hai chân nhỏ trắng như tuyết vào trong váy, Hách Quang Quang cau mày trừng mắt về phía Diệp Thao đang đi tới, nhin đau nói: "Tự ta xoa có thể dùng lực phù hợp."

Diệp Thao đứng lại ở trước giường Hách Quang Quang, nhìn xuống chỗ váy che kín hai chân, ánh mắt dừng ở phía trên một lát sau đó đột nhiên vươn tay muốn vén lên váy.

"Người làm gì đấy?" Hai tay Hách Quang Quang vững vàng ngăn chặn lần váy, mặt phồng bị nhìn chăm chăm bàn tay đang đưa qua của Diệp Thao.

"Ta chỉ là muốn xem nó sưng lên có khó coi lắm không mà thôi." Giọng Diệp Thao hơi không vui.

"Rất khó coi, người tốt nhất đừng xem." Hách Quang Quang che kín chân, đó là chân của nàng không phải tay, chân nữ nhân không thể tùy tiện cho nam nhân nhìn đâu!

Thu về mặt bài xích của Hách Quang Quang vào đáy mắt, Diệp Thao híp mắt lại: "Còn không bơi nhanh đi, muốn làm người thọ à?"

"Người...người tránh ra ta liền xoa." Hách Quang Quang thương lượng.

Diệp Thao không hề nói gì, đưa tay ra chuẩn bị vén váy Hách Quang Quang.

"A a a, Trang chủ ý tốt của ngài lòng ta nhận, chuyện như vậy tự ta làm là được, không dám làm phiền ngài xoa chân cho ta." Hách Quang Quang hét lên một tiếng gạt tay Diệp Thao ra, kéo chân trùm kín hai chân, sau khi làm xong một loạt động tác sợ d'đ/l;q'd Diệp Thao nổi giận, rút cổ lại dùng khước mắt nhìn trộm sắc mặt Diệp Thao, lông mi thật dài bởi vì lo lắng mà khẽ run.

Trán Diệp Thao nổi gân xanh, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Hách Quang Quang, nén giận chế nhạo: "Người cũng thật biết coi trọng mình, ta không xoa chân cho nữ nhân, huống chi là chân người!"

Hách Quang Quang nghe xong ánh mắt quát thẳng tới, giận mà không dám nói gì, hừ một tiếng quay đầu đi chỗ khác làm như không nghe thấy.

"Xoa nhanh, đừng mơ tưởng chân đau thì không phải học chữ, lúc chân người chưa lành ta sẽ tới phòng người dạy, nếu có mừng thầm trong lòng là chân một ngày không tốt sẽ trốn tránh được một ngày, vậy thì làm người thất vọng rồi." Diệp Thao nói xong lời cần nói liền xoay người rời đi.

"Ta chưa ngu mà lấy thân thể mình làm trò đùa." Sau khi Diệp Thao đi, Hách Quang Quang nói thầm, thân thể là cha mẹ ban cho, sao có thể không thương tiếc? Diệp Thao là tiểu nhân, vì vậy liền lấy ánh mắt của tiểu nhân đến xem nàng, thật là buồn cười.

Rút chân ở trong chăn ra xoa lần nữa, Diệp Thao còn nói muốn tới phòng nàng dạy chữ, không phải gần đây hấn rất bận sao? Thế mà vẫn có thời gian"ép" nàng học chữ, lời đồn đúng là không thể tin.

Hôm sau, Diệp Vân Tâm đến thăm Hách Quang Quang, kết quả tự nhiên bị mắng, bị giận chó đánh mèo, nàng không dám ở lâu uất ức mà rời đi.

Bởi vì ban ngày bận, gần tới giờ cơm tối thì mới sẽ thoáng rảnh rỗi một chút, Diệp Thao định thời gian học chữ cho Hách Quang Quang là... nửa canh giờ sau bữa cơm chiều.

Hách Quang Quang ăn cơm tối không vui vẻ một chút nào, sau khi ăn qua loa xong chỉ thấy mấy người Như Lan lấy văn phòng tứ bảo ra đặt lên thư án mới trong phòng, lại mang lên hai cái ghế thoải mái, vừa mới chuẩn bị xong thì Diệp Thao tới.

"Các người đi xuống trước đi." Diệp Thao khoát tay áo khiến mấy người Như Lan đi ra ngoài.

Đi tới trước giường cúi người ôm lấy Hách Quang Quang đặt trên ghế, Diệp Thao ngồi xuống cạnh nàng, hỏi: "Người đã biết những chữ nào?"

Hách Quang Quang nuốt xuống bất mãn dâng lên vì bị Diệp Thao "sỏ sàng", suy nghĩ một chút rồi thành thật trả lời: "Không biết nhiều, người (人), con trai (丁), to (大), bé (小) biết mấy chữ đơn giản này."

Diệp Thao cầm lấy bút trên giấy viết "ngày (天)", hỏi: "Chữ này có biết không?"

"Không biết."

Lại viết mấy chữ đơn giản, Hách Quang Quang đều không biết, chân mày Diệp Thao càng nhíu chặt, cuối cùng rất không tình nguyện thừa nhận trình độ hoàn toàn giống với đứa trẻ con vừa sinh ra của Hách Quang Quang, cũng chỉ biết nhiều hơn bọn nó ba, bốn chữ vô cùng đơn giản mà thôi.

"Cha mẹ người không dạy chữ cho người sao?" Biết "trình độ thú vị" của Hách Quang Quang, sắc mặt Diệp Thao không tốt chút nào.

"Không, mẹ ta bảo nữ nhân tài hoa quá cũng không phải là chuyện tốt, vì vậy nên không bắt ta học, cha ta nghe lời mẹ ta nhất, lại cưng chiều ta nên cũng không bắt ta học chữ." Sau khi nói xong Hách Quang Quang oán trách liếc Diệp Thao một cái, là hấn "ác bá" mới bắt nàng làm chuyện nàng không muốn làm.

"Mẹ ngươi có tình thông cảm kỳ thư họa không?" Diệp Thao bắt đầu hỏi thăm chuyện về mẫu thân Hách Quang Quang.

"Không nhớ rõ lắm, chưa từng thấy bà đánh cò, cũng rất ít thấy bà viết chữ vẽ tranh, chỉ là đánh đàn nghe rất hay." Hách Quang Quang hoài niệm nói, mặc dù cuộc sống trước kia kham khổ nhưng một nhà ba người ở chung một chỗ rất sung sướng.

"Mẹ ngươi có đề cập tới nhà ngoại của ngươi không?" Diệp Thao tiếp tục hỏi.

Hách Quang Quang không nhìn được, mắt hạnh lập tức trừng qua: "Ngươi tới dạy ta học chữ hay là vặn hỏi tổ tông mười tám đời của ta? Ta chỉ có cha mẹ, ngoại tổ nội tổ đều chưa từng thấy, cũng không nghe bọn họ nhắc đến, lần này ngươi thoả mãn chưa?"

Như có điều suy nghĩ Diệp Thao đánh giá Hách Quang Quang, nữ nhân này cái gì cũng không biết, hỏi cũng vô ích, đành phải bỏ qua, năm đó chuyện của Ngụy gia rõ ràng bị người ta âm thầm động tay động chân đặc biệt che giấu, nhiều ngày qua Đông Phương Hữu cũng không tra được tin tức gì hữu dụng.

"Thôi, hôm nay ta sẽ dạy ngươi hai chữ, ngày mai ngươi ở trong phòng luyện chữ." Nói xong Diệp Thao viết chữ "Diệp" lên giấy, sau đó lại viết chữ "Hách", nói với Hách Quang Quang: "Đây là Diệp, họ của ta, chữ "Thao" quá phức tạp, tạm thời không học d'đ/l;q'd để ngươi học, chữ Hách này là họ của ngươi, đầu tiên ngươi học thuộc lòng hai chữ này."

Hách Quang Quang nhìn qua, chữ Diệp vẫn còn tương đối đơn giản, chữ Hách thì phức tạp hơn nhiều, chỉ nhìn nàng đã muốn bỏ cuộc giữa chừng.

"Biết cầm bút không?" Diệp Thao biết hỏi lời này cũng là vô ích, cầm lên một cái bút lông nhét vào tay phải Hách Quang Quang, sau đó cũng cầm một cái, ý bảo Hách Quang Quang cùng hắn học tư thế cầm bút.

Người trời sinh không thích học cầm bút, cầm bút với cầm đũa không khác nhau lắm, Diệp Thao nhìn xong lông mày nhíu lại, "pằng" đập tay Hách Quang Quang một cái quát: "Ngươi đang cầm bút hay là ăn cơm?"

"Ta nói ta không muốn học, ngươi cứ khẳng định bắt ta học, cũng không phải ta cầu xin ngươi dạy cho ta, hung dữ cái gì mà hung dữ?" Hách Quang Quang xoa mu bàn tay bị đánh đau lên án, nàng kiểm soát mức độ này rất tốt, chỉ cần không mắng Diệp Thao, nàng thỉnh thoảng oán trách cũng không có việc gì.

"Ngươi có thể ngu hơn không!" Từ nhỏ dù là đi học hay là luyện công cũng được trường bồi hải lòng, Diệp Thao không thể nào dễ dàng tha thứ cho đứa học trò ngu ngốc cầm bút như cầm đũa.

"Ta không ngu ngốc, cha ta nói ta thông minh thể hiện ở học trận pháp, học cầm bút viết chữ thì làm được cái gì? Ta là nữ nhân cũng không cần lập công danh." Hách Quang Quang dứt khoát ném bút không học, đỡ bị ghét bỏ.

"Không muốn học cũng không phải là không thể." Diệp Thao cũng buông bút xuống, nhìn về mặt Hách Quang Quang vì lời của hắn mà sáng lên trong nháy mắt, môi mòng giương lên, "Đổi lấy sự trong sạch của ngươi là được."

"Ba" một cái, Hách Quang Quang vỗ lên thư án, nhặt bút lông hiện ngang tầm mắt mà nói: "Không phải là học chữ sao? Chuyện này có gì khó, ngươi cứ việc dạy, ta phối hợp hết sức là được."

"Không miễn cưỡng?"

"Không miễn cưỡng!"

"Đây chính là ngươi nói, ta không ép buộc ngươi." Diệp Thao cười khê.

"Đứng, đứng, ngài thật sự không ép buộc ta." Hách Quang Quang cắn răng nghiêng lợi gạt đầu.

Cứ như vậy, vì giữ gìn sự trong sạch, Hách Quang Quang nhắm mắt học cầm bút viết chữ, trong nửa canh giờ ngắn ngủn, tay bị vỗ đỏ ửng, bởi vì bắt chước "vẽ" chữ quá mức không đầu vào đâu, bị Diệp Thao khinh bỉ vô số lần là vừa "đần" vừa "ngu xuẩn" lại "không có thuốc chữa".

Tóm lại, trong nửa canh giờ ngắn ngủi, Hách Quang Quang như đưa thân vào Địa ngục, Diệp Thao chính là ác quỷ xách theo roi với bộ mặt dữ tợn, bị ác quỷ vừa hù dọa vừa giáo huấn lại còn bị đánh vào lưng, Hách Quang Quang hận không thể một đao đâm chết Diệp Thao, bắt đắc dĩ là thực tế chênh lệch ngăn cản ở trước mặt, sợ là giết không được sẽ bị "gian", đành phải thôi.

"Hôm nay trước tiên học đến đây thôi, ngày mai nhờ Tâm Tâm dạy ngươi cầm bút tiếp, tới mai ta sẽ tới kiểm tra hai chữ 'Diệp' và 'Hách' này, nhất định phải viết đúng một chút, nếu không. . ." Đứng lên, Diệp Thao đột nhiên cúi xuống bên tai Hách Quang Quang nói nhỏ một lời, sau khi thấy mặt nàng đỏ lên thì cười lớn bước ra khỏi gian phòng.

"Vô, vô. . ." Vô si, bằng một chút lý trí nhỏ xíu còn sót lại, Hách Quang Quang nuốt một chữ cuối cùng xuống bụng, nàng cũng không muốn lại bị Diệp Thao "gặm".

"Tiểu thư, chuẩn bị đi tắm thôi." Như Lan đi vào nhìn thấy mặt Hách Quang Quang dính không ít mực nhìn không được phốc một tiếng bật cười, vội vàng ngưng cười đi ra ngoài bùng nước ấm tới cho Hách Quang Quang rửa mặt.

Một thân mồ hôi, trên mặt và trên tay dính mực khó chịu, lúc này không có gì tốt hơn là tắm, Hách Quang Quang để bút xuống nhảy lò cò ra chỗ chậu rửa mặt, nghĩ tới sau khi tắm rửa sẽ ngủ một giấc ngon, chuẩn bị tinh thần ngày mai tiếp tục luyện chữ.

Diệp Thao chết tiệt, lại uy hiếp nàng, hẳn thật sự coi miệng nàng thành lập xương rồi, chuyện gì cũng có thể dùng cái này uy hiếp, đồ quý háo sắc! Những nha đầu, ma ma kia nói mấy năm qua hẳn không gần nữ sắc rõ ràng là lừa gạt!

Hách Quang Quang cảm giận rửa mặt, trong lòng mắng Diệp Thao "tinh trùng lên não" vô số lần rồi ra sau tắm bình phong tắm, chốc nữa còn phải bôi thuốc xoa chân, đều là Diệp Thao ban tặng, thân thể và trái tim của nàng chưa có một ngày có thể thoải mái!

Ngày tiếp theo, sau khi bôi thuốc xoa bóp, chân Hách Quang Quang đã tốt hơn phân nửa, rất muốn ra ngoài đi dạo nghe nha đầu ma ma canh cửa tám chuyện, nhưng đề buổi tối không bị người khác tìm được có "trừng phạt", đành phải đành hoàng buồn bực ở trong phòng học thuần thực tư thế cầm bút dưới sự chỉ đạo của Diệp Vân Tâm, sau đó luyện chữ.

Buổi trưa Diệp Vân Tâm không trở về, liền ở lại cùng Hách Quang Quang dùng cơm trưa.

Sau khi ăn xong, Diệp Vân Tâm đột nhiên nói: "Đúng rồi, nghe nói buổi chiều phu nhân và Ngô ca ca sẽ đến, người biết chuyện này không?"

"Phu nhân nào? Ca ca nào? Sao người nhiều ca ca vậy?" Hách Quang Quang vô tình trả lời, lúc này trong đầu nàng đều là hai chữ "Diệp" và "Hách", không tiêu hóa được chuyện gì khác.

"Phu nhân chính là mẹ Thao ca ca đó, Ngô ca ca là đệ đệ cùng mẹ khác cha của Thao ca ca, nghe tổ phụ ta nói hôm nay bọn họ sẽ đến." Diệp Vân Tâm trùng mắt, đối với việc Hách Quang Quang đi tới Sơn Trang hơn nửa tháng rồi mà phu nhân và Ngô ca ca là ai cũng không biết cảm thấy bất mãn.

"A, ta nhớ ra rồi, Diệp Thao có mẹ kia mà, hình như là Quan phu nhân mà? Quan phu nhân không phải rất bận sao? Bà ấy tới đây làm gì?" Hách Quang Quang rất là kinh ngạc, nàng biết không nhiều lắm, chỉ mơ hồ nghe nói qua hình như Diệp Thao không thân với người mẹ nay đã trở thành Quan phu nhân này lắm.

"Ta cũng không rõ ràng lắm, trước kia đều là hàng năm Ngô ca ca đều tới ở trong trang một thời gian, phu nhân rất ít tới." Diệp Vân Tâm trả lời, khi còn bé vẫn luôn gọi mẹ Diệp Thao là Diệp bá mẫu, sau đó bà lấy chồng khác, liền không thể gọi "Diệp" bá mẫu nữa rồi, vì vậy nên gọi bà là phu nhân như người trong trang.

"Người nói tới nay mẹ và đệ đệ tới, Diệp Thao sẽ không đến dạy ta luyện chữ có phải không?" Hách Quang Quang hưng phấn hỏi, nàng chỉ đề ý chuyện này.

"Cái này. . . Chắc là vậy." Diệp Vân Tâm cũng không dám xác định.

"Ha ha, vậy thật là tốt quá!" Hách Quang Quang đổi ngay bộ dáng mặt ủ mày chau, vui vẻ cười lớn.

Diệp Vân Tâm nhìn chằm chằm khuôn mặt tươi cười của Hách Quang Quang một

lúc lâu, đột nhiên khen: "Quang Quang, có lúc người nhìn cũng rất đẹp."

Hách Quang Quang nghe vậy lập tức làm ra vẻ khinh bỉ: "Cái gì gọi là có lúc, rõ ràng là bất cứ lúc nào cũng rất đẹp!"

"Xem như ta chưa nói gì đi." Diệp Vân Tâm hết ý kiến.

Ngủ trưa dậy không lâu thì có tin tức truyền đến nói phu nhân và Ngô thiếu gia tới.

Hách Quang Quang vốn không có hứng thú với chuyện này, vì vậy không để trong lòng, đang nghĩ sau bữa cơm chiều Diệp Thao có thể tới hay không, Diệp Vân Tâm đột nhiên chạy vào, kéo tay của nàng nói: "Quang Quang, phu nhân và Ngô ca ca tới, chúng ta đi xem một chút đi."

"Chân ta không tiện, không đi."

"Đi đi đi đi, ta đỡ người đi." Diệp Vân Tâm hưng phấn, lôi kéo tay Hách Quang Quang đi ra bên ngoài.

Hách Quang Quang không từ chối được, đành bắt buộc đi đi ra ngoài cùng Diệp Vân Tâm, tay bám chắc bả vai Diệp Vân Tâm, giảm bớt trọng lượng cơ thể, đi từ từ từng bước để không ảnh hưởng đến chân.

Trên đường đi, bọn hạ nhân đều đang bận rộn, dáng vẻ xem ra đối với khách tới rất là coi trọng.

Sắp đi đến cửa thì chạm mặt đoàn người đi tới, Diệp Thao cùng Đông Phương Hữu ở phía trước, mấy người đi theo phía sau, đi tới hướng hai người Hách Quang Quang.

P phía sau bọn họ có một cái kiệu, trên cổ kiệu có dấu hiệu của Diệp Thị Sơn Trang, Hách Quang Quang đoán là sau khi vào Sơn Trang vị phu nhân kia xuống xe ngựa đôi ngai kiệu, Quan Gia phu nhân chú trọng lễ nghi thân, thể lại cao quý, tất nhiên sẽ không đi bộ giống bình dân bách tính bọn họ, không phải ngồi xe ngựa thì chính là ngồi kiệu.

"Mau nhìn mau nhìn, nam tử quần áo màu xanh bên tay trái Thao ca ca chính là Ngô ca ca." Diệp Vân Tâm lôi kéo Hách Quang Quang dừng lại ở ven

đường, hưng phấn giới thiệu.

Hách Quang Quang nhìn theo ngón tay Diệp Vân Tâm, mắt mới vừa liếc lên nam tử áo gấm bên cạnh Diệp Thao đó, còn chưa kịp nhìn kỹ diện mạo đột nhiên trợn to hai mắt, hoảng sợ nhìn nam nhân đi theo cạnh kiệu đang hiện lên tư thế bảo vệ, này, người đó là . . .

Giơ tay lên che ngực đang đập thình thịch vì sợ, xoay người nhấc chân liền chạy, động đến vết thương ở chân còn chưa dưỡng tốt, đau đớn ập đến, vừa muốn dừng lại, kết quả bị Diệp Vân Tâm không rõ tình trạng từ đằng sau kéo lại, Hách Quang Quang d'đ/l;q'd mắt thẳng băng, nhất thời ngã chổng vó trên mặt đất, mặt đập xuống bùn. (SN: Nguyên tác nha, mình cũng chưa thể giải thích đáng ngã ngửa mà đập mặt xuống bùn này của chị ý. :v)

"Người té chỗ nào rồi? Vô duyên vô cớ người chạy cái gì a." Diệp Vân Tâm ngồi xuống muốn nâng Hách Quang Quang dậy, giọng nói có điểm chột dạ, nếu như vừa rồi không phải nâng dùng sức kéo, Hách Quang Quang cũng sẽ không ngã thảm như vậy.

"Phi, phi." Hách Quang Quang mặt nhếch nhác phun bùn trong miệng, chống hai tay muốn bò dậy, kết quả vừa mới động mắt cá chân đột nhiên truyền đến cảm giác như kim châm, ai yêu một tiếng lại té trở về.

"Quang Quang người không sao chứ?" Diệp Vân Tâm sốt ruột, ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Thao đang đi tới vội la lên, "Thao ca ca, Quang Quang bị thương."

Diệp Thao xanh mặt đi tới, cúi người nheo Hách Quang Quang làm mất hết mặt mũi của hắn, cảm tức ở bên tai Hách Quang Quang mặt đau đến thành một nắm chàm chọc nói: "Thấy Ngụy trạng nguyên tới, người kích động đến nổi ngay cả đường cũng không đi nổi à?"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Khách quý

Mắt cá chân Hách Quang Quang sưng thành bánh bao, chỉ có thể nghỉ ngơi trong phòng, bên trong trang có Hạ đại phu y thuật rất tốt, cho Hách Quang Quang thuốc cao, bảo mỗi ngày sau khi bôi thuốc xong Hách Quang Quang xoa bóp nửa canh giờ, làm đúng hai ngày sau đó liền khôi phục.

Không để Như Lan xoa chân cho nàng, Hách Quang Quang kiên trì tự mình xoa, đối với nàng mà nói những chuyện này cũng không xa lạ, trước kia khi ở trên núi có khó khăn gì, lúc Hách Đại Lang không có ở đó nàng đều tự mình vượt qua, hiện tại tuy có ba nha hoàn, nhưng rất ít sai bảo họ, Hách Quang Quang không muốn để mặc cho mình trầm mê trong cuộc sống hưởng thụ được phục vụ này, sợ sau này chạy đi không quen ngày tháng không có nha hoàn để sai bảo.

Buổi tối, sau khi ăn cơm, tắm rửa dưới sự giúp đỡ của nha hoàn, Hách Quang Quang ngồi ở trên giường lấy thuốc cao bôi loạn lên chỗ bị sưng ở chân, thuốc là dạng cao màu đục có mùi thơm thực vật nhàn nhạt, sau khi bôi không lâu chân xuất hiện màu khác quá rõ ràng.

"Tê tê, đau quá đau quá." Hách Quang Quang vừa xoa mắt cá chân vừa kêu đau, đây chính là kết quả của việc thiếu ngủ trầm trọng, nàng cần ngủ một giấc thật ngon mới được, nếu không về sau không biết sự kiện tương tự còn xảy ra bao nhiêu lần.

"Sao không để cho người hầu làm?" Giọng Diệp Thao đột nhiên vang lên, làm Hách Quang Quang sợ hết hồn.

Lập tức giấu hai chân nhỏ trắng như tuyết vào trong váy, Hách Quang Quang cau mày trừng mắt về phía Diệp Thao đang đi tới, nhin đau nói: "Tự ta xoa có thể dùng lực phù hợp."

Diệp Thao đứng lại ở trước giường Hách Quang Quang, nhìn xuống chỗ váy che kín hai chân, ánh mắt dừng ở phía trên một lát sau đó đột nhiên vươn tay muốn vén làn váy.

"Người làm gì đấy?" Hai tay Hách Quang Quang vững vàng ngăn chặn làn váy, mặt phồng bị nhìn chằm chằm bàn tay đang đưa qua của Diệp Thao.

"Ta chỉ là muốn xem nó sưng lên có khó coi lắm không mà thôi." Giọng Diệp Thao hơi không vui.

"Rất khó coi, người tốt nhất đừng xem." Hách Quang Quang che kín chân, đó là chân của nàng không phải tay, chân nữ nhân không thể tùy tiện cho nam nhân nhìn đâu!

Thu về mặt bài xích của Hách Quang Quang vào đáy mắt, Diệp Thao híp mắt lại: "Còn không bôi nhanh đi, muốn làm người thọ à?"

"Người...người tránh ra ta liền xoa." Hách Quang Quang thương lượng.

Diệp Thao không hề nói gì, đưa tay ra chuẩn bị vén váy Hách Quang Quang.

"A a a, Trang chủ ý tốt của ngài lòng ta nhận, chuyện như vậy tự ta làm là được, không dám làm phiền ngài xoa chân cho ta." Hách Quang Quang hét lên một tiếng gạt tay Diệp Thao ra, kéo chăn trùm kín hai chân, sau khi làm xong một loạt động tác sợ Diệp Thao nổi giận, rút cổ lại dùng khước mắt nhìn

trộm sắc mặt Diệp Thao, lông mi thật dài bởi vì lo lắng mà khẽ run.

Trán Diệp Thao nổi gân xanh, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hách Quang Quang, nén giận chế nhạo: "Người cũng thật biết coi trọng mình, ta không xoa chân cho nữ nhân, huống chi là chân người!"

Hách Quang Quang nghe xong ánh mắt quát thẳng tới, giận mà không dám nói gì, hừ một tiếng quay đầu đi chỗ khác làm như không nghe thấy.

"Xoa nhanh, đừng mơ tưởng chân đau thì không phải học chữ, lúc chân người chưa lành ta sẽ tới phòng người dạy, nếu có mừng thầm trong lòng là chân một ngày không tốt sẽ trốn tránh được một ngày, vậy thì làm người thất vọng rồi." Diệp Thao nói xong lời cần nói liền xoay người rời đi.

"Ta chưa ngu mà lấy thân thể mình làm trò đùa." Sau khi Diệp Thao đi, Hách Quang Quang nói thầm, thân thể là cha mẹ ban cho, sao có thể không thương tiếc? Diệp Thao là tiểu nhân, vì vậy liền lấy ánh mắt của tiểu nhân đến xem nàng, thật là buồn cười.

Rút chân ở trong chăn ra xoa lần nữa, Diệp Thao còn nói muốn tới phòng nàng dạy chữ, không phải gần đây hẳn rất bận sao? Thế mà vẫn có thời gian "ép" nàng học chữ, lời đồn đúng là không thể tin.

Hôm sau, Diệp Vân Tâm đến thăm Hách Quang Quang, kết quả tự nhiên bị mắng, bị giận chó đánh mèo, nàng không dám ở lâu uất ức mà rời đi.

Bởi vì ban ngày bận, gần tới giờ cơm tối thì mới sẽ thoáng rảnh rỗi một chút, Diệp Thao định thời gian học chữ cho Hách Quang Quang là... nửa canh giờ sau bữa cơm chiều.

Hách Quang Quang ăn cơm tối không vui vẻ một chút nào, sau khi ăn qua loa xong chỉ thấy mấy người Như Lan lấy văn phòng tứ bảo ra đặt lên thư án mới trong phòng, lại mang lên hai cái ghế thoải mái, vừa mới chuẩn bị xong thì Diệp Thao tới.

"Các người đi xuống trước đi." Diệp Thao khoát tay áo khiến mấy người Như Lan đi ra ngoài.

Đi tới trước giường cúi người ôm lấy Hách Quang Quang đặt trên ghế, Diệp Thao ngồi xuống cạnh nàng, hỏi: "Người đã biết những chữ nào?"

Hách Quang Quang nuốt xuống bất mãn dâng lên vì bị Diệp Thao "sỏ sàng", suy nghĩ một chút rồi thành thật trả lời: "Không biết nhiều, người (人), con trai (丁), to (大), bé (小) biết mấy chữ đơn giản này."

Diệp Thao cầm lấy bút trên giấy viết "ngày (天)", hỏi: "Chữ này có biết không?"

"Không biết."

Lại viết mấy chữ đơn giản, Hách Quang Quang đều không biết, chân mày Diệp Thao càng nhíu chặt, cuối cùng rất không tình nguyện thừa nhận trình độ hoàn toàn giống với đứa trẻ con vừa sinh ra của Hách Quang Quang, cũng chỉ biết nhiều hơn bọn nó ba, bốn chữ vô cùng đơn giản mà thôi.

"Cha mẹ người không dạy chữ cho người sao?" Biết "trình độ thú vị" của Hách Quang Quang, sắc mặt Diệp Thao không tốt chút nào.

"Không, mẹ ta bảo nữ nhân tài hoa quá cũng không phải là chuyện tốt, vì vậy nên không bắt ta học, cha ta nghe lời mẹ ta nhất, lại cưng chiều ta nên cũng không bắt ta học chữ." Sau khi nói xong Hách Quang Quang oán trách liếc Diệp Thao một cái, là hẳn "ác bá" mới bắt nàng làm chuyện nàng không muốn làm.

"Mẹ người có tình thông cảm kỳ thư họa không?" Diệp Thao bắt đầu hỏi thăm chuyện về mẫu thân Hách Quang Quang.

"Không nhớ rõ lắm, chưa từng thấy bà đánh cò, cũng rất ít thấy bà viết chữ vẽ tranh, chỉ là đánh đàn nghe rất hay." Hách Quang Quang hoài niệm nói, mặc dù cuộc sống trước kia kham khổ nhưng một nhà ba người ở chung một chỗ rất sung sướng.

"Mẹ người có đề cập tới nhà ngoại của người không?" Diệp Thao tiếp tục hỏi.

Hách Quang Quang không nhìn được, mắt hạnh lập tức trừng qua: "Người tới dạy ta học chữ hay là vặn hỏi tổ tông mười tám đời của ta? Ta chỉ có cha mẹ, ngoại tổ nội tổ đều chưa từng thấy, cũng không nghe bọn họ nhắc đến, lần này người thoải mái chưa?"

Như có điều suy nghĩ Diệp Thao đánh giá Hách Quang Quang, nữ nhân này cái gì cũng không biết, hỏi cũng vô ích, đành phải bỏ qua, năm đó chuyện của Ngụy gia rõ ràng bị người ta âm thầm động tay động chân đặc biệt che giấu, nhiều ngày qua Đông Phương Hữu cũng không tra được tin tức gì hữu dụng.

"Thôi, hôm nay ta sẽ dạy người hai chữ, ngày mai người ở trong phòng luyện chữ." Nói xong Diệp Thao viết chữ "Diệp" lên giấy, sau đó lại viết chữ "Hách", nói với Hách Quang Quang: "Đây là Diệp, họ của ta, chữ "Thao" quá phức tạp, tạm thời không hợp để người học, chữ Hách này là họ của người, đầu tiên người học thuộc lòng hai chữ này."

Hách Quang Quang nhìn qua, chữ Diệp vẫn còn tương đối đơn giản, chữ Hách thì phức tạp hơn nhiều, chỉ nhìn nàng đã muốn bỏ cuộc giữa chừng.

"Biết cầm bút không?" Diệp Thao biết hỏi lời này cũng là vô ích, cầm lên một cái bút lông nhét vào tay phải Hách Quang Quang, sau đó cũng cầm một cái, ý bảo Hách Quang Quang cùng hắn học tư thế cầm bút.

Người trời sinh không thích hợp cầm bút, cầm bút với cầm đũa không khác nhau lắm, Diệp Thao nhìn xong lông mày nhíu lại, "pằng" đập tay Hách

Quang Quang một cái quát: "Người đang cầm bút hay là ăn cơm?"

"Ta nói ta không muốn học, người cứ khẳng khái bắt ta học, cũng không phải ta cầu xin người dạy cho ta, hung dữ cái gì mà hung dữ?" Hách Quang xoa mu bàn tay bị đánh đau lên án, nàng kiểm soát mức độ này rất tốt, chỉ cần không mắng Diệp Thao, nàng thỉnh thoảng oán trách cũng không có việc gì.

"Người có thể ngu hơn không!" Từ nhỏ dù là đi học hay là luyện công cũng được trường bồi hải lòng, Diệp Thao không thể nào dễ dàng tha thứ cho đứa học trò ngu ngốc cầm bút như cầm đũa.

"Ta không ngu ngốc, cha ta nói ta thông minh thể hiện ở học trận pháp, học cầm bút viết chữ thì làm được cái gì? Ta là nữ nhân cũng không cần lập công danh." Hách Quang Quang dứt khoát ném bút không học, đỡ bị ghét bỏ.

"Không muốn học cũng không phải là không thể." Diệp Thao cũng buông bút xuống, nhìn về mặt Hách Quang Quang vì lời của hắn mà sáng lên trong nháy mắt, môi mím giương lên, "Đôi mày sự trong sạch của người là được."

"Ba" một cái, Hách Quang Quang vỗ lên thư án, nhặt bút lông hiện ngang lăm lệt mà nói: "Không phải là học chữ sao? Chuyện này có gì khó, người cứ việc dạy, ta phối hợp hết sức là được."

"Không miễn cưỡng?"

"Không miễn cưỡng!"

"Đây chính là người nói, ta không ép buộc người." Diệp Thao cười khê.

"Đứng, đứng, ngài thật sự không ép buộc ta." Hách Quang Quang cắn răng nghiêng lợi gật đầu.

Cứ như vậy, vì giữ gìn sự trong sạch, Hách Quang Quang nhắm mắt học cầm bút viết chữ, trong nửa canh giờ ngắn ngủn, tay bị vỗ đỏ ửng, bởi vì bắt chước "vẽ" chữ quá mức không đâu vào đâu, bị Diệp Thao khinh bỉ vô số lần là vừa "đần" vừa "ngu xuẩn" lại "không có thuốc chữa".

Tóm lại, trong nửa canh giờ ngắn ngủi, Hách Quang Quang như đưa thân vào Địa ngục, Diệp Thao chính là ác quỷ xách theo roi với bộ mặt dữ tợn, bị ác quỷ vừa hù dọa vừa giáo huấn lại còn bị đánh vào lưng, Hách Quang Quang hận không thể một đao đâm chết Diệp Thao, bắt đắc dĩ là thực tế chênh lệch ngăn cản ở trước mặt, sợ là giết không được sẽ bị "gian", đành phải thôi.

"Hôm nay trước tiên học đến đây thôi, ngày mai nhờ Tâm Tâm dạy người cầm bút tiếp, tới mai ta sẽ tới kiểm tra hai chữ 'Diệp' và 'Hách' này, nhất định phải viết đúng một chút, nếu không. . ." Đứng lên, Diệp Thao đột nhiên cúi xuống bên tai Hách Quang Quang nói nhỏ một lời, sau khi thấy mặt nàng đỏ lên thì cười lớn bước ra khỏi gian phòng.

"Vô, vô. . ." Vô si, bằng một chút lý trí nhỏ xíu còn sót lại, Hách Quang Quang nuốt một chữ cuối cùng xuống trong bụng, nàng cũng không muốn lại bị Diệp Thao "gặm".

"Tiểu thư, chuẩn bị đi tắm thôi." Như Lan đi vào nhìn thấy mặt Hách Quang Quang dính không ít mực nhìn không được phốc một tiếng bật cười, vội vàng ngưng cười đi ra ngoài bưng nước ấm tới cho Hách Quang Quang rửa mặt.

Một thân mồ hôi, trên mặt và trên tay dính mực khó chịu, lúc này không có gì tốt hơn là tắm, Hách Quang Quang để bút xuống nhảy lò cò ra chỗ chậu rửa mặt, nghĩ tới sau khi tắm rửa sẽ ngủ một giấc ngon, chuẩn bị tinh thần ngày mai tiếp tục luyện chữ.

Diệp Thao chết tiệt, lại uy hiếp nàng, hắn thật sự coi miệng nàng thành lập xương rồi, chuyện gì cũng có thể dùng cái này uy hiếp, đồ quỷ háo sắc! Những nha đầu, ma ma kia nói mấy năm qua hắn không gần nữ sắc rõ ràng là lừa gạt!

Hách Quang Quang cắn gặm rửa mặt, trong lòng mắng Diệp Thao "tinh trùng lên não" vô số lần rồi ra sau tắm bình phong tắm, chốc nữa còn phải bôi thuốc xoa chân, đều là Diệp Thao ban tặng, thân thể và trái tim của nàng chưa có một ngày có thể thoải mái!

Ngày tiếp theo, sau khi bôi thuốc xoa bóp, chân Hách Quang Quang đã tốt hơn phân nửa, rất muốn ra ngoài đi dạo nghe nha đầu ma ma canh cửa tám chuyện, nhưng để buổi tối không bị người khác tìm được có "trùng phạt", đành phải đành hoàng buồn bực ở trong phòng học thuần thực tư thế cầm bút dưới sự chỉ đạo của Diệp Vân Tâm, sau đó luyện chữ.

Buổi trưa Diệp Vân Tâm không trở về, liền ở lại cùng Hách Quang Quang dùng cơm trưa.

Sau khi ăn xong, Diệp Vân Tâm đột nhiên nói: "Đứng rồi, nghe nói buổi chiều phu nhân và Ngô ca ca sẽ đến, người biết chuyện này không?"

"Phu nhân nào? Ca ca nào? Sao người nhiều ca ca vậy?" Hách Quang Quang vô tình trả lời, lúc này trong đầu nàng đều là hai chữ "Diệp" và "Hách", không tiêu hóa được chuyện gì khác.

"Phu nhân chính là mẹ Thao ca ca đó, Ngô ca ca là đệ đệ cùng mẹ khác cha của Thao ca ca, nghe tổ phụ ta nói hôm nay bọn họ sẽ đến." Diệp Vân Tâm trừng mắt, đối với việc Hách Quang Quang đi tới Sơn Trang hơn nửa tháng rồi mà phu nhân và Ngô ca ca là ai cũng không biết cảm thấy bất mãn.

"A, ta nhớ ra rồi, Diệp Thao có mẹ kia mà, hình như là Quan phu nhân mà? Quan phu nhân không phải rất bận sao? Bà ấy tới đây làm gì?" Hách Quang Quang rất là kinh ngạc, nàng biết không nhiều lắm, chỉ mơ hồ nghe nói qua hình như Diệp Thao không thân với người mẹ nay đã trở thành Quan phu nhân

này lắm.

"Ta cũng không rõ ràng lắm, trước kia đều là hàng năm Ngô ca ca đều tới ở trong trang một thời gian, phu nhân rất ít tới." Diệp Vân Tâm trả lời, khi còn bé vẫn luôn gọi mẹ Diệp Thao là Diệp bá mẫu, sau đó bà lấy chồng khác, liền không thể gọi "Diệp" bá mẫu nữa rồi, vì vậy nên gọi bà là phu nhân như người trong trang.

"Người nói tới nay mẹ và đệ đệ tới, Diệp Thao sẽ không đến dạy ta luyện chữ có phải không?" Hách Quang Quang hưng phấn hỏi, nàng chỉ để ý chuyện này.

"Cái này. . . Chắc là vậy." Diệp Vân Tâm cũng không dám xác định.

"Ha ha, vậy thật là tốt quá!" Hách Quang Quang đổi ngay bộ dáng mặt ủ mày chau, vui vẻ cười lớn.

Diệp Vân Tâm nhìn chằm chằm khuôn mặt tươi cười của Hách Quang Quang một

lúc lâu, đột nhiên khen: "Quang Quang, có lúc người nhìn cũng rất đẹp."

Hách Quang Quang nghe vậy lập tức làm ra vẻ khinh bỉ: "Cái gì gọi là có lúc, rõ ràng là bất cứ lúc nào cũng rất đẹp!"

"Xem như ta chưa nói gì đi." Diệp Vân Tâm hết ý kiến.

Ngủ trưa dậy không lâu thì có tin tức truyền đến nói phu nhân và Ngô thiếu gia tới.

Hách Quang Quang vốn không có hứng thú với chuyện này, vì vậy không để trong lòng, đang nghĩ sau bữa cơm chiều Diệp Thao có thể tới hay không, Diệp Vân Tâm đột nhiên chạy vào, kéo tay của nàng nói: "Quang Quang, phu nhân và Ngô ca ca tới, chúng ta đi xem một chút đi."

"Chân ta không tiện, không đi."

"Đi đi đi đi, ta đỡ người đi." Diệp Vân Tâm hưng phấn, lôi kéo tay Hách Quang Quang đi ra bên ngoài.

Hách Quang Quang không từ chối được, đành bắt buộc đi ra ngoài cùng Diệp Vân Tâm, tay bám chắc bả vai Diệp Vân Tâm, giảm bớt trọng lượng cơ thể, đi từ từ từng bước để không ảnh hưởng đến chân.

Trên đường đi, bọn hạ nhân đều đang bận rộn, dáng vẻ xem ra đối với khách tới rất là coi trọng.

Sắp đi đến cửa thì chạm mặt đoàn người đi tới, Diệp Thao cùng Đông Phương Hữu ở phía trước, mấy người đi theo phía sau, đi tới hướng hai người Hách Quang Quang.

P phía sau bọn họ có một cái kiệu, trên cổ kiệu có dấu hiệu của Diệp Thị Sơn Trang, Hách Quang Quang đoán là sau khi vào Sơn Trang vị phu nhân kia xuống xe ngựa đôi ngai kiệu, Quan Gia phu nhân chú trọng lễ nghi thân, thể lại cao quý, tất nhiên sẽ không đi bộ giống bình dân bách tính bọn họ, không phải ngồi xe ngựa thì chính là ngồi kiệu.

"Mau nhìn mau nhìn, nam tử quần áo màu xanh bên tay trái Thao ca ca chính là Ngô ca ca." Diệp Vân Tâm lôi kéo Hách Quang Quang dừng lại ở ven đường, hưng phấn giới thiệu.

Hách Quang Quang nhìn theo ngón tay Diệp Vân Tâm, mắt mới vừa liếc lên nam tử áo xám bên cạnh Diệp Thao đó, còn chưa kịp nhìn kỹ diện mạo đột nhiên tròn to hai mắt, hoảng sợ nhìn nam nhân đi theo cạnh kiệu đang hiện lên tư thế bảo vệ, này, người đó là . . .

Giờ tay lên che ngực đang đập thình thịch vì sợ, xoay người nhắc chân liền chạy, động đến vết thương ở chân còn chưa dưỡng tốt, đau đớn ập đến, vừa muốn dừng lại, kết quả bị Diệp Vân Tâm không rõ tình trạng từ đằng sau kéo lại, Hách Quang Quang mất thăng bằng, nhất thời ngã chổng vó trên mặt đất, mặt đập xuống bùn. (SN: Nguyên tác nha, mình cũng chưa thể giải thích đáng ngã ngựa mà đập mặt xuống bùn này của chị ý. :v)

"Người té chỗ nào rồi? Vô duyên vô cớ người chạy cái gì a." Diệp Vân Tâm ngồi xuống muốn nâng Hách Quang Quang dậy, giọng nói có điểm chột dạ, nếu như vừa rồi không phải nàng dùng sức kéo, Hách Quang Quang cũng sẽ không ngã thảm như vậy.

"Phi, phi." Hách Quang Quang mặt nhếch nhác phun bùn trong miệng, chống hai tay muốn bò dậy, kết quả vừa mới động mắt cá chân đột nhiên truyền đến cảm giác như kim châm, ai yêu một tiếng lại té trở về.

"Quang Quang người không sao chứ?" Diệp Vân Tâm sốt ruột, ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Thao đang đi tới vội la lên, "Thao ca ca, Quang Quang bị thương."

Diệp Thao xanh mặt đi tới, cúi người nheo Hách Quang Quang làm mất hết mặt mũi của hắn, cảm tức ở bên tai Hách Quang Quang mặt đau đến vô thành một nắm chầm chọc nói: "Thấy Ngụy trạng nguyên tới, người kích động đến nổi ngay cả đường cũng không đi nổi à?"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Chuyện cũ như tạc

Editor : Serena Nguyen

~~~ Đọc chương này rất không vui, nhưng mà ta vẫn thích. Nên đăng sớm :3~~~

Bên kiệu, lúc Ngụy triết nhìn thấy Hách Quang Quang trong mắt nhanh chóng xẹt qua một tai sáng, sau khi quan sát Hách Quang Quang mấy lần liền dời tầm mắt.

"Ca, kia là ai ?" Tô Thù Ngộ vừa qua sinh nhật mười tám tuổi không bao lâu tò mò đi lên trước, cười hi hi ngây ngô hỏi Diệp Thao sắc mặt thối.

Còn hai năm nữa Tô Thù Ngộ mới cập quán lễ, bộ dạng có chút ngây thơ, không trầm ổn, thành thực như Diệp Thao lớn hơn hẳn tám tuổi, dáng vóc phát triển tốt, thấp hơn Diệp Thao khoảng năm cen-ti-mét, bộ dáng hai huynh đệ có hai phần tương tự, mũi và miệng hơi giống chút, trình độ đẹp trai không bằng Diệp Thao, nhưng dù sao cũng cùng một mẹ sinh ra, vẫn tuần tú mê người.

Tô Thù Ngộ cười hoạt bát đáng yêu, làm người ta cảm thấy thân thiết, ở chung không có cảm giác áp lực, là đối tượng theo đuổi của các thiên kim tiểu thư chưa xuất giá ở kinh thành.

Hách Quang Quang hận không thể đào hố vùi mình xuống ngay tại chỗ, bị Diệp Thao xách cổ áo miễn cưỡng dựng chắc thân thể, ngại ngần nhìn về người tới, áo xanh nhạt, dáng dấp có chút tương tự Diệp Thao, đây chính là Ngộ ca ca trong lời của Diệp Vân Tâm —— đệ đệ Diệp Thao.

"Ta...ta là Hách Quang Quang." Tô Thù Ngộ mỉm cười thân thiện giúp đỡ Hách Quang Quang lúng túng, rõ ràng cảm thấy cái bé trai xinh đẹp này dễ ở chung gấp mấy trăm lần so với Diệp Thao, dễ dàng chiếm được hảo cảm của nàng, chủ động mở miệng giới thiệu mình.

"Hách Quang Quang? Tên này thật thú vị, người và anh ta có quan hệ thế nào?" Tô Thù Ngộ nháy một đôi mắt tò mò qua lại quan sát Diệp Thao và Hách Quang Quang, cảm thấy kinh ngạc với hành động không che giấu chút nào mà phát giận với một nữ tử của Diệp Thao.

"Đi về rửa mặt một phen, lát nữa ăn cơm tối." Diệp Thao cắt đứt ý niệm tiếp tục truy vấn của Tô Thù Ngộ, để Đông Phương Hữu dẫn người đi nghỉ ngơi trước, sau đó giao Hách Quang Quang vì Ngụy triết đi qua mà nhất thời cả người căng thẳng cho Diệp Vân Tâm, nói: "Tâm Tâm mang nàng về, về sau những trường hợp này người đừng mang nàng xuất hiện làm mất mặt."

"Thao ca ca đừng nóng giận, mới vừa nếu không phải Tâm Tâm lôi kéo Quang Quang, nàng cũng không biết. . ." Diệp Vân Tâm ngại vì khiến Hách Quang Quang té ngã đã rất khổ sở còn bị oán giận, vội vàng giải thích.

"Ta biết người muốn nói gì, không cần tự trách, nếu không phải trong lòng nàng có quý, sao có thể bêu xấu trước mặt mọi người!" Sắc mặt Diệp Thao vẫn không hòa hoãn lại, lạnh nhạt liếc mắt chân phải không dám chạm đất của Hách Quang Quang sau đó xoay người rời đi.

Vốn là nghĩ kéo Hách Quang Quang tới cùng nhau xem náo nhiệt, ai ngờ náo loạn đến mức này, Diệp Vân Tâm dìu Hách Quang Quang đau đến toát ra mồ hôi lạnh, lo âu nói: "Người có thể đi được không? Nếu không ta tìm một ma ma tới công người trở về được không?"

"Không cần, người đỡ ta trở về là được rồi." Hách Quang Quang tức giận trừng mắt với Diệp Thao đã đi xa, nàng mới không cần người trong trang của hân giúp đỡ, tránh cho đến lúc đó hân lại ra oai trước mặt nàng!

Diệp Vân Tâm cẩn thận từng li từng tí đỡ Hách Quang Quang cả thọt càng lợi hại, nhớ tới hành động đột nhiên luống cuống vừa rồi của nàng, nghi ngờ giống như là có con sâu đang bò trên người nàng làm cho nàng cả người ngứa ngáy, không nhịn được hỏi: "Vừa nãy đột nhiên người như gặp quỷ muốn chạy trốn là sao?"

Chân Hách Quang Quang sắp khỏi vì vừa ngã nặng nề lại trở nên nghiêm trọng, đau đến toát mồ hôi, nhưng lúc này quá nhiều nàng không phải là vết thương trên chân, mà là một chuyện khác, không trả lời Diệp Vân Tâm, mà hỏi nghi ngờ của nàng: "Sao đột nhiên Ngụy trạng nguyên lại tới? Người đâu có nói hân cũng tới."

"Ta cũng không rõ, tổ phụ không đề cập đến hân." Về mặt Diệp Vân Tâm cũng buồn bực, sau khi nói xong không nhịn được cảm thán: "Thì ra Ngụy trạng nguyên lớn lên là bộ dáng này, thật là phong thái xuất chúng, không hổ là trưởng tôn của Tả Tướng Ngụy gia."

Hách Quang Quang ần nhẩn quét mắt tới người hảo sắc nào đó, đe dọa: "Cẩn thận bộ dáng này bị khối băng nhi nhà người thấy lại hiểu lầm người thích người khác."

Diệp Vân Tâm nghe vậy cả kinh, nhanh chóng quét mắt bốn phía, không thấy Đông Phương Hữu, lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm sau sắc giọng: "Người ít hù dọa người thôi, vẫn nên chiếu cố chính mình nhiều hơn đi, Thao ca ca rất tức giận đó"

~~~~~

Hách Quang Quang nghe vậy nhất thời mặt nhẵn như hoàng liên, nàng rất sợ Diệp Thao tức giận, nàng cũng vẫn sợ Ngụy triết đột nhiên xuất hiện như cũ, hai mối uy hiếp đặt ở trước mặt, làm nàng hoài nghi có phải là trong lúc vô tình chọc giận tới d'đ/l;q'd thần linh phương nào hay không, nếu không thì tại

sao càng sợ cái gì thì càng gặp cái đó chứ?

Bởi vì quan hệ của Hách Quang Quang không tệ, mà lại có Diệp Vân Tâm bên cạnh, trên đường phần lớn nha đầu ma ma các nàng gặp đều muốn đến giúp đỡ nhưng bị Hách Quang Quang cự tuyệt hết, thật ra thì lúc này ra về có cốt khí thì có ích lợi gì, chỉ làm chân mình thương càng thêm thương, thương càng thêm thương mà thôi.

Thật không dễ dàng trở về phòng, Hách Quang Quang đã mệt rã rời, nằm ở trên giường động cũng không muốn động.

"Trời ạ, sao chân tiểu thư sưng to như vậy?" Như Lan dùng hết sức mới cởi giày xuống từ đôi chân sưng lên rất nhiều của Hách Quang Quang, nhìn thấy chân sưng còn hơn hai ngày trước của kinh ngạc thốt lên.

"Tiểu thư nhà người đi bộ quá sợ ý, lại ngã rồi." Diệp Vân Tâm hả hê nói.

"Nô tỳ đi sắc thuốc, tiểu thư lấy thuốc cao ra xoa bóp đi." Như Lan nói xong vội vã ra ngoài phòng đi sắc thuốc.

"Như Cúc." Hách Quang Quang gọi Như Cúc tới, không còn hơi sức nói: "Cầu xin người đi ra ngoài dò thăm xem vì sao Ngụy trạng nguyên lại tới, còn có bọn họ ở lại chỗ này bao lâu."

"Vâng" Như Cúc tương đối am hiểu việc thăm dò tin tức, đáp một tiếng bước nhanh ra ngoài.

"Sao người lại quan tâm đến Ngụy trạng nguyên như vậy, chẳng lẽ người..." Diệp Vân Tâm nói đến một nửa đột nhiên hoảng sợ tròn to mắt, quan sát qua lại mặt

Hách Quang Quang.

"Người nghĩ cái gì chứ? Người cho rằng nữ nhi khắp thiên hạ đều giống như người thần hồn điên đảo sao vì đàn ông?" Hách Quang Quang tròn mắt nhìn Diệp Vân Tâm trí tưởng tượng phong phú quá mức.

"Người không có? Vậy thì tốt vậy thì tốt, nếu không Thao ca ca tuyệt đối sẽ không tha cho người." Diệp Vân Tâm thở phào nhẹ nhõm, bộ dạng không tìm không phải này của Hách Quang Quang quả thật không giống như là có tình cảm với ai đó.

"Ai sợ hấn." Hách Quang Quang nói thầm nho nhỏ, kể cả nàng có thật sự chú ý người ta thì cũng liên quan gì đến Diệp Thao? Nàng cũng không phải là lão bà của hấn.

"Người ở đây nói thăm cái gì?"

"Không có gì, chỉ là ở tò mò vị phu nhân kia và Ngô ca ca của người." Hách Quang Quang thuận miệng nói một câu.

Nghe vậy, con người Diệp Vân Tâm sáng lên, mặt tròn khà ái lộ ra nụ cười: "Rốt cuộc người cũng để ý người nhà Thao ca ca, được, ta sẽ nói hết chuyện ta biết cho người."

Hách Quang Quang đối với Diệp Vân Tâm lại muốn "nhiều chuyện" hành động cảm thấy không còn gì để nói, chỉ là không có phản bác, ngồi dậy lấy ra thuốc cao vừa bôi thuốc vừa nghe Diệp Vân Tâm kể chuyện về cha mẹ Diệp Thao.

Năm đó, phụ thân của Diệp Thao, Diệp Dung Thiên là nam nhân rất cường và có dã tâm, Diệp Thị Sơn Trang là tại trên tay hấn từ từ lớn mạnh sau đó trở thành thiên hạ đệ nhất Sơn Trang.

Diệp Dung Thiên không chỉ có đầu óc bản lĩnh, còn được xưng đệ nhất thiên hạ mỹ nam tử, mê đảo vô số nữ nhân, mẹ Diệp Thao Dương thị cũng là mỹ nhân rất có danh tiếng, hai người là từ nhỏ quyết định hôn sự.

So với Diệp Thị Sơn Trang nhanh chóng nhảy lên tới tài lực thể lực đều có thể đếm được trên đầu ngón tay, lúc đó giàu có bình thường Dương gia lại suy yếu đi rất nhiều, Dương thị là đại gia khuê tú tiêu chuẩn, có tri thức hiểu lễ nghĩa tam tòng tứ đức mọi thứ đều khiến người ta tìm không ra tật xấu, đối đãi trọng phu Diệp Dung Thiên toàn tâm toàn ý, xử lý chuyện trong nhà cũng tần chức tần trách.

Đại khái chính là quá mức dịu dàng hiền thực, sau một thời gian vợ chồng chung sống hài hòa ngọt ngào, Diệp Dung Thiên yêu thích cái lạ cảm thấy thế từ quá mức ôn hòa thủ lễ, mới đầu là bị khéo hiểu lòng người và nữ lệ hấp dẫn, đợi Dương thị mang thai không cùng phòng nữa thì bắt đầu dời mắt đến oanh oanh yến yến bên ngoài. (SN: Đến đây đã thấy không thể yêu thương nổi ông chú này rồi ==>)

Khi đó nha hoàn thông phòng của Diệp Dung Thiên đã sớm bị đuổi đi sạch sẽ trước khi thành thân đã, sau khi cưới chỉ có một nữ nhân là Dương thị, nam nhân trẻ tuổi cường tráng không nhìn được không thể sinh hoạt vợ chồng đến hơn một năm, vì vậy liền bắt đầu cưới vợ bé, lần này hấn cũng tôn trọng ý kiến thế từ, nàng gặt đầu hấn mới thu, nếu không coi như thích cũng sẽ không mang vào bên trong trang.

Như thế cuộc sống qua đại khái 5-6 năm, Diệp Thao đã năm tuổi, lúc ấy thiếp của Diệp Dung Thiên tăng lên năm sáu người, nhưng lại không có đệ đệ muội muội ra đời, bởi vì hấn là trưởng tử lại trời sinh thông minh, vì vậy rất được Diệp Dung Thiên yêu thích và coi trọng, Dương thị đối với hấn lại vô cùng dịu dàng.

Những thiếp nhìn thấy hấn đều thành thành thật thật, e sợ đắc tội hấn, cuộc sống gia đình như vậy hấn cảm thấy rất hài lòng, nhưng sự đẹp đẽ trong mắt hấn lại bị một nữ nhân tên là Như Ý do Diệp Dung Thiên mang về trang phá thành mảnh nhỏ.

Như Ý là hoa khôi ở thanh lâu nào đó, ngày đó đang đấu giá đêm đầu tiên được Diệp Dung Thiên đang xuất ngoại làm việc ra giá cao mua nàng cả đêm, sau đó Diệp Dung Thiên cảm thấy Như Ý đáng đáp kiều diễm, mặc dù trước lúc cùng hắn vẫn là xử nữ, nhưng được má mị dạy công phu lấy lòng nam nhân khiến cho hắn cực kỳ hài lòng, lại vì Như Ý cũng hiện ra mê ly không thôi đối với hắn, đầu óc nóng lên liền mua nàng về trong trang.

Dương thị yêu Diệp Dung Thiên, nhưng bởi vì từ nhỏ bị giáo dục không dám ra về bất mãn đối với chuyện trượng phu cưới vợ bé, vì vậy dù cảm thấy nữ nhân Như Ý này rất có sức uy hiếp nhưng vẫn chịu đựng chưa xót trong lòng đồng ý cho nàng làm di nương.

Mới đầu Như Ý vẫn trọng đối đãi hoàng, rất cung kính với Dương thị, một năm qua đi phân lượng của nàng ở trong lòng Diệp Dung Thiên cao lên, địa vị trong trang tự nhiên cũng cao lên, nếu so sánh với nàng, chính thể Dương thị không được cung chiều bằng nàng, và bởi vì Dương thị tính tình ôn hòa có uất ức luôn để trong lòng, vì vậy bắt đầu dần dần ý sủng mà kiêu, không còn cung kính với Dương thị nữa.

Như thế mâu thuẫn nảy sinh, mấy lần Dương thị từng ám chỉ với Diệp Dung Thiên chuyện này, kết quả nam nhân trời sinh sợ ý, không có hứng thú với nữ nhân lục đục đầu đầu, vì vậy không để ở trong lòng, Dương thị tức không nhịn nổi, một lần nào đó khi Như Ý bất kính đối với nàng, giận dữ sai người đánh nàng mười trượng, kết quả sau đó bị Diệp Dung Thiên khiển trách, nói nàng không phóng khoáng còn lòng dạ ác độc.

Từ khi gả vào cửa chưa bao giờ tranh cãi với trượng phu, hôm đó Dương thị không nhịn được phát tính khí, sau khi vợ chồng cãi nhau quan hệ đóng băng, hàng đêm Diệp Dung Thiên liền ngủ lại trong phòng Như Ý, mỗi ngày thổi gió bên tai càng phát giác Dương thị không có lòng khoan dung độ lượng.

Lúc ấy Diệp Thao hơn sáu tuổi đã hiểu chuyện, từng không chỉ một lần nhìn thấy Như Ý bất kính với hắn mẹ, rất muốn cho nàng chút dạy dỗ những điều bị Dương thị ngăn cản, nói đây là chuyện của nữ nhân các nàng, hắn coi như không biết là được, Diệp Thao biết mẹ là không muốn hắn bởi vì chuyện này khiến phụ thân không vui.

Sau đó không lâu, Như Ý mang thai, Diệp Dung Thiên thật vui mừng, cũng không tức giận Dương thị nữa, bởi vì thân thể Như Ý không có phương tiện, vì vậy hắn lại trở về nghỉ ngơi trong phòng Dương thị, một tháng sau quan hệ vợ chồng hòa hoãn rất nhiều.

Như Ý thấy quan hệ giữa Diệp Dung Thiên và Dương thị ngày càng tốt hơn, trong lòng lo lắng, lại bắt đầu không yên, bày kế cẩn thận muốn hãm hại Dương thị chia rẽ tình cảm hai vợ chồng bọn họ.

Lần này, Dương thị là một người thiện lương không thích mang thù, nhưng không có nghĩa là Diệp Thao cũng là như thế, chớ nhìn hắn tuổi còn nhỏ, nhưng bởi vì từ nhỏ đã bị Diệp Dung Thiên huấn luyện, so với đứa bé cùng tuổi thì trưởng thành hơn nhiều, thấy Như Ý nhiều lần bất kính với mẫu thân lại bởi vì đang mang thai mà bắt đầu điều võ dương oai, vì vậy trong đầu liền nảy sinh ý niệm không tầm thường.

Diệp Thao bắt đầu một lần lại một lần hạ thuốc phá thai trong thức ăn cho Như Ý, nhưng đều bị Như Ý giao hoạt tì mi tránh thoát, thấy bỏ thuốc không thể thực hiện được liền bắt đầu đào bẫy rập ở địa phương Như Ý thường xuyên đi qua, muốn hại nàng sanh non.

Có câu nói thật hay là dụng tâm trồng hoa hoa không nở, vô tâm trồng liễu liễu thành rừng, vô số lần Diệp Thao làm chuyện xấu cũng không có làm Như Ý sanh non, mà lúc Như Ý mang thai gần sáu tháng cư nhiên đẻ non.

Diệp Dung Thiên vì thế giận dữ, tuyên bố muốn tra ra người hại Như Ý đẻ non, Như Ý một mực chắc chắn là Dương thị làm hại nàng, mới đầu Dương thị lên tiếng phủ nhận, nhưng sau một lần cùng Như Ý bí mật nói chuyện với nhau đột nhiên thay đổi thái độ, thừa nhận là mình đã sai người bỏ thuốc hại sanh non trong đồ ăn của Như Ý.

Ái thiếp sanh non là do chính thể gây nên, chuyện này huyền ảo toàn trang, Diệp Dung Thiên cảm thấy rất mất mặt, vì vậy tuyên bố hưu Dương thị, ai nói gì đều không nghe, lúc ấy Dương gia đã xuống dốc, người nhà mẹ đẻ thì đi tán tán, Dương thị không có ai để nương tựa, thấy Diệp Dung Thiên thái độ kiên quyết muốn hưu thê, hơn nữa còn viết cả hưu thư, Dương thị tâm đã lạnh không hề kiên trì nữa, dặn dò con trai duy nhất Diệp Thao phải gắng sức đọc sách luyện võ, về sau phải có tiền đồ, nói rất nhiều lời xong cầm hưu thư thừa dịp ban đêm không có người chú ý đến sau núi nhảy xuống vực.

Có nhà hoàn tận mắt thấy Dương thị nhảy xuống, vách đá có gầy thêu của Dương thị, lúc tin tức này truyền tới trong trang Diệp Dung Thiên kinh hãi, chạy tới vực ý đồ nhảy xuống tìm người, kết quả bởi vì sắc trời đã tối bị người ngăn trở. Sau khi trời sáng eo quần sợi dây trên đi đáy vực tìm người, kết quả cái gì cũng không còn tìm được, vốn đáy vực là mặt cỏ, mấy ngày nay trời nhiều mây mưa liên tục, nước sông từ đầu nguồn chảy xuống đưa đến đáy vực thành cao cỏ một người đủ để chết đuối người sông. (SN: Ghét nhất kiểu người ta chết rồi mới tỏ vẻ hối cải)

Vực quá cao, khinh công người không tốt không tiện xuống, vì vậy một mình Diệp Dung Thiên tìm trong nước vài ngày cũng không thu hoạch được gì, đợi nước cạn vẫn không phát hiện hài cốt của Dương thị, mọi người liền đồng ý đêm đó sau khi Dương thị nhảy núi liền bị nước cuốn trôi tới nơi khác, vực cao như vậy lại vượt qua đêm tối nước lạnh, coi như không chết đuối cũng sẽ chết rét.

Tìm kiếm không có kết quả, mọi người không thể không tiếp nhận sự thật Dương thị đã hương tiêu ngọc vãn, từ đó Diệp Thao trở lên trầm mặc và xa cách với Diệp Dung Thiên, sau đó Diệp Dung Thiên biết được chuyện Như Ý sanh non cũng không liên quan đến Dương thị và Diệp Thao, chỉ là nha hoàn của Như Ý bởi vì tức giận vì bị đánh mắng mà độc ác bỏ thuốc sinh non, dù là hắn có hối hận bao nhiêu, dù là hắn đuổi Như Ý ác ý vụ oan Dương thị ra khỏi trang, Diệp Thao cũng không thân cận như lúc ban đầu cùng nam nhân bởi vì ái thiếp mà hại chết mẫu thân.

"A, phu nhân trước kia thật đáng thương." Hách Quang Quang nghe Diệp Vân Tâm kể lại chuyện cũ không nhịn được cảm khái.

"Là rất đáng thương, chỉ là Diệp bá bá cũng đáng thương, sau khi hắn đuổi Như Ý đi cũng đuổi những nữ nhân khác trong trang luôn, từ đó về sau hắn chưa từng ngừng tìm kiếm phu nhân, bởi vì cảm giác nàng chưa chết." Diệp Vân Tâm nói.

"Hừ, bỏ vợ lúc sao có thể độc ác như vậy? Đợi đến lúc nhân gia chết rồi hần mới bắt đầu giả bộ đóng vai tình thánh!" Hách Quang Quang rất là căm tức, bởi vì cha mình đối xử với thể nữ vô cùng tốt, vì vậy đối với loại hành động bỏ vợ của Diệp Dung Thiên vì thị thiếp vu oan chính phi liền cảm thấy khinh bỉ.

"Haiz, chúng ta không phải người trong cuộc nói chuyện này có ích gì? Những năm đó Diệp bá bá cũng rất thảm, Thao ca ca không hề kêu ông ấy là cha nữa, chỉ gọi là phụ thân, cũng không thân cận cùng ông nữa, Diệp bá bá khó chịu, sau khi phụ nhân đi ông mới phát giác mình yêu nàng, mấy năm trôi qua vẫn tìm kiếm khắp nơi, hần không có nạp thiếp nữa, mấy năm như là già thêm mười mấy tuổi, nghe mẹ ta nói lúc ấy phần lớn mọi người trong trang bởi vì chuyện năm đó rất không tha thứ Diệp bá bá, nhưng qua một thời gian thấy bộ dáng thể lương của Diệp bá bá cũng dần dần hiện lên đồng tình, lại nói lúc ấy bỏ vợ cũng là do chính miệng phụ nhân thừa nhận đứa bé là nàng làm hại."

"Sau đó Thao ca ca nói sớ dĩ phụ nhân nhận tội là bởi vì Như Ý nắm giữ chứng cứ mấy tháng qua Thao ca ca vẫn muốn hại nàng sanh non, phụ nhân là vì Thao ca ca mới bị uy hiếp. Diệp bá bá biết chuyện này cũng không có trừng phạt Thao ca ca, chỉ nói tất cả đều là lỗi của mình. Cứ như vậy qua hơn mười năm, có lần Diệp bá bá đi Kinh Thành làm việc, trong lúc vô tình gặp được phụ nhân đã ‘chết’, muốn nhận người thân, nhưng lúc đó phụ nhân đã thành ái thể của Tô đại nhân, hơn nữa đã hoàn toàn không nhớ rõ Diệp bá bá nữa, cũng không nhớ Thao ca ca d’đ/l ;q’đ. Sau đó từ trong miệng Bách Li thần y, Diệp bá bá biết được lúc phụ nhân được Tô đại nhân cứu lên đầu từng bị trọng thương, có lẽ là quá khứ đã trải qua tổn thương nặng quá lớn, vì vậy trong tiềm thức phong bế tất cả đoạn trí nhớ không sung sướng kia."

"Đáng đời, người Diệp bá bá kia. Nếu ôm được mỹ nhân về lần nữa mới thật là ông trời không có mắt, kẻ phụ tình nên trở mắt nhìn nữ nhân của mình cùng nam nhân khác ân ái ái!" Hách Quang Quang không đồng tình Diệp Dung Thiên chút nào.

"Người cũng đừng nói như vậy..., Diệp bá bá bị chuyện này đã kích cả ngày buồn bực không vui, nhiều lần ta nhìn thấy hần say đến bết nhè không ngừng gọi phụ nhân tên, từ đó về sau Diệp bá bá không làm gì cũng đi Kinh Thành, nghe người ta nói hần không có quấy rầy phụ nhân nữa, chỉ là ở phía xa lên lên nhìn mấy lần, mỗi lần sau khi trở lại càng khó vượt qua hơn, nhưng sau đó vẫn như cũ tiếp tục đi Kinh Thành, ai cũng không ngăn cản được hần, như thể lặp lại hai năm dài đằng đẳng, có lẽ là cảm thấy Thao ca ca có thể độc bá một phương rồi, vì vậy sau một lần xem qua phụ nhân, Diệp bá bá d’đ/l ;q’đ trở lại liền nhốt mình trong phòng không ra cửa, không tới một tháng liền buồn bực sâu não mà chết." Diệp Vân Tâm bởi vì nói chuyện cũ nặng nề này, tâm tình cũng bị ảnh hưởng, càng không ngừng than thở.

"Phụ nhân kia thỉnh thoảng sẽ tới xem một chút, có phải là khôi phục nhớ không?" Hách Quang Quang đối với Diệp Dung Thiên không có tình cảm, không giống nản lòng, nản chí như Diệp Vân Tâm.

"Hai năm trước khôi phục, vì vậy tới đây một lần, lúc ấy là Tô đại nhân bớt chút thời gian cùng đi, Tô đại nhân đối với phụ nhân cực tốt, vợ chồng bọn họ rất là ân ái. Có lẽ là Thao ca ca không thể nhìn mẫu thân cùng nam nhân khác ân ái, hoặc là thời gian quá dài không gặp mặt, cho nên biểu hiện có chút lạnh nhạt, giống như là không biết chung đụng như thế nào." Diệp Vân Tâm một tay kéo cằm nháy mắt nói.

"Ồ, ra là thế." Hách Quang Quang hiểu gần hết chân tướng, chân cũng xoa tương đối tốt, sắc trời dần dần tối, Như Cúc trở lại.

"Tiểu thư, nô tỳ thăm dò được Ngụy trạng nguyên là tới phụ cận làm việc, vừa đúng lúc biết được mẹ con phụ nhân muốn đi qua, vì vậy liền kết nhóm cùng nhau lên đường, thuận tiện trên đường bảo vệ phụ nhân và Ngô thiếu gia, trong lúc làm việc Ngụy trạng nguyên đại khái sẽ ở lại trang hai ba ngày, sau đó hộ tống phụ nhân cùng nhau hồi kinh, còn Ngô thiếu gia ở lại nhiều hơn mấy ngày." Như Cúc hồi báo chỉ tiết.

"Cái gì, Ngụy trạng nguyên còn phải ở hai ba ngày?" Hách Quang Quang nghe vậy mặt xụ xuống, khóc không ra nước mắt nói.

Diệp Vân Tâm thấy thể hơn buồn bực, hỏi: "Rốt cuộc là tại sao người sợ Ngụy trạng nguyên như vậy? Nhìn hần lại không giống người xấu, chẳng lẽ các người từng có quan hệ?"

"Ta từng trộm đồ của hần cho nên sợ hần có được hay không?" Hách Quang Quang tức giận trả lời.

"Đúng rồi, còn có một việc." Như Cúc nhớ tới vội vàng nói.

"Chuyện gì?"

"Mới vừa đụng phải nha hoàn của phụ nhân, nàng nói phụ nhân muốn tiểu thư dùng xong cơm chiều thì qua chỗ bà nói chuyện." Như Cúc trả lời.

"."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 27: Con ác mộng

Editor: Serena Nguyen

Sau khi ăn xong, dưới sự dẫn dắt của hạ nhân, Hách Quang Quang đi đến chỗ ở của Dương thị, cơm tối nàng dùng ở trong phòng, bởi vì nàng là "thiếp",

thân phận thấp kém, còn chưa đủ tư cách dùng cơm cùng một phòng với bọn người Diệp Thao, vì vậy cho tới bây giờ Hách Quang Quang còn chưa gặp qua Dương thị.

Bởi vì vết thương ở chân bất tiện, Hách Quang Quang ngồi cổ kiệu đi đến, xuống cổ kiệu được Như Lan và Như Cúc đỡ vào phòng Dương thị, mới vừa vào cửa phòng, Hách Quang Quang liền ngửi thấy một cổ mùi hoa lan thơm nhàn nhạt.

"Phu nhân, Quang Quang cô nương tới." Người làm bẩm báo.

"Đây chính là Quang Quang cô nương à, chớ gò bó, nhanh ngồi bên cạnh ta." Mỹ phụ tuổi ngoài bốn mươi vẫn còn phong vận cười ôn hòa ngoác Hách Quang Quang, ý bảo nàng ngồi vào bên ghế Bát Bảo cạnh nàng.

Vốn là còn điểm thấp thỏm, lúc Hách Quang Quang ở nhìn thấy khuôn mặt tươi cười tràn đầy ý tốt của Dương thị lập tức tỉnh táo lại, chỉ cảm thấy Diệp Văn Tâm nói quả nhiên không sai, Dương thị thật là một nữ nhân rất ôn hòa rất dễ thân cận, loại tính tình bẩm sinh này ở trải qua năm thê thảm đó cũng không có thay đổi, thật là khó có được.

Hách Quang Quang lập tức liền sinh hảo cảm với cái phụ nhân ôn hòa cả người tản ra nồng đậm tình thương của mẹ chối lợi này, cũng không biết hai chữ khách khí viết như thế nào, thoải mái ngồi xuống trên ghế bên cạnh Dương thị hoan hoan hi hi gọi: "Phu nhân khỏe."

"Thật là một cô nương sáng sủa, Liên Nhi, mang một bình Bích Liên Xuân tới cho Quang Quang nếm thử một chút." Dương thị cười ra lệnh với nha hoàn bên cạnh, bởi vì đã qua trung niên, mặc dù được bảo dưỡng rất tốt, nhưng là khi cười khóe mắt sẽ dâng lên nếp nhăn, lại bởi vì trên đường không tiện nghỉ ngơi, lúc này khóe mắt đuôi mày cũng dẫn theo mấy phần mỏi mệt.

"Phu nhân, đáng đáp người thật là xinh đẹp." Hách Quang Quang nhìn Dương thị có một vài nét tương tự với Diệp Thao không nhận được khen, giọng nói vô cùng thành khẩn, không có cô ý lấy lòng giả dối, chỉ là đơn thuần tán thưởng.

Dương thị bị chọc cười, mắt đẹp tương tự Diệp Thao nhìn Hách Quang Quang đang nhìn nàng ngẩn người cười hỏi: "Dung mạo người xinh đẹp như vậy, chắc hẳn mẹ người cũng là mỹ nhân, người nói xem ta đẹp hơn hay mẹ người đẹp hơn?"

Hách Quang Quang không ngờ đối phương sẽ hỏi như vậy, ngẩn ngơ, suy nghĩ trong chốc lát, biết trả lời "ngài đẹp hơn" có thể khiến cho đối phương vui vẻ, mình cũng có thể thoải mái chút, nhưng cuối cùng vẫn không nói dối được, mắt hạnh mang theo tia áy náy, "Nếu ta trả lời, phu nhân ngài đừng nóng giận được không?"

"Ta không tức giận, người cứ nói đi." Lúc nói chuyện ánh mắt Dương thị không chớp dao quanh mặt Hách Quang Quang, giống như là đang quan sát cái gì, Hách Quang Quang sợ ý tất nhiên không nhận thấy điều gì khác thường.

"Vẫn là ta mẹ đẹp hơn, không có nữ nhân nào có thể xinh hơn mẹ ta." Hách Quang Quang trả lời, Dương thị mặc dù đẹp, nhưng so với mẹ mỹ nhân vẫn là kém một chút khoảng cách.

"Lớn mật!" Rót trà trở về, Liên Nhi nghe được lời Hách Quang Quang tức giận quát.

"Liên Nhi đừng làm loạn." Nghe Hách Quang Quang trả lời, Dương thị không buồn chút nào, quở trách nhẹ nhàng Liên Nhi vẻ mặt không phục, "Quang Quang trả lời như vậy mới càng lộ vẻ hồn nhiên đáng yêu của nàng, nếu là trả lời mẹ nàng không đẹp bằng ta mới là không tốt."

Thật đúng là con không chê mẹ xấu, chó không chê nhà nghèo, nếu Hách Quang Quang nói mẹ nàng không xinh đẹp bằng Dương thị, hoặc là nàng nói dối, như thế chứng tỏ nàng là người dối trá, hoặc là nàng bất hiểu, lại có thể nói với người khác rằng mẫu thân của mình không đủ xinh đẹp. Dù là điểm nào đều khiến người ta không thích. Đây mới là lý do dù Dương thị "bị so không bằng" chẳng những không trách cứ Hách Quang Quang mà nụ cười trên mặt còn thật hơn vài phần.

Bị một nha đầu khiển trách, Hách Quang Quang cảm thấy không vui, dùng khóe mắt nặng nề liếc Liên Nhi một cái.

Liên Nhi không dám nói cái gì nữa, đặt bình trà lên bàn rót một ly trà cho Hách Quang Quang rồi đứng trở về bên cạnh Dương thị, mặt còn mang vẻ không cam lòng, đối với người nói chủ từ nổi tiếng vì xinh đẹp hiển thực của mình không xinh bằng nữ nhân khác này cảm thấy bất mãn và không tin.

"Mắt hạnh của Quang Quang cũng thật giống một người, người đó là cô gái xinh đẹp nhất ta từng thấy trên đời, còn nhớ năm đó dù là cô gái tự cao tự đại d'đ/l;q'd bao nhiêu sau khi gặp nàng đều không thể không tâm phục khẩu phục, ta tất nhiên cũng không ngoại lệ. Nàng chính là có một đôi mắt hạnh rất đẹp tương tự mắt của người." Không biết Dương thị quan sát mắt Hách Quang Quang lần thứ bao nhiêu, lúc nói chuyện trong mắt mang theo chút cảm khái hoài niệm.

"Thật sao? Mẹ ta cũng có một đôi mắt hạnh, cha ta nói ta toàn thân cao thấp chỉ có đôi mắt giống với mẹ một chút, còn lại đều không giống, vì vậy dung mạo mới kém xa mẫu thân của ta." Hách Quang Quang vui mừng nói, nàng vẫn tự hào về đôi mắt có tám phần tương tự với mẫu thân, bây giờ nghe nói còn có người có mắt giống hai mẹ con các nàng, vì vậy thật tò mò, nhìn không được hỏi, "Người đó là ai? Thật muốn gặp, so xem mẹ ta cùng nàng ai đẹp hơn."

"Nàng ấy hồng nhan bạc mệnh, rất sớm liền bệnh qua đời." Dương thị tiếc hận nói.

"Nếu là như vậy, vậy thì không gặp được." Hách Quang Quang có chút tiếc nuối, nhưng lại cũng không thêm đề ý.

"Không sao, mặc dù nàng qua đời nhiều năm, nhưng bộ dáng ta còn nhớ rất rõ ràng, ta có thể vẽ ra cho người nhìn một chút." Dương thị đề nghị.

"A, ta chỉ là thuận miệng nhắc tới, không thể coi như thật, phu nhân ngài đừng quá để tâm." Hách Quang Quang không ngờ Dương thị cư nhiên nhiệt tâm như vậy, như bị kinh sợ hù dọa mãnh liệt lắc đầu.

"Không sao, rảnh rồi không có việc gì làm, vẽ tranh coi như giết thời gian cũng được." Dương thị cười trấn an.

"Phu nhân, người thật tốt, cũng giống như mẹ ta vậy." Hách Quang Quang nhìn Dương thị dịu dàng hiền lành hốc mắt đột nhiên nóng lên, vội vàng cúi đầu che lại nước mắt bởi vì hoài niệm mẫu thân mà dâng lên.

"Đứa bé ngoan." Mặt Dương thị triu mến vuốt ve đầu Hách Quang Quang, sau đó tự trên cổ tay lấy xuống một chiếc vòng ngọc toàn thân lục bích, không nói gì mà đeo vào cổ tay Hách Quang Quang, "Người đứa bé này khiến ta rất thích, cái vòng tay này coi như là lễ vật ra mắt đi."

Hách Quang Quang bị hù sợ, vòng tay này vừa nhìn là biết giá trị liên thành, vô công bất thụ lộc (không có công thì không hưởng lộc), vội vàng bỏ xuống: "Cái này quá quý giá, ta không thể nhận được."

"Sao không thể nhận? Bây giờ người cũng được coi như là nửa con dâu của ta, nói không chừng ngày nào đó sẽ trở thành con dâu chính thức, nếu như người không nhận ta sẽ tức giận!" Dương thị sung mặt lên.

"Ta...ta." Hách Quang Quang cứng lại không biết phải làm thế nào cho phải.

"Người hãy nhận lấy, nếu thật sự cảm thấy ngại nhận nhiều thì đổi lại đổi xử với Thao nhi và Từ Thông tốt một chút, nghe người ta nói người giống như là rất bài xích hai cha con bọn họ? Thao nhi là một đứa bé ngoan, chẳng qua là năm đó sự kiện kia. . . Tóm lại Thao nhi không hiểu biểu đạt tình cảm, ngay cả cư xử với ta và Từ Thông hẳn đều là nhân nhạ, người không biết còn tưởng rằng hẳn bạc tình vô nghĩa, kì thực căn bản không phải. Cho dù hẳn làm ra chuyện gì khiến cho người cảm thấy không thích, vậy cũng chỉ là phương thức biểu đạt d'đ/1;q'd của hẳn thiếu sót, cũng không phải là đức hạnh của hẳn không tốt, điểm này người cần phải hiểu." Mặt Dương thị đứng đắn lại nói, vẻ mặt thận trọng và lời nói nghiêm túc có điểm nào giống như là nói chuyện với một thị thiếp, rõ ràng chính là lời giao phó với chính thể tương lai của con trai.

"Quang Quang đã hiểu, đa tạ phu nhân tặng vòng tay." Hách Quang Quang không tiện từ chối nữa, thụ sủng nhược kinh mà đáp tạ.

Bởi vì một cái vòng tay, quan hệ hai người giống như gần lại chút, Hách Quang Quang vừa uống Bích La xuân, vừa nói chuyện cùng Dương thị, càng về sau càng tự nhiên, đến cuối cùng như hai người đã quen biết từ lâu, không thấy nửa điểm xa lạ ngăn cách.

"Tốt lắm, sắc trời đã tối, chân của người bất tiện, tranh thủ thời gian đi về nghỉ ngơi đi." Hàn huyền thật lâu, đã đến giờ đi ngủ Dương thị cảm giác mệt mỏi, khiến Như Lan đỡ Hách Quang Quang đi về, không quên giao phó nói: "Ngày mai giờ Thân nhớ sang đây xem tranh."

"Nhất định rồi, phu nhân cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi." Hách Quang Quang quay đầu lại hi hi cười một tiếng với Dương thị, sau đó dựa vào vai Như Lan nhảy nhảy nhót nhót ra ngoài phòng, ngồi kiệu đi về.

Sau khi trở về Hách Quang Quang liền tắm rửa, tắm xong có tinh thần hẳn, liếc nhìn sắc trời nghĩ Diệp Thao sẽ không tới bắt nạt học chữ, lại bởi vì vòng tay giá trị không đồ đi trộm khiến tâm tình rất tốt, ngồi trên giường vừa xoa chân vừa hừ lên điệu hát dân gian.

"Chuyện gì vui vẻ như vậy?" Âm thanh trầm thấp dễ nghe của Diệp Thao đột nhiên vang lên, Hách Quang Quang cả kinh lập tức dừng ngâm nga chân rúc vào bên trong lán váy.

"Đã trễ thế này, sẽ không phải là tới buộc ta học chữ đấy chứ?" Hách Quang Quang siu mặt nhìn Diệp Thao đến gần, lúc này nếu còn bắt nạt đi học chữ nằng nhất định sẽ khóc cho hẳn xem.

"Không, hôm nay ta rất mệt mỏi, trước hết tạm ngừng học chữ một lần." Diệp Thao đi tới, cực kỳ tự nhiên ngồi xuống trên giường Hách Quang Quang, không chút nào để ý bởi vì hành động "không khách khí" của hẳn mà có người cả người cứng ngắc.

"Nếu hôm nay không cần học chữ mà sắc trời cũng rất tối rồi, người nên trở về phòng nghỉ ngơi đi chứ?" Hách Quang Quang ép buộc mình tận lực lấy thanh âm ôn hòa lấy lòng nói.

"Không trở về, hôm nay ta ngủ tại nơi này." Diệp Thao nhàn nhạt nói.

"Cái gì?" Hách Quang Quang nghe vậy suýt nhảy dựng lên, trừng mắt hoảng sợ nhìn Diệp Thao cời giày chuẩn bị lên giường, âm thanh run run nói, "Người...người từng nói sẽ không ép buộc ta đấy!"

Lông mày Diệp Thao nhéo một cái, không vui nhìn về Hách Quang Quang: "Ta có nói muốn 'ép buộc' người sao? Tối nay chỉ là 'ngủ' ở đây, cái gì cũng không làm."

"Sao ta có thể tin tưởng người?" Hách Quang Quang nghi ngờ nói, trên mặt viết đầy hoài nghi, chuyện bị ăn đậu hũ hai lần trước nàng vẫn nhớ rõ lắm!

"Có tin hay không tùy người, lùi vào bên trong một chút." Diệp Thao hơi không nhịn được nói.

Hách Quang Quang theo bản năng dịch ra mép giường, thấy Diệp Thao kéo chăn buông rèm nằm xuống bên ngoài, gấp đến độ kêu to: "Được rồi, vì sao người đột nhiên muốn phòng ta ngủ?"

Diệp Thao có lẽ là một mối, nhắm hai mắt giọng mang một mối nói: "Đề phòng ban đêm ‘kẻ trộm’ nào loạn."

Hách Quang Quang nghe vậy giống như là mèo bị dằm đuôi lông mày lập tức giương lên, nén giận nói: "Ngươi đúng là đồ bụng tiểu nhân so bụng quân tử, ta mới không thèm trộm đồ nhà ngươi đâu!"

"Lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử", không biết cũng đừng nói lung tung, tránh mất mặt xấu hổ. Ngủ, còn tranh đi cãi lại nữa thì ban đêm ngươi sẽ phải ra sân ngủ." Diệp Thao không nhịn được nói, lật người đưa lưng về phía Hách Quang Quang.

Hách Quang Quang đẩy bụng lừa giận, sợ Diệp Thao thật sự vút nằng ra ngoài, chỉ đành phải cắn chặt hàm răng ngậm kín miệng ép buộc mình không gây ra tiếng động, hung hăng nhìn chằm chằm cái gáy Diệp Thao hận không thể nhìn ra hai lỗ thũng.

Cứng cơ thể lờm người, tư thế duy trì này khoảng chừng một khắc đồng hồ, Hách Quang Quang nghe được Diệp Thao truyền đến tiếng hít thở đều đều, biết là hắn đã ngủ, thân thể khẩn trương cao độ khẽ buông lỏng, buổi sáng luyện chữ buổi chiều d'đ/l;q'd bị giật mình té lộn, mới vừa lại tới phần kinh sợ, lúc này vừa buông lỏng nhất thời cảm thấy cả người không còn chút sức lực nào, con buồn ngủ như thủy triều cuốn tới.

Hách Quang Quang thấy Diệp Thao ngủ như heo chết không giống như có dấu hiệu đột nhiên biến thân làm lang sói, vì vậy vén chăn lên từ từ nằm xuống, nghiêng người nằm sát vào vách tường đưa lưng về phía Diệp Thao, nằng tình nguyện dán tường ngủ một mối một đêm như vậy cũng không muốn đến gần nam nhân nguy hiểm Diệp Thao đó nửa phần.

Bởi vì một mực đề phòng Diệp Thao, Hách Quang Quang thật lâu mới cực kì một mối ngủ, không biết qua bao lâu, trong thoáng chốc cảm giác mình bị ôm vào một lồng ngực ấm áp, lấy tay sờ sờ xúc cảm rất tốt, vì vậy mơ mơ màng màng dùng cả tứ chi, giống như con bạch tuộc ôm thật chặt "gối ôm" mềm mại.

"Gối ôm" giống như là đột nhiên cứng lại, Hách Quang Quang cũng không có chút để ý, giật giật, tìm tư thế thoải mái rất nhanh liền ngủ thật say.

Một giấc ngủ này là lần đầu tiên Hách Quang Quang ngủ được cực ngon, vừa cảm giác trời sáng, lúc mơ mơ màng màng muốn tỉnh cảm giác sau lưng là một mảnh ấm áp, chỗ mộng có một vật như cây gậy thô ráp chống đỡ, khiến cho nằng rất không thoải mái, đầu óc lúc nửa tỉnh nửa mê như là một đoàn hồ điệp Hách Quang Quang không nhịn được đưa tay phải ra sờ xem, muốn đẩy vật vừa cứng rắn vừa nóng đó qua một bên, kết quả mới vừa đụng phải còn chưa kịp dùng sức, tay d'đ/l;q'd đột nhiên bị một cái tay lớn mà có lực bất được, bên tai truyền đến một đạo âm thanh khàn khàn hàm chứa cảnh cáo: "Còn đụng chạm linh tinh, ta sẽ biến ngươi thành người của ta ngay lập tức!"

Hách Quang Quang lập tức thức tỉnh, mở mắt ra nhìn chằm chằm vách tường một lúc lâu mới nhớ tới đêm qua Diệp Thao ở lại gian phòng này, ngủ trên chiếc giường này, vậy lời hắn nói vừa nãy. . . Chợt nghiêng người, Diệp Thao đã không ở trên giường, chỉ là thời gian trong nháy mắt mà thôi, hắn cũng đã mặc đầy đủ hết đứng dậy rồi đi rồi.

Chăn đệm trên giường vẫn còn lưu lại rõ ràng hơi thở dương cương phái nam của Diệp Thao, điều này đại biểu mới vừa rồi nằng nghe được không phải nằm mơ, đúng là hắn nói!

Tại sao hắn lại muốn nằng uy hiếp như vậy? Hách Quang Quang ngồi ở trên giường sững sờ, dùng sức hồi tưởng chuyện xảy ra một khắc trước, nghĩ đi nghĩ lại đột nhiên một đạo linh quang thoáng qua.

Cái đó món đồ vừa cứng vừa nóng chống đỡ ở mộng nằng là Diệp Thao. . . Đáng chết là lúc nằng ngủ đần độn u mê cư nhiên đưa tay đi sờ, còn mò tới. . .

Oanh, Hách Quang Quang rớt cuộc ý thức được mình đã làm chuyện tốt gì, lập tức mặt đỏ ửng, bị đá kích lớn nhắm mắt lại thẳng tắp đổ về trên giường liêu mạng thôi miên mình: mới vừa rồi nhất định là nằm mơ, chỉ là một con ác mộng mà thôi, nằng còn chưa tỉnh ngủ đâu, nhất định là vậy!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Người trong tranh

Editor: Serena Nguyen

Ban ngày, Hách Quang Quang hỏi Như Lan ban đêm có thể có trộm xuất hiện không, Như Lan nghi ngờ lắc đầu nói không có, tưởng là có trộm thật, còn lo lắng hỏi Hách Quang Quang có mất thứ gì hay không.

Vì thế Hách Quang Quang càng thêm khẳng định Diệp Thao nói phòng ăn trộm chính là nói nằng, hắn vẫn nhớ chuyện trộm hai cái thiệp của hắn! Cầm tức viết trên giấy không biết bao nhiêu lần chữ "Diệp", viết xong liền vẽ một cái đĩa thật to ở phía trên cho hả giận.

"Thật xấu xí, lần đầu tiên ta viết chữ nửa ngày là có thể viết rất giống y hệt, đã hai ngày ngươi còn viết không đâu vào đâu." Diệp Từ Thông đi vào nhìn thấy Hách Quang Quang không thuận thực lắm cầm bút "vẽ" chữ một cách cực kỳ khó khăn bĩu môi khinh thường nói.

"Ta vốn cũng không phải là quen viết chữ." Diệp Tử Thông tới, Hách Quang Quang không thể lấy chữ "Diệp" này hà giận nữa, lấy ra giấy mới bắt đầu viết chữ "Hách", mỗi ngày mực và giấy mang đến cho nàng luyện chữ cái gì cần có đều có, có lẽ dù nàng tùy ý lãng phí giấy vở, nhàn rỗi không chuyện gì mỗi ngày cầm giấy dốt chơi đoán chừng Diệp Thao giàu đến cháy mỡ cũng sẽ không một chút nhú mày.

Diệp Tử Thông nghe vậy khinh bỉ trên mặt càng đậm: "Ngu xuẩn còn không biết che giấu, da mặt thật dày."

"Tiểu quý! Ta là trưởng bối của ngươi, ngươi nói như vậy mới là vô lễ." Hách Quang Quang giả vờ giận, nhanh chóng cầm bút quẹt một phát lên khuôn mặt nhỏ nhắn, tinh xảo, trắng nõn của Diệp Tử Thông trên để trừng phạt.

"Ngươi!" Diệp Tử Thông sờ mặt dính mực một cái, thấy trên đầu ngón tay có vết đen xỉ xỉ gì đó, khuôn mặt nhỏ nhắn xỉ ra, trừng mắt, "Dám trêu chọc bản tiểu gia, ngươi thật to gan!"

"Ai bảo ngươi chạy đến chỗ ta còn chê bai này nọ, nếu tức vậy sau này đừng đến nữa, ta cũng không có cầu xin ngươi qua tới đây." Hách Quang Quang há há nhìn gương mặt "trắng đen rõ ràng" của Diệp Tử Thông, cười đến run rẩy hết cả người.

Diệp Tử Thông xỉ mặt mặt, hận hận mở to mắt hừ nói: "Nếu không phải thúc thúc ta và Tả thúc thúc không có ở đây, ai mà thêm tới tìm ngươi chơi."

Hách Quang Quang nghe vậy chẳng biết tại sao đột nhiên lại nổi giận, thu hồi cười giận tái mặt lạnh lùng nói: "A, thì ra là ta chỉ là đường lùi của ngươi, vậy cũng thật là làm khó Thiếu chủ vừa cao quý lại thông minh tuyệt đỉnh của chúng ta rồi!"

Không ngờ Hách Quang Quang đột nhiên liền tức giận, Diệp Tử Thông bị kinh ngạc lập tức thu hồi vẻ mặt cao cao tại thượng, dùng khước mắt len lén quan sát vẻ mặt lạnh nhạt của Hách Quang Quang, chần chờ một lúc thoáng yếu ớt nói: "VẬY. Cũng không phải như vậy... ai bảo ngươi không tìm ta chơi."

"Ta đau chân làm sao tìm ngươi chơi được? Hơn nữa, không phải là ngươi ghét bỏ ta sao? Đi tìm thúc thúc của ngươi chơi đi, đừng tới đây phiền ta đây 'thấp kém'." Hách Quang Quang tức giận ném bút xuống, nhắc chân lên xoa mát cả chân nhức mỏi, sắc mặt Diệp Tử Thông lúc sĩ diện giống sắc mặt đòi nợ của Diệp Thao d'đ/l;q'd một cách thần kì, nàng không nhận được giận chó đánh mèo đồ hết bất mãn đối với Diệp Thao lên trên người Diệp Tử Thông.

"Đâu có ai nói ngươi thấp kém." Diệp Tử Thông bĩu môi nói, dùng khước mắt nghiêng mắt nhìn Hách Quang Quang đột nhiên tính khí bộc phát.

"Thế nào là không hạ thấp? Nếu ta không phải là một người bình thường có thể tùy ý khi dễ chà đạp, thì mình đùa bé chưa đủ lông đủ cánh như ngươi có thể khinh thường ta sao?" Hách Quang Quang hừ lạnh nói, Diệp Tử Thông này cũng có lúc thật đáng yêu, thường sẽ làm nàng bởi vì nghĩ đến hân từ nhỏ không có mẹ mà sinh ra một chút cảm giác đồng bệnh tương liên, nhưng phần lớn thời gian là rất là ghét, hận không thể đánh hân mấy bàn tay cho sung sướng.

Diệp Tử Thông quen được sủng mặt ái lập tức trưởng thành màu gan heo, nắm chặt quả đấm nhỏ hơi nhếch môi, nửa uất ức nửa tức giận nhìn chằm chằm Hách Quang Quang: "Ngươi hôm nay sao thế nhỉ? Đến nói đùa cũng không được sao?"

"Không cần biết ngươi đùa hay không đùa, tóm lại về sau tới tìm ta ít bày bài ca Đại Thiếu Gia cho ta, bày lần nào liền chán ghét ngươi lần đó, cả ngày nhìn đại danh sĩ diện đã đủ chán ngấy rồi, còn phải nhìn tiểu danh nét mặt, lão nương không chịu nổi!" Hách Quang Quang xoa nhẹ mắt cá chân đau nhức, cảm giác tốt hơn một lại chút d'đ/l;q'd đặt chân xuống rồi cầm bút lên luyện chữ, nhìn cũng không thèm nhìn Diệp Tử Thông một cái.

Hôm nay Diệp Vân Tâm không tới, Hách Quang Quang luyện chữ cũng không bắt được trọng điểm, vì vậy càng viết càng giống vẽ hoa, nếu buổi tối Diệp Thao tới kiểm tra tiến độ của nàng, nhìn nàng viết không ra làm sao thế này không biết sẽ phát giận như thế nào, vừa nghĩ tới điều này liền phập phồng không yên, đối với Diệp Tử Thông phát tính khí ít nhiều cũng có chút quan hệ.

Diệp Tử Thông bị nói xong mặt lúc đỏ lúc trắng một trận, mấy lần nghĩ phát tác tính khí thiếu gia nhưng cuối cùng cũng thu về, liếc nhìn Hách Quang Quang viết linh tinh gì đó, sau đó nhìn về Hách Quang Quang nhũn mày hàm chứa nổi giận nói: "Ta đi rửa mặt trước."

"Tùy ngươi." Hách Quang Quang không để ý.

Diệp Tử Thông đi tới cửa sai nha hoàn bưng tới nước rửa mặt cho hân, rửa mặt sạch sẽ xong lại đi trở về bên cạnh án thư của Hách Quang Quang leo lên ghế dựa ngồi xuống, thuận tay cầm lên một cái bút lông nhúng nhúng mày với Hách Quang Quang: "Ngươi viết sai rồi, trước tiên viết dấu phẩy sau đó mới đến nét sổ thẳng, nhìn ta viết đây."

Một chữ "Hách" tiêu biểu hiện trên trang giấy, đùa bé sáu tuổi viết được đến mức này là rất hiếm thấy, Hách Quang Quang nhìn một chút chữ Diệp Tử Thông viết, nhìn lại mình một chút vẽ dầy dấu ấn ma quái, nhất thời kích động cổ muốn nhảy sông tự vẫn.

Nàng so lớn hơn Diệp Tử Thông mười tuổi, kết quả liền một chút xiu cũng không đuổi kịp người ta, số tuổi cùng với thực lực tương phản mãnh liệt làm Hách Quang Quang từ trước đến giờ không cảm thấy mình như thế nào đột nhiên sinh ra một loại cảm giác "thật là mất mặt".

"Thế nào? Có phải không thấy rõ hay không? Vậy ta viết chậm lại một chút." Diệp Tử Thông bị nét mặt ngay lập tức biến ảo của Hách Quang Quang khiến cho có chút thấp thỏm, nghĩ nàng chê hân viết quá nhanh, vì vậy thả chậm bút viết một lần nữa, nhìn sang hỏi, "Giờ nhìn rõ ràng chưa?"

"Thấy rõ, cảm ơn." Hách Quang Quang không còn hơi sức trả lời, bất mãn mới vừa đối với Diệp Tử Thông dâng lên bởi vì hân đột nhiên hữu nghị phai đi hơn phân nửa, lúc này chuyện phiền nhiễu nàng là cảm giác mình ngốc đến nỗi kém cả đùa bé trai sáu tuổi mà thôi.

Thấy Hách Quang Quang rớt cuộc không tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Từ Thông nhất thời sáng lên, mới vừa nâng lên môi cười đột nhiên cảm thấy chính mình biểu hiện được hơi bị quá mức rõ ràng, miễn cưỡng san bằng khóe miệng thu hồi nụ cười, thoáng lấy lại vài phần dáng vẻ thiếu gia giả bộ một chút.

Muốn sẽ diện lại sợ Hách Quang Quang tức giận, không sẽ diện lại cảm thấy thật không có cốt khí, mâu thuẫn khiến Diệp Từ Thông ngồi cũng ngồi không thoải mái.

Hách Quang Quang không có chú ý tới điểm kỳ cục của Diệp Từ Thông, phần lớn tinh lực nàng đều đặt ở việc học chữ, nếu nói là hai ngày trước nàng là bởi vì bị Diệp Thao áp bức mà tâm tồn bất mãn không thể không đi học viết chữ, lúc này tâm tình nàng lại có biến chuyển rất lớn, lòng tự ái bị đã kích bắt đầu tạo tâm lý muốn học viết chữ một cách bài bản, không muốn bị đưa bé nhỏ hơn nàng mười tuổi bỏ lại quá xa.

Vì vậy, hai người đụng nhau là tranh cãi một lớn một nhỏ liên tục gần một canh giờ chung đụng cực kỳ hài hòa, một nghiêm túc dạy, một nghiêm túc học, bởi vì Diệp Từ Thông thu hồi hơn phân nửa tính khí thiếu gia, mà Hách Quang Quang lại đề tâm học, d'đ:l;q'd vì vậy tiến triển thực sự nhanh hơn nhiều so với lúc Diệp Thao dạy không có tính nhẫn nại luôn mắng Hách Quang Quang đàn.

Buổi trưa lúc Diệp Từ Thông rời đi, Hách Quang Quang đã có thể viết được nét ngang, dựng thẳng là dựng thẳng, tư thế cầm bút cũng bình thường, chỉ là còn chưa quen luyện mà thôi, hai chữ "Diệp" và "Hách" đã viết rất có chút bộ dáng, luyện nhiều hơn nữa sẽ tốt hơn.

Dùng qua cơm trưa, bởi vì giờ Thân muốn đi xem họa chỗ Dương thị, Hách Quang Quang cho xoa thuốc lên chân một khắc đồng hồ rồi ngủ trưa, để khi đến phòng Dương thị có thể lên tinh thần một chút.

Giờ Thân, Hách Quang Quang lại ngồi cổ kiệu đi đến chỗ Dương thị chỉ cách ba sân xem họa, bởi vì đêm hôm trước hai người nói chuyện rất hợp ý, nàng rất mong đợi lần gặp mặt này, không chỉ là muốn nhìn một chút mỹ nhân khiến Dương thị tâm phục khẩu phục đến tột cùng là đẹp đến trình độ nào, còn muốn tiếp tục huyền thuyên cùng Dương thị, mặc dù vẫn luôn là mình tán gẫu, Dương thị ngồi nghe, cảm giác kia cũng rất có chút thú vị.

Ôm vui sướng đi gặp Dương thị, lúc Hách Quang Quang đi vào thiên sảnh đãi khách nụ cười nhất thời cứng đờ, bởi vì trừ nàng, nơi này còn vài người khách khác ở đây, một người trong đó chính là nam nhân nàng không nghĩ gặp mặt trực tiếp—— Ngụy Triết, hai người còn lại là Diệp Thao cùng Tô Thú Ngộ.

"Thật, thật náo nhiệt." Hách Quang Quang cười gượng nói xong liền xoay người muốn chạy trốn, kết quả không khéo bị Dương thị cười đi tới kéo cánh tay, bởi vì không tiện tránh thoát chỉ đành phải cương cứng thân thể bất đắc dĩ bị đưa đến ngồi xuống bên cạnh bàn vuông.

"Quang Quang tới xem họa? Đúng lúc ta vừa mới vẽ xong không lâu lắm, Liên Nhi đi lấy bức họa ra." Dương thị vuốt vuốt bả vai bởi vì vẽ tranh mà nhức mỏi ra lệnh, thấy Hách Quang Quang như tảng đá ngồi ở đó không nhúc nhích, kỳ quái hỏi, "Quang Quang sao thế? Sao giống như là bị cái gì kinh sợ vậy?"

"Thì ra là vị này chính là 'biểu thiếu gia', không biết Hách. cô nương có còn nhớ rõ tại hạ không, chúng ta từng gặp mặt qua một lần ở Vương gia." Ngụy Triết nhìn Hách Quang Quang mỉm cười chào hỏi.

Hách Quang Quang chột gật thót mình, biểu hiện trên mặt càng cứng hơn, con ngươi vòng vo mấy cái, có chút chậm lựt cười khúc khích nói đến liền chính nàng cũng nghe không hiểu lời nói: "Đúng, đúng, Ngụy đại nhân ngài khỏe chứ, ngài thật đúng là đại nhân, người cũng tốt, thật tốt."

Bên trong nhà nhất thời một hồi trầm mặc quý dị, mọi người nhìn về Hách Quang Quang nét mặt đều mang mấy phần quái dị, khiến Hách Quang Quang vốn là cực kỳ khân trang nhìn càng thêm khân trang, tay chân cũng không biết để chỗ nào, chỉ muốn chạy trốn, nhưng Dương thị vẫn thân thiết nắm tay của nàng, nàng ngượng ngùng không dám đi.

Mặt Diệp Thao âm trầm liếc nhìn Hách Quang Quang, mấp máy môi nói với Ngụy Triết: "Người thiếp này của Diệp mỗi đầu óc không được tốt, nhìn thấy đại nhân vật liền khân trang sẽ xảy ra các loại tình trạng, khiến Ngụy đại nhân chê cười rồi."

"Làm sao sẽ, Hách cô nương như thế thật là đáng yêu, Diệp trang chủ mới chớ trách mới đúng." Ngụy Triết có điều ngụ ý trả lời.

Nghe vậy, Diệp Thao không hề nói gì nữa, chỉ là vẻ mặt chẳng những không chuyển biến tốt, còn không khỏi tối tăm hơn vài phần.

"Phu, phu nhân, ngài đang vội, hay để ta đi về trước đi?" Hách Quang Quang thả tầm mắt vào trên mặt dịu dàng của Dương thị, Dương thị cười giống như là có tác dụng trấn an lòng người, làm tâm tình lo lắng của nàng thoáng buông lỏng mấy phần, không hề nói nhảm nữa rồi.

Dương thị khẽ mỉm cười: "Liên Nhi lập tức liền lấy bức họa ra rồi, ngươi xem xong rồi đi không muộn, ngươi xem, nàng không phải là tới rồi sao?"

Hách Quang Quang nhìn sang, chỉ thấy Liên Nhi cầm một bức tranh đi tới, nghĩ dù sao chỉ là nhìn một bức vẽ mà thôi, nàng nhìn nhanh, xem xong rồi lập tức đi ngay cũng được.

"Đây là ta vẽ đấy, không dám nói giống y hệt, nhưng cũng phải giống bảy tám phần, ngươi lại xem xem ánh mắt của nàng có phải rất giống ngươi và mẹ ngươi hay không?" Dương thị nhận lấy bức họa đưa tới trong tay Hách Quang Quang, giúp đỡ nàng từ mở bức họa ra.

Lúc này Ngụy trạng nguyên đột nhiên lên tiếng, trong giọng nói dẫn theo mấy phần nụ cười: "Bá mẫu khiêm nhường, tài vẽ tranh ngài có thể so với cao thủ, mới vừa tiểu chất nhìn xuống, phong thái của cô tiểu chất năm đó bá mẫu cũng vẽ đi vào, ta xem bức chân dung này cùng cô ta có chín phần giống, thậm chí cao hơn."

"Ngụy hiền chất cũng thật biết nói ngọt, nam tử xuất thân luyện võ có rất ít người có tâm tư sẵn sốc này." Dương thị được khen mặt mày hớn hờ, quét mắt nhìn Diệp Thao mặt mũi lạnh nhạt, không khỏi âm thầm cảm khái, lúc nào nhi tử mới có thể trở nên dễ chung đụng một chút đây?

Bọn họ nói cái gì, Hách Quang Quang không có tâm sức để ý, toàn bộ lực chú ý của nàng đều đặt ở mỹ nhân thanh nhã thoát tục bên trong tranh.

Mỹ nhân trong tranh tư thái yếu điệu, mặc một thân váy đuôi dài, đang nghiêng dáng người thon thả mỉm cười.

Thật là tiên tư ngọc mạo! Một đôi mắt hạnh linh động giống như câu hồn người khác, sống mũi khéo léo tinh xảo, đôi môi độ dày vừa phải đẹp mắt. Bất kỳ ca ngợi nào dùng vào người trong bức họa cũng có vẻ yếu ớt, bởi vì cô gái xinh đẹp siêu phẩm tốt đẹp làm cho người khác liếc mắt nhìn sẽ thấy khó quên kia đáng người tình tề, khuôn mặt như hoa, trần cao mày ngài.

Dương thị vẽ thần vận thật sự xuất thần, mỹ nhân nghiêng nửa thân thể hơi nhếch khóe môi, mặt hạnh mỉm cười, quả nhiên là ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng trăm hoa đua nở, mỹ nhân vẽ ở bên trong mỉm cười hoàn toàn có thể xứng với sáu chữ "cười một tiếng khuyên thành".

"Này, này, người này." Hách Quang Quang thấy phải cặp mắt đăm đăm, tay run rẩy lợi hại, nếu không phải bức họa một phần đang cầm ở Dương thị trong tay, sợ là đã chảy xuống trên mặt đất rồi.

"Như thế nào? Cô gái trong tranh so với mẫu thân của ngươi dung mạo người nào hơn một bậc?" Dương thị cầm lấy tranh vẽ cẩn thận cuộn lại hỏi.

Tầm mắt Diệp Thao và Ngụy Triết đều đưa đến sắc mặt đột nhiên trắng bệch trên mặt Hách Quang Quang, vẻ mặt không hèn mà cùng nghiêm túc, Tô Thú Ngộ ở một bên cái gì cũng không biết vẫn tò mò quan sát cái này, lại quan sát cái kia.

"Người trong bức họa kia là cô ta, mười tám năm trước bị bệnh qua đời, nghe bá mẫu nói mẫu thân Hách cô nương cũng có một đôi mắt hạnh hơn nửa dung mạo có thể nói là tuyệt sắc, Ngụy mỗ tò mò, vì vậy liền đi tới muốn xem một chút người mẹ dung mạo không ai bằng mà người nói có thể đẹp hơn cô của ta hay không đ'đ/!q'd." Lúc Ngụy Triết nói chuyện, cặp mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào nét mặt Hách Quang Quang.

"Cô người?" Hách Quang Quang còn chưa thoát ra từ trong cơn chấn kinh, mắt đăm đăm nhìn về Ngụy Triết.

"Đúng vậy, người ở trong chính là cô của Ngụy mỗ, Hách cô nương phản ứng đặc biệt như thế, chẳng lẽ. . . Người biết người được vẽ ở trong tranh?" Đôi sắc bén của Ngụy Triết híp lại, trong giọng nói mang theo dò xét rõ ràng.

Diệp Thao khẽ nhú mày, liếc ánh mắt hồn rờ ràng chưa trở về vị trí cũ của Hách Quang Quang rồi nhìn về Ngụy Triết, giọng điệu không vui nói: "Lời ấy của Ngụy đại nhân không khỏi hoang đường chút, thiếp của Diệp mỗ thân phận bình thường, sao có thể nhận biết đường đường thiên kim nhà Tả Tướng đại nhân?"

"Hả? Thật sao?" Ngụy Triết khẽ cười cười, vẫn không giận, nhưng rõ ràng không có nghe lời nói của Diệp Thao.

"Quang Quang?" Dương thị giơ tay lên quơ quơ trước mắt Hách Quang Quang đang ngẩn người, cầm bàn tay chợt chuyển lạnh của nàng kinh ngạc nói, "Sao tay lại lạnh như vậy? Bị bệnh sao?"

"Không có." Hách Quang Quang chợt phục hồi tinh thần lại, rút tay về tâm thần có chút không tập trung cười cười với Dương thị.

"Vì sao thấy bức họa xong liền mất hồn mất vía, chẳng lẽ trước kia người cũng đã gặp người khác vẽ qua bức tranh này?" Dương thị hỏi, nàng tất nhiên sẽ không nghĩ tới Hách Quang Quang biết người trong bức họa, bởi vì người trong bức họa bệnh qua đời lúc Hách Quang Quang còn chưa ra đời.

Hít một hơi thật sâu, thoáng hòa hoãn cảm xúc căng thẳng, Hách Quang Quang lấy âm thanh coi như vững vàng nói: "Chưa từng thấy qua."

"Chưa từng thấy qua? Vậy phản ứng mới vừa rồi của người là sao?" Ngụy Triết như bị phản ứng của Hách Quang Quang kích thích, gây sự hỏi.

Rốt cuộc Hách Quang Quang cũng suy nghĩ thấu đáo một chuyện, đột nhiên cảm thấy Ngụy Triết không có đáng sợ như vậy, lần này không hề né tránh nữa, tầm mắt bình tĩnh chống lại cặp mắt tìm tòi nghiên cứu của Ngụy Triết, mỉm cười: "Chẳng qua là cảm thấy nàng quá đẹp, đẹp đến nỗi ta thần hồn điên đảo, cho nên thấy thần, khiến Ngụy đại nhân chê cười rồi."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Nghĩa muội

Editor: Serena Nguyen

Từ phòng Dương thị về Hách Quang Quang vẫn ngây ngô ngạc nhiên, dùng cơm rửa mặt rồi lên giường xoa chân cũng không yên lòng, nha hoàn nói chuyện cùng nàng cũng thường thường hỏi một đằng, trả lời một nẻo, trong đầu nàng tất cả đều là về mẹ nàng và Ngụy gia.

Người trong bức họa kia nàng biết, không chỉ biết, còn vô cùng quen thuộc, đó chính là mẹ ruột của nàng!

Lúc ở phòng Dương thị Hách Quang Quang nói dối là có nguyên nhân, nguyên nhân là Hách Đại Lang, ông từng giao phó cho nàng sau khi xuống núi nếu như một ngày nào đó thấy bức họa mẫu thân nàng ngàn vạn lần không được nói biết người ở bên trong, nếu người khác hỏi đến nàng lúc nào cũng phải lắc đầu phủ nhận, còn uy hiếp nói chuyện này rất quan trọng, nếu làm lộ chân tướng rất có thể sẽ bị chặt đầu.

Hách Đại Lang nói quá nghiêm chỉnh, dù Hách Quang Quang qua loa đến đâu đi chăng nữa cũng không dám phớt lờ, nàng không hiểu vì sao nói với người khác là có quan hệ mẹ sẽ dẫn đến khó giữ được đầu, nhưng vẫn nhớ kỹ trong lòng, vì vậy mới có một màn nàng phủ nhận kia.

Nàng biết mình trời sanh diễn trò nói dối không tốt, dù nàng có phủ nhận, nhưng bên trong phòng đều là người khôn khéo, cũng phát hiện điều bất thường của nàng, nhưng phát hiện thì phát hiện, chỉ cần nàng không thừa nhận bọn họ cũng không làm gì được nàng!

Thân phận cháu gái Tể Tướng hiển hách đến mức nào nào chứ, nhân chứng vật chứng có thể chứng minh nàng là con cháu Ngụy gia đều không có, dù nàng thừa nhận người trong tranh là mẹ nàng sợ là cũng sẽ bị chặt vãn thôi? Chỉ có một đôi mắt giống thiên kim Ngụy gia năm đó, ngoài ra toàn thân nàng còn có điểm nào giống như là có quan hệ với người Ngụy gia?

Nếu thật sự thừa nhận mình là cháu gái Ngụy gia đoán chừng còn có thể bị người trào phúng nói là gặp người sang bắt quàng làm họ nữa! Mặc dù Hách Quang Quang biết mình từ trước đến giờ không thể nói là thông minh, nhưng còn chưa có gốc đến nông nổi, chuyện có liên quan đến mạng nhỏ của bản thân đầu óc nàng vẫn tương đối đáng tin.

"Ông trời cũng thật biết đùa bốn người." Hách Quang Quang cảm khái, vẫn còn trong lúc khiếp sợ chưa tỉnh hồn lại, mẹ của nàng là rất mỹ rất đẹp, nhưng nàng chỉ đơn giản cảm giác mẹ mình so với mấy đại gia khuê tú còn khuê tú hơn, căn bản không nghĩ nàng xuất thân là thân phận cao quý.

Ai ngờ lại có thể như thế, này không chỉ là cao quý, quả thật cao quý tới trình độ nhất định.

Mới vừa Dương thị lo đang nói một câu càng làm nàng thêm khiếp sợ cực kỳ, nàng kể chuyện xưa cô gái trong tranh ở kinh thành danh tiếng vô cùng vang, cả Đường Kim Hoàng Đế lúc tuổi còn trẻ cũng thần hồn điên đảo vì nàng!

Trời ạ, là Đường Kim Thiên Tử đó!

Tâm can Hách Quang Quang vẫn run rẩy, cảm giác như đang nằm mơ.

Nàng muốn thay đổi cách nhìn đối với cha mình, mẹ đẹp như vậy cao quý như vậy, người theo đuổi vô số, cư nhiên bị cha bắt vào tay rồi, đến tột cùng là cướp thế nào đây? Những chuyện này cha căn bản không nói qua với nàng.

Bộ dáng Hách Đại Lang cùng lắm coi như là trung đẳng, hẳn cũng thường nói giỡn với Hách Quang Quang rằng so với mẹ nàng, dung mạo của nàng càng giống hần, cho nên về thủy mị của nàng kém xa mẹ, miễn cưỡng có thể xem là dễ nhìn mà thôi.

"Xoa nữa là mềm ra luôn đấy." Một đạo âm thanh không vui đột nhiên truyền đến, dọa Hách Quang Quang giật mình.

"Hù chết, người có thể không thỉnh thoảng lại đến hù dọa người như vậy được không?" Hách Quang Quang hơi cúi đầu nhìn Diệp Thao một cái, thấy tầm mắt của hắn đang ngừng ở một chỗ, theo tầm mắt của hắn nhìn xuống, vừa hay nhìn thấy cái chân đã gần hết sưng nhưng vẫn khê phồng lên của nàng.

Mặt đột nhiên nóng lên, nhanh chóng lùi chân về trong làn váy thắm mắng đồ lưu manh.

"Ta đã sớm tiến vào, là người vẫn không phát hiện." Nếu không phát ra tiếng động, không biết nàng còn muốn ngăn người tới khi nào đây, bị oan uổng Diệp Thao vận lòng này cái chính.

Hách Quang Quang chột dạ, không có ý kiến "lên tiếng phê phán" Diệp Thao nữa, hừ một tiếng nho nhỏ nói thầm: "Nhìn thấy chân người ta mà cứ nhìn không chớp mắt, phải tự giác nói lời từ biệt chứ."

"Người nói cái gì?" Trực giác không phải lời tốt đẹp, trông mắt Diệp Thao chăm chú nhìn mặt Hách Quang Quang hỏi.

"Không có gì, chính là muốn nói tới nay tiếp tục nghỉ ngơi có được hay không? Ban ngày luyện chữ thật lâu, sợ mệt mỏi." Giọng Hách Quang Quang thương lượng, lúc này nàng thật là một chút tâm tình luyện chữ cũng không có.

"Hiểu rõ, hôm nay ta cũng không có tính nhẫn nại dạy người học chữ." Diệp Thao ý vị sâu xa nhìn mặt Hách Quang Quang, đưa bức họa cầm trong tay tới, "Đây là lấy từ chỗ mẹ ta, người có thể giữ lại làm kỷ niệm."

Nhìn bức họa được đưa tới, Hách Quang Quang ngây ngẩn cả người, cảm thấy tầm mắt quan sát trên mặt nàng, biết nếu nàng nhận sẽ chỉ làm hần sinh nghi hơn.

Thế nhưng bức tranh dù sao cũng vẽ mẹ nàng rất giống, ngày thường rất thích hợp để lấy ra hoài niệm một phen, lời cự tuyệt mấy lần vọt tới khóe miệng lại không tự chủ nuốt trở vào.

Rốt cuộc là tiếp nhận hay là cự tuyệt, Hách Quang Quang do dự.

Như nhìn thấu tâm tình mâu thuẫn của Hách Quang Quang, Diệp Thao không có thức giục, mà là đặt bức họa ở trên thư án bình thường Hách Quang Quang luyện chữ, nói: "Phu nhân đã có ý muốn tặng, người nhận là được."

Hách Quang Quang thờ phào một cái, gật đầu lên tiếng: "Được, vậy ngày mai ta đi cảm ơn phu nhân."

Diệp Thao nghe vậy lập tức cự tuyệt: "Không cần, đến vòng tay phu nhân đeo nhiều năm cũng đưa cho người, đây chỉ là một bức tranh mà thôi, không cần phải cố ý qua cảm ơn, trừ phi. bức họa đối với người mà nói vô cùng có ý nghĩa."

Hách Quang Quang có ý đáp tạ, bị một câu cuối cùng của Diệp Thao được khiến lập tức bỏ đi ý niệm, không vui liếc về phía Diệp Thao thử dò xét nàng: "Dù sao cũng là người không cho ta cảm ơn, cũng không phải là ta không hiểu lễ nghĩa, nếu có người nói sau lưng ta cái gì, đầu sỏ chính là người."

"Người còn hiểu được lễ nghĩa cơ á?" Diệp Thao giống như là nghe chuyện cười lớn, khề cười lắc đầu đi về phía Hách Quang Quang.

Hách Quang Quang cũng không vì bị Diệp Thao châm chọc mà tức giận, bởi vì lực chú ý của nàng bị một chuyện khác hấp dẫn. Nhìn chằm chằm Diệp Thao đang bước tới, Hách Quang Quang chần chờ hỏi: "Người... tối nay người sẽ không định ngủ ở chỗ này chứ?"

"Có gì không được? Không ngủ ở nơi này làm sao có thể đề phòng trộm cướp?" Diệp Thao ngồi ở trên giường cời giày chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi.

"Ta sẽ không trộm này nọ! Người trở về phòng người ngủ có được hay không?" Lại bị ám chỉ là trộm cắp, Hách Quang Quang liều mạng đề xuống lửa giận đề nghị.

"Nếu chỉ là trộm vật này nọ cũng may, Diệp Thị Sơn Trang ta sẽ không để ý mất một vài đồ, chính là sợ hấn trộm. . . người." Diệp Thao kéo chăn qua giống như là ngủ trên giường của mình, vô cùng nằm xuống gối lên gối sứ.

Hách Quang Quang nghe vậy nhất thời giận dữ, cầm gối đầu lên định đập tới, kết quả lúc chống lại cặp mắt đen của Diệp Thao đầu óc vừa động, đột nhiên nghĩ ra cái gì, lửa giận nhất thời tiêu biến, Hách Quang Quang cắn răng từ từ thả gối sứ về lại chỗ cũ.

"Sao không đánh nữa?" Diệp Thao nhú mày hỏi, trong giọng nói hình như còn dẫn theo một tia tiếc nuối không dễ dàng phát giác.

Nghe vậy, Hách Quang Quang giận đến đau gan, quắc mắt trừng qua: "Người đừng có sĩ nhục người khác, ta là cô nương trong sạch, sao có thể làm ra chuyện ăn trộm xấu xa này!"

"Người cái gì cũng không hiểu, còn phát giận lung tung, ngây thơ." Diệp Thao lật người, không thèm để ý Hách Quang Quang đột nhiên biến thân thành con nhím.

"Ai nói ta không hiểu? Ta vu oan cho người là ăn trộm người có hiểu hay không?" Hách Quang Quang cảm tức phản bác, đã bị vu oan thành "ăn trộm" thì thôi, lại còn cười nhạo nàng cái gì cũng không hiểu, quả thực là khinh người quá đáng!

Diệp Thao đột nhiên quay đầu qua, một đôi mắt tuấn tú giống như có thể câu hồn nhìn thẳng vào mắt Hách Quang Quang: "Người là đang chửi ta?"

Bỗng chốc, Hách Quang Quang cảm giác tóc gáy dựng đứng, đầu lập tức lắc như trống bỏi văng giải thích: "Không có không có, ta chỉ là giả thiết, không có mắng người, thật!"

"Tạm thời bỏ qua cho người một lần." Diệp Thao quay đầu lại nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ.

Bị kinh sợ Hách Quang Quang vỗ ngực, làm sao còn dám phát biểu cảm tưởng về chuyện "trộm người" nữa, không dám nói lời nào nữa, sợ câu nào chọc giận tới Diệp Thao đại lang sói, lại tránh không khỏi kết quả kinh khủng "sưng miệng" hoặc "bị lột quần áo ăn đậu hủ".

Nơi này là địa bàn của người ta, đuổi nhất định là không đuổi được hấn, huống chi nàng cũng không dám lấy cứng chọi cứng, chỉ đành phải im hơi lặng tiếng giống như đêm trước tựa vào vách tường nằm xuống, an ủi mình tối hôm qua hấn không làm gì cả, tối nay cũng sẽ không sao.

Đang lúc mơ hồ ngủ thì Hách Quang Quang đột nhiên nghe được Diệp Thao nói: "Còn sờ loạn giống như sáng nay nữa, ta sẽ không bỏ qua cho người dễ dàng như vậy đâu!"

Bỗng chốc, con buồn ngủ hoàn toàn biến mất, mặt Hách Quang Quang lập tức nóng như là có thể nướng chín khoai lang, nhìn chằm chằm vách tường mím chặt miệng, cương cứng thân thể lại gần vách tường cọ xát mấy cái, nghĩ muốn cách Diệp Thao xa một chút, chỉ cần không dính vào một chỗ, sẽ không sợ đang lúc mơ ngủ có "cây gậy" chia vào nàng, chuyện xảy ra sáng sớm hôm nay nàng gần như đã quên hết.

Lại qua thật lâu, nghe được tiếng hít thở đều đều của Diệp Thao vang lên, Hách Quang Quang rút cuộc thư giãn cơ thể từ từ ngủ, nàng ngủ cũng không yên giấc, một lát mơ thấy Ngụy Triết nói người là nữ nhi của cô ta, mau đi cùng ta, một lát mơ thấy Hách Đại Lang thờ ngấn than dài nói sao người lại có thể chọc phải d'đ/l;q'd Ngụy Triết rồi, một lát lại mơ thấy Diệp Thao cời sạch sẽ túm lấy nàng nói người là thiếp của ta, phải thực hiện nghĩa vụ, cuối cùng Diệp Tử Thông chống eo cười ha ha nói thì ra là người còn chưa đủ tư cách làm mẹ kế của ta, chỉ là một di nương nhỏ nhả mà thôi.

Lúc Hách Quang Quang vì các loại con ác mộng mà mí mắt rung động, mồ hôi lạnh chảy ròng, Diệp Thao đột nhiên tỉnh lại, nhìn Hách Quang Quang cách xa hấn một cánh tay một lúc lâu, chân mày bởi vì nhớ tới lúc trước khi trời tối Ngụy Triết nói hấn mà không tự giác nhăn nhó.

"Gần đây người điều tra cái gì ta đều rất rõ ràng, chúng ta người quang minh chính đại không nói tiếng lóng, nếu Hách cô nương thật đúng là biểu muội của ta, ta hi vọng người có thể thả người để cho ta dẫn nàng đi, người của Ngụy gia ta há có thể uất ức làm thiếp cho người!" Lúc Ngụy Triết nói những

lời này trên mặt có kiên định không cho phản bác, còn có mấy phần bất mãn đối với chuyện hấn nạt Hách Quang Quang làm thiệp.

"Người rất muốn đi đúng không? Nếu Ngụy Triết muốn dẫn người đi, người có đồng ý hay không?" Diệp Thao giơ tay lên vuốt vuốt mái tóc đen mềm mại của Hách Quang Quang, ngực dâng lên một cổ vị chua như có như không, cảm xúc xa lạ vừa như giận lại như không giận, làm phiền khiến cho hấn không cách nào ngủ ngon.

"Người thường cầu xin đều không được, vì sao người lại không nắm bắt, lại còn lên tiếng phủ nhận?" Diệp Thao không nghĩ ra, hấn nghĩ không thông chuyện sợ là Ngụy Triết cũng khó hiểu tương tự, Ngụy Triết sẽ phải lập tức rời đi, không biết hấn có tiếp tục bảo trì bình thân hay không.

Ngày kế, Diệp Vân Tâm lại tới luyện chữ cùng Hách Quang Quang, lúc gần tới buổi trưa Diệp Vân Tâm nói ở trong phòng kín nên đã lâu quá buồn bức, vì vậy liền lôi kéo Hách Quang Quang đi ra ngoài giải sầu, thuận tiện cho Hách Quang Quang đi lại để vết thương ở chân khỏi phục dễ dàng.

Hách Quang Quang bám vào vai Diệp Vân Tâm cẩn thận đi lại, không dám đi quá xa, ở trong lương đình cách đó không xa nghỉ lại.

"Nghe nói hai ngày nay Thao ca ca đều ngủ lại ở trong phòng người đứng không?" Nhịn cho tới trưa không dám hỏi, Diệp Vân Tâm thấy lúc này tâm tình Hách Quang Quang cũng không tệ lắm, rốt cuộc không nhịn được nói ra, mặt to rất ác ý quét mắt một vòng từ trên xuống dưới vào Hách Quang Quang.

"Đừng nhắc tới hấn, nói gì phòng ăn trộm, làm sao có ăn trộm?" Hách Quang Quang liếc Diệp Vân Tâm một cái.

"Các người có hay không."

"Không có! Không có gì cả! Đừng nhắc lại chuyện này nữa, nhắc lại ta muốn tức giận!" Hách Quang Quang hung hăng up hiếp.

"Được rồi, đừng nóng giận, ta không hỏi nữa là được." Diệp Vân Tâm nhỏ nhẹ, nàng cũng không biết tại sao lại sợ Hách Quang Quang tức giận như vậy.

"Hừ." Một đêm Hách Quang Quang không có ngủ được, mắt hơi thâm quầng, cả đêm nàng đều mơ ác mộng, hơn phân nửa đều có liên quan đến Diệp Thao, cho nên lúc này người nàng cực kỳ không muốn nói tới chính là Diệp Thao.

"Ah, Ngụy trạng nguyên tới." Diệp Vân Tâm mở to mắt nhìn về phía sau Hách Quang Quang, đột nhiên đứng lên gạt đầu quy củ mà nói, "Chào Ngụy đại nhân."

"Không cần đa lễ." Ngụy Triết cười đi tới.

Nghe được âm thanh Ngụy Triết, Hách Quang Quang đưa lưng về phía hấn theo bản năng đứng dậy muốn chạy trốn, lúc đưa chân ra đột nhiên nghĩ đến thật ra mình không cần thiết sợ Ngụy Triết như vậy, vì vậy lại thu chân về ngồi xuống.

"Đây là Diệp cô nương đúng không? Có thể cho Ngụy mỗ nói riêng mấy câu với Hách cô nương hay không?" Ngụy Triết đi vào đình nghỉ mát ôn hòa nói với Diệp Vân Tâm đang mở to hai mắt rõ ràng rất hưng phấn.

"Được, không thành vấn đề." Diệp Vân Tâm nói xong cũng không để ý phản ứng của Hách Quang Quang, mặt kích động đi ra ngoài, lưu lại Ngụy Triết và Hách Quang Quang đơn độc chung đụng.

Ngụy Triết ngồi xuống đối diện Hách Quang Quang, nhìn về Hách Quang Quang không trốn không tránh, cười nói: "Hai lần trước người nhìn thấy ta cũng theo bản năng né tránh, sao lần này đột nhiên không tránh nữa hả?"

Hách Quang Quang rất tự tại cười một tiếng không tìm không phôi với Ngụy Triết đáp: "Bởi vì đột nhiên cảm thấy ngài là người tốt, vì vậy cũng không né tránh nữa."

Đối với Hách Quang Quang rõ ràng không thành thật trả lời không hài lòng lắm, Ngụy Triết nhú nhú mày, nhớ tới chuyện quan trọng nên không có tranh cãi cùng Hách Quang Quang, quét mắt bốn phía đột nhiên nói nói: "Vật cô ta lúc còn sống thường dùng ta có giữ một chút, những thứ này cũng có thể dùng để nhìn vật nhớ người."

Nghe được Ngụy Triết nhắc tới mẫu thân, Hách Quang Quang lập tức phòng bị, ngậm kín miệng không nói.

"Ta không có ác ý, chỉ là nghĩ chắc người sống sẽ thích xem một chút đồ người thân đã qua đời khi còn sống từng sử dụng chứ? Năm đó ta còn còn tám bé, quan hệ với cô rất tốt, từng không chỉ một lần mà nghĩ nếu là cô sinh nữ nhi, ta nhất định sẽ sùng ái chăm sóc nàng như muối muối ruột, nếu là sinh đệ đệ ta cũng sẽ như thế, đáng tiếc cô hồng nhan bạc mệnh, nguyện vọng này không có đạt thành, vì thế tiếc nuối hơn hai mươi năm, lúc này thấy người có mấy phần giống cô của ta, liền nổi lên tâm tư muốn nhận người làm nghĩa muội." Ngụy Triết chậm rãi nói.

"Nghĩa muội?" Hách Quang Quang kinh ngạc.

"Đúng vậy, không biết ý của người như thế nào? Có lẽ người không muốn có quá nhiều dính dấp với người Ngụy gia, chỉ là hãy tin tưởng ta không có ác ý, qua hai ngày quan sát ta phát hiện người cũng không thích cuộc sống ở chỗ này, thân phận ‘thiếp’ này chắc hấn cũng làm người không thích. Thời gian có hạn, ta liền nói rõ, sáng sớm mấy ngày nữa ta sẽ rời khỏi đây, nếu người không muốn cả đời bị giam cầm ở chỗ này làm một di nương nhỏ thì hãy đi theo ta, sau khi d’đ/1;q’d hỏi kinh ta sẽ sắp xếp chỗ ở cho người, còn có rất nhiều di vật của cô." Về mặt Ngụy Triết dần dần nghiêm túc, hạ thấp giọng nói với Hách Quang Quang.

Hách Quang Quang nghe được kinh hồn bạt vía, bắt đầu nhìn quanh như trộm, sợ Diệp Thao đột nhiên xuất hiện.

Khỏe mắt sắc bén quét thấy một nam nhân bước nhanh tới, khỏe môi Ngự Triết giương lên, lấy âm thanh thấp hơn nói với Hách Quang Quang đột nhiên trở nên chột dạ lên: "Đúng rồi, còn có một việc, ta đã bắt được Vương tiểu thư suýt chút đánh chết người, đang bí mật nhốt trong địa lao, xử trí nằng ta như thế nào ta nghĩ người cũng có quyền lên tiếng. Cho người thời gian một ngày suy nghĩ, trước tối mai hãy cho ta đáp án."

Đầu óc Hách Quang Quang ong ong, nhìn chăm chăm Ngự Triết mặt tự tại, bởi vì kích động cùng khẩn trương tim nhảy thình thình không ngừng, vừa muốn há mồm nói gì, kết quả âm thanh không vui của Diệp Thao từ sau người cách đó không xa vang lên trước: "Chân của người còn chưa khỏe chạy loạn cái gì?"

"Diệp trang chủ không phải đang bận công sự ở thư phòng sao? Lúc này chạy tới, chẳng lẽ chuyện cũng giải quyết xong?" Ngự Triết mỉm cười trêu ghẹo tạo thành mảnh liệt đối lập với gương mặt xanh mét của Diệp Thao.

"Ngự đại nhân có vẻ rất rảnh rỗi, lại còn vô ích cùng ‘thiếp của Diệp mẫu’ nói chuyện phiếm." Diệp Thao nói bốn chữ rất nặng.

"Đúng lúc gặp phải mà thôi." Ngự Triết thuận miệng giải thích.

Da đầu Hách Quang Quang tê dại, căn bản không dám quay đầu lại nhìn Diệp Thao đang tức giận.

Diệp Thao lạnh nhạt quét mắt Ngự Triết không thấy chút nào kỳ cục cùng áy náy, sai bước hướng đến gần Hách Quang Quang đang rúc đầu làm đà điều, không nói lời nào một tay chặn ngang ôm lấy Hách Quang Quang, thu hồi nụ cười nhú mi nói với Ngự Triết: "Ngự đại nhân xin cứ tự nhiên, Diệp mẫu đưa thị thiếp không khiến người ta an tâm này về phòng trước."

Ngự Triết âm thầm siết chặt quả đấm, nhàn nhạt quét mắt Hách Quang Quang cứng đờ ở trong ngực Diệp Thao không dám làm bất cứ một cử động nhỏ nào, nói với Diệp Thao: "Ngự mẫu trở về phòng rồi, một lát cơm trưa chúng ta gặp ở phòng ăn."

Diệp Thao gật đầu một cái ôm Hách Quang Quang bước nhanh tránh đi, khi rời đi Ngự Triết rất xa, tầm mắt hướng tới Hách Quang Quang cả người cứng đờ không khác gì tảng đá, tức giận nói: "Về sau không cho người đơn độc gặp mặt Ngự Triết, có nghe hay không?"

Hách Quang Quang nghe vậy hơi nhếch môi, quay đầu không nói lời nào.

Hành động này càng thêm kích thích Diệp Thao lòng dạ không yên, buộc chặt hai cánh tay ôm lấy Hách Quang Quang uy hiếp: "Nếu dám không nghe lời ‘len lén’ gặp Ngự Triết một lần nữa, cẩn thận người chịu không nổi!"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Kế hoạch rời đi

Diệp Thao nổi giận đùng đùng mang Hách Quang Quang vào trong phòng, ‘phanh’ một tiếng đóng cửa phòng lại, chặn đám người Như Lan bên ngoài.

Hách Quang Quang bỗng thấy không ổn, bị quăng tới trên giường bên dùng chân lẫn đến trong cùng, hai tay ôm chặt che trước ngực bày ra tư thế phòng bị, cảnh giác hỏi: “Ngài muốn làm gì?”

“Ta muốn làm gì? Ta phát hiện chỉ nói mà không làm gì khiến người nào đó càng ngày càng không biết nghe lời!” Diệp Thao sa sầm không chút chờ đợi nghiêng mặt áp sát lên người Hách Quang Quang, một tay giữ chặt hai tay nàng, cúi đầu hung hăng hôn xuống môi nàng.

“Ừm.” Hách Quang Quang trừng lớn mắt liều mạng giãy dụa, hai tay bị giam cầm giữ chặt không thể động đậy bên dùng toàn lực vào chân trái đá, lực đạo cùng phương hướng đá không đúng chỗ, khiến cho một cước đá xuống Diệp Thao “tinh trùng lên não” giống như một con mèo con đang gãi ngứa, thân thể động một chút cũng không đổi.

Vốn con giận đang sôi trào chạm tới đôi môi mềm mại của Hách Quang Quang cũng đã tiêu bớt phần nửa, Diệp Thao thay đổi tư thế thoải mái hơn ôm chặt “kẻ không thành thật” Hách Quang Quang, lực đạo trên môi cũng nhẹ nhàng hơn, đôi từ dùng sức cắn thành lực phù hợp hơn.

Bất mãn lớn với Diệp Thao cũng chuyển từ phần nộ sang bình thần hưởng thụ, Hách Quang Quang hoàn toàn đi từ khiếp sợ đến hoảng sợ, chẳng những một chút hưởng thụ không còn mà khí, não, kinh sợ, hăm dọa toàn bộ đều chạy lên não, không chỉ có ngực buồn bức khó chịu mà tư thế duy trì lúc này (đầu gối bị cản, một chân quỳ gối trên giường một chân thẳng muốn đá người, hai tay bị siết chặt trói buộc phía sau) khiến cho cả người nàng căng cứng không nói, người còn bị Diệp Thao ôm chặt, cơ thể run rẩy nóng đến dọa người.

Không biết qua bao lâu, thân thể cứng nhắc của Hách Quang Quang dần dần xui xẻo, lúc muốn trở mình gạt xui thì rốt cuộc Diệp Thao đạt được mục đích “trừng phạt”, thỏa mãn buông lỏng hai tay bị trói của Hách Quang Quang, ho nhẹ một tiếng sau đó cường điệu uy nghiêm nói: “Đây chỉ là giáo huấn nhỏ, về sau nhớ rõ phải nghe lời!”

Hách Quang Quang tê liệt ngồi trên giường dồn sức thở, cúi đầu trừng mắt nhìn đôi uyên ương hí thủy đỏ trên khăn trải giường, không dám ngẩng đầu,

nàng sợ vừa nhắc đầu phần nộ bài xích trong mắt lại chọc giận con sói trước mặt, nghe được lời cảnh cáo của Diệp Thao, Hách Quang Quang chỉ tùy ý gạt đầu.

Đối với việc mắt không chế vừa rồi Diệp thao có cảm giác không được tự nhiên, đột nhiên cảm thấy nếu tiếp tục lưu lại mình có thể làm những chuyện quá đáng hơn, vì thế sờ sờ mũi có chút chật vật ra khỏi phòng.

Chờ sau khi Diệp Thao rời khỏi, Hách Quang Quang tóm toàn bộ đồ đạc bên giường đập vỡ hết tất cả, răng cắn chặt giống như con thú nhỏ phát ra tiếng gầm gừ phần nộ, thời điểm làm một người khó chịu nhất chính là khi rất muốn chửi ầm lên phát tiết lại vì bị uy hiếp mà không thể mắng ra, nàng chỉ có thể phát tiết qua đập phá đồ đạc, ngay cả đệm giường cũng bị nàng ném đi.

“Tiểu, tiểu thư.” Ba người Như Lan, Như Cúc, Như Tuyết nghẹn họng trôn trôn nhìn Hách Quang Quang nổi bão, căng thẳng đứng ở cửa phòng không dám tới gần.

“Đều rút ra ngoài cho ta!” Hai mắt Hách Quang Quang đỏ ngầu quát mắng.

“Vâng!” ba nha đầu sợ tới mức nhanh như chớp biến mất khỏi cửa.

Vương bát đản, vương bát chết tiệt, đại biến thái, lão sắc lang, chó điên... Hách Quang Quang mắng tất cả những từ có thể nghĩ đến để chửi người một lần trong lòng, ném hết tất cả đồ đạc trên giường ra, con tức còn chưa phát tiết hết, vì vậy nhào người ra khỏi giường nhỏ nước miếng lên mặt đất, cho đến khi miệng đắng lưỡi khô mới dừng lại, lại lấy tay áo dùng hết sức lau mạnh miệng, cho đến khi lau đến rách da chảy máu mới dừng lại.

Nếu là lúc trước khi nghe Ngụy Triết muốn dẫn nàng đi khi đó có chút động tâm nhưng trong lời nói vẫn còn chút do dự thì lúc này nàng hoàn toàn hạ xuống quyết tâm phải rời khỏi!

Nàng không thêm quản cái gì mà không được tiếp xúc cùng người của Ngụy gia, không thể tiếp xúc cũng đã tiếp xúc qua, cho dù cha tức giận cũng phải chờ đến khi nàng chết già đi âm phủ lại tìm lão nhân gia người tạ tội, lúc này nếu không rời đi, bị thổ phi như Diệp Thao khống chế sợ là đời này của nàng đừng nghĩ tới việc sinh hoạt giống người bình thường!

Cùng Ngụy Triết đi sẽ xảy ra chuyện gì nàng không thêm nghĩ nữa, cho dù phải thử chính mình sẽ vào một nhà giam lớn hơn nguy hiểm hơn cũng muốn thử một lần, so ra phải làm thiếp của thổ phi kia bị chuyên chế vô lễ ích kỉ lại mất tự do còn không bằng trước mắt rời đi cùng biểu ca ở chung tốt đẹp.

Nhớ đến lời nói cuối cùng của Ngụy Triết với nàng, Hách Quang Quang tạm dẹp đi tức giận bắt đầu suy nghĩ xem chuyện chạy trốn như thế nào.

Nói thật, Ngụy Triết nói đang có di vật của mẫu thân, điểm này vô cùng hấp dẫn nàng, mẫu thân mất sớm, cha phòng chừng là không muốn nhìn di vật rồi lại đau lòng nên đã đốt hết toàn bộ đồ của mẫu thân, túi tiền từng bị Diệp Tử Thông trộm trước kia là vật duy nhất còn lưu lại, vì vậy nàng mới coi trọng túi tiền cũ đó như vậy.

Phong tư nết na của mẫu thân khiến nàng hoài niệm, nếu như đồ của người ở Ngụy gia năm đó còn giữ lại quả thực không thể tốt hơn, mình có thể nhìn vật mà tưởng nhớ, và lại trước đây Ngụy Triết từng cùng ở chung vài năm với nương, chuyện biết được khẳng định không ít, nếu nàng muốn biết hoàn toàn có thể hỏi.

Cùng Ngụy Triết trốn đi có nhiều chỗ tốt hơn, có thể rời khỏi Diệp Thao là thứ nhất, có di vật mẫu thân là thứ hai, thứ ba là hẳn bắt được Vương mỹ nhân rắn rết suýt chút nữa đã làm mất cái mạng nhỏ của nàng.

Tuy nàng không nhắc nhiều tới người này nhưng không có nghĩa là nàng đã quên đêm đó thiếu chút nữa đã phải đi hầu chuyện Diêm Vương, Hách Quang Quang từ trước đến nay có thù tất báo, muốn nàng quên chuyện Vương mỹ nhân là không có khả năng! Nàng không chờ được muốn đâm Vương Hạc Tử hai đao cho hết giận.

“Ai nha, sao cô lại ném hết đồ đạc vậy?” Âm thanh kinh ngạc của Diệp Văn Tâm từ cửa truyền đến, để tiện cho Ngụy Triết cùng Hách Quang Quang nói chuyện nàng đi ra sau một lát, lại thấy Diệp Thao nổi giận đùng đùng ôm Hách Quang Quang trở về phòng nên nàng không dám theo sau, vì lo lắng nên vẫn luôn chờ ở bên cạnh, sau thấy Diệp Thao đi rồi mới dám tiến vào xem.

Hách Quang Quang ngẩng đầu sừng sốt nhìn Diệp Văn Tâm một cái, không nói chuyện.

“Môi cô chảy máu, lau đi mau.” Diệp Văn Tâm đưa khăn lụa trắng sạch sẽ ra đi tới bên Hách Quang Quang nhẹ nhàng lau đi vết máu trên môi, môi sưng đỏ lại có máu, nhiều hình ảnh mơ màng, đáng tiếc đoán được có việc không vui xảy ra nhưng nàng không có can đảm để hỏi.

Hách Quang Quang nhận lấy khăn tay lau lung tung hai cái, sau đó trả lại khăn tay: “Sau khi về giặt lại như mới, nếu ngại bẩn cũng đừng ném, đưa tới cho ta.”

“Nói lung tung gì vậy? Ta nói muốn ném đi sao?” Diệp Văn Tâm nhìn Hách Quang Quang đã sạch máu, nhét chiếc khăn tay dính máu vào trong cổ tay áo.

“Chúng ta có phải là bằng hữu không?” Hách Quang Quang đột nhiên hỏi.

Diệp Văn Tâm kinh ngạc, sau ưỡn ngực đáp: “Đương nhiên là bằng hữu.”

“Tốt lắm, nếu ta có chỗ cần cô hỗ trợ, cô không được từ chối cũng như bán đứng ta được không?” Ánh mắt Hách Quang Quang sáng ngời nhìn Diệp

Vân Tâm

“Vi bằng hữu mà cùng cố gắng không phải chỉ nam nhân làm được, nữ nhân chúng ta cũng vậy!” Diệp Vân Tâm hào khí ngút trời đảm bảo nói.

“Nhớ kĩ những lời này của cô, nếu đến lúc đó cô lật lọng ta sẽ không coi cô là bằng hữu nữa!” Hách Quang Quang nói ra vô cùng nghiêm túc.

“Đó là đương nhiên.” Diệp Vân Tâm tiếp tục ưỡn ngực, ngửa đầu về mặt kiên định cam đoan nói.

“Tốt.”

“Nghiêm túc như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì cần ta hỗ trợ hả?” Lòng hiếu kì bị khơi mào, Diệp Vân Tâm chớp đôi mắt to trong sáng hỏi.

“Còn chưa nghĩ ra, chờ nghĩ kĩ sẽ nói cho cô biết.” Hách Quang Quang tâm phiền ý loạn nhờ Diệp Vân Tâm cam đoan mà tâm tình chuyển biến tốt hơn, khi nói chuyện trên mặt đã có chút tươi cười.

“Lớn nên thay đổi thói quen này.” Diệp Vân Tâm lầu bầu, nhìn xem trên đất một mảnh hỗn độn nói: “Ta kêu bọn Như Lan vào, phòng ờ loạn như vậy giống cái gì .

“Được thôi.” Hách Quang Quang không ngăn cản.

Ban đêm, Diệp Thao ngủ lại trong phòng Hách Quang Quang, lúc này Hách Quang Quang đã không còn sức lực đi tranh chấp cái gì, chính là phòng bị so với hai buổi tối trước phòng bị nhiều hơn, thái độ đối đãi với Diệp Thao như gà phòng bị chồn, muốn nói phòng vẫn còn nữa.

Lúc nửa mê nửa tỉnh, Hách Quang Quang nghe được trong viện hình như có tiếng đánh nhau, mơ hồ mở mắt ra hỏi: “Bên ngoài hình như có người đánh nhau?”

Đồng dạng âm thanh buồn ngủ vang lên: “Đại khái là trộm nhỏ đến đây.”

“Cư nhiên thực sự là kẻ trộm...” Hách Quang Quang nghe xong lát sau âm thanh dừng lại, nghĩ có lẽ kẻ trộm bị bắt được.

“Nếu không người nghĩ rằng tại sao ta và người liên tục ngủ trong phòng người ba ngày liền? Ngủ đi, bên ngoài đều có hộ vệ xử lý.” Sau khi nói xong Diệp Thao nhắm mắt lại một lần nữa đi ngủ.

“Ừ.” Chủ nhân cũng không để ý kẻ trộm náo loạn trong nhà, nằng tăt nhiên lại càng không để tâm, dịch người vào gần tường tiếp tục ngủ.

Ngày kế, Hách Quang Quang hỏi Như Lan: “Đêm qua bắt được kẻ trộm chưa?”

Như Lan trả lời: “Chưa ạ, kẻ trộm kia chạy thoát rất nhanh.”

“Lợi hại như vậy.” Hách Quang Quang vuốt cằm cảm thán nói, dám đến nhà Diệp Thao trộm lại có thể chạy trốn thành công kẻ trộm thật đáng khâm phục, nếu tên trộm xuất hiện ngay trước mặt nàng, nàng chẳng những sẽ không mắng hắn là tên trộm hèn hạ, trái lại đến ôm đùi hắn hô to: anh hùng hạn gặp mặt trẻ!

Một ngày này là ngày quan trọng, bởi vì trả lời đáp án cho Ngụy Triết, nhưng mà Diệp Thao kia cư nhiên đề tiện hạ lưu trông coi nàng nghiêm ngặt hơn, không cho nàng bước ra cửa viện nửa bước.

Vì thế, Hách Quang Quang tức giận đến mặt mũi trắng bạch, bụng đầy con tức mà không có chỗ phát, cuối cùng đem một cái xẻng san bằng toàn bộ hoa hoa cỏ cỏ trong viện, nếu như không bị bọn Như Lan cản lại, chỉ chút nữa Hách Quang Quang lại chọc giận họ “Diệp” nào đó!

Hách Quang Quang rất vội, sáng sớm ngày mai Ngụy Triết đã đi rồi, nàng không truyền được tin hiệu bằng lòng, rối rắm nửa ngày cuối cùng cảm lòng chìm vào trong phòng, vụng trộm nói với Bát ca: “Người có thể giúp ta truyền tin không?”

Bát ca không rõ, ngửa cổ học vẹt: “Truyền tin, truyền tin.”

Hách Quang Quang sợ tới mức đánh mạnh một cái về phía chim tức giận nói: “Không cho nói, sau này dám nói ta sẽ nhổ sạch lông người!”

Bát ca bị uy hiếp lập tức không dám lên tiếng, đôi mắt nhỏ úy khuất nhìn Hách Quang Quang, không rõ chính mình làm không tốt mệnh lệnh nào khiến chủ nhân tức giận.

Dù bát ca thông minh cũng không phải người, không có cách nào khác ngoài thông qua nó, Hách Quang Quang gấp đến độ đi vòng vòng trong phòng

“Tiểu thư, Tâm Tâm cô nương đến.”

“Mau đón vào.” Hai mắt Hách Quang Quang sáng lên, cho tới bây giờ cũng chưa từng cao hứng khi thấy Diệp Vân Tâm như vậy.

“Bên ngoài sao đột nhiên lại tăng nhiều thủ vệ như vậy?” Diệp Vân Tâm đi vào nghi hoặc hỏi.

“Ai biết, chắc Thao ca của người muốn khoe một chút nhà hắn nhiều hạ nhân.” Hách Quang Quang tức giận trả lời, sai bảo bọn Như Lan để các nàng

đều ra ngoài.

“Cô có thể giúp ta chút việc không?” Hách Quang Quang nhìn về Diệp Vân Tâm, có điểm không xác định hỏi.

“Nhờ cái gì?” Diệp Vân Tâm thấy Hách Quang Quang làm bộ như ăn trộm nghi hoặc.

“Chính là giúp ta truyền tin.” Tuy rằng biết quan hệ Diệp Vân Tâm và Diệp Thao gần gũi hơn, đối với nàng mà nói hết sức phưu lưu, nhưng lúc này Hách Quang Quang đã loạn đến mức đầu mê trán kiến bò đến đầu rồi, ngay cả của nàng còn không ra được, Ngụy Triết là nam nhân lại càng không có khả năng công khai chạy đến nơi nữ tử ở tìm nàng, chỉ có thể đánh cuộc bằng bất cứ giá nào.

“Giúp ai? Truyền tin gì?” Tốt bụng Diệp Vân Tâm lập tức khơi lên.

Hạ quyết tâm, Hách Quang Quang cắn răng đến sát tai Diệp Vân Tâm nói nhỏ.

“Cái gì?! Cô, cô...” Diệp Vân Tâm kinh hãi không hiểu, chỉ vào Hách Quang Quang nói một câu đầy đủ cũng không được.

“Cô quên ngày hôm qua cô đã cam đoan thế nào? Chỉ là một việc này, nếu sau lưng cô đi mật báo tôi vĩnh viễn cũng sẽ không để ý cô nữa! Ghét nhất loại người lật lọng, ta không hy vọng cô là cái loại tiểu nhân đê tiện, vô sỉ này!” Hách Quang Quang trừng mắt nói uy hiếp Diệp Vân Tâm.

Sắc mặt Diệp Vân Tâm thay đổi mấy lần, cuối cùng hiện ra vẻ phản kích thích đầy xúc động hưng phấn, hai gò má phồng hồng, hai mắt hữu thần nhìn về Hách Quang Quang: “Cô yên tâm, ta nhất định sẽ vùng trộm chuyển lời, chờ tin tức của ta.”

“Đừng để bị bọn Diệp Thao phát hiện.” Hách Quang Quang dặn dò.

“Biết rồi.” Diệp Vân Tâm nói nhỏ rồi nhanh chóng bỏ chạy ra bên ngoài.

Bên trong phòng, Hách Quang Quang đứng ngồi không yên, kể từ khi gặp Diệp Thao những chuyện không hay ho nàng gặp càng nhiều, lúc này đây hy vọng ông trời buông tha nàng, làm nàng thỏa mãn một lần đi.

Khoảng chừng qua nửa canh giờ, Diệp Vân Tâm đã trở lại, Hách Quang Quang xông lên hỏi nàng kết quả.

Diệp Vân Tâm vẻ mặt đắc ý, nói: “Đã nhấn chìm rồi, Ngụy đại nhân nói gặp hấn vào tối nay, đến lúc đó tùy hoàn cảnh mà hành động.”

Mọi thứ quá mức thuận lợi, Hách Quang Quang đột nhiên không tin, vẻ mặt hoài nghi hỏi: “Thuận lợi như vậy? Không có bị người ngoài nghi ngờ sao?”

Diệp Vân Tâm trừng mắt thực tức giận: “Ta nói không có việc gì là không có, bởi vì, bởi vì ta tìm Đông Phương ca ca giúp đỡ.”

Hách Quang Quang giật mình, nguyên lai người nào đó dùng mỹ nhân kế, trách không được, chính là không biết tên băng nhân Đông Hữu kia mà nói “nghĩa” hay “tình” quan trọng hơn.

“Cám ơn, người truyền tin làm ta an tâm, nhớ kỹ không được nói cho bất kỳ kẻ nào.” Hách Quang Quang liên tục dặn dò.

“Yên tâm đi, nếu ta lựa chọn giúp người thì chúng ta giống như châu chấu trên cùng một sợi dây, nếu bị phát hiện sẽ có trái ngon ăn sao?” Diệp Vân Tâm liếc xéo Hách Quang Quang.

Nghe vậy, Hách Quang Quang an tâm, chỉ cần nàng chuyển lời đến nơi là tốt rồi, còn lại chắc chắn Ngụy Triết có biện pháp.

Ngày tiếp theo, Ngụy Triết vốn định xuất phát sáng sớm lại bởi vì Dương thị choáng váng đầu, vì vậy không thể không kéo dài hành trình lên nửa ngày.

Xem đại phu rồi uống thuốc, Dương thị nằm trên giường nghỉ ngơi, Diệp Thao cũng vì vậy không ra ngoài, kể đó hỏi đại phu xác định Dương thị không có việc gì mới yên tâm ra ngoài làm việc, chờ khi Dương thị rồi đi rồi mới quay lại tiền.

Một ngày này Hách Quang Quang tiếp tục bị giám sát, không thể ra ngoài nửa bước, ngay cả Dương thị thân thể không khỏe muốn đi xem một cái cũng không được cho phép, người bình thường chờ, bất kể nam nữ đều không được tiến vào trong sân của Hách Quang Quang.

Chính mình không ra được, người khác cũng không vào được, Hách Quang Quang sốt ruột.

Hách Quang Quang cái gì cũng không lấy, chỉ mang một ít ngân phiếu cùng cây trầm. ...vật đáng giá mang ở trên người, ngựa cùng bát ca không muốn quan tâm, chính nàng còn chưa qua được sông, làm sao có tinh lực quan tâm cái khác.

Ngay lúc nàng gấp đến độ xoay vòng trong phòng, đột nhiên tin tức truyền đến nói Ngụy Triết đã cùng Dương thị rời khỏi sơn trang.

“Cái gì? Bọn họ đã đi rồi?” Tựa như đạo sấm sét trên trời đánh xuống người, Hách Quang Quang khiếp sợ đến độ ngã từ trên ghế xuống.

“Đừng ạ, mới rời đi không bao lâu, chủ thượng đưa bọn họ đi cũng ra khỏi trang làm việc.” Như Cúc thành thật trả lời.

Hách Quang Quang thất hồn lạc phách, không tin Ngụy Triết cứ như vậy bỏ đi, chẳng lẽ Diệp Vân Tâm nói kì thực là nói dối, thực ra nàng không có chuyển lời nói cho hấn sao? Hay là Ngụy Triết tìm nàng chơi đùa nhưng không tính mang nàng đi?

Bị sự thật tàn khốc đả kích muốn khóc, nước mắt Hách Quang Quang đã muốn chảy ra thì Diệp Vân Tâm đột nhiên đến đây.

Nhìn thấy Diệp Vân Tâm Hách Quang Quang nuốt chút nữa phát hỏa, vừa muốn mở miệng lại thấy Diệp Vân Tâm nháy mắt, biết nàng có chuyện muốn nói cùng một mình mình, tâm tình không tốt nói với bọn Như Lan: “Các người đi xuống hết đi, ta cùng Tâm Tâm nói chuyện.”

“Vâng ạ.” Ba nha đầu sau khi rời khỏi, Hách Quang Quang trừng mắt túm lấy Diệp Vân Tâm cắn răng giọng chất vấn: “Hôm qua rốt cuộc người có chuyện lời của ta nhắn cho Ngụy đại nhân không?”

Diệp Vân Tâm nhẹ nhàng giẫy tay, thoát khỏi kiềm chế của Hách Quang Quang, thân nhiên nói: “Ta không phải là Diệp cô nương, đại nhân ta sai ta tới dịch dung cho tiểu thư.”

Âm thanh hoàn toàn xa lạ làm Hách Quang Quang hoảng sợ, cẩn thận nhìn lại “Diệp Vân Tâm”, bộ dáng không chút khác biệt, quần áo cũng là Diệp Vân Tâm, nếu nhìn kỹ trong lời nói chỉ có chút khác biệt, so với Diệp Vân Tâm cũng cao hơn một chút.

“Người là người của Ngụy đại nhân?”

“Đúng vậy, thời gian cấp bách, tiểu thư đừng hỏi nhiều, người dùng hình dáng Diệp cô nương đi ra khỏi căn nhà này, đến lúc đó sẽ có người tiếp đón.” Diệp Vân Tâm giả đóng cửa lại, kiểm tra trên dưới cửa sổ, xác nhận không có gì mới đem Hách Quang Quang đến trước phòng trang điểm bắt đầu nhanh nhẹn hóa trang cho nàng.

Thì ra Diệp Vân Tâm thực sự chuyển lời đi, Ngụy Triết cũng không tìm nàng chơi đùa, Hách Quang Quang kích động nhìn bộ dáng thay đổi của chính mình trong gương, kích động đến hai tay dựng thẳng, cuối cùng nàng có thể rời khỏi nhà giam này rồi sao?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Mọi người muốn xem Hách Quang Quang chạy trốn thất bại bị bắt trở về có thịt ăn, hay là muốn Hách Quang Quang thành công chạy trốn khỏi Diệp Thao cặn bã đây????

Hách Quang Quang bị dịch dung để chạy trốn ngồi bất thần trước gương thật lâu, vuốt mặt ngốc nghếch nhìn trong gương “Diệp Vân Tâm”, nếu mặt không có cảm giác đau, nàng còn tưởng mình đang mơ gặp phải quỷ, nếu không rõ ràng là mình soi gương, như thế nào lại hiện ra một người khác.

“Tiểu thư mau thay đổi y phục.” Người đem dán da mặt giả lên Hách Quang Quang lộ ra gương mặt nữ tử sẵn có thục giục, tay chân nhanh nhẹn đem y phục trên người Hách Quang Quang cởi ra mặc vào.

Tìm đập càng lúc càng nhanh, Hách Quang Quang hai mắt tỏa sáng, kích động mang theo khẩn trương, từ khi nàng chào đời tới nay chuyện vì tự do mà đi khiêu chiến nguy hiểm này là lần đầu tiên gặp phải.

Chuẩn bị tất cả thỏa đáng, nữ tử nghiêm túc nhìn qua nhét ngân phiếu cho Hách Quang Quang: “Nếu thành công chạy đi, khi không có ai thì chạy ra ngoài, gặp Mạc Tâm Hư.”

Lại nhắc khi ra sân sau gặp người nào ra ám hiệu thế nào, cuối cùng nữ tử thành bộ dáng Hách Quang Quang nằm trên giường chợp mắt.

Ngụy Triết an bài sự việc thật, Hách Quang Quang mới ra khỏi phòng còn có chút khẩn trương, bọn Như Lan đều tự nhiên gọi nàng “Tâm Tâm cô nương” sau đột nhiên thở phào, ngay cả mọi người biết Diệp Vân Tâm nhiều năm như vậy liếc mắt cũng không nhận ra, chỉ cần chính mình dấu điểm cần thận đến cũng sẽ không xảy ra vấn đề.

Người sẽ không bắt chước được âm thanh, Hách Quang Quang liền bắt chước biểu tình muốn đánh nhau của Diệp Vân Tâm chọc nhóm nha đầu cười, không mở miệng nói chuyện.

May mắn không ai đột nhiên giữ “Diệp Vân Tâm” nói chuyện, vì thế Hách Quang Quang dựa theo lời nữ tử giả trang đến Thính Phong các, nhìn thấy Tiểu nữ tử mặc áo quần xanh biếc tay cầm câu trúc xanh biếc, trao đổi ám hiệu với nhau rồi đi theo nàng đến Mai hiên, sau đó đổi thành nữ nhân mặt khác mang Hách Quang Quang đi.

Hách Quang Quang đếm lùi, trên đường thay đổi tổng cộng bảy người, đi theo đường uốn lượn khúc chiết, có thể nói xem như “vòng xa” ra khỏi trang tuy rằng bình thường thần kinh chậm chạp, nhưng lúc này liên quan đến việc chạy trốn, Hách Quang Quang một đường đều tập trung tinh thần cao độ, nàng phát hiện âm vệ bình thường ẩn mình cùng thị vệ tuần tra đột nhiên không thấy hơn phân nửa.

Ngụy Triết cố gắng đem người rời đi, càng tiếp cận của chính tim Hách Quang Quang càng đập lợi hại, bởi vì Diệp Thị son trang quy củ rất nhiều, người trong trang không được tùy tiện xuất nhập, nếu muốn ra ngoài phải cầm “giấy chứng nhận xuất nhập” mới được, trong tay nàng lại không có.....

Đang lo lắng thì Tô Văn Ngộ mặt mày trong sáng cười hết sức đẹp đột nhiên xuất hiện, đối với Hách Quang Quang gật đầu sau ý bảo Hách Quang Quang theo sau hắn.

Nhìn thấy trong mắt Hách Quang Quang rõ ràng mang theo nghi ngờ, Tô Văn Ngộ cười đến vui vẻ: “Như thế nào, sợ ta đem cô lừa ra ngoài thành bán sao?”

Người dẫn đường lúc trước đi tới nhẹ giọng nói: “Ngộ thiếu gia mang tiểu thư đi ra ngoài, cứ yên tâm, hắn sẽ trực tiếp đưa tiểu thư đến tận tay công tử.”

Người bên trong trang nếu muốn ra ngoài cần các loại lệnh bài rất phiền toái, nhưng Tô Văn Ngộ không phải người trong trang, lại là con đỡ đầu của cha

mẹ Diệp Thao thân như đệ đệ được xem như phân nửa chủ tử, hàng năm đều đến son trang ở một thời gian, trên dưới trong trang đều biết hẳn hơn nửa ấn tượng vô cùng tốt, cho nên Tô Văn Ngộ xuất nhập không cần lệnh bài, cũng không có người dám ngăn cản, cho nên Hách Quang Quang cứ như vậy thực may mắn được mang ra khỏi son trang.

“Vi sao ngươi lại giúp ta?” Ra khỏi son trang một lúc, cách nơi Ngự Triết tiếp ứng càng ngày càng gần Hách Quang Quang thoáng thả lỏng nhin không được hỏi, Tô văn Ngộ biết rõ nàng là ai, lại lựa chọn giúp “thiếp” của đại ca hẳn thoát đi, không có đạo lý a.

“Ha ha, không chỉ ta giúp ngươi, Đông Phương Hữu huynh cùng Tâm Tâm muội đều thỉnh cầu cũng giúp đỡ, bằng không ‘tiểu tẩu tử’ ngươi làm sao có thể thuận lợi ra khỏi trang như vậy hả?” Tô Văn Ngộ nghịch ngợm hướng Hách Quang Quang nháy mắt mấy cái, hoàn toàn là bộ dáng không biết trời cao đất rộng là gì.

“Không được gọi ta là tiểu tẩu tử!” Hách Quang Quang tức giận đến giậm chân.

“Nhưng mà thiếp của đại ca ta gọi thẳng tên không tốt, kêu đại tẩu lại không hợp quy củ.” Tô Văn Ngộ giống như thực khó xử nói.

“Gọi ta là Hách cô nương đi!” Hách Quang Quang trừng mắt nhìn Tô Văn Ngộ, thăm mắng tiểu tử này tuyệt đối là cố ý.

“Được rồi, tạm thời gọi ngươi Hách cô nương.” Xem ra tâm tình Tô Văn Ngộ rất tốt, luôn luôn tươi cười.

“Tại sao ngươi lại làm phản huynh trưởng ngươi, không sợ hấn trừng phạt ngươi sao?” Hách Quang Quang nghi ngờ hỏi.

“Ngươi không biết ca ca ta luôn cố kìm nén nhất ra vẻ đứng đắn, khi có nhu cầu kích thích thì uống thuốc nhất tâm sao?” Tô Văn Ngộ nghiêng đầu nhìn Hách Quang Quang, nhượng mày nhìn nàng nghịch ngợm, “Mang ngươi đi huynh ấy tất nhiên sẽ phát cáu, coi như làm cuộc sống buồn tẻ của huynh ấy thêm phần lạc thú, về phần ta hả, đại khái sẽ bị huynh ấy mắng to rồi đuổi về kinh thành. Yên tâm, ca ca không nỡ đánh ta, về phần Đông Phương Hữu huynh.liền từ từ mà cầu phúc đi, vì lấy lòng nữ nhân của mình mà để nữ nhân người khác chạy đi, chắc chắn, thật ích kỉ đúng không? Ngươi nói sao hẳn có thể làm người như vậy chứ? Thực tình.”

Thực tâm, đây hoàn toàn là sợ thiên hạ không loạn cùng vui sướng khi người gặp họa, Hách Quang Quang không nói gì ngấm hấn vài lần cũng lười hỏi lại, có đệ đệ cùng bằng hữu như vậy Diệp Thao và bằng nhân Đông Phương Hữu thật bất hạnh.

Không lâu sau, Ngự Triết cười ngựa xuất hiện, xuống ngựa nhìn Tô văn Ngộ nói cảm ơn, nâng Hách Quang Quang lên ngựa trước rồi nhanh chóng rời đi.

Ngự Triết một đường không nói gì, Hách Quang Quang biết hẳn vì nàng đã trì hoãn rất nhiều thời gian, hơn nữa lúc này còn chưa ra khỏi phạm vi thể lực của Diệp thị son trang, không tính là an toàn, vì thế cũng không dám nói chuyện, chỉ hy vọng trên đường không cần xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Hai người đi dọc theo đường nhỏ, đến bờ sông thì dừng lại, thừa dịp bốn bề vắng lặng, Ngự Triết ném cho Hách Quang Quang một bộ trang phục nha hoàn, lại đưa cho nàng một bình nước thuốc nhỏ dạy nàng dùng thế nào để không bị nghi ngờ nữa.

Hách Quang Quang theo lời Ngự Triết dạy xoa nước thuốc lên mặt rồi mát xa một chút bốn phía, da mặt già lỏng ra rồi dùng nước sông tẩy rửa sạch sẽ.

Hách Quang Quang khôi phục tướng mạo sẵn có vội vàng cầm quần áo thay ra, kiểu tóc cũng sửa chữa lại, đem mái tóc dài tùy ý quấn gọn lại bằng trâm gai, nhìn nước sông trong suốt phản chiếu, hoàn toàn là một bộ dáng nha hoàn mi thanh mục tú trong sáng, Hách Quang Quang thực vừa lòng.

Lại cười ngựa lên đường, Hách Quang Quang hỏi: “Chúng ta đang đi tới tụ họp với nhóm người phụ nhân sao?”

“Ừm.”

“Vậy gặp phụ nhân, ta như vậy...” Hách Quang Quang có điểm do dự hỏi.

Ngự Triết nghe vậy khoe môi khẽ nhếch, tốc độ phóng ngựa không thấy chậm lại, tâm tình thực tốt nói: “Tô Văn Ngộ vừa không sợ chết mới mang được muội ra, muội nghĩ bá mẫu có thể như thế nào?”

Hách Quang Quang nhân tình sáng lên: “Mở một con mắt nhắm một con mắt!”

“Đông Phương Hữu từng thiếu ta một cái ân tình, cho nên lần này mới miễn cưỡng chịu giúp ta trợ giúp ngươi bỏ trốn, ám vệ trên đường đều bị hấn điều đi, muội không cần lo lắng, Diệp thao sẽ bị Đông Phương giữ chân lại đến khi chúng ta đi xa, cho dù hấn nhận được tin tức cũng không đuổi kịp.” Ngự Triết khẽ giải thích nghi hoặc cho Hách Quang Quang.

“Vậy là chúng ta an toàn?” Dung nhan Hách Quang Quang bởi vậy hưng phấn đỏ bừng lên, trong giọng nói không che giấu được vui sướng.

“Không khác biệt lắm, giá.” Nói xong, Ngự Triết vung roi ngựa, tăng tốc độ muốn nhanh hội họp cùng nhóm Dương thị.

Người có quý nhân phù trợ, cho dù Ngự Triết có nắm chắc cũng không dám khinh thường, giữ nguyên kế hoạch làm việc như trước, hội họp rồi cho một cỗ xe ngựa giống như đúc của Dương thị, cùng đám thủ hạ có bảy tám phần tương tự theo hướng ngược lại mà đi, thừa dịp đNgự Triết, Hách Quang Quang đi theo hướng đó.

Hách Quang Quang ngồi chung một xe ngựa với Dương thị, nhìn thấy Hách Quang Quang khiến Dương thị rất kinh ngạc, sau khi biết rõ nguyên nhân hậu quả lại biết được chính nhĩ tử của mình cũng tham dự trò kịch vừa rồi thì đỡ khốc đỡ cười, bắt đầu đi đánh bỏ đi ý niệm trong đầu.

“Ai, kỳ thật đứa bé Diệp Thao kia có chút cường thế nhưng hẳn đối với ngươi vẫn rất tốt.” Dương thị tiếc hận nói.

Hách Quang Quang nghe vậy suýt chút nữa nôn ra, nhưng Dương thị đối xử ôn hòa thân thiết, là một người tốt, vì vậy mọi cử chỉ không lẽ phép phải bỏ đi, miễn cưỡng bày ra một bộ dáng xứng với khuôn mặt tươi cười đáp lễ: “Phu nhân nói vậy thì đúng là vậy.”

Nhìn ra Hách Quang Quang không tin, Dương thị bắt đầu cười, tiếp tục nói: “Còn nhớ rõ bức tranh mỹ nhân kia không? Ta lúc ấy thực vừa lòng bức tranh đó, vốn là muốn mang về kinh để làm kỷ niệm.”

Hách Quang Quang nghe vậy lập tức toát ra cảm kích, tự đáy lòng nói cảm tạ: “Đa tạ phu nhân bỏ được đồ yêu thích chịu được khó chịu trong lòng nhường bức tranh cho Quang Quang, Quang Quang đã sớm muốn đi nói lời cảm tạ, bắt đầu bị trang chủ ngăn cản không cho đi.”

“Ha ha, nếu thực sự muốn cảm tạ phải tạ ơn Thao nhi, là nó cố ý lấy bức tranh bằng được cho ngươi, đứa bé kia nói bức tranh kia với ngươi có ý nghĩa đặc biệt. Thật không dám giấu diếm, vốn không nghĩ giao ra, thấy thằng bé kiên trì liên đới ý, đã nhiều năm như vậy đó là lần đầu tiên nó cầu xin ta, ta làm mẹ sao có thể nhẫn tâm cự tuyệt chứ?” Dương thị cảm khái nói.

“Cái gì? Bức tranh kia không phải là phu nhân muốn tặng riêng cho ta mà là trang chủ tặng cho ta?” Hách Quang Quang tròn to mắt kinh ngạc thốt ra tiếng.

“Đó, cho nên ta mới nói nó rất coi trọng ngươi, bằng không ai sẽ vì một người không chút quan trọng mà cầu xin đồ gì đó phải không?” Khi nói chuyện, trong mắt Dương thị toát ra đau lòng, nhìn Hách Quang Quang vẫn còn sừng sốt ôn hòa tâm sự: “Tất cả mọi người đều cảm thấy đứa nhỏ ta yêu nhất là Ngộ nhi, thực ra Thao nhi mới là đứa làm ta không yên lòng nhất, chuyện năm đó khiến nó thay đổi thành tính tình buồn bã cứng rắn lãnh tính như vậy, không lường trước được....”

“Phu nhân chê cười, Quang Quang nào có chút bản lĩnh nào ảnh hưởng đến trang chủ chứ? Hẳn thế nhưng thực ghét bỏ Quang Quang.” Nghe được ngọn nguồn bức tranh có được trong lòng Hách Quang Quang lúc đầu có đảo qua chút khác thường, cũng có chút cảm động, nhưng nghĩ tới đủ loại khổ sở nàng đã chịu ở Diệp thị son trang, cảm động lập tức tiêu tán, cảm thấy hai mươi mấy năm qua Diệp Thao chưa từng yêu cầu cái gì với Dương thị lần này đột nhiên lại muốn lấy được bức tranh cho nàng, thực sự không phải vì coi trọng nàng mà là có mưu đồ khác!

Mưu đồ là cái gì? Đơn giản là muốn lấy bức họa thử nàng mà thôi, may mắn nàng phản ứng mau lẹ, nếu không thực sự cho rằng Diệp Thao làm vậy vì quan tâm nàng thì đúng là đồ ngu!

“Đứa nhỏ này ngươi đối với Thao nhi có thành kiến sâu đậm, điều này cũng không trách ngươi là do hành vi của nó không hợp lẽ.” Dương thị nhu nhu mi tâm, đối với biểu hiện bài xích đề phòng của Hách Quang Quang với nhĩ tử cảm thấy rất bất đắc dĩ.

“Đúng rồi, ngươi chạy trốn như vậy là muốn đi đâu? Khi nào thì ngươi cùng Ngụy Triết gần gũi như vậy, có thể làm cho hắn dùng công phu lớn như vậy để giúp ngươi trốn ra?” Dương thị hỏi nhất thời biểu tình nghiêm túc lên, phẩm hạnh của Ngụy Triết cho dù tốt, nhưng sự tình liên quan đến “bên trong” của nhĩ tử, bà không thể không đề tâm.

Nhìn ra Dương thị phòng ngừa cái gì, Hách Quang Quang không nghĩ lại kéo thêm cừu hận phiền toái nữa, vì thế đem ôm toàn bộ trách nhiệm lên người mình.

“Không có!” Hách Quang Quang hoảng sợ lắc đầu, hết sức khẳng định với Dương thị, cam đoan nói: “Quang Quang đối với nghĩa huynh chỉ có tình huynh muội, phu nhân yên tâm, Quang Quang lấy thân phận thiếp trang chủ trốn ra, tuy hữu danh vô thực nhưng lễ nghĩa liêm sỉ vẫn hiểu được một chút, Quang Quang không có ý niệm lập gia đình trong đầu, tuyệt đối sẽ không bỏ đi Diệp thị son trang.”

Nghe vậy, Dương thị yên tâm, hơi lo lắng hỏi: “Đến lúc đó ngươi định đi đâu?”

“Nghĩa huynh nói tạm thời để ta ở biệt viện của hắn nghỉ chân, hẳn sẽ quay về Ngụy gia ở.” Quang Quang tiếp tục cam đoan với Dương thị trog lúc đó nàng cùng Ngụy Triết rất trong sạch, sẽ không cùng ở một chỗ. Tuy rằng nàng ghét Diệp Thao, căn bản không coi mình là thiếp của hắn hay lấy thân phận này trở về nhưng nàng tôn trọng Dương thị, cho nên những việc không nên có nàng đều khắc ghi nói cam đoan.

Dương thị hơi nhíu mày, cuối cùng là nghĩ thông suốt cái gì đó, hai hàng lông mày giãn ra, một lần nữa toát ra tươi cười.

“Phu nhân cười cái gì?” Hách Quang Quang tò mò hỏi.

“Sắp đến kinh thành, cao hứng mà thôi.” Dương thị đáp như vậy, kỳ thực bà muốn nói là “Cho dù ngươi trốn thoát, không được bao lâu sẽ bị Thao nhi bắt trở lại, trốn cũng vô ích.”

Hách Quang Quang không rõ suy nghĩ của Dương thị, nghe bà nói sắp tới kinh thành, rất là vui sướng, vén rèm lên nhìn bên ngoài: “Nhanh như vậy đã tới kinh thành sao?”

Ngụy Triết cười ngửa bên cạnh nghe vậy, nhìn Hách Quang Quang mỉm cười, ánh mặt trời chiếu trên người hắn như phủ một lớp vàng làm quý khí cùng tuần lễ càng thêm nổi bật bậc nhất, dùng âm thanh trầm ổn làm người nghe cảm thấy an lòng trả lời: “Không nhanh như vậy đâu, còn khoảng hai canh giờ nữa.”

Còn có hai canh giờ nữa sẽ thành công, Hách Quang Quang cảm thấy từng lông tơ kể tóc đều hưng phấn đến dựng lên, nụ cười trên mặt cũng thật lâu không tắt đi.

Rời khỏi Diệp Thao thật sự là quá tốt, không có gì làm cho con người phấn chấn hơn.

Nhìn Hách Quang Quang càng ngày càng vui vẻ tươi cười, thông cảm trong mắt Dương thị cũng càng ngày càng đậm.

Hách Quang Quang nghĩ đến bà thông cảm con mình đã đánh mất “thiếp” bị mất hết mặt mũi, ai ngờ Dương thị kỳ thật là thông cảm với nàng, bởi vì lúc này Hách Quang Quang cao hứng bao nhiêu chờ thời điểm bị bắt trở về ám người Diệp thị son trang đuổi theo bị mê hoặc cho rằng Dương thị, sẽ có bấy nhiêu khó chịu.

Một lúc lâu sau, tốc độ Ngụy Triết nhanh hơn, phía sau đã có người của Diệp thị son trang đuổi theo, bởi vì lúc trước có bọn họ thấy người có bộ dáng giống họ xuất phát từ bốn phía nên phân tán lực chú ý của đa số lực lượng Diệp thị son trang, lúc này bọn họ đã rời đi cách Diệp thị son trang gần trăm dặm, xem như rời khỏi thế lực trung tâm của Diệp Thao, số lượng người đuổi theo không nhiều lắm, người âm thầm bảo hộ Ngụy Triết hoàn toàn ứng phó được.

Cứ như vậy, không phí nhiều khí lực đối phó với mấy người đuổi theo, lúc trời tối rồi cuộc cũng chạy đến kinh thành, những người Diệp thị son trang hoàn toàn không đuổi kịp.

Đến dưới chân thiên tử, Hách Quang Quang có một tia lo lắng khẩn trương cũng biến mất, chỉ cảm thấy kinh thành so với núi vàng núi bạc còn xinh đẹp hơn, chiếu vào tâm hồn Hách Quang Quang cũng trở nên ánh vàng rực rỡ.

“Ha ha, ta rốt cuộc tự do!!!” Hách Quang Quang lăn nằm vật xuống bên trong xe ngựa, Dương thị bên cạnh kinh ngạc nhìn chăm chú chân múa loạn lên, hoàn toàn là con khi hoang dã bị giam lâu ngày đột nhiên được thả ra khỏi lồng sắt.

Ngay lúc Hách Quang Quang bởi vì chạy trốn thành công mà mừng rỡ hoan hỉ, Diệp thị son trang trên dưới lại rối loạn vì đã đánh mất “Hách di nương” là lâm vào tình cảnh bi thảm...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: trừng phạt mèo bá vương trẻ con đều bị Diệp Thao bắt trở về nhốt lại rồi xoa xoa, vòng tròn xoa xoa hử!

Trong con giận dữ, mọi người ở Diệp thị son trang đã nhiều ngày chẳng dám lớn tiếng nói chuyện, ngay cả há mồm thở dốc cũng không dám, mọi người rụt cổ làm việc, nào dám miệng lưỡi, đều sợ không cẩn thận chọc trúng chủ thượng mất hứng thì cái đầu phía trên khó giữ được, mỗi người nom nóp lo sợ, càng nhiều người sợ hãi buổi tối ngủ nằm mơ đều la hét “chủ thượng tha mạng”.

Con tức Diệp Thao đã nhiều ngày bày ra vẻ mặt bất thiện, từ trước đến nay làm người ta nhìn sẽ nhìn không được hai mắt chăm chăm, đầu óc choáng váng khuôn mặt tuần tử âm u, có thể làm mê loạn lòng nữ nhân, tuần màu sắc lạnh, quá khứ từ bà già cho tới trẻ nhỏ đều bị khuôn mặt lạnh mắt phượng của Diệp Thao liếc một cái đều tâm xuân nảy nở, trước nay đều chưa từng có người diễm lệ như vậy, nhưng là tại... vào thời khắc “đặc thù” này cho dù là nữ nhân hảo sắc gan lớn chỉ cần bị ánh mắt lạnh lẽo đáng sợ của Diệp Thao giống như Diêm Vương địa phủ đảo qua đều sợ đến mặt mày trắng bệch, chân run lên, chỉ kém không tè ra quần, cái gì phong hoa tuyết nguyệt đều bay khỏi đầu đừng nghĩ đến mộng đẹp!

Tất cả mọi người gần đây đều biết Hữu hộ pháp luôn nêu gương tốt thường phạt phân minh bị chủ thượng anh minh thần võ hung hăng mắng một trận, cuối cùng bị đuổi ra tìm người.

Là nam nhân đều không dễ dàng tha thứ được nữ nhân của mình chạy trốn cho dù hẳn không thích nữ nhân này, loại nam nhân như Diệp Thao lại càng không tha thứ được cho việc đệ đệ cấu kết với anh em kiêm cấp dưới liên hợp lại gạt hấn để Hách Quang Quang chạy đi.

Đồng Phương Hữu nói mình trả lại cho Ngụy Triết một cái nợ nhân tình mới làm chuyện sai trái thế, Diệp Thao tức giận nghe xong chỉ lạnh lùng cười: “Nhân tình là thứ nhất, làm người trong lòng vui vẻ mới là chính yếu đi! Hai ngày này tùy ý ra vào sân viện Hách Quang Quang chỉ có mỗi Diệp Văn Tâm! Có người bẩm báo nói trước khi Hách Quang Quang rời đi một ngày Diệp Văn Tâm có đi tìm Ngụy Triết, mà trước đó nàng từng đi tìm người.”

Dưới ánh nhìn chăm chú tức giận của Diệp Thao, Đồng Phương Hữu không tự nhiên cúi đầu, không thể không biết xấu hổ mà mở miệng.

Hắn thừa nhận giúp Hách Quang Quang chạy trốn làm chuyện này rất không chân chính, đúng không phủ nhận được như Diệp Thao nói, nhân tình là thứ nhất, hoàn thành tâm nguyện của Diệp Văn Tâm là nguyện vọng thứ hai, đương nhiên hai điểm này còn chưa quan trọng đến mức hắn không tiếc đi chọc giận Diệp Thao, chính là do Tô Văn Ngộ nói.

Tô Văn Ngộ nói cho tới bây giờ Diệp Thao không để nữ nhân nào trong lòng, bao gồm cả mẹ Diệp Từ Thông chính là tương kính như tân mà thôi. Mà cách đối đãi với Hách Quang Quang rõ ràng khác biệt, đối mặt với Hách Quang Quang thì nhón nhấc, thường dùng những thủ đoạn dễ tiện nhỏ nhen, hẳn như vậy là do trong lòng thực chán ghét khinh thường nàng hay nàng là đặc biệt, chung quy phải thử một lần mới biết được.

Thử qua nếu Diệp Thao không có cảm giác với Hách Quang Quang, vậy thì coi như thả tiểu cô nương lương thiện bị áp bức đi cũng không cần báo ơn gì, cho dù Diệp Thao nổi cáu cũng chỉ là thị thiếp không quan trọng, lâu dần rồi sẽ từ bỏ. Nhưng nếu qua việc Hách Quang Quang bỏ đi làm Diệp Thao phát giác ra chính mình với nàng có tình cảm không giống như lời nói kia, vậy kích thích này có thể thúc đẩy một đoạn nhân duyên!

Tóm lại, mặc kệ nói thế nào giúp đỡ Hách Quang Quang chạy trốn đều là việc tốt, nếu việc đó chứng minh đáp án là người phía sau vậy về sau Diệp Thao có thể cảm kích bọn họ.

Chính là như vậy, tính ra một chút tư lợi nhưng suy nghĩ lại vẫn là vì Diệp Thao, Đồng Phương Hữu cùng Tô Văn Ngộ liên thủ giúp Hách Quang Quang

rời khỏi Diệp thị son trang, hơn nữa sau khi Diệp Thao phát hiện sai người đuổi theo thì âm thầm động tay chân ngăn trở nhỏ.

"Đi kinh thành mang Hách Quang Quang trở về hoàn hảo vô khuyết cho ta, nếu nàng bị Ngụy Triết giấu đi hoặc nàng lại chạy trốn làm cho người không tìm thấy thì người cũng đừng trở lại, cũng đừng nhớ thương Diệp Vân Tâm gì nữa! Dám để cho nữ nhân của ta chạy, làm không tốt sẽ lấy người trong lòng người thay thế! Hôm trước tác chủ nói gả Diệp Vân Tâm cho người ta tạm thời thu hồi, khi nào người mang Hách Quang Quang trở về thì lời này rút lại. Chuyện nha đầu Diệp Vân Tâm kia làm bậy đúng là do quá dung túng, trong khoảng thời gian gần đây nàng không gả đi được cũng là tự tìm!" Áo choàng màu đen của Diệp Thao khoác trên lưng, sắc mặt âm trầm vô hình trung làm cho người ta cảm thấy áp bách không thể bỏ qua.

Trên trán Đông Phương Hữu lặn một giọt mồ hôi lạnh, lễ phép hướng Diệp Thao ôm quyền: "Thuộc hạ sẽ dốc toàn lực mang Hách di nương bình yên trở về, đến lúc đó sẽ đến trước mặt chủ thượng nhận tội."

"Hừ." Cảm xúc Diệp Thao không tốt, xoay người không hề để ý tới vẻ mặt xin lỗi của Đông Phương Hữu.

Cứ như vậy, đêm đó Đông Phương Hữu cơm cũng chưa kịp ăn liền mang theo hai gã thủ hạ đắc lực xuất phát về phía kinh thành, mà Diệp Vân Tâm bị cấm túc chép phạt quy tắc chuẩn mực nữ giới, trước khi Hách Quang Quang bị mang về nàng đành nghĩ đến bỏ lệnh cấm.

Tô Văn Ngộ sợ thiên hạ không loạn đoán đúng rồi, hẳn bị Diệp Thao răn dạy một chút, sau đó mặc kệ giả bộ yếu đuối hay cầu tình thế nào đều bị đuổi ra khỏi son trang không chút lưu tình ngay đêm đó.

Diệp Thao ra lệnh trừ khi hắn cho phép, nếu không Tô Văn Ngộ không được bước vào son trang nửa bước, hắn coi như còn lý trí không đánh chết tại chỗ Tô Văn Ngộ cùng Đông Phương Hữu, còn niệm tình cũ mà thôi.

Tô Văn Ngộ bị đuổi đi ở ngay trước cửa bảo vệ cùng hộ vệ lân cận lắc đầu thở dài ra về đáng thương, tay làm hoa lan chỉ the the giọng hát lên: "Vì nữ nhân bạc tình--- đuổi thân ẹ ra ngoài trang--- ăn ngủ đầu đường--- đói khổ lạnh lẽo--- đau xót chảy nước mắt--- hai mắt lệ đầm lưng trông--- ca ca thật ác độc tâm người như thế nào a a a---."

Lời nói cùng nhạc điệu quái dị đều chọc người bên ngoài run run bả vai, miệng nhắm chặt nghẹn cười đến khó chịu nhưng vì mạng nhỏ ai cũng không dám cười ra tiếng.

Liên tục mấy đêm Diệp Thao quên ăn quên ngủ bắt đầu ở trong phòng chính mình không ngủ được, sau lại chạy tới phòng Hách Quang Quang để ngủ, kết quả càng không ngủ được, vì vậy chỉ khổ bọn Như Lan, người người như lâm đại địch hầu hạ Diệp Thao âm thầm bất định thật cẩn thận, đều nhìn không được nói thầm trong lòng, rõ ràng mỗi lần tới đây là vì nhớ đến nữ nhân chạy trốn kia mà tức giận nhưng hàng đêm vẫn ngủ ở đây, không chỉ ép buộc chính mình mà còn tra tấn các nàng a!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Kinh Thành

Editor : Serena Nguyen

Hách Quang Quang đi tới Kinh Thành đã được ba ngày, nàng được an bài ở trong biệt viện Ngụy Triết, biệt viện này là Ngụy Triết mua bằng tiền riêng từ hai năm trước, cho nên người của Ngụy gia sẽ không quá chú ý tới nơi này.

Ngụy Triết sắp xếp mấy người có kinh nghiệm trông chừng biệt viện, thuận tiện bảo vệ Hách Quang Quang, trong biệt viện vốn đã có một vài người hầu, vì vậy sau khi Hách Quang Quang tới liền có ngay phòng ốc sạch sẽ để ở, có thức ăn ngon miệng và phong phú để ăn, còn có nha hoàn để sai bảo.

Bởi vì Kinh Thành không thể so với những địa phương khác, nơi này tùy tiện đụng phải một người trên đường đều có thể là không giàu cũng quý, Ngụy Triết dặn dò Hách Quang Quang mới tới Kinh Thành nóng lòng muốn ra ngoài thăm thú tận lực ít đi ra ngoài, nếu thật sự không nhịn được muốn đi ra ngoài cũng phải cho người làm đi theo bảo vệ, nếu không một mình nàng lạ nước lạ cái xông loạn nếu như không đi trêu chọc người, cũng có khả năng bị người khác trêu chọc.

"Mấy ngày nay muội phải an phận, tốt nhất không nên có ý niệm len lén chạy trốn, Diệp Thao phát hiện muội chạy chắc chắn sẽ phái người đến kinh thành tìm kiếm, thế lực của hắn không nhỏ, không có người của ta tùy thân bảo vệ, cho dù muội chạy trốn tới nơi nào đều có thể bị người của hắn tìm được, hậu quả đến lúc đó chắc hẳn muội cũng có thể tưởng tượng được. Nếu đã nhận muội làm nghĩa muội, vì huynh tự sẽ gánh vác trách nhiệm chăm sóc muội của huynh trưởng, không cần khách khí với ta, yên tâm ở lại nơi này là được. Bình thường ta rất ít tới ở, muội không ở cũng dễ trống, tiền công của hạ nhân vẫn trả đều từng tháng, cho d'đ/l ;q'd nên không cần cảm thấy áy náy vì chiếm tiện nghi của ta." Ngụy Triết biết Hách Quang Quang không muốn có quá nhiều dính dấp với Ngụy gia, nghĩ ngờ rằng nàng muốn tìm cơ hội chạy trốn, vì vậy liền nói những lời này.

"Nghĩa huynh à, để cho thủ hạ biết dịch dung của huynh dạy ta thuật dịch dung được không?" Con người Hách Quang Quang đảo quanh, mong đợi nhìn Ngụy Triết mở miệng cầu xin.

Ngụy Triết nghe vậy bắt đầu dĩ cười một tiếng, sùng ái sờ sờ đầu Hách Quang Quang nói: "Đó là kỹ thuật độc môn, không truyền ra ngoài."

Mặt Hách Quang Quang nhất thời xụ xuống, nàng muốn học dịch dung, như thế mới không sợ bị Diệp Thao tìm được.

"Đừng nghĩ nhiều nữa, an tâm ở lại đây, muốn nhìn đồ vật của cô thì cứ nhìn, nhớ không hư hại là được, mấy ngày nay ta sẽ rất bận, không thể thường xuyên sang đây gặp ngươi, nếu có chuyện cứ việc phân phó quản gia truyền lời."

"Oh." Bởi vì không thể học được thuật dịch dung, Hách Quang Quang có chút như đưa đám, cúi đầu buồn bực một lát đột nhiên nhớ ra một chuyện, ngẩng đầu hỏi, "Nghĩa huynh, Vương tiểu thư đó bây giờ đang ở chỗ nào? Ta muốn đi gặp nàng ngay bây giờ."

Ngụy Triết mỉm cười bình tĩnh nhìn Hách Quang Quang trong chốc lát, ý vị sâu xa nói: "Chuyện này không cần vội, chờ ngươi thích ứng nơi này, vì huynh hết bận rộn sẽ dẫn ngươi đi gặp Vương tiểu thư."

"Được rồi." Hách Quang Quang không muốn làm phiền Ngụy Triết quá nhiều, tạm thời hấn không cho nàng thấy bỏ cạp nhà họ Vương nàng cũng ngại cường cầu, đành phải thôi.

Năng lực thích ứng của Hách Quang Quang cực tốt, loại người như nàng ở nơi nào cũng có thể rất dễ chịu, điều kiện tiên quyết là với điều kiện không bị người khác chèn ép.

Trong nhà kho còn có rất nhiều đồ năm đó mẹ nàng đã dùng qua, ví dụ như chăn gấm, khăn lụa, y phục, đàn, giấy và bút mực, lúc Hách Quang Quang nhàm chán sẽ tới nhà kho nhìn vật nhớ người, sau dứt khoát mang chăn và khăn trải giường đi giặt, phơi khô rồi lấy ra đắp.

Đắp chăn của mẫu thân, cầm giấy và bút mực của mẫu thân luyện chữ, trong phòng cũng bày mấy đồ năm đó mẫu thân đã dùng qua, sống trong cuộc sống có bóng dáng mẫu thân ở khắp nơi, Hách Quang Quang cảm giác rất an tâm, cảm giác thân thiết này đã lâu lại trở về.

Không có Diệp Thao áp bức, cũng không có người gọi nàng là "Hách di nương" nữa, người nơi này chỉ đối đãi nàng như nghĩa muội của Ngụy Triết, cung kính gọi nàng một tiếng tiểu thư, Hách Quang Quang cực kỳ hài lòng lần này, qua một thời gian dài bị áp bức, đột nhiên trở nên tự do, là ai cũng sẽ quý trọng.

Đàng hoàng không được hai ngày, Hách Quang Quang thật sự là buồn bực cực kỳ liên thông báo với quản gia, mang theo hai nha hoàn bản lĩnh cũng không tệ lắm ra cửa đi dạo, nơi này chính là kinh thành, trình độ phồn hoa tất nhiên không cần phải nói.

Ngụy Triết rất là hào phóng, cho Hách Quang Quang rất nhiều bạc, vì vậy đi dạo phố gặp phải cái gì chơi vui, ăn ngon Hách Quang Quang tùy ý có thể mua, dù sao sau lưng cũng có một người giúp một tay cầm đồ.

Đi dạo đến đầu đầy mồ hôi mệt mỏi thì liền đi đến một quán rượu dùng cơm trưa, trong quán rượu rất náo nhiệt, có một thuyết thư (người kể chuyện) đang văng nước miếng kể chuyện xưa, người nghe đều trầm trồ khen ngợi, lúc Hách Quang Quang đi vào vừa đứng đến kết thúc, không nghe được phần đặc sắc, tìm một chỗ ngồi rồi gọi món ăn liền nghe thuyết thư tiên sinh nói ngày mai sẽ kể chuyện về thiên kim Ngụy gia.

Nghe được câu này đôi đũa trong tay Hách Quang Quang lộc cộc một cái đánh rơi trên bàn, dưới ánh nhìn nghi ngờ soi mói của hai nha hoàn vội vàng nhặt chiếc đũa lên, liều mạng hòa hoãn tâm tình làm bộ điềm nhiên như không có việc gì.

Ngày mai kể chuyện mẫu thân, vô luận như thế nào nàng cũng muốn tới nghe một chút, thật ra thì nàng thành thật ở tại trong biệt viện không có chạy trốn như thế, một là sợ đúng như Ngụy Triết nói như vậy mất hấn che chở người của Diệp Thị Sơn Trang sẽ tóm nàng lại, thứ hai chính là muốn hiểu rõ hơn một chút về chuyện của mẫu thân, thân là con cái, nàng còn không biết nhiều bằng những người không quan hệ, vậy làm sao có thể cam tâm.

"Nơi này trang trí không tệ, món ăn mùi vị rất thơm, chắc hẳn ăn sẽ không tồi, ngày mai chúng ta lại tới." Hách Quang Quang tận lực giữ vẻ mặt bình thường mà nói với hai nha hoàn chết cũng không chịu ngồi xuống cùng với nàng cùng ăn.

Nha hoàn đều là nghe theo chủ tử sai khiến, chỉ cần Hách Quang Quang không chạy loạn sinh sự họ cũng sẽ không ngăn cản, vì vậy gật đầu.

Ngụy gia là nhà giàu trong kinh thành, Ngụy tướng ở trên quan trường lăn lộn mấy chục năm thế lực hiển nhiên là không nhỏ, chuyện Ngụy Triết nhận một nghĩa muội hơn nữa khá quan tâm nàng đã sớm truyền đến tai Ngụy tướng, mấy ngày tiếp theo đều có người bí mật quan sát gặt gao ngôn hành (lời nói và hành động) của Hách Quang Quang, tỉ mỉ ghi thành danh sách đưa tới trong tay Ngụy tướng.

Vì vậy ở thời điểm Hách Quang Quang không một chút phát giác, những chuyện có liên quan đến đã sớm bị Ngụy tướng nắm rõ.

Diệp Thị Sơn Trang.

Tà Trầm Châu trở lại, bởi vì Đông Phương Hữu xuất ngoại làm việc, trong thời gian ngắn có lẽ không về được, Diệp Thao không thể tay trái tay phải đều không ở bên người, vì vậy liền gọi Tà Trầm Châu đang bốn ba lao lực bên ngoài trở lại.

Lúc nghe chuyện Diệp Thao giận tím mặt sau khi biết Hách Quang Quang chạy trốn, Tà Trầm Châu vỗ tay cười to, khen Hách Quang Quang có can đảm, giận đến Diệp Thao thiếu chút nữa lại đánh hấn ra bên ngoài trang.

Sau khi Hách Quang Quang đi, Diệp Từ Thông ăn không ngon, mỗi ngày dù là luyện võ hay là học kiến thức, tiến độ cũng chậm một chút, sau khi bị Diệp Thao biết tất nhiên không tránh được bị giáo huấn.

Bị uất ức Diệp Từ Thông mỗi hồi đều trút giận lên Tiểu Bát ca Hách Quang Quang không có mang đi, sau mấy lần, Bát ca rõ ràng gầy đi rất nhiều, ánh

mất cũng u buồn, ngay cả Hách Quang Quang dạy nó nói lời nịnh nọt với hai cha con nhà họ Diệp cũng không hơi sức nói.

Ngày hôm đó, Tà Trầm Châu đến thư phòng bẩm báo công sự với Diệp Thao, nói chuyện quan trọng gần một canh, lúc đứng dậy muốn rời đi thấy Diệp Thao mặt mày vẻ ni tâm, dưới hai là quầng thâm mắt đen thui, trong mắt hiện lên tia máu rõ ràng, rõ ràng cho thấy dấu hiệu mấy ngày ngủ không ngon.

Ngừng lại, Tà Trầm Châu mấp máy môi, nhin không được, đột nhiên mở miệng nói: "Từ khi Hách. . . . cô nương rời đi có phải người không được ngủ ngon hay không?"

Nói tới cái đề tài này, sắc mặt vốn không phải rất tốt của Diệp Thao trở nên ủ dột, tùy ý gật đầu một cái.

Nghe vậy, Tà Trầm Châu cười một tiếng, ánh mắt quét qua tia máu trong mắt và quầng thâm dưới mắt của Diệp Thao, không sợ chết nói: "Người có nghĩ tới hay không, nếu một người đàn ông hoàn toàn không quan tâm tới một người nữ nhân, có thể ở sau khi nàng rời khỏi mắt ăn mất ngủ, cả người u ám kinh khủng đến mức người gặp người sợ, quý gặp quý buồn sao?"

Không biết Tà Trầm Châu là đang quan tâm hắn, hay là thuần túy hà hê, Diệp Thao trực tiếp đáp lại hắn bằng một nghiền mực bay qua.

Tà Trầm Châu lạnh tay lệ mắt nhanh chóng tiếp được lại nhẹ nhàng ném trở về, nếu hắn dám không tiếp nghiền mực đất giá khiến nó bị ném sút dù chỉ một góc, khó có thể chắc chắn Diệp Thao tâm tình không tốt sẽ không kiểm soát lấy bực của hắn!

Nói xong lời phải nói, không dám ở lại lâu, Tà Trầm Châu vội vàng ra khỏi thư phòng.

Khi bên trong nhà chỉ còn lại một mình Diệp Thao, không khí bên trong thư phòng nhất thời trầm muộn xuống, Diệp Thao thả lại nghiền mực hoàn hảo không sút mẻ lên thư án, cau mày nhìn chằm chằm nghiền mực không nhúc nhích, suy nghĩ không biết chạy đến nơi nào.

Quả thật, Hách Quang Quang chạy trốn làm hắn tức giận, nhưng trong khoảng thời gian này vẫn quấy nhiễu hắn chẳng lẽ liền chỉ là tức giận sao? Còn nữa, đến tột cùng là hắn tức giận cái gì? Là giận Hách Quang Quang dám khiêu chiến tôn nghiêm của hắn mà chạy trốn, hay là nợ nần "có mắt không trông"?

Cho tới bây giờ Diệp Thao đối với năng lực và sức quyến rũ của mình đều rất tự tin, thế nhưng mấy thứ làm hắn cho kiêu ngạo gì đó ở trước mặt Hách Quang Quang đột nhiên liền không có tác dụng rồi, nếu không phải mỗi ngày soi vào gương thấy hình ảnh vẫn là chính mình là một loại không hai, hắn đều muốn hoài nghi có phải mình đã biến thành xấu xí hay không, nếu không làm sao Hách Quang Quang d'đ/l;q'd trừ lần đầu tiên nhìn thấy hắn toát ra bộ dáng kinh ngạc ngu si, còn lại về sau vẫn luôn trốn? Thậm chí còn náo chạy trốn với hắn!

Nữ nhân kia không dịu dàng, không hiền huệ, học không giỏi, lớn lên lại không khuynh quốc khuynh thành, chỉ biết làm người khác tức giận còn làm mấy chuyện ngu ngốc, kể từ lúc quyết định nạp nàng làm thiếp hắn liền đã xem nàng trở thành trách nhiệm, trở thành người của mình, đồ ăn đồ dùng loại nào không phải là hết sức tinh xảo? Đến cả nha hoàn hắn đều cho nàng đến ba người, nếu không phải nàng rõ ràng ra vẻ bộ dáng không thích nha hoàn phục vụ, cho thêm nàng tới ba mươi đều không phải là vấn đề.

Lúc trị thương bởi vì nhìn thân thể trong sạch của nàng, nhất thời quyết định cho nàng câu trả lời thỏa đáng, ai ngờ quyết định nếu đổi thành nữ nhân khác sẽ cảm động đến rơi nước mắt thụ sủng nhược kinh này ở trong mắt Hách Quang Quang so với lũ lụt thú dữ đều muốn kinh khủng hơn, hắn thừa nhận chính sự bài xích rõ ràng này làm hắn vốn là cảm thấy có thu hay không cũng không quan trọng lắm lập tức thay đổi chủ ý, quyết định nhất định không phải nàng là không được! Không có nam nhân nào nguyện ý bị nữ nhân bài xích khinh bỉ như vậy, điều này sẽ khơi lên tính hiếu chiến của bọn họ.

Vì vậy, hắn dùng thủ đoạn mang Hách Quang Quang về Sơn Trang, lại không để ý đến ý nguyện của nàng mạnh mẽ gán cho nàng thân phận thi thiếp, cả Sơn Trang đều đã biết Hách Quang Quang là thi thiếp của hắn, đây không phải là nàng phản đối bài xích là có thể thay đổi được đâu.

Thật ra thì phương pháp thu phục một nữ nhân hữu hiệu và nhanh chóng nhất là trực tiếp cưỡng bức nàng! Hắn cũng có nghĩ tới, chỉ là đêm đó đang lúc giận đến suýt chút biến Hách Quang Quang thành nữ nhân của mình, tên đã lấp vào cung, hắn chợt bỏ đi cái ý niệm này.

Mạnh mẽ dẫn Hách Quang Quang muốn rời khỏi vào Sơn Trang, hạn chế sự tự do của nàng đã không phải là hành vi quân tử, nếu ở ngoài sáng biết nàng không tình nguyện còn muốn chiếm tiện nghi của nàng, vậy mình cùng súc sinh lại có cái gì khác biệt? Truyền đi với danh tiếng bị hư hỏng, hắn đường đường một đứng đầu trang còn không đến mức phải dựa vào mẹ nó "cưỡng bức" tới thu phục một nữ nhân.

Buông tha nàng là muốn cho nàng thời gian thích ứng Sơn Trang, thích ứng hắn, cũng thích ứng thân phận mới của nàng, tự cho là đã hết sức dung túng nàng, chỉ cần nàng không chạy trốn, ở bên trong sơn trang tùy tiện muốn đi nơi nào thì đi nơi đó, cùng một đồng ma ma nha đầu nói hưu nói vượn hắn cũng không quản; nàng không biết chữ, hắn trong lúc bận rộn còn bớt chút thời gian tới tự mình dạy nàng; rất ghét con Bát ca riu rít kia, cũng không thích lúc nó nhìn thấy hắn nói lời nịnh nọt, chỉ là bởi vì nàng thích liền không có ném nó ra.

Tóm lại đủ loại hắn đều nhân nhượng Hách Quang Quang, mấy lần bị nàng khơi lên lửa giận cũng không có chân chính tính toán với nàng, đổi thành người khác sớm đã không có kết quả tốt rồi! Đối với cái nữ nhân vĩnh viễn không biết nhớ lâu là cái gì, hơn nữa cũng không biết trời cao đất rộng này, tính tình của hắn sẽ trở nên cực kém, ngược lại nhẫn nại và năng lực tự khống chế của hắn lại càng tăng trưởng, hiện tượng rất mâu thuẫn, mâu thuẫn giống như tâm tình của hắn.

Lẽ ra nên kính nhi viễn chi với những nữ nhân luôn khiến hắn giận đến gân xanh nổi lên như Hách Quang Quang mới đúng, nhưng không biết tại sao, hàng ngày hắn không có việc gì sẽ nghĩ đi quản lý nàng, dọa một nàng chút, mặc dù thường xuyên bị lời nói của nàng kích đến nổi tức giận vô cùng, nhưng những ngày đó tinh thần của hắn sẽ cực kỳ tốt, chẳng lẽ thật là giống như Hạ lão đầu nói, thường xuyên bị chọc tức như vậy sẽ có lợi cho cả người khỏe mạnh?

Hắn thừa nhận có lúc đối với nàng quá mức nghiêm nghị bá đạo, đó cũng là chuyện dĩ nhiên. Hách Quang Quang mắng hắn, đánh hắn chẳng lẽ hắn không thể tức giận? Nàng đến gần nam nhân khác chẳng lẽ không thể tức giận? Thử hỏi xem có nam nhân nào cảm thấy hạnh phúc khi thấy nữ nhân của mình thân cận cùng nam nhân khác không? Hơn nữa mục đích của người nam nhân kia rõ ràng còn không đơn thuần, hai ngày này hắn trông chừng Hách Quang Quang gắt gao cũng là có chút bất đắc dĩ, nhưng chẳng lẽ muốn hắn trơ mắt nhìn nàng ngốc nghếch hồ đồ bị Ngụy Triết mang đi? Nhà Tể Tướng ở kinh thành chỉ sợ còn khùng bố hơn nhiều so với Diệp Thị Sơn Trang, với tính tình ngây thơ lại ngu xuẩn của nàng, đến Ngụy gia không bị mấy nữ nhân ở đó găm đến nổi ngay cả xương đều không còn mới là lạ!

"Thật là không thể nuôi sói mất trắng! Bắt người cũng là vì muốn tốt cho người, cái thiên kim Vương gia đó một ngày không tìm được tung tích của người liền một ngày không yên lòng, chỉ có đợi tại Diệp Thị Sơn Trang mới có thể bảo vệ người an toàn." Diệp Thao càng nghĩ càng giận, đứng lên trong thư phòng bắt đầu đi tới đi lui, hắn chưa từng để ý đến nữ nhân nào, Hách Quang Quang này quả thực là to gan lớn mật, lòng lang dạ sói, nuôi sủng vật còn hiểu được biết ơn, d'đ/l ;q'd nàng thì tốt rồi, hắn coi nàng như thiên kim tiểu thư mà hầu hạ, còn che chở cái mạng nhỏ của nàng, kết quả nàng không cảm ơn không biết đủ thì thôi, còn coi hắn thành lũ lụt thú dữ mà ân núp, thậm chí dám cùng nam nhân khác "chạy" nữa!

Ngụy Triết phong nhã hào hoa, văn tài vũ lược không phải là người bình thường có thể bằng, nhất là hắn còn có gương mặt tuấn tú có thể hấp dẫn nữ nhân.

Diệp Thao chỉ cảm thấy một cổ cảm giác khác thường trong nháy mắt lan ra khắp toàn thân, làm hắn không thể được đợi được nữa, hướng bên ngoài gọi: "Lang Tinh vào đi!"

Lang Tinh lập tức đi vào, hướng Diệp Thao ôm quyền.

"Mau đi Kinh Thành tìm Hữu Hộ Pháp trở về." Diệp Thao xanh mặt trầm giọng ra lệnh.

"Vâng" khẽ kinh ngạc, Lang Tinh xoay người nhanh chóng ra khỏi thư phòng.

Diệp Thao đứng ở bên trong thư phòng nhìn án thư phương hướng khẽ neho lại mắt, rất nhanh tay nắm thành nắm đấm thì thầm: "Lần này không cần người khác, ta tự mình đưa người cái người ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng sói mất trắng này mang về!"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Kinh thành

Editor: Kinh Thuế

Hách Quang Quang lại đi từ lâu đó, để tiện cho việc dễ dàng lắng nghe nên đặc biệt đến sớm để chiếm chỗ tốt, nghĩ đến hôm nay có thể biết rõ chuyện của mẫu thân, đêm hôm trước nàng kích động đến không ngủ được.

"Hôm nay nội dung kể chuyện có liên quan đến Ngụy đại tiểu thư, thật là ly kỳ, không tới nghe sao được." Nam nhân tầm bốn mươi tuổi ngồi bàn Bát Tiên cách Hách Quang Quang không xa vừa ngồi xuống vừa cảm khái với bạn hữu.

"Đúng là, nghĩ tới hai mươi năm qua không có một tiên sinh kể chuyện nào dám kể về chuyện Ngụy gia, đã có người không sợ chết muốn nói, đương nhiên chúng ta cũng muốn tới nghe một chút." Một nam nhân trung niên trên mặt mang chút tò mò trả lời.

Không chỉ hai nam nhân này, mấy người lần lượt vào sau cũng có người nhỏ giọng nói những lời tương tự, Hách Quang Quang nghe được thấy rất buồn bực, chẳng lẽ chuyện thiên kim Ngụy gia không được phép tùy tiện bàn luận sao? Vậy hôm nay. . .

Trong lòng đột nhiên nổi lên một cảm giác khó hiểu, Hách Quang Quang nhăn mày đứng lên, muốn đi.

"Tiểu thư?" Hai nha hoàn theo Hách Quang Quang ra ngoài thấy thế tò mò hỏi.

Kích động qua đi, Hách Quang Quang lắc đầu một lần nữa ngồi trở lại, quyết định không để ý tới ý niệm vừa thoáng qua trong đầu, nếu chuyện thiên kim Ngụy gia không được tùy ý nói loạn vậy nàng càng muốn nghe cho bằng được. Đi qua nơi này không còn tiệm như vậy nữa, đối với nàng mà nói, không có gì quan trọng bằng chuyện cũ của mẫu thân.

Không lâu sau, lão tiên sinh kể chuyện gạt gù đắc ý đi đến, đứng trước đài vừa uống nước nhuận giọng vừa chuẩn bị công việc kể chuyện.

Điểm tâm đã đặt trên bàn Hách Quang Quang, vừa động đũa liền thấy một người quen đi đến, người nọ không ai khác, chính là Tô Văn Ngộ giúp nàng chạy khỏi Diệp thị sơn trang.

Tô Văn Ngộ nhìn thấy Hách Quang Quang lộ vẻ mặt ngạc nhiên, xoay người nói nhỏ mấy câu với mấy tên công tử huynh đệ đi cùng sau đó một mình đi tới không chút khách khí ngồi xuống vị trí đối diện Hách Quang Quang, cười hóm hờ nói: "Thật trùng hợp, không ngờ có thể gặp người trong này."

“Đúng vậy, xem ra kinh thành cũng không lớn lắm, ở trong này cũng có thể gặp phải Tô tiểu đệ.” Hách Quang Quang cười một tiếng, cảm thán vận số bản thân.

Mà hai nha hoàn thấy Tô Văn Ngộ đột nhiên xuất hiện cũng âm thầm đề phòng đứng lên, nằng không vui liếc mắt một cái cảnh cáo.

“Tô tiểu đệ.” Ba chữ làm ý cười khoe miệng Tô Văn Ngộ không nhịn được kém đi, trừng mắt nhìn đột nhiên nghĩ đến cái gì, nhìn Hách Quang Quang nhướn mày sung sướng khi người gặp họa nói: “Thực nghĩ rằng đến kinh thành thì không cần lo gì nữa sao? Không ngờ còn dám chạy loạn, không sợ ca ca ta đuổi theo bắt ‘tiểu tẩu tử’ ngươi trở về!”

“Không được gọi ta là tiểu tẩu tử!” Hách Quang Quang hiển nhiên không nắm được trọng điểm.

“Trừ phi ngươi không gọi ta Tô tiểu đệ!” Tô Văn Ngộ đứng lúc cò kè mặc cả.

Trừng mắt nhìn Tô Văn Ngộ cầm đĩa ăn đồ trên bàn của nàng, Hách Quang Quang thỏa hiệp: “Tốt, ta không gọi ngươi Tô tiểu đệ.”

“Như vậy mới đúng.” Tô Văn Ngộ ăn hai miếng cá hấp, lại uống một ngụm Thiết Quan Âm, chỉ vào bàn đồ ăn nói với Hách Quang Quang: “Mau ăn đi, đừng khách khí.”

Nghe vậy, Hách Quang Quang cũng không biết làm thế nào để tức giận, từ trước đến nay đã quen đối với Tô Văn Ngộ mặt dày không có cách, có điều Tô Văn Ngộ như vậy, Hách Quang Quang bằng lòng ở chung, cũng cầm lấy đĩa ăn.

Lão tiên sinh chuẩn bị kể chuyện, sờ sờ râu cá trê bắt đầu đứng lên nói: “Hôm nay sẽ kể về thiên kim Ngụy gia, nói đến thiên kim nhà Ngụy gia chắc hẳn các vị nhân sĩ trung niên đều đã nghe nói về nàng, đây tuyệt đối chính là mỹ nhân, phong tư mỹ mạo cho đến nay cũng chưa ai bằng.”

Phần nửa lực chú ý của Hách Quang Quang bị hấp dẫn, động tác dùng bữa chậm lại nghiêm túc lắng nghe.

Tiên sinh kể chuyện quá khoa trương, trong tửu lâu thỉnh thoảng có những người trẻ không tin, hét lên: “Thật sự đẹp như vậy? Ta đến kinh thành gần hai tháng cũng chưa từng nghe qua quý danh thiên kim Ngụy gia, lão nói nàng đẹp thì sẽ đẹp sao? Sợ là bộ dáng của nàng không bằng nửa phần hoa khôi Quỳnh Hương viện đi ha ha.”

Tiên sinh kể chuyện bị nghi ngờ liền mất hứng, trừng mắt thổi râu: “Lúc quý danh thiên kim Ngụy gia lan xa sợ là ngươi vẫn còn nằm trong lòng mẹ bú sữa! Các vị ngồi đây có ai may mắn được nhìn thấy qua bộ dáng Ngụy tiểu thư xin làm chứng hộ, xem lời lão nói có khoa trương hay không!”

“Tiểu bối nông cạn, chính mình kiến thức thiên cận cũng đừng làm mất mặt nam nhân, đi đi.”

“Dám lấy nữ nhân loại địa phương ấy so với thiên kim Ngụy gia, tiểu tử chán sống hử?”

“Loại người ở địa phương đó cho dù đi rửa chân cho Ngụy đại tiểu thư cũng không xứng!”

“.....”

Vài người trung niên năm đó may mắn nghe qua hoặc đã gặp được Ngụy đại tiểu thư đều tức giận đùng đùng với tên nam tử trẻ tuổi kia, nam tử trẻ tuổi thấy không ổn, đều bất chấp chưa ăn đồ ăn cũng chạy trốn.

“Người trẻ không hiểu đã đi, chúng ta tiếp tục nói chuyện về Ngụy đại tiểu thư.” Tiên sinh kể chuyện phần nửa đã nguôi giận, một tay cầm chiếc tửu một tay vuốt râu cá trê tiếp tục rung đùi đắc ý kể chuyện: “Ngụy đại tiểu thư không chỉ diện mạo xinh đẹp, kỹ nghệ cũng xuất chúng, đối nhân xử thế cũng tốt, trên dưới Ngụy gia đều muốn đặt nàng trong lòng bàn tay mà chiều chuộng...”

Hách Quang Quang bất giác đặt đĩa xuống, bắt đầu nghiêm túc nghe, theo nội dung tiên sinh kể, nàng dần dần hiểu được năm đó mẫu thân rất được mọi người Ngụy gia yêu quý, năm đó Ngụy tướng có năm con trai, con gái lại chỉ có một, mỗi con trai đều người người tranh đua hơn thua, mà con gái nhân phẩm cùng học thức lại hàng đầu, mặc dù tiếc hận ưu tú của con gái không thể phân chia một ít cho con trai nhưng đối với con gái từ nhỏ đã nổi danh nhờ mỹ mạo này vẫn là cực kỳ sủng ái, sủng ái này cao hơn nhiều so với đám nam nhi không tiền đồ.

Ngụy gia là Tả tướng, thân phận dưới một người trên vạn người, nên con gái người cũng thường xuyên lộ diện tham dự các hội họp ở kinh thành, cứ như vậy, Ngụy đại tiểu thư tuy tuổi nhỏ nhưng mỹ mạo xuất chúng đã được phần lớn nhân sĩ kinh thành ca tụng, khi nàng cập kê thì số lượng người mai mối đến Ngụy gia nhiều không đếm xuể, ngay cả tiên hoàng cũng nhìn trúng nói toàn bộ hậu cung ba ngàn cũng không bằng một Ngụy đại tiểu thư, tiếc rằng tuổi đã già, có tâm mà thân thể không được, có lòng mà không đủ lực, lại nghĩ nữ tử mỹ mạo như vậy được lợi cho người khác, vì thế liền có ý niệm gả cho thái tử trong đầu.

Năm đó thái tử vừa qua hai mươi, mặc dù diện mạo tốt nhưng tham luyện mỹ sắc, tuổi còn trẻ mà Đông cung mỹ nhân đã vô số, năng lực ý chí cũng bình thường, cho dù nữ nhi có thể lên làm Thái Tử Phi, sau khi tiên hoàng qua đời thậm chí có thể lên làm mẫu nghi thiên hạ nhưng Ngụy tướng sủng ái nữ nhi vẫn không nỡ đưa nàng vào cung, mỗi lần bị mời vào cung chỉ cần tiên hoàng thoáng đề cập ý nghĩ này, đều bị Ngụy tướng bốn lạng đẩy ngàn cân lửa gạt cho qua.

Việc này không chỉ có trường bối Ngụy gia không đồng ý, chính Ngụy đại tiểu thư cũng không đồng ý, nàng đã gặp qua thái tử vài lần, rất không thích kiểu trượng phu như vậy, nàng được mọi người vây quanh hơn mười năm, tự thấy bản thân có tài năng cùng mỹ mạo, cảm thấy không phải anh hùng không xứng với nàng, hơn nữa anh hùng cũng phải có tài năng mới được.

Biết vị hôn phu lý tưởng của nữ nhi là người như thế nào, Ngụy tướng lắc đầu liên tục chề nằng ngốc, lấy gia thế của nằng cho dù không tiến cung cũng sẽ gả cho nhà danh môn thế gia khác, càng là nam nhân có thân phận càng sẽ không chỉ có một nữ nhân, muốn hậu trạch của nam nhân vắng lặng là không bao giờ.

Ngụy đại tiểu thư tâm cao khí ngạo sao có thể chấp nhận nam nhân của mình còn muốn cưới nữ nhân khác, đó chính là làm nhục nằng, trong kinh nhiều nam tử như vậy nằng không để vào mắt, cảm thấy nam nhân nghèo chút cũng không sao, bộ dáng không anh tuấn tiêu sái cũng được, chỉ cần có tuyệt kỹ trong người có thể bảo vệ nằng an toàn hơn nữa chỉ cần chịu mình nằng là được.

Đối với Ngụy đại tiểu thư ôm ảo tưởng, người trong nhà đều lấy thái độ vui đùa đối đãi, mấy vị huynh trưởng và chị dâu còn nói nằng si tâm vọng tưởng, hoặc là nói đầu nằng hồng rồi, các công tử danh môn đều chường mắt cẩn thận cuối cùng lấy phải tên trộm hoặc khát cái!

Ai ngờ, Ngụy đại tiểu thư không để bất kỳ người đàn ông nào vào mắt cũng có ngày động tâm, nằng ưu ái không phải danh môn quý tộc, mà chính là người làm bộ khoái trong kinh thành đầu đầu “siêu thần trộm”, sở dĩ có xung hô như vậy là vì tên trộm này không giống những kẻ khác mỗi lần trộm đều vô cùng điêu võ giương oai để lại trên địa bàn của người ta ba chữ vô cùng to “siêu thần trộm”.

Nghe đến chỗ này, hai mắt Hách Quang Quang sáng lên, hai tay kích động nắm chặt, nằng biết “siêu thần trộm” kia chắc chắn là cha nằng!

Vẫn nghe theo nội dung tiên sinh kể chuyện hoặc kinh hỷ hoặc lo lắng hoặc kích động Hách Quang Quang hoàn toàn không biết lúc nằng lộ cảm xúc ra ngoài cũng có người đồng thời quan sát về mặt nằng, lúc này người nọ đang ngồi ở lầu hai trong phòng đối diện nằng, cửa đóng kín, người nọ đâm một lỗ nhỏ trên giấy cửa sổ, bởi vậy Hách Quang Quang rất khó phát hiện dị thường.

Đang nghe đến chỗ kích động xem cha và mẹ quen nhau như thế nào yêu nhau ra sao thì tiên sinh kể chuyện đột nhiên ngừng lại, nói một câu làm nằng rất muốn cho lão một quyền: “Muốn biết hồi sau của chuyện, xin đợi lần sau phân giải.”

“Tức là sao? Lão tiên sinh không thể một lần nói hết chuyện xưa, làm vậy sao có thể hấp dẫn được khách đến từ lâu nữa chứ phải không?” Tô Văn Ngộ đã ăn no tám phần rõ ràng còn chưa nghe đủ, vừa tức lại vừa cảm thất thức ăn không ngon, Hách Quang Quang buồn cười lắc đầu.

“Lão già thói tha này, thật muốn túm lão lại đánh một trận, xem lão còn dám câu khách như vậy nữa không?” Hách Quang Quang trừng mắt nhìn lão tiên sinh kể chuyện đang thu dọn đồ đạc rời khỏi, hận không thể đục từng lỗ thùng trên người của lão.

“Này, chuyện thiên kim Ngụy gia có quan hệ gì với ngươi, mỗi lần sự tình liên quan đến nằng ngươi đều phản ứng bất thường như vậy?” Tô Văn Ngộ tò mò nói, lần trước khi ở Diệp thị son trang lúc nằng nhìn thấy bức tranh của Ngụy đại tiểu thư phản ứng cũng thật quái dị.

Hách Quang Quang nghe vậy trong lòng đánh đập một cái, lập tức thu hồi lửa giận, thu lại cảm xúc phập phồng giống một người không chút liên quan cười nói: “Tò mò không được sao? Rất ít khi đến từ lâu nghe kể chuyện, ngẫu nhiên nghe được một lần còn không nói xong đương nhiên khiến ta tức giận.”

Tô Văn Ngộ đối với việc này không có hứng thú, liền bỏ qua đề tài này, ăn no uống đủ vuốt vuốt cái bụng phình lên vừa lòng thở dài, vừa thu hồi tâm tư chuẩn bị rời khỏi bữa cơm của Hách Quang Quang, con mắt chuyển vòng vo, đùa dai cười: “Nói cho ngươi biết một bí mật, hôm qua Đông Phương huynh bị khẩn cấp triệu về quản lý sự vụ bên trong trang, từ trong miệng hắn biết được ca ca ta không cho hắn tìm ngươi nữa.”

Muốn người tìm nằng trở về, đây là chuyện tốt, Hách Quang Quang nghe vậy hai mắt tỏa sáng, phi thường kích động, vừa định vỗ tay hoan hô, Tô Văn Ngộ nói tiếp một câu nhất thời dọa nằng cả kinh hồn bay một nửa.

“Bởi vì ca ca ta muốn tự mình đến kinh thành bắt ngươi trở về!”

Chân tướng trong lời nói của Tô Văn Ngộ làm Hách Quang Quang bất an rất nhiều, nằng còn chưa có tiêu dao bao lâu mà Diệp biến thái sắp đến đây, như vậy là nam nhân không chấp nhận được tôn nghiêm bị khiêu khích tự mình đến bắt nằng, có thể nghĩ được hắn tức giận nhiều thế nào, nếu thật bị hắn bắt được, sợ là mặt trời mọc ngày mai nằng cũng không thể nhìn thấy nữa!

“Tiểu thư, sao người có thể trêu chọc tới đại nhân vật như trang chủ Diệp thị son trang?” Một trng hai nha hoàn nhìn Hách Quang Quang buồn bực vội vã trở về hỏi.

Hách Quang Quang vui đầu đi đường, tâm tình thực sự kích động tức giận nói: “Ta mới không trêu chọc tới đại biến thái kia, là hắn tự quẫn quýt ta không tha.”

Hai nha hoàn nghe vậy sững sốt, liếc nhau, đều không biết làm sao lắc đầu, không hỏi nhiều nữa, đều bước nhanh hơn theo sát Hách Quang Quang lòng như lửa đốt trở về biệt viện.

Sau khi trở về Hách Quang Quang đi tìm quản gia, muốn hắn đi tìm Ngụy Triết để nhắn tin, xem buổi tối Ngụy Triết có thể bớt chút thời gian rảnh tới đây một chút.

Tin tức Diệp Thao sắp đến làm bao tâm tình tốt đẹp của Hách Quang Quang mất sạch, ngay cả tâm tình hiếu kì muốn hiểu được chút chuyện cũ của cha mẹ buổi trưa cũng cảm thấy nhạt đi phân nửa, Diệp Thao với nằng giống như côn trùng có hại đuổi không chạy đánh không chết, nằng có chạy thế nào hắn liền đuổi theo như thế, quả thực là giống như đời trước thiếu nợ hắn vậy.

Vượt qua một buổi chiều vô cùng gian nan, khi hoàng hôn xuống Hách Quang Quang không đợi được Ngụy Triết đến mà là một lão nhân chừng hơn sáu mươi tuổi.

Lão nhân đầu tóc hoa râm, tay cầm một quả trượng xanh lục, bước đi vững vàng, thất lưng còn thẳng làm người ta cảm thấy quả trượng kia chỉ là đồ vật trang trí.

Người này hai mắt tinh thuần, dấu vết thời gian lưu lại trên mặt không rõ, có thể nhìn ra được người này lúc trẻ tuyệt đối là người phong lưu tuấn mỹ, nhìn kỹ sẽ phát hiện trên mặt Ngụy Triết cùng lão nhân này có mấy phần tương tự.

Có thể vào nơi này mà không bị ngăn trở, mặc dù đã già nhưng khí thế không giảm, nhân vật như thế đến tột cùng là người nào trong lòng Hách Quang Quang đã có đáp án.

Hoi cảm thấy kinh ngạc, đoán được người tới là ai khiến lòng Hách Quang Quang dâng lên một tâm tình khó hiểu nho nhỏ, nhưng rất nhanh nhẹn đã không chê được.

Trong viện, hạ nhân nhìn thấy lão nhân gia đều nom nớp lo sợ đứng lên muốn cúi người hành lễ, kết quả vừa đi tới nửa liền bị lão nhân gia khoát tay, mọi người hiểu ý, cúi đầu vội vàng lui ra, lưu lại không gian cho lão và Hách Quang Quang.

Quét mắt nhìn thần sắc không mặn không nhạt của Hách Quang Quang, lão nhân gia bình ổn nên bước đi tới chỉ phương hướng căn phòng: “Đi vào trong phòng nói chuyện.”

Đây tuyệt đối là lão nhân bảo thủ khó ở chung! Hách Quang Quang một bên thầm oán một bên đi theo sau lão vào phòng.

Bên trong phòng lão nhân ngồi xuống ghế chủ tọa, trong tay vẫn nắm quả trượng, hai mắt khôn khéo lại không mất nội liễm đảo qua đảnh giá cao thấp Hách Quang Quang, sau đó quen thuộc mở giọng uy nghiêm không cho phép cự tuyệt lạnh giọng hỏi: “Người từ đâu đến, cha mẹ là ai?”

Loại giọng điệu cao cao tại thượng như nhìn từ trên xuống với tất cả mọi người làm Hách Quang Quang bất mãn, trong lòng lặng lẽ to TA R một chút quân quyết cũng biến mất, Hách Quang Quang khẽ cau mày, đỉnh đầu ngồi xuống ghế trống bên cạnh, tựa lưng vào ghế khoanh hai tay trước ngực, nhìn về lão nhân bởi vì động tác của nàng mà không vui hếch cằm lên, vô lại hỏi ngược lại: “Lão gia từ ngài đây là ai, sao lại hỏi cha mẹ vẫn bối làm gì?”

“Láo xược! Đây là thái độ nên có của người với trưởng bối sao?” Âm thanh lão gia từ chất vấn trầm thấp hàm chứa không vui, trong mắt nhìn về Hách Quang Quang có ý khiển trách.

Hách Quang Quang nháy mắt mấy cái, nghi hoặc khó hiểu nhìn lão nhân tức giận chỉ thiếu dựng thẳng chòm râu lên trời: “Văn bối cũng không biết ngài là người phương nào, sao lại kể chuyện cha mẹ ta ra chứ? Cha thường dặn văn bối không được để lộ ra chuyện trong nhà với người lạ, ai biết bọn họ có tâm tư gì? Hơn nữa với người vênh mặt hást hàm ra lệnh hoặc người không có ý tốt càng phải đề phòng.”

“Khá khen cho tiểu nha đầu nhanh mồm nhanh miệng, cãi lại lợi hại như vậy, chẳng lẽ lại không đoán ra ta là ai sao?” lão gia tử đứng lên ánh mắt càng thêm sắc bén.

Hách Quang Quang một chút cũng không bị ánh mắt đối phương dọa sợ, đối với loại ánh mắt này nàng sớm đã được Diệp Thao rèn luyện, có thể mặt không đổi sắc thần nhiên khiêu chiến nhìn lại.

Nhìn lão nhân vô cùng nghiêm túc, Hách Quang Quang mỉm cười, nhíu mày nói: “Nếu văn bối đoán không sai, ngài hẳn là ông nội của nghĩa huynh?”

“Hừ, tiểu nha đầu không hiểu quy củ, cha người đúng là xuất thân trộm cắp, dạy dỗ ra đứa nhỏ vô lễ với bề trên như vậy!” Ấn tượng đầu tiên của Ngụy tướng với Hách Quang Quang là vô cùng không hài lòng.

Thấy lão nhân không phản đối, quả nhiên là nàng đoán đúng, người trước mắt chính là ông nội Ngụy Triết đồng thời cũng là ông ngoại của nàng!

Bên ngoại trừ Ngụy Triết ra còn lại là lão thân nhân ngay trước mắt này, nhưng Hách Quang Quang lại khó có loại tình cảm vui mừng xúc động cho được, bởi vì trong lời nói lão nhân này không chỉ khinh thường nàng mà còn kéo theo khinh thường cả Hách đại lang!

Hách Quang Quang sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn cao giọng trả lời: “Cho dù trộm cắp cũng là cha ta, cho dù ngài là ông nội nghĩa huynh hay là Tả tướng đương triều cũng không thể tùy ý nói về cha ta thất lễ như vậy.”

Ngụy tướng cười nhạo: “Ta vì sao khôn thể nói cha người sai? Cho dù lúc này hẳn ở đây, chỉ cần ta nói một câu hẳn cũng lập tức phải quỳ xuống cho ta.”

Biết Ngụy tướng cũng không phải nói mạnh miệng, thân làm cha vợ muốn con rể quỳ xuống, con rể “thẹn trong lòng” quỳ xuống cũng không dám oán trách gì, Hách Quang Quang không thể bênh vực, nhưng trong lòng khó chịu, bên nghiêng đầu sang chỗ khác không thèm quan tâm lão già khó ở chung này nữa.

“Trả lời ta, cha mẹ người là ai, bây giờ đang ở đâu!” Ngụy tướng cau mày tiếp tục chất vấn.

“Cha ta tên là Hách đại lang, mẹ ta gọi Hách đại nương, năm ta năm tuổi mẫu thân bệnh qua đời, cha ta nửa năm trước cũng đi rồi.” Ngữ khí Hách Quang Quang mang theo chua xót, lão đầu này chẳng lẽ không điều tra xem cha mẹ nàng ra sao? Còn có tình hỏi lại, đây không phải cố tình sát muối vào miệng vết thương của nàng sao?

“Mẹ người đã qua đời? Mắt như thế nào?! Ngụy tướng cao cao tại thượng nghe vậy biến sắc mặt, đứng lên dồn dập truy vấn.

Hách Quang Quang kinh ngạc nhìn qua, mới nhìn qua đã thấy lão nhân giờ đã cảm xúc hỗn loạn, nàng tưởng rằng lão nhân gia thần thông quảng đại đã điều tra toàn bộ thân thể của nàng rõ ràng rồi chứ?

“Sau khi mẫu thân sinh ta thân thể vẫn không khá hơn, giống như trong lòng có tâm sự tích tụ, mơ hồ nhớ rõ đại phu năm đó khám và chữa bệnh cho mẫu thân có nói thân thể mẫu thân không tốt trong lòng lại có tâm sự cứ như vậy sẽ sớm ra đi.” Hách Quang Quang cúi đầu buồn bã đáp, trong lúc nói chuyện tay siết chặt túi tiền di vật mẫu thân để lại.

Nghe vậy, tay Ngụy tướng cảm quả trứng nổi gân xanh, bởi vì tâm tình phạm phạm quá dữ mà thân thể phát run lên, nhắm mắt nói: “Cha ngươi chiếu cố mẹ ngươi như thế nào hả? Đúng là vô năng, để cho nàng sớm như vậy đã ra đi!”

Vốn Hách Quang Quang còn đang thương tâm nghe lời này biến thành lửa giận hết, nhảy dựng lên lớn tiếng phản bác: “Cha đối với mẹ cùng ta đều là tốt nhất! Mẫu thân mất so với ai khác cha đều khổ sở hơn, cho nên sau khi nuôi ta khôn lớn mới nhanh chóng đi đoàn tụ cùng mẫu thân như vậy. Trượng phu tốt như vậy trên thế gian này hiếm có được, mà cho dù cha đối với mẹ ta không tốt xin hỏi cùng Tả tướng đại nhân ngài có quan hệ gì chứ?”

Trong cuộc đời Hách Quang Quang người nàng kính trọng bội phục nhất chính là Hách đại lang, chỉ cần lời hắn nói nàng vẫn luôn tôn sùng như thánh chỉ, không thể chấp nhận được người khác đối với hắn có nửa điểm bất kính, lão nhân gia này vừa đến đã không cho nàng chút mặt mũi nào cũng không sao nhưng hết lần này đến lần khác nói cha nàng không phải, mặc kệ lão có thân phận gì chính là không được phê bình cha nàng!

“Hỗn xược! Nhiều lần bất kính với trưởng bối đúng là không thể dạy bảo, quả nhiên mẹ ngươi mất sớm không có người dạy ngươi làm người thế nào!” Từ trước đến nay Ngụy tướng dd/lqd! vẫn luôn được người kính ngưỡng nịnh bợ lại bị tiểu nha đầu bất kính, làm sao hắn chịu được, sản cảm thanh bóng loáng bị quả trứng gỗ thùng thùng vang dội.

“Cái khác ta mặc kệ, chỉ biết con gái mà để ‘người xa lạ’ liên tục khinh thị cha mẹ để giữ thân, nếu sợ hãi cường quyền liền tùy ý mặc cha mẹ bị nhục báng bởi họ mà không phản kháng mới không xứng là người!” Âm thanh Hách Quang Quang rống lên cũng không thể coi là nhỏ, một đôi mắt hạnh trừng xa, nắm chặt hai đấm bên người, mặt cười gằn không tìm ra dấu vết ngại ngùng nào, chỉ có đứng khí cổ chấp bảo vệ thân nhân cùng danh dự.

Ngụy tướng cũng hít sâu vài hơi, cuối cùng ổn định cảm xúc không làm gì Hách Quang Quang, đối với việc nàng che chở “Hách đại lang” mà bất kính với lão vẫn cảm thấy tương đối bất mãn, trừng mắt nhìn cặp mắt hạnh xinh đẹp bốc lửa kia của Hách Quang Quang lại thấy quen thuộc, cuối cùng hỏi: “Mẹ ngươi có nhắc với ngươi...nhắc tới chuyện nhà ngoại ngươi không?”

“Không có!” Hách Quang Quang lật mình một cái xem thường tức giận trả lời, vấn đề này lúc trước Diệp Thao cũng hỏi qua.

“Nghe nói ngoại biết phá trận? Cũng là cha ngoại dạy sao? Hắn còn dạy ngoại cái gì, trộm sao?” Ngụy tướng hỏi mấy câu đó giọng điệu đã bình tĩnh rất nhiều, làm người ta không nghe ra là hèn mọn hay cái khác.

Hách Quang Quang ngẩng cao đầu kiêu ngạo trả lời: “Cha dạy cho ta rất nhiều, dạy ta khinh công, dạy ta phá các loại trận pháp, còn dạy ta các loại đạo lý, trong đó có một điều là không được nói xấu thân nhân người khác, cho dù thân nhân người khác thực sự kém cỏi cũng không thể tùy ý nói lung tung, đây là một nội dung rèn luyện đạo đức hàng ngày.”

“Ba.” Một tiếng, Ngụy tướng vỗ thật mạnh xuống bàn, cả giận nói: “Cần quấy! Ngoại có biết ta là người nào không?”

“Ngài là quan, thảo dân là thường dân, ngài muốn chém muốn giết hay bóc lột thảo dân cũng không thể phản kháng duy chỉ có thể nói một chút mà thôi, về phần có câu nào không cần thận chọc giận ngài muốn giết ta diệt khẩu, thảo dân mặc dù không phục nhưng cũng không có đường sống phản kháng!” Sau khi nói xong Hách Quang Quang rất phối hợp co rúm người lại, mắt lộ hoảng sợ, xưng hô đều sửa lại, không biết là sợ hãi thực hay giả vờ sợ hãi để chọc giận lão nhân.

“Không thể nói lý!” Ngụy tướng dùng sức nhu nhu mi tâm, đối với Hách Quang Quang có phần vô lực, mặt mày u ám hỏi: “Mẹ ngươi là tài nữ, tính thông mọi thứ cầm kỳ thi họa, bản lãnh của mẹ ngươi ngoại học được bao nhiêu?”

“Cái gì cũng chưa học được.” Hách Quang Quang vô cùng thành thực trả lời làm Ngụy tướng giận đến tức khí lên suýt không thờ được.

“Ngoại là nói cái gì cũng không?” Ngụy tướng run run nắm chặt tay không thể tin được chỉ vào Hách Quang Quang.

“Cũng không thể nói vậy, thảo dân vẫn là biết một chút, đúng rồi, mấy ngày trước đây đã học tư thế cầm bút, cho nên không tính là cái gì cũng không biết.” Ánh mắt Hách Quang Quang trong suốt, giống như muốn chứng minh chính mình đều không phải không biết tý gì bằng lưng có chút kiêu ngạo trả lời.

“Ngoại.” Ngụy tướng nghe vậy không còn gì để nói, không nghĩ một chuyến tới đây xem nữa bị bức tử, không nghĩ lại tiếp tục bèn đứng dậy đi ra ngoài, toàn bộ lửa giận phát tiết hết qua quả trứng, tạo thành âm vang, lão gia tử hơn sáu mươi còn có khí lực như vậy, thân thể rõ ràng vẫn còn rất tốt.

Ngụy tướng đi rồi, không lâu sau Ngụy Triết cũng vội vàng chạy đến, nhìn thấy Hách Quang Quang liền hỏi: “Ông nội ta đã tới sao?”

“Ừm, đến đây chưa nói được mấy câu đã đi.” Hách Quang Quang buông tay tỏ vẻ không sao cả, lúc đầu đối với lão nhân kia nàng thật tức nhưng lúc này đã không còn, dù sao thái độ của nàng cũng không tốt, hai bên huề nhau.

“Nghe nói bọn muội hàn huyền có phần không thoải mái sao?” Khuôn mặt tuấn tú của Ngụy Triết có chút mệt mỏi lại hàm chứa lo lắng vô cùng.

“Bọn họ nói lung tung, Ngụy tướng đại nhân khoan dung độ lượng, là tể tướng chèo chống nghiệp lớn, mới không chấp nhặt với vô danh tiểu tốt như ta.” Hách Quang Quang an ủi cười cười, qua đánh cược với Ngụy tướng một phen nằng đoán được lão nhân gia đã điều tra toàn bộ thân thế của nàng, nếu ngài ấy biết hẳn Ngụy Triết cũng đã xác thực được thân phận của nàng.

Vì sao Ngụy tướng nghe được tin tức mẹ nàng mất sớm lại kích động như vậy, nàng đoán là quá trình điều tra tới nay không được đầy đủ mọi mặt hoặc là có chút tin tức không xác định được, tới gặp nàng là muốn xác nhận kết quả điều tra mà thôi, về phần lão gia tử có lấy được kết quả như mong muốn không thì nàng không rõ lắm, chỉ biết Ngụy tướng đối với chính mình không hiểu lễ nghi quy củ lại không tinh thông cảm kỳ thi họa thì thật đã kích.

Ngụy Triết mỉm cười, vò vò đầu Hách Quang Quang cười khê: “Muội nhất định là làm lão gia tử tức giận không nhẹ, về sau chú ý.”

Hách Quang Quang tránh thoát bàn tay gây họa cho tóc nàng của Ngụy Triết, làm mặt quỷ nói: “Đã biết, dài dòng.”

Ngụy tướng tìm đến Hách Quang Quang không để trong lòng, bởi vì bọn họ không quen biết nhau cho nên không có khả năng quan tâm, nàng lo lắng là chuyện Diệp Thao tới.

“Nghĩa huynh, hôm nay ta biết được tin tức Ngụy Thao rất nhanh tự mình đến kinh thành.” Hách Quang Quang nói đến chuyện nàng đã sàu nảo nhiều giờ khuôn mặt nhất thời sụu xuống, giọng điệu cũng không còn vui vẻ.

“Hắn cứ nhiên tự mình đến sao? Cho Đông Phương Hữu đến còn không được sao?” Ngụy Triết kinh ngạc, trước hai ngày Đông Phương Hữu đến kinh người của hắn luôn luôn đề phòng, ai ngồi đối phương còn chưa ra tay Diệp Thao đã tự mình đến.

“Đông Phương Hữu bị gọi về làm việc, Diệp đại biến thái muốn đích thân đến, rốt cuộc ta thiếu hắn cái gì, thân phận thấp thớt cũng là hắn áp đặt lên người ta, ta cũng chưa thừa nhận qua.” Đương nhiên, những lúc khó khăn bị bức bách sửa lời nói trong miệng không tính.

“Ta đã biết, muội yên tâm, có ta ở đây sẽ bảo vệ muội chu toàn.” Ngụy Triết cam đoan.

“Nếu Ngụy tướng tìm khắp nơi đến được đây, vậy Diệp Thao cũng sẽ biết ta trong này, đến lúc đó hắn chạy tới điều tra làm sao bây giờ?” Hách Quang Quang gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng đi vòng quanh trong phòng.

Bị phản ứng khoa trương của Hách Quang Quang làm nở nụ cười, Ngụy Triết lắc đầu trêu ghẹo: “Người sợ Diệp Thao như vậy? Ông nội uy nghiêm khiến mọi người sợ thì lại không thấy người sợ như vậy.”

“Này sao có thể giống nhau.” Diệp Thao trực tiếp uy hiếp trong sách của nàng hơn nữa còn có khả năng giam giữ nàng cả đời, mà Ngụy tướng thì không, cho nên tương đối không sợ người sau dù có quyền lực đáng sợ hơn, nhưng việc người trước đe dọa lớn hơn.

Nhìn cánh chim dưới sự bảo hộ của mình bởi vì một người đàn ông mà sợ đến kinh hồn táng đảng như vậy, trong lòng Ngụy Triết không rõ là tư vị gì, ngăn cảm xúc khác thường nổi lên trong lòng mỉm cười nói: “Ngày mai ta chuyển tới đây ở, có ta bảo hộ, an nguy của muội không cần lo lắng nữa.”

“A, vậy không tốt lắm đâu...” Hách Quang Quang dừng bước do dự nhìn Ngụy Triết, hẳn là người Ngụy gia, nếu hắn ở trong này, nàng không phải lập tức bị người ở Ngụy gia nhìn chòng chọc sao?

Ngụy Triết nghe vậy không cao hứng lắm, nhú mày nói: “Có gì không tốt chứ? Chẳng lẽ muội sợ Diệp Thao đến đây hiểu lầm hả?”

“Mới không phải.” Hách Quang Quang không rõ sao hắn lại nghĩ thành vậy.

“Không phải thì cứ vậy đi, khi ta ở Diệp thị son trang Diệp Thao đề phòng ta ban đêm đều ở phòng muội để bảo vệ, hiện tại hắn đến kinh thành, không có đạo lý gì ta còn ở lại Ngụy gia.”

Hách Quang Quang nghe vậy bừng tỉnh: “Ta nhớ ra rồi, khi nghĩa huynh ở Diệp thị son trang có kẻ trộm náo loạn viện của ta, kẻ trộm kia chẳng lẽ là nghĩa huynh sao?”

Ngụy Triết ho nhẹ một tiếng, biểu tình không tự nhiên xoay ngoai, không quên nói: “Muội nghỉ sớm đi, ta trở về nói một tiếng, đêm mai chuyển tới đây.”

“Tốt.” Có người làm ‘trộm’ bị phát hiện ngược ngừng, Hách Quang Quang che miệng cười trộm, cứ như thế quấy nhiễu tâm tình lo lắng của nàng cũng nhạt đi không ít.

Vì đề phòng Diệp Thao, Ngụy Triết đến biệt viện để Hách Quang Quang an tâm hành động này không chỉ khiến cho Ngụy gia sóng to gió lớn, còn làm Diệp Thao sau khi vào kinh thành biết được Ngụy Triết và Hách Quang Quang ở cùng sẽ tức giận thành cái dạng gì có thể tưởng tượng được.

Diệp Thao tới làm Hách Quang Quang thành thực không ít, không dám tùy ý ra ngoài, nhưng nhớ đến lão tiên sinh kể chuyện ở tửu lâu còn chưa kể xong chuyện bèn phân phó cho nha hoàn đi nghe, sau đó về kể lại cẩn thận cho nàng.

Nha hoàn kể lại tất nhiên không phấn khích như tiên sinh kể chuyện, nhưng Hách Quang Quang cũng thoáng hiểu được đại khái.

Chuyện tình của Ngụy đại tiểu thư cùng Hách đại lang thật sự là hài kịch, thái tử điện hạ háo sắc với Ngụy đại tiểu thư đẹp như thiên tiên ép buộc, Người nhà Ngụy gia không đưa nữ nhi như hoa tươi đi Đông cung để thái tử chà đạp, vì thế chỉ có thể làm bộ không hiểu hoàng đế ám chỉ muốn gả cho thái tử.

Thái độ mập mờ của Ngụy gia chọc giận thái tử, bèn chạy tới trước mặt hoàng thượng hoàng hậu cáo trạng, cuối cùng lão hoàng đế không chịu được bèn kêu Ngụy tướng tiến cung nói một đồng đạo lý để khai thông, đạo lý đơn giản là Đông cung còn chưa có Thái Tử Phi, mà Ngụy gia thiên kim học vấn cùng đức hạnh khó ai bằng, cùng thái tử điện hạ có thể nói là trời sinh một đôi....vừa vặn thái tử đến tuổi lập thái tử phi, tiểu thư Ngụy gia cũng tuyển chồng, Ngụy tướng đương triều là Tể tướng, nếu gả con gái vào Đông cung thật quá thích hợp

Tóm lại tuy không có hạ chỉ đưa Ngụy đại tiểu thư gả cho thái tử nhưng ngụ ý trong lời nói của hoàng đế đã rõ ràng, chẳng khác gì nhìn thông qua cửa giấy trong suốt.

Ngụy tướng bắt đầu phát sầu, điều này không chỉ là gả con gái cho thái tử thật đáng tiếc, mà quan trọng hơn một chút là vị trí Tả tướng chổi mắt này, xem như quyền cao chức trọng, nếu gả nữ nhi vào Đông cung vài năm sau trở thành hoàng hậu, ngoại thích là Ngụy gia cường đại tất sẽ trở thành cái đinh trong mắt hoàng đế, sắp xếp việc này cũng không phải biện pháp tốt.

Ai ngờ, lúc Ngụy tướng đang trầm mồi lo mà cả ngày ăn ngủ không ngon, thì con gái ôm mộng tưởng ‘ngây thơ’ nói với họ rằng có người yêu, mà người này không phải ai khác chính là ‘siêu thần trộm’ một tháng trước đến do thám Tướng phủ để trộm đồ.

Thần trộm tên họ là gì không mấy người biết, chỉ biết là một nhân vật gần đây làm người ta cực kì nhức đầu, đặc biệt chuyên trộm bảo vật của quan to quyền quý, thỉnh thoảng sẽ thuận tiện đi chia tiền bạc cho dân chúng bản cùng, vì vậy nhân vật như vậy làm quan to quyền quý hận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng với dân chúng bản cùng lại yêu quý đến độ hận không thể gọi vị kia là tổ tông.

Siêu trộm chạy vào Ngụy gia cũng không phải để trộm đồ, mà là nghe danh đại mỹ nhân nổi tiếng kinh thành Ngụy tiểu thư nên muốn đến xem một chút danh có xứng với thực hay không.

Duyên phận giữa người với người chính là kỳ quái như vậy, vốn là ôm lòng hiếu kỳ với xem Ngụy tiểu thư điểm át quần phương thần thái liền ghé thăm mấy lần đến làm Ngụy tiểu thư giật mình, nhất thời sợ kinh động thị vệ trong phủ không để ý đến tiếng hét của Ngụy tiểu thư nói gì liền thi triển kình công chạy trốn.

Thần trộm có thể làm quan phủ nhức đầu bản lãnh cơ bản nhất là có kình công trác tuyệt ‘siêu thần trộm’ càng bản lãnh hơn, nhà Ngụy tướng cao thủ vô số do bất ngờ nên không có người nào bắt được hắn, tình huống như thế từ trước đến nay chính là lần đầu. Vì vậy cứ thế, bộ dáng nam nhân tuy không đẹp trai lắm nhưng có bản lãnh qua lại tự nhiên ở Tướng phủ đã để lại ấn tượng thật sâu trong mắt Ngụy tiểu thư.

Sau mấy ngày nha hoàn hầu cận lại liên tục mang về tin tức thần thái hôm nay không ngừng tiếp tế dân chúng, vì vậy Ngụy tiểu thư luôn sung bái anh hùng tâm địa lương thiện võ công cao cường lại suy nghĩ vì bách tính như ‘siêu thần trộm’ tò mò, cơ hồ có chút mong đợi thần trộm tiếp tục ‘đạo đêm’ ở Tướng phủ.

Không làm nản thất vọng, mấy ngày sau thần thái lại tiếp tục ghé thăm Tướng phủ, vẫn không bị bắt lại. Qua mấy lần, Ngụy tướng giận đến giậm chân, thị vệ trong phủ hận đến độ miệng phun lửa, Ngụy phủ trên dưới mỗi lần nghĩ tới thần thái cái gì cũng không trộm nhưng luôn đến gây rối đều hận đến muốn lột da rút gân để tiết mối hận trong lòng.

Đang lúc trên dưới Ngụy gia tăng cường phòng trộm, ai cũng không ngờ đại tiểu thư đẹp như tiên nữ cư nhiên cùng thần trộm thường xuyên ghé thăm Tướng phủ lại sinh ra hảo cảm, chờ mọi người thấy được khác thường là lúc tình cảm của Ngụy đại tiểu thư đã tình sâu thâm căn, không phải là thần trộm không lấy làm chồng.

Đây chính là chuyện lớn nhà, đường đường là thiên kim Tướng phủ lại đối với thần trộm hạ lưu động lòng thể phải gả cho hắn, tin này truyền đi không chỉ khuê danh của nàng bị hỏng mà danh tiếng Ngụy gia cũng chịu ảnh hưởng lớn.

Không cần nghĩ, trên dưới Ngụy gia không có một ai đồng ý, đối với con gái duy nhất chưa từng nặng lời cũng phải bạo phát, nghiêm lệnh không cho nàng ra ngoài, trong viện nàng ở tăng thêm mười mấy ám vệ, trong phòng có thêm nha hoàn và ma ma, lúc nàng ngủ cũng phải có nha hoàn hoặc ma ma ở phòng cùng, như vậy cho dù thần trộm trở lại cũng không có cách nào gặp được nàng.

Sau không biết thế nào, chuyện thiên kim Ngụy gia vừa ý ‘siêu thần trộm’ bị truyền ra ngoài, truyền đến tai Hoàng đế khiến ngài giận dữ, đối lại là người cha nào biết con mình cư nhiên lại không bằng một tên trộm cũng sẽ giận đến giậm chân, trong con tức giận không hề chú ý há hê chuyện Ngụy gia nữa, tuyệt bút vung lên viết thánh chỉ ra lệnh cho thái giám đi Ngụy gia tuyên chỉ.

Về phần ‘Hách thần thái’ và thiên kim Ngụy gia đời sau không có xuất hiện nữa, có người đoán hẳn đối với Ngụy đại tiểu thư tình thâm ý trọng, không chịu nổi người yêu chết đi nên đã tự tử vì tình, còn có người suy đoán Ngụy tướng bởi vì đau lòng ái nữ chết đi hóa toàn bộ bi thương thành thù hận lên người thần trộm, mà ‘siêu thần trộm’ bởi người yêu chết đi mà chịu đá kích hốt hoảng khiến bản lĩnh thất thủ, bị vây bắt đến chết....

Những điều trên đều là do thuyết thư tiên sinh kể, Hách Quang Quang chọn ha hoàn rồi đi một mình nằm trên giường thật lâu không nói, có lẽ gần một nửa chuyện trước là thật, còn kết cục đa d/d.lqđ! phần không phải, cha mẹ cũng không chết, năm đó cha và mẹ đi cùng nhau thế nào, Ngụy gia đối với chuyện này có thái độ thật sự thế nào cũng không ai biết được, chuyện năm đó lớn như vậy (chính xác là thái tử phi cùng người bỏ trốn) nếu không phải giữ được bí mật, sợ rằng Ngụy gia thật sự không xong.

Hách Quang Quang muốn hiểu rõ cụ thể một chút, chỉ sợ là ngoài Ngụy tướng ra bên ngoài không còn người nào biết bí mật này nữa, hoặc giả ngay cả Ngụy tướng cũng không được biết tất cả chân tướng chi tiết rõ ràng câu chuyện này.

“Mà ông lão cố chấp nghiêm nghị đó sẽ không nói cho mình biết chuyện về cha mẹ đâu.” Có lẽ cả đời này nàng cũng sẽ không hiểu rõ, Hách Quang Quang cảm thấy tiếc nuối, mặc dù tướng mạo phụ thân không đẹp nhưng thân hình cao lớn cảm thấy rất an toàn, công phu tốt lại cưng chiều hai mẹ con các nàng, là người hài hước, ở cùng cha căn bản sẽ không có việc phiền lòng, khi còn bé nàng thường thấy cha chọc cho mẹ cười đến không khép miệng

lại được, mặc dù những ngày đó rất túng quẫn nhưng cũng rất vui vẻ.

Hách Quang Quang có chút tình cảm thái quá yêu cha, vị hôn phu lý tưởng trong cảm nhận của nàng là nam nhân như Hách đại lang, tiếc là nàng chưa gặp được, Bạch Tiêu Tam không phải, Diệp Thao cũng không, Hách đại lang dù sao cũng là độc nhất vô nhị, chính là tìm quá khó khăn, cho nên Hách Quang Quang không ôm bất cứ hy vọng nào ảm đạm nhiên bảo đảm với Dương thị sẽ không tái giá, những điều nhỏ như tam tòng tứ đức giúp chồng dạy con với nàng mà nói quá mức xa lạ.

Bắt đầu từ trưa đã có một đám tôi tớ chở một đồng đồ của Ngụy Triết đến, bọn hạ nhân cũng không nhận rồi, vội vàng quét dọn một sân viện mới cho Ngụy Triết ở, nơi đó cách viện Hách Quang Quang hai viện, có thể tránh hiềm nghi tốt đồng thời cũng có thể nhanh chóng phát hiện tình trạng của sân bên cạnh.

Mặt trời chưa lặn thì Ngụy Triết tới, mang Hách Quang Quang ra ngoài ăn cơm tối.

Có Ngụy Triết bên cạnh, Hách Quang Quang cũng bớt khẩn trương, coi như Diệp Thao tự mình đến cũng phải an bài tốt mọi công việc trong trang mới được, như vậy chắc trong ngày một ngày hai không thể chạy tới.

Ngụy Triết là một nam nhân đẹp mắt, đi ở đường phố, từ đại cô nương đến phụ nữ có tuổi đều không nhịn được nhìn hấn hai lần, Hách Quang Quang đi bên cạnh rất vô tội mà gặp phải xem thường.

“Huynh thu nghĩa muội có bao nhiêu người biết vậy? Ta sợ rằng trở thành kẻ địch của toàn bộ các tiểu thư kinh thành mất.” Hách Quang Quang bắt đầu đi nói.

Ngụy Triết nghe vậy cười một tiếng: “Nào có khoa trương như vậy, ta cũng không phải Phan An hay Tống Ngọc.”

“Coi như tướng mạo kém hai vị đó chút nhưng thân thể cùng bản lãnh cộng vào so với bọn họ cũng không tính là kém.” Hai người đi vào một nhà thoát nhìn rất tự hào đề Đại Từ Lâu.

“Ngụy trạng nguyên mời hai vị.” Tiểu nhị hấp ta hấp tấp chạy đến đã ân cần mời hai người vào phòng trên lầu hai.

“Dẫn muội đến nơi này ném thử món tù Gà say, muội đến kinh thành mấy ngày vì huynh cũng chưa đưa muội ra ngoài đi dạo được một chút.” Ngụy Triết chỉ mấy món ăn nói với Hách Quang Quang.

“Huynh bận rộn, công sự quan trọng hơn, còn nữa trải qua ngày hôm nay, muội cũng không muốn cùng huynh cùng nhau ra ngoài nữa.” Hách Quang Quang làm vẻ mặt khoa trương sợ hãi.

“Ha ha, quý linh tinh.” Ngụy Triết nháy mắt bị Hách Quang Quang chọc cười, lắc đầu một cái nói: “Ai đi cùng với muội cũng không thấy nhàm chán, không trách được……”

“Không trách được cái gì?”

“Không có gì, đứng rồi, dùng cơm xong dẫn muội đến một nơi.”

“Nơi nào? Thú vị không?” Hách Quang Quang hứng thú, tay chống cằm nháy mắt tò mò hỏi.

“Thú vị, đến nơi nào lúc đó sẽ biết, trước giữ bí mật, tránh cho muội kích động đến cơm ăn không nổi.” Ngụy Triết quyết định thừa nước đục thả câu.

Món ăn liên tục được đưa lên, Ngụy Triết rõ ràng là khách quen nơi này, tiểu nhị chạy tới chạy lui cực kì hăng hái, đối với Ngụy Triết một bên ngay cả Hách Quang Quang cũng được réo gọi cô nương cô nương không ngừng, vì tiền boa sau khi phục vụ mà nâng hai người lên cao đến tận trời.

“Đây là gà say, trong kinh rất nhiều người thích, muội ném thử một chút đi.” Ngụy Triết nói.

Hách Quang Quang để một phần nhỏ miếng thịt trong miệng, rất thơm, làm từ thịt rất non, trong chua cay lẫn chút mùi rượu nhàn nhạt, vị ngon lưu lại miệng sau khi nuốt xuống vẫn còn lưu hương ở miệng, càng làm cho người ta không ngừng được.

“Ăn ngon!” Hách Quang Quang ăn xong hai mắt tỏa sáng, không khách khí chút nào lại gấp tiếp một miếng.

“Đừng chỉ ăn nó, mỗi món ném thử một chút, mùi vị cũng không tệ.”

“Ừm.” Hách Quang Quang nào còn để ý Ngụy Triết nói gì, không ngừng nhét đồ ăn vào miệng, không thể trách tướng ăn của nàng quá kém, những thứ đồ tốt trên đời này nàng sẽ ăn được mấy lần, cho nên mỗi lần có đồ ăn ngon nàng sẽ không nhịn được mà ra sức nhét vào miệng, ở Diệp thị son trang làm tiểu thư cũng từng được ăn ngon nhưng gà say không hổ là món ăn tù, tương lai đầu bếp Diệp thị son trang cũng không làm được.

Trong gà say có chút rượu trái cây, người ăn từ lượng không tốt sẽ lộ ra một chút men say, Hách Quang Quang ăn no uống đủ cặp mắt khể hiện chút men say, nói được nửa câu lại không nhịn được cười khúc khích, than thở thẳng với Ngụy Triết.

Sau khi ăn xong, Ngụy Triết cùng Hách Quang Quang ra khỏi quán ăn, cưỡi ngựa đi tới chỗ địa phương ‘thú vị’.

Hơi men bị gió thổi tạt qua làm phai đi rất nhiều, Hách Quang Quang lắc lư đầu hỏi: “ Bao lâu nữa đến?”

“Sẽ đến ngay đây.”

Không lâu sau, hai người tới một viện tương đối vắng vẻ thì dừng lại, Ngụy Triết cho tùy tùng chờ bên ngoài, mang theo Hách Quang Quang đi vào.

“Đ dẫn muội đi gặp một người, muội sớm muốn gặp.” Mang Hách Quang Quang tới trước địa lao không thấy thấy được ánh mặt trời, Ngụy Triết nói.

Địa lao.....trong đầu Hách Quang Quang lóe lên ý tưởng, kêu lên: “Chẳng lẽ là con bộ cạp họ Vương?”

“Đi nhìn một chút thì biết.” Ngụy Triết mở mật thất ở sân nhà ra, mang theo Hách Quang Quang từ từ đi vào bên trong địa lao.

Càng đi sâu vào bên trong càng tối còn kèm mùi khai thối, nếu không phải năng liệu mạng muốn biết xem có phải con bộ cạp họ Vương đó ở đây không thì có nói gì Hách Quang Quang cũng không chịu vào, nơi này so với địa lao ban đầu Diệp Thao trừng phạt năng cũng không thua bao nhiêu.

“Nàng ta ở bên trong, xử trí thế nào đều do muội quyết định.” Ngụy Triết đưa hộp quẹt cho Hách Quang Quang, sau đó liền dừng lại không đi tiếp.

“Biết rồi, ta đi sang nói mấy câu đã.” Hách Quang Quang cực kỳ kích động đi vào trong, mùi quá nồng, năng bật hai lỗ mũi mới dám vào.

Sâu nhất trong địa lao có giam một nữ nhân, hình dáng nhếch nhác tóc tai tán loạn nhìn ra được là nữ nhân chính là nhờ vào quần áo đang mặc, nào còn dáng vẻ tuyệt sắc như quá khứ, khuôn mặt mỹ lệ khô liệt cũng khiến nam tử mất hồn lúc này lại nhem nhếch bản thủ như ăn xin.

“Vương bộ cạp? Người chết rồi sao?” Hách Quang Quang cách nhà giam một đoạn thì dừng lại, ngồi đối diện là người đang nhắm hai mắt không rõ là hôn mê hay ngủ thiếp đi.

Vương Tây Nguyệt từ từ mở mắt ra, ánh mắt tiếp xúc với ánh sáng từ ngọn lửa sinh đau, lập tức nhắm mắt lại qua một lúc lâu mới mở ra lần nữa, mới đầu không nhận ra Hách Quang Quang, sau đôi phương tự giới thiệu mới biết là ai, bị nhốt gần nửa tháng dd./lqđ. trong địa lao chịu nhiều đau khổ, đã không còn tinh lực đi mắng chửi hay cầu xin tha thứ, vì vậy Vương Tây Nguyệt trực tiếp xem Hách Quang Quang như không khí, nhìn lướt qua liền nhắm mắt lại ngủ.

“Này, không biết ta sao? Quên ta là ân nhân cứu mạng người kết quả lại bị người lấy oán báo ân suýt nữa diệt khẩu sao?”

Hách Quang Quang bắt mắt chất vấn.

“Ta đã thành cái bộ dạng này, muốn chém muốn giết liền tùy người.” Vương Tây Nguyệt dùng giọng khàn khan khó nghe như không còn hơi sức.

Vương Tây Nguyệt không đủ tinh táo phản ứng lại Hách Quang Quang, Hách Quang Quang nặng nề hừ một tiếng nói: “Ta cũng không phải tâm địa rắn độc như người, giết người thì phải ngồi tù, hưởng chi như vậy vẫn quá tiện nghi cho người, giữ lại mạng nhỏ từ từ hành hạ mới đúng lý.”

Vương Tây Nguyệt vốn không có biểu cảm gì nghe vậy rốt cuộc có phản ứng, vốn là hai mắt vô thần lập tức trào dâng tức giận.

“Nghĩa huynh, cầu xin huynh phế đi võ công của con bộ cạp này, tránh cho nàng tìm thêm người chơi trò chơi giết người diệt khẩu.” Hách Quang Quang quay đầu nói với Ngụy Triết đang đứng phía trước.

“Võ công của nàng đã bị phế.” Âm thanh Ngụy Triết nhàn nhạt đáp lại.

“Thì ra là đã phế, không trách được nàng thành ra bộ dạng nửa sống nửa chết này.” Hách Quang Quang nói thảm hai câu, một lần nữa quan sát Vương Tây Nguyệt chăm chăm, nhủ thầm suy nghĩ trong chốc lát nói: “Võ công của người đã mất, nhốt người nữa cũng chỉ lãng phí lương thực của nghĩa huynh, chi bằng rửa sạch sẽ cho người đưa đi làm cô dâu tốt của Bạch Tiểu Tam được không?”

“Người! Người đừng khinh người quá đáng!” Vương Tây Nguyệt kích động, xích sát vì nàng tức giận đột nhiên lao tới mà dao động loảng xoảng.

“Khinh người quá đáng phải là bốn chữ hình dung người, bản tiểu thư ta chính là rất lương thiện đấy.” Hách Quang Quang thấy kẻ thù chật vật như vậy, tâm tình thật tốt, chống eo vui vẻ cười to.

“Người không phải nữ nhân của Diệp Thao sao? Sao lại dính vào Ngụy Triết rồi hả? Đáng dấp xấu xí như vậy còn lãng nhăng, quả thật..... Ai yêu.” Vương Tây Nguyệt mắng một nửa đột nhiên đau kêu thành tiếng, hàm răng bị đánh rơi một chiếc, hung khí là một cục đá, là Ngụy Triết ra tay.

“Nghĩ kỹ phải xử trí nàng thế nào chưa?” Ngụy Triết hỏi.

“Nghĩ xong, tắm rửa cho nàng sạch sẽ rồi cho người đưa đi Bạch gia, dù sao nàng dựa vào võ công để giữ mình cũng đã mất.

“Muội nghĩ kỹ chưa?” Ngụy Triết nhìn Hách Quang Quang hỏi.

“Nghĩ kỹ rồi, gả nàng cho Bạch Tiểu Tam tương đương với một lần trả thù được hai kẻ ta ghét, quả thật là một mũi tên trúng hai con chim.” Hách Quang Quang đi tới kéo tay áo Ngụy Triết rời khỏi, vừa mới ăn cơm xong đã phải ngửi mùi thối, năng bắt đầu buồn nôn rồi.

“Đã như vậy, cũng tốt.” Ngụy Triết cùng Hách Quang Quang song song rời khỏi địa lao để mặc Vương Tây Nguyệt đằng sau tức giận mắng to.

Trên đường về, Hách Quang Quang no đến ợ ra, mùi rượu lan tỏa, đầu óc có chút mơ hồ nhìn về phía Ngự Triết nói cảm ơn: “Đa tạ nghĩa huynh bắt được Vương bộ cập cũng đã trừng trị, Quang Quang vô cùng cảm kích.”

“Một cái nhắc tay đúng lúc gặp thôi, cũng không phải cố ý đi truy bắt giam cầm nàng ta, ngươi không cần cảm kích.”

“Đó cũng là giúp ta một việc lớn rồi, nghĩa huynh thật là một người tốt.” Hách Quang Quang cảm thán, nhớ lại lúc trước nàng tìm mọi cách trốn tránh Ngự Triết liền muốn chửi mình, Ngự Triết so với Diệp Thao tốt hơn hàng trăm ngàn lần, nàng bởi vì Diệp Thao mà nghĩ Ngự Triết đáng sợ quả thật là quá ngu xuẩn.

Lúc hai người trở về thì trời đã tối, lúc gần tới cửa biệt viện ánh mắt Hách Quang Quang liền bị một con ngựa hấp dẫn, con ngựa kia toàn thân trắng như tuyết, riêng chỗ móng蹄 có một nhúm lông bằng nắm đấm màu đen, đó chính là Bạch Mã của nàng!

Tìm Hách Quang Quang nhất thời dăng lên tận cổ, ngựa của nàng ở chỗ này, chẳng lẽ.....

“Đã trễ thế này, hai người đi đâu mới trở về hả?” Diệp Thao lạnh nhạt nói âm thanh hàm chứa lửa giận đột nhiên vang lên, làm Hách Quang Quang sợ đến nỗi chút men say còn lại mất tăm, giật mình một cái không cẩn thận cứ thế bước một bước “Bùm”, ngã nhào từ trên lưng ngựa xuống.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: So với heo còn đàn hơn

Editor: Serena Nguyen

~Tặng các nàng nhân ngày mưa gió của đông Hà Nội. Thời tiết thế này chỉ nằm trong chăn ôm điện thoại là hạnh phúc nhất thôi.*run cầm cập*~

"Ai yêu, eo của ta." Hách Quang Quang nằm trên mặt đất đau đến khuôn mặt nhỏ nhắn vo thành một nắm, tay đặt lên thắt lưng đáng thương kêu oai oái.

"Sao không cẩn thận như vậy."

"So với heo còn đàn hơn!"

Hai giọng nam nhân đồng thời vang lên, một giọng điệu quan tâm, một là hận rèn sắt không thành thép, hai giọng nói đối lập rõ ràng như vậy, coi như không phân biệt được sự khác biệt âm thanh, Hách Quang Quang cũng có thể biết mắng nàng so heo đàn hơn lời nói là xuất từ miệng người nào.

Hai người Diệp Thao và Ngự Triết không hện mà cùng tiến lên đưa tay ra cho Hách Quang Quang, duỗi tới một nửa lại đồng thời rút tay về không vui nhìn về phía đối phương.

"Nữ nhân của ta cũng không nhọc đến Ngự trạng nguyên phí tâm." Diệp Thao lạnh giọng nói xong tiến lên không nói lời gì mà ôm lấy Hách Quang Quang.

"Eo của ta muốn đứt! Muốn đứt!" Bị ôm lên làm chạm đến eo, Hách Quang Quang đột nhiên thét chói tai ra tiếng, đau đến nước mắt toát ra.

Diệp Thao bị Hách Quang Quang rống cứng đờ, nhất thời không biết làm thế nào cho thỏa đáng.

Ngự Triết mở miệng đúng lúc nói: "Quang Quang muội chịu đựng một chút, vào phòng bảo nha hoàn xoa cho muội là tốt rồi."

Câu "Quang Quang" kia nghe vào trong tai Diệp Thao cảm giác cực kỳ chói tai, chân mày lập tức nhíu lại, liếc mắt nhìn Hách Quang Quang đau đến rên hừ hừ không nói gì, dùng hết sức giữ nguyên tư thế hai cánh tay, bước dài ra, ổn định ôm Hách Quang Quang vào viện.

Diệp Thao không để ý đến mọi người nhìn chăm chú, như chôn không người ôm Hách Quang Quang vào phòng ngủ.

Nam tử bình thường bất tiện vào bên trong khuê phòng của một cô nương, vì vậy Ngự Triết ở lại phòng ngoài, tro mắt nhìn một nam nhân giống như tại nhà chính mình vô cùng tự nhiên vào phòng ngủ Hách Quang Quang.

Người trật khớp eo làm gì còn có tinh lực quan tâm là ai ôm mình, Hách Quang Quang đau đến gần như cắn bể răng, nằm trên giường liền động cũng không dám động, không ngừng chảy nước mắt.

"Lần trước nhìn thấy Ngự Triết ngươi bị trật chân, lần này nhìn thấy ta ngươi lại chuyển sang eo, ngươi có thể có tiền đồ hơn không?" Diệp Thao vòng tay trước ngực, đứng ở trước giường bất đắc dĩ lắc đầu với Hách Quang Quang nằm cứng còng ở trên giường.

"Đau, đau." Hách Quang Quang cả người cương cứng giống như cọc gỗ, e sợ động một cái sẽ chạm đến eo.

Về mặt và giọng nói tựa như oán trách nững nịu này của Hách Quang Quang làm Diệp Thao sững sờ, không phân biệt Hách Quang Quang như thế là đơn thuần hay là cố ý, tóm lại lừa gạt trước mặt một khắc bởi vì thấy nàng cùng Ngụy Triết ở chung một chỗ mà đột tăng của hân phai đi rất nhiều, Diệp Thao về mặt hòa hoãn, d'đ/l ;q'd cúi đầu nói: "Trật eo mà thôi, không cần gọi đại phu, ta cũng có thể trị cho người tốt."

Nói xong đưa tay ra cởi đai lưng Hách Quang Quang, trong nháy mắt đai lưng liền đã cởi ra, bàn tay không trở ngại sờ về phía lưng của Hách Quang Quang.

"A! ! ! Lưu manh! ! !" Hách Quang Quang thét chói tai, giờ tay lên đẩy bàn tay chuyển động trên eo nàng.

"Đừng kêu! Ta tự mình chữa cho người." Diệp Thao thấp giọng khiển trách, động tác trên tay không ngừng, hai bàn tay to du động nhẹ nhàng trên cái hông mảnh khảnh bóng loáng của Hách Quang Quang tìm kỹ vị trí, đôi tay hơi dùng lực, "Khực" một tiếng xong tiếng kêu gào của Hách Quang Quang nhất thời thay đổi.

"Tốt lắm, chốc nữa eo của người sẽ không sao." Cảm xúc trên tay cực kỳ tốt, Diệp Thao cố nén không rút tay về, từ từ lần nữa buộc lại đai lưng của Hách Quang Quang.

"Người tuyệt đối là cố, ý!" Hách Quang Quang tay vịn eo tố cáo nhìn chăm chăm Diệp Thao, lúc trước nghe được âm thanh của hân bị sợ đến té ngã, rồi sau đó lại bởi vì trật khớp eo mà đau rơi lệ, không rảnh đi xem hân, lúc này mới nhìn rõ mặt của Diệp Thao, phát hiện khoe mắt đuôi mày của hân đều lộ ra chút mệt mỏi, giống như là mấy ngày ngủ không ngon lại đi đường xa.

"Người động một cái thử xem." Diệp Thao không để ý lời nói của Hách Quang Quang, nhàn nhạt đề nghị.

"Tiểu thư xảy ra chuyện gì?" Hai nha hoàn phụ trách chăm sóc Hách Quang Quang xông vào lớn tiếng dò hỏi, vào phòng thấy nam nhân đứng ở trước giường, trên mặt lập tức lộ ra địch ý.

"Đây là khuê phòng của tiểu thư nhà chúng ta, nam nhân không được đi vào!" Hai người nha hoàn nhìn Diệp Thao, ánh mắt lộ ra nồng nặc khiển trách.

"Nam nhân khác không được đi vào, ta có thể vào." Diệp Thao không chớp mắt nhìn Hách Quang Quang, giọng nói bình thản trả lời.

"Trừ phi là trưởng phu của tiểu thư, nếu không bất kỳ nam nhân nào đều không được vào khuê phòng của nàng, dù người là Diệp trang chủ cũng không thể ngoại lệ."

"Ta là chồng của nàng." Diệp Thao có chút không kiên nhẫn, không vui trừng mắt hai nha hoàn như gà mái bảo vệ con.

"Nói vậy, tiểu thư của chúng ta đến nay còn là hoàng hoa đại khuê nữ, người nói người là cô gia của chúng ta xin hỏi có gì để làm chứng không?" Hai nha hoàn mới đầu có chút sợ, sau lại càng nói càng cảm giác mình có lý, vì vậy khiếp ý biến mất, đi đến trước giường, hai người cùng vưng vâng bảo hộ Hách Quang Quang ở sau lưng, cùng Diệp Thao tạo thành trạng thái đối lập rõ ràng.

Diệp Thao chân mày nhíu thật chặt một chỗ, muốn phát giận nhưng hiểu nơi này không phải là địa bàn của mình, đánh chó còn phải ngó mặt chủ, vì vậy thu lại hỏa khí đối nói với Hách Quang Quang như cũ không dám nhúc nhích chút nào: "Eo của người đã khỏi, thử cử động là biết, ta đi ra ngoài trước."

Sau khi nói xong, Diệp Thao nhìn cũng không thèm nhìn hai nha hoàn một cái, liền đi ra ngoài.

"Tiểu thư hông của người khỏe chưa?" Sau khi nam nhân chường mắt đi ra, hai nha hoàn đều thờ phào nhẹ nhõm, tiến lên hỏi thăm Hách Quang Quang.

Hách Quang Quang một tay đỡ eo, cẩn thận từ từ lật người, chờ sau khi làm xong động tác này cảm thấy eo chỉ có chút đau, cũng không có nghiêm trọng như lúc trước, vì vậy hiểu Diệp Thao bóp cho nàng mấy cái cũng không phải là chiếm tiện nghi, là thật trị eo.

"Tiểu thư, sao mặt của người lại đỏ như vậy?" Thấy Hách mặt Quang Quang trong nháy mắt hồng thành quả táo, hai nha hoàn đều thật cảm thấy kỳ quái.

"Không có, không có gì, eo của ta cũng không có gì." Hách Quang Quang lắc đầu lung tung, nàng có thể nói mới vừa rồi là nhớ tới cảm giác tay Diệp Thao "vuốt ve" ở trên eo nàng mà lúng túng khiến hai má đỏ lên sao?

"Tiểu thư có thể ngồi dậy không?"

"Các người đỡ ta đi lên thử một chút, chậm một chút." Hách Quang Quang đưa tay qua, dưới sự hỗ trợ của hai nha hoàn lấy tốc độ thật chậm ngồi dậy, dựa trên nệm gối sau lưng, nàng cảm giác hoạt động đối với eo mới có lợi, lúc này ngoài cảm thấy tê dại bên ngoài, đau đớn đã không cảm giác được, nàng có chút hoài nghi cảm giác d'đ/l ;q'd tê dại ngang hông đến tận cùng là tác dụng phụ sau khi bị trật hay là xúc cảm bàn tay Diệp Thao lưu lại.

Hách Quang Quang tỉnh tường nhớ khi bàn tay Diệp Thao đưa vào quần áo của nàng sờ lên hông của nàng thì cảm giác tay của hân giống như là dẫn theo điện lập tức truyền vào toàn thân, khiến nàng lúc này còn nhớ rõ ràng lúc ấy nơi hông truyền tới nhiệt độ cùng cảm giác khác thường, nhiệt độ ngang hông giống như còn chưa tan đi đi, liền mặt của nàng cũng bắt đầu mơ hồ nóng lên rồi.

Đang lúc Hách Quang Quang không hiểu và lại bài xích cổ phản ứng khó hiểu này, nghe được ngoài phòng hai người đàn ông đối thoại, lực chú ý lập tức bị hấp dẫn, làm đầu tay ngăn lại nha hoàn muốn nói chuyện ở bên cạnh.

"Diệp trang chủ thật đúng là một điểm cũng không khách khí, khuê phòng nghĩa muội Ngụy mẫu xông vào giống như là vào nhà mình một dạng." Ngụy Triết mỉm cười trong giọng mang theo một chút châm chọc.

"Đâu có, nghe nói Quang Quang đã nhận Ngự đại nhân làm nghĩa huynh rồi hả? Vậy chúng ta chính là người một nhà, khách khí không khỏi tổn thương cảm tình rồi." Giọng Diệp Thao cũng như nội dung trong lời nói, không thấy có hàm ý nào khác.

"Ngự mẫu là nghĩa huynh của Quang Quang, cũng không phải là nghĩa huynh của Diệp trang chủ, sao có thể nói là người trong nhà được?"

"Quang Quang là của ta."

"Diệp trang chủ!" Ngự Triết lập tức cắt đứt lời nói Diệp Thao, vẻ mặt lập tức trở nên vô cùng nghiêm túc, "Quang Quang đã là nghĩa muội của Ngự mẫu, tuy là vừa mới biết không bao lâu, nhưng Ngự mẫu là thật coi nàng như thân muội muội mà đối đãi, thật sự không muốn nghe người ta nói nàng là ai đó thiếp những lời này, trừ phi người nọ có thể lấy ra chứng cứ !"

Nghe được Ngự Triết lời nói, Hách Quang Quang thật cảm động, khóe miệng nở ra một nụ cười, cho tới bây giờ đều là người khác phải nhìn mặt mũi Diệp Thao, rốt cuộc cũng chờ được có người dám "bắt kính" với Diệp Thao rồi, quả thật tuyệt vời cực kì, quả nhiên nhận nghĩa huynh có địa vị là rất sáng suốt.

Diệp Thao dừng một chút, nói: "Chuyện này là Diệp mẫu thiếu suy nghĩ, trước bởi vì không muốn ép buộc Quang Quang quá mức, liền không có đề ý nàng ý nguyện không làm văn thư chứng từ mà cứng rắn biến nàng thành thiếp Diệp mẫu, xác thực mà nói lúc này Quang Quang vẫn còn tự do."

"Nếu đã biết vậy, Diệp trang chủ không coi ai ra gì tiếp cận Quang Quang như vậy sẽ làm thanh danh của nàng bị tổn hại, về sau đừng tái phạm nữa! Sắc trời đã tối, Ngự mẫu cũng không giữ, Diệp trang chủ đi một ngày đường chắc hẳn cũng đã mệt mỏi, vẫn là đi về nghỉ sớm một chút cho thỏa đáng." Ngự Triết nghe Diệp Thao không có một mực chắc chắn Hách Quang Quang chính là chính công thiếp thị của hắn nữa, giọng nói hòa hoãn rất nhiều.

"Vài ngày trước Ngự đại nhân có chuyện quan trọng muốn làm, tị trang chiều đãi Ngự đại nhân mấy ngày, hôm nay Diệp mẫu long đong mệt mỏi đi tới Kinh Thành, Ngự đại nhân trả lễ lại theo lý nên lưu Diệp mẫu ở tạm nơi này mấy ngày mới đúng." Diệp Thao yêu cầu nói.

Đang nghe trộm Hách Quang Quang nghe vậy tâm nhất thời nhảy lên, gấp đến độ muốn xuống đất, nhét chân vào trong giày muốn đi ra, nói gì cũng không thể để Diệp Thao lưu lại!

Mới vừa rồi eo vẫn còn bị thương, sao có thể làm động tác mạnh, hai nha hoàn vội vàng ngăn lại động tác muốn xuống đất của Hách Quang Quang.

Bị cản trở, Hách Quang Quang vừa muốn nổi giận liền nghe được Ngự Triết cự tuyệt, như thế mới yên tâm ngồi lại về trên giường.

"Tình huống bất đồng, không thể đánh đồng. Tệ xá đơn sơ, cũng không tiếp Diệp trang chủ lâu được, thứ lỗi." Ngự Triết không bị thuyết phục chút nào, thái độ cự tuyệt rất rõ ràng.

Diệp Thao cũng không có miễn cưỡng, đứng dậy chuẩn bị rời đi, lúc đi tới cửa lại dừng lại: "Ngự đại nhân, người đến ở cùng một gian viện với Quang Quang cũng tổn hại danh tiếng của Quang Quang, Diệp mẫu không hy vọng bên ngoài truyền ra lời nói không tốt về Quang Quang, cũng tự nhiên không hi vọng có người chơi trò 'cận thủy lâu thai'!"

Cận thủy lâu thai: có ưu thế về địa lý, gần quan ban lộc(nguồn: Leo săn Sư Tử- "Cụm từ bốn chữ"

Ngự Triết nghe vậy tuần nhan lập tức giận tái đi, không vui nhìn bóng lưng Diệp Thao, nắm tay nhấp mấy môi, cuối cùng âm thanh nhàn nhạt nói với quản gia đang chờ bên ngoài: "Tiễn Diệp trang chủ."

"Vâng" quản gia lễ phép đưa Diệp Thao quanh thân tản ra áp suất thấp ra cửa, lúc đưa xong người đến thông báo với Ngự Triết sau lưng và trên trán cũng rịn ra một tầng mồ hôi mỏng.

Sau khi Diệp Thao đi, Hách Quang Quang khiến nha hoàn đỡ đi ra, nói với Ngự Triết sắc mặt khá là khó coi: "Nghĩa huynh, Diệp Thao sẽ không ngừng đến lúc nửa đêm đúng không ?"

"Không sao, ban đêm ta sẽ tăng cường phòng vệ, yên tâm, tối nay ta sẽ không ngủ sâu." Ngự Triết nhìn thấy Hách Quang Quang thì sắc mặt hòa hoãn lại, cười trấn an nói.

"Nhưng ban ngày nghĩa huynh còn có công việc, vậy Diệp Thao."

"Vi huynh cũng không ngờ hắn sẽ nhanh như vậy liền chạy đến, chỉ là chuyện này muội không cần lo lắng, vi huynh đã an bài xong, hắn đến sớm vậy chuyện ta an bài cũng chỉ có thể dùng trước." Ngự Triết trầm tư nói.

"An bài cái gì?" Hách Quang Quang hỏi, có Ngự Triết ở đây bảo vệ, nàng có thể an lòng rất nhiều.

"Ngày mai muội sẽ biết, có lẽ cái này an bài muội sẽ không thích, nhưng nếu là muốn tránh Diệp Thao thì cách này là an toàn nhất." Ngự Triết mặt nghiêm nghị nói.

Hách Quang Quang giống như là cảm thấy cái gì, vội hỏi: "Không phải là muốn mang ta đến Ngự gia chứ? Nghĩa huynh, nếu thật là như vậy ta."

"Đi Ngự gia ở tạm hoặc bị Diệp Thao mang về bị buộc làm thiếp, muội chọn loại nào? Nếu lựa chọn về sau, vi huynh liền cái gì cũng sẽ không tiếp tục quản nữa." Ngự Triết nói xong đứng dậy muốn đi.

"Nghĩa huynh." Hách Quang Quang thấy thế vội vàng lên tiếng kêu, đi lên trước áy náy mà nhìn có Ngụy Triết chút không vui, nói: "Thật không dễ dàng mới trốn ra được sao lại nguyện ý bị bắt trở về? Nghĩa huynh an bài như thế nào Quang Quang nghe theo là được, chỉ cần không bị Diệp Thao tóm lại là tốt rồi."

Nét mặt căng thẳng của Ngụy Triết từ từ hòa hoãn xuống, xoay người hơi áy náy nói với Hách Quang Quang: "Xin lỗi, năng lực của nghĩa huynh có hạn, không thể bảo đảm tuyệt đối an toàn cho muội, chỉ có thể tính toán như vậy, chỉ là muội không thích ở Ngụy gia ở cũng không sao, chờ sau khi Diệp Thao rời đi muội d'đ/l ;q'đ lại trở về ở đây, hẳn làm người đứng đầu một trang phải bận rộn rất nhiều chuyện, sẽ không ở lại Kinh Thành lâu đâu."

Nếu chỉ là ở Ngụy gia tránh mấy ngày không cần ở lâu vẫn có thể nhịn nhịn, sau khi Hách Quang Quang cân nhắc nặng nhẹ, thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Lại làm phiền nghĩa huynh rồi."

"Ta với muội là huynh muội không cần khách khí."

Một đêm này Hách Quang Quang ngủ không quá ngon giấc, có chút động tĩnh sẽ vểnh lỗ tai, cũng may cả đêm bình an vô sự đã qua, nam nhân nàng ngàn phòng vạn phòng không có làm "ăn trộm", chắc là quá mệt mỏi muốn nghỉ ngơi dưỡng sức thôi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Ngụy Triết ra cửa, hẳn để lại một chút hộ vệ bảo vệ Hách Quang Quang, đặc biệt giao phó người làm thời điểm hẳn không có ở đây không được cho Diệp Thao đi vào.

Lo lắng đề phòng cho tới trưa, Diệp Thao chưa có tới, sau khi ăn cơm trưa xong không bao lâu người Ngụy gia đến.

Một chiếc xe ngựa hào hoa tinh xảo dừng ở cửa, một vị lão phu nhân khoảng sáu mươi tuổi vén rèm đi xuống, vóc người có vẻ có chút phúc hậu, trên khuôn mặt hơi tròn mang theo nụ cười cổ làm ra vẻ thoải mái, mặc dù đã lớn tuổi, vóc người không hề mảnh khảnh yếu điệu nữa, nhưng nhìn toàn thể vẫn là một vị lão thái thái xinh đẹp, tự dung mạo đã trải qua thăng trầm của bà có thể thấy được lúc còn trẻ tuổi bà hẳn là vị nữ nhân xinh đẹp.

Hai nha đầu một trái một phải đi lấy lão phu nhân, một ma ma xem ra địa vị không thấp ở phía trước dẫn đường, mọi người vây quanh lão phu nhân vào cửa, trong biệt viện người làm nhìn thấy người tới rồi rít cung kính, chiêu đãi cực kỳ cẩn thận.

Một màn này vừa lúc bị Diệp Thao cưỡi ngựa chạy tới thấy, nhúu chặt lông mày nhìn chiếc xe ngựa dừng ở cửa chính, không có tiến lên nữa, mà là xuống ngựa quay ngược lại dừng lại ở một quán trà cách đó mấy bước, buộc chặt ngựa rồi đi vào, tìm một chỗ dễ dàng quan sát tình huống rồi ngồi xuống.

"Khách quan ngài cần gì?" Tiểu nhị thấy Diệp Thao khí vũ bất phàm, vội vàng chào đón cúi đầu khom lưng hỏi.

"Một bình Bích La Xuân."

"Vâng, khách quan ngài chờ một lát."

Không ngờ Ngụy Triết lại muốn mang Hách Quang Quang đến Ngụy gia! Diệp Thao vận lòng mày nhìn cửa xe ngựa cười lạnh, đây không phải là muốn đưa Hách Quang Quang vào trong lồng giam sao? Người Ngụy gia đến cửa sợ là Hách Quang Quang cũng đã đồng ý an bài như thế, đây là chuyện làm hấn nhục mình nhất.

Trong nháy mắt hẳn là muốn ngăn cản, một lát sau liền thay đổi chủ ý, Hách Quang Quang tổng coi Diệp Thị Sơn Trang như đám rỗng hang hồ chỉ sợ tránh không kịp, đã như vậy để cho nàng đi đến Ngụy gia ở mấy ngày "thử nghiệm" một phen cũng đâu có sao? Xem xem nàng còn có thể cảm thấy chạy thoát khỏi hẳn về phía Ngụy gia là lựa chọn sáng suốt hay không!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Trèo tường

Editor: Kinh Thuế

Nhìn thấy một phu nhân trong phòng, Hách Quang Quang không khỏi sững sờ.

"Đây là lão phu nhân, cô nương còn không mau tới bái kiến." Ma ma đi trước dẫn đường thấy Hách Quang Quang vẫn ngơ ngác đứng đấy, mở miệng thúc giục.

Hách Quang Quang cảm thấy sững sờ bởi vì bà lão này và mẫu thân rất giống nhau, chỉ cần nhìn trang phục liền biết đây chính là chủ mẫu Ngụy gia – bà ngoại của nàng, có thể nói dáng dấp mẫu thân chỉ có một chút giống Ngụy tướng còn lại phần lớn là giống Ngụy phu nhân.

"Lão, lão phu nhân tốt lành." Hách Quang Quang có chút khàn trương, bước nhanh đến trước mặt lão phu nhân khom người vái chào.

Mặc nam trang đã lâu không tránh khỏi hành vi cử chỉ nhiễm một chút thói quen nam tử, lúc chào hỏi Hách Quang Quang không giống các thiên kim khuê tú quy củ nhưn người hành lễ mà chấp tay thi lễ. Vốn nàng muốn ôm quyền, nhưng cảm thấy chào hỏi trưởng bối như vậy có chút không thích hợp nửa đường mới đổi thành chấp tay thi lễ.

“Phốc.” Nha đầu cũng ma ma bên cạnh thấy thế khẽ cười một tiếng, muốn mở miệng nói gì đó song bị lão phu nhân trừng mắt nhìn mới không dám càn rỡ ngậm miệng lại.

Ngụy lão phu nhân đứng lên thân thiết cầm tay Hách Quang Quang, hốc mắt hơi đỏ, âm thanh có chút kích động: “Đưa bé ngoan, bé ngoan, đi theo bà về nhà thôi.”

Bàn tay nắm hai tay nàng run run, Hách Quang Quang biết đây là phản ứng xúc động bị kìm nén, trong lòng không khỏi mềm nhũn, cảm ngược lại hai tay lão phu nhân, khéo léo gạt đầu nói: “Dạ, mấy ngày này Quang Quang nghe theo lão phu nhân, ở nhờ tạm Tướng phủ.”

“Tốt, tốt đưa bé ngoan.” Trên mặt Ngụy lão phu nhân lập tức cười tươi như hoa, lấy khăn lụa nhẹ nhàng lau khóe mắt lại quay sang người làm nói: “Còn thất thần làm cái gì? Nhanh đi giúp đỡ đưa đồ.... Ngũ tiểu thư lên xe ngựa.”

“Vâng.” Mấy người làm phía sau theo nha hoàn biệt viện đi thu thập đồ đạc của Hách Quang Quang.

“Lão phu nhân, người gọi Quang Quang là Ngũ tiểu thư, ta khó mà nhận nổi.” Hách Quang Quang sợ hết hồn, vội vàng mở miệng nói.

“Ai dám không chịu? Triết nhi nhận con là nghĩa muội, bàn về thứ bậc chính là Tiểu Ngũ của Ngụy gia ta!” Lão phu nhân vỗ vỗ tay Hách Quang Quang ním cười nhìn khuôn mặt sợ hãi của nàng.

“Lão phu nhân, là tự Quang Quang không dám với cao Ngụy gia, người cứ để mọi người gọi ta là Quang Quang cô nương thôi.” Hách Quang Quang muốn khóc, nàng chỉ định ở tạm Ngụy gia mấy ngày là tốt rồi, cũng không muốn với cao cùng Ngụy gia giao tình sâu hơn, cha nàng sẽ tức giận mà từ trong quan tài nhảy ra bóp chết nàng mất.

Thấy Hách Quang Quang thực sự kích động, Ngụy lão phu nhân cũng không tiện miễn cưỡng, thờ dài nói: “Cái đứa bé này, con sợ cái gì? Thôi, chuyện này chúng ta trở về sẽ bàn lại, như con nói tạm thời để người làm gọi là Quang Quang cô nương vậy.”

“Quang Quang cảm tạ lão phu nhân.” Hách Quang Quang thờ phào một tiếng, lão phu nhân từ ái hơn nhiều nên so với Ngụy tướng cũng nói chuyện nhiều hơn.

Hách Quang Quang mới đến có mấy ngày, đồ cũng không nhiều, hai bọc nhỏ đã hết, về phần chăn đệm chờ đến Ngụy gia hẳn đã chuẩn bị xong.

Không mất thời gian lưu lại, Hách Quang Quang theo lão phu nhân ra cửa chuẩn bị đi Ngụy gia, mới vừa đến cổng chính, cảm giác bị nhìn mãnh liệt chăm chú đột nhiên truyền đến.

Theo bản năng nhìn sang, đầu tiên là con Bạch Mã nàng không thể quen thuộc hơn nữa, tâm bỗng dừng cả kinh, ánh mắt khẽ chuyển, vừa đúng đối mặt với nam nhân đang nhìn.

Nhịp tim lập tức tăng mạnh, cuống quýt thu hồi tầm mắt, tay chân có chút luống cuống nhanh chóng theo lão phu nhân lên xe ngựa.

“Sao sắc mặt trở nên khó coi như vậy?” Ngụy lão phu nhân thấy Hách Quang Quang giống như bị hù dọa làm cho kinh sợ vô vô ngực, kinh ngạc nhìn ra ngoài xe ngựa, cũng không phát hiện khác thường.

“Không có gì ạ, mới vừa rồi không cẩn thận bị nam nhân xấu xí dọa người làm cho kinh sợ thôi.” Hách Quang Quang cứng nhắc cười trả lời.

“À, thì ra là vậy.” Nhìn thấu né tránh trong mắt Hách Quang Quang, Ngụy lão phu nhân quan tâm không tiếp tục đề tài này, từ ái cười cười.

Xe ngựa vừa vận đi quan chỗ quán trà Diệp Thao đang ngồi, lời nói bên trong xe ngựa không thoát khỏi nhĩ lực tốt của Diệp Thao, một ngụm trà nuốt chút nữa thì phun ra, Diệp Thao đen mặt đề ly trà xuống, nhìn chăm chăm phương hướng cỗ xe ngựa kia cho đến khuất khỏi tầm mắt.

Còn dám nói hấn xấu xí dọa người! Tốt! Rất tốt! Trên khuôn mặt đẹp dễ khé lóe lên ánh nhìn căm tức, môi mím chặt, một lát sau mới tỏ ra như không có chuyện gì tiếp tục uống trà.

Trên xe ngựa, Ngụy lão phu nhân vẫn luôn cầm tay Hách Quang Quang, càng không ngừng quan sát nàng, một lúc than thở rồi lại cười, phần lớn thời gian còn lại là nhìn Hách Quang Quang, đôi mắt hạnh như chìm trong ký ức, giống như xuyên qua Hách Quang Quang để nhìn một người khác.

“Đưa bé, nghe nói cuộc sống của con vẫn luôn rất vất vả phải không?” Ngụy lão phu nhân lấy tay vuốt tảng vết chai vẫn chưa biến mất trên tay Hách Quang Quang đau lòng hỏi.

Hách Quang Quang ở Diệp thị son trang một thời gian, đôi tay đã được dưỡng nộn nà đi rất nhiều, vết chai đã tiêu bớt nhưng còn chưa mất đi toàn bộ.

“Tuy nghèo khó nhưng rất vui vẻ tự tại, cháu thích cuộc sống như thế.” Hách Quang Quang khẽ cười, nàng một chút cũng không để ý vết chai này, cuộc sống những ngày nàng cùng cha sống với nhau là tốt nhất.

“Mẹ con...từ khi con còn rất nhỏ đã ra đi rồi hả?” Lúc nói những lời này Ngụy phu nhân không ý thức được siết chặt tay Hách Quang Quang, hai mắt

toát ra mấy tầng bí thương không che dấu được.

Thấy thế, hai mắt Hách Quang Quang nóng lên, không quan tâm hai tay bị nắm chặt gập đầu nói: “Đúng vậy.”

“Đưa bé, nói cho ta về chuyện mẹ con được không?” Ngụy lão phu nhân cúi đầu thở dài, làm dịu lại tâm tình mới ngẩng đầu lên yêu cầu nói.

“Được ạ.” Cảm thấy được Ngụy lão phu nhân rất đau lòng, Hách Quang Quang trong thoáng chốc thích bà, nghe tiên sinh kể chuyện nói vợ chồng Ngụy tướng đều rất cứng chiu nữ nhi, nay người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh. . . Khô sở không kém chút nào so với nàng mất mẹ.

Trong trí nhớ Hách Quang Quang chuyện về mẫu thân không nhiều, chỉ nói sơ lược những chuyện ấn tượng khác sâu.

Không lâu sau thì đến Tướng phủ, vì vậy liền ngừng lại giữa chừng, một già một trẻ cùng lau khuôn mặt ướt đầm binh ổn lại cảm xúc mới xuống xe ngựa, chờ bên ngoài Tướng phủ có lão quản gia, mấy quân sự cùng ma ma.

“Còn không ra mắt Quang Quang cô nương.” Âm thanh lão phu nhân nhàn nhạt ra lệnh, xuống xe ngựa đáng vẻ lão phu nhân lập tức thay đổi, không hề ôn hòa dễ gần nữa mà mỗi cử chỉ giờ tay nhắc chân đều mang theo uy nghiêm không thể coi thường.

“Quang Quang cô nương tốt lành.” Quân sự cùng ma ma thấy lão phu nhân coi trọng Hách Quang Quang, vì vậy đều vội bày ra vẻ mặt rồi rít lấy lòng.

“Ách, các đại thúc đại thẩm tốt lành.” Những người này vừa nhìn cũng biết trong Tướng phủ có chút thân phận, Hách Quang Quang không dám sợ ý, nhìn bọn họ ôm quyền đáp lễ.

Nhìn thấy phương thức đáp lễ đặc biệt như vậy, mọi người kinh ngạc một lát, ngại vì ánh mắt nghiêm nghị của phu nhân nên không dám nói gì, quy củ đón mọi người vào phủ, hai ma ma mang Hách Quang Quang đi chinh đón vào phòng rửa mặt chải đầu, nói là một lát nữa phải chào hỏi mấy vị nữ chủ tử của Tướng phủ, đợi buổi tối mấy vị thiếu gia về lại đi chào tiếp.

Một đường đi lại, bước chân Hách Quang Quang ngày càng nặng nề, nơi này vô luận là ma ma hay nha đầu đều cực kì quý cù, ngay cả tiểu nha đầu mười ba mười bốn tuổi cũng cực kì khuôn phép, so với nàng càng giống tiểu thư hơn.

Quan gia ở phương diện lễ nghi cực kỳ coi trọng, nơi này so với người làm ở Diệp thị son trang hoàn toàn khác biệt, bước chân vào tướng phủ làm việc gì cũng đầu ra cúi, Hách Quang Quang không hiểu quy củ cảm thấy cả người không được tự nhiên, dự cảm sẽ không ở chỗ này lâu được.

Viện không lớn, quét dọn rất sạch sẽ, trồng một chút hoa cỏ, Hách Quang Quang nghe người làm nói bên trong còn có Tứ tiểu thư ở, trước kia là Tam tiểu thư và Tứ tiểu thư cùng ở chung một cái sân, sau này Tam tiểu thư xuất giá vì vậy viện này chỉ còn Tứ tiểu thư, nay Hách Quang Quang tới liền trở thành hàng xóm với Tứ tiểu thư.

Giống như con rối đi làm việc theo an bài của người khác, rửa tay thay quần áo chải đầu sau đó ra khỏi cửa bái kiến các nữ chủ tử trong Tướng phủ, trong lúc đó vẫn là Hách Quang Quang nghe lệnh mà làm việc, người khác muốn nâng làm cái gì thì làm cái đó, bởi vì những chuyện này đều là cần thiết nên cũng không dám oán giận câu nào.

Người nắm quyền bên trong Ngụy gia dĩ nhiên là lão phu nhân, tiếp theo là con dâu trưởng cũng chính là mẹ Ngụy Triết Ngụy phu nhân, bởi vì Ngụy đại gia qua đời sớm nên Ngụy phu nhân ở góa, tình cảnh như vậy vốn là bất lợi cho việc bà cầm quyền nhưng nhờ nhi tử không chịu thua kém nên Ngụy đại phu nhân cũng an ổn làm người đứng thứ hai tại Ngụy gia.

Còn có Nhị phu nhân, Tam phu nhân, Ngũ phu nhân trong đó Nhị phu nhân và đại phu nhân đều là con dòng chính còn lại là con dòng thứ.

Nhị, Tam, Tứ, Ngũ đều như đại ca đã chết, không có bản lĩnh gì đều dựa vào ngọn núi lớn Ngụy gia trong triều mà kiếm chức nhàn tản nhưng kiếm được thì ít mà tiêu pha thì nhiều, việc đứng đắn không thấy làm bao nhiêu nhưng họa lớn họa nhỏ thì nhiều không kể xiết, bình thường Ngụy tướng quan tâm quốc sự bên ngoài còn thường xuyên phái “chui đít” cho mấy đứa con trai không tiền đồ, chui một cái chính là trong mấy chục năm.

Phủ có ba vị thiếu gia, Đại thiếu gia Ngụy Triết là con vợ cả, Nhị thiếu gia và Tam thiếu gia theo thứ tự là do Tứ gia và Ngũ gia sinh, hai vị thiếu gia từ nhỏ đã bị Ngụy tướng quản lí nghiêm ngặt tránh đi theo con đường sai trái của cha bọn họ, nhưng so với Ngụy Triết tài năng thì kém hơn nhiều.

Hách Quang Quang bị người mang đến gặp qua năm vị phu nhân còn có hai vị thiếu gia không ra khỏi cửa, Tứ tiểu thư chưa lấy chồng cũng đã gặp, lúc làm lễ ra mắt người nào cũng bị cười, Hách Quang Quang cũng không so đo, hành lễ giống một tiểu thư tiêu chuẩn thì nàng không làm được cũng không thể đứng thẳng cái gì cũng không làm chứ? Vì vậy đành làm bộ ôm quyền thay nhún người hành lễ.

Những người nên gặp đều đã gặp qua, Hách Quang Quang cảm tất cả lễ ra mắt của các phòng về, đi cùng với nàng là Tứ tiểu thư cùng lưá nguyệt Oánh, Ngụy Oánh rất có bộ dáng khuê tú, đi bộ không tùy ý như Hách Quang Quang, mỗi bước đều phải quy củ.

Hách Quang Quang thực sự không chịu nổi bước đi như mèo của Ngụy Oánh hơn nữa gần một giờ ra ngoài đã cảm thấy mệt mỏi, vội vàng trở về phòng nghỉ ngơi, cùng Ngụy Oánh không quen miễn cưỡng đi cùng một chỗ chỉ thêm phần lúng túng, vì vậy liền tính toán đi trước bên bước nhanh hơn.

“Quang Quang muội muội, người đi gấp như vậy làm gì?” Âm thanh Ngụy Oánh mềm nhũn truyền đến làm Hách Quang Quang không thể không thả chậm bước chân.

“Khát nước, muốn trở về phòng uống nước.” Hách Quang Quang trả lời như thế, bước chân bắt đầu thả chậm.

“Ồ Tướng phủ nữ tử không thể bước đi nhanh, không nhìn thấy bọn nha hoàn đi bộ cũng đều không nhanh không chậm sao?” Ngụy Oánh đang nói thì bước lên, lấy khố mất liệc Hách Quang Quang.

“Ta đi theo thói quen.” Cảm thấy Ngụy Oánh không thích mình, hách Quang Quang cũng không cố nịnh bợ lấy lòng nàng ta.

“Quang Quang cô nương xuất thân từ dân nghèo, dĩ nhiên không bắn khoản nhiều như tiểu thư nhà chúng ta.” Nha hoàn bên cạnh Ngụy Oánh mở miệng cười nói.

Hách Quang Quang cũng không để ý cười khanh khách, làm bộ không hiểu các nàng lộ ra cảm giác hơn người, bước chân dài hơn một lát sau liền bỏ lại mọi người phía sau.

Trở về phòng ngồi trên ghế, Hách Quang Quang đưa tay nắm cầm bắt đầu tự hỏi làm sao sống qua mấy ngày này, mới vừa đi dạo một vòng, thấy mấy vị nữ chủ tử đều không thích nàng, hiện tại nàng lấy danh nghĩa muội của Ngụy Triết cũng không tính là tiểu thư gì cả, họ nhìn nàng không thuận mắt cũng không có gì kì lạ, tóm lại Hách Quang Quang cảm thấy trong Tướng phủ như vậy cũng tốt, bên ngoài trừ bỏ Ngụy Triết biết nội tình cũng chỉ có lão phu nhân.

“Ai.” Hách Quang Quang không nhận được than thở, quả nhiên là hào môn sâu như biển, ở đây hoàn cảnh sống có nhiều góc khuất, nàng cảm thấy mình lớn lên ở địa phương tự do tràn đầy sung sướng như trên núi thật là may mắn, muốn cười liền cười, muốn nhảy liền nhảy, ở chỗ này ngay cả đi bộ nhanh cũng khiến người khác nhìn, có lẽ trong mắt mọi người ở Tướng phủ nàng là ngoại tộc duy nhất đi.

“Quang Quang cô nương, lão phu nhân dặn phòng bếp đặc biệt đưa bánh ngọt tới, người nếm thử một chút.” Đại nha hoàn Xuân Đào bên cạnh Ngụy lão phu nhân bưng một mâm điểm tâm thoạt nhìn thôi đã thấy ngon miệng đi vào.

“Làm phiền tỷ tỷ tự mình đưa tới, trở về thay ta cảm ơn lão phu nhân.” Hách Quang Quang đứng dậy tiếp mâm cười nói.

“Lão phu nhân nói Quang Quang cô nương rất hợp nhãn bà, nô tỳ thấy lão phu nhân rất thích Quang Quang cô nương, so ra còn thích hơn cả Tứ tiểu thư.” Xuân Đào nói.

“Được lão phu nhân thích là vinh hạnh của Quang Quang, Quang Quang cũng rất thích lão phu nhân.” Hách Quang Quang cười càng chân thành.

Sau khi Xuân Đào đi, Hách Quang Quang ngồi xuống thưởng thức điểm tâm, rất ngon miệng, điểm tâm này thực ra cũng không hơn Diệp thị son trang, nhưng quý ở tâm, là lão phu nhân sai người đặc biệt đưa tới cho nàng ăn.

Khi gặp các vị nữ chủ tử đã tốn rất nhiều thời gian, làm Hách Quang Quang cảm thấy vô cùng không quen, cũng may buổi tối các vị nam chủ không rườm rà như vậy, Ngụy Triết mang Hách Quang Quang đi mọi người cùng lửa thấy đều chào qua.

Các nam chủ đều không chú ý như nữ chủ, lúc Hách Quang Quang bái kiến cũng nhẹ nhõm hơn nhiều, rất nhanh liền xong chuyện.

Com tối là mọi người ăn cùng nhau, nam nhân một bàn, nữ nhân một bàn, Hách Quang Quang ngồi cùng bàn dưới với Ngụy Oánh.

Ăn com có người làm đặc biệt phụ trách chia thức ăn, mỗi người nhai chậm nuốt kĩ, lúc uống canh chút âm thanh cũng không phát ra, ở dưới ánh mắt quan sát của mọi người, Hách Quang QUang cũng không dám ăn nhanh, lấy ra chút kiên nhẫn chưa từng có học các nữ nhân ngồi rồi từng chút từng chút một ăn com, một miếng com nhai ba bốn mươi lần mới dám chậm rãi nuốt xuống, quá không tự nhiên lại cực kỳ khó chịu.

Mỗi món ăn nhiều nhất là ăn ba miếng, thích nữa cũng không thể gấp, đây là quy củ Tướng phủ, bởi vì quy củ mặc danh kì diệu này Hách Quang Quang chưa ăn được no, chỉ cảm thấy mới tới nửa ngày sao giống như đã qua nửa năm vậy.

Khó khăn mới đến giờ đi ngủ, Hách Quang Quang tắm rửa gội đầu rồi nằm lên giường chuẩn bị ngủ, hơn nửa ngày này không chút tự do, sớm một mồi, nhắm mắt lại một lát đã ngủ thiếp đi.

Nửa đêm, Hách Quang Quang lật người, trong mơ mơ màng màng cảm thấy có người bên cạnh, nhất thời tỉnh lại, mở to mắt nhìn sang, còn chưa thích ứng với ánh sáng trong phòng chỉ thấy một khoảng đen, duỗi tay lần sờ thấy một thân thể ấm áp, xúc cảm quen thuộc cùng hơi thở nam tính làm nàng hiểu ngay lập tức đây là ai.

“Không cho phép lên tiếng, ngươi muốn gọi người đến xem sao?” Diệp Thao nhanh chóng che miệng Hách Quang Quang nhỏ giọng nói.

“Ồ ồ.” Hách Quang Quang bị hù dọa kinh sợ gạt mạnh đầu.

Diệp Thao bỏ tay ra, thấy Hách Quang Quang bị mình dọa sợ đến ỉu xiu, làm sao còn dám kêu người tới, vì vậy yên tâm, một tay ôm lấy Hách Quang Quang cả người phát run vào ngực, trán đối trán Hách Quang Quang nhỏ giọng chất vấn: “Dung mạo ta rất xấu sao? Xấu xí đến dọa người? Há?”

Hắn nghe được? Da đầu Hách Quang Quang tê dại đi, không để ý Diệp Thao làm thế nào tránh được tai mắt Tướng phủ mà tới phòng nàng, liền vội vàng lắc đầu giải thích: “Diệp trang chủ hiểu lầm, ta không có nói người, thật!”

“Thật sao?” Âm thanh Diệp Thao lộ ra nồng đậm nghi hoặc.

“Dạ dạ da.” Hách Quang Quang gạt đầu như đã tới, liên tục bảo đảm nói.

“Trước tiên chúng ta không nói chuyện này, còn nhớ lúc trước ta đã cảnh cáo ngươi cái gì không?” Giọng nói Diệp Thao đột nhiên trở nên nguy hiểm.

“Cái... cái gì?” Dự cảm xấu ập tới, Hách Quang Quang theo bản năng lui về phía sau co rúm lại.

“Hậu quả của việc chạy trốn là gì?” Dứt lời, Diệp Thao đã kéo Hách Quang Quang đang lui về sau xoay một cái đặt ở dưới thân, che cái miệng muốn thét chói tai của nàng, cúi đầu ở trên vành tai nàng nhẹ nhàng liếm một cái, giọng nói khàn khàn: “Suy nghĩ sao?”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nổi, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Dâu tây

Editor : Serena Nguyen

~k để các nàng đợi lâu nữa. Giải đáp thắc mắc đây :3~

Mắt Hách Quang Quang từ từ thích ứng bóng tối, mở to hai mắt trừng mắt nhìn nam nhân đè trên người nàng, cả hô hấp cũng không dám lớn tiếng, nàng dĩ nhiên biết trong lời Diệp Thao là chỉ cái gì, nếu nàng dám có ý đồ chạy trốn trong tay hắn sẽ phải dùng trình tiết tới "thừa nhận sai lầm".

Diệp Thao thưởng thức bộ dáng sợ hãi của Hách Quang Quang một lát, sau đó không hề khách khí nữa, nắm lấy cằm Hách Quang Quang liền cúi đầu hôn lên.

Vì nhanh chóng đến Kinh Thành, hắn gia tăng xử lý sự vụ bên trong trang, cảm giác cũng không được ngủ, vội vã chạy tới Kinh Thành lại thấy tình cảnh nàng và Ngụy triết hòa thuận vui vẻ đi chơi về, nhiều ngày khổ cực thu hoạch là nàng và nam nhân khác trò chuyện với nhau thật vui, không chỉ như thế còn ở cùng một chỗ!

Cầm tức, đồ ky, lừa dục, Tam Hỏa đốt người, cơ hồ là vừa đụng đến môi Hách Quang Quang, Diệp Thao liền lập tức hóa thân làm mãnh thú, kịch liệt gặm cắn "trừng phạt".

"Ô ô." Tâm Hách Quang Quang hơi bị cuồng loạn, nắm chặt quả đấm liền đánh lên người Diệp Thao, đầu lắc tới lắc lui, nhưng vô luận như thế nào miệng cũng bị vững vàng "cắn", miệng bị chặn không cách nào cầu cứu, tiếng ô ô lại quá nhỏ, người bên ngoài rất khó nghe được, gấp đến độ đầu nàng đầy mồ hôi, sức lực trên tay càng thêm lòn.

Quần lấy đầu lưỡi đang loạn tránh của Hách Quang Quang, dùng sức khẽ hấp, Diệp Thao không nhìn đến Tiểu Miêu quyền đánh vào người, vượt ve gương mặt nóng bừng của Hách Quang Quang thoáng buông lỏng sức lực trên môi chống khẽ môi của nàng nhỏ giọng nói: "Dám chạy trốn sẽ phải có dũng khí gánh chịu hậu quả."

"Cứu. Ô." Vừa được tự do vừa muốn mở miệng la lên, Hách Quang Quang lần nữa bị bịt miệng, cảm giận nhìn chằm chằm Diệp Thao, nếu hắn chỉ là xuất hiện tại trên giường nàng rất nhanh sẽ đi, nàng tất nhiên không hy vọng đưa tới người vây xem, nhưng nếu hắn nghĩ cưỡng ép yếu thể nàng mặc dù mất mặt nữa nàng cũng muốn hô!

"Ta lại không muốn mạng của ngươi, hô cứu mạng cái gì?" Giọng nói Diệp Thao càng lộ vẻ trầm thấp hấp dẫn, giống như là muốn trừng phạt Hách Quang Quang là không ngoan, cái tay còn lại quen cửa quen nẻo loại đưa vào trong quần áo Hách Quang Quang vòng qua cái yếm, trực tiếp mò về mềm mại bóng loáng da thịt, từ hông tích bắt đầu từ từ dôi lên trên.

"Ô ô." Hách Quang Quang thu hồi công kích quả đấm Diệp Thao sau lưng, cách một cái thật mỏng quần áo trong tóm chặt lấy bàn tay có chứa tính xâm lược lửa nóng bên trong áo, không để cho hắn sờ tới tư mật mặc cỡ bộ vị.

Diệp Thao mặc cho Hách Quang Quang bắt được tay, chớp mũi nhẹ nhàng chạm vào Hách Quang Quang mũi thon, hai người thờ ra khí nóng ở lẫn nhau trong lỗ mũi mập mờ quanh quần, hai mắt tối tăm của Diệp Thao lộ ra nhiệt độ giống như là d'đ/l;q'd muốn thiêu cháy người phía dưới, thanh yết hầu nhỏ giọng nói: "Ban đầu ta từng nói qua, nếu như ngươi là chạy trốn ta liền biến ngươi thành nữ nhân của ta, thân là một trang đứng đầu, há có thể nói không giữ lời?"

Ngươi nói không giữ lời nhiều chỗ rồi! Hách Quang Quang ở trong lòng nhục mạ, tay Diệp Thao không có ý lui ra, trong lòng quỳnh lên, há muốn ngâm hân lòng bàn tay một phần nhỏ nhi thịt dùng sức tấp tới, cảm tức bao nhiêu, hàm răng dùng sức cắn bấy nhiêu.

"Hừ." Diệp Thao bởi vì lòng bàn tay truyền tới đau đớn kêu rên ra tiếng, không có thu về bàn tay, mặc cho Hách Quang Quang đi tấp tới phát tiết.

Khi mùi máu tươi tràn ngập ở trong mồm Hách Quang Quang mới hết tức giận, buông bàn tay ngâm kín miệng của hắn ra.

Lúc cắn thấy há giãn, cắn xong rồi lại có chút sợ, sợ chọc giận người đàn ông này kết quả của nàng sẽ thảm hại hơn, nhưng sau đó lại nghĩ một chút nơi

đây là Tướng phủ mà không phải là địa bàn của Diệp Thao, nghĩ rằng hẳn không dám thật sự làm ra chuyện gì to gan, vì thế Hách Quang Quang thoáng có một chút khuyến khích, nài đánh cuộc Diệp Thao không dám trắng trợn khiêu khích Ngụy gia.

"Cẩn xong rồi, hết tức giận chưa?" Diệp Thao dờn bàn tay tự trong miệng Hách Quang Quang ra ngoài, một cái tay "không thành thật" khác cũng thu hồi lại điểm lên mấy huyết đạo cầm máu cho bàn tay đang bị cắn thương, sau đó lấy khăn tay của Hách Quang Quang nhẹ lau sạch vết máu.

"Người cũng nói chưa từng làm lễ nạp thái, không có văn thư, ta chưa thực sự tính là người thiếp thị, vậy người đêm khuya xông vào cô gái khuê phòng như vậy lại làm chuyện như vậy cùng hạ lưu hái hoa tặc có gì bất đồng?" Hách Quang Quang nhận thấy được thân thể Diệp Thao không giống trước lửa nóng kích động, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, bởi vì cảm giác chính mình trong sạch có thể bảo vệ cũng không có kêu cứu kích động, chỉ muốn khuyên hẳn dỗi đi.

"Dạ gặp mỹ nhân đều bị trở thành hạ lưu hái hoa tặc? Nhớ năm đó ba ‘thần trộm’. của người vài phen mấy bận đến Ngụy phủ hành động tính là gì?" Diệp Thao mặc dù nhìn được dự niệm, không tiếp tục tính toán, nhưng như cũ đề ở trên người Hách Quang Quang không muốn đi xuống.

"Người! Người ta thật là ‘thần trộm’ mới sẽ không đêm khuya xông vào cô gái khuê các làm chuyện như vậy, người đừng có nghĩ tất cả mọi người đều giống người." Hách Quang Quang cảm tức nhìn Diệp Thao, nài không cho phép có người ta nói cha nài mẹ nửa điểm không phải.

"Làm chuyện gì không quan trọng, dù sao đều là dạ thám Tướng phủ gặp riêng mỹ nhân, nhưng mà năm đó Ngụy gia đại tiểu thư là mỹ nhân chính cống, còn người." Diệp Thao chắc chắn ra tiếng, ánh mắt còn nghi vấn quan sát Hách Quang Quang, lúc ánh mắt kịp chạm đến nàng lửa lò xương quai xanh và quần áo tán loạn cổ họng chợt run lên một cái, lập tức mở to mắt lầm nhảm không quan tâm chờ nhìn.

Bị xem thường Hách Quang Quang không biết lấy sức mạnh từ đâu ra, một tay đẩy Diệp Thao ra, kéo qua chân đạp trên người cả giận nói: "Ta là không phải mỹ nhân cũng không phải chờ người tới phán xét, chê ta không đủ mỹ còn không ngừng quấy rầy cuộc sống của ta, người thật biến thái!"

Bị đẩy ra Diệp Thao nghiêng người nằm ở một bên, chống đầu nhìn Hách Quang Quang, không có bởi vì Hách Quang Quang nói mà tức giận, đột nhiên vẻ mặt nghiêm túc hỏi: "Người cùng Ngụy triết thật chỉ là quan hệ huynh muội chứ?"

"Người có ý gì?" Hách Quang Quang bao bọc lấy chính mình cực kỳ chặt chẽ, nhịp tim khôi phục rất nhiều, chỉ cần Diệp Thao không nổi giận không đùa giỡn lưu manh, nài là có thể tâm bình khí hòa nói chuyện cùng hẳn, cho dù là ở trên giường.

"Người chỉ xem Ngụy triết là nghĩa huynh là tốt rồi, không cho có gì khác, nếu không chuyện tối nay không hoàn thành ta nhất định tìm cơ hội làm xong!" Diệp Thao cầm lên một vài sợi tóc của Hách Quang Quang, hí mắt cảnh cáo nói.

Hách Quang Quang vừa định nói người quản được sao? Nhưng thực lực cách xa, lúc này tình huống đặc biệt, không phải là thời điểm đầu võ mồm, vì vậy bất đắc dĩ nói: "Biết, người còn không đi? Một lát bị phát hiện rồi người đi không được."

"Quang Quang, ta có thể hiểu thành người cái người này là đang lo lắng ta sao?" Diệp Thao nét mặt biểu lộ nụ cười, lại gần mặt Hách Quang Quang hỏi.

"Đi đi đi, ít dất vàng lên mặt mình thôi." Hách Quang Quang đầu lui về phía sau giường, tránh ra gương mặt tuần tú đang tiếp cận của Diệp Thao, sáng giọng.

Nên đi rồi, Diệp Thao không hề trêu chọc Hách Quang Quang nữa, nghiêm mặt nói: "Người phải chú ý một chút cái nha đầu cùng ở một sân với người, nài muốn đuổi người ra cái nhà này, không quá hai ngày nài có thể sẽ mất đồ này nọ, chính người nên thông minh chút."

"Mất đồ? Chẳng lẽ muốn hãm hại ta?" Hách Quang Quang mở to mắt, có chút lo lắng, mặc dù nài không phải sinh ra ở nhà đại phú, những ngày sau này vẫn rất túng quẫn, nhưng lại chưa bao giờ trộm qua tiền của người khác (ngoại trừ thiếp mồi), nếu là Ngụy Văn mất đồ thật, Ngụy gia trên dưới chắc hẳn hoài nghi nài cái d'đ/l ;q'd người "ngoại lai nghèo rớt mồng tơi" ở cùng một sân với Ngụy Văn!

"Không tính là quá đàn, còn có thể chữa được." Diệp Thao khép hờ mắt, giống như con mèo làm biếng.

"Người làm sao biết được? Nài sẽ mất cái gì hơn nữa giấu mấy thứ đó ở nơi nào?" Hách Quang Quang lo âu hỏi, hỏi hỏi đột nhiên cảm thấy không thích hợp, trợn to mắt chất vấn: "Chẳng lẽ trước khi người tới trong phòng ta còn chạy đến phòng Tứ tiểu thư? Cái người này."

"Câm miệng! Ta đường đường một trang đứng đầu giống lại phải như bọn đạo chích đêm khuya không ngừng xông vào khuê phòng cô gái sao?"

"Người xuất hiện tại trong phòng ta không phải sao?" Hách Quang Quang nhỏ giọng lầu bầu.

"Ta Diệp Thao chỉ biết trộm xông khuê phòng người nữ nhân ngọc này! Còn loạn hoài nghi nữa có tin hay không ta hiện tại liền muốn người? !" Diệp Thao tức giận, sắc mặt biến thành rất khó coi.

Hách Quang Quang lại không dám nói lung tung, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy tự mình nghĩ nhiều, Diệp Thao có tài có thể có mạo, vô số cô gái gửi gắm trái tim, thật đúng là không cần học hái hoa tặc khắp nơi xông vào khuê phòng các cô nương.

"Này, vậy người có thể nói cho ta biết Tứ tiểu thư là cất mấy thứ đó ở đâu sao?" Hách Quang Quang cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Nói cho người biết cũng được, chỉ là phải thu chút lợi tức trước."

"Cái gì. A a a." Hách Quang Quang lần nữa bị Diệp Thao lấy tay bịt miệng, trợn mắt nhìn một nam nhân vô si ở trên cần cổ nài dùng sức mút hai

cái.

"Tốt lắm, ta sẽ không để cho nữ nhân của mình bị chụp mũ 'thâu nhĩ' này." Diệp Thao bởi vì để lại hai khóa "dâu tây" trên cổ Hách Quang Quang giọng nói lần nữa khàn khàn, đề phòng mình thật không dễ dàng đề xuống dự vọng sẽ không chế không được bộc phát lần nữa, sau khi nói xong lập tức đứng dậy muốn đi.

"Người... người cái này, Còn chưa có nói cho ta biết để đồ nàng ở nơi đâu!" Hách Quang Quang tức giận tới mức thở, nhịp tim lần nữa bị cử động của Diệp Thao quấy đến rối loạn.

"Chuyện này không cần người quan tâm, đến lúc đó phụ trách xem cuộc vui là tốt rồi." Diệp Thao nói xong cũng không dừng lại, nhẹ nhàng mở cửa sổ bay ra, không có phát ra bất kỳ tiếng vang nào.

"Đồ lưu manh, vô sỉ nam nhân!" Hách Quang Quang vuốt vuốt cổ bị "hút" đau cắn giận lâu bầu, mặt cháy sạch lợi hại, nhớ tới câu Diệp Thao nói trước khi đi "Diệp Thao ta chỉ biết trộm xông vào khuê phòng của người cái nữ nhân gốc này!", không biết sao nơi trái tim giống như là có cọng lông vũ có chút ngứa ngáy.

Hừ một cái, lật người nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ, vốn là đang ngủ ngon giấc bị Diệp Thao đánh thức, lần này chẳng biết lúc nào mới có thể ngủ tiếp, Hách Quang Quang nhắm hai mắt ở trong lòng mắng Diệp Thao thứ một trăm 99 lần sau mới từ từ một mỗi từ từ ngủ thiếp đi.

Sáng sớm ngày thứ hai, nha hoàn vào phòng hầu hạ Hách Quang Quang rời giường, treo rèm che lúc không chú ý quét dấu đỏ trên cổ Hách Quang Quang, kinh ngạc hỏi: "Cổ Quang Quang cô nương sao lại đỏ hai miếng nhỏ vậy?"

"Cái gì?" Hách Quang Quang nghe vậy cả kinh, nhanh chóng che cổ, chột dạ không dám ngẩng đầu.

"Ah, tôi qua rõ ràng còn không có đâu." Tiểu nha hoàn nháy một đôi hồn nhiên vô tà mắt to lại gần, bòn chòn quan tâm cổ Hách Quang Quang đang được bung bít chặt chẽ.

"Có, có cái gì kỳ quái? Đây là bị muỗi chích." Hách Quang Quang đỏ mặt nói láo.

"Con muỗi? Hiện đã bắt đầu mùa đông rồi mà." Mùa đông nơi nào sẽ có con muỗi? Nha hoàn kinh ngạc.

"A, nói sai rồi, không phải con muỗi, là côn trùng!" Hách Quang Quang bĩu môi lớn tiếng nói, sợ tiểu nha hoàn tiếp tục tại đây cái vấn đề thượng nghị ngờ cả đời, vội vàng nói sang chuyện khác, "Lão phu nhân khi nào rảnh rồi? Ta muốn đi tìm lão phu nhân theo nàng lão nhân gia trò chuyện."

Hỏi đến chính sự, tiểu nha hoàn dừng lại lo lắng trong phòng dọn dẹp gọn gàng sạch sẽ làm sao sẽ có côn trùng xuất hiện, khéo léo trả lời: "Lão phu nhân ăn qua điểm tâm sau muốn đi thắp hương Phật, sau đó xử lý sự vụ trong phủ, đại khái giờ Tỵ canh ba mới có thời gian rảnh."

"Biết." Hách Quang Quang quay lưng lại nhanh chóng mặc quần áo tử tế, may nhờ mùa đông, y phục mặc nhiều lắm cổ áo cũng cao, nếu không dấu vết nàng bị Diệp Thao "cắn" trên cân cổ liền không giấu được rồi.

Buổi sáng Hách Quang Quang ở trong phòng dùng cơm, người làm không biết tình huống, sợ Hách Quang Quang nhầm chán vì vậy lấy tới mấy quyển sách giải trí cho nàng giải buồn.

Hách Quang Quang cầm sách khóc không ra nước mắt, nàng làm sao nhìn hiểu, cảm ơn nha đầu đưa sách tới đặt sách lại vị trí ban đầu.

Người trong phòng lão phu nhân tới truyền lời nói sợ Hách Quang Quang nhầm chán, kêu nàng lúc không có việc gì có thể đi dạo chung quanh tường phủ, hay đi đến các trong phòng bồi các phu nhân trò chuyện.

Vì vậy Hách Quang Quang chỉ đành phải đứng dậy khiến nha hoàn mang đi dạo đi các phòng thỉnh an, Tướng phủ rất lớn, đi dạo hết mọi chỗ viện thời gian cũng sắp đến giờ Tỵ canh ba rồi.

"Lão phu nhân lúc này có rảnh rồi chứ?" Hách Quang Quang hỏi.

Nha hoàn nhìn sắc trời một chút, nói: "Không sai biệt lắm, Quang Quang cô nương có cần tới hay không nhìn một chút?"

"Đi thôi." Hách Quang Quang khiến nha hoàn dẫn đường đi trong viện lão phu nhân, mẫu thân chết sớm, mười mấy năm qua vẫn thiếu hụt phái nữ người thân mến yêu, lúc này đột nhiên nhiều thêm một bà ngoại đối với nàng thật tốt, vui vẻ không thôi, hận không được cả một ngày cũng ở trong phòng nàng không ra.

Hách Quang Quang vừa đi vào lão phu nhân viện liền gặp Xuân Đào, Xuân Đào nói: "Thật là trùng hợp, lão phu nhân đang muốn nô tỳ đi kêu Quang Quang cô nương đây."

"Lão phu nhân kêu ta?" Hách Quang Quang kinh ngạc.

"Đúng vậy a, tướng gia cũng ở đây, Quang Quang cô nương mau tới thôi." Xuân Đào cười thúc giục.

"Tốt." Nghe được Ngự tướng cũng ở đây, vui sướng của Hách Quang Quang suy giảm, Ngự tướng quá mức nghiêm nghị, có hấn ở đây, trực giác sẽ không có chuyện gì tốt.

Đi vào trong phòng, liếc mắt một cái liền thấy vợ chồng Ngự tướng ngồi ở vị trí đầu, Hách Quang Quang đi lên trước khom người thờ dài nói: "Tướng gia, lão phu nhân tốt."

Lão phu nhân mỉm cười nói: "Quang Quang ở Tướng phủ đã quen chưa? Com canh ăn có hợp khẩu vị không?"

Không giống với thê tử vẻ mặt ôn hoà, Ngự tướng nhéo lông mày, đối với phương thức hành lễ dờ dờ ương ương của Hách Quang Quang cảm thấy rất bất mãn.

"Khiến lão phu nhân bận tâm, nhiều người như vậy hầu hạ, Quang Quang ở rất tốt." Dưới ánh mắt uy nghiêm của Ngự tướng, Hách Quang Quang hồi đáp có chút gò bó.

"Khẩn trương cái gì? Cứ coi nơi này như nhà mình, đừng đứng đây nữa, nhanh ngồi xuống." Lão phu nhân nháy mắt với nha hoàn đang đứng ở một bên.

Nha hoàn thấy thế lập tức đỡ Hách Quang Quang dẫn nàng ngồi xuống trên ghế, sau đó lại bưng tới nước trà cùng bánh ngọt.

"Tốt lắm, các người tất cả đi xuống thôi." Lão phu nhân phát phát tay, ý bảo mấy nha đầu bên trong nhà đi ra ngoài.

Bên trong nhà chỉ còn sót ba người bọn họ, trực giác Hách Quang Quang có chuyện quan trọng, cũng không còn dám uống trà ăn bánh ngọt, ưỡn thẳng lưng chờ hai vị trưởng bối mở miệng nói chuyện.

"Quang Quang năm nay có 16 đi?" Lão phu nhân hỏi.

"Vâng"

"Người từng cùng Bạch gia từng có hôn ước, chưa từng viên phòng liền rồi đi Bạch gia, rồi sau đó lại có chút dính dấp với Diệp Thị Sơn Trang, những việc đã trải qua này khiến danh dự của cô nương bị hư hỏng. Người hôm nay tới Ngự phủ, lấy thể lực Ngự gia có thể an bài cho người một thân phận hoàn toàn mới, như thế cái người từng gả cho người khác lại cùng Diệp Thao từng có dính dấp d'đ/l;q'd liền cùng người không hề có quan hệ rồi, không biết ý của người như thế nào?" Lão phu nhân giải thích, cuối cùng kiên nhẫn hỏi thăm mặt khiếp sợ Hách Quang Quang.

"Thay thân phận mới? Đây chẳng phải là liền dòng họ tên Quang Quang đều muốn từ bỏ?" Hách Quang Quang cả kinh đến nỗi ngồi không yên, hơi kém nhảy dựng lên.

"Thế nào, cứ như vậy thích họ Hách?" Vẫn không có ra tiếng Ngự tướng thấy thế hừ một tiếng, đối với phản ứng của Hách Quang Quang rất bất mãn.

Hách Quang Quang lo lắng đứng lên, cúi mình vái chào vợ chồng Ngự tướng nói: "Tên họ Quang Quang đều là cha mẹ ban tặng, há có thể tùy ý đổi đi? Đa tạ tướng gia, lão phu nhân ưu ái, Quang Quang cảm thấy dòng họ 'Hách' này rất tốt."

"Không đồng ý! Không thay cái thân phận mới, người làm sao có thể xứng với Triết nhi?" Ngự tướng không vui vỗ xuống cái ghế vắt tay nhú mi nói.

"Hả?" Hách Quang Quang nghe vậy lập tức mông lung, ngơ ngác nhìn Ngự tướng sắc mặt không tốt.

"Chớ dọa đứa bé." Lão phu nhân giận trách mà liếc nhìn bạn già, sau đó nhìn về Hách Quang Quang không biết là bị bạn già hù sợ hay là bị lời của bạn dọa đến, nhẹ giọng trấn an nói, "Quang Quang đừng sợ, hẳn chính là bộ dạng này tính khí, không có ác ý."

"Lão, lão phu nhân, các người nói cái gì xứng hay không xứng, Quang Quang không hiểu." Lúc Hách Quang Quang hỏi âm thanh có chứa mấy phần phát run, tầm mắt qua lại bồi hồi trên mặt hai vợ chồng Ngự tướng, nàng hiểu lầm đúng không? Nhất định là nghĩ lầm rồi mới đúng.

Lão phu nhân thở dài, mở miệng giải thích: "Triết nhi đã 22, còn chưa từng có đề cử thê tử thích hợp, khó thấy hẳn để ý yêu thích cô nương nào như vậy, vừa đúng người cũng có chút hảo cảm đối với Triết nhi, như thế an bài cho người cái thân phận hoàn toàn mới rồi gả vào Ngự gia chúng ta chưa chắc đã không phải là một cái chuyện tốt. Nếu như là người đồng ý, thời cơ chín muồi lão gia liền vào cung xin tứ hôn, chút mặt mũi này Thánh thượng vẫn là sẽ cho lão gia."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Bắt cóc

Editor: Kinh thuế

Gả cho Ngự Triết? Hách Quang Quang bị dọa cho thật kinh hãi, vừa mới đến Tướng phủ một ngày mà cảm giác như đã một năm, nơi này quy củ nhiều quan hệ người người phức tạp nàng nghĩ thôi đã muốn đầu đầu, nếu như thật sự gả vào cả đời sống trôi buộc trong này làm sao còn có tự do chứ? Huống chi lúc Hách đại lang còn sống vẫn luôn muốn nàng cách xa người Ngự gia, nếu thành dâu Ngự gia thì thật có lỗi với cha nàng!

“Tướng gia, lão phu nhân, chuyện này nghĩa huynh đã biết chưa?” Hách Quang Quang cẩn thận từng li từng tí hỏi, nàng không cảm thấy thái độ của Ngụy Triết với nàng giống tình cảm nam nữ, nhiều lắm chỉ là sùng ái chăm sóc của huynh muội thôi, nhị lão đã từng hỏi một người khác trong cuộc chưa?

“Còn chưa nói, thông báo với người trước, đợi tối sẽ nói với thằng bé cũng không muộn.” Lão phu nhân thấy Hách Quang Quang một chút cảm giác mừng rỡ ngượng ngùng cũng không có, tâm nhất thời có chút không nắm chắc.

“Lão phu nhân, nghĩa huynh với Quang Quang chỉ là sự yêu thích giữa huynh muội, không phải tình yêu nam nữ, Quang Quang với nghĩa huynh cũng như thế, huống chi Quang Quang xuất thân bản hàn, lễ nghi quy củ một chữ cũng không biết, thật sự không dám với cao, tại đây Quang Quang cảm ơn trước sự ưu ái của Tướng gia và lão phu nhân.” Hách Quang Quang thông thả chậm rãi nhìn về phía nhị lão hành lễ.

“Xuất thân bản hàn thì sao? Tướng phủ ta cũng không cần con dâu hào phú đến góp một viên gạch, còn về phần lễ nghi quy củ gì đó chừng hơn năm là có thể học thành bộ dáng khuê tú.” Ngụy lão nhìn chăm chăm Hách Quang Quang không vui nói.

Học những thứ kia, cười không lộ răng, ngồi lưng phải thẳng, quy củ tướng ăn với ăn uống như chịu ngược đãi. ...Hách Quang Quang lập tức rung mình, cứng nhắc cười nói: “Tướng gia, Quang Quang vẫn là tự hiểu lấy mình, những thứ thiên kim khuê tú gì đó không học được. Ở Diệp thị son trang từng học chữ, kết quả mấy ngày kế tiếp cũng chỉ biết cách cầm bút mà thôi, chẳng những không biết viết thế nào mà hai chữ vừa học xong cũng không nhớ được cách đọc, về phần những quy củ kia chắc chắn là Quang Quang học không vào được đâu.”

Mặt Ngụy tướng nhất thờ càng chìm xuống khó coi, nhìn về phía Hách Quang Quang dựng thẳng râu tròn mắt nói: “Đúng là đầu gỗ, cái gì cũng không học được.”

“Cũng không phải, Quang Quang học những cái thú vị như khinh công và trận pháp rất nhanh.” Hách Quang Quang nhỏ giọng giải thích.

“Hoang đường, nào có cô nương nhà ai học mấy điều đó hả? Về sau người vẫn phải lập gia đình giúp chồng dạy con đấy!” Ngụy tướng nghiêm mặt khiển trách.

Hách Quang Quang nghe vậy mím chặt môi, mặc kệ thân phận thực sự của nàng là gì, trên danh nghĩa lúc này nàng chỉ là nghĩa muội của Ngụy Triết, coi Ngụy gia như nhà khách, nào có chủ nhà nào quở mắng rồi răn dạy khách như vậy chứ?

“Ông hung dữ như vậy làm gì dọa con bé sợ.” Lão phu nhân oán trách nói.

Ngụy Tướng hòa hoãn lại sắc mặt, không nói thêm gì nữa, hừ một tiếng quay đầu đi chỗ khác.

“Không sao, chúng ta không ép con, Quang Quang trở về thì cẩn thận suy nghĩ dù sao cũng là chuyện lớn cả đời, rồi con sẽ hiểu gả cho một người biết rõ gốc gác lại là một nam nhân tốt là chuyện hạnh phúc nhất của một nữ nhân.” Lão phu nhân nói với Hách Quang Quang đang mím môi mất hứng.

“Cảm tạ lão phu nhân, Quang Quang sẽ xem xét.” Suy tính rồi đi như thế nào.

Rất kỳ quái, luôn có người muốn nhúng tay vào chuyện chung thân đại sự của nàng, lúc trước là Diệp Thao muốn ép nàng đi cưới Vương bộ cạp, hiện tại vợ chồng Ngụy Tướng lại muốn làm mai gả nàng cho Ngụy Triết, kế tiếp muốn thất tư hồng cho nàng với ai đây?

“Nghe nói ban nãy con đã đi chào hỏi tất cả các phòng, đúng là mệt rồi phải không? Đi về nghỉ trước đi, thuận tiện suy nghĩ một chút chuyện chúng ta vừa nói.” Lão phu nhân ôn hòa nói.

“Vâng ạ.” Hách Quang Quang chào Nhị lão xong trở về phòng.

Gần tối Ngụy Triết trở lại bị Nhị lão gọi vào không bao lâu sau liền tới tìm Hách Quang Quang.

“Nghĩa huynh, Tướng phủ Quang Quang ở không quen, ngày mai ta rồi đi sớm được không?” Hách Quang Quang thấy Ngụy Triết lập tức nói ra chuyện suy nghĩ hồi lâu, nàng tới nơi này là vì tránh Diệp Thao, kết quả căn bản tránh không được, người ta như cũ vẫn có thể nửa đêm vào được phòng nàng, nếu Tướng phủ không thể an toàn lại thêm nhiều trói buộc tốt hơn hết vẫn là nên đi.

Ngụy Triết nghe vậy trông mặt hiện lên ngạc nhiên, hạ mi nhẹ giọng nói: “Phải đi sao? Không sợ Diệp Thao nữa hả?”

Nói tới Diệp Thao, Hách Quang Quang đột nhiên cảm giác có chút không được tự nhiên, để đề phòng Ngụy Triết nhìn ra cái gì vội vàng cúi đầu che dấu chột dạ trong mắt nói: “Không dám lừa gạt nghĩa huynh, Quang Quang đã quen với cuộc sống tự do, Tướng phủ tuy tốt, từ trên xuống dưới cũng đối xử với ta không tệ nhưng cuối cùng không phải địa phương có thể tùy ý vui đùa, có lẽ mấy ngày đầu có thể kiềm chế một chút nhưng đề lâu chắc chắn sẽ lộ ra bản tính thật đến lúc đó lại khiến cho Ngụy gia mất mặt.”

“Cứ coi Tướng phủ như nhà của mình, bình thường thế nào thì hiện tại cũng vậy, ai dám cười muội cứ nói ra vì huynh sẽ vì muội mà làm chủ.” Ngụy Triết trấn an.

“Đa tạ nghĩa huynh gần đây luôn chăm sóc giúp đỡ Quang Quang, Quang Quang nghĩ không thể làm phiền Ngụy gia nữa, ngày mai liền đi.” Hách Quang Quang ngẩng đầu lên hạ quyết tâm nói, sau khi dùng xong bữa tối nàng sẽ đến từ biệt lão phu nhân.

“Là do chuyện hôm nay tổ phụ và tổ mẫu nói làm muội lo lắng sao? Hay là tại Oánh nhi?” Ngụy Triết rót trà, âm thanh nhàn nhạt hỏi.

(*tổ phụ, tổ mẫu: ông nội, bà nội)

“Tứ tiểu thư thế nào?” Hách Quang Quang kinh ngạc.

“Muội ấy.....Không có gì, chuyện tổ phụ tổ mẫu nói muội không cần để trong lòng, ta đã khuyên Nhị lão rồi, sau này bọn họ sẽ không nhắc lại.”

Hách Quang Quang thờ phào nhẹ nhõm, vui sướng cười nói: “Tướng gia cùng lão phu nhân thật sự quá đề cao Quang Quang rồi, ta xuất thân bản hàn cái gì cũng không biết, sao có thể xứng với nghĩa huynh xuất sắc mọi điều được? Có thể làm nghĩa muội của huynh đã rất may mắn rồi.”

Ngụy Triết nhìn khuôn mặt buồn lòng của Hách Quang Quang, cầm ly trà trên tay, uống vào trong miệng rõ ràng là hương thơm ngon miệng lại không biết vì sao lại không có cảm giác gì, đặt ly trà xuống làm như trong lúc lơ đãng thuận miệng hỏi: “Không thành đôi cùng ta khiến muội cao hứng như vậy, chẳng lẽ là ta làm người quá mức thất bại?”

“Ta với huynh là anh em kết nghĩa, chỉ có tình cảm huynh muội, sao có thể làm vợ chồng? Coi như ta không có lương tâm thực sự gả đến đây, nghĩa huynh chẳng phải sẽ chịu thua thiệt nhiều sao? Đến lúc đó sợ là muốn khóc cũng chẳng được.” Hách Quang Quang không tìm không phổi trên ghẹo.

Ngụy Triết bình tĩnh nhìn Hách Quang Quang, mím môi nghiêm mặt nói: “Ta không cảm thấy thua thiệt, càng sẽ không khóc.”

“Ách.” Hách Quang Quang ngây ngẩn cả người, tầm mắt đối diện với Ngụy Triết, nụ cười bất chợt không giữ nổi, cuống quýt cúi đầu nói: “Nghĩa huynh thật biết nói đùa.”

Ngụy Triết thấy thế không thể không than nhẹ một tiếng, ngón tay vuốt vuốt ly trà sau nói: “Để muội chê cười rồi.”

Tâm tình khản trương của Hách Quang Quang hòa hoãn lại, ngẩng đầu lên cười mắng: “Nghĩa huynh bình thường tỏ ra nghiêm trang thì ra cũng có lúc biết đùa trọc người khác.”

Cười giễu, Ngụy Triết nhìn Hách Quang Quang nói: “Những chuyện phiền phức muội đã được giải quyết, như vậy còn muốn đi không?”

“Nghĩa huynh.” Hách Quang Quang khó xử nhìn Ngụy Triết, lời nói trong miệng đánh một vòng cuối cùng vẫn hạ quyết tâm nói: “Quang Quang đã suy nghĩ kỹ, rồi đi vẫn là thỏa đáng nhất.”

Ngụy Triết khẽ cau mày, nói: “Ta sẽ không miễn cưỡng muội, chỉ là lão phu nhân rất thích muội, chuyện này chính muội tự nói một chút với lão nhân gia đi.”

“Dạ, sau bữa tối liền nói chuyện này với lão phu nhân, là Quang Quang phụ lòng tốt của mọi người còn mang lại nhiều phiền toái cho nghĩa huynh.”

“Nói lời khách khí làm gì, huynh trưởng không phải nên dung túng muội từ của mình như vậy sao?” Ngụy Triết cười khê, đứng lên nói: “Ta về phòng trước.”

Sau khi dùng xong bữa tối, Hách Quang Quang đi tới phòng chính lão phu nhân nói chuyện, mới nhắc đến chuyện rồi đi đã bị ngăn cản.

Lão phu nhân có chút kích động, cầm tay Hách Quang Quang không buông, trên mặt nào giống như bình thường khi đối mặt với người trong phủ thật uy nghiêm, còn thiếu ngay tại chỗ khóc than chua xót.

Hách Quang Quang không biết làm thế nào, vội vàng an ủi lão phu nhân nói: “Lão phu nhân, trước tiên Quang Quang có thể ở trong biệt viện của nghĩa huynh, ban ngày có thể sang đây thăm người.”

“Vi sao con không muốn ở trong Tướng phủ? Không lẽ là do Oanh nhi làm chuyện có lỗi khiến con tức giận sao?” Trên mặt lão phu nhân lo lắng nhìn Hách Quang Quang.

“Tứ tiểu thư? Hách Quang Quang nghi ngờ, lúc trước Ngụy Triết cũng nói chuyện này, bây giờ lão phu nhân cũng nói, chẳng lẽ Ngụy Oánh không có tính nhẫn nại hôm nay đã “giấu đồ” hả? Vì sao không có ai gọi nàng đi “thăm vấn”?

Lão phu nhân không tìm hiểu nét mặt kinh ngạc của Hách Quang Quang, thở dài nói: “Đứa bé kia không hiểu chuyện, làm ra chuyện đúng là quá càn rỡ, con đừng chấp nhặt với nàng.”

Xem ra Tứ tiểu thư đã ra tay, chỉ là không rõ sao ám chiêu không thành công, ý tưởng lóe lên, đột nhiên nhớ tới đêm qua Diệp Thao nói như thế, chẳng lẽ hẳn giúp nàng giải quyết?

Hách Quang Quang đoán được chuyện gì xảy ra, thầm mắng Ngụy Oánh một tiếng, sau lại cầm tay lão phu nhân nói: “Lão phu nhân yên tâm, Quang Quang không có đề ở trong lòng, Ngụy gia trên dưới đối xử với Quang Quang không tệ, sao có thể vì chút chuyện nhỏ này mà không vui được?”

“Thật là một đứa bé ngoan, đáng tiếc không thể trở thành con dâu Ngụy gia ta.” Nghĩ tới chuyện này lão phu nhân liền than thở, hy vọng Hách Quang Quang vĩnh viễn ở lại Ngụy gia để tiện chăm sóc thất bại.

“Có trở thành vợ hay không không quan trọng, lão phu nhân nhớ Quang Quang cứ cho người tới nhắn, Quang Quang lập tức tới đây ngay.” Nếu nói rồi khỏi Tướng phủ có điều gì khiến nàng luyện tiếc nhất thì đó chính là lão phu nhân.

“Con một mình cô nương già đi ra ngoài ở ta không yên lòng.” Lão phu nhân cau mày không dứt lời.

“Không sao ạ, biệt viện nghĩa huynh rất an toàn, lão phu nhân phải tin tưởng ở tôn tử của người chứ?” Hách Quang Quang nói ngọt khuyên bảo, nơi này nàng thật sự không thể ở nữa, mỗi ngày mang theo mặt nạ không ngừng nói những lời sáo rỗng hỏi thăm các phu nhân đúng là chuyện cực hình, huống chi hôm nay Ngụy Oánh “ném đồ”, ai biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì chứ? Nàng không đi chọc người không có nghĩa là không ai đi chọc nàng.

“Thật sự muốn đi sao? Nếu như con đã quyết tâm muốn đi ta cũng không tiện miễn cưỡng, chỉ là con phải đảm bảo ngoan ngoãn ở tại biệt viện Ngụy nhi, không được tự mình len lén rời khỏi biệt viện không?” Lão phu nhân nghiêm túc nói.

“Lão phu nhân...” Hách Quang Quang không được tự nhiên, tính toán của nàng chính là trước tiên rời khỏi Tướng phủ sau đó tìm cơ hội rời khỏi kinh thành, cũng không thể ở cả đời tại biệt viện Ngụy gia, muội muội ruột cũng không thể ở nhà ca ca cả đời, huống chi chỉ là nghĩa muội hoặc biểu muội.

“Nghe lời, lão bà từ ít được nhìn thấy con, nếu con đột nhiên rời đi thì phải làm thế nào mới được đây?” Lão phu nhân hai mắt đỏ lên, cầm khăn tay lau khóe mắt.

“Lão phu nhân yên tâm, trước khi đi Quang Quang chắc chắn sẽ đến Tướng phủ từ biệt.” Trong lòng Hách Quang Quang cũng không dễ chịu gì, không thể cùng người thân của mình chân chính ở cùng một chỗ quan tâm lẫn nhau là chuyện khiến người ta khổ sở cỡ nào.

“Tốt lắm, ngày mai để Triết nhi tiễn người đi.” Lão phu nhân rút cuộc thờ phào, cho dù muốn khẳng định Hách Quang Quang là cháu ngoại bà nhưng dưới tình huống còn chưa nhận Ngụy gia bà không có tư cách ép nàng ở lại.

“Quang Quang hiểu.” Hách Quang Quang lau khóe mắt ướt gât đầu nói.

Vào đêm, sau khi Hách Quang Quang rửa mặt xong muốn gọi nha hoàn phòng bên cùng nàng ngủ lại.

“Quang Quang cô nương, nô tỳ không thể ngủ cùng giường chủ tử...” Tiểu nha hoàn nghe vậy không ngừng lắc đầu.

“Tối qua ta gặp ác mộng sợ đến không ngủ yên được, tối nay nếu không có ai ngủ cùng thì không dám ngủ.” Hách Quang Quang viện lý do nói.

“Nô tỳ...”

“Đừng chủ tử nô tài cái gì, ta cũng không phải thiên kim tiểu thư chân chính, nói nhiều như vậy làm gì? Mau tới đây ngủ.”

Hách Quang Quang nằm gọn bên mép trong giường, để lại nửa giường bên ngoài, gọi nha hoàn tới đây để phòng soi, xem Diệp Thao đối phó với cái này thế nào đây?

Nha hoàn không còn cách nào, ngoan ngoãn đi tới cùng Hách Quang Quang nằm xuống.

Cảm thấy không chút sơ hở nào nữa Hách Quang Quang lập tức ngủ thiếp đi, nửa đêm lật người trong lúc vô tình đụng tới một cánh tay không phải tay nàng, có điểm cứng rắn không giống tay nữ nhân, Hách Quang Quang đang ngủ mơ màng khó hiểu khe khẽ mở mắt, xuyên qua ánh trăng mờ mịt thấy người nha hoàn ngủ bên cạnh mình bỗng to lớn hơn hẳn.

“Trời!” Hách Quang Quang bị làm cho tỉnh đưa tay tìm tòi phía trên, sờ tới bả vai to con thuộc về nam nhân.

“Đã tỉnh?” Âm thanh Diệp Thao hàm chứa chút buồn ngủ.

“Làm sao người lại tới đây? Tiểu Nguyệt đâu?” Hách Quang Quang ngồi bật dậy nhìn chung quanh.

“Nàng ta dưới đất.” Diệp Thao đưa tay kéo cánh tay Hách Quang Quang, hơi dùng lực kéo nàng ngã vào ngực ôm lấy, nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ tiếp.

“Dưới đất? Trời lạnh như vậy người để nàng ngủ dưới đất sao?” Hách Quang Quang giùng giăng muốn ngồi dậy, tiếc rằng Diệp Thao ôm chặt không thoát ra được.

“Có địa nhiệt, không sao cả.”

“Nhưng nàng không có chăn đắp sẽ lạnh.”

“Quan tâm nha hoàn Tướng phủ như vậy làm gì?” Diệp Thao không vui mở mắt ra.

“Người không thấy mình quá đáng lắm sao, tự tiện xông vào khuê phòng nữ nhân không tính lại còn quăng tiểu cô nương nhà người ta dưới đất.” Hách Quang Quang bức bối quá mức, đâm xuống ngực Diệp Thao mắng.

“Nàng tự tìm, ai bảo nàng chiếm vị trí của ta.” Diệp Thao nói như chuyện đương nhiên.

“Cái gì mà vị trí của người? Đây cũng không phải địa bàn của người, huống chi nàng vì ta mới...” Hách Quang Quang nói được một nửa bỗng nhiên ngừng lại.

“Sao không nói tiếp?” Diệp Thao hiểu rõ cười khẽ.

“Hừ.” Hách Quang Quang hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nếu Tiểu Nguyệt vì vậy mà nhiễm phong hàn chẳng phải do nàng hại sao? Nắm lấy cái chân trên người của Diệp Thao cắn răng nói: “Đắp cái chân của ngươi lên cho nàng.”

Diệp Thao nghe vậy nhủ mảy: “Ngươi chắc chứ?”

“Nói nhảm! Không lẽ để cho nàng ngã bệnh hay sao?” Hách Quang Quang phát cáu muốn một cước đạp hẳn xuống giường, nhưng sợ “bị phạt” nên chỉ có thể nhẫn.

“Tùy ngươi.” Diệp Thao buông Hách Quang Quang ra, nắm chặt tiện tay ném một cái vung đèn trên người Tiểu Nguyệt đang ngủ say trên mặt đất, sau đó vén cái chăn Hách Quang Quang lên không chút khách khí chui vào cảm thấy nhiệt độ cơ thể nàng trong ổ chăn.

“A, ngươi đi ra ngoài!” Hách Quang Quang kinh hãi, không để ý sợ hãi liều mạng đâm đạp muốn đuổi Diệp Thao ra khỏi chăn.

“Ngươi dám đánh ta sao?” Một câu nói thành công làm sự kích động trong Hách Quang Quang chuyển thành sợ hãi, không dám làm thêm cử động nào.

“Ngươi...ngươi nói cho ta biết chuyện Tứ tiểu thư hãm hại ta giải quyết thế nào?” Đầu óc Hách Quang Quang nổ ầm ầm rung chuyển, tóm chặt lấy vạt áo không để bàn tay Diệp Thao với vào trong, chỉ muốn mau chóng dời đi sự chú ý “trùng phạt” của Diệp Thao.

Diệp Thao giống như mèo vờn chuột bàn tay dừng tại vạt áo Hách Quang Quang không tiến sâu lên được, hương thụ nàng vừa tức vừa sợ mang tới cảm giác thành tựu, không biết nàng có nhận ra không, hai ngày này nàng giống như đã quen hẳn đụng chạm, chỉ cần không làm quá phận, bị hãm sờ mấy cái hoặc cắn vài ngum, phản ứng của nàng đều không lớn như trước tỷ như hiện tại.

“Đơn giản thôi, thu mua nha hoàn trong phòng nàng, trước khi nàng ta chạy đi tố cáo lấy ra đồ vật đã giấu lý đặt ở địa phương dễ dàng tìm được.” Kể từ đó, muốn tra xem lúc trước ai làm không cần phí sức nữa, cộng thêm sắc mặt Tứ tiểu thư khó xem vô cùng, mọi người còn có cái gì không hiểu chứ?

Thu mua nha hoàn Tứ tiểu thư có thể dễ dàng sao? Nhất định là sắc dụ! Hách Quang Quang oán thầm.

Nghĩ tới cảnh Diệp Thao dụ dỗ nha hoàn hồn nhiên, không khỏi cảm thấy cực kỳ chói mắt. Hách Quang Quang không vui đẩy Diệp Thao ra nói: “Đêm đã khuya ta muốn đi ngủ, ngươi còn không đi nhanh lên hả?”

Không hiểu Hách Quang Quang làm sao đột nhiên mất hứng, không để ý xô đẩy của nàng Diệp Thao bắt lấy hai tay Hách Quang Quang nói: “Giúp ngươi giải quyết phiền toái, ngươi lại báo đáp ta như vậy sao?”

“Hừ, ngươi tốt bụng vậy sao!” Hách Quang Quang tức giận nói.

“Vật nhỏ không có lương tâm!” Diệp Thao đã nhắm trên chóp mũi Hách Quang Quang cắn một cái.

“Ai nha, ngươi họ cầu hả?” Hách Quang Quang che cái mũi bị cắn đau, thiếu điều hét chói tai ra tiếng.

“Đây là cảnh cáo, về sau không được để cho nha hoàn ngủ trên giường ngươi, còn có lần sau ta trực tiếp điểm huyết ném ra bên ngoài!” Diệp Thao dù bận vẫn ung dung nói ra uy hiếp.

“Ngươi!” Giữa mùa đông ném ra bên ngoài không chết cũng mất nửa cái mạng! Hách Quang Quang tự nhủ phải nhẫn, nếu không mất không chề mà kêu lên dẫn người Tướng phủ đến.

“Ngoan ngoãn ngủ, tối nay ta sẽ không làm gì cả.” Diệp Thao nhắm mắt ra lệnh nói.

Chăn chỉ có một, hẳn nhất quyết chiếm một nửa nàng có giành thế nào cũng không được, Hách Quang Quang nổi giận, nói thầm vài câu rồi lật người, kéo hơn nửa cái chăn che thật kín cho mình.

Diệp Thao không để ý đến động tác nhỏ của Hách Quang Quang, hẳn mệt mỏi nhắm mắt lại ngủ.

Có Diệp Thao ở đây, Hách Quang Quang lại không mất ngủ ngược lại còn rất nhanh ngủ thiếp đi, cực kỳ ngon giấc.

Sáng sớm hôm sau Hách Quang Quang tỉnh lại, nghĩ đến chuyện nửa đêm qua, nhanh chóng xoay người nhưng Diệp Thao đã rời đi, bên giường là nha hoàn Tiểu Nguyệt mang về mặt hoang mang.

“Nô tỳ nửa đêm ngủ cư nhiên lại rơi xuống đất, còn kéo cả chăn xuống, nô tỳ còn không phát giác ra, thật là ngốc mà.” Tiểu Nguyệt càng nói đầu càng cúi thấp, bên tai cũng đỏ hết lên.

Hách Quang Quang biết rõ sự tình vừa chột dạ vừa áy náy, nếu nàng không tự chủ trương, Tiểu Nguyệt cũng không phải ngủ một đêm trên sàn nhà liền vội vàng hỏi: “Ngủ một đêm trên sàn nhà cứng, ngươi có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?”

Tiểu Nguyệt ngượng ngùng liếc Hách Quang Quang nói: “Trên người cảm thấy hơi đau nhức nhưng không có gì đáng ngại ạ.”

Cẩn thận đánh giá Tiểu Nguyệt vài lần, thấy nàng không giống bộ dáng ngã bệnh, trong lòng Hách Quang Quang bớt xấu hổ, nho nhỏ nói dối: “Tối qua ta ngủ mất không phát hiện ngươi rơi khỏi giường, nếu thân thể ngươi khó chịu hay là hôm nay nghỉ ngơi đi.”

Được quan tâm khiến Tiểu Nguyệt rất cảm động, vui vẻ nói cảm ơn với Hách Quang Quang, cảm ơn Hách Quang Quang đến không ngóc đầu lên được.

Vốn nói buổi chiều Ngụy Triết đưa Hách Quang Quang đi, kết quả tạm thời có chuyện không thể trở lại, lão phu nhân coi trọng Hách Quang Quang không để nàng tự đi, liền sai hai đệ đệ của Ngụy Triết đưa đi.

Hách Quang Quang ngồi lên xe ngựa đi tới biệt viện Ngụy Triết, Tương phủ cách biệt viện một đoạn đường ngắn ít người đi lại cũng không có cửa hàng ven đường, rất an tĩnh.

Hách Quang Quang đang ngồi trong xe ngựa suy nghĩ đột nhiên cảm thấy không thích hợp, xe ngựa ngừng lại, bên ngoài yên tĩnh, Hách Quang Quang vén rèm lên dò xét nhìn ra bên ngoài: "Sao không đi tiếp vậy?"

"Quang Quang, đi theo ta." Diệp Thao đột nhiên xuất hiện nở nụ cười nắm chắc phần thắng, kéo Hách Quang Quang đang trừng lớn mắt xuống khỏi xe ngựa, ôm nàng nhảy lên Bạch Mã ven đường cười lớn nghênh ngang rời đi.

Nàng cư nhiên bị bắt cóc!

Hách Quang Quang vừa muốn hô to á huyết đột nhiên bị điểm, không phát ra âm thanh chỉ có thể trừng mắt nhìn mặc Diệp Thao mang mình đi, trước khi rời đi khoe mắt liếc hai huynh đệ cũng mấy tên hộ vệ hộ tống nàng đều bị điểm huyết nói, lúc này cảm giác trừng mắt nhìn Diệp Thao mang nàng rời khỏi....

Tác giả có lời muốn nói: Một câu thôi: có muốn ăn thịt không!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Lửa nóng

Editor: Serena Nguyen

~Thịt thịt thịt. Cuối cùng cũng có thịt ăn* chấm nước mắt*~

Diệp Thao cười ngựa rất nhanh, một tay ôm chặt hông của Hách Quang Quang, một tay khống chế cương ngựa, trên mặt không mang theo chút áy náy nào, có chi là tràn đầy nhất định phải được.

Hách Quang Quang càng không thành thật hấn nhân tiện ôm càng chặt, chọn đường nhỏ đi, khoảng chừng hai khắc, cuối cùng dừng lại trước một chỗ không khác biệt viện Ngụy Triết lắm, ôm Hách Quang Quang đã gãy giữa một là nhảy xuống ngựa.

"Chủ Thượng." Người gác cổng nhìn thấy Diệp Thao vội vàng tới chào hỏi, sau đó dắt Bạch Mã đang dùng đầu thân thiết dụi vào eo Hách Quang Quang đi.

Diệp Thao dùng khoe mắt liếc không bỏ đi được Bạch Mã, phân phó nói: "Cho thêm nhiều cỏ một chút."

"Vâng" nhìn thấu Diệp Thao là không kiên nhẫn, người làm nhanh chóng mang theo Bạch Mã có chút cẩu kính đi xa.

"Ngươi dám cường thường dân nữ giữa thanh thiên bạch nhật!" Á huyết được giải, Hách Quang Quang lập tức mở miệng mắng to, hỏa khí nín nhịn cả một đường lúc này bộc phát ra toàn bộ, nàng mới không sợ bị bọn hạ nhân chung quanh về mặt khác nhau chê cười.

"Ngươi vốn chính là của ta đấy, tại sao lại nói là trắng trợn cướp đoạt?" Khóe miệng Diệp Thao cười mỉm không chú ý mọi người nhìn chăm chú, chặn ngang ôm lấy ý đồ trốn chạy Hách Quang Quang đi vào trong nhà.

"Thỏ phi! Nghĩa huynh ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!" Hách Quang Quang khua loạn tứ chi, hướng về phía Diệp Thao rống to.

Diệp Thao vốn đang cười mỉm nghe vậy sắc mặt đột nhiên trầm xuống, âm thanh làm như bão táp âm trầm rét lạnh: "Nghĩa huynh của ngươi ở trong lòng ngươi phân lượng cũng không nhỏ nha!"

Tức giận mất khôn, lý trí của Hách Quang Quang sớm chạy bay, còn dư lại chỉ có dũng khí vô cùng lớn cùng với căm tức, giờ tay lên "pằng" một cái hướng trên mặt Diệp Thao đánh xuống một cái tát, mắng: "Nghĩa huynh ta mọi thứ so với ngươi đều mạnh hơn, hấn là chính nhân quân tử, ngươi là tiểu nhân vô si!"

"Được, tốt lắm!" Chưa bao giờ bị tát, Diệp Thao tức cười, cười đến làm người làm xung quanh cảm thấy hai chân đều run lên.

Diệp Thao lạnh lùng nhìn Hách Quang Quang một cái rồi gia tăng tốc độ đi về phía trước, quét qua cả đám người làm cúi thấp đầu cố thu lại cảm giác

tồn tại của mình, cảnh cáo nói, "Mau quên hết chuyện vừa thấy đi cho ta, còn nữa, một lát ai cũng không cho phép đến gần phòng của ta, có nghe hay không!"

"Dạ, Chủ Thượng." Diệp Thao âm thanh lạnh lẽo ra lệnh, mọi người chân rung động càng lợi hại, đầu thấp chỉ hận không thể khiến cảm chạm đất.

Hách Quang Quang cảm thấy tình huống trước mắt vô cùng không ổn, vừa giận vừa sợ, cất giọng thét chói tai: "Ngươi muốn làm gì?"

"Làm cái gì? Đương nhiên là làm trong miệng ngươi 'tiểu nhân vô sỉ' biết làm chuyện!" Diệp Thao tiến bộ vượt bậc, cơ hồ là nói vừa xong cũng đã vào phòng, không chút nào thương hương tiếc ngọc mà ném Hách Quang Quang lên trên giường.

Cửa phòng cùng cửa sổ cũng đóng kỹ, Diệp Thao nhìn Hách Quang Quang nhảy xuống giường muốn chạy ra ngoài trào phúng cười nói: "Có ta ở đây, ngươi cho rằng mình có thể chạy thoát?"

Ý thức nguy cơ mãnh liệt làm Hách Quang Quang cực kỳ không có cảm giác an toàn, nhìn xuống chung quanh quét tới cái ghế tương đối có lực công kích, nhanh chóng nhảy lên nó đặt trước người bày ra tư thế phòng vệ, ý đồ thua người không thua trận, nói: "Diệp Thao ngươi làm như vậy là không đúng, thân là người đứng đầu một trang, cư nhiên bắt người dưới con mắt mọi người, không sợ người trong thiên hạ nhạo báng sao?"

"Là ngươi tự mình về trên giường, hay là ta vứt ngươi một lần nữa?" Đôi mắt tuần tú của Diệp Thao ngưng tụ bão tố, đi từng bước một về phía Hách Quang Quang con ngươi loạn chuyển muốn tìm phương hướng thoát đi, mỗi đi một bước màu sắc trong mắt liền sâu một phần, nổi bật lên cái khuôn mặt có thể mê hoặc chứng sinh vừa mê hoặc vừa nguy hiểm.

"Ta chỉ cũng chỉ là nói thật lòng mà thôi, vì sao ngươi lại phản ứng lớn như vậy?" Hách Quang Quang vừa lui vừa không biết sống chết mò mẫm kêu la.

Cặp mắt Diệp Thao híp lại, dồn Hách Quang Quang đến góc tường, đứng ở trước người của nàng cười lạnh: "Lời nói thật lòng chính là hình tượng của ta ở trong lòng ngươi không bằng một sợi tóc của Ngụy Triết?"

Hách Quang Quang vừa muốn gạt đầu, lý trí nói cho nàng biết lúc này nói thật chỉ xui xẻo hơn, nhưng là nếu nàng phải nhận sai hoặc là cầu xin Diệp Thao tha thứ nàng lại không vui, vì vậy gương mặt cố nén ý sợ hãi không thối lui chút nào trở về nhìn chăm chăm Diệp Thao, vững vàng để ghế lên trước ngực kéo dài khoảng hai người ra.

"Nếu như ngươi đối với ta tốt một chút, không khi dễ ta thì ngươi cũng tốt lắm." Hách Quang Quang nho nhỏ nói thầm.

"Rất tốt, tiếp tục, nói một lần hết tất cả những lời ngươi muốn nói đi." Diệp Thao hai cánh tay ôm ngực, trên cao nhìn xuống liếc nhìn Hách Quang Quang cổ già bộ trấn định.

Không cho nói thì nàng nói, lúc được nói ngược lại Hách Quang Quang không dám, miệng lập tức ngậm lại cực kỳ chặt chẽ, nghiêm túc lắc đầu với Diệp Thao.

"Gan ngươi chỉ to thể thôi hả? Hà?" Diệp Thao vươn tay dễ dàng đoạt lấy ghế Hách Quang Quang dùng để hộ thân, tiện tay ném một cái, "ầm" một tiếng rơi trên mặt đất, âm thanh kia nghe vào mắt tai Hách Quang Quang mắt bủa hộ mệnh, không thể nghi ngờ là một tiếng sấm lớn.

Lưng Hách Quang Quang dán trên tường, hai cánh tay bắt chéo che ngực nước mắt rơi là chẳng nói: "Diệp trang chủ ngài nếu là đến kỳ phát dục xin đi thanh lâu tìm cô nương được không? Bỏ qua cho ta đây muốn tài không tài muốn mạo không mạo xấu xí được không?"

Oanh một cái, một chút nhẫn nại cuối cùng cũng bị Hách Quang Quang làm tan biến, Diệp Thao xốc lên cổ áo của Hách Quang Quang mấy bước đi tới trước giường ném nàng một cái, còi ra rèm che cũng lên giường theo, lấy thân thể mạnh mẽ mà có lực của phái nam ngăn chặn Hách Quang Quang oa oa la hoảng, giữ chặt cảm lldq của nàng cắn răng nói: "Dám dùng mấy chữ hạ đẳng để hình dung ta? Có hậu quả gì thì chính là ngươi tự tìm lấy!"

"Đừng chớ coi y phục của ta!" Hách Quang Quang căn bản không che chở được y phục của mình, bị Diệp Thao xé liền kéo xuống, không lâu lắm trên người liền trống không, sợ hãi oa một cái khóc, trong miệng càng không ngừng kêu cha cùng mẹ.

"Kêu người nào cũng vô dụng!" Tầm mắt Diệp Thao dò xét một vòng trên hạ thể trần truồng run lấy bầy của Hách Quang Quang, đôi mắt nhất thời trở nên sâu hơn, bàn tay cường thế dìm đi hai tay ngăn trở trước ngực của Hách Quang Quang, hí mắt nhìn "đóa hoa" nhếch lên khẽ run trong chốc lát, không nhìn được hấp dẫn cúi đầu một hộp ngậm về mê người phấn hồng.

"A a a ! !" Giống như là bị sét đánh, thân thể Hách Quang Quang run lên bần bật thét chói tai, âm thanh cao đến giống như có thể xóc tung nóc phòng lên.

Diệp Thao có chút ý loạn tình mê bị tiếng thét chói tai điên cuồng như là con chết của Hách Quang Quang cả kinh, hăng hái hạ xuống vài phần, cau mày bỏ qua nơi bởi vì hân "sùng ái" mà căng lộ vẻ kiều diễm ướt át, trừng mắt về phía đôi mắt khép chặt to gọi Hách Quang Quang: "Ngươi có kêu đến khản giọng cũng không có người tới đây."

"Ta kêu, ta kêu, kêu chết ngươi!" Hách Quang Quang chịu chấn động quá lớn, trưng ra một khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ dừ dội nói không hề logic.

"Tùy ngươi, chỉ là tiếp sau đây nếu như ngươi cứ kêu như vậy mà nói, ta nghĩ ta sẽ 'hưng phấn' hơn." Thân thể Diệp Thao dính thật sát vào Hách Quang Quang, nhỏ giọng nói ở bên tai của nàng lời nói làm người ta rất là phát điên.

Tiếng thét chói tai đột nhiên ngừng lại, Hách Quang Quang giận đến thiếu chút nữa thờ không nổi, nàng bị Diệp Thao vô sỉ đánh bại, quả nhiên nam nhân

trong đầu đều là bí ối gì đó!

Bởi vì xung quanh có hương thơm tự nhiên của nữ nhân, dục hòa của Diệp Thao như lửa cháy lan ra đồng cỏ, mấy lần trước lau súng cướp cò hần đều vào thời điểm máu chốt nhìn được, lần này hần không có ý định nhìn nữa!

Nhanh chóng rút đi y phục trên người, vén chặn lên che lên người mình và Hách Quang Quang, Diệp Thao ôm Hách Quang Quang cùng một dạng lửa thể như hần, môi bắt đầu từ cái trán của nàng từ từ hôn xuống phía dưới, vừa hôn vừa nói: "Đã sớm đã cảnh cáo ngươi hậu quả của việc chạy trốn, hai lần trước là cho ngươi cơ hội từ từ thích ứng, lần này vô luận như thế nào cũng sẽ không ngăn cản ta biến ngươi thành người của ta!"

Lần này là thật? Còn có mấy phần may mắn trong lòng, Hách Quang Quang nghe vậy trong nháy mắt tóc gáy đứng thẳng, vô cùng hoảng sợ, gào thét càng lợi hại: "Tại sao ngươi cứ phải núm lấy ta không thả hả?"

Kẹp chặt Hách Quang Quang vào giữa hai chân, đang chui đầu trên xương quai xanh thơm mềm, Diệp Thao chịu đựng thoáng rời đi một mảnh trắng sữa dụ hoặc hần, ách âm thanh nói: "Chỉ có thể là ngươi, ta phát hiện không có ngươi ở đây bên cạnh ta sẽ cả người khó chịu."

Cho ngươi ở bên người ta mới có thể cả người khó chịu! Hách Quang Quang ở trong lòng reo hò.

Gào thét đã khàn cả giọng mà chẳng những không có tác dụng, còn làm cho cổ họng đau nhói, chênh lệch sức lực giữa nam và nữ làm nàng muốn thành công tránh thoát chỉ đơn thuần là nằm mơ, cảm thụ nhiệt độ của Diệp Thao không ngừng truyền tới trên người, nhất là nơi nào đó bên dưới hần đang không ngừng trở nên cứng rắn trở nên lớn ra đang chống đỡ nửa người dưới của nàng, Hách Quang Quang cảm giác trước mắt mình giống như là dán tầng tầng lớp lớp giấy màu, lldq nhìn cái gì cũng cảm thấy là có nhiều màu sắc khác nhau, rất muốn mắt trợn lên ngất đi tránh thoát một kiếp, nhưng ông trời cố tình không như ý nàng, càng không ngừng nháy mắt càng không ngừng được!

Tự xương quai xanh hôn lên, lúc cắn môi Hách Quang Quang thấy Hách Quang Quang "mí mắt rút gân", lòng tự trọng của Diệp Thao bị nhục mạ, giờ tay lên trừng phạt bóp một cái ở nang ngạo ngễ uốn lên trước ngực, giọng phiền não chất vấn: "Phản ứng này của ngươi là ý gì?"

"A! Chỗ đó là thịt không phải bánh màn thầu!" Bị nắm đau Hách Quang Quang khàn giọng kêu, nâng lên móng tay nhọn cào lên mu bàn tay của Diệp Thao, dùng giọng nói còn khàn hơn so với Diệp Thao tức giận nói.

"Vẫn còn sống à? Tiếp tục giả vờ chết đi." Diệp Thao liếc mắt qua vết xước ở mu bàn tay vô tình nói, đôi tay không có nhân rồi, sờ xong mọi nơi ở nửa người trên của Hách Quang Quang cũng bắt đầu trượt xuống dưới.

Ngón tay Diệp Thao đi đến chỗ nào, đều lưu lại hơi cảm giác tê dại, Hách Quang Quang chưa từng trải qua chuyện nam nữ hoan ái, thân thể linh hoạt nhạy cảm, tùy ý đụng chạm cũng sẽ đưa tới khẽ run.

"Ngươi thật nhạy cảm" Diệp Thao liếm liếm môi Hách Quang Quang hài

lòng nói, dùng một lát đột nhiên nặng nề đè xuống chiếm đoạt hương thơm trong miệng, không ngừng xâm lược, bá đạo chiếm lấy ngọt ngào thuộc về hần hơn nữa cũng chỉ có thể thuộc về hần.

"Ô ô. ừ." Hách Quang Quang bị "tập kích" không hề có lực

chống đỡ, âm thanh kháng nghị bởi vì đôi môi bị che lại mà thay đổi âm điệu,

truyền tới thành rên rỉ mềm mại vô lực.

Âm thanh khẽ rên này giống như thêm dầu vào lửa, vốn là tràn đầy dục hòa càng dâng cao, hai cánh tay Diệp Thao từ từ buộc chặt, thân thể hơi cao hơn so với cô gái bình thường một chút của Hách Quang Quang cùng thân thể tinh kiện của hần phù hợp một cách khác thường, giống như bọn họ chính là sinh ra để dành cho nhau.

Bàn tay Diệp Thao lại vuốt trên ngực xinh đẹp đầy đà của Hách Quang Quang, lòng bàn tay dính vào đỉnh nhỏ nhắn, nhẹ nhàng vờn ve, trong chốc lát nơi đầy đà trong lòng bàn tay liền từ từ nổi lên phản ứng.

"Đừng, đừng." Đợi Diệp Thao rút cuộc thoả mãn buông ra xâm lược, đôi môi hướng phần cổ của nàng thì Hách Quang Quang giống như ở trên trời trên đất đều đi qua một lần thờ hồn hèn cầu xin tha thứ, thân thể bởi vì bị Diệp Thao thành thạo trêu chọc đã sớm mềm nhũn thành một vùng xuân thủy, nằm đắm đắm qua sức lực giống như Tiểu Miêu làm nũng.

Khoái cảm như nước thủy triều đánh tới, Diệp Thao gầm nhẹ một tiếng, cảm giác như nước lũ tràn lan, trong dục vọng cuộn cuộn, làm sao còn không chế được nữa, đôi tay đưa xuống phía dưới tách hai chân Hách Quang Quang ra đặt mình trong trong đó, một cái tay lướt qua đôi chân trắng nõn trơn mềm hướng đến giải đất trung tâm thân bí mảnh mai của Hách Quang Quang.

Hít vào một ngụm khí lạnh, thân thể Hách Quang Quang run lên bần bật, thân thể trần truồng trắng như tuyết trong nháy mắt chuyển thành một tầng màu hồng, tăng thêm vài phần kiều diễm.

Ngón tay thon dài rất tà ác, mang theo vài tia trêu chọc êm ái thăm dò vùng đất chưa bao giờ bị người khác đụng chạm qua, Hách Quang Quang khàn khàn sợ hãi đến nỗi thân thể cứng đờ như dây cung bị kéo căng, lúc Diệp Thao sờ mó không ngừng nức nở nghẹn ngào ra tiếng, mãnh liệt rung động tê dại làm nàng cảm giác mình giống như là bị vớt lên trên bầu trời, không ngừng lên cao, cao mãi, loại cảm giác mất không chế kích thích điên cuồng này làm Hách Quang Quang càng không ngừng lắc đầu vô ý thức ní non: "Không cần. Không cần."

Diệp Thao quyết định muốn Hách Quang Quang, sao còn có thể buông tha giữa đường, biết nàng là lần đầu, vì vậy cố nén dục vọng kêu gào kiên nhẫn vượt khổ chậm về, dùng hết khả năng chầm lên dục hòa trên người Hách Quang Quang, để nàng mau chóng chuẩn bị sẵn sàng.

Không lâu sau, vùng "rùng cổ" dần dần ướt át, nét mặt căng thẳng của Diệp Thao hơi buông lỏng, khẽ liếm mấy cái ở vành tai nhạy cảm của Hách Quang Quang nói: "Đừng sợ, thả lỏng."

Một con cừu nhỏ thuần khiết không hề có kinh nghiệm sao có thể chống lại quyền rũ trên chọc của sói xám tà ác, một tia lý trí cuối cùng còn lưu lại nói cho nàng biết cần phải phản kháng, nhưng thân thể nhạy cảm không chịu nổi trên chọc đã sớm đi ngược lại, hai chân thậm chí trong lúc Hách Quang Quang choáng váng đã tự động vòng quanh vòng eo tinh trắng của Diệp Thao, cử động ấy tương tự như lời thỏa hiệp, mồi mọc suýt nữa bức Diệp Thao sớm bị hành hạ đến đầu đầy mồ hôi trở nên điên cuồng.

"Tiểu yêu tinh hại người!" Diệp Thao rên khẽ một tiếng, mồ hôi trên trán lại lần xuống vài giọt, há mồm trừng phạt cắn một cái lên bả vai tròn bóng non mềm của Hách Quang Quang, nói với Hách Quang Quang đang nhỏ giọng kêu ra tiếng: "Chuẩn bị xong chưa? Ta không chờ được nữa rồi."

Cặp mắt Hách Quang Quang mê ly, sợi tóc quăn lấy tóc Diệp Thao, môi và đôi tay Diệp Thao giống như là dính vào trên người nàng không ngừng dò xét, khoái cảm như nóng bỏng từ bụng dưới lan ra, len lỏi tới từng bộ phận trên thân thể, đến cả sợi lông nhỏ nhỏ cũng đều không buông tha, từng đợt từng đợt dậy sóng sôi trào, cảm giác hưng không khi bị ngón tay Diệp Thao sờ qua mỗi địa phương cảm dần dần dày lên, vô cùng cần thứ nào đó đến an ủi.

Hách Quang Quang u mê ngốc nghếch không biết như thế nào mới có thể làm mình thoải mái, lắc đầu khẽ nói: "Ta khó chịu."

"Ta so với người còn khó chịu hơn!" Cô họ Diệp Thao rung động càng mãnh liệt, thấy thân thể Hách Quang Quang đã chuẩn bị không sai biệt lắm, quyết định không hành hạ mình nữa, đôi tay thăm dò vào mở hai chân của nàng, dùng phái nam kiểu ngạo của mình bắt đầu tiến vào vùng đất thâm u có thể giải tỏa ngọn lửa nóng rực của hân.

"Diệp Thao. . . ." Gương mặt bởi vì tính dục mà ửng hồng, Hách Quang Quang ý loạn tình mê, đôi mắt hạnh tựa như nhuộm một tầng Thủy Quang, cái gọi là mị nhãn như tơ chính là đáng vẻ này, không ai có thể tưởng tượng nổi, nữ nhân bình thường như thiếu một sợi dây thần kinh nữ tính cũng sẽ có một mặt mị hoặc lòng người như thế.

"Quang Quang, thì ra là người cũng có thể rất đẹp." Diệp Thao tựa như mê muội thường thức một mặt bình thường Hách Quang Quang không có, tìm đúng vị trí, thân thể trầm xuống.

"A ! ! ! ! !" Hách Quang Quang đột nhiên thét chói tai ra tiếng, mê loạn biến mất, lý trí trở lại hơn phân nửa, giờ tay lên dùng sức đánh xuống lưng Diệp Thao đang không ngừng ra vào, quát, "Đi ra ngoài, đi ra ngoài. . . ."

"Đừng động!" thân thể Hách Quang Quang lộn xộn, tên đã lên dây, lý trí Diệp Thao thiếu chút nữa hoàn toàn biến mất, năng lực tự điều khiển cường đại làm hân kéo về một tia lý trí ép buộc mình chậm lại động tác từ từ xâm nhập, để tránh tổn thương tới Hách Quang Quang không hề kinh nghiệm.

"Ô ô, quá lớn, quá lớn, ta không cần." Hách Quang Quang liếc lên cái "vũ khí" làm đau nàng đó bị kích thích của nó làm kinh ngạc, nước mắt cũng dọa trở về, vạn phần hoảng sợ muốn tránh.

"Nhìn một chút, lập tức liền tốt." Đi vào gần một nửa gân xanh Diệp Thao nổi lên, bởi vì không thể lấy được thỏa mãn, cả người đều là mồ hôi, đôi tay giữ lấy hông đang muốn lùi bước của Hách Quang Quang, nhắm lại mắt nghĩ tới đau dài không bằng đau ngắn, đột nhiên hung ác dùng lực, chọc phá tầng trở ngại thật mỏng kia chôn vào vùng đất cực lạc âm áp cực chặt hẹp.

"A. Giết người rồi ! !" Giống như cả người bị xé rách, Hách Quang Quang thét chói tai, thân thể cương cứng bị xuyên qua, mắt dùng sức trừng Diệp Thao bởi vì nhân nại mà vẻ mặt hơi vạn vẹo, cảm thấy hân bày ra bộ dạng khó chịu này thật giả tạo, rõ ràng là nàng bị "đâm" sắp chết rồi, hân cái người đâm người ta này thì có cái gì mà khó chịu?

"Câm miệng! Nhấn nhún thêm một chút nữa là tốt rồi." Diệp Thao đè ở trên người Hách Quang Quang, khoái cảm cực hạn truyền tới toàn thân, vô cùng nghĩ điên cuồng luật động muốn làm gì thì làm, nhưng lại không thể, cảm giác cố nén này, trời mới biết hân còn có thể nhịn bao lâu. Không ngừng trấn an Hách Quang Quang kêu khóc không ngừng, không ngừng vượt ve bộ vị nhạy cảm trên người nàng, hi vọng nàng có thể mau chóng thích ứng.

Nói thật, nếu so sánh mức độ chịu đựng hân hiện tại tuyệt đối không kém Hách Quang Quang bao nhiêu!

"Ta chờ không được." Lại qua một chút, nhìn đến cực hạn, Diệp Thao nói xin lỗi xong hai tay nắm ở vòng eo mảnh khảnh của Hách Quang Quang, bắt đầu tuân theo ý nguyện của bản thân, thông thả động thân.

Diệp Thao động một cái, Hách Quang Quang liền đau đến kêu một tiếng, cảm thấy đau đến xé rách này so với bị nhốt vào địa lao chịu khổ còn khó chịu hơn gấp trăm lần.

Nam nhân đáng chém! Hại nàng bị thương như vậy, hân không đau một chút thì quá không công bằng, Hách Quang Quang một chút hưởng thụ cũng không có, đau đến làm thần trí nàng lúc này cực kỳ tỉnh táo, cũng hồi phục sức lực, vì vậy dùng cả hai tay không ngừng quào loạn quấy loạn ở trên lưng, trước ngực, trên cổ Diệp Thao.

Mất thấy thân thể mê người của Diệp Thao trải rộng từng đạo dấu đỏ càng ngày càng nhiều, tâm tình Hách Quang Quang thoáng thẳng bằng chút, không biết có phải là vì tâm tình biến chuyển hay không, cảm giác đau đớn trong cơ thể lúc ban đầu từ từ giảm bớt, cho đến lúc cuối cùng trở nên tê dại.

"Hết giận rồi phải không?" Cảm thấy thân thể Hách Quang Quang không chặt cứng như bị băng bó như trước nữa, vẫn chú ý phản ứng của nàng, Diệp Thao rút cuộc thở phào một cái, nói với Hách Quang Quang buông lỏng thân thể ánh mắt có chút trở nên mê ly: "Người đã thích ứng, ta liền không hề nhịn nữa, bắt đầu."

Dứt lời, Diệp Thao gầm nhẹ một tiếng, mặc cho lý trí tan biến, gia tăng sức lực dong ruổi, dường như muốn đòi lại tất cả những hành hạ vừa phải chịu đựng, dùng sức va chạm dùng sức ra vào, khiến tóc Hách Quang Quang càng loạn hơn, tiếng rên rỉ tựa như khổ sở tựa như hưởng thụ không ngừng từ trong miệng nàng tràn ra.

Bàn tay cầm cái móng của nàng, day Hách Quang Quang nghiền hóp thể công của mình, để cho nàng quen thuộc và hiểu cực hạn vui thích giữa nam nữ.

Thừa nhận Diệp Thao càng ngày càng mãnh liệt và chậm, Hách Quang Quang cắn chặt môi, cặp mắt tức giận từ từ trở lên mờ mịt.

Không biết qua bao lâu, không chịu nổi cao triều mãnh liệt đột kích, Hách Quang Quang mắt trợn lên hôn mê bất tỉnh, trước lúc một mồi rã rời ngất đi nàng âm thầm phi nhỏ, đối với hành động ba phen mấy bận bị Diệp Thao quyến rũ ý loạn tình mê vô cùng bất mãn, tại sao thân thể của nàng cứ không nhận được trêu chọc như vậy?

Cơ hồ là Hách Quang Quang vừa mới té xỉu, Diệp Thao cũng đạt tới cao triều, đựng nhanh mấy cái cuối cùng rồi rút ra không có vào trong, phun toàn bộ nham móng nóng bỏng ra ngoài.

Diệp Thao lật thân thể ướt đầm mồ hôi từ trên người Hách Quang Quang xuống, khẽ vuốt ve gương mặt một mồi của nàng, thỏa mãn hoan ái sâu tận xương tủy làm hân hoan toàn tâm buông lỏng, không ngờ tiểu nữ nhân không nghe lời luôn cùng hân đối nghịch như vậy có thể mang đến cho hân khoái cảm gần như mạng tính hủy diệt.

Tầm mắt dò xuống phía dưới, dừng lại một lát trên vết máu chưa khô, trên đùi Hách Quang Quang cũng có tia máu, Diệp Thao dùng chân đạp kín Hách Quang Quang đang ngủ thật say, mặc quần áo từ từ đi ra ngoài phân phó với người bên ngoài, không lâu ldqd sau bùng một chậu nước ấm đi vào, tự mình giặt sạch khăn tay, sau khi vắt khô thì trở về bên giường, khẽ lau vết máu và yêu dịch giữa hai chân của Hách Quang Quang.

Cơ hồ là mới vừa lau xong, bên ngoài liền loạn thành một đoàn, dường như đột nhiên có một đám người xông vào, Diệp Thao nhướng mày, ném khăn chuẩn xác vào trong chậu rửa mặt, mặc quần áo trong thoải mái đã sớm chuẩn bị tốt cho Hách Quang Quang, lại lần nữa đắp chăn, rồi đi phòng ốc còn không quên buông rèm che xuống.

Đi ra cửa đi nhẹ nhàng đóng kỹ cửa phòng, Diệp Thao trầm giọng hỏi: "Chuyện gì?"

Người làm vội vã chạy tới báo tin nhìn thấy Diệp Thao giống như nhìn thấy cứu tinh, kích động thông báo: "Bẩm chủ thượng, Ngụy trạng nguyên mang theo thị vệ xông tới, chúng nô tài sắp chống đỡ không được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nổi, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Cưới nàng làm vợ

Editor: Kinh Thuế

Người làm vừa mới nói xong, Ngụy Triết đã mang theo hơn mười thị vệ quần áo chỉnh tề xông vào.

"Diệp Thao, uống cho ta vẫn kính người như quân tử, ai ngờ lại là kẻ tiểu nhân, giao Quang Quang ra đây!" Sắc mặt Ngụy Triết cực kỳ khó coi so với Diệp Thao mặt mày hớn hở đúng là chênh lệch rõ ràng.

Tóc Diệp Thao tùy ý buộc sau lưng, cả người tản ra một loại cảm giác cực kỳ thoải mái lười nhác, đối với Ngụy Triết đang trừng mắt nhìn thân thiện cười, tiến lên đón nói: "Ngụy đại nhân tới chơi, Diệp mỗ không nghênh tiếp từ xa..."

"Ngừng lại, Quang Quang đâu?" Ngụy Triết giờ tay cắt ngang nghi thức xã giao máy móc của Diệp Thao, cau mày chất vấn.

"Quang Quang nàng. Một mồi, lúc này đang ngủ." Khi nhắc đến Hách Quang Quang lại nhớ đến bộ dáng nàng một mồi mà ngủ thiếp, mặt mày không tự chủ hiện ra tia cưng chiều cùng sung sướng vô cùng.

"Ngủ?" Ngụy Triết nhạy cảm bắt được từ không thích hợp, cặp mắt sắc bén đảo kỹ qua Diệp Thao, vẻ mặt đột nhiên trở nên khác thường.

"Một đường bốn ba vắt và không còn chút sức lực nào nên mới buồn ngủ." Danh dự của một cô nương rất quan trọng, ở trước mặt những người này Diệp Thao không tiện nói thật.

Ngụy Triết nhìn chằm chằm Diệp Thao: "Việc này chúng ta sẽ tính sổ sau, ta muốn gặp mặt Quang Quang."

“Trước tiên Diệp mỗ mời Ngụy đại nhân tới phòng khách nghỉ chân một chút, đợi sau khi Quang Quang tỉnh lại sẽ cho nàng tới gặp được không?” Diệp Thao mỉm cười bày ra dấu tay xin mời.

Diệp Thao càng phân đối, Ngụy Triết càng cảm thấy không bình thường, liền quay đầu ra lệnh cho một thị vệ nữ phía sau: “Người vào tìm thử xem”

Thị vệ nữ liền ngang tuân lệnh đi vào không nhìn Diệp Thao, vòng qua hắt trực tiếp mở cửa căn phòng ngủ ban nãy Diệp Thao đi ra.

Diệp Thao thấy thế không vui nhếch môi, chịu đựng nói: “Ngụy đại nhân như vậy là lục soát nhà dân sao? Lệnh lục soát đâu?”

Ngụy Triết cười lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn lại Diệp Thao châm chọc nói: “Diệp trang chủ điểm huyết xá đệ cùng tùy tùng cướp Quang Quang đi, đây là hành vi của đại trượng phu sao? Trong mắt người có còn có Ngụy gia tồn tại không?”

Nghe vậy Diệp Thao cũng không tức giận biểu tình hơi hòa hoãn, áy náy ôm quyền: “Chuyện này là Diệp mỗ không đúng, kính xin Ngụy đại nhân hiểu cho tâm tình muốn mau chóng tìm Quang Quang trở về.”

“Diệp trang chủ điểm huyết xá đệ cướp nghĩa muội Ngụy mỗ, như thế là coi rẻ Ngụy gia, Ngụy mỗ tại đây tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy!” Ngụy Triết nói xong, ngoắc tay, sau lưng hơn mười người thị vệ lập tức bao vây xung quanh Diệp Thao.

Lúc này, nữ thị vệ từ trong phòng đi ra, sắc mặt có chút cổ quái, bước chân có chút chần chờ.

“Thế nào rồi?” Ngụy Triết hỏi.

“Công tử, Quang Quang cô nương nàng.....” Về mặt nữ thị vệ hiện ra vài phần tức giận cũng mất tự nhiên, quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Thao, sau viết vào lòng bàn tay dấu của Ngụy Triết mấy chữ.

“Cái gì? Quang Quang bị.....” sắc mặt Ngụy Triết đột biến, kiên định gạt đầu, lửa giận như sôi trào lên, bước nhanh về phía trước không để ý phản ứng của mọi người nặng nề đánh một quyền xuống mặt Diệp Thao, mắng: “Người là đồ hèn hạ vô sỉ, đức hạnh như vậy mà cũng là trang chủ đệ nhất trang sao!”

Xưa nay Ngụy Triết tu dưỡng cực tốt, ở trước mặt người ngoài đều tao nhã lễ độ, hiếm có thời điểm tâm tình mất khống chế như vậy, bọn thị vệ đi theo thấy chủ tử nhà mình mất khống chế như vậy thì kinh ngạc, xong nhanh chóng bày trận địa đón địch chỉ chờ Ngụy Triết hạ lệnh một tiếng liền liều mạng cùng đám người Diệp Thao.

Diệp Thao không tránh, trực diện nhận một quyền của Ngụy Triết, Ngụy Triết là người luyện võ, so với lúc trước Hách Quang Quang tát hất một cái hoàn toàn khác biệt, Hách Quang Quang sức lực có hạn, chỉ đau một lát, dấu tay không đến nửa khắc đồng hồ đã mất đi, mà chương Ngụy Triết vừa đánh xong má trái Diệp Thao đã sưng húp lên, khóe miệng rỉ ra máu.

“Chủ Thượng!” Bọn hạ nhân thấy thế đều xông lên tròn mắt nhìn đoàn người Ngụy Triết tạo thành vòng phòng hộ.

“Các người lui lại.” Diệp Thao khoát khoát tay để bọn thủ hạ lui về phía sau, giơ tay lau khóe miệng chảy máu nhìn Ngụy Triết đang kinh ngạc trầm giọng nói: “Ngụy đại nhân, chuyện hôm nay Diệp mỗ có lỗi vì vậy cam chịu một chương của người nhưng cũng chỉ có duy nhất một chương này mà thôi.”

Nửa bên gò má đau đến tê dại, cả đầu cũng bị đánh cho ong ong, ảnh hưởng trực tiếp đến lúc Diệp Thao nói chuyện, lời nói không rõ ràng mang theo vài tia liu lười, nếu không phải không khí lúc này khẩn trương thì mọi người sẽ bật cười mất.

“Hừ, việc làm cùng hành động của người như thế nào chỉ một chương có thể giải quyết được hay sao?” Coi như Diệp thị son trang phú khả địch quốc thì thế nào? Trả danh dự nghĩa muội ta đây!” Ngụy Triết nói xong lại huy quyền về phía Diệp Thao.

Lần này Diệp Thao không đứng yên nữa mà tránh né, chỉ thủ không công, hai người một đánh một trốn kéo dài thời gian đến một khắc, Diệp Thao cảm thấy tức giận của Ngụy Triết đã được phát tiết đúng lúc mở miệng nói: “Diệp mỗ đã quyết định cưới Quang Quang làm vợ, vốn định chậm nhất tới nay sẽ cho người làm mai đến cầu hôn Ngụy đại nhân trong phủ, ai ngờ Diệp mỗ còn chưa kịp hành động Ngụy đại nhân đã tìm tới cửa.”

“Cưới Quang Quang làm vợ?” Ngụy Triết nghe vậy đột nhiên dừng tay, lông mày nhíu lại nhìn Diệp Thao.

“Phải.” Diệp Thao kiên định trả lời.

“Sao đột nhiên thay đổi chủ ý?” Ngụy Triết lần nữa trào phúng cười, trong mắt không tự chủ toát ra mấy phần khinh miệt.

Một tia không vui nhanh chóng lướt qua đáy mắt, ngại thân phận Ngụy Triết là huynh trưởng của Quang Quang Diệp Thao cố nén bất mãn, ôn hòa nói: “Cũng không tính là đột nhiên, lúc Diệp mỗ quyết định tự mình đến kinh thành tìm Quang Quang đã muốn hạ quyết định này.”

“Trước đây không lâu Quang Quang trong miệng người vẫn chỉ là ‘thiếp’, mới gần gũi mấy ngày đã muốn cưới nàng làm vợ, không khỏi quá khéo rồi vậy có thể tin cậy mấy phần chứ?” Âm thanh Ngụy Triết chuyển lạnh, biến chuyển của Diệp Thao hắt chỉ cảm thấy nực cười.

“Quang Quang là đặc biệt, chỉ điểm này thôi cũng đủ rồi.” lông mày Diệp Thao nhíu lại, hắt nhớ lại chưa bao giờ chịu qua nhếch nhác uất ức như hôm nay! Trước đây bị đánh bởi hai bàn tay làm mất thể diện không nói, lúc này lời nói thật cũng liên tục bị hoài nghi khích bác, hắt biết Ngụy Triết đang hoài nghi cái gì, chắc chắn không chỉ hắt, cả người Ngụy gia cũng sẽ hoài nghi vậy, cảm thấy hắt đột nhiên thay đổi chủ ý nhất định là coi trọng ‘nhà mẹ’

Hách Quang Quang – Ngụy gia.

“Quang Quang đặc biệt cũng không phải ngày một ngày hai!” Ngụy Triết rõ ràng không tin, đưa tay ngăn cản thủ hạ xôn xao không hiểu, nói với Diệp Thao: “Hôm nay ta mang Hách Quang Quang đi, ngươi xi nhục mặt mũi Ngụy gia ta sẽ từ từ tính sổ lại.”

“Không được, Quang Quang không được đi.” Diệp Thao lập tức cự tuyệt, gương mặt sùng và nghiêm túc nói: “Lúc trước là Diệp mỗ có lỗi, cũng vừa nhận một quyền Ngụy đại nhân đánh trên mặt cũng coi như mất mặt, trong lòng Ngụy đại nhân còn chưa vừa ý điều gì? Lúc trước đường đột Diệp Thao rất xin lỗi, vì biểu đạt xin lỗi, sau này ở Diệp thị son trang Ngụy đại nhân có yêu cầu gì Diệp mỗ đều đồng ý vô điều kiện, thế nào?”

Ngụy Triết tức giận không có chỗ phát tiết nghe vậy sững sờ, sau đó giận qua chỉ vào Diệp Thao khiển trách: “Ngươi, cái này là ‘bán’ Quang Quang sao? Ngươi coi nàng thành cái gì?!”

“Ngụy đại nhân hiểu lầm, Diệp mỗ không có ý đó.” Diệp Thao giơ tay lên nhẹ nhàng chạm vào chỗ sưng lên đau không chịu nổi, cố nén xúc động muốn chườm đá ngay lập tức kiên nhẫn giải thích: “Diệp mỗ thề đối với Ngụy gia hay Quang Quang đều không sinh lòng bất kính, điều kiện này là do lúc trước Diệp mỗ hành động lỗ莽 nên tạ lỗi, thứ hai là làm sinh lễ cho Quang Quang, hy vọng Ngụy đại nhân lấy đại cù làm trọng.”

Giọng điệu này vô luận thế nào cũng nuốt không trôi, nhưng điều kiện Diệp Thao đưa ra quả thực mê người, nếu hắn đồng ý sẽ lập công lớn, mặt rồng vui vẻ luận công ban thưởng xuống tự khắc hắn sẽ được nhưng chỉ đối với Hách Quang Quang là không công bằng, Ngụy Triết nhìn chằm chằm Diệp Thao lúc này mặt sùng và mất đi vẻ tuấn mỹ mà có chút tức cười như thành hai nửa khuôn mặt khác nhau.

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên mở ra, Hách Quang Quang có chút vô lực dựa vào khung cửa nói: “Nghĩa huynh đã đến rồi.”

“Quang Quang.”

“Quang Quang.”

Hai âm thanh vang lên, một mang theo lo lắng, một hàm ý khiển trách, người trước là Ngụy Triết lo lắng thân thể của Hách Quang Quang cùng cuộc sống sau này mà Diệp Thao lại khiển trách Hách Quang Quang đang ‘mệt mỏi’ còn không ngoan ngoãn nghỉ ngơi trong phòng.

Diệp Thao quay người lại, làm Hách Quang Quang thấy được khuôn mặt sùng và kia mà giật mình, bỗng chốc tròn to mắt, Hách Quang Quang còn không còn hơi sức đột nhiên có tinh thần, chỉ vào mặt của Diệp Thao, âm thanh đầy hả giận nói: “Diệp Thao ngươi đây là tiểu nhân gấp báo ứng, đáng đời!”

Sau khi nói xong cũng không để ý mặt Diệp Thao trong nháy mắt đen thành một mảnh, đối với Ngụy Triết đang lo lắng cho nàng giờ ngón cái lên khen ngợi: “Nghĩa huynh đánh hay lắm, nên đánh cho cả mặt bên kia cũng sưng vù nên mới đúng, như vậy mới giống câu thành ngữ ‘giả danh làm trang hảo hán’.”

“Phốc.” Ở đây không kể là Diệp Thao hay Ngụy Triết hoặc là thủ hạ đều không nhịn được cười một tiếng, bị chủ tử nhà mình lạnh mặt quét qua lập tức che miệng lại không dám cười ra tiếng, bả vai vì nhẫn nhịn mà co rút mãi.

Thấy Hách Quang Quang sau khi gặp loại chuyện sđó vẫn có tinh thần chọc người, âu lo của Ngụy Triết cũng nhạt đi một chút, nhìn vào Hách Quang Quang cũng không vì vậy mà đòi sống đòi chết hay coi Diệp Thao như trời trong lòng cảm thấy hơi phức tạp.

Nhưng như thế có thể hoàn toàn buông lỏng tâm tư với cô gái cuối cùng cũng không có duyên với hắn, hoặc là nói hắn không có vô si như Diệp Thao, chính mình vẫn muốn ôn nhu chăm sóc Hách Quang Quang, để cho nàng hưởng thụ thoải mái trước kia không có dưới đôi cánh bảo hộ của hắn, về phần tình cảm này là gì đành giao phó cho thời gian quyết định, tuy đối với Hách Quang Quang rất có hảo cảm nhưng thực tế tính tình của nàng không thích hợp làm đầu trưởng Ngụy gia, ai ngờ hắn còn chưa cân nhắc kỹ phải quyết định như thế nào thì Diệp Thao đã vô si nhanh chân giành trước!

“Quang Quang, theo nghĩa huynh trở về.” Ngụy Triết vươn tay ra với Hách Quang Quang ôn tồn nói.

“Có thể sao?” Diệp Thao nhàn nhạt quét mắt nhìn Ngụy Triết, bước nhanh tới trước mặt Hách Quang Quang, nắm bả vai nàng xoay lại hướng trong phòng đi nửa dụ dỗ nửa ra lệnh nói: “Ng ngoan ngoãn trở về phòng nghỉ ngơi, nếu nàng còn chưa đủ ‘mệt mỏi’, ta không ngại để nàng ‘mệt mỏi’ thêm chút nữa!”

Sức lực Hách Quang Quang vốn không bằng Diệp Thao, hơn nữa mới không lâu trước đây vừa ‘vận động’ phí thể lực càng không có hơi sức, dễ dàng bị Diệp Thao nửa kéo nửa ôm mang về trên giường.

“Ng ngoan ngoãn ở trong phòng đợi, nếu không nghe lời đi ra, ta không ngại lại điểm huyệt đạo của nàng.” Diệp Thao uy hiếp nói.

Hách Quang Quang ảo não vô cùng, trừng mắt nhìn Diệp Thao mắng: “Xấu xí như ngươi sao không chết luôn đi!”

Mặt Diệp Thao sùng phù nghe vậy mí mắt hung hăng trừng, không vui cúi người nắm chặt Hách Quang Quang dùng sức cắn một bên má trái của nàng, trong tiếng la hét chói tai của Hách Quang Quang hải lòng quan sát một bên gương mặt trắng nõn có vòng dấu răng, hả hê nói: “Ngươi lúc này cũng rất xấu xí, xem ngươi có tư cách gì cười nhạo ta!”

“Ngươi...ngươi cái này.....” Hách Quang Quang đưa tay lên mặt, vừa mới chạm nhẹ lên chỗ bị cắn đã sưng to, đẩy mạnh Diệp Thao ra chạy về phía gương đồng, soi gương thấy mặt nàng trên kính hiện rõ một dấu răng, cho dù không chảy máu nhưng một vòng dấu răng hồng hồng khắc rõ trên mặt, trong vòng một canh giờ sợ là chưa tiêu đi.

Dấu răng trên mặt không thể so với nơi khác, coi như Hách Quang Quang không chú trọng lễ nghi cũng không có can đảm mang mặt mũi như vậy ra ngoài rêu rao.

“Nghỉ ngơi đằng hoàng trong phòng, nếu không ta sẽ để cho mặt ngươi vĩnh viễn lưu lại ký hiệu này!” Diệp Thao quen thói uy hiếp Hách Quang Quang như cơm bữa vì vậy mở miệng liền tự thành uy hiếp.

“Khốn kiếp, ta đánh chết ngươi!” Hách Quang Quang cầm một ống bút bên cạnh lên đập tới Diệp Thao, sức lực không nhỏ phương hướng cũng chính xác, đập thẳng vào ót Diệp Thao, đáng tiếc Diệp Thao như mọc mắt phía sau thân thể nhẹ nhàng bước qua bên một bước đơn giản tránh thoát.

“Ngoan ngoãn nghỉ ngơi.” Diệp Thao không tức giận, để lại một câu rồi ra khỏi phòng.

Hách Quang Quang nhìn ống bút rơi tán loạn trên đất, tức giận tới mức đập bàn.

Nàng là bị âm thanh hỗn loạn bên ngoài đánh thức, lúc mới tỉnh lại thấy thân thể đau nhức vô cùng, nhớ tới chuyện xảy ra lúc trước đầu óc như nổ tung, mặc quần áo tử tế xong liền liều mạng ra khỏi gian phòng, Hách Quang Quang ra ngoài làm gì cũng không rõ, chỉ cảm thấy trong lòng kìm nén đến sợ, yên ổn đợi trong phòng lại thấy khó chịu.

Ngụy Triết tới đòi công đạo cho nàng làm nàng rất cảm động, mặc dù quen biết không lâu nhưng Ngụy Triết coi như đối với nghĩa muội này là vô cùng cùng tốt, nhưng nàng cũng không muốn cùng Ngụy Triết trở về trong bộ dáng này, cảm thấy không có mặt mũi, không có tính toán ở lại bên cạnh Diệp Thao cũng không muốn nương tựa bất kỳ người nào của Ngụy gia, đến cùng là nên làm thế nào Hách Quang Quang cũng không biết rõ.

Mất đi trình tiết tất nhiên nàng cũng tức giận, hận không thể biến Diệp Thao thành con rệp mà đập chết nhưng không thể phủ nhận lúc ấy nàng cự tuyệt cũng không quá kịch liệt, chuyện phát triển đến cuối cùng nàng không thoát khỏi có liên quan.

Vì sao không kháng cự đến cùng, thậm chí sau đó còn mê loạn, Hách Quang Quang không muốn suy nghĩ sâu, tựa như nếu cùng làm với nàng việc kia không phải là Diệp Thao mà là nam nhân khác nàng sẽ có phản ứng khác hay không.

Lúc này nàng đối với Diệp Thao cảm giác rốt cuộc là chán ghét, bài xích hay sợ hãi, hay những cảm xúc mâu thuẫn đó dần dần chuyển hóa thành một thứ tình cảm phức tạp như yêu thương, Hách Quang Quang nghĩ không ra, vừa nghĩ đã thấy phiền, vấn đề quá mức phức tạp, lấy đầu óc đơn giản của nàng mà suy nghĩ được rõ ràng mới là chuyện lạ.

Trên mặt lộ ra dấu răng, Hách Quang Quang không có mặt mũi gặp người, chỉ có thể phiền não đợi trong phòng đến khi dấu răng tan đi, không biết khi nào Ngụy Triết đi, chỉ biết hẳn cùng Diệp Thao đi thu phòng bản chuyện chính sự, nghe người làm nói chỉ khoảng chừng hai khắc, sau đó Ngụy Triết dân thị vệ rời đi.

Nghe nói sắc mặt Ngụy Triết lúc đi không được đẹp mắt, nhưng so với lúc mới đến thì bình thản hơn nhiều, xem ra giống như hai người bắt tay giảng hòa rồi.

Hách Quang Quang biết được sau tâm tình có chút mất mát, lúc trước nghe được điều kiện Diệp Thao nói với Ngụy Triết, mơ hồ đoán được Ngụy Triết làm như vậy vì lợi ích nào đó nhưng sẽ bỏ qua đòi công đạo cho nàng.

Buổi tối, Diệp Thao trở lại cùng ăn cơm với Hách Quang Quang, Diệp Thao nói chuyện Hách Quang Quang căn bản không để ý tới, vùi đầu mãnh liệt ăn, nàng đã sớm đói bụng, trực tiếp coi nam nhân khuôn mặt sưng một bên đã bết thành không khí, hẳn nói gì nàng đều coi như nói xạo.

“Đến kinh thành mới có mấy ngày cần phải trở về, nếu tất cả đều thuận lợi hai ngày sau nàng theo ta trở về, khi nào định ra ngày tốt thì quay lại ở kinh thành, chờ ta dùng kiệu hoa đón nàng vào cửa.” Diệp Thao nhìn Hách Quang Quang như quỷ chết đối đầu thối nói.

Đang cùng khúc thịt giò hấp đường phèn khổ chiến, nghe vậy một khối giò không may mắc ở cổ họng, Hách Quang Quang bị nghẹn ho khan sắc sủa tay chân quáng quáng lấy bánh bao cắn xuống một miếng, nuốt hai cái bánh mới đề được khối thịt mắc ở cổ xuống, cảm thấy đã tốt hơn Hách Quang Quang mới vỗ vỗ bộ ngực ỒỒ, uống một ngụm trà nhuận giọng mới có sức lực hỏi lại vấn đề.

“Ngươi nói cái gì? Dùng kiệu hoa đón ta?” Hách Quang Quang nghi ngờ nhìn Diệp Thao.

“Phải.” Diệp Thao nhìn dấu răng đã mất trên mặt Hách Quang Quang, tâm tình rất tốt mà nói: “Ta đã quyết định cưới nàng làm vợ, Ngụy Triết thân là huynh trưởng đã đồng ý, ngày mai bà mối sẽ chính thức tới Ngụy gia cầu hôn.”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nổi, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Hũ nút

Editor: Serena Nguyen

" Nằm mơ giữa ban ngày." Hách Quang Quang chế nhạo, không cho Diệp Thao- đáy mắt mỉm cười khuôn mặt xem ra vui vẻ, chút mặt mũi nào mà cự tuyệt.

Nghe vậy, nụ cười của Diệp Thao nụ hơi thu lại lại, nghiêm túc nhìn Hách Quang Quang nói: "Ta là nghiêm túc, hôn nhân là chuyện lớn chứ không phải là trò đùa." Hách Quang Quang liếc mắt, thu hồi tầm mắt tiếp tục ăn cơm, căn bản không coi lời nói "nghiêm túc" của Diệp Thao là quan trọng, thậm chí nói: "Lúc trước là thiếp, lần này là thê, lần sau là bà của người hả?"

Thái độ bất hợp tác của Hách Quang Quang làm Diệp Thao đang nghiêm túc nói chuyện rất là tức giận, nghiêm mặt trừng mắt với Hách Quang Quang trong mắt chỉ có thức ăn ngon không có hân.

Một lát sau thấy người ta vẫn không có tự giác nói chuyện chính sự, Diệp Thao từ bỏ việc trừng người, thu hồi tầm mắt bất đắc dĩ thờ dài, vuốt vuốt mi tâm kiên nhẫn nói: "Trước kia mạnh mẽ ép buộc người làm thiếp của ta là uất ức người, bây giờ thay đổi chủ ý chỉ mong sẽ không quá muộn, gần đây ta đã ý thức được người đối với ta mà nói là đặc biệt, huống chi đứa bé Tử Thông kia cũng thật thích người, như thế."

Diệp Thao mà lại nói lời nói tương tự thổ lộ này, cảm giác rất kỳ cục, cộng thêm gương mặt chưa hết sưng, trên nét mặt có một chút không tự nhiên, cổ mắt tự nhiên này khi chứng kiến Hách Quang Quang đối với lần đầu tiên "tỏ tình" từ lúc chào đời tới nay của hân có tai như điệp lập tức biến mất, đen mặt trợn mắt nhìn: "Hách Quang Quang!"

"Kêu lớn tiếng như vậy làm cái gì!" Hách Quang Quang sợ hết hồn, bất mãn liếc Diệp Thao một cái, cho dù nàng không có sự mềm mại của nữ nhân, sau khi cùng hân xảy ra loại chuyện đó cũng không thể làm như không có việc gì, lúc này ăn cơm cùng Diệp Thao vốn là cả người không được tự nhiên rồi, hân lại còn lôi kéo nàng nói chuyện, nếu không phải thực lực chênh lệch quá lớn, hân làm nhảm như vậy nàng đã phiền đến dỗi canh lên mặt hân rồi!

"Rốt cuộc người có nghe thấy ta nói gì hay không?" Diệp Thao trầm mặt chất vấn.

"Nghe được thì sao, không nghe được thì sao? Ta không lấy!" Hách Quang Quang lần nữa lớn tiếng cự tuyệt.

"Vì sao? Người đã thành người của ta, không lấy ta thì muốn lấy người nào!" Diệp Thao đề đầu xuống, khẩu vị biến mất, Hách Quang Quang cự tuyệt giống như thùng nước lạnh dội thẳng vào mặt hân.

Không đề cập tới chuyện này thì thôi, nhắc tới chuyện này khẩu vị của Hách Quang Quang cũng biến mất, "Pằng" một cái đề đầu xuống then quá hoá giận nói: "Không cho nói chuyện này!"

"Vì sao không được nhắc đến? Người đã là người của ta đây là sự thật, không muốn làm chính thê, chẳng lẽ là đột nhiên cảm thấy làm thiếp tốt lắm?"

Nhiệt độ trong mắt Diệp Thao chợt giảm xuống, bàn tay đặt trên bàn nắm chặt, gân xanh nổi lên từng sợi.

"Cút đi! Mặc kệ là thê hay là thiếp, Hách Quang Quang ta cũng không muốn dính líu một xu quan hệ với đồ vô sỉ như người!" Hách Quang Quang cũng giận đến tay nắm chặt thành quyền, trên mặt mang một tầng giận tái đi, từ khi biến thành chân chính nữ nhân, giờ phút này trên gương mặt giận tái đi của nàng, hiện rõ ra mấy phần thành thực ý nhị .

Diệp Thao nghe vậy chau mày, cặp mắt nhú lại, một tay kéo Hách Quang Quang qua giam cầm trong ngực lạnh lùng nói: "Không muốn cùng ta dính líu quan hệ? Nằm mơ! Ta cười nhất định phải người!"

"Người...người cái đồ Đại Lưu Manh, chẳng lẽ lại muốn cưỡng bạo ta?" Hách Quang Quang giãy dụa kêu to, ấn tượng về lần đầu tiên quá mức không tốt, loại chuyện đó cho nàng cảm giác trừ đau ra chỉ có mệt mỏi.

Nhìn thấu sợ hãi trong mắt Hách Quang Quang, Diệp Thao ngậy người một lúc, cánh tay không tự chủ buông lỏng, vì vậy nàng tránh thoát đi ra ngoài.

"Nếu như người rất bài xích bị ta đụng chạm, ta về sau không miễn cưỡng người là được." Diệp Thao ần ần nói, dù là nam nhân nào sau khi thân mật bị nữ nhân bài xích như thế chắc chắn cũng sẽ không thể vui vẻ, hơn nữa khi hân thân mật với nàng trở về, còn có chút mong đợi với lần tiếp theo, thậm chí là mỗi một lần sau này.

Hách Quang Quang chớp thời cơ nhanh chóng vòng qua cái bàn đi đến phía đối diện, ngồi xuống chỗ Diệp Thao khó bắt được nhất, nghe hân nói không nhịn được xem thường nhìn sang: "Lời của người nói nếu có thể tin, cóc cũng thành đại ca của răn rồi."

Diệp Thao giận: "Xem ra người rất hi vọng lần này ta sẽ lật lọng!"

"Không phải." Hách Quang Quang cả kinh nhảy dựng lên, đầu lắc như trống bỏi, lại không dám phách lối, khẩn trương nói, "Người tốt nhất nên giữ lời, nếu không ta vĩnh viễn đều xem thường người!"

Hai hàng lông mày của Diệp Thao nhăn tít lại, hừ lạnh nói: "Không cần kích ta, người đã là người của ta, cần gì ép buộc người nữa."

"Người thê đi!" Hách Quang Quang vừa nghĩ tới sự kiện kia liền sợ hãi, đôi mắt nhìn về Diệp Thao tràn đầy đề phòng.

"Được, ta thê." Diệp Thao cảm thấy mình bị Hách Quang Quang rèn luyện tới kiên nhẫn ngày càng tăng, cũng chỉ có nàng dám như thế!

"Nói đi." Hách Quang Quang thúc giục.

"Ta thề, trước khi thành thân tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng Quang Quang nữa, nằng một ngày không đồng ý thì một ngày không thề cùng nằng làm chuyện vợ chồng, d'đ/l;q'd nếu vi phạm lời thề sẽ bị bạn bè xa lánh." Diệp Thao xanh mặt phát lời thề xong không nhìn được Hách Quang Quang vẫn còn không hài lòng lắm, giận dữ mắng mỏ, "Đã như ngươi mong muốn, còn chưa thỏa mãn gì nữa?"

Hách Quang Quang hừ nhẹ một tiếng, nho nhỏ nói thầm nói: "Ngay cả ta bất mãn đều muốn trông nom, cha ta cũng không quản nhiều chuyện như ngươi."

"Hách Quang Quang!" Nhẫn nại của Diệp Thao đã hết, bị buộc thề đã cảm giác mất hết mặt mũi, nghe thấy Hách Quang Quang lâu bầu quả thật nổi trận lôi đình, chợt vỗ bàn một cái uy hiếp nói, "Nói lung tung nữa cẩn thận không cho ngươi ăn gì nữa!"

Nghe vậy, Hách Quang Quang cái gì cũng không dám nói, lập tức bung chén lên xới cơm, mục đích lấy được bảo đảm đã đạt tới, những thứ khác tạm thời không quan tâm, chọc giận người đàn ông này đối với nằng không có chỗ tốt.

Hách Quang Quang đang hoảng, hòa khí của Diệp Thao từ từ trầm xuống, hừ lạnh một tiếng cầm đũa lên tiếp tục ăn.

Trong lúc nhất thời, hai người bên trong nhà lặng lẽ tự ăn cơm, cũng không có ai mở miệng nói chuyện nữa.

Nha đầu canh giữ ở ngoài cửa nghe hết cuộc đối thoại của Diệp Thao và Hách Quang Quang, hơn nữa lúc nghe Diệp Thao "bị buộc" thề về mặt cả kinh đến co quắp, khó có thể tưởng tượng Chủ Thượng uy nghiêm từ trước đến giờ không tha không vâng lời của bọn họ lại có thể bởi vì một cô gái phát loại thề thốt ngây thơ này.

Diệp Thao cùng Hách Quang Quang đối thoại nghe thế nào cũng có cảm giác buồn cười, Diệp Thao "bộc lộ" tính tình như thế không thấy nhiều, bị Hách Quang Quang kích động đến la to nói lớn nhưng lại không động đến một sợi tóc của nằng, chắc hẳn phân lượng của Quang Quang cô nương này ở trong lòng hắn cũng không thấp chứ? Nha đầu canh giữ ở ngoài cửa nghĩ như vậy.

Hách Quang Quang rất muốn biết rốt cuộc Diệp Thao và Ngụy Triết đã thỏa thuận chuyện gì, nhưng nằng biết dù hỏi Diệp Thao cũng sẽ không nói, nam nhân bản đại sự cũng không muốn nói cho nữ nhân, huống chi chuyện này còn có liên quan đến nằng, càng đừng nghĩ có thể hỏi ra kết quả.

Một bữa cơm dùng yên lặng, Diệp Thao thấy Hách Quang Quang núp ở một đầu khác của cái bàn vui đầu bới cơm không gấp thức ăn, nhìn hồi lâu thật sự nhìn không được, vì vậy dùng chiếc đũa của mình gấp một gấp thức ăn lớn ở chiếc đĩa mới vừa rồi nằng ăn nhiều nhất bỏ vào trong chén của nằng.

"Ách!" Hách Quang Quang sợ hết hồn, chén thiếu chút nữa ném cả bát.

"Cả kinh trông giống cái gì, dùng bữa!" Diệp Thao quở nhẹ.

Nhìn món ăn đột nhiên mọc ra trong chén, Hách Quang Quang mím môi không động đũa, những thứ này là Diệp Thao gấp tới, hai người mặc dù đã thân mật thân thể, nhưng trong lòng còn không có thân mật đến mức này.

"Không ăn? Cần ta đút cho ngươi ăn sao!" Diệp Thao tức giận, nhìn chằm chằm Hách Quang Quang muốn nằng kéo tới đây đánh một trận vào cái mõng. Đây là về mặt gì? Hắn còn chưa có ghét bỏ nằng, nằng đến còn dám một mực ghét bỏ hắn!

"Không cần." Hách Quang Quang suy nghĩ một chút cảm thấy giả vờ như đây không phải do Diệp Thao gấp tới là tốt rồi, không thể hoài nghi Diệp Thao vừa xuất khẩu uy hiếp, nằng cũng không nguyện bị hắn đút ăn!

Rõ ràng là thích ăn, nhưng bởi vì đây là Diệp Thao dùng chiếc đũa của hắn gấp, Hách Quang Quang ăn rất khổ sở, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhai lợi hại, giống như ăn không phải ngon miệng thức ăn mà là độc được thùng ruột.

Diệp Thao mím môi càng ngày càng chặt, lông mày nhăn có thể gấp con ruồi chết, thầm khiển trách Hách Quang Quang không biết điều, hít sâu mấy hơi đề xuống muốn kích động nổi giận, giống như là cùng người nào giận đối giận ở mỗi đĩa một chút bỏ vào trong chén Hách Quang Quang, chỉ chốc lát sau chén Hách Quang Quang liền chất thành ngọn núi.

"Đều ăn hết đi! Có một số việc ngươi nhất định phải làm quen." Diệp Thao chỉ vào món ăn vừa mới gấp nói với Hách Quang Quang đang cứng nhắc.

Thật ác độc! Hách Quang Quang giận cũng no rồi, trừng mắt với Diệp Thao, cái khuôn mặt kia nhìn vào trong mắt nằng chính là hài lòng cùng khoe khoang.

"Pằng" buông chén xuống, Hách Quang Quang lấy chiếc đũa của mình bỏ vào trong miệng nghiêm túc liếm một phen, mỗi một chỗ đũa đầu đều không bỏ qua cho, sau đó dưới ánh nhìn kinh ngạc và soi mói của Diệp Thao dùng chiếc đũa bị nằng liếm sạch sẽ gấp tất cả các món ăn bỏ vào trong chén Diệp Thao, khiêu khích d'đ/l;q'd nhìn về đồ ăn ở đối diện, trợn mắt nói với Diệp Thao: "Mau ăn đi, có một số việc ngươi cũng nhất định phải làm quen."

Diệp Thao cũng không ghét bỏ Hách Quang Quang dùng chiếc đũa của nằng gấp thức ăn cho hắn, nhưng trước khi gấp thức ăn ác ý liếm láp chiếc đũa một lần lại là chuyện khác!

"Tự ngươi ăn đi, ta còn có việc." Diệp Thao trợn mắt nhìn "núi nhỏ" thật cao trong chén một lát, không vui đặt đũa xuống, đứng dậy rời đi.

Sau khi Diệp Thao rời đi, Hách Quang Quang vui vẻ, có thể khiến Diệp Thao ghê tởm, không thể nói là không phải chuyện tốt, xem hắn còn dám tùy ý

gấp thức ăn cho nàng nữa hay không!

Hách Quang Quang ngâm nga một bài hát bỏ thức ăn Diệp Thao gấp trong chén ra ngoài, sau đó ăn, trên bàn cơm thiếu một người chường mắt, khẩu vị nhất thời tốt hơn nhiều.

Ban đêm, lúc Hách Quang Quang nằm lên giường chuẩn bị ngủ Diệp Thao tiến vào, nơi này là phòng của hắn, nàng không có quyền lợi đuổi hắn đi, Diệp Thao đã nghiêm nghị giao phó người làm không cho để cho nàng đến phòng khác ngủ, vì vậy Hách Quang Quang chỉ có thể lưu lại gian phòng này, ngủ trên chiếc giường có kí ức không thể nói là vui vẻ.

Diệp Thao nằm lên giường, chui vào trong chăn Hách Quang Quang đang đắp, không để ý nàng kháng nghị ôm nàng vào trong ngực.

"Người đã nói sẽ không ép buộc ta nữa đấy, nói thì phải giữ lời." Thân thể Hách Quang Quang nhất thời cứng ngắc, nghĩ tới chuyện xảy ra ban ngày, thân thể còn có chút mệt mỏi của nàng liền nhịn không được run.

"Ngủ." Lại bị nghi ngờ, Diệp Thao hừ lạnh một tiếng, trừng phạt vỗ nhẹ hai cái lên chỗ nhô lên của Hách Quang Quang.

Hách Quang Quang lại không dám chuyển động, cả thân thể cứng nhắc như khúc gỗ, mở to hai mắt không dám ngủ.

Cảm thấy thân thể nhỏ bé trong ngực run lấy bầy, Diệp Thao nghi ngờ vặn lông mày hỏi: "Người. . . . là thân thể còn chưa có khôi phục tốt?"

Loại vấn đề bí mật này hắn cư nhiên không biết xấu hổ hỏi! Hách Quang Quang tức giận nói về: "Không tốt!"

Vốn là nói lấy, không thể coi như thật, lại bị Diệp Thao cho là thật, cảm thấy Hách Quang Quang là bị hắn ban ngày càn rỡ thương tổn tới thân thể, lại sĩ diện không dám nói với nha hoàn.

Diệp Thao buông Hách Quang Quang ra, đứng dậy mặc quần áo tử tế, đắp kín chăn cho Hách Quang Quang nói: "Người ngủ trước đi, ta đi ra ngoài một lát."

Không biết hắn đi ra ngoài làm cái gì, Hách Quang Quang hi vọng hắn cả đêm cũng không cần trở lại, Diệp Thao vừa đi, thân thể Hách Quang Quang từ từ tỉnh táo lại, tìm một cái tư thế thoải mái, không bao lâu liền ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, đang ngủ say, đột nhiên cảm thấy nửa người dưới chợt lạnh, có ngón tay âm thầm đi vào.

Oanh một cái, Hách Quang Quang hét cả buồn ngủ, tóc cũng tức giận, mở mắt ra nhất gối sứ bên cạnh đập tới bóng đen đang "làm chuyện lưu manh".

Bởi vì vừa giận vừa sợ, lần này là dùng toàn lực, gối đầu nện vào bả vai của đối phương, nghe được kêu đau một tiếng, cảm thấy đạo âm thanh này có chút quen tai, nhưng Hách Quang Quang không có tâm tư suy nghĩ nhiều, ngồi dậy một đám lại đánh tới.

"Người có thôi đi không?" Diệp Thao không thể nhịn được nữa, nắm quả đấm Hách Quang Quang đánh tới quá nhẹ.

"Là người? Nửa đêm không ngủ được cư nhiên làm chuyện hạ lưu đến mức này?" Hách Quang Quang rút về quả đấm giận dữ chầm chọc, nhanh chóng dùng chăn quấn chặt lấy chính mình, núp ở trong chăn mặc vào quần lót sắp bị cời tới đầu gối.

Diệp Thao không biết lấy ra viên dạ minh châu từ đâu, đợi trong phòng sáng rõ, mặt đen lại giờ lên một bình nhỏ nói với Hách Quang Quang đang nhìn hắn như nhìn tên lưu manh: "Đây là thuốc ta vừa mới mua ở bên ngoài, tốt bụng không có hảo báo, làm chuyện tốt bị hiểu lầm!"

Nghe vậy, Hách Quang Quang thử nhẹ nhàng giật giật, hạ thân vốn là có chút đau nhức truyền đến một cổ cảm giác mát lạnh, thoải mái hơn, xem ra Diệp Thao đúng là thay nàng bôi thuốc, mà không phải là thừa dịp nàng ngủ để chiếm tiện nghi.

"Hừ, này coi như chuyện tốt? Cũng không nghĩ xem ta như vậy là bị người nào làm hại!" Hách Quang Quang đỏ mặt cãi lại.

Diệp Thao hung hăng tròn mắt nhìn Hách Quang Quang, ần nhần đóng nắp bình đặt ở đầu giường, giọng không tốt lắm nói với Hách Quang Quang: "Ngày mai nếu còn không thoải mái bôi thêm một lần."

Dù da mặt có dày đi nữa, bị người đàn ông nói chuyện riêng tư như thế, Hách Quang Quang cũng không làm ra vẻ thờ ơ được, lật người đưa lưng về phía Diệp Thao, cái gì cũng không nói trực tiếp đi ngủ.

Suốt đêm không nói chuyện.

Ngày hôm sau, Diệp Thao ra cửa từ sớm, nghe nói là đi tìm bà mai.

Hách Quang Quang bức mình, nàng không trốn thoát được, vô luận đi đến nơi nào đều có nha đầu ma mà tùy thân đi theo, hơn nữa Lang Tinh cư nhiên cũng ở đây, có một cao thủ khinh công theo dõi, muốn chạy trốn, tỷ lệ thành công càng thấp hơn.

Hôm qua gần buổi trưa thì Tô Văn Ngộ tới.

Tô Văn Ngộ một thân trường sam màu xanh nhạt, trên mặt tuần tú mang theo nét cười ôn hòa, làm người ta nhìn liền không nhịn được muốn thân cận, cùng mặt lạnh "người lạ chó tới gần" của Diệp Thao tạo thành sự chênh lệch rõ ràng.

"Chúc mừng tàu tàu, chúc mừng tàu tàu, chúng ta lập tức chính là người một nhà." Tô Văn Ngộ đến Hách Quang Quang liền khom người hành lễ, cúi người thật sâu, làm Hách Quang Quang sợ hết hồn.

"Đừng gọi ta là tàu tàu, kêu Quang Quang thôi." Hách Quang Quang nghiêng người tránh qua đại lễ của Tô Văn Ngộ, nói.

"Tiểu đệ có tám lá gan cũng là vạn vạn không dám kêu phượng danh của tàu tàu, truyền vào tai ca ca sẽ rất phiền toái." Tô Văn Ngộ lập tức làm ra biểu lộ sợ hãi, giống như Diệp Thao là lũ lụt, thú dữ.

"Phốc." Hách Quang Quang bị chọc cười, chỉ vào Tô Văn Ngộ đang phô trương cười, "Hắn nào có đáng sợ như vậy."

"Chính là đáng sợ như vậy, đưa người đi đêm hôm đó, hắn là không chút lưu tình ném ta ra khỏi Diệp Thị Sơn Trang, ta đáng thương a." Tô Văn Ngộ tố cáo nhìn tới Hách Quang Quang không cảm kích còn cười ha ha.

"Các người đang nói người nào đáng sợ?" Âm thanh trầm thấp của Diệp Thao truyền đến từ cửa chính.

"Oa, ca người tới thật là nhanh." Đang nói xấu Diệp Thao, Tô Văn Ngộ nghe vậy cả kinh nhảy dựng lên, xoay người vội vàng bày ra vẻ mặt lấy lòng nhìn về Diệp Thao.

"Người làm cái gì?" Diệp Thao cau mày nhìn Tô Văn Ngộ, trên nét mặt rõ ràng viết ba chữ to "không hoan nghênh".

"Nghe nói ca ca đi tìm người làm mai đến chỗ Ngụy đại ca xin cưới, vì vậy ta liền đi tới xem tàu tàu một chút." Tô Văn Ngộ vẻ mặt cợt nhả mà giải thích, rất chân chó.

"Nhìn người xong rồi, người có thể đi rồi." Diệp Thao hạ lệnh đuổi khách.

"Ca nha, tiểu đệ ta vừa tới, ngay cả nước còn chưa kịp uống một hớp đầy." Tô Văn Ngộ giương mắt nhìn Diệp Thao.

"Trở về Tô gia của người uống đi!" Diệp Thao đánh mắt với thủ hạ bên cạnh, để cho hắn tiễn khách.

"Ngộ thiếu gia, hôm nay không tiện, ngày khác ngài trở lại được không?" Người làm đi tới cười, nói với Tô Văn Ngộ.

Tô Văn Ngộ thở dài, xi mặt nhìn Diệp Thao sắc mặt không chút thay đổi, quay đầu nói với Hách Quang Quang đang xem náo nhiệt: "Tàu tàu, ngày khác tiểu đệ trở lại xem người, hôm nay sẽ không quấy rầy người cùng ca ca ân ái nữa."

Hách Quang Quang nghe vậy giận đến khom lưng chuẩn bị cời giày, nửa đường bị nha hoàn bên cạnh ngăn trở, giúp Tô Văn Ngộ đang nói đùa cùng Diệp Thao tránh được số mạng bị nữ nhân ném giày theo.

Tô Văn Ngộ ảo não bị đuổi ra ngoài, trên đường trở về sờ lên cằm cười trộm: "Phòng chặt như vậy, không phải là sợ ta lại giúp lão bà tương lai của người chạy lần nữa sao, d'đ/l;q'd đã nói lão ca người coi trọng chị dâu nhỏ, lại còn vệt chết còn cứng mở không thừa nhận, đúng là một cái hủ nút, hắc hắc."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Xin lỗi

Editor: Kinh Thuế

Thủ hạ dưới tay Diệp Thao làm việc hiệu suất cực kỳ cao, chuyện cầu hôn xin phép với Ngụy Triết đã xong, Ngụy Triết đồng ý, Nhị lão Ngụy gia vốn không đồng ý, kết quả không biết làm sao bị Ngụy Triết thuyết phục, cứ như vậy cho dù Nhị lão đối với Diệp Thao không hài lòng lắm nhưng bởi nguyên nhân cá biệt nên cũng không ngăn cản.

Hách Quang Quang nghe nói Ngụy Triết đã đồng ý hôn sự này, lấy thân phận huynh trưởng nàng muốn thay nàng thu xếp tất cả việc thành thân, không nhìn được cười lạnh một tiếng: "Cha mẹ ta đã không còn, không ai có quyền quyết định chuyện cả đời của ta!"

Diệp Thao nghe vậy biểu tình có chút khác thường, nhướn nhướn mày hỏi: "Địa vị Ngụy Triết trong lòng nàng không phải cao hơn người bình thường sao?"

Hách Quang Quang muốn nói Ngụy Triết chỉ là nghĩa huynh không phải thân huynh đệ, huống chi cuối cùng vẫn vì lợi ích của mình mà 'bán' nàng cho Diệp Thao! Mặc dù trong lòng dù ít dù nhiều vẫn giận hành động của Ngụy Triết, nhưng không có ý định để Diệp Thao biết bèn hừ một tiếng nói: "Địa vị cao không có nghĩa là có thể làm chủ hôn sự của ta."

“Trước mắt Ngụy Triết có thể coi như một nửa người thân của nàng, căn cứ vào nguyên tắc tôn trọng nàng mới đi cầu hôn với hắn, nếu nàng cảm thấy hắn không có quyền làm chủ hôn sự của nàng, vậy càng tốt, ngày mai nàng theo ta trở về Diệp thị son trang sau đó tìm được ngày tốt thì thành thân ngay.” Diệp Thao vui vẻ, mặt mày trong nháy mắt buông lỏng, cười giống như mèo trộm được cá không bằng.

Hách Quang Quang nghe vậy tâm run lấy bầy, dùng khoe mắt liếc Diệp Thao một cái không chừa chút mũi nào cho ai đó nói: “Nghĩa huynh ta không có quyền, người cũng thế.”

“Không sao cả, ta chuẩn bị của ta, nàng không muốn là chuyện của nàng, không cản trở lẫn nhau.” Hai ngày thường xuyên chịu việc đá kích cùng cực tuyệt vô số lần lúc này Diệp Thao đã có thể mặt không đổi tim không loạn ứng chiến, có thể tâm bình khí hòa mà ứng đối với cửa hôn sự không được chút mong đợi nào này từ Hách Quang Quang.

“Người!” Hách Quang Quang giận đến trắng mắt, trình độ vô sỉ của Diệp Thao đang tăng trưởng nhanh gấp 10 lần mỗi ngày, quả là khó lòng phòng bị.

Hách Quang Quang không biết tin Ngụy Triết bí mật hộ tống Dương thị đi Diệp thị son trang, Dương thị cũng không giống Diệp Thao đặc biệt tìm hiểu mối quan hệ giữa Hách Quang Quang và thiên kim Ngụy gia mà là bị hoàng hậu thỉnh cầu, tương đương với việc hoàng đế gián tiếp thỉnh cầu đi Diệp thị son trang bàn chuyện chính sự.

Diệp thị son trang thân là đệ nhất trang của phương bắc, tiền tài cùng quyền thế cực kỳ gây chú ý, mặc dù hàng năm ngoài sáng nộp thuế trong tối hiểu kính tặng quà cáp tiền tài không ít nhưng Hoàng đế háo sắc thành tính thu thập tam cung lục viện tổn tiền như nước chảy, quốc khố sớm đã ra nhiều vào ít, vì vậy liên đánh chủ ý lên đầu phú thương bốn miền nam bắc.

Phàm là người có tiền đều hy vọng có thể làm quan, như vậy ra ngoài mới có chút địa vị, nhưng loại hiện tượng thường gặp này lại không có người nào ở Diệp thị son trang thích, Hoàng đế mấy lần ám hiệu Diệp Thao có thể cho hắn hoặc người thân của hắn làm chức quan không nhỏ.

Nhưng điều kiện này bị Diệp Thao từ chối nhiều lần, hắn không hứng thú với việc làm quan, cũng không muốn uống phí đưa tiền mình kiếm được cho Hoàng đế tiêu, trừ bỏ thuế má và một phần hiếu kính bên ngoài, cái khác có thể nói là vắt cổ chảy ra nước.

Mánh khéo đương kim Hoàng đế không nhiều, lại không có bản lĩnh nên quốc khố mới dần dần trống rỗng, cũng may biên cảnh an toàn không có địch quốc tới xâm chiếm nếu không Hoàng đế căn bản không gánh nổi quốc gia với ưu điểm duy nhất là tham luyến mỹ sắc.

Năm nay quốc gia có hai địa phương gặp phải đại nạn, quốc khố vốn đã trống rỗng lại cần chi cứu tế càng thêm thâm không nổi, Hoàng đế không còn cách nào khác liền phái các thủ hạ đắc lực đi moi tiền trong tay các phú thương, vì không muốn trở thành chuyện cười nên phải bí mật hành động, bởi vì Diệp Thao không mê làm quan không có gì để dụ dỗ muốn từ trong tay hắn vớt được chút béo bở quả là mơ tưởng, đang lúc Hoàng đế phiền não thì nhớ đến Tô gia có quan hệ sâu xa với Diệp gia, vì vậy đặc biệt lệnh cho Dương thị đi Diệp thị son trang muốn dùng tình mẹ con thân tình cảm hóa Diệp Thao, khiến cho hắn vì quốc thái dân an, vì muôn dân trăm họ mà xuất ra một phần lực nhỏ.

Trượng phu Dương thị Tô thượng thư không phân thân ra được vì vậy liền do Tô Văn Ngộ cùng nàng đến Diệp thị son trang, mùa đông đi đường xa không yên ổn, Tô Văn Ngộ ba mớ võ mềo cào gập phải cướp tự bảo vệ mình cũng khó căn bản không thể bảo vệ được Dương thị, Hoàng đế suy nghĩ lựa chọn người hộ tống bọn họ vì vậy Ngụy Triết thân cận xuất sắc vinh hạnh nhận nhiệm vụ này.

Do đó trách nhiệm thuyết phục Diệp Thao ‘hiếu kính’ quốc khố rơi xuống vai hai người Ngụy Triết và Dương thị, Ngụy Triết tính toán nhân dịp làm chuyện công này thuận tiện giải quyết chuyện riêng luôn, chuyện riêng chính là mang biểu muội hắn Hách Quang Quang ra khỏi Diệp thị son trang.

Các thế lực thương hộ khác căn bản không dám phản kháng triều đình, dù nhiều hay ít cũng ‘hiếu kính’, song Diệp thị son trang bất đồng, mặc dù nó kiếm được rất nhiều tiền nhưng địa vị lại là người võ lâm thế gia, người trong võ lâm mọi việc không do triều đình quản lý, xưa nay cùng triều đình là nước sông không phạm nước giếng, rất nhiều việc chỉ cần người trong võ lâm làm không quá phận thì triều đình từ trước đến nay đều nhắm mắt mở mắt, nói cách khác chính là Hoàng đế có chút vô lực, đối với chuyện võ lâm thế gia thế lực không nhỏ lại không làm điều gì khiêu khích quyền uy triều đình nếu không muốn hao binh tổn tướng thì không thể đi triều chọc.

Nghĩ cũng có thể biết cuối cùng mục đích lên đường lần này của Dương thị và Ngụy Triết không đạt được, Diệp Thao không muốn nuôi một ‘sắc Long’ vĩnh viễn ăn không no vì vậy không vì Dương thị là mẹ hắn mà bị lừa ‘coi tiền như rác’, quả quyết cự tuyệt yêu cầu vụng trộm của Hoàng đế.

Chuyện được giao không hoàn thành, Hoàng đế không vui lắm nhưng bởi việc quyên góp tiền này cũng không minh bạch nên không dám nói ra bên ngoài, coi như bất mãn cũng chỉ ở trong lòng, đối với Dương thị cũng Ngụy Triết sắc mặt như thường nhưng thường xuyên lựa những chuyện nhỏ nhặt phóng đại sai lầm quở trách họ trước mặt mọi người làm mất thể diện.

Thật ra mấy chục năm qua Ngụy tướng vụng trộm vợ vết tiền bạc cũng không ít, nhưng mấy đứa con không có tiền đồ tiêu sạch hơn phân nửa tiền bạc hắn nửa đời cực khổ vợ vết, vì thế không chỉ có quốc khố trống rỗng, Tướng phủ cũng không giàu có như vẻ bề ngoài, vì vậy khi Diệp Thao hứa chi ra một khoản tiền cho triều đình cùng Tướng phủ là tách biệt Ngụy gia chẳng những bỏ đi tính toán muốn luận tội bắt cóc còn không truy cứu việc hắn cưỡng bức Hách Quang Quang.

Mặc dù đặt lợi ích lên đầu nên không ra mặt vì Hách Quang Quang nhưng nguyên nhân chủ yếu còn do Hách Quang Quang không cùng họ nhận thân, Ngụy Triết tới đánh Diệp Thao một quyền đã là dạy dỗ, về phần Ngụy tướng không có tư cách xuất đầu đại diện, nếu gây ra hoài nghi sẽ kéo theo chuyện năm đó khi quân, cơ nghiệp trăm năm của Ngụy gia đều sẽ bị hủy.

Chuyện này Diệp Thao cho Ngụy gia đủ mặt mũi, coi như bị Dương thị và Ngụy Triết thành tâm đá động mà đồng ý quyên tiền bạc cho triều đình.

Lúc đó bắt cóc người trên đường không có người đi đường vì vậy trừ mấy người trong cuộc người bên ngoài căn bản không biết, không muốn có người

dềm pha nên hai bên ăn ý lắm như chưa có chuyện gì xảy ra.

Diệp Thao có tiền, Ngụy gia có quyền, trước mắt Diệp Thao cũng chưa dùng tới quyền lực Ngụy gia nhưng khó đảm bảo sau này sẽ không có dịp dùng đến, mà tiền Diệp Thao Ngụy gia đã dùng sau này vẫn sẽ cần, hai bên theo như nhu cầu đều liên quan đến Hách Quang Quang mà làm thành mối quan hệ hài hòa ăn ý.

Mặc dù Ngụy gia quyền lực cực lớn song lại là người trong quan trường, có nhiều chuyện không tiện giải quyết bên ngoài do người trong giang hồ lại thích hợp hơn.

Hai bên đều biết sau khi Diệp Thao và Hách Quang Quang thành thân hai nhà Ngụy, Diệp coi như quan hệ thân thích, vì việc này mà Diệp Thao cùng ‘những người biết chuyện’ Ngụy gia ở chung thập phần hòa thuận vui vẻ.

Buổi tối, Diệp Thao mang theo Hách Quang Quang tới Ngụy gia, bởi vì ngày thứ hai phải đi, bữa cơm chiều chính là để Hách Quang Quang từ biệt Ngụy tướng và Ngụy Triết.

Lúc dùng cơm lão phu nhân lôi kéo Hách Quang Quang ngồi cạnh bà, những người ngồi cùng phần lớn là trường bối, theo lý Hách Quang Quang nên ngồi ở bàn dưới ngồi gần lão phu nhân là không hợp lễ nghĩa nhưng lão phu nhân cố chấp, trong bữa ăn căn bản là không buông tay Hách Quang Quang và vậy Hách Quang Quang dưới hơn mười đạo ánh mắt hoặc ao ước hoặc ghen tị soi mói không tự nhiên ngồi cạnh lão phu nhân dùng cơm.

“Quang Quang thích ăn món nào thì cứ ăn, không sao cả.” Lão phu nhân tự mình gấp thức ăn cho Hách Quang Quang, vì muốn bồi thường thiệt thòi cho Hách Quang Quang, lão phu nhân cho phép nàng có thể tùy tiện ăn không cần câu nệ lễ tiết mỗi món chỉ được nhắc đĩa ba lần.

Nhìn trong bát các món ngon chất thành núi, lại nhìn bát trống không của lão phu nhân, Hách Quang Quang vốn có chút thất vọng cũng dần biến mất. Lão phu nhân có nỗi khổ tâm của riêng bà, việc lớn việc nhỏ Ngụy gia đều do bà làm chủ, vì vậy quyết định đối với việc Ngụy gia không vì nàng mà ra mặt mà cùng Diệp Thao trở thành đồng minh, nàng bất mãn cũng chỉ đổ lỗi lên đầu mình Ngụy Triết là được rồi.

Từ tiểu thư Ngụy Oánh thấy lão phu nhân vẫn gấp thức ăn cho Hách Quang Quang, mình còn chưa có hưởng qua vinh hạnh đặc biệt này, lại nghĩ tới Ngụy Triết đối xử với thân muội muội này cũng không bằng Hách Quang Quang không khỏi sinh lòng uất ức, không nhịn được đỏ mặt mà nói: “Tổ mẫu thiên vị, chỉ biết gấp cho muội muội Quang Quang, Oánh nhi cũng muốn được tổ mẫu gấp cho đồ ăn.”

Lão phu nhân nghe vậy nhướng mày, trừng mắt khiển trách: “Câm miệng! Sau khi dùng cơm xong nói xin lỗi với Quang Quang.”

Nhất thời nét mặt Ngụy Oánh cứng đờ, khuôn mặt đỏ bừng lên rồi dần dần mất đi huyết sắc, để đường đường thiên kim tiểu thư như nàng nói xin lỗi với kẻ bình dân quê mùa so với phạt nàng chép sách quỳ Phật đường còn khó tiếp nhận hơn.

Hách Quang Quang thấy Ngụy Oánh trừng ánh mắt không thân thiện tới không khỏi cười một tiếng, biết lão phu nhân muốn bồi thường nàng, không muốn dùng bữa cơm này trong ánh nhìn chăm chú phần uất vì vậy mở miệng nói: “Không cần, lão phu nhân không đề cập tới Quang Quang còn quên mất việc đó rồi, Từ tiểu thư đã chịu phạt, chắc hẳn về sau cũng không tái phạm, nói xin lỗi thôi...”

Lão phu nhân cầm tay Hách Quang Quang, sắc mặt nghiêm túc nói: “Con không cần nhiều lời, nó làm sai nhất định phải biết nhận sai, nếu cho mình là thiên kim tiểu thư mà có thể làm loạn thì sai hoàn toàn rồi, ở nhà mẹ còn có người cưng chiều dễ dàng tha thứ một khi thành thân ở nhà chồng còn ai dung túng nó nữa?”

Ngụy Oánh nghe vậy hốc mắt đỏ lên, nước mắt xoay tròn trong hốc mắt chỉ chực trào ra, muốn nói gì cũng bị lão phu nhân trừng mắt cho sợ hãi nuốt lời nói vào trong, bất đắc dĩ cúi đầu nhai cơm mà như ăn sấp nền.

Lão phu nhân không để ý tiếp tục gấp thức ăn không ngừng cho Hách Quang Quang, hành động này cùng việc vì nàng mà khiển trách Ngụy Oánh khiến chỗ nhóm các phu nhân và thiếu phu nhân khác thấy khó hiểu, không rõ sao Hách Quang Quang lại được lão phu nhân yêu thích và coi trọng như vậy, trong lúc nhất thời đều dùng ánh mắt khàn trương nhìn nàng, trong đầu đủ các loại suy đoán vòng vèo, trước khi có đáp án mỗi người đều âm thầm quyết định không đi trêu chọc Hách Quang Quang để tránh chọc giận lão phu nhân.

Ăn xong một bữa cơm trong lòng mọi người cũng đã vòng mấy lượt, Hách Quang Quang ăn cũng không thoải mái, lão phu nhân đối với nàng càng tốt tâm tình nàng càng phức tạp, thật may đã ăn xong cơm, mọi người đều trở về phòng của mình, có chuyện phải làm thì đi làm, sau khi Ngụy Oánh uất ức xin lỗi Hách Quang Quang, lão phu nhân đưa nàng tới phòng nhà trên ăn điểm tâm ngọt sau bữa ăn.

Không lâu sau, Ngụy Triết tới, lão phu nhân nói: “Quang Quang đi cùng Triết nhi ra ngoài trò chuyện đi.”

Hách Quang Quang có chút không muốn đơn độc cùng Ngụy Triết ở chung, bất đắc dĩ bị lão phu nhân yêu cầu, chỉ đành đứng dậy cùng Ngụy Triết ra ngoài.

“Quang Quang, người rất giận vì huynh phải không?” Đi tới sân có ánh sáng âm đạm, Ngụy Triết dừng lại xoay người ánh mắt phức tạp nhìn Hách Quang Quang vẫn trầm mặc sau khi ra ngoài.

Hách Quang Quang không tiến lại gần, cách Ngụy Triết một đoạn thì dừng lại, tầm mắt đặt xuống giày Ngụy Triết âm thanh lạnh nhạt nói: “Không nói đến tức giận, thất vọng thì chắc chắn có.”

Ngụy Triết nghe vậy trong mắt lướt qua một tia xấu hổ, than thở áy náy nói: “Mặc dù rất muốn nói là bất đắc dĩ nhưng ta vì lợi ích mà không ra mặt cho muội là sự thật không thể chối cãi, ta đứng ở đây, nếu trong lòng muội uất ức hoặc tức giận cứ tới đây đánh mấy cái cho hả giận thì thôi.”

Hách Quang Quang cũng không tiến lên đánh như hấn mong muốn, mà là ngẩng đầu lên hỏi: “Ngươi và Diệp Thao cuối cùng đã đạt thành thỏa thuận gì?”

“Chuyện này không tiện nói ra, thứ lỗi.” Ngụy Triết trả lời lộ chút lúng túng.

Sớm đoán được hấn sẽ không nói nhưng trong lòng Hách Quang Quang vẫn thất vọng, lạnh lùng nói: “Ngươi không cần áy náy, những ngày qua đều là nghĩa huynh chăm sóc Quang Quang không ít, huống chi ngày đó lúc nghĩa huynh đánh Diệp Thao một quyền coi như vì Quang Quang trút giận, ngược lại từ lúc quen biết tới nay Quang Quang không có vì nghĩa huynh mà làm chuyện gì cả, nếu muốn nói xin lỗi chắc cũng là ta nói mới đúng.”

Lời nói Hách Quang Quang quá mức khách khí, Ngụy Triết nghe được lòng mảy mui lại, chăm chú nhìn Hách Quang Quang nói: “Quang Quang, nếu như ngươi bất mãn vì huynh tình nguyện ngươi đánh chửi cũng không muốn ngươi trở nên khách sáo như vậy. Vì huynh nhìn ra được Diệp Thao đối xử với ngươi khác biệt, hấn sẽ đối xử tử tế với ngươi, hơn nữa vì huynh phát hiện phần lớn người ở Diệp thị sơn trang cũng thích ngươi, nơi đó thích hợp với ngươi sau khi già qua....”

“Ngừng.” Hách Quang Quang cắt đứt lời nói Ngụy Triết, hít sau một hơi nói: “Đừng nói nữa ... nếu nghĩa huynh còn niệm tình huynh muội của chúng ta thì đừng nói nữa.”

Ngụy Triết dừng lại, nhìn Hách Quang Quang mắt ánh trào lên một tia đau lòng không dễ phát giác, cười khổ nói: “Sao ta lại muốn nói lời chúc phúc cho ngươi cùng Diệp Thao chứ? Quang Quang, thật ra thì ta....”

“Ngụy đại nhân, thời gian không còn sớm, Diệp mỗ tới đón Quang Quang trở về.” Diệp Thao đột nhiên xuất hiện, cắt đứt lời Ngụy Triết chưa nói xong.

“Diệp trang chủ tới thật đúng lúc.” Ngụy triết lạnh giọng châm chọc nói.

“Ha ha, chẳng lẽ Ngụy đại nhân không biết bây giờ Diệp mỗ hận không thể mang Quang Quang bên cạnh mình đi bất cứ lúc nào ở bất cứ đâu, một khắc không thấy được nàng đều đứng ngồi không yên.” Diệp Thao cười lớn đi lên kéo bà vai Hách Quang Quang qua nói.

Hách Quang Quang chột rùng mình một cái, lời nói của Diệp Thao làm nàng lạnh đến buồn nôn.

Ngụy Triết nhìn chăm chăm cánh tay xiết chặt Hách Quang Quang kia, nhiệt độ trong mắt giảm xuống, lạnh lùng nói: “Hy vọng Diệp trang chủ nói thật, hơn nữa đối xử tốt với Quang Quang cả đời, nếu không chỉ cần nàng bị một chút uất ức ở Diệp thị sơn trang Ngụy gia chúng ta sẽ không ngồi yên không để ý đến!”

Nghe vậy, Diệp Thao chẳng những không giận còn thu hồi cười đùa, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Ngụy Triết đảm bảo nói: “Ngụy đại nhân yên tâm, nhiều năm qua Diệp mỗ chỉ có một lần có ý niệm muốn lấy vợ chính là vì Quang Quang, tất nhiên ta sẽ không phụ nàng!”

“Được, chúng ta mỗi mắt mong chờ.” Hai người đàn ông nhìn thẳng mắt nhau không ai nhường ai, mạch nước ngầm mãnh liệt trào dâng.

Hách Quang Quang kẹp giữa hai người đàn ông không phát hiện quỷ dị hay mạch nước ngầm giữa họ, chỉ bị lời nói Diệp Thao kích động làm nổi da gà, cảm thấy Diệp Thao người này bình thường xem ra rất lạnh nhạt, ai ngờ nói đến những thứ này lại có thể nói những lời làm ghê tởm chết người được.

Tạm biệt Ngụy triết, Diệp Thao mang Hách Quang Quang đi chào hỏi Ngụy tướng cùng Ngụy lão phu nhân rồi về.

Buổi sáng ngày tiếp theo dùng qua điểm tâm, Diệp Thao cùng Hách Quang Quang cưỡi ngựa trắng của nàng lên đường, cưỡi ngựa đi nhanh, Hách Quang Quang lại không phải thiên kim mảnh mai nên Diệp Thao không lựa chọn ngồi xe ngựa.

Đặt Hách Quang Quang ngồi vững trước người, phóng ngựa đi Diệp Thao tâm tính tốt lớn tiếng nói: “Trước khi trời tối có thể về đến nhà, chúng ta phải nhanh lên, đứa bé Tử Thông kia nhớ nàng có lẽ đoán nàng sắp về lúc này sợ là nóng lòng không đợi kịp nữa muốn gặp nàng ngay.”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Trở về sơn trang

Editor: Serena Nguyen

Trên đường Diệp Thao không nghỉ ngơi, chỉ nghỉ chân ở một quán rượu coi như cao cấp trên đường, dùng qua bữa cơm trưa lại tiếp tục lên đường, đợi mặt trời lặn về tây sắp xuống núi, rốt cuộc bọn họ cũng về đến Diệp Thị Sơn Trang.

Hách Quang Quang một đường bị Diệp Thao vây quanh, mặc dù không xuất nhiều lực bằng Diệp Thao giục ngựa chạy, nhưng là duy trì một tư thế cố định trong thời gian dài ở trên lưng ngựa, không chỉ có cái mông bị đau, khắp toàn thân cũng đều vừa đau vừa nhức, bình thường nàng cưỡi ngựa mới sẽ không cười lâu như vậy càng sẽ không cười nhanh như vậy, hôm nay cưỡi ngựa gần một ngày, không mệt mới là lạ.

Diệp Thao ôm Hách Quang Quang bởi vì trời lạnh mà bị các loại áo bông áo choàng bao kín thành quả cầu xuống, như lần đầu tiên Hách Quang Quang tới, bị ôm ngang vào cửa chính Diệp Thị Sơn Trang.

Hách Quang Quang bị xóc nảy cả người nhức mõi, hơn nữa sau khi mặt trời xuống núi trời có chút lạnh, tay chân của nàng lạnh xuống, không có tinh lực giãy giụa, cứ như vậy một đường bị Diệp Thao ôm vào Sơn Trang.

Trước khi đến đã có người báo tin, người làm đã sớm sắp xếp xong xuôi tất cả công việc, lúc Diệp Thao trực tiếp ôm Hách Quang Quang vào căn phòng nàng ở lúc trước, gian phòng đã được quét dọn sạch sẽ, chăn đệm cũng mới giặt mới phơi, Hách Quang Quang nằm vào còn có thể ngửi thấy mùi nắng dễ chịu, vừa chạm đến giường đệm mềm mại, con buồn ngủ liền lập tức ập đến.

"Đừng ngủ, rửa mặt trước sau đó chờ dùng cơm." Diệp Thao dặn dò mấy người Như Tuyết phục vụ Hách Quang Quang rửa mặt, giao phó xong tất rồi cất bước ra ngoài phòng, trước mắt tình hình của hắn không tốt hơn Hách Quang Quang bao nhiêu, vô cùng cần tắm rửa thay quần áo sạch một phen.

"Tiểu thư, người đã trở lại, còn không về nữa tại nô tỳ sẽ bị Thiếu chủ lãnh lòng đến chết rét." Như Tuyết, Như Thu mang nước nóng tới, Như Lan vừa chuẩn bị quần áo cho Hách Quang Quang tắm rửa vừa ai oán nói.

"Từ Thông thế nào? Đúng rồi, Bát Ca của ta đâu?" Đứng lên phối hợp Như Lan cúi xuống từng tầng quần áo thật dày Hách Quang Quang rốt cuộc có tinh lực suy nghĩ đến sủng vật của mình, liếc một vòng ở bên trong phòng không phát hiện, sau đó ngó ra ngoài cửa sổ, trong mắt mang theo một tia lo lắng, Bát Ca sẽ không bị Diệp Từ Thông vật lỏng nướng ăn chứ?

"Tiểu Bát Ca từ sau khi tiểu thư rời đi liền bị Thiếu chủ mang đi, tiểu thư yên tâm, Tiểu Bát Ca còn sống." Như Lan an ủi Hách Quang Quang mặt lo lắng.

"Còn sống có phải hay không cũng sống không bằng chết? Không biết Từ Thông ngược đãi Bát Ca của ta như thế nào đấy. Không được, Như Lan người đi mang Tiểu Bát Ca tới, nếu là hắn không cho người hãy nói đây là Trang chủ phân phó." Hách Quang Quang càng nghĩ càng không yên lòng, vội vàng thức giấc, nếu nàng vẫn không trở lại thì thôi, trở lại rồi tất nhiên không thể cho phép sủng vật của mình tiếp tục bị đùa bỡn khi dễ.

Như Lan đáp một tiếng liền ra cửa.

Như Lan, Như Cúc lục tục đi vào rót nước tắm vào trong thùng tắm, trên người Hách Quang Quang vẫn còn lạnh, cần ngay lập tức nhảy vào nước nóng hổi, vì vậy không kịp đợi chuẩn bị tốt đã đến sau tắm bình phong bò vào thùng nước tắm.

Khi được làn nước ấm áp phảng phất mùi hương cánh hoa bao vây, Hách Quang Quang thoải mái suýt rên rỉ ra tiếng, ngồi ở trong thùng tắm nhắm mắt hưởng thụ, nhất thời mọi chuyện phiền lòng đều không thèm nghĩ, chỉ toàn tâm toàn ý hưởng thụ khoái cảm do nước ấm mang tới cho nàng.

Không có thói quen khi tắm có người hầu hạ bên cạnh, nha hoàn đã bị đuổi ra ngoài hết, lúc đang ngồi mơ màng ngủ ở trong thùng tắm nóng hổi, Như Lan trở lại đi tới nói: "Tiểu thư, Thiếu chủ nói hắn mất hứng, nếu tiểu thư chọc hắn vui vẻ hắn mới trả Bát Ca lại."

Hách Quang Quang sáng tỏ cười một tiếng, sớm đoán được Diệp Từ Thông sẽ không dễ dàng nghe lời như vậy, cười khẽ hỏi: "Những ngày ta không có ở đây hắn có ngược đãi Tiểu Bát Ca của ta không?"

Như Lan dừng lại trước bình phong, cách tầng bình phong suy nghĩ một lát nói: "Thiếu chủ đối xử với Tiểu Bát Ca có thể coi như hiền hòa, Tiểu Bát Ca chỉ thoáng buồn so với lúc ở cùng tiểu thư, cũng không đáng ngại."

"Không biết đùa bỡn khó tính này đã giầy vò Bát Ca thế nào đâu, chút nữa ta đi qua nhìn một chút." Hách Quang Quang lo lắng Bát Ca buồn một chút, còn có một chút d'đ/l;q'd là rời đi nhiều ngày như vậy nàng có chút nhớ Diệp Từ Thông rồi. Tăng nhanh tốc độ tắm rửa, nghĩ tới xem sớm một chút.

"Tiểu thư không cần vội, Chủ Thượng dặn dò tiểu thư tắm rửa xong, tại nô tỳ hầu hạ tiểu thư dùng cơm trước." Như Lan nhắc nhở Hách Quang Quang.

Nghe vậy, Hách Quang Quang sờ bụng một cái, thật đúng là có chút đói bụng, nghĩ tới cũng không gấp, vì vậy thỏa hiệp: "Được rồi, sau khi ăn xong sẽ đi qua."

Tắm xong, cả người thư thái, Hách Quang Quang rất muốn lập tức chui vào chăn đánh một giấc, nhưng nghĩ tới lát nữa còn có việc phải làm, vì vậy miễn cưỡng sức tinh thần ăn thức ăn tinh xảo được bưng đến từ phòng bếp, vội vã dùng cơm, sau đó Hách Quang Quang bảo Như Lan mang đi tìm Diệp Từ Thông.

"Tiểu thư không có ở đây, cách một ngày Thiếu chủ sẽ tới đây ngồi lắm lắm một chút."

"Là nhắc đến hay là nắng ta hả?" Hách Quang Quang cười hỏi.

"Ách." Như Lan dừng một chút, len lén liếc nhìn Hách Quang Quang, thấy tâm tình nàng không tệ, vì vậy yên lòng trả lời, "Chắc là cả hai, chỉ là cũng chỉ oán trách tiểu thư máu lạnh nói đi là đi mà thôi, cũng không nói điều gì khác."

Khóe môi Hách Quang Quang giương lên, Diệp Từ Thông nói xấu nàng cái gì cũng có thể đoán được.

Mới thế mà đã đến, lúc Hách Quang Quang đi vào, Diệp Từ Thông đang nằm ở trên bàn vuông nhìn chăm chăm lòng Tiểu Bát Ca không biết đang suy nghĩ gì.

"Nghe nói ta tự mình đến người mới trả lại Tiểu Bát Ca cho ta? Hiện tại ta tới đây, có thể trả lại cho ta chưa?" Hách Quang Quang đi tới, ngồi xuống bên

cạnh Diệp Từ Thông đang ngẩn người.

Lúc Tiểu Bát Ca nhìn thấy Hách Quang Quang đi vào, thất thần một thoáng, sau khi Hách Quang Quang ngồi xuống khẽ mỉm cười với nó, Tiểu Bát Ca chợt lấy lại tinh thần, kích động vỗ cánh trong lồng chim bay nhảy vài vòng, liền tiếp kêu: "Chủ nhân trở lại, chủ nhân trở lại."

"Câm miệng! Ầm ồ..." Diệp Từ Thông "pằng" một cái vỗ về phía lồng chim cả giận nói.

Tiểu Bát Ca lập tức ỉu xiu, không dám phát ra tiếng động nữa, đành hoàng núp ở trong góc không ngừng dùng khước mắt liếc trộm Diệp Từ Thông.

"Không được mắng Bát Ca của ta." Hách Quang Quang lấy lồng chim chuyển qua trước người mình, nhìn chằm chằm Diệp Từ Thông trách mắng.

"Không phải là ngươi không cần nó nữa sao? Sao còn là của ngươi?" Diệp Từ Thông hé ra khuôn mặt nhỏ tuổi, dùng khước mắt liếc Hách Quang Quang, giọng nói có oán trách có lạnh lùng tức giận cùng buồn phiền, tóm lại chính là tính khí thiếu gia bị chạm vào, không vui mừng lắm.

"Nói lắng nghe gì đó? Ai nói ta không cần nó?" Hách Quang Quang liếc Diệp Từ Thông một cái, bắt đầu dò xét Tiểu Bát Ca cẩn thận, thấy nó quả thật buồn một chút giống như Như Lan nói, chỉ là cũng may không có gãy đi, lông trên người cũng không thấy rơi bao nhiêu.

"Hừ, nói đi là đi, làm hại một nhóm người bị phụ thân phạt, ngươi cũng thật có ý tốt!" Diệp Từ Thông hừ lạnh nói, từ sau khi Hách Quang Quang đi vào hấn cũng chưa liếc mắt nhìn qua người.

Hách Quang Quang nghe vậy, trong lòng không khỏi xông lên một tia chột dạ, cảm thấy đuối lý, không được tự nhiên gãi gãi cằm nói: "Điều này cũng không thể trách ta, ta cũng là người bị hại có được hay không? Muốn trách thì trách người cha bá đạo đáng ghét kia của ngươi."

"Cha ta mới không đáng ghét, không cho ngươi chửi bới cha ta!" Thân thể Diệp Từ Thông bỗng chốc thẳng tắp, nghiêng đầu trừng mắt về phía Hách Quang Quang lớn tiếng nói.

"Chắc chắn, thật đúng là hiếu thuận đấy." Hách Quang Quang nói xong thở phào một hơi, có chút mệt nhọc, không muốn đợi nữa, đứng lên nhấc lồng chim. "Chạy một ngày đường vừa mệt vừa mỏi, ta phải đi ngủ đây."

Thấy Hách Quang Quang nói đi là đi, Diệp Từ Thông vừa muốn phát giận lập tức thu hồi chỉ trích, ngược lại hừ nói: "Tạm thời tha cho ngươi đi ngủ, ngày mai nhớ tới tìm ta."

Giọng điệu ra lệnh bá đạo này giống lão cha nhà hấn như đúc, Hách Quang Quang nghiêng răng nói: "Chuyện ngày mai, ngày mai lại nói."

"Ngươi!" Diệp Từ Thông đứng nghiêm, nhìn bóng lưng rời đi của Hách Quang Quang lớn tiếng nói, "Ngày mai ngươi phải tới!"

Giọng điệu tựa như tiểu bá vương của Diệp Từ Thông làm bùng lên lửa giận của Hách Quang Quang, lần này không hề nói gì, tăng nhanh chân đi ra khỏi phòng Diệp Từ Thông, mặc vị thiếu gia ở phía sau oa oa kêu loạn.

Đứa bé không thể quá nuông chiều, nàng cũng không phải là người làm nhà hấn, tại sao phải đối với hấn nói gì nghe nấy? Đứa bé còn nhỏ như vậy đã không tôn trọng nàng như vậy, về sau trưởng thành thì sẽ thế nào!

Hách Quang Quang tức giận mà mang Tiểu Bát Ca về, vừa đi vừa mắng Diệp Từ Thông trong lòng.

"Quang Quang, ai cho ngươi bỏ đi?" Đi tới đi lui, Tiểu Bát Ca đột nhiên mở miệng nói một câu nói, dọa Hách Quang Quang giật mình thật mạnh.

Vỗ lồng chim một cái, khiển trách: "Ta là chủ nhân của ngươi, không được gọi ta là Quang Quang."

Tiểu Bát Ca giống như không nghe thấy, tiếp tục giơ lên cổ giọng the thé nói: "Nữ nhân đáng ghét, nói đi là đi."

Giọng điệu này hơi giống Diệp Từ Thông, Hách Quang Quang mơ hồ đoán được Tiểu Bát Ca là học cách nói chuyện của Diệp Từ Thông, lần này không ngăn trở nữa, mặc nó nói.

"Ngươi đi rồi, ta khi dễ ai đây?"

"Không ai cãi vả, thật nhàm chán."

"Lười luyện chữ bị mắng, phụ thân thật hung dữ, đều do Quang Quang!"

"Bản tiểu gia phiền đến ăn không ngon, nữ nhân không có lương tâm cũng đang bên ngoài ăn ngon mặc đẹp."

"Nữ nhân máu lạnh, Diệp Thị Sơn Trang đã khi nào đối xử không tốt với ngươi? Dám chạy trốn."

"Phụ thân cũng đi, càng không có ai hàn huyên, liền khi dễ Tiểu Bát Ca hà giận thôi."

"Phụ thân đi năm ngày còn chưa có mang nữ nhân máu lạnh về, xú nữ nhân thật không ngoan."

"Tiểu Bát Ca a Tiểu Bát Ca, ta có chút nhớ chủ tử của ngươi thì phải làm sao?"

"Không về nữa liền làm hình nhân nguyên rủa ngươi!"

"Không có lương tâm, nữ nhân chết tiết, còn chưa cút trở lại!"

"."

Tiểu Bát Ca học vẹt lời nói tất cả đều là mắng nàng, Hách Quang Quang nghe được rất giận dữ, dừng bước lại liền muốn quay lại tìm Diệp Từ Thông mắng lại, kết quả vừa mới quay người còn chưa đi mấy bước đột nhiên dừng lại, lời nói sau đó d'đ/lq'd của Tiểu Bát Ca chạm đến bộ phận mềm mại nhất dưới đáy lòng của Hách Quang Quang, lửa giận tràn đầy nhất thời biến mất đi, đồng cảm dần dần dâng lên.

"Không có ai chơi cùng ta, thật là khổ sở, Quang Quang ngươi trở lại đi." Lúc Tiểu Bát Ca nói những lời này không giống lúc trước tức giận không vui giọng nói, âm thanh rất thấp, mang theo uất ức đáng thương đáng về, nó là rất cố gắng học Diệp Từ Thông nói chuyện.

Như Lan thấy Hách Quang Quang ngây ngẩn, đứng lúc nói: "Mặc dù Thiếu chủ bình thường hay quắc mắt trừng mi với tiểu thư, nhưng người sáng suốt cũng nhìn ra được Thiếu chủ rất ưa thích tiểu thư, hân bình thường tại trước mặt tiểu thư đều lộ ra tính khí bướng bỉnh, đó là đang làm nũng đâu, bình thường, trẻ con chỉ lộ ra tính khí trẻ con trước mặt người mình tin tưởng hoặc là người thân trong gia đình thôi."

Hách Quang Quang làm sao không biết đứa bé thích làm nũng với người thân cận, không chỉ có là đứa bé, người lớn cũng như vậy, khi Hách Đại Lang còn sống, nàng kiểm mọi chuyện để ăn vạ, không phải là cảm thấy Hách Đại Lang thương nàng cưng chiều nàng, nàng có thể làm gì cũng được, chính là đoán chắc Hách Đại Lang sẽ không làm gì nàng.

So sánh như thế, thật cảm thấy ngôn hành cử chỉ của Diệp Từ Thông ở trước mặt nàng cùng với nàng ở trước mặt Hách Quang Quang có chút tương tự, bất đồng là độc miệng Diệp Từ Thông, những lời nói ra đều làm cho người nghe tức giận, nếu không phải là Như Lan nhắc nhở, Hách Quang Quang căn bản cũng không sẽ nghĩ tới "làm nũng" phía trên đi.

"Quang Quang làm mẹ kế của ta, sẽ không lén phụ thân cộng trộm ngược đãi ta phải không?" Tiểu Bát Ca lại nghĩ tới một câu nói, vì vậy lác đầu nói.

"Phốc." Hách Quang Quang bị Tiểu Bát Ca gật gù chọc cho bật cười, nói với Bát Ca đang ngẩng đầu chờ nàng khen: "Ngươi học nhiều lời như thế, Từ Thông biết không?"

Như Lan cũng cười, nhìn Bát Ca đang không rõ ràng lắm Hách Quang Quang nói cái gì: "Thiếu chủ nhất định là không biết, nếu không sao có thể đồng ý tiểu thư mang Bát Ca đi."

Hách Quang Quang cũng nghĩ như vậy, Diệp Từ Thông cao ngạo như vậy, sao có thể chịu nổi một con chim nói "lời trong lòng" của hân cho người khác nghe.

Tâm tình rất tốt, Hách Quang Quang dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ xuống lồng chim, dẫn dò Tiểu Bát Ca: "Ngươi phải nhớ ngàn vạn không được nói những lời này ở trước mặt Từ Thông, nếu không cẩn thận lồng trên người của ngươi."

Hách Quang Quang cùng Như Lan đi trở về, sắc trời trùng xuống nhiệt độ càng thấp, hai người bước nhanh đi trở về.

"Mấy ngày không thấy, sao Tiểu Bát Ca có thể nói nhiều lời như thế rồi hả?" Hách Quang Quang thuận miệng hỏi.

"Đây đều là Thiếu chủ huấn luyện, mỗi lần Tiểu Bát Ca bị đe dọa đều học nói chuyện nhanh hơn." Như Lan hì hì mà nói.

"Đáng thương Bát Ca, mấy ngày nay ta không có ở đây nhất định là chịu khổ không ít."

"Chỉ cần tiểu thư không rời đi nữa, không phải là Tiểu Bát Ca sẽ không bị Thiếu chủ khi dễ nưac hay sao?" Đầu óc Như Lan hoạt động rất nhanh, giống như vô ý đưa ra chủ ý.

Hách Quang Quang không có nhận lời, chỉ nhẹ nhàng cười cười, rất nhanh hai người đã trở về phòng.

Mới vừa vào phòng liền thấy Diệp Thao ngồi trên giường nàng, Hách Quang Quang khẽ cau mày, không thật sự nghiêm tiếp mà nói: "Sao ngươi lại tới đây?"

"Ngủ." Diệp Thao trả lời ngắn gọn.

Như Lan thấy Diệp Thao ở đây, rất thức thời lui ra ngoài, không quên đóng kỹ cửa phòng.

"Ngươi đã thề sẽ không ép buộc ta, đã như vậy ngươi còn muốn ngủ chung một giường với ta chẳng phải là tự tìm ngược?" Hách Quang Quang đặt lồng chim trên thư án, mình thì ngồi trên ghế nâng cằm lên nhìn thẳng vào mắt Bát Ca.

"Vì muốn ngươi mau chóng quen với sự tồn tại của ta. Chạy một ngày đường còn không mệt mỏi?" Diệp Thao cau mày nhìn vật dư thừa trong phòng —— Bát Ca, về mặt cực kỳ nhẫn nại, thoạt nhìn rất muốn ném nó ra.

Cảm thấy Diệp Thao phóng tới ánh mắt không thân thiện, Tiểu Bát Ca rụt cổ lại, mới vừa ở trên đường nói rất nhiều lời nói, cổ họng đã khô, không dễ ý tới nói chuyện không ngừng uống nước được Hách Quang Quang đưa tới.

"Một môi dĩ nhiên một môi, chỉ là thấy người ở đây ta liền không muốn ngủ rồi." Hách Quang Quang không quá vui mừng mà nói.

Diệp Thao nghe vậy không có tức giận, liếc mắt Hách Quang Quang và Bát Ca, cời giày lên giường nằm xuống, thờ ơ nói: "Tùy người, người liền cùng con chim kia nhìn thẳng vào mắt một đêm đi, ta ngủ trước."

Nghiêng đầu nhìn về Diệp Thao thoải mái nằm ở trong đệm chăn mềm mại chuẩn bị ngủ, tâm tình Hách Quang Quang rất không bình thản, lúc này nàng vô cùng muốn ngủ, nhưng cố tình có một người bá chiếm giường của nàng như thế, giận đến cặp mắt bốc lửa, gắt gao nhìn chăm chăm Diệp Thao nhắm mắt lại mặt thanh thản.

Không lâu sau, Diệp Thao liền ngủ thiếp đi, Hách Quang Quang thấy thế càng tức, đứng lên đưa lồng chim ra phòng ngoài giao cho bọn Như Lan, sau đó trở về phòng cũng chuẩn bị ngủ, nàng mới sẽ không ngủ đến một đêm không ngủ đâu.

Cởi giày ra, Hách Quang Quang nhẹ nhàng bò lên giường, chen chân vào muốn trèo qua Diệp Thao chiếm hơn phân nửa giường, một chân mới vừa nhảy tới, một chân còn lại chưa kịp rút sang, Diệp Thao đột nhiên xoay người từ nằm nghiêng chuyển sang nằm ngửa, vừa đứng lúc ở lật người, đầu gối va vào cái mông Hách Quang Quang, Hách Quang Quang mất thăng bằng lao đảo một cái ngã trên người Diệp Thao.

"Hả?" Diệp Thao mở ra cặp mắt một môi rã rời, nhìn Hách Quang Quang cả người nằm trên người của hắn, thụ sủng nhược kinh nói, "Người là đang yêu thương nhưng nhớ ta?"

"Yêu thương cái đầu người ý!" Hách Quang Quang then quá hóa giận, nghiêm khuôn mặt hồng rực nhanh chóng bò xuống khỏi thân thể hắn giống như trên người Diệp Thao có bọ chó, kéo chân co rút ở góc tường đưa lưng về phía Diệp Thao chuẩn bị ngủ.

Diệp Thao cười ra tiếng, dùng âm thanh tương đối một môi nói: "Ta không ngại người yêu thương ôm ấp, khó có ngày cái người này chủ động."

Hách Quang Quang cắn chặt hàm răng, âm thanh tự trong kẽ răng truyền tới: "Người tuyệt đối là cố ý!" Nếu không nàng làm sao có thể té trên người hắn!

"Ta chưa hề nói mình là vô tâm." Tâm tình Diệp Thao không tệ, sau khi nói xong không để ý tới Hách Quang Quang nữa, lật người đưa lưng về phía Hách Quang Quang đi gặp Chu Công.

"Vô si!" Hách Quang Quang cũng lười tức giận, vừa nghĩ tới Diệp Thao đang ngủ ngon, mà nàng lại đang giận đến nổi không ngủ được đã cảm thấy không đáng giá, vì vậy ép buộc mình cái gì cũng không nghĩ, nhắm mắt lại đi ngủ.

Không biết qua bao lâu, Hách Quang Quang rốt cuộc ngủ thiếp đi, lúc này Diệp Thao mở mắt ra, lật người nhẹ nhàng ôm lấy Hách Quang Quang đã ngủ say.

Mỹ nhân trong ngực, ngửi mùi hương thơm ngát sau khi tắm trên người Hách Quang Quang truyền tới, khoe miệng Diệp Thao nở nụ cười chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, khi Hách Quang Quang tỉnh lại Diệp Thao đã rời đi, rửa mặt xong, sau khi dùng qua điểm tâm Hách Quang Quang hỏi Như Lan: "Tâm Tâm đâu? Ta đã trở về sao nàng mà không có tới tìm ta?"

"Tâm Tâm cô nương bị cảm tức rồi, Chủ Thượng tức giận nàng và những người khác để cho tiểu thư chạy mất, vì vậy phạt nàng đóng cửa suy nghĩ chép sách, lúc nào thả ra là do Chủ Thượng quyết định." Như Lan thành thật trả lời.

"Cảm tức? Chép sách?" Hách Quang Quang kinh ngạc tròn to mắt, ở trong mắt nàng- người không thích bị trói buộc cũng không biết chữ, cảm tức và chép sách là trừng phạt giày vò đáng sợ nhất, trình độ khổ sở kia cao hơn nhiều.

"Dạ, Tâm Tâm cô nương thật đáng thương, đã bị cảm tức cả ngày khổ cực chép sách không nói, ngay cả muốn gặp Hữu Hộ Pháp cũng không được, nghe nói mấy ngày nay Tâm Tâm cô nương đều khóc đấy." Như Lan vừa nói vừa dùng khăn mặt liếc trộm Hách Quang Quang.

Quả nhiên, cảm giác áy náy cường đại làm Hách Quang Quang không ngồi yên, vội vàng đứng lên nói: "Dẫn ta đi gặp nàng."

"Tiểu thư muốn đi giải cứu Tâm Tâm cô nương? Chủ Thượng đã nói người nào đi gặp cũng không được."

"Cái gì? Hắn giam cầm tự do của người khác đến nghiện có phải hay không?" Hách Quang Quang tức giận, không nghe lời Như Lan nói sai bước đi ra ngoài.

"Tiểu thư." Như Lan bước nhỏ chạy đuổi theo bước chân lưu loát của Hách Quang Quang, vội vàng nói, "Tiểu thư nếu là muốn giải cứu Tâm Tâm cô nương, có một cách."

"Cách gì?" Lúc Hách Quang Quang hỏi bước chân cũng không có ngừng lại dù chỉ một giây, Diệp Vân Tâm là bởi vì nàng mới bị giam, hơn nữa nhiều ngày như vậy không được gặp Đông Phương khối băng, Diệp Vân Tâm chán hẳn rất d'đ/l;q'd khổ sở, nàng rất rõ ràng Diệp Vân Tâm là một ngày không thấy được khối băng nhi cũng sẽ tương tự, lần này cư nhiên hơn mười ngày không thấy, làm sao chịu được!

Như Lan chỉ chờ những lời này của Hách Quang Quang, trả lời ngay: "Chủ Thượng nói rồi, chỉ cần tiểu thư đồng ý gả cho Chủ Thượng làm vợ và cam kết không chạy trốn nữa, hắn liền lập tức thả Tâm Tâm cô nương ra, không chỉ có như thế còn có thể mau chóng an bài hôn sự giữa nàng và Hữu Hộ

Pháp."

Hách Quang Quang lại bắt đầu cảm thấy tức giận, hừ lạnh một tiếng hỏi: "Nếu ta không đồng ý thì sao?"

"Không đồng ý liền thăm, Tâm Tâm cô nương chỉ có thể tiếp tục bị giam, cho đến ngày tiểu thư đồng ý mới thôi."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nổi, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Rời đi

Editor: Kinh Thuế

Hách Quang Quang đến nơi Diệp Vân Tâm ở, kết quả đúng như Như Lan nói bị ngăn lại trước cửa viện.

Có lẽ Diệp Thao cũng đoán ra Hách Quang Quang sẽ đến tìm Diệp Vân Tâm, đặc biệt phải tới đây hai ma ma cao lớn vạm vỡ đến trấn thủ trước cửa viện, mặc kệ Hách Quang Quang uy hiếp hay dụ dỗ đều không làm lay chuyển chút nào hai ngọn núi lớn này, đối mặt với hai ma ma số tuổi cộng lại đã gần trăm tuổi này Hách Quang Quang cũng chưa bì ổi đến mức đánh nhau với người lớn hơn để xông vào.

Vì vậy nghẹn đầy một bụng khí, Hách Quang Quang tức giận đến thư phòng Diệp Thao tính sổ.

Diệp Thao rời đi nhiều ngày, có rất nhiều chuyện cần xử lý, tối hôm qua trở về quá muộn mới sớm về phòng nghỉ ngơi, sáng sớm hôm nay vội vàng tới thư phòng gọi Tả Trầm Châu cùng Đông Phương Hữu tới bắt đầu xử lý đồng công sự chồng chất cần hắn tự mình xem qua, xoay sở đến sứt đầu mẻ trán.

Lúc cửa thư phòng bị Hách Quang Quang nặng nề đá văng ra thì Diệp Thao đang ngồi kiểm duyệt đóng dấu thư án trước chõng giấy tờ chất thành núi, Tả Trầm Châu đang báo cáo lại chuyện quan trọng trong trang nhiều ngày qua với Diệp Thao.

"Chủ thượng, thuộc hạ không ngăn cản được Quang Quang cô nương." Sau lưng Hách Quang Quang người phụ trách giữ cửa hết sức lo sợ nhận tội.

"Không có chuyện của ngươi, đi xuống đi." Diệp Thao khề cau mày nhìn thủ vệ bị dọa sợ đến mặt mày trắng bệch.

Sau khi thủ vệ rời đi, Hách Quang Quang đi đến chỗ thư án trước mặt Diệp Thao vỗ mạnh một cái lớn tiếng nói: "Người nào làm người đó chịu! Là ta – Hách Quang Quang tự mình muốn rời khỏi, cùng những người khác không quan hệ, Tâm Tâm là do ta bức bách ép buộc mới lựa chọn giúp ta, ngươi muốn phạt thì phạt một mình ta là được rồi, phạt một người vô tội như Tâm Tâm là sao!"

Biểu tình Diệp Thao có chút khó coi, môi mím chặt lại, một đôi mắt đen cứ như vậy yên lặng nhìn chằm chằm vào bàn tay trước thư án của Hách Quang Quang, một câu cũng không nói.

Tả Trầm Châu thấy hậu viện Diệp Thao muốn bốc cháy, hưng phấn đến mức trong mắt đều bắn ra ánh sáng, chỉ sợ thiên hạ không loạn chạy lại gần Hách Quang Quang đang nhìn chằm chằm Diệp Thao muốn tính sổ cười hi hi nói: "Ta nói này tẩu tẩu tương lai, người như vậy không hỏi phải trái trắng đen đã xông đến trách mắng Chủ Thượng là không có lý, không nói đến tiểu đệ cùng tiểu tử Đông Phương Hữu kia đã ở đây, cho dù chúng ta không ở đây nhưng người một đường xông đến đây như vậy bị hạ nhân nhìn thấy cũng không về vang gì, có lẽ sẽ có người thừa dịp này nói Chủ Thượng sợ vợ, ngay cả một nữ nhân cũng không quản nổi, nhưng ta nghĩ đại đa số mọi người sẽ chê cười tẩu tẩu tương lai, để nghe sẽ nói người thật trượng nghĩa vì bạn bè dám đến khiêu khích quyền uy của Chủ Thượng, khó nghe thì cái gì cũng có.....cọp mẹ, mẩu dạ xoa, sư tử Hà Đông... Ai yêu, ối, tẩu tẩu tương lai đừng đánh."

Tả Trầm Châu ôm đầu nhảy lên gào khóc tránh né Hách Quang Quang cầm một quyển trục không ngừng đánh tới.

"Ngươi nói ai là cọp mẹ, mẩu dạ xoa hả? A! Ngươi mới là cọp mẹ, mẩu dạ xoa! Ngươi không có việc gì muốn đi gây chuyện để người khác chinh hã, cái khác không biết, riêng bản lãnh đồ thêm dầu vào lửa lại là số một, sau này còn dám nói lời khó nghe như vậy liền sai người khâu miệng ngươi lại, xem cái miệng thối của ngươi còn khạc ra được cái quý gì nữa!" Hách Quang Quang cầm quyển trục đánh cho toi bởi hoa lá, nói thế nào nàng cũng là một tiểu mỹ nhân xinh đẹp mỹ miều lại dám nói thành mẩu dạ xoa, đánh chết hắn!

Đông Phương Hữu lôi kéo Tả Trầm Châu đang vui sướng chơi đùa, che trước mặt kẻ rồi hơi xen vào chuyện người khác Tả Trầm Châu, chê cười nói: "Quang Quang cô nương xin bớt giận, ta đây sẽ đưa hắn đi."

Bị Đông Phương Hữu ngăn cản, Hách Quang Quang không tiện tiếp tục đánh người, siết chặt quyển trục có chút không tình nguyện nhìn chằm chằm kẻ 'tránh' sau lưng Đông Phương Hữu, Tả Trầm Châu, hít sâu một hơi cố gắng giảm đi cảm giác bạo động nói: "Quả nhiên vẫn là khối băng huỳnh huệ đạo lý hơn nhiều, không trách được Tâm.....Hừ, nếu tất cả mọi người giống như Tả Trầm Châu không ngừng đi theo dệt chuyện vậy Diệp thị son trang mỗi ngày đều chỉ lo giải quyết tranh chấp thôi!"

Tả Trầm Châu thò đầu ra vô tội nói: "Tẩu tẩu tương lai đối với tiểu đệ có chút hiểu lầm, tiểu đệ chưa bao giờ gây ra chuyện hiềm khích, ta lấy nhân cách ra đảm bảo."

“Ngươi có nhân cách cái rắm ý!” Hách Quang Quang vừa nghe Tả Trầm Châu nói chuyện liền tức giận, lời thô tục đều mắng ra, cắn giận mà nói: “Nếu không thành thật liền ném ngươi lên thuyền cho tự sinh tự diệt!”

Tả Trầm Châu nghe vậy cả kinh, vội vàng thu hồi vẻ mặt vui đùa yếu thế nói: “Tẩu tẩu tương lai đừng dọa tiểu đệ, tiểu đệ biết sai rồi vẫn không được sao?”

Tả Trầm Châu họ Tả tên Trầm Châu (đồng âm với chìm thuyền), “Chìm Thuyền” danh tự này quả thật chính là vận mệnh hình dung cuộc đời hắn, chỉ cần hắn đi thuyền, thuyền kia chắc chắn lật, ăn qua vài lần đau khổ suýt nữa chết chìm Tả Trầm Châu quyết định học bơi, sẽ bơi sau thuyền, xui xẻo là thuyền vẫn như cũ không lật thì bị đắm, trăm lần đều linh.

Từ sông bơi đến bờ mỗi lần đều mệt đến ngất ngưỡng, vì vậy phàm là lên đường, Tả Trầm Châu toàn bộ đều đi trên đất liền, hơn nữa đường xa cũng không đi thuyền, huống chi cũng không ai dám nhận khách nhân Tả Trầm Châu giống như bị Hà Bá ghét bỏ, tất cả nhà đồ lúc nhìn thấy hắn đều hận không được quý xuống cầu xin hắn đừng đi thuyền của bọn họ.

Cho nên muốn uy hiếp Tả Trầm Châu nói muốn trừ bỏ lộc của hắn hay đánh hắn đều không có tác dụng, chỉ có nói ném hắn trên thuyền cho tự sinh tự diệt mới có thể dọa sợ.

“Chủ Thượng, Quang Quang cô nương các ngươi cứ trò chuyện, bọn thuộc hạ đi ra ngoài trước.” Đông Phương Hữu nói xong tóm Tả Trầm Châu vội vã ra cửa, không quên đóng kỹ cửa lại cho bọn họ.

Tả Trầm Châu vừa ra khỏi cửa, chú ý của Hách Quang Quang lại lần nữa dời lên người Diệp Thao, ‘ba’ hướng thư án mà quảng quyền trực, đứng trước thư án từ trên cao nhìn xuống chất vấn Diệp Thao: “Tâm Tâm là một cô nương ngây thơ hoạt bát bị ngươi liên tục phạt giam nửa tháng còn tốt được sao?”

Mặc dù Hách Quang Quang đứng là bộ dáng hưng sư vấn tội nhưng vẫn là miệng cộp gan thò mà thôi, không có một chút khí thế như Diệp Thao đang ngồi.

“Muội ấy bị giam nằng áy náy? Về sau còn dám chạy trốn không?” Diệp Thao khẽ nâng mí mắt âm thanh lạnh nhạt hỏi.

“Nàng bị giam do ta chạy trốn, hiện tại ta đã trở về không phải ngươi nên thả nàng ấy ra sao?” Hách Quang Quang dựa vào một bầu máu nóng cùng lửa giận nên khí thế mười phần, đứng trước mặt Diệp Thao chống nạnh hung hăng nói.

Diệp Thao nhìn Hách Quang Quang hai tay chống nạnh bình thản nhạt lại quyền trực, nói: “Cầm Tâm Tâm là ta ra lệnh, khi nào thả nàng cũng tùy vào quyết định của ta, đây là nội vụ của Diệp thị son trang chỉ có chủ tử mới có quyền nhúng tay, người lúc nào cũng muốn phải sạch quan hệ cùng Diệp thị son trang không nhọc phí tâm lo lắng.”

“Ngươi!” Hách Quang Quang bị một câu trúng đích của Diệp Thao nói không ra lời, nàng không phải người của Diệp thị son trang không có quyền quản lý, nếu muốn có quyền quản lý như lời nói kia vậy chỉ có thể.....Nàng không cam tâm!

Diệp Thao bình chân như vại nhìn mặt Hách Quang Quang lần lượt biến đổi từ xanh đến hồng, cười khê: “Còn việc gì sao? Không có việc thì trở về đi, ta có rất nhiều chuyện cần phải xử lý.”

Hách Quang Quang một ngụm nuốt không trôi, hít sâu mấy lần vẫn như cũ nuốt không trôi, vì vậy quyết định không để ý đến lệnh đuổi khách của Diệp Thao đôi mắt vẫn thành khuyên nhủ: “Tâm Tâm đáng thương như vậy, ngươi cũng không cho nàng ấy gặp khối băng Đông Phương Hữu thì không có tình người quá rồi, hay cho Đông Phương Hữu đi gặp nàng đi, dù chỉ gặp mặt một lần cũng coi như tích chút công đức được không?”

Diệp Thao nghe vậy mắt lóe không vui, cầm dưới bạnh ra, lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ gần đây quá mức dung túng nàng vì thế muốn khoa chân múa tay với ta? Hà?”

Âm thanh kia ‘Hà?’ giống như thùng nước lạnh hắt thẳng vào lửa giận hừng hực của Hách Quang Quang, lý trí giống như mọc cánh bay vèo trở lại, Hách Quang Quang gạt mình buông xuống tay chống eo, lưng thẳng tắp cũng buông lỏng, không dám dùng khóe mắt nhìn Diệp Thao nữa, thu hồi bén nhọn vẻ mặt thấp thỏm nghi ngờ nghiêm túc đánh giá sắc mặt Diệp Thao, đang xác định là hắn tức giận thật hay giả bộ.

Nhìn thấu án mắt quan sát của Hách Quang Quang, đáy lòng Diệp Thao cười khê, biểu tình nghiêm túc cũng vỡ nát, mắt lạnh đảo qua: “Lựa chọn thế nào do chính nàng quyết định, không có chuyện thì trở về phòng, nếu về sau còn giống như hôm nay lỗ mãng nóng giận xông vào, ta sẽ không nhân nhượng nữa!”

Ánh mắt Diệp Thao hàm chứa cảnh cáo, quanh người Hách Quang Quang không nhận được phát rét, lúc trước ăn phải gan hùm mật gấu nhất thời tan đi phân nửa, khi sắp lùi bước thì khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Vân Tâm uất ức rơi lệ lại trào lên trong đầu, vì vậy lá gan lại to ra, Hách Quang Quang cắn răng nghiêng lợi nói: “Phá hoại nhân duyên người khác phải xuống địa ngục, ngươi cứ như vậy không để cho Diệp Vân Tâm gặp khối băng Đông Phương Hữu kia là phá hoại nhân duyên, sau này có báo ứng đừng trách ta không nhắc nhở ngươi!”

Mạnh mẽ lấy dũng khí mười phần nói xong câu này, không đợi phản ứng của Diệp Thao, Hách Quang Quang uốn thẳng lưng xoay người nhanh chóng rời khỏi, đợi đến khi ra khỏi thư phòng sau lưng đã rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, không nhận được thở phào thầm mừng mình không có tiền đồ, bị Diệp Thao trừng mắt lần uy hiếp mấy câu lập tức hèn nhát từ ông nội biến thành cháu nội rồi.

Ở cửa thư phòng, Tả Trầm Châu cùng Đông Phương Hữu vừa chờ vừa nói chuyện, thấy Hách Quang Quang ra ngoài liền ngừng lại, cùng nhau nhìn

Hách Quang Quang đang thở hồng hộc, mặt liên tục biến đổi hết xanh lại đỏ.

“Tàu tàu tương lai nói xong rồi hả? Vậy tiểu đệ vào trong đây.” Tả Trầm Châu dò hỏi.

Hách Quang Quang nhủ mảy mảy nhìn Tả Trầm Châu một cái, sau đó mặt không biểu tình nhìn Đông Phương Hữu, đối với vẻ mặt lạnh nhạt lại có vết sẹo kia mỗi lần thấy trong lòng Hách Quang Quang không tự chủ được dâng lên sợ hãi, vì thế nàng rất bội phục Diệp Vân Tâm, nam nhân lạnh như băng lại có vết sẹo như vậy nàng không sợ hãi còn dám yêu đương.

“Ta có lời muốn nói, làm phiền người một lát được không?” Hách Quang Quang vừa mới bị Diệp Thao dọa, lúc này thấy vẻ mặt nhàn nhạt của khối băng không dám ra lệnh, chỉ có thể hỏi thăm.

“Phốc.” Tả Trầm Châu bên cạnh nhìn thấu sợ hãi của Hách Quang Quang không khỏi bật cười.

“Cười cái gì? Cút sang một bên!” Hách Quang Quang thẹn quá hóa giận trừng mắt nhìn Tả Trầm Châu, nàng sợ Diệp Thao sợ Đông Phương Hữu nhưng không sợ Tả Trầm Châu một chút nào.

Đối với việc Hách Quang Quang bắt nạt kẻ yếu, Tả Trầm Châu cũng không chút tức giận, tương lai nữ chủ tử có núi dựa phía sau là Diệp Thao, hấn không dám đắc tội, vì vậy rất cho mặt mũi mà đi ra mấy bước coi như là ‘Cút’ rồi.

“Quang Quang cô nương có lời gì mời nói.” Đông Phương Hữu lễ phép gật đầu.

Hách Quang Quang thở phào nhẹ nhõm, cất bước về phía trước, cách một khoảng phía sau thì dừng lại, quay đầu nghiêm túc nhìn Đông Phương Hữu vẫn duy trì khoảng cách năm bước phía sau.

“Tâm Tâm bị nhốt hơn nửa tháng, người có muốn thấy nàng hay không?” Hách Quang Quang hỏi.

Đông Phương Hữu đoán được Hách Quang Quang tìm hấn là muốn nói chuyện Diệp Vân Tâm, nghe vậy vẻ mặt có chút xấu hổ lại dẫn theo mấy phần phức tạp: “Này, này muốn gặp thì thế nào? Chúng ta làm ra việc kia quả thật đã chọc giận Chủ Thượng bị phạt cũng là chuyện đương nhiên.”

Bị Đông Phương Hữu chấp nhận ‘phận nô tài’ chọc tức, trong lòng Hách Quang Quang đã điên lên nhưng vẫn cố dằn lại, trợn mắt cả giận nói: “Tình cảm của người có thể tùy ý kìm nén như vậy sao, Tâm Tâm bị giam ở phòng kia còn bị phạt chép sách người một chút cũng không nghĩ biện pháp cứu nàng ra sao? Nếu thật sự không được thì đi nhìn một chút cũng được mà, đừng nói với ta nhiều ngày như vậy người đều chưa từng đi xem qua nàng!”

Đông Phương Hữu bị quả trách gương mặt tuấn tú đỏ sẫm, cúi mặt mỉm cười không nói, thái độ tương đương với chấp nhận.

Hách Quang Quang hít sâu một hơi, từ khi ra khỏi thư phòng nàng vẫn liên tục làm động tác này, nhắm mắt lại ầm ầm nói: “Một ta còn cảm thấy người với Tâm Tâm có cảm tình, thì ra cũng không phải như vậy, là ta nhiều chuyện rồi! Tốt lắm, không nhọc Hữu hộ pháp đại giá, ta tự mình nghĩ biện pháp.”

Quang Quang xoay người rời đi, trong mắt Đông Phương Hữu trào lên lo lắng, đưa tay muốn ngăn cản Hách Quang Quang đi.

Lúc này, Tả Trầm Châu đứng cạnh cửa thư phòng đột nhiên hô lên: “Đông Phương, Chủ Thượng cho gọi.”

Đông Phương Hữu bắt đầu đi thu tay lại, nhẹ nhàng thở dài, thu lại tâm tình theo phương hướng Tả Trầm Châu bước đi.

Hách Quang Quang đi náo loạn lại mang một bụng khí trở về, về phòng liền dồn sức rót một bụng đầy nước trà, nàng không chỉ tức Diệp Thao mà còn tức cả Đông Phương Hữu, cảm thấy Diệp Thao lấy chuyện chung thân đại sự uy hiếp nàng, còn tức Đông Phương Hữu không có chí, cảm thấy một mảnh cuồng dại của Diệp Vân Tâm thật không đáng giá.

Như Lan thấy Hách Quang Quang tức thành cái dạng này, có chút sợ, đặt lên bàn bánh ngọt trái cây liền đứng một bên, không dám nói lung tung.

“Nam nhân không có đến một người tốt!” Từ cha nàng, Hách Quang Quang nhìn ánh mắt căm ghét của Như Lan ngầm nghĩ thấy câu nói này đúng là đúng đến vô cùng, cầm lên một quả táo hung hăng cắn, vô cùng dùng sức, giống như mỗi miếng nàng cắn được đều là tên Diệp Thao kia.

Ăn hết một quả táo, Hách Quang Quang tiếp tục ăn chuối tiêu, lúc sắp ăn xong thấy Diệp Tử Thông đột nhiên đến đây.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Tử Thông cau lại, sau khi đi vào liếc mắt thấy Hách Quang Quang đang ăn không vui, hơi bực bội ngồi xuống cái ghế cạnh nàng, không nói lời nào.

Nuốt xuống ngụm chuối tiêu cuối cùng, Hách Quang Quang không hiểu sao Diệp Tử Thông hờn dỗi hỏi: “Làm sao lại vậy?”

Trên mặt Diệp Tử Thông từng tầng giận tái đi, đầu nhìn về phía người hoàn toàn tương phản như Hách Quang Quang không vui nói: “Hôm nay người nói đến tìm ta, kết quả người không đến! Lần nào cũng vậy, luôn luôn là ta tới tìm người!”

“Ha ha.” Nhịn tức đã lâu sau khi nghe lời náo loạn của tiểu hài đồng như Diệp Tử Thông con tức cũng tiêu mất phần nửa, Hách Quang Quang nở nụ cười, cung chiêu vuốt đầu Diệp Tử Thông nói: “Mới vừa rồi ta có việc ra ngoài mới trở về không bao lâu, nếu người không tới ta cũng lập tức đi tìm người.”

“Thật? Không lừa ta?” Diệp Tử Thông nghiêng đầu dùng khủy mắt liếc Hách Quang Quang nửa tin nửa ngờ hỏi.

“Không lừa ngươi.” Kể từ sau khi biết Diệp Từ Thông thích nàng, Hách Quang Quang càng nhìn Diệp Từ Thông càng thuận mắt, nhìn hắn cũng như nhìn con trai mình, lấy một quả chuối lột vỏ đưa tới: “Nào ăn chuối tiêu đi.”

Diệp Từ Thông vốn không thích ăn chuối tiêu nhưng thấy ý tốt dịu dàng của Hách Quang Quang bèn nuốt cự tuyệt vào trong, nhận lấy chuối bắt đầu ăn.

Hách Quang Quang không phát hiện Diệp Từ Thông ăn chuối có chút không tình nguyện, nói chuyện một chút bắt đầu chuyển sang ý nghĩ xấu, thần thần bí bí nói: “Từ Thông, cầu xin ngươi giúp chút chuyện được không?”

Mãi mới ăn hết được chuối tiêu Diệp Từ Thông nhủ mảy mảy cảm ly trà Hách Quang Quang đã dùng uống vài hớp, đối với con mắt liên tục đảo quanh của Hách Quang Quang khóe môi giương lên rất không khách khí nói: “Đừng nghĩ nữa, ta sẽ không giúp ngươi đi gặp Tâm Tâm cô cô đâu.”

“Đưa trẻ xấu xa! Ngươi có thái độ gì, lão nương ta muốn nhờ ngươi có chút tiện nghi cũng khó như vậy sao?” Hách Quang Quang giận dữ vỗ một cái vào vai Diệp Từ Thông.

Diệp Từ Thông ‘oanh’ một cái trượt khỏi ghế, nhảy ra thật xa, hướng Hách Quang Quang làm mặt quỷ: “Ngươi mới không phải lão nương ta, muốn làm mẹ ta phải gả cho cha ta đã.”

“Đánh ngươi, tiểu tử không nghe lời này!” Hách Quang Quang cầm lên một cây chổi lông gà đuổi theo Diệp Từ Thông muốn đánh.

Vì thế một người truy một người chạy, hai người ở trong phòng làm âm ỉ gần nửa canh giờ mới giải tán.

Buổi tối, lúc Diệp Thao về phòng thì Hách Quang Quang đã tắm xong đang ngồi trên giường suy nghĩ.

“Đang suy nghĩ gì?” Diệp Thao bận rộn cả ngày, sau khi tắm rửa tại phòng mình xong sẽ tới phòng Hách Quang Quang.

Hách Quang Quang liếc nhìn Diệp Thao, không lên tiếng, tiếp tục vui đầu suy tư.

“Chuyện gì mà hao tâm tổn sức như vậy?” Diệp Thao buông lỏng cả người đến bên giường ngồi xuống, xoa vài vòng cái cổ đau nhức bắt đầu cời giày.

“Ta nghĩ tới chuyện Tâm Tâm, rốt cuộc phải thế nào ngươi mới chịu thả nàng ra ngoài đây?” Hách Quang Quang hỏi.

Diệp Thao cời giày xong, kéo màn che giường xuống, nghe được vấn đề của Hách Quang Quang khóe môi mỉm cười: “Ồ thư phòng ta đã từng nói, trừ phi nàng trở thành chủ tử Diệp thị son trang mới có quyền trông nom chuyện này, nếu không không nhọc nàng quan tâm.”

Hách Quang Quang chịu đựng kích động muốn mắng to người lần nữa, hỏi lại: “Ý ngươi là muốn ta gả cho ngươi, trở thành chủ tử Diệp thị son trang mới có thể thả Tâm Tâm ra ngoài hả?”

“Có thể nói là như vậy!” Diệp Thao nằm trên giường, nhắm mắt lại nói.

Mấp máy môi, một lúc lâu rồi rầm Hách Quang Quang hạ quyết tâm mặc cho trời định nghiêm túc nói: “Ta đồng ý gả cho ngươi, thả Tâm Tâm ra ngoài đi!”

Diệp Thao như đã sớm đoán được, khóe môi cười cong càng lớn, nhắm hai mắt lại nói: “Như thế tốt lắm, ngày mai ta bắt đầu ấn định ngày, nàng phải nhớ không phải ta bắt buộc nàng là chính miệng nàng đồng ý gả cho ta.”

Hách Quang Quang không muốn tốn hơi thừa lời nữa, cảm giận mà nói: “Ta hiểu rõ, không phiền ngươi nhắc nhở!”

“Ừ, trời tối rồi, ngủ đi.” Âm thanh Diệp Thao mang theo chút mệt mỏi.

Hách Quang Quang nằm xuống, mở to hai mắt nhìn nóc giường không ngủ được, suy nghĩ một chút thương lượng nói: “Có thể thả Tâm Tâm ra trước được không? Nàng bị giam lâu như vậy rất đáng thương.”

“Đồng ý.” Tâm tình Diệp Thao không tệ, rất dễ nói chuyện.

Nghe vậy, Hách Quang Quang thở phào nhẹ nhõm, nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ trước đó trong mắt lướt nhanh qua chút ý cười, chỉ cần Diệp Văn tâm được thả ra, nàng mới yên lòng suy nghĩ chuyện khác.

Diệp Thao thành thân là chuyện lớn, công việc chuẩn bị trên dưới ở Diệp thị son trang nhất định cực kỳ bận rộn, càng bận rộn hơn nàng càng có cơ hội, đến lúc đó....

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Thương lượng đổi sách

Editor: Serena Nguyen

~~Đến rồi đây. Để các nàng đợi lâu rồi. Xin lỗi xin lỗi nha~~

Từ khi Hách Quang Quang đồng ý xuất giá, Diệp Thị Sơn Trang liền bận rộn, bởi vì Diệp Thao nói chậm nhất là trong vòng một tháng phải thành thân, thời gian quá mức ngắn ngủi, vì vậy toàn trang bắt đầu công việc lu bù lên.

Xem bát tự, định giờ lành, chuẩn bị lễ hỏi, chọn mua vật ăn- dụng- mặc sau thành thân, chuẩn bị thiệp mời, bình thường bởi vì Diệp Thị Sơn Trang nhiều người làm, nhà đầu ma ma đều tương đối nhẹ nhàng, lần này bởi vì hôn sự Diệp Thao và Hách Quang Quang, toàn bộ công việc lu bù lên, bên trong son trang hoa hoa cô cô cũng bắt đầu bố trí lại, tóm lại toàn bộ Sơn Trang trừ Hách Quang Quang và Diệp Từ Thông, tất cả những người khác cũng loay hoay đến thời gian huyện thuyên cũng không có.

Bị giam gần hai mươi ngày, Diệp Vân Tâm do Hách Quang Quang năm lần bảy lượt cầu xin, rốt cuộc được thả ra, lấy lại tự do còn không thích ứng biến chuyển này, cả người trở nên an tĩnh rất nhiều, người nhà Diệp Vân Tâm thấy thế rồi rít nói đây là chuyện tốt, nhất trí cho rằng cảm tức chếp sách cái thiện tính tình xưa nay không trầm ổn của nàng.

Hách Quang Quang không có một chút vui sướng ngượng ngùng của tân nương tử sắp cưới nào, trừ bỏ bị người lời kéo đo số đo làm giả y và đồ trang sức, nàng không có việc gì làm, vì vậy không làm gì phải đi tìm Diệp Vân Tâm nói chuyện, trước kia là Diệp Vân Tâm luôn chạy tới tìm nàng, bây giờ sau khi bị nhốt có lẽ Diệp Vân Tâm còn chưa có điều chỉnh xong tâm tình, rất ít ra cửa, Hách Quang Quang chỉ có thể đi tìm nàng.

Ngày hôm đó, Hách Quang Quang lại đi tìm Diệp Vân Tâm, đi vào gian phòng liền nhìn thấy Diệp Vân Tâm ngồi trước cái khăn thêu một nửa ngắn người.

"Nghĩ gì thế? Cả ngày lẫn đêm liệu ngươi có thời gian nào không ngắn người không?" Hách Quang Quang đặt mông ngồi cạnh Diệp Vân Tâm chất vấn.

Diệp Vân Tâm phục hồi tinh thần, để khăn thêu xuống chống cằm than thở, hơi ưu sầu mà nói: "Bị giam lâu như vậy ta còn không có điều chỉnh tốt tâm tình chạy ra ngoài chơi, không ngắn người thì phải làm thế nào đây? Có chuyện làm ta rất tức giận, ngươi nói giờ phải làm sao? Cha ta bọn họ thấy ta rất là biết điều, vui mừng lại có thể đi nói với Thao ca ca cảm tức ta rất có tác dụng, muốn hấn về sau cảm tức ta nhiều nhiều trị tật xấu không ngoan ngoãn hay chạy khắp nơi của ta."

Hách Quang Quang kinh ngạc mở to mắt, không ngờ cha Diệp Vân Tâm "cùng người khác bất đồng" như thế, nếu đổi thành Hách Đại Lang bao che khuyết điểm, ai dám cảm tức nữ nhi của hấn, hấn tuyệt đối sẽ lập mười cái tám cái trận pháp bao vây cái người dám nhốt bảo bối khuê nữ của hấn!

"Ngươi vì chuyện này mà tức giận? Ta còn tưởng rằng ngươi là vì khối băng mà tức giận." Hách Quang Quang mặt đồng tình nhìn Diệp Vân Tâm.

Nhắc tới Đông Phương Hữu, vẻ mặt Diệp Vân Tâm trong nháy mắt trở nên âm trầm, trên mặt đầy mây đen: "Lúc sáng sớm ta đã đi tìm hấn, thật không dễ dàng lấy hết dũng khí hỏi hấn nghĩ gì về ta, vì sao không có lên lên đến thăm ta lúc Thao ca ca không có ở Sơn Trang, kết quả hấn."

Cô gái chưa lấy chồng chạy đi hỏi nam nhân loại vấn đề này cần phải có dũng khí cực lớn, bình thường Diệp Vân Tâm nhìn thấy Đông Phương Hữu khăn trương đến nổi nói cũng không lưu loát, lúc này có thể chạy đi hỏi Đông Phương Hữu hai vấn đề này có thể nghĩ là đã dùng bao nhiêu quyết tâm, mặt mũi cái gì cũng không chú ý rồi.

"Hấn như thế nào? Làm tổn thương ngươi có phải không?" Hách Quang Quang cảm giận mà nói, nhìn bộ dạng thất hồn lạc phách của Diệp Vân Tâm còn có cái gì không đoán được.

Mắt Diệp Vân Tâm đỏ lên, lẩm bẩm nói: "Hấn, hấn không nói gì, chỉ nói câu xin lỗi."

"Cái gì? Đến câu giải thích cũng không có?"

"Đối với người không quan trọng, cần gì phải giải thích." Đây chính là nguyên nhân Diệp Vân Tâm vẫn nản lòng, nản chí, vốn tưởng rằng Đông Phương Hữu đối với nàng là khác biệt, kết quả ai ngờ là như thế này, tâm cũng lạnh một nửa, đáng thương nàng trong lúc bị giam là mỗi ngày nhớ hấn mới cần rằng nhịn xuống.

"Không phải đâu, đối với hấn ngươi sao có thể phải không người quan trọng?" Người sáng suốt nhìn một cái cũng biết Đông Phương Hữu đối với Diệp Vân Tâm có tình, Diệp Vân Tâm sẽ không vì đau lòng liền đem tất cả đều phủ định hết chứ? Hách Quang Quang lo âu nhìn gương mặt bóng chốc lạnh xuống của Diệp Vân Tâm.

"Chính là không quan trọng! Ngươi không cần an ủi ta, có lẽ hấn đối đãi ta có chút chút bất đồng, nhưng điểm này bất đồng thật sự nhỏ bé, vì thế Thao ca ca không có ở bên trong trang hấn cũng không dám tới xem ta, dù là hấn chỉ là hướng tới ông bà hoặc cha mẹ ta thăm dò tin tức của ta vậy cũng được, kết quả hấn không có, d'đ/l; q' d thiệt thòi ta còn vẫn muốn hấn không cần lo lắng cho ta, quả thực là tự mình đa tình! Đến cả Tả ca ca cũng thỉnh thoảng quan tâm quan tâm ta, còn sai người đưa mấy đồ thú vị gì đó tới dỗ ta vui vẻ, hấn thì sao? Hừ!" Diệp Vân Tâm tức giận, cầm khăn thêu vò loạn, coi khăn thêu là Đông Phương Hữu.

Đối với chuyện tình cảm, Hách Quang Quang còn hiểu biết ít hơn Diệp Vân Tâm nhiều, cho nên nàng không nhìn ra ý tứ của Đông Phương Hữu, nhìn Diệp Vân Tâm khó chịu như vậy, cảm giác áy náy trong lòng rất đậm, mặt chột suy sụp: "Chuyện này đều tại ta, ngươi là vì giúp ta mới bị nhốt, kết quả

còn làm hại người và khối băng nổi lên cách ngăn, nếu là bởi vì ta mà hư tình cảm của các người vậy ta."

"Không nghiêm trọng như vậy." Diệp Vân Tâm lắc đầu một cái, xoa khăn thêu suy nghĩ một hồi mới nói, "Thao ca ca cam kết ta gả cho Đông Phương ca ca liền nhất định nói được làm được, cho nên không có phá hoại nhân duyên như người vừa nói, ta chỉ là giận hờn đối với ta không quản không hỏi."

Hách Quang Quang thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ ngực gần đây giống như thêm một chút thịt, may mắn nói: "Cũng may, họ Diệp này cuối cùng còn có thể làm một chuyện tốt." Sẽ không để cho nàng có "cơ hội" hại người nhân duyên.

Diệp Vân Tâm hít mũi một cái, giấu uất ức đi, suy nghĩ một chút đột nhiên hỏi: "Người phải gả cho Thao ca ca rồi, nhưng không thấy người có chút vui mừng nào, là khổ tâm hay là bị ép bất đắc dĩ?"

Hách Quang Quang ngần ngại, nàng không dám nói là bởi vì phải giải cứu Diệp Vân Tâm mới không thể không thỏa hiệp với Diệp Thao, sợ Diệp Vân Tâm áy náy, vì vậy thờ dãi nói: "Từ sau khi đi Kinh Thành phát hiện Diệp Thị Sơn Trang vẫn là tự do hơn nhiều, người nơi này cũng tốt, nếu là đời này nhất định phải gả người, Diệp Thao vẫn tính là chọn lựa không tồi."

Vậy thì không phải là lưỡng tình tương duyệt mới gả, Diệp Vân Tâm có chút suy nghĩ.

Thật ra thì lời này cũng không phải là tất cả đều là Hách Quang Quang trấn an Diệp Vân Tâm, chính nàng đúng là như vậy nghĩ, dù là nàng sẽ không nghĩ thừa nhận.

Diệp Thao mặc dù bá đạo, còn cưỡng ép nàng, Hách Quang Quang vốn là không nghĩ tới trải qua ngày tháng phải lập gia đình, tam tòng tứ đức giúp chồng dạy con, lại còn lớn lên ở chân núi, đối với trinh tiết không coi như tánh mạng như những cô gái bình thường, mất đầu đêm nàng rất giận là thật, nhưng không đến mức phải đi tìm cái chết.

Trừ lần đó ra, Diệp Thao cũng không gây cho nàng thực chất tổn thương gì, hơn nữa tập quán sinh hoạt cùng người Ngự gia đội đối lập, Diệp Thị Sơn Trang quả thật dường như thích hợp với nàng.

Nếu đời này thật muốn lựa chọn gả một người, Diệp Thao vẫn là tự lựa chọn đối khá, hẳn không có thói quen, ngủ sẽ không khò khè rung trời, chân không có mùi hôi ngạt thở, cũng không đánh nữ nhân, không hao phí đi dạo làng chơi, không cần sợ dính vào bệnh hoa liễu lây bệnh cho nàng.

Chỉ là một điểm duy nhất và mấu chốt nhất không hài lòng là Diệp Thao quá bá đạo, luôn muốn khống chế tự do của nàng, còn có thể là lúc ban đầu để lại cho Hách Quang Quang ấn tượng quá kém, vì vậy lâu như vậy trôi qua, dù là Diệp Thao có điều cải tiến, sẽ không lại ném nàng vào địa lao hoặc cho nàng ăn cơm thừa, nhưng ấn tượng đã ăn sâu bén rễ, dù là tất cả phương Diệp Thao đều hoàn hảo, nàng cũng không thể cứ như vậy không chút nào cố kỵ tiếp nhận hẳn.

Diệp Vân Tâm khẩn trương nhìn chăm chăm nét mặt Hách Quang Quang, nhìn chăm chú, nhú mày sáng tỏ mà nói: "Theo ta thấy, người nói rất miễn cưỡng, hơn nữa sắc mặt không vui mừng, hai con mắt vô hồn, nói người nguyện ý gả cho Thao ca ca đó là chuyện không thể nào!"

"Có rõ ràng như vậy sao?" Hách Quang Quang kinh ngạc ngẩng đầu lên sờ mặt.

"Sờ cái gì? Chẳng lẽ người có thể sờ ra mặt của mình viết cái gì?" Diệp Vân Tâm liếc Hách Quang Quang một cái.

"Thôi đi, nói cho người biết cũng không sao, ta là không tình nguyện gả, là Thao ca ca của người ép ta gả." Hách Quang Quang nhún vai một cái làm bộ như thờ ơ nói.

Diệp Vân Tâm đã sớm ngờ tới, vì vậy nghe cũng không có cảm thấy kinh ngạc, quan sát Hách Quang Quang một lát, cuối cùng bên tai nàng, dùng âm thanh vô cùng nhỏ hỏi: "Người có muốn trốn hay không?"

Hai hàng lông mày của Hách Quang Quang chợt nhảy lên, trừng qua hoài nghi hỏi: "Người có ý gì?"

Diệp Vân Tâm như làm trộm liếc quanh phòng một cái, không trả lời Hách Quang Quang, đứng lên mở cửa phòng ra, ra bên ngoài thăm dò chút, thấy không ai ngoài cửa vì vậy cài then cửa vào, y dạng họa hồ lô (sao chép) mà đóng chặt cửa sổ, sau đó về mặt có chút kích động trở lại hỏi Hách Quang Quang lần nữa: "Người có muốn chạy trốn hay không? Đừng lo lắng, ta không có ý hại người."

Hách Quang Quang cũng không sao trở nên cẩn thận, không trả lời thẳng Diệp Vân Tâm lời nói, cười khê hỏi ngược lại: "Theo tình hình trước mắt này, ta trốn như thế nào được? Diệp Thao lại không phải người ngu."

Diệp Vân Tâm có điểm gấp, bắt lấy cánh tay Hách Quang Quang nhẹ lay động: "Người không muốn chạy trốn nữa hả? Nhưng ta muốn chạy! Người dẫn ta chạy trốn đi Quang Quang!"

"Cái gì? !" Hách Quang Quang giật mình, âm thanh cất cao, bị Diệp Vân Tâm cực độ khẩn trương một tay bịt miệng.

"Hư! Đừng lớn tiếng như vậy, người muốn gọi tất cả mọi người tới sao?" Diệp Vân Tâm nhìn chăm chăm Hách Quang Quang cảnh cáo nói.

Hách Quang Quang tròn mắt, đôi tay dùng sức gạt tay Diệp Vân Tâm xuống, mặt khiếp sợ nhỏ giọng hỏi: "Người muốn chạy trốn? Không đùa ta chơi chút đấy chứ?"

"Ta là nghiêm túc!" Diệp Vân Tâm cực kỳ nghiêm túc, ánh mắt nhìn về phía Hách Quang Quang tràn đầy tin tưởng, "Từ nhỏ đến lớn ta cũng chưa có rời

khỏi Sơn Trang, ta hướng tới thế giới bên ngoài đã lâu nhưng không có đi qua, bị nhốt lâu như vậy ta càng muốn tự do hơn, hơn nữa, hơn nữa Đông Phương ca ca lại lạnh nhạt như vậy. Ta khó chịu, muốn đi ra ngoài giải giải sầu, người xông xáo qua có kinh nghiệm, vì vậy dẫn ta đi được không?"

Hách Quang Quang còn chưa có hồi phục tinh thần từ trong cơn chấn kinh, Diệp Vân Tâm ngoan ngoãn này lại muốn náo ròi nhà trốn đi, tìm thùng thùng nhảy dựng lên, nàng thừa nhận đề nghị của Diệp Vân Tâm tương đối mê người, làm Hách Quang Quang vốn là muốn chạy trốn kích động đến đôi tay phát run, cầm tay Diệp Vân Tâm d'đ/l;q'd hỏi: "Người xác định muốn đi thật? Không sợ người nhà người lo lắng? Ngộ nhờ bị bắt trở lại hậu quả cũng không phải là đùa giỡn đâu!"

"Ta sẽ lưu tin cho người nhà, sẽ không đột nhiên biến mất, hậu quả là cái gì không thêm quan tâm, tóm lại nếu ta tiếp tục ở lại trong trang tuyệt đối sẽ điên mất!" Diệp Vân Tâm kích động hơn, túm tay Hách Quang Quang càng chặt.

"Đợi chút, lúc này không phải thời điểm bàn chuyện người có nói thật hay không, lần trước ta chạy trốn có nhiều người giúp một tay còn khó khăn lắm mới thành công, lần này chỉ hai người chúng ta làm sao mà trốn?" Hách Quang Quang nghiêm túc nhắc nhở, từ sau khi nàng lần nữa trở lại Diệp Thị Sơn Trang ý đồ chạy trốn cũng chưa có biến mất qua, nàng vẫn suy nghĩ làm như thế nào chạy trốn dưới mắt mọi người.

Diệp Vân Tâm yên tĩnh trở lại, nàng không lo như Hách Quang Quang, nghiêng đầu nháy mắt mấy cái với Hách Quang Quang hỏi: "Nghe nói người rất tinh thông trận pháp? Thao ca ca bọn họ cũng tán thưởng người, lần trước không phải là người được Thao ca ca gọi đến sau núi thử trận pháp sao? Cảm giác như thế nào?"

Hách Quang Quang có chút hiểu dụng ý của Diệp Vân Tâm, hai mắt lấp lánh nói: "Lần đó, nhớ rồi, đi thử trận pháp hại ta tụt chân rồi. Trận kia pháp không phải rất khó, so trận gì đó* trong miệng bọn Diệp Thao còn dễ dàng hơn, chính là tìm cửa ra hơi phiền toái một chút."

(*Trận này xuất hiện ở chương 17-18 gì đó lúc HQQ lấy giáp thảo)

Diệp Vân Tâm kích động, kéo tay áo Hách Quang Quang nói: "Nếu như người có thể không bị trận pháp kia vây khốn thì dễ dàng rồi, về phần cửa ra chúng ta có thể từ từ tìm, bình thường rất ít người đi phía sau núi, tìm một cơ hội chúng ta chỉ cần tránh khỏi mấy người theo dõi là được."

"Tránh khỏi thế nào? Theo ta được biết mình vệ ám vệ trong Diệp Thị Sơn Trang rất nhiều, muốn chạy trốn không dễ dàng như vậy." Hách Quang Quang tròn trĩnh mắt nói.

"Cái này không khó, đến lúc đó người cùng ta cùng nhau hợp sức, ta biết một cái mật đạo thông ra sau núi." Diệp Vân Tâm càng nói càng vui vẻ, giống như họ đã chạy ra ngoài, tự do đang ở trước mắt.

Hách Quang Quang nghe vậy chân mày hơi giãn ra, mắt hạnh sáng lóng lánh: "Nếu người có thể thần không biết quỷ không hay trực tiếp mang ta đi phía sau núi, vậy ta liền có thể trong một nén hương mang người phá trận chạy ra khỏi Diệp Thị Sơn Trang!"

"Tốt! Chuyện này chúng ta bàn bạc kỹ hơn, nhất định phải giữ bí mật, tuyệt không thể để người khác hoài nghi." Diệp Vân Tâm vui vẻ ôm Hách Quang Quang một cái thật chặt, sau đó liền cùng Hách Quang Quang châu đầu ghé tai nói thầm công việc chuẩn bị để chạy trốn.

Chạy trốn có hi vọng, tâm tình Hách Quang Quang thật tốt, chỉ là đề phòng bị người ta nhìn ra khác thường, nàng không dám lộ ra ngoài quá mức, bình thường nên làm cái gì thì làm cái đó, không dám cùng Diệp Vân Tâm dính ở một chỗ, chia đều hai ngày gặp nhau một lần mà thôi.

Lần hôn sự này, Diệp Thao muốn làm hoành tráng chút, vì vậy cần mời rất nhiều người, việc đi phát thiệp mời tiêu hao rất nhiều tinh lực, Diệp Thao không chỉ có xử lý chuyện công vụ trong Diệp Thị Sơn Trang, còn phải thu xếp việc thành thân, loay hoay mỗi đêm đều sau khi Hách Quang Quang đã ngủ mới trở về phòng, buổi sáng trước khi Hách Quang Quang tỉnh lại Diệp Thao đã không ở giường.

Số lần chạm mặt ít đi càng hợp tâm ý Hách Quang Quang, bởi vì cái dạng này cũng không cần lo lắng nàng không giấu được tâm sự bị Diệp Thao phát hiện cái gì, mặc dù vui vẻ, chỉ là thỉnh thoảng cũng sẽ không khỏi có chút cảm thấy trống rỗng, có đến vài lần sau khi Hách Quang Quang ngây ngô tỉnh lại rất buồn bực phát hiện người mình mới vừa nghĩ là Diệp Thao.

Lần một lần hai không có gì, khi mấy ngày kế tiếp số lần vượt qua mười lần Hách Quang Quang bắt đầu đứng ngồi không yên, mắng chửi mình mấy lần sau bắt đầu chờ đợi ngày chạy trốn.

Mới đầu Diệp Thao đã nói qua, mang Hách Quang Quang trở về Diệp Thị Sơn Trang ở một thời gian ngắn, chờ định ngày thật tốt tất cả chuẩn bị sẵn sàng lại đưa Hách Quang Quang về Ngụy gia ở Kinh Thành, mười ngày sau Diệp Thao tự mình đến Kinh Thành rước dâu.

Ngày Đại Hi càng ngày càng gần, ngày mai sau khi ăn qua điểm tâm Hách Quang Quang sẽ lên đường đi kinh thành, Diệp Thao tự mình hộ tống.

Buổi tối hôm đó Diệp Thao rốt cuộc ở trong lúc cấp bách thu xếp chút thời gian tới dùng cơm tối cùng Hách Quang Quang, trong bữa tiệc Diệp Thao như bà mẹ già dặn dò Hách Quang Quang tất cả chuyện cần chú ý từ quan trọng đến vụn vặt, về mặt kia như thể nếu là không có phong tục nam nữ trước khi thành thân không được gặp mặt, Diệp Thao tuyệt đối sẽ từ trong sơn trang liền cưới Hách Quang Quang!

"Biết biết, chớ dài dòng" Hách Quang Quang bị nói thầm đến lỗ tai sắp mọc kén rồi, che lỗ tai ai oán nói.

Diệp Thao dừng lại dặn dò, bình tĩnh nhìn Hách Quang Quang một lát, đột nhiên để đầu xuống chột ôm Hách Quang Quang, thừa dịp nàng kinh ngạc cúi đầu nặng nề hôn xuống.

"Ồ." Hách Quang Quang bị tập kích, xấu hổ đánh Diệp Thao, bắt đắc dĩ nàng càng không ngoan ngoãn Diệp Thao ôm càng chặt, hôn càng dùng

sức, sức lực chênh lệch quá lớn, không lâu sau Hách Quang Quang liền vô lực giãy giụa, bị Diệp Thao cố ý trêu chọc không tự chủ nhắm hai mắt lại. . . .

Hai người mới vừa dùng qua cơm, trong miệng còn có mùi thức ăn lưu lại, Diệp Thao ôm lấy Hách Quang Quang, toàn bộ lưu luyến đều trút xuống trong nụ hôn này.

Không biết qua bao lâu, khi hai người thở không ra hơi, muốn lau súng cướp cò, Diệp Thao mới thả Hách Quang Quang.

"Ồ kinh thành ngoan ngoan chờ ta cưới người về nhà có biết hay không?" Ngọn lửa trong mắt Diệp Thao không tắt, ngón tay khẽ vuốt môi đỏ mọng bị hôn sưng của Hách Quang Quang, khăn khăn giọng nói.

Hai má Hách Quang Quang hồng đến giống như sắp thành quả đào chín, đôi môi sưng đỏ, hơi thở hỗn hển, cặp mắt mê ly, cảm giác như đang nằm mơ, nghe thấy lời nói của Diệp Thao chỉ là gật đầu theo bản năng, căn bản không có nghe hiểu đối phương đang nói cái gì.

Thấy bộ dáng này của Hách Quang Quang, Diệp Thao nuốt chút kìm nén không được, hít sâu mấy lần không dễ dàng đề xuống kích động, đề phòng mình mất không chế, Diệp Thao không dám ở lại, nhanh chóng dặn dò Hách Quang Quang vẫn còn thần du mấy câu sau đó liền vội vã ra khỏi gian phòng.

Diệp Thao rời đi một lúc lâu Hách Quang Quang mới tỉnh hồn lại, một tay vuốt khẽ môi, một tay sờ về phía bang bang nhảy loạn trong lòng, nghĩ đến mới vừa mình ở vô ý thức hôn trả lại Diệp Thao, mặt lập tức liền đỏ, nàng phát hiện một chuyện làm nàng d'đ/l;q'd rất là khiếp sợ, chính là không biết từ lúc nào nàng giống như không ghét Diệp Thao âu yếm, nếu không mới vừa rồi nàng cũng sẽ không bị quyến rũ hôn trả lại.

Mới vừa Diệp Thao nói cái gì? Hách Quang Quang vận lòng mảy suy tư, hán giống như nói câu gì "chờ hán cưới nàng về nhà"?

"Cưới nàng về nhà" bốn chữ này rơi vào đầu liền giống như một viên đá ném vào lòng sông, phá vỡ mặt sông yên ả, làm trong lòng Hách Quang Quang bỗng dưng tạo nên vài tia gợn sóng.

"Không đúng, không đúng, không nên suy nghĩ bậy bạ." Hách Quang Quang chợt lắc đầu mấy cái ép buộc mình tỉnh táo, không thể nghĩ đến nụ hôn kia, không thể nghĩ đến câu nói không hiểu sao làm nàng cảm động kia, càng không thể nhớ những khi Diệp Thao đối nàng chăm sóc và dịu dàng, tối nay nàng muốn cùng Diệp Vân Tâm chạy trốn.

Ăn xong hai miếng cơm còn dư lại, Hách Quang Quang gọi bọn Như Lan tới dọn bàn, sau khi súc miệng xong, Hách Quang Quang giả vờ đi đến trên giường ngồi xuống, cầm khăn lụa đã sớm chuẩn bị tốt.

"Ai nha, đây là khăn lụa của Tâm Tâm, nhất định là ban ngày quên mang đi." Hách Quang Quang nhìn màu trắng khăn lụa kinh ngạc nói.

Như Lan đi tới nói: "Có cần nô tỳ mang trả lại Tâm Tâm cô nương không?"

Hách Quang Quang lắc đầu một cái, đứng lên nói: "Không cần, vẫn là ta đưa đi qua đi, vừa đúng có lời muốn hỏi nàng." Dứt lời, nàng lên cánh tay ở trên quần áo ngồi một cái, ghét bỏ mà nói, "Quá nhiều mùi thức ăn, ta muốn đổi bộ y phục rồi đi."

Như Lan không nghĩ nhiều, vội vàng đi lấy quần áo sạch sẽ đổi cho Hách Quang Quang.

Mấy ngày nay Hách Quang Quang đã sớm chuẩn bị xong đồ cần mang đi, một trong đó chính là bức họa lúc ấy Dương thị vẽ mẹ nàng, cái này ngay từ hai ngày trước liền thần không biết quỷ không hay đưa đến phòng Diệp Vân Tâm, còn lại nàng chỉ cần cầm mấy thứ đồ trang sức cùng ngân phiếu lấy từ chỗ Diệp Thao, mấy thứ gây chú ý gì đó nhất định không mang theo, làm nàng tiếc nuối chính là, ngựa và Bát ca lại không thể mang đi.

Thay xong quần áo sạch, thừa dịp nha hoàn không chú ý giấu ngân phiếu và đồ trang sức vào người, cầm lên khăn đi tìm Diệp Vân Tâm.

Hách Quang Quang và Diệp Vân Tâm đã thương lượng xong, tối nay ăn xong cơm tối thừa lúc mọi người buông lòng chạy trốn, hai người mặc dù không phải cao thủ võ lâm, nhưng cũng may bản lĩnh linh hoạt, dù là ở bên ngoài gặp phải chuyện bất bình đánh không lại có thể chạy trốn, tóm lại tự vệ không lo, lên đường buổi tối không an toàn bằng ban ngày, nhưng không cần lo lắng nhiều, ban ngày bên trong trang khắp nơi người đến người đi, càng đừng muốn chạy trốn.

Hai người nhất trí cho rằng Diệp Thao bọn họ nhất định là đặt tinh lực ở trên đường Hách Quang Quang trở lại kinh thành và mấy ngày ở Ngụy gia kia, hai đoạn thời gian này Hách Quang Quang dễ dàng chạy trốn nhất, cho dù ai cũng sẽ không nghĩ đến Hách Quang Quang lại đột nhiên thông minh đến nghĩ ra chạy trốn vào buổi tối trước khi xuất phát một ngày, hơn nữa rất khéo chính là còn có thêm Diệp Vân Tâm biết được mật đạo thông đến phía sau núi.

Thành hay bại chỉ ở lần hành động này, trên đường đi tìm Diệp Vân Tâm, lòng bàn tay Hách Quang Quang đều là mồ hôi, lúc này tất cả tinh lực của nàng đều đặt ở trong việc chạy trốn này, một nháy mắt dâng lên rung động ở bên trong phòng kia đã sớm bị ném ra sau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Lại chạy trốn

Editor: Kinh Thuế

Lúc nhóm người Diệp Thao và Tả Trầm Châu đang thương lượng trang trí cửa khi đưa dâu thế nào thì truyền đến âm thanh của thị vệ.

“Chủ Thượng, Như Lan cô nương có việc cầu kiến.”

Diệp Thao nghe vậy về mặt biến đổi, dừng lại việc nói chuyện với hai người Đông Tả, lách mình một cái đi về phía cửa thư phòng.

Tả Trầm Châu thấy thế nhủ mảy, chọc chọc Đông Phương Hữu bên cạnh đang đứng ngây ra, nhỏ giọng nói: “Nhìn xem, ngài ấy với tẩu tử tương lai thật dễ tâm, huynh nên học hỏi một chút đi.”

Đông Phương Hữu không vui liếc Tả Trầm Châu một cái, nghiêng người cách Tả Trầm Châu một bước dài khoảng một cánh tay, một câu cũng không thêm nói.

“Chắc chắc, lạnh nhạt như vậy, cẩn thận Tâm Tâm muối muối không cần huynh nữa!” Cảm thấy Đông Phương Hữu hờ hững, đã quen nhìn bộ dáng tính tình lạnh nhạt này của hần Tả Trầm Châu không ảnh hưởng sò sờ mũi trêu ghẹo nói.

“Câm miệng!” Nghe Tả Trầm Châu nhắc đến Diệp Văn Tâm, tuần mâu Đông Phương Hữu không vui trừng qua.

“Không nói thì thôi!” Tả Trầm Châu cười ha ha, không dám thật sự trêu chọc Đông Phương Hữu tức giận.

Diệp Thao mở cửa phòng thấy Như Lan đang nom nớp lo sợ đứng ngoài cửa, lông mày nhăn lại hỏi: “Có chuyện gì?”

Như Lan thấy Diệp Thao trong nháy mắt thất lung đỏ xúông, ‘bùm’ một tiếng quỳ trên mặt đất, khóc mà nói: “Chủ Thượng, không thấy Quang Quang cô nương đâu.”

“Cái gì?” Diệp Thao nghe được ánh mắt rét lạnh, nghiêm túc hỏi: “Vậy là sao? Lang Tinh đâu?”

Như Lan không dám nhìn mặt Diệp Thao, cúi đầu sợ run đến lập cập: “Sau bữa cơm chiều, nô tỳ theo Quang Quang cô nương đi trả khăn tay cho Tâm Tâm cô nương, nô tỳ chờ ngoài phòng không hiểu sao lại ngủ thiếp đi, sau khi tỉnh lại Quang Quang cô nương và Tâm Tâm cô nương đều không thấy.”

“Tìm khắp mọi nơi chưa?” Không đợi Như Lan trả lời ngay lập tức Diệp Thao lệnh cho hai thủ vệ bên cạnh: “Thông báo cho toàn bộ thị vệ lục soát toàn phủ tìm cho ra phu nhân và Diệp cô nương, nhanh lên!”

“Rõ.” Hai thị vệ tuân lệnh thoáng chốc đã chạy xa.

“Chủ Thượng, nô tỳ đã tìm những nơi tiểu thư hay đến, lúc đó nô tỳ ngủ quá bất thành linh không dám tiếp tục tìm một mình, cảm thấy có gì đó không đúng nên mới vội vàng tới đây bẩm báo.” Mồ hôi trên trán Như Lan đầm đìa, không biết do sợ hãi hay mệt mỏi trên đường tìm Hách Quang Quang, từng giọt mồ hôi rơi xuống mới nhận ra nhưng không dám đưa tay lên lau.

“Người nói cái gì? Cả Tâm Tâm cũng không thấy sao?” Đông Phương Hữu đột nhiên lao ra lo lắng hỏi.

“Đúng vậy, Tâm Tâm cô nương cũng như Quang Quang cô nương đều không thấy.” Như Lan nhìn đến vết sẹo trên mặt Đông Phương Hữu, mặt trắng bệch, bị dọa cho cúi đầu lần nữa.

Lúc bình thường Đông Phương Hữu đã lạnh nhạt đến mức làm cho người ta không dám đến gần, lúc này sắc mặt khó coi càng có lực uy hiếp hơn, người nhất gan mà nhìn thấy chắc sẽ bị dọa khóc.

Đông Phương Hữu không ở lại nữa, hướng đến Diệp Thao ôm quyền nói: “Chủ Thượng, xin người cho thuộc hạ đi tìm.”

“Đi đi, mang nhiều người chút, gặp Lang Tinh thì gọi hần đến gặp ta ngay.” Về mặt Diệp Thao vô cùng nghiêm túc, đôi tay đặt sau lưng nắm lại vô cùng chặt.

“Vâng.” Đông Phương Hữu một khắc cũng không trì hoãn, tung người một cái liền không thấy bóng dáng đâu.

Như Lan làm mất Hách Quang Quang là sai lầm rất lớn, thân thể cương cứng quỳ trên mặt đất không dám cử động chút nào.

Diệp Thao hung hăng trừng mắt nhìn Như Lan một cái, ‘phanh’ một tiếng đóng sầm cửa phòng làm Tả Trầm Châu giật mình.

“Tẩu tử tương lai không phải chạy thật chứ? Lần này lại còn kéo theo Tâm Tâm, người không cần lo lắng, mấy ngày nay từ trên xuống dưới son trang vẫn luôn được trông chừng, ngài ấy muốn chạy trốn cũng không thoát đâu.” Tả Trầm Châu thấy sắc mặt Diệp Thao tái xanh, lời nói trêu ghẹo ngoan ngoan dừng lại, vì thế xuất khẩu lại thành lời an ủi.

Diệp Thao vỗ tay trên thư án, cắn răng nói: “Hy vọng như vậy, nếu không.”

Tà Trầm Châu bỗng đứng rùng mình một cái, chà cánh tay nổi lên da gà, nếu không thì sao? Mặc kệ là cái gì đều chắc chắn không phải chuyện tốt!

Đồng Phương Hữu đã ra ngoài hỗ trợ tìm người, Diệp Thao lại mang đáng về âm dương quái khí, Tà Trầm Châu không đợi được ở thư phòng nữa nói câu đi theo hỗ trợ tìm người rồi cũng vội vã rời khỏi.

Không lâu sau, Lang Tinh đến, Diệp Thao lập tức cho vào hỏi thăm.

“Sau khi phu nhân vào viện trách thuộc hạ không tiện vào hậu viện nên canh giữ ngoài viện, chỉ khoảng hai khắc sau Như Lan cô nương liền chạy đến nói không thấy phu nhân. Thuộc hạ đã tìm qua phụ cận, không thấy tung tích của phu nhân và Diệp tiểu thư đâu.” Lang Tinh quỳ một chân trên đất, đầu rũ xuống cực thấp thỉnh tội: “Thuộc hạ không trông coi được phu nhân, xin Chủ Thượng trách phạt.”

Diệp Thao đen mặt, hai quả đấm siết chặt, nhìn Lang Tinh cùng Như Lan quỳ trên mặt đất bỏ lại câu: “Quý ở đây cho ta!” Sau đó nhanh chóng bỏ đi.

Hơn nửa thị vệ và ám vệ Diệp thị son trang cùng xuất động tìm kiếm tung tích hai người mất tích, son trang rộng lớn mặc dù nhiều người tìm nhưng nếu có người cố tình ẩn nấp thì muốn tìm ra cũng không dễ dàng, nhưng Hách Quang Quang là khác biệt, kể từ sau khi nàng trở lại Diệp thị son trang lần nữa vẫn luôn bị người âm thầm giám sát phòng ngừa nàng bỏ đi!

Một người lúc nào cũng như ở trong vòng trung tâm giám sát đột nhiên không thấy, tìm lâu như vậy cũng chưa tìm được, tám phần là đã chạy đi rồi!

Có thể tưởng tượng Diệp Thao tức giận nhiều thế nào, những người liên quan đều vạn phần sợ hãi! Dưới tình huống thiệp mồi đã phát lại không thấy tân nương, đến lúc bái đường lại không thấy bóng dáng tân nương từ đâu Diệp thị son trang chắc chắn là rất mất mặt!

Đám người Lang Tinh, Như Lan đều không gánh nổi trách nhiệm này, nếu vẫn không tìm được Hách Quang Quang cùng Diệp Vân Tâm, bọn họ tuyệt đối sẽ không tốt lành gì, lửa giận của Diệp Thao một khi đã cháy lên sợ rằng sẽ không dễ dập đi.

Tất cả mọi người vội vã tìm người, một mồi cũng không dám nghỉ, không ngừng cầu mong tìm thấy Hách Quang Quang nếu không bọn họ tuyệt đối sẽ không có ngày lành để trải qua!

Tìm hơn một canh giờ, vẫn không thấy người đâu, mấy trăm người nom nớp lo sợ quỳ trên mặt đất, một câu cũng không dám nói, càng không dám nhìn sắc mặt của Diệp Thao, mùa đông thời tiết khắc nghiệt sàn nhà lạnh bao nhiêu cũng không có người nào dám oán hận một câu, gió đông thổi ào ào thổi vào một đám người đang đổ mồ hôi ròng ròng, Diệp Thao càng im lặng mọi người càng khẩn trương sợ hãi.

“Nguy rồi!” Bởi không tìm được người mà sắc mặt Đồng Phương Hữu cũng xám xịt, đột nhiên mở miệng nói.

“Hả?” Diệp Thao không vui nhìn sang, sử dụng ánh mắt dò hỏi.

Đồng Phương Hữu nhìn Diệp Thao, sử dụng thuật truyền âm nói: “Quang Quang cô nương có thể là chạy ra khỏi từ mật đạo, Chủ Thượng còn nhớ mấy năm trước trong lúc vô tình Tâm Tâm từng bắt gặp chúng ta từ trong mật đạo đi ra ngoài không?”

Diệp Thao nghe vậy lập tức biến sắc, lắc mình một cái biến mất trước mắt mọi người, Đồng Phương Hữu thì triển khinh công theo sau.

Năm đó lúc Diệp Vân Tâm bắt gặp bọn họ vẫn chưa đến mười tuổi, đã nhiều năm như vậy cũng không ai nhắc lại mật đạo kia, bọn Diệp Thao thậm chí đã quên chuyện này, hơn nữa không ai nghĩ rằng Diệp Vân Tâm sẽ chạy trốn theo! Bình thường chỉ đề phòng một người Hách Quang Quang, kết quả lại quên có ‘nội gián’ giúp một tay chạy trốn, lúc này Diệp Thao đã khẳng định các nàng là chạy trốn từ trận pháp phía sau núi rồi đi.

Trận pháp phía sau núi là nhiệm vụ chủ mồi cao thủ về bày bố, cực kỳ cao minh, trong trang chỉ có Diệp Thao, Đồng Phương Hữu cùng Tà Trầm Châu biết phá giải, những người khác một khi tiến vào bên trong nếu không phải bị tên bắn chết thì chính là bị vây trong đó mấy ngày không ra được, trình độ nguy hiểm rất rõ ràng.

Nhưng bản lĩnh về trận pháp của Hách Quang Quang không nhỏ, trận pháp kia với nàng mà nói không quá khó khăn, nhiều nhất là tốn chút thời gian mà bây giờ đã hơn một canh giờ, trừ phi họ lạc đường bị vây trong trận pháp còn không đã sớm trốn khỏi son trang. Hách Quang Quang từng đối với trận pháp bọn Diệp Thao chỉ nghe nói không dám thử cũng sẽ phá được trận pháp phía sau núi đối với nàng có là cái gì chứ?

Diệp Thao cùng Đồng Phương Hữu nhanh chóng chạy đến phía sau núi, đứng trước trận pháp sắc mặt hai người đều tối lại.

Đồng Phương Hữu lấy ra cây đuốc đốt lên, nói: “Chủ Thượng, thuộc hạ đi trước dò tìm.”

“Ta cùng đi với ngươi, đi.” Một chữ cuối cùng nói xong liền đi vào trận pháp, Đồng Phương Hữu giơ cây đuốc đuổi theo.

Trời đêm nay trăng sáng vàng vạc, Đồng Phương Hữu giơ đuốc coi như dư thừa, hai người hoàn toàn có thể dựa vào ánh trăng để đi.

Hai người ở trong trận pháp dò xét một vòng, cuối cùng đến lối ra, Diệp Thao nhìn một vòng cuối cùng tầm mắt dừng lại ở một vị trí trên cây đại thụ gần lối ra, trên cây khô có một hàng chữ làm hấn giận đến tung quyền ra, đại thụ lay động, chim chóc giật mình vô số.

Đồng Phương Hữu thấy thế kinh ngạc, phát hiện khác thường bèn giơ cây đuốc lên xem, chỉ thấy trên cây khô có hàng chữ dùng than đen viết xuống: “Đã đi, dám lấy Bạch Mã của ta và Bát ca trút giận thì là con ta! Tâm Tâm viết giùm.”

Giọng tiêu chuẩn của Hách Quang Quang, chỉ là những chữ này nàng không biết viết, là do Diệp Vân Tâm chấp bút.

“Ta ra ngoài tìm một chút.” Đông Phương Hữu nói.

“Đi đi, cần tìm hai nha đầu đó trở về!” Diệp Thao cắn răng lạnh lùng nói.

“Vâng.” Đông Phương Hữu nghe xong, đưa cây đuốc cho Diệp Thao sau nhanh chóng đuổi theo phương hướng bọn Hách Quang Quang có thể đi.

Diệp Thao nhìn chằm chằm dòng chữ cằn rỗ trên cây hồi lâu, cuối cùng hít một hơi lạnh lùng nói: “Tốt nhất ngoan ngoãn trở lại cho ta!”

Đông Phương Hữu đi trước tìm người, sau khi Diệp Thao và Đông Phương Hữu đi đầu óc Tả Trầm Châu trước giờ luôn thông minh linh hoạt lập tức đoán ra chuyện, ra lệnh cho những người có bản lĩnh giời ra ngoài trang tìm kiếm, đợi đến khi Diệp Thao trở về mới giao lại chuyện trong trang cho hắn, Tả Trầm Châu cũng vội vã đi tìm người.

Lưu lại Diệp thị son trang một mảnh đầy hỗn loạn nặng nề, từ bụi cỏ trong một ngõ tư nhỏ hẹp có hai người lén lút bò ra.

“Này, người nói xem bọn họ sẽ tìm bao lâu?” Một người trong đó hỏi.

“Ai biết, người cũng đã để lại bút tích, biết chúng ta không phải do kẻ xấu bắt đi cũng sẽ không đi tìm lâu đâu!” Hách Quang Quang nhỏ giọng trả lời.

Hai người cũng thay đổi dáng vẻ, tóc tai lộn xộn, mặt mũi lấm lem bụi, quần áo bẩn thỉu xám xịt cộng thêm bộ dáng co đầu rút cổ nhìn từ xa chính là hai tên tiểu tặc, đến gần thì chính là hai tên ăn mày, còn chỗ nào giống chủ tử đi ra từ Diệp thị son trang nữa.

“Ngốc hã, nếu chỉ tự mình ta trốn đi sẽ không gây ra động tĩnh lớn như vậy, mấu chốt ở đây chính là tân nương đợi gã lại tìm không thấy biết không!” Diệp Vân Tâm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép gõ vào đầu Hách Quang Quang.

“Vậy tính là cái gì? Ngày thành thân cứ tùy tiện kiếm một người bái đường với Diệp Thao là xong, dù sao cũng có khăn phủ đầu, những người khách kia cũng đâu được phép vén khăn lên xem dáng dấp tân nương thế nào đâu.” Hách Quang Quang cố gắng bỏ qua những khác thường trong lòng, ánh mắt phức tạp nhìn lại phương hướng Diệp thị son trang nói.

Diệp Vân Tâm lặng nhìn Hách Quang Quang, cuối cùng lắc đầu thở dài: “Trách không được Thao ca ca yêu người vẫn nhìn người bằng nửa con mắt, quả nhiên là, chắc chắn.”

“Cút sang một bên, cũng không nghĩ xem là ai giật dây ta chạy trốn hã?” Hách Quang Quang liếc xéo Diệp Vân Tâm.

Diệp Vân Tâm vừa muốn phản bác, tiếng võ ngựa từ xa truyền đến.

Sắc mặt hai người biến đổi, Hách Quang Quang vội nháy mắt với Diệp Vân Tâm, Diệp Vân Tâm nhanh chóng chui vào bụi cỏ không dám cử động.

Hách Quang Quang búi tung mái tóc thành tổ quạ, gió đêm thổi qua khiến tóc che lấp hết mặt nhìn không khác gì một nữ quỷ, sau đó nằm rạp ven đường run lấy bầy.

Nhóm người tới là của Diệp thị son trang, xa xa nhìn thấy một tên ăn mày xin cơm ven đường, đám người cưỡi ngựa lại gần rồi dừng lại, thủ lĩnh ngồi trên lưng ngựa hỏi: “Này, tiểu khát cái có thấy hai cô nương đi ngang qua chỗ này không?”

Hách Quang Quang nghe vậy chậm chậm ngước lên, xộc xệch tiến lại gần.

Gió thổi tóc Hách Quang Quang bay bay, một mùi vị giống như cơm thiêu theo làn gió đánh úp về phía mọi người, ánh sáng ảm đạm, mọi người chỉ cảm thấy một tiểu quý không mất mũi chỉ có tóc ‘phiêu’ lại gần.

Hình ảnh như vậy có chút hãi hùng, nếu không phải nhiều người sợ rằng có người nhát gan sẽ tè ra quần.

“Đại nhân, thưởng cho tôi một chút đồ ăn đi.” Hách Quang Quang lấy một cái bát nhỏ bị mẻ từ trong người ra, giọng nói lên dùng âm giọng vô cùng khó nghe nói.

Người dẫn đầu thấy ‘tiểu khát cái’ qua ghét bỏ dắt ngựa sang bên cạnh né tránh, không nhìn được nói: “Tiểu khát cái, ta hỏi người có thấy hai cô nương đi ngang qua đây không?”

“Có nhìn, từng thấy, nếu ta nói cho các người biết sẽ được thưởng tiền sao?” Hách Quang Quang giơ tay lên muốn vạch tóc rồi ra kết quả lại càng ngày càng rối, một cơn gió thổi qua mắt to tròn lên chảy lệ dòng trông mong nhìn người thủ lĩnh, về mặt muốn bao nhiêu ngây ngô thì có bấy nhiêu, làm cho người ta liếc mắt rồi không muốn nhìn lần thứ hai.

“Nói cho ta biết sẽ có thưởng! Nếu dám nói lung tung để chúng ta phát hiện ra sẽ không khách khí với người!”

“Không dám không dám, lúc trước tôi có thấy hai tiểu thư dung mạo xinh đẹp đi ngang qua, các nàng còn nói qua như là mau chóng chạy trốn, đừng bị người cái gì Diệp trang bắt lại, đi về phía trước rồi.” Hách Quang Quang tùy ý chỉ một phương hướng.

“Đi.” Người dẫn đầu nghe vậy lập tức dẫn người theo phương hướng Hách Quang Quang chỉ.

"Này, này, tiền thưởng đâu?!" Hách Quang Quang khan giọng kêu to ở phía sau, còn làm bộ đuổi theo mấy bước, đáng tiếc không lấy được tiền thưởng chỉ hít phải một măn bụi đất cát bị vó ngựa chạy qua thổi lên.

"Phi phi, khốn kiếp, nói không giữ lời, hèn hạ vô sỉ, cùng đức hạnh với chủ tử nhà ngươi! Đáng kiếp bị lừa gạt không tìm được người!" Hách Quang Quang nhổ vài miếng nước bọt, nhổ bùn cát trong miệng ra ngoài.

Thấy người đã đi xa, Diệp Vân Tâm mới cẩn thận từng chút một đi ra, giờ ngón cái với Hách Quang Quang khen ngợi nói: "Ngươi thật lợi hại, mấy nhóm người đều bị ngươi giải quyết!"

"Tất nhiên, ta co được dân được, làm ra vẻ đáng thương còn có thể chửi lên người mình mùi thối như chui từ trong chuồng heo ra! Hối xem có nữ nhân nào sẽ chà đạp mình như vậy chứ?" Hách Quang Quang gạt sợi tóc dính trên mặt ra, khôi phục âm thanh tự nhiên của mình không khàn giọng như trước, vì chạy trốn bão nắng đóng cảm không lên tiếng cũng được.

Diệp Vân Tâm cười ha ha, giờ tay lên giữ giữ quần áo, vừa phì cười vừa oán trách nói: "Trong bụi cỏ thật là hôi thối, không biết bên trong có cái gì núp trong đó cả người không thoải mái."

"Đại tiểu thư của tôi ơi, muốn rời nhà trốn đi là phải trả giá thật lớn nếu không muốn bị nhóm người kia quay lại đánh chúng ta phải nhanh chạy đi." Hách Quang Quang kéo Diệp Vân Tâm đi.

Ban đêm rét lạnh, hai người mặc vào toàn bộ quần áo mang theo, mặc dù bên ngoài quần áo rách rưới nhưng bên trong đều ấm áp, hai người bọc thành hình cầu, y phục nhiều khiến dáng người biến đổi mập lên đến hai vòng, cùng hai tên ăn mày hoàn toàn khác biệt, đây cũng là một trong các nguyên nhân giúp Hách Quang Quang không bị những người đó nhận ra.

Chạy trốn quan trọng hơn, hai người không dám trì hoãn nhanh chóng lên đường, họ định buổi tối không ngủ, gặp phải người của Diệp thị son trang Diệp Vân Tâm liền tránh đi, để Hách Quang Quang ra gặp không phải nói xạo điên khùng chính là giả ngu, mỗi lần đều chạy trốn từ trong nguy hiểm.

Bọn họ tìm hai người, một người ra mặt nguy hiểm giảm đi nhiều, hơn nữa dáng người bên ngoài của Hách Quang Quang khác biệt, giọng nói cũng thay đổi vì vậy hai ngày qua lừa gạt thành công vô số nhóm người đuổi theo.

Luôn đóng là ăn xin sớm muộn gì cũng bị nhìn ra vì vậy Hách Quang Quang không giả trang thành ăn mày xin cơm nữa, mà giả trang thành bà bầu sáu tháng, Diệp Vân Tâm giả trang thành một tướng công mặt trắng dài trên mặt có nốt mụn ruồi to, ở trên đường 'thai phụ' biến đổi giọng thành giọng địa phương, một lát nhéo lỗ tai 'tướng công' quở trách, lát sau lại bầm mắng 'tướng công', một người đàn bà chanh chua hung hãn như vậy lại thêm đang mang thai ai cũng không dám trêu chọc vào.

Có lẽ do ông trời phù hộ, hoặc là vận rủi luôn đeo bám theo Hách Quang Quang đã cách nàng thật xa, nàng bắt đầu đổi vận rồi!

Vì vậy sau mấy ngày chạy trốn gặp phải mười mấy nhóm tìm người đều hóa nguy thành an, cũng có mấy lần suýt nữa lộ ra may mà vào thời điểm mấu chốt cũng tránh khỏi.

Cứ như vậy, sau khi ra khỏi địa bàn Diệp thị son trang hai người không đi bộ nữa mà bắt đầu giả thành vợ chồng hoặc huynh muội ngồi xe ngựa, cứ như vậy mê loạn mà đi xa.

Hai người thương lượng rất nhiều, cuối cùng quyết định trở về chỗ Hách Quang Quang trước kia, ra ngoài chịu bất nạt lâu như vậy Hách Quang Quang dù lạc quan tâm cũng sẽ có phần mệt mỏi, vừa đúng lúc nhớ nhà, vì vậy dẫn Diệp Vân Tâm tò mò đến nơi mình đã sống mười sáu năm, có những người hàng xóm thân thiết nhiệt tình trên núi...

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Trên núi

Editor : Serena Nguyen

Trở lại trên ngọn núi sinh trưởng nhiều năm, cả người mệt mỏi, Hách Quang Quang chỉ có cảm giác mình giống như bước vào đám mây, thoải mái muốn nằm phía trên đánh một giấc vài ngày vài đêm, chuyện gì cũng không nghĩ.

"Quang Quang, trong nhà của ngươi thật rộng rãi." Diệp Vân Tâm đi vòng quanh nhà Hách Quang Quang một vòng, chê cười "khen".

Phòng ốc phải đến nửa năm không người nào ở qua, bên trong trừ một chút củi đốt không dùng hết, gạo dầu muối tương dấm trà toàn bộ đều không có, ba gian phòng đơn sơ, một gian phòng khá lớn là nơi vợ chồng Hách Đại Lang ở lúc còn sống, bé hơn chút là phòng Hách Quang Quang, một gian khác không lớn không nhỏ dùng để để các vật linh tinh, trong sân có một túp lều cỏ tranh, dùng để để củi đốt, bên cạnh lán cỏ có một chuồng gà con con, dùng để nuôi gà vịt Hách Đại Lang săn được.

Hách Quang Quang vội vàng dọn dẹp phòng, cầm chổi lông gà mới mượn dọn dẹp mạng nhện bên trong nhà, loay hoay xoay quanh, nói với Diệp Vân Tâm đang bị mũi đứng ở ngoài cửa phòng không muốn vào: "Nhà ta là như vậy, đã sớm nói cho người nhà ta nghèo, người cứ không tin."

Diệp Vân Tâm tuy không phải thiên kim tiểu thư thực sự, nhưng bởi vì tổ phụ là tổng quản của Diệp Thị sơn trang, từ nhỏ lại quan hệ tốt cùng đám người Diệp Thao, vì vậy những ngày trải qua đều nhẹ nhàng, dọc theo đường đi vì chạy trốn đã gặp rất nhiều đau khổ, vốn tưởng rằng đi tới nhà Hách Quang Quang có thể thoải mái ngủ một giấc, ai ngờ hoàn cảnh nơi này còn chưa bằng một gian khách sạn nhỏ tùy tiện ở lại trên đường.

"Này, chuyện này. Quang Quang, chúng ta cũng nên xuống núi mua chút đồ về đây chứ? Tôi thiếu cũng phải mua một ít gạo." Diệp Vân Tâm nhìn Hách Quang Quang bận rộn, có chút áy náy, mấy lần nghĩ tiến lên giúp một tay, cuối cùng cũng bởi vì bụi đất dày mấy thước và n chỗ mạng nhện mà bị đánh lui ý định.

"Được, người đi tìm Vương đại thẩm sát vách, nhờ nàng dẫn người đi mua chút gạo và mì về, sau khi xuống núi không nên chạy loạn." Hách Quang Quang không yên lòng Diệp Vân Tâm vị tiểu thư quần áo tối giương tay com tới há mồm này, nếu bị lạc mất nàng lấy cái gì đền cho Diệp lão tổng quản đây.

Diệp Vân Tâm lấy ra ngân phiếu trên người, nhìn đến mặt mày hớn hờ nói: "May là lúc đi mang nhiều tiền riêng, có nó chúng ta ăn uống cũng không phải lo nghĩ, ta phải đi nhanh, còn phải mua chút chăn bông và đệm giường trở lại, đợi có lúc rảnh rồi chúng ta đi chọn mua một phen, bàn ghế đều muốn mua!"

Hách Quang Quang làm việc đến eo mỗi lưng đau, đứng lên đấm đấm lưng âm thầm oán trách đi ra ngoài nửa năm đến công việc quét dọn đều không làm được rồi, quả nhiên là ngày tốt không thể dính vào, một khi dính vào dù có cẩn thận đến đâu cũng bắt tri bất giác bị nuôi đến hư rồi.

"Người tiết kiệm một chút..., ta đây có không nhiều lắm, cộng thêm mười lượng của người mới không tới năm mươi lượng, mua nhiều xài hết tiền chúng ta phải làm sao?" Hách Quang Quang dặn dò, mặc dù nàng còn có một vạn lượng "phí bồi thường" lấy từ nhà họ Bạch, thế nhưng tiền đề ở ngân hàng tư nhân, cách nơi này có chút xa, vì không bại lộ mục tiêu đưa tới người Diệp Thị Sơn Trang, d'đ/1;q'd nàng không dám đi quá xa, huống chi bạc này nàng còn muốn dùng để dưỡng lão, không phải vạn bất đắc dĩ nàng sẽ không động đến khoản tiền kia.

"Yên tâm, ta sẽ không phung phí, ta đi một chút trở về." Diệp Vân Tâm cầm ngân phiếu ra cửa, lúc mới tới Hách Quang Quang đã mang nàng đi một vòng gặp người ở mấy hộ trên chân núi, người nơi này cũng rất tốt, rất nhiệt tâm, nhờ Vương đại thẩm dẫn đường nàng không cảm thấy ngượng ngùng chút nào.

Từ trên núi đi xuống không tới ba dặm thì có cái chợ nhỏ, đồ Diệp Vân Tâm muốn mua tương đối nhiều, vì vậy Vương đại thẩm làm xong việc của mình liền kêu tiểu nhi từ mười ba tuổi nhà mình dắt con lừa xuống núi cùng đi, nhà Vương đại thẩm có hai con lừa, lúc này đều dắt ra hết, Vương đại thẩm và Diệp Vân Tâm mỗi cưỡi một con, tiểu nhi từ là dắt con lừa đi bộ.

Ban đầu Diệp Vân Tâm còn không dám, sau đó được Vương đại thẩm trấn an rốt cuộc cũng dám cưỡi, nửa trước lộ trình còn cương thân thể, sợ bị rơi xuống lưng lừa, về sau từ từ quen thuộc tiết tấu đi bộ của con lừa, từ từ hiện ra niềm vui thú, nàng một cô nương từ nhỏ bị trông coi nghiêm khắc đã bao giờ cưỡi qua loại vật như con lừa này? Cực kỳ mới mẻ!

"Con lừa này chơi thật vui, nơi này thật thanh tĩnh." Diệp Vân Tâm bỏ qua buồn bực lúc trước, nhếch môi cười, so với cưỡi ngựa, cưỡi lừa có một cái gì đó đặc biệt thú vị.

Vương đại thẩm cười nhìn về Diệp Vân Tâm, may mắn nói: "Thật là một đứa bé sáng sủa, lúc người mới vừa đến cùng Quang Quang nhìn rất thất vọng, còn sợ người không chịu nổi hoàn cảnh nghèo khó nơi này, cũng may bây giờ đã cười rồi."

Diệp Vân Tâm cười hi hi nói: "Vương đại thẩm không cần lo lắng, đoạn đường bốn ba khổ cực Tâm Tâm cũng gắng gượng vượt qua được, ở chỗ này sao có thể mất hứng? Tuy nơi này hơi đơn sơ một chút so với trong tưởng tượng, mua vài thứ trở về cũng đỡ hơn, cũng không phải là ở cả đời."

Vương đại thẩm cười cười không nói gì, chỉ về đằng trước nói: "Sắp tới rồi, không cần mua quá nhiều, đại thẩm còn phải trở về nhóm lừa, nhớ sau khi trở về kêu Quang Quang tới nhà đại thẩm ăn cơm."

"Tâm Tâm nhớ rồi, cảm ơn Vương đại thẩm." Diệp Vân Tâm một mực cười, người nơi này quả thật nhiệt tình như Hách Quang Quang nói, họ vừa mới trở về, mọi người liền biết, không bao lâu toàn bộ liền lao đến nắm tay Hách Quang Quang không buông.

Nàng quan sát, tất cả đều là quan tâm Hách Quang Quang, sợ nàng ra bên ngoài bị uất ức, khi nghe nói nàng bị Bạch Tiểu Tam hù dọa đều tức giận mắng to, nếu không phải Hách Quang Quang muốn mau chóng dọn dẹp phòng ốc, những người này không muốn biết lời kéo Hách Quang Quang nói bao lâu.

Những người tạm thời đang không bận việc gì muốn giúp đỡ dọn dẹp phòng ốc đều bị Hách Quang Quang cự tuyệt, thấy phương diện này không giúp được gì, lại thông cảm họ lên đường trở lại chuẩn bị chưa đủ, liền tranh nhau mời họ đến nhà mình ăn cơm, cuối cùng Hách Quang Quang chọn nhà Vương đại thẩm.

Tóm lại mấy ngày nữa Hách Quang Quang và nàng cũng phải đến nhà những người này ăn một bữa, nếu không bọn họ sẽ tức giận.

Diệp Vân Tâm chưa bao giờ quản lý nhà, không biết tính toán, vung tay quá trán (mua đồ không suy nghĩ), Vương đại thẩm vẫn kiểm tra cho nàng, đồ dư thừa không cần thiết đều không cho nàng mua, cuối cùng Diệp Vân Tâm chỉ mua mấy món đồ vô cùng cần thiết, trừ đồ ăn, gạo và mì cùng mấy loại gia vị, còn có lá trà, trà cụ, đồ ngủ là chăn đệm và hai cái giường mới, chăn lúc trước bởi vì nửa năm không ai ngủ qua, rất ẩm ướt, hiện tại mang ra phơi cũng không còn kịp rồi.

Vài thứ đơn lẻ gộp lại cũng thành một đồng đồ, cũng may là đất theo hai con lửa, nếu cũng không mang được cái gì về.

"Mặt trời ngã về tây rồi, đến giờ về rồi, đại thẩm phải nhanh trở về nhóm lửa." Vương đại thẩm thúc giục, kéo Diệp Vân Tâm còn muốn mua mấy thứ nữa trở về.

Diệp Vân Tâm bấu môi nhìn bao lớn bao nhỏ trong tay và trên lưng lửa, thở dài nói: "Hai con lửa này cực khổ rồi, xem ra lúc rảnh rồi phải mua một chiếc xe ngựa, như vậy mua đồ mới dễ dàng."

Vương đại thẩm bắt đắc dĩ lắc đầu một cái, nàng thấy lần này Hách Quang Quang trở về có chút biến hóa, sợ là nàng và Diệp Vân Tâm cũng sẽ không ở lại chỗ này lâu, mua xe ngựa đúng là lãng phí, chỉ là không muốn bác bỏ suy nghĩ tích cực của Diệp Vân Tâm, vì vậy giấu lời nói ở trong lòng không hề nói gì.

Diệp Vân Tâm trở về, Vương đại thẩm vội vã trở về nấu cơm, sai tiểu nhi tử ở lại giúp các nàng làm việc.

"Sao người mua nhiều như vậy?" Lau phòng tương đối ổn thỏa, Hách Quang Quang đỡ eo chậm rì rì đi ra ngoài hỏi.

"Sao người lại đỡ eo đi bộ như mấy lão phu nhân thế? Eo mỏi à?" Diệp Vân Tâm không giải thích được nhìn tư thế kỳ dị của Hách Quang Quang.

Hách Quang Quang thở một hơi dài, vuốt vuốt trên người nhức mỏi, nói: "Có lẽ là đã làm việc nửa ngày mệt rồi, người nhức mỏi đau đớn, buồn ngủ quá, rất muốn ngủ."

Diệp Vân Tâm nghe vậy không nhịn được tròn mắt, cát gạo, mì và mấy vật khác ở nơi Hách Quang Quang chỉ định, kỳ quái nói: "Người xem người đi, mấy ngày gần đây luôn buồn ngủ, nếu không phải vội vã lên đường sợ là người sẽ ngủ cả ngày mất. Quái tai, đáng ra thân thể của người phải mạnh hơn một chút so với ta mới đúng, d'đl;q'd sao toàn nghe người kêu mệt, rõ ràng ta không có nhẹ nhàng bao nhiêu so với người."

Hách Quang Quang cũng cảm thấy kỳ quái, vận lòng mày suy nghĩ một hồi vẫn là đáp án kia: "Có lẽ là ta quen với những ngày nhàn hạ, chiều hư bản thân rồi."

"Có thể." Diệp Vân Tâm gật đầu một cái, không thảo luận vấn đề này nữa.

Hai người vội vàng xếp loại rồi cất những vật vừa mua, có tiểu nhi tử nhà Vương đại thẩm giúp một tay, làm xong nhanh một chút, xong chuyện hai người đều là một thân hôi mùi.

"Cầm quần áo đi, ta dẫn người đi tắm suối nước nóng." Hách Quang Quang lấy ra hai bộ y phục đưa cho Diệp Vân Tâm một bộ.

"Tốt quá tốt quá, trông mong đã lâu rồi." Suối nước nóng không thường gặp, Diệp Thị Sơn Trang cũng chưa có, nơi này là Phương Nam, mặc dù gần cuối năm, nhưng ban ngày vẫn còn rất ấm áp, không cần mặc áo bông thật dày giống như Phương Bắc.

Gần đó có suối nước nóng, tắm dễ dàng, vừa đúng lúc họ cũng không còn thời gian tinh lực đi kiếm thùng nước tắm.

Suối nước nóng cách nhà Hách Quang Quang không xa, leo núi một khắc đồng hồ đã đến.

Suối nước nóng nóng hổi, diện tích rất lớn, ở giữa bị tách ra, nam bên trái nữ bên phải, nước bên trong cực kì sạch sẽ.

Diệp Vân Tâm đưa tay sờ, nóng hổi vừa hợp tắm rửa, hưng phấn kêu to: "Nhanh, nhanh, ta còn chưa có tắm ở trong suối nước nóng đây."

Hách Quang Quang tắm ở chỗ này hơn mười năm, sớm mất cảm giác hưng phấn, mệt rồi có mở mắt để y phục tắm rửa một bên, cởi quần áo chuẩn bị ngâm suối nước nóng.

Diệp Vân Tâm sớm không kịp đợi, cởi hết xong, phịch một tiếng nhảy vào ao nước, nước vừa vận đến ngực nàng, hai cánh tay khươ khươ thúc giục: "Đừng có lẽ mề nữa, mau xuống đây ngâm một lát liền có tinh thần."

Sự thật đã chứng minh Diệp Vân Tâm nói chính là sai, Hách Quang Quang ở trong nước ấm một lát chẳng những không có tinh thần, ngược lại có suối nước nóng toát ra khí nóng vòng quanh còn buồn ngủ hơn.

"Này, người cũng đừng đột nhiên ngủ thiếp đi, chìm trong nước đấy." Diệp Vân Tâm lo âu không ngừng chạm Hách Quang Quang.

"Yên tâm, ngủ đến ta lập tức có thể bơi." Hách Quang Quang hí mắt ni non, hai cánh tay bám vào bờ, đầu nằm ở trên cánh tay nhắm mắt nghỉ ngơi.

"Người. . . ." Đang nói, tầm mắt Diệp Vân Tâm đột nhiên dừng lại trên cánh tay tròn bóng như ngọc của Hách Quang Quang, trên cánh tay không có gì cả, thu hồi tầm mắt nhìn thủ cung sa đố thắm trên cánh tay mình, Diệp Vân Tâm trừng mắt nhìn, có lẽ đã hiểu ra cái gì, mặt lập tức đỏ lên.

Trên đường chạy trốn họ có lúc sẽ ở trong khách sạn nghỉ ngơi, nhưng khi tắm đều là một người tắm xong đổi lại một người khác tắm, "thẳng thắn gặp nhau" như lúc này vẫn là lần đầu tiên.

"Cái gì?" Hách Quang Quang buồn ngủ hận không có cái giường ở đây, nàng sẽ lập tức nằm lên đánh một giấc no nê.

"Không có gì, chính là cảm thấy gần đây người cả ngày vừa mệt vừa mỏi rất hiếm kỳ." Diệp Vân Tâm ngượng ngừng lại nhìn đến cánh tay Hách Quang

Quang, rửa mặt chải đầu nói.

"Có lẽ là lúc trước quá khẩn trương, bây giờ trở về nhà, mấy ngày nữa là ổn." Hách Quang Quang không để ý chút nào khoát tay áo, không còn hơi sức trả lời.

Tắm ở suối nước nóng và ở thùng tắm cảm giác hoàn toàn bất đồng, tâm tình buồn bực của Diệp Vân Tâm bởi vì ngâm suối nước nóng mà hoàn toàn thay đổi, nàng từng nghe người ta nói thường xuyên tắm suối nước nóng không chỉ có thể trị bệnh, còn có tác dụng làm đẹp da.

Diệp Vân Tâm vừa tắm vừa nhìn chằm chằm trên người mình, nhìn xem có chỗ nào trắng ra hay không, nhìn một chút không biết nghĩ tới điều gì, mặt đỏ bừng lên.

Buổi tối hai người đến nhà Vương đại thẩm ăn cơm, hôm nay Vương đại thúc sẵn về mấy con vịt hoang và thỏ hoang, mấy người vây ở trong tiểu viện vừa hằm cách thủy vừa nướng thịt, ăn rất vui vẻ.

Thịt nướng đến chảy mỡ nhìn đã mê người, Hách Quang Quang cầm lấy một xuyên, vừa mới nuốt xuống, đột nhiên một con buồn nôn dâng trào, cũng may cổ khó chịu này cũng không mãnh liệt, Hách Quang Quang nhin được, miễn cưỡng nuốt miếng thịt xuống, thịt còn dư lại cũng nuốt không trôi nữa, ném cho con chó đen thêm ăn vậy quanh bọn họ.

Sau khi ăn xong, hàng xóm cũng đi tới nhà Vương đại thẩm lời kéo Hách Quang Quang nói chuyện phiếm, hỏi nàng nửa năm này làm cái gì đi nơi nào.

Hách Quang Quang không có đề cập đến Diệp Thao, chỉ nói sau khi rời khỏi Bạch gia một đường du sơn ngoạn thủy lên phía bắc, Diệp Vân Tâm là thứ nữ không được sủng ái của nhà viên ngoại, bởi vì không chịu nổi khi dễ mà rời nhà trốn đi, vừa đứng nửa đường gặp Hách Quang Quang, trò chuyện với nhau cảm thấy hợp, vì vậy tiện tay mang cùng đi.

Bộ dáng Diệp Vân Tâm không có chút nào giống người không được sủng ái, mà lúc nói chuyện nét mặt Hách Quang Quang mang chút không tự nhiên, trong lòng mọi người đều biết, nên không tiếp tục hỏi tới nữa.

Vài hộ trên núi căn bản đều là do Hách Đại Lang "cứu" trở về từ bên ngoài, những người này hoặc nhiều hoặc ít đều ở bên ngoài chịu khổ, thậm chí có vài người cùng đường muốn tự vẫn.

Hách Đại Lang mang những người này từ bên ngoài về toàn bộ ở trên chân núi, những người này trước kia mặc kệ là phú thương hay là quan lớn nhỏ không may mắn, tóm lại đi tới nơi này sống đều an tâm làm một nông dân bình thường, d'đ/l;q'd sản thú, trồng trọt, cuộc sống bởi vì không có lục đục đấu đá lại an toàn vô ưu mà từ từ biến thành hương thụ.

Nếu không phải có người dẫn tới, người bình thường là đừng nghĩ lên núi, chân núi bị Hách Đại Lang thiết lập trận pháp, người trên núi mới có khẩu quyết có thể ra vào.

Trẻ con sợ bị người ta bắt cóc, vì vậy bình thường rất ít xuống núi, dù có xuống núi cũng là do người lớn mang theo.

Cuộc sống trên chân núi, một không cần sợ kẻ xấu tới cửa, hai không cần sợ ăn trộm thẳm, ban đêm ngủ mở rộng cửa hoàn toàn không có việc gì.

Hàn huyền tới rất khuya mới trở về, Hách Quang Quang đã sớm không chịu nổi, vừa vào nhà y phục cũng không thêm cởi, nằm trên giường liền ngủ mất.

Thấy thế Diệp Vân Tâm cau mày, cuối cùng là nàng phí một phen sức lực giúp Hách Quang Quang cởi y phục.

Lúc đêm khuya vắng người, Diệp Vân Tâm không ngủ được, len lén vui ở trong chăn vừa mua khóc, lúc ấy rời nhà trốn đi chỉ là tức giận nhất thời, hiện tại nhiều ngày trôi qua như vậy nàng đã sớm nhớ nhà, nhớ ông bà nhớ cha mẹ nhớ huynh đệ tỷ muội, còn nhớ. người kia.

Một đêm, có người ngủ thật say đến sáng, có người cắn ngón tay nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ bởi vì nhớ nhà mà len lén gạt lệ.

Hai ngày trôi qua, lúc Hách Quang Quang rảnh rồi không có việc gì làm liền chạy đến trước mộ vợ chồng Hách Đại Lang cất cỏ dại, có lúc mang cả thức ăn và rượu, cùng cha mẹ trò chuyện.

Diệp Vân Tâm lần lượt đến thăm từng nhà, có chuyện làm phân tán lực chú ý nàng mới không luôn nhớ nhà.

Ngày hôm đó, Hách Quang Quang đang nôi lửa muốn đốt lò, bên ngoài truyền đến một giọng đàn ông sang sảng: "Ta nói Quang Quang nha đầu, đại bá mang cá tới cho ngươi, mới kéo lưới từ dưới sông lên, con cá này ít nhất nặng mười cân, đủ cho ngươi và Tâm Tâm nha đầu ăn mấy bữa."

Hách Quang Quang nghe vậy vội vàng thả công việc trong tay đi ra ngoài nghênh tiếp, thấy cá lớn vẫn còn quẫy loạn trong tay người tới, vội vàng khoát tay: "Lâm đại bá, con cá này bá giữ lại ăn đi, ta cùng với Tâm Tâm ăn không hết nhiều như vậy."

"Không sao, ngươi ra bên ngoài lâu như vậy, nào có cơ hội được ăn cá sống mới mẻ này, cầm." Nói xong, Lâm đại bá liền nhét con cá còn giùng giàng trong tay vào trong tay Hách Quang Quang.

Thình lình bị nhét vào tay, Hách Quang Quang vừa muốn trả cá lại, kết quả con cá lớn kia sức mạnh lớn, cái đuôi quẫy thật cao, bọt nước nhiễm mùi tanh bắn tung tóe khắp nơi, trong đó rất nhiều bay đến trên mặt Hách Quang Quang.

Một cỗ mùi cá nồng nặc truyền đến, Hách Quang Quang vừa ngửi mùi này, một cỗ cảm giác buồn nôn quen thuộc lần nữa dâng trào, vứt bỏ cá chạy

đến một bên khom lưng nôn khan một trận, nước chua tự trong dạ dày vọt tới trong miệng, cực kỳ khó chịu.

"Quang Quang nha đầu!" Lâm đại bá sợ hết hồn, không để ý cá lớn trên mặt đất lăn qua lăn lại, vội vã phải ra khỏi cửa tìm đại phu.

Lúc này, Lâm đại nương xách theo một rổ trứng gà đi tới, thấy Hách Quang Quang ở bên nôn ọe, hoảng sợ hỏi: "Có chuyện gì thế?"

Lâm đại bá vội vàng kể chuyện vừa rồi với lão bà nhà mình một lần, sau nói xong là hét muốn đi ra ngoài tìm đại phu.

"Đợi chút." Lâm đại nương có kinh nghiệm kéo nam nhân hùng hù hỏ hỏ muốn ra khỏi cửa lại, không xác định hỏi Hách Quang Quang, "Nghe Tâm Tâm nha đầu nói gần đây Quang Quang thích ngủ, bây giờ người thấy mùi cá liền ghê tởm, triệu chứng này sao lại giống lúc ta năm đó mang thai đại oa, nhị oa, tam oa?"

"."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Thai nghén

Editor: Kinh Thuế

Hách Quang Quang không nghe rõ hai vợ chồng Lâm bá nói gì, chỉ thấy dạ dày quặn quại lại nôn khan không ngừng, âm thanh ọc ọc bên tai không nghe rõ là lời gì.

Một cô nương chưa lấy chồng lại đã có mang, việc này không nhỏ, hai người Lâm đại bá cũng coi như nhìn Hách Quang Quang lớn lên, đối với nhân phẩm của nàng vô cùng rõ ràng, biết nàng không phải loại nữ nhân không biết giữ mình trong sạch, khả năng có thai không lớn.

"Bà nói lung tung cái gì vậy! Quang Quang còn là một cô nương sao có thể, làm sao có thể có khả năng này!" Lâm đại bá tức giận đến đỏ mặt tía tai nằng người phụ nữ miệng rộng nhà mình.

Lâm đại nương vừa nói xong cơ hồ đã hối hận ngay, tát một cái vào miệng cười trách nói: "Xem cái mồm ta này, nói cái thối nát gì vậy, Quang Quang nhất định là do ăn bậy cái gì, cha đứa nhỏ người còn không nhanh đi gọi đại phu!"

"Được, được, nếu không tại mụ nhiều chuyện ta đã sớm ra ngoài." Lâm đại bá trừng mắt nhìn, hừ hừ hai tiếng rồi vội vàng ra ngoài tìm đại phu.

Lâm đại nương để rổ trứng xuống, bước nhanh vào bếp rót chén nước trong, đưa bát gần miệng Hách Quang Quang, một tay vỗ lưng nàng cho nhuận khí, một tay nâng bát lên nói: "Mau súc miệng đi, đang tốt lành sao lại ăn bậy để đau bụng như vậy?"

Hách Quang Quang khó chịu muốn chết, nhận lấy nước súc miệng, bao nhiêu món ngon đều nôn ra hết sau khi súc miệng thì thở phào: "Trời, còn nôn ra nữa chắc cháu ngất mất."

Lâm đại nương nhíu mi cuối cùng nói: "Chẳng lẽ là do mấy ngày nay cháu ăn gà nướng ở nhà này, bữa sau sang nhà khác lại ăn món hầm cách thủy, ăn uống đa dạng lại nhiều dầu mỡ như vậy nên dạ dày không thích ứng được? Thật là, bình thường cũng đâu đến nỗi rõ ràng hồi bé thân thể con rất khỏe mạnh mà."

"Lâm đại nương không cần lo lắng, Quang Quang không sao." Quang Quang xoa nhẹ nhẹ bụng, cảm giác buồn nôn đã nhạt đi rất nhiều, vì vậy Lâm đại nương cũng cười khể.

"Cháu mau vào nhà nghỉ ngơi trước đi, nếu không ngủi được mùi cá để đại nương giúp cháu dọn dẹp cá đi."

"Đa tạ Lâm đại nương." Hách Quang Quang mệt mỏi trở về phòng nghỉ ngơi.

"Đứa nhỏ này. Đi ra ngoài một chuyến thân thể liền thay đổi ốm yếu đi rồi." Lâm đại nương cất trứng gà trong bếp xong, sau đó mới đi thu thập đồng cá lớn nhỏ vẫn lăn lộn trên đất.

Nôn mửa xong Hách Quang Quang cũng không làm gì, ngồi trong phòng một lát sau cảm thấy nhàm chán nên đứng dậy đi vào bếp.

"Lâm đại nương để cháu làm tiếp cho, người đi nghỉ một lát đi." Hách Quang Quang đi tới, vừa hay nhìn thấy cá đã cạo sạch vây đang bị Lâm đại nương móc ruột ra, máu tanh đậm đặc, khắp nơi đầy mùi tanh, cảm giác buồn nôn mới biến mất không bao lâu lại trào lên, không khỏi có chút chán chừ.

Lâm đại nương đang móc ruột ra, đầu không ngoảnh lại nói: "Cháu đi nghỉ đi, lát nữa lão bà nhà ta mời đại phu đến khám cho."

Cá to đẹp mập, ruột cũng nhiều, Lâm đại nương móc cái đó ra càng ngày càng nhiều, Hách Quang Quang ngừng bước khó khăn mở to mắt, lấy tay che

lỗ mũi: “Làm phiền Lâm đại nương rồi, lúc này hình như cháu không chịu được mùi tanh.”

Lúc này, Lâm đại bá hấp tấp dắt một lão đầu tóc hoa râm tiến vào, hô lên: “Quang Quang, Quang Quang, đại phu tới.”

Âm thanh quá lớn, mấy nhà sát vách cũng nghe thấy rồi kéo tới.

“Sao vậy? Ai bị bệnh rồi hả?”

“Là thân thể Quang Quang không khỏe sao? Đứa bé đáng thương, bên cạnh lại không có người thân, chúng ta phải trông nom chăm sóc nó, tránh cho hai vợ chồng Đại Lang dưới đất lo lắng.”

“Các người im miệng đi! Nghe đại phu nói xem thế nào.”

Diệp Vân Tâm nghe thấy tin vợ chạy trở về, đẩy mấy người cản đường ra chạy vào trong phòng, lo lắng nói: “Quang Quang bị bệnh? Lúc ta vừa ra khỏi cửa vẫn còn khỏe mà.”

Lão đại phu tóc hoa râm giữ mạch một lát, trong mắt lóe lên kinh ngạc, khó tin mà bắt lại mạch lần nữa.

“Ta nói này Tiền đại phu, xem lâu như vậy vẫn chưa chẩn ra Quang Quang bị sao hả, không lẽ y thuật đột nhiên mất tác dụng sao?” Mấy người ngăn ở cửa không đợi được lớn tiếng dè dặt.

Tiền đại phu không để ý, cau mày giữ mạch không xác định hỏi: “Từ bao giờ cháu bắt đầu cảm thấy buồn nôn như vậy?”

Thấy mặt Tiền đại phu nghiêm túc, cũng không nói nàng bị bệnh gì làm Hách Quang Quang sợ, thu hồi tươi cười nói: “Tiền bá bá, có phải Quang Quang mắc bệnh không còn sống được bao lâu nữa không?”

Mọi người nghe vậy kêu lên, ríu rít nói ‘trẻ nhỏ không hiểu’, ‘lời xấu không linh’ các loại.

Diệp Vân Tâm bị dọa sợ ‘oa’ một tiếng khóc thành tiếng, nhào tới ôm lấy Hách Quang Quang hoảng sợ nói: “Quang Quang chúng ta trở về đi, Thao ca nhất định sẽ chữa khỏi cho người.”

Hách Quang Quang thần thờ, mắt nhìn thẳng chằm chằm vào Tiền đại phu.

“Gần đây cháu có thấy hay buồn ngủ hơn không? Bao lâu rồi nguyệt tín chưa tới?” Tiền đại phu hỏi.

Lâm đại nương nghe vậy cả kinh che miệng lại, ánh mắt vô thức nhìn Hách Quang Quang rồi lướt xuống bụng vẫn phẳng của nàng.

Diệp Vân Tâm gạt mạnh đầu, vừa khóc vừa nói: “Quang Quang gần đây rất thích ngủ, chỉ ngồi một lát cũng kêu mệt.” Về phần kinh nguyệt bao lâu rồi chưa có thì nàng không rõ.

Thấy Hách Quang Quang bị dọa sợ mặt không còn chút máu, Tiền đại phu mới ý thức được mình chần chờ dọa nàng sợ, không được tự nhiên ho khan một tiếng, trấn an nói: “Đừng sợ, cháu cũng không phải ngã bệnh, chỉ là...”

“Tiền đại phu đừng có nói vòng vo nữa, rốt cuộc Quang Quang bị làm sao mau nói thẳng ra đi đừng quanh co nữa được không?”

“Nếu không chúng ta mang Quang Quang xuống núi tìm đại phu.”

Người nói một câu người góp một lời thúc giục.

Trong phòng có mấy đại bá ở đây, Hách Quang Quang không tiện trả lời chuyện riêng tư của nữ nhân như nguyệt sự, khó xử nhìn về phía Tiền đại phu.

Thờ dãi, Tiền đại phu buông tay bắt mạch ra nói: “Nha đầu Quang Quang không có ngã bệnh, chỉ là..... Thai nghén mà thôi.”

Tựa như sấm nổ, đầu óc mọi người quay cuồng,

“Tiền lão đầu! Ông nói linh tinh cái gì vậy? Nha đầu Quang Quang còn chưa lập gia đình sao lại có thai nghén được?”

“Ta thấy Tiền lão đầu tám phần là mơ ngủ hồ đồ rồi, đi nha đầu Quang Quang, đại thúc dẫn người xuống núi tìm đại phu tin cậy hơn.”

“Quang Quang, Tiền đại phu nói có đúng không? Nếu thật thì nam nhân làm hại người là ai? Nói ra, lão gia hỏa này có liều cái mạng già này cũng giúp người hả giận!”

Mọi người lập tức rối loạn, âm thanh ồn ào lại kéo theo không ít người tới, tiếng hỏi, mắng chửi loạn thành một đống.

“Thai nghén?” Diệp Vân Tâm tròn to hai mắt nhìn Tiền đại phu, thấy đối phương gạt đầu khẳng định kinh hãi nhìn về phía bụng Hách Quang Quang, giống như nơi đó cất giấu một quả trứng vàng, tay run run chỉ vào đó nói: “Quang Quang, này, nơi này chính là có đứa bé của Thao ca ca sao?”

Hách Quang Quang không nghe thấy lời nào của Diệp Vân Tâm, nàng đang choáng váng, thai nghén là gì nàng biết, giờ tay che trên bụng, sững sờ nhìn

Tiền đại phu, nàng ngàn nghĩ vạn nghĩ cũng không nghĩ mình sẽ có thai.

Bấm ngón tay tính toán một chút, kinh nguyệt của mình đại khái khoảng hai tháng rồi còn chưa thấy, kinh nguyệt của nàng bình thường cũng hay chậm mấy ngày, lần này lại chạy trốn trên đường đi vất vả nên không chú ý việc này, ai ngờ.....

“Cái gì của Thao ca ca? Đây là ác nam nhân ăn hiếp Quang Quang phải không?” Mọi người tựa như hung thần ác sát chất vấn hỏi Diệp Vân Tâm.

Diệp Vân Tâm nào dám trả lời vấn đề này, cúi đầu làm bộ không thấy.

“Còn phải hỏi nữa sao? Tuyệt đối là hần! Quả thật là ghê tởm, chiếm tiện nghi Quang Quang xong cũng không phụ trách, ăn xong cũng không nói gì! Quang Quang, mau nói cho mọi người biết tên Thao kia là người ở đâu, chúng ta đi đòi lại công đạo cho cháu!”

“Đúng, nếu chuyện này chúng ta không ra mặt cho Quang Quang thì thật có lỗi với Đại Lang ở trên trời!”

Gương mặt mọi người tràn đầy xúc động phần nộ, hận không thể bầm thây vạn đoạn nam nhân dám khi dễ Hách Quang Quang, rất có thể Hách Quang Quang vừa nói ra mọi người sẽ xuống núi chém người ngay.

Diệp Vân Tâm không nghe nổi nữa, ngẩng đầu lên kháng nghị: “Không phải như vậy, Thao ca ca quyết định cưới Quang Quang rồi, ngày thành thân cũng đã định, là do Quang Quang chạy trốn!”

“Cái gì?” Quần chúng đag phần nộ nghe vậy lập tức sững sờ.

“Thao ca ca không phải loại người không chịu trách nhiệm, là Quang Quang hiểu lầm huynh ấy cho nên mới chạy trốn, còn có Thao ca ca căn bản không biết Quang Quang có thai.” Diệp Vân Tâm nói đầy dũng khí, hai tay nắm thành quả đấm nhỏ bảo vệ danh dự của Diệp Thao.

Mọi người vẫn sững sờ nhìn về phía Hách Quang Quang xác nhận: “Quang Quang, nha đầu Tâm Tâm nói có đúng không?”

“Quang Quang cháu nói một câu đi, tiểu tử kia không muốn phụ trách nên cháu mới muốn bỏ chạy sao?”

Thấy nhiều người quan tâm mình như vậy, Quang Quang đang bị kinh sợ trong đầu cũng nóng lên cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, nhìn về mặt lo lắng của mọi người, ngượng ngùng nói: “Tâm Tâm nói không sai, là cháu tự mình muốn trốn, tính ra hôn kỳ cũng qua hơn nửa tháng rồi.”

Trong phòng vốn huyên náo nghe vậy nhất thời an tĩnh lại, mọi người sững sờ.

Sau một lát, không biết là người nào nói trước “Quang Quang đừng sợ, đứa bé trong bụng ngươi chúng ta giúp ngươi nuôi!” Sau, mọi người bắt đầu náo nhiệt lên, không hỏi nam nhân ‘không phụ trách’ là ai nữa, mọi người nhất loạt động viên Hách Quang Quang, cũng vỗ ngực đảm bảo sau này Hách Quang Quang và đứa bé sẽ do họ chăm sóc hoàn toàn.

“Cảm ơn.” Hách Quang Quang cảm động đến rớt nước mắt, cho đến bây giờ nàng vẫn không tin được là mình sắp làm mẹ, đối với tương lai không khỏi cảm thấy lo sợ, hoang mang căn bản không chưa có chuẩn bị để làm một người mẹ.

Diệp Vân Tâm lau sạch nước mắt, ánh mắt phức tạp nhìn về bụng Hách Quang Quang, sau đó cúi đầu che giấu vẻ phức tạp trong mắt.

Lúc này đã gần cuối năm, trên đường chạy trốn Hách Quang Quang cùng Diệp Vân Tâm cũng nghe đủ các loại đồn đại, khi hôn kỳ quá hạn bọn họ vẫn đang chạy trốn trên đường.

Thật đúng là việc tốt không qua cửa, việc xấu truyền ngàn dặm, có lúc tìm chỗ nghỉ chân luôn luôn nghe được người khắp nam bắc lai vãng đàm luận chuyện Diệp thị son trang, mà đề tài cho câu chuyện của bọn họ chính là chuyện vui của Diệp Thao không thành, tân nương tử chạy trốn v.v....

Về phần tân nương tử vì sao đào hôn có đủ loại phiên bản, nhưng đều là những điều không tốt về Diệp Thao, nói hần đánh nữ nhân, nói hần ‘vô năng’, cũng nói hần cưỡng ép người trong lòng Ngụy Triết gả cho hần, còn nói Diệp Từ Thông không muốn phụ thân cưới mẹ kế ép tân nương tử chạy trốn, thậm chí còn nói Diệp Thao có sở thích biến thái trên giường, thích vừa nhỏ sắp đèn cây trên người nữ nhân vừa quát roi... .

Những lời đồn vô văn cứ này trên đường nghe được rất nhiều... , còn có bởi vì tân nương tử chạy trốn Diệp Thao giận dữ nghiêm trị mấy người làm, nghe nói nghiêm trọng còn suýt mất mạng.

Hách Quang Quang nghe được sợ hết hồn nhưng vẫn không trở về, nàng tự an ủi mình nói lời đồn đều là giả, không thể tin.

Còn nghe không biết Ngụy gia lập được công lớn gì, làm thánh nhân cực kỳ vui mừng, cho Ngụy Triết thăng chức, còn thưởng cho Ngụy gia rất nhiều bảo vật, bây giờ Ngụy gia có thể nói là danh tiếng lên cao, nguyên nhân là gì Hách Quang Quang cũng mơ hồ đoán được nhưng không muốn nghĩ sâu.

Sau cũng nghe nói Ngụy gia cho người tìm nàng, Diệp thị son trang và Ngụy gia hai đường tìm nàng, đây là khó khăn chồng chất với Hách Quang Quang cũng may ông trời phù hộ, mấy lần nguy hiểm cũng hóa bình an, cuối cùng thành công trở về Liễu gia thôn. Hôn kỳ vừa qua, Hách Quang Quang buồn lòng rất nhiều, lần này không cần lo lắng bị bắt trở về bái đường động phòng rồi.

Tóm lại, chuyện này làm mất thể diện của Diệp thị son trang, Diệp Thao được mọi người công nhận là mỹ nam tử, là vị hôn phu lý tưởng của vô số cô gái kết quả lại bị một nữ nhân không chút danh tiếng gì ghét bỏ đào hôn.

Thiếp mời phát ra mấy ngàn, cuối cùng lại không có hôn lễ, mặt mũi Diệp Thao đều mất sạch trở thành trò cười trong thiên hạ, ngay cả thương nhân phía nam hay người trong giang hồ cũng đều nghe nói, những chỗ như quán rượu tiệm ăn đều đàm luận chuyện này, khi nói đến phản ứng phần nộ của Diệp Thao lúc đó mọi người đều há hê.

Người càng ở vị trí cao khi gặp không may, người bình thường lại càng vui mừng, đây là do con quỷ ganh đua so sánh trong lòng mọi người tác quái.

Cũng bởi nghe quá nhiều lời đồn về Diệp Thao, Hách Quang Quang cùng Diệp Vân Tâm mới càng không dám trở lại, sợ sau khi trở về không chịu nổi lửa giận của Diệp Thao.

Chỉ là chuyện lần này lại làm rắc rối hơn, đứa bé đột nhiên xuất hiện này lại càng làm hai người luống cuống tay chân.

Bởi vì Hách Quang Quang không chịu được mùi tanh, con cá kia cuối cùng vẫn bị hai vợ chồng Lâm đại bá cầm về, Diệp Vân Tâm chạy đi ăn cá, Hách Quang Quang lại đi nhà khác ăn cơm canh nhạt.

Buổi tối khi ngủ, Diệp Vân Tâm hỏi Hách Quang Quang vẫn yên lặng không lên tiếng: “Quang Quang, ngươi có nghĩ tới làm thế nào chưa? Đứa bé không thể sinh ra mà không có cha.”

Hách Quang Quang thờ dài, khó xử nói: “Cái này nói sau đi, trước mắt ta cũng không biết nên làm gì bây giờ.”

“Thao ca ca mà biết chuyện này, huynh ấy sẽ giết ta mất.” Tiếng lòng Diệp Vân Tâm âm thầm than khóc.

“Đừng sợ, là tự ta muốn trốn mang theo ngươi chỉ là thuận tiện thôi, hấn sẽ không trừng phạt ngươi đâu.” Hách Quang Quang trấn an nói.

“Ngươi không phải an ủi ta, chuyện mặt đạo là ta tiết lộ cho ngươi biết, nếu ngươi không có bảo bảo còn đỡ, hiện tại ta đây là phạm tội nặng nhất rồi, Quang Quang ngươi phải cứu ta!” Diệp Vân Tâm ôm chặt Hách Quang Quang, cả người sợ hãi mà phát run.

Hách Quang Quang vỗ lại bả vai Diệp Vân Tâm, nhẹ giọng dỗ: “Nếu hấn dám làm quá vậy ta sẽ vĩnh viễn không cho đứa nhỏ trong bụng nhận hấn làm cha!”

Diệp Vân Tâm nghe vậy chẳng những không thờ phào, lại càng thêm rung mình hơn, đây là đùa giỡn cái gì, với tính tình của Diệp Thao, không hề cho đứa nhỏ nhận huynh ấy làm cha, huynh ấy sẽ thế nào? Nàng nghĩ cũng không dám nghĩ.

Đêm nay hai người ngủ không ngon, bởi vì thân thể không tốt nên Hách Quang Quang mệt mà ngủ thiếp đi, còn Diệp Vân Tâm vẫn lăn qua lộn lại suy nghĩ, nghĩ đến tức giận của Diệp Thao còn có đứa bé trong bụng Hách Quang Quang, bị giày vò cho đến trời sắp sáng mới ngủ được.

Mặt trời lên cao hai người mới rời giường, bởi vì Hách Quang Quang có thai, mọi người đều không cho nàng thổi lửa nấu cơm nữa, để cho các nàng hai người bắt đầu đi từ đầu thôn hướng đông, mỗi hộ ăn một ngày, ăn đến nhà cuối cùng lại quay lại, cho đến khi Hách Quang Quang sinh hạ đứa bé ra đây tháng mới thôi.

Vừa đúng dịp cuối năm, nhiều hộ giết gà mổ trâu chuẩn bị đồ tết, vì vậy trong thời gian mang thai Hách Quang Quang không cần lo về vấn đề dinh dưỡng.

Ăn xong điểm tâm, Diệp Vân Tâm tâm sự chồng chất, làm cái gì cũng không để tâm, vốn định ngày mai mới xuống núi cuối cùng lôi kéo đại nương lần trước xuống núi cùng đi mua đồ sớm, nàng nhấn với Hách Quang Quang muốn đi mua một ít đồ, để nàng đợi ở nhà.

Hách Quang Quang không ngăn cản, dặn dò nàng đừng tiêu tiền lung tung mới để nàng đi.

Xuống núi, Diệp Vân Tâm bắt đầu hết nhìn đông lại nhìn tây.

Đại nương xuống núi cùng thấy thế cho là nàng thấy người khả nghi, không quá để ý nói: “Gần đây trong vùng có rất nhiều khuôn mặt xa lạ, những người này không biết muốn làm cái gì, nha đầu Tâm Tâm cháu phải luôn đi theo ta, ai biết mấy người đó có an toàn không.”

Diệp Vân Tâm đang mất hồn, nơi nào nghe rõ đại nương bên cạnh nói gì, lòng của nàng đang nhảy lên kịch liệt, đây là khăn trương, bởi vì nàng thấy được rất nhiều khuôn mặt quen mắt, một người trong số đó chính là Lang Tinh!

Bọn họ quả nhiên đuổi tới đây, có lẽ là bị trận pháp trên núi vây khốn mới bắt buộc phải ở dưới chân núi này.

“Tâm Tâm? Ngươi khăn trương gì vậy?” Đại nương thấy Diệp Vân Tâm hốt hoảng, buồn bực hỏi.

“A, không có, không có gì ạ.” Diệp Vân Tâm mãnh liệt lắc đầu, cười gượng nói.

“Sợ sao?” Đại nương cho là Diệp Vân Tâm đang lo lắng chuyện này, cười an ủi: “Không cần sợ, những người này cho dù có bán linh lên trời cũng không lên được núi, Đại Lang khi còn sống tự mình bày trận pháp, những người bình thường căn bản không thể lên, cho dù muốn đốt rừng cây để hủy trận pháp cũng không ăn thua, lúc đó Đại Lang đã đặc biệt xử lý mấy cây đó, lửa không đốt được, vì vậy đảm bảo an toàn tuyệt đối, cháu có thể yên tâm đi!”

“Lợi hại như vậy thật à?” Thật sự rất lợi hại, trong lòng Diệp Vân Tâm lại càng hoang mang, những người này đến tìm lại không lên núi được, đứa nhỏ trong bụng Hách Quang Quang phải làm sao đây? Đây không phải là đùa giỡn nhau đấy chứ!

“Đĩ nhiên, cha Quang Quang rất có bản lĩnh, mẹ Quang Quang có dung mạo đẹp như tiên, vợ chồng hai người bọn họ làm người ta hâm mộ như thần tiên quyến lữ, đáng tiếc ai cũng mất sớm, ải.” Đại nương than tiếc, giữa hàng lông mày mang đậm tướng nhớ cùng tiếc thương.

Thừa dịp đại nương vẫn chìm trong ký ức, Diệp Vân Tâm lặng lẽ móc một tờ giấy cuộn thành cục ném trên mặt đất, nhìn về phía Lang Tinh vẫn chú ý nàng nháy mắt.

Không thể trách nàng được, Quang Quang đang mang là đứa nhỏ của Thao ca ca, cái khác không để ý nhưng cũng phải suy nghĩ cho bảo bảo, cũng không thể để bé con sinh ra dưới danh nghĩa là con riêng được!

Tha thứ cho sự nhất gan của nàng, bắt đắĩ dĩ mới lựa chọn bán đứng Hách Quang Quang, nếu là do nàng mang Hách Quang Quang ra khỏi địa bàn của Diệp Thao vậy thì để chính tay nàng mang Hách Quang Quang về bên cạnh Diệp Thao, hy vọng tất cả còn chưa quá muộn.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nổi, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Quang Quang mất tích . . .

Editor: Serena Nguyen

Diệp Vân Tâm chỉ mua một cây trâm vàng bình thường đã trở lại, đại thẩm đi mua cùng với nàng còn cười ai oán nói sống chết lôi kéo bà xuống núi, tưởng là muốn mua đồ gì quan trọng, kết quả chỉ mua một cây trâm vàng rất rẻ, bình thường không đến có thể bình thường hơn.

"Sắp hết năm, chân núi nhiều người lạ, không nên không có việc gì cũng xuống chân núi." Hách Quang Quang nhìn "chiến lợi phẩm" trong tay Diệp Vân Tâm cau mày.

Diệp Vân Tâm Tâm chốt dạ, nhanh chóng nhét cây trâm vào trong tay áo, nhìn trái nhìn phải mà nói: "Quang Quang, hôm nay thời tiết thật tốt, chúng ta phơi nắng thôi."

Hách Quang Quang như có điều suy nghĩ nhìn khuôn mặt chốt dạ của Diệp Vân Tâm, không hỏi nhiều, mang ra hai cái ghế Triệu đại sư phụ sát vách đặc biệt chế tạo cho các nàng, nói: "Ngồi đi."

"Ai nha, muốn khuôn đồ tại sao không nói một tiếng, người bây giờ đang có mang, không cần mang đồ nặng!" Diệp Vân Tâm bị sợ đến xông lên trước vội vàng nhận lấy hai cái ghế trong tay Hách Quang Quang, phụ nữ có thai phải chú ý những thứ gì, hai ngày này nàng cũng học hỏi các đại thẩm hàng xóm không ít, học thêu và học chữ nàng cũng không có dụng tâm như vậy, con của Thao ca ca, nếu là có gì sơ xuất, nàng chết muôn lần khó thoát tội!

"Đừng ngạc nhiên như vậy, ta không mảnh mai giống như những thiên kim nuôi dưỡng ở khuê các đâu." Hách Quang Quang chu miệng oán trách, không chỉ có Diệp Vân Tâm, hàng xóm cũng như thế, phàm là nàng làm cái gì cũng chọt hô lên, làm hại nàng vốn là không có sự chuẩn bị cẩn thận, rất không có cảm giác an toàn càng thêm sợ hết hồn hết vía.

"Nhanh ngồi xuống, chúng ta tâm sự." Diệp Vân Tâm đỡ Hách Quang Quang ngồi xuống, đặt cái ghế của mình ở bên cạnh Hách Quang Quang, ngồi cạnh nàng.

Bị cử chỉ thận trọng của Diệp Vân Tâm làm cho cả người không được tự nhiên, Hách Quang Quang kháng nghị: "Tâm Tâm, ta chỉ là có hi cũng không phải là bệnh nhập cao hoang (bệnh nan y)!"

Diệp Vân Tâm bị hét sợ hết hồn, ngượng ngừng sờ lỗ mũi một cái lâu bầu nói: "Ta đây không phải quan tâm người sao."

"Hừ." Hách Quang Quang liếc Diệp Vân Tâm một cái.

Hai người dựa vào thành ghế thoải mái phơi nắng một lát, Diệp Vân Tâm giống như vô ý hỏi: "Quang Quang, nhiều ngày như vậy tới nay người có từng hoài niệm cuộc sống ở Diệp Thị Sơn Trang không?"

Hách Quang Quang nghe vậy về mặt khề cứng lại, dùng một lát, dưới cái liếc trộm của Diệp Vân Tâm thờ dài nói: "Có nhớ."

"Thật?" Diệp Vân Tâm lập tức tỉnh táo tinh thần, mở to hai mắt mừng rỡ kéo tay Hách Quang Quang chuẩn bị thao thao bất tuyệt, kết quả nàng chưa kịp mở miệng, liền bị Hách Quang Quang hắt nước lạnh.

"Nghĩ tới Bạch Mã và Tiểu Bát Ca của ta." Hách Quang Quang mặt ủy khuất nhìn Diệp Vân Tâm.

"Người!" Khóe miệng Diệp Vân Tâm co gập, nhìn chăm chăm Hách Quang Quang hờn dỗi.

"Đừng như vậy, thật ra thì không chỉ là nhớ hai con sùng vật này của ta." Hách Quang Quang vỗ vỗ tay Diệp Vân Tâm, trong mắt đối phương lần nữa

sáng lên, hoài niệm nói: "Còn có chút nhớ đứa bé Từ Thông kia rồi, haizz, lần này chạy trốn không biết hần có giận dữ không."

"Chỉ nhớ một mình hần? Không nhớ gì khác à?" Diệp Vân Tâm chưa từ bỏ ý định tiếp tục truy vấn.

Hách Quang Quang không giải thích được nhìn sang, cau mày hỏi ngược lại: "Người muốn ta nhớ người nào?"

"Ách, ý tứ của ta đó là thời gian người sinh hoạt ở Diệp Thị Sơn Trang cũng không tính là ngắn, chẳng lẽ cũng không nhớ những người khác? Tỷ như nha hoàn của người..., nha đầu ma ma..., còn nữa, còn có d'đ/l;q'd Thao ca ca." Diệp Vân Tâm nói đến câu cuối âm thanh mang theo ý thử dò xét, dùng khóe mắt len lén liếc nét mặt Hách Quang Quang.

Chân mày nhíu chặt hơn, Hách Quang Quang rút tay về, âm thầm nhát nói: "Cũng biết người là mục đích này, ta nếu trốn hần, sao lại đi nhớ hần!"

Diệp Vân Tâm nghe vậy quai hàm bạnh ra, cắn giận nói: "Ta nào có ý tứ gì, chỉ là thuận miệng hỏi một chút mà thôi."

"Tâm Tâm, lập tức bước sang năm mới rồi, người có nhớ nhà hay không?" Hách Quang Quang đột nhiên hỏi.

Diệp Vân Tâm nghe vậy đôi mắt không ngừng được đỏ lên, vội vàng xoay tâm mất buồn buồn nói: "Sao có thể không nhớ, lớn như vậy, lần đầu tiên rời người nhà xa như vậy, lâu như vậy."

Hách Quang Quang lo lắng, nghiêng thân thể cầm tay Diệp Vân Tâm nói: "Làm thế nào, nếu như người nhớ nhà thì viết thư báo người Diệp Thị Sơn Trang hộ tống người trở về đi."

"Vậy còn người?" Diệp Vân Tâm cố nhịn lệ ý, nhìn về Hách Quang Quang lần nữa, "Chúng ta cùng nhau ra ngoài, nếu là chỉ có một mình ta trở về thì giống cái gì."

"Ta không thể nào trở về." Hách Quang Quang khó xử nhìn Diệp Vân Tâm, mấp máy môi lấy cái có không ảnh hưởng hòa khí nói: "Ta mang thai, không đi đường xa được."

Diệp Vân Tâm lần nữa cười lên nói: "Nếu là điều kiện bảo đảm bảo tuyệt đối không có chuyện gì, người có thể cùng ta cùng nhau trở về sao? Quang Quang, người nên đồng ý với ta đi, vì ta không bị Thao ca ca bóp chết, giúp ta một chút có được hay không? Thao ca ca rất đáng sợ."

"Chớ tự hù dọa mình, có ông người và Đông Phương Hữu ở đây, Diệp Thao làm sao có thể thật làm gì người." Hách Quang Quang liếc mắt, nàng hiện tại cũng dần dần nghĩ thông suốt, cho dù nàng vẫn không đồng ý gả cho Diệp Thao, Diệp Thao cũng không thể thật sự nhốt Diệp Vân Tâm cả đời như hần nói.

"Coi như đúng như lời người nói sẽ không cần mạng của ta, nhưng cảm tức, chép sách, bị mắng khăng định không thiếu, nói không chừng Thao ca ca giận dữ liền ném ta vào trong địa lao, nơi đó nhiều âm lạnh, ta sẽ chết rét đấy!" Diệp Vân Tâm càng nói càng sợ, giống như đã vào trong địa lao âm lạnh ươn ướt vậy.

"Nhảm chán." Hách Quang Quang dứt khoát nhắm mắt lại, không muốn tiếp tục cái đề tài này.

Lòng Diệp Vân Tâm rất loạn, liên tiếp nhìn về Hách Quang Quang híp mắt hưởng thụ ánh mặt trời, cuối cùng không nhịn được lắc lắc cánh tay Hách Quang Quang nói: "Quang Quang, chẳng lẽ người muốn tránh Thao ca ca cả đời sao? Thật nếu như vậy, đứa bé trong bụng người phải làm sao."

"Chuyện sau này sau này hãy nói, trước mắt ta chỉ muốn ngủ." Phơi nắng một lát, Hách Quang Quang lại mệt rồi.

"Quang Quang, cầu xin người suy nghĩ kĩ lại một chút, Thao ca ca tuy không phải thập toàn thập mỹ, nhưng điều kiện của hần rất tốt, hơn nữa đối đãi người rõ ràng tốt hơn nhiều, nếu biết người mang thai, hần sẽ đối đãi người càng tốt hơn." Diệp Vân Tâm không nản lòng để nghị, mặc dù hàng xóm bảo đảm muốn chăm sóc Quang Quang, nhưng lại không thể lúc nào cũng ở bên cạnh Hách Quang Quang, nếu có cái gì xảy ra với mẫu từ hai người d'đ/l;q'd, mình lại không có chút kinh nghiệm nào, nước đến chân mới nhảy không có tác dụng lớn.

Hách Quang Quang vẫn không có phản ứng, lúc Diệp Vân Tâm cho là nàng ngủ thiếp đi thì nghe được một câu: "Không nên nhắc lại Diệp Thao, nếu trốn ra được cũng không nghĩ sẽ trở về."

Diệp Vân Tâm nhụt chí, bả vai vô lực sụp xuống, nàng đưa tin thời gian chỉ định là buổi chiều ngày mai, thời gian còn lại không đến một ngày, nàng muốn thuyết phục Hách Quang Quang, thử lâu như vậy cũng không hiệu quả, xem ra là không có tác dụng.

Diệp Vân muốn khóc, nàng làm sao muốn bán bằng hữu, nhưng không bán đối với tất cả mọi người đều không tốt, vô luận nàng làm sao đều là không được cảm ơn.

Hách Quang Quang không ngủ, nàng đang suy tư lời của Diệp Vân Tâm, có một số việc không nói không có nghĩa là không tồn tại, ra ngoài lâu như vậy, nàng quả thật nhớ Diệp Thị Sơn Trang rồi, người ở đó đối xử với nàng cũng không tệ, làm sao có thể không nhớ chút nào?

Nàng nói không nhớ Diệp Thao, thật ra thì rốt cuộc có nhớ hay không chính nàng cũng không rõ, chạy trốn trên đường không kịp nghĩ đến, chỉ là một mực suy nghĩ xem làm gì mới không bị bắt, nghe được có người nói Diệp Thao đã bị hù chết, nào còn có lòng rảnh rồi nghĩ chuyện phong hoa tuyết nguyệt?

Mà bây giờ họ chạy trốn thành công, trở lại trên núi, an toàn được đảm bảo liền bắt đầu không ngừng suy nghĩ lung tung.

Hách Quang Quang không biết chuyện gì xảy ra, rõ ràng là rất đáng ghét Diệp Thao, ghét đến suy nghĩ về hắn một chút đều không muốn, nhưng là bây giờ lúc nàng không có việc gì làm sẽ sưng sò, sưng sò bao lâu, vì sao mà sưng sò nàng không nhớ rõ, chỉ là mỗi lần phục hồi tinh thần lại lúc nàng đều có thể biết rõ mình mới vừa rồi là nghĩ đến Diệp Thao.

Bá đạo, giáo hoạt, cường thế, ích kỷ, dịu dàng.

Tóm lại tất cả về mặt của Diệp Thao nàng đều nhớ rõ ràng, thậm chí nhớ lại rất nhiều cảnh tượng có Diệp Thao nàng đều nhớ một chữ cũng không sai.

Mà nàng nhớ nhiều nhất chính là đêm chạy trốn đó Diệp Thao ôm nàng hôn rất mãnh liệt, vừa nghĩ tới một màn kia tâm liền hốt hoảng, mặt nóng lên.

Có lần còn bị Diệp Vân Tâm phát hiện, nàng thật không dễ dàng mới lấp liếm cho qua.

Nghe đôi tỷ muội trên núi nói nếu một nữ nhân thỉnh thoảng luôn nghĩ đến một người đàn ông, hơn nữa còn nghĩ đến đó mặt tím đập, đó chính là động lòng.

Chẳng lẽ mình động lòng với Diệp Thao? Hách Quang Quang không chỉ một lần tự hỏi như vậy, kết quả cũng không lấy được đáp án, thay vì nói không nghĩ ra, không bằng nói không muốn thừa nhận, Nếu từ đầu Diệp Thao liên đới tốt với nàng, không khi dễ nàng, nói không chừng nàng sẽ không bài xích giống hiện tại, sự thực này làm nàng chịu rất nhiều đã kích.

Ngày hôm đó Diệp Vân Tâm rất thành thật, không có chạy khắp nơi lôi kéo người nói chuyện phiếm, mà vẫn ở bên cạnh Hách Quang Quang một bộ muốn nói lại thôi, thỉnh thoảng còn lộ ra vẻ mặt áy náy, thở ngắn than dài, giống như là có chuyện gì khổ sở quá nhiều nàng.

Mặc dù đầu óc Hách Quang Quang không phải rất thông minh, nhưng Diệp Vân Tâm biểu hiện thực sự quá đặc biệt, không nhận được bắt đầu hoài nghi đối phương có phải đang đánh mưu ma chước quỷ gì hay không, chỉ là suy nghĩ một chút lại cảm thấy không có việc gì, chỉ cần nàng không xuống núi, một trăm Diệp Thao cũng không làm gì được nàng.

"Quang Quang, phương thức ra vào trận pháp ngươi không thể dạy thật ta sao?" Diệp Vân Tâm kiên trì hỏi không biết lần thứ bao nhiêu.

"Không thể, trừ phi ngươi vứt bỏ nhà trước kia, thì hơn nữa đời sau này coi trong này là nhà." Hách Quang Quang vẫn là đáp án kia.

"Quý hẹp hòi!" Diệp Vân Tâm mất hứng lâu bầu, trận pháp phụ trách bảo vệ mọi người trên núi quá mức phức tạp, nàng bình thường không có việc gì cũng lôi kéo người xuống núi, đã rất dụng tâm nhớ, kết quả vô số lần đi qua nàng vẫn như cũ không nhớ được đường.

"Ngươi rút cuộc là làm sao? Đừng nghĩ những thứ đó nữa, để im cho ta ngủ!" Hách Quang Quang cứng rắn ra lệnh.

"Biết rồi." Lòng Diệp Vân Tâm nặng nề, cõn quần áo bò lên giường, còn thời gian một buổi tối, rút cuộc nàng phải làm thế nào mới sáng suốt nhất?

Hách Quang Quang tròn tròn mắt nhìn Diệp Vân Tâm trong bóng tối, bất đắc dĩ lắc đầu, nàng rối rắm cái gì mơ hồ có thể đoán được, chỉ là nàng không cách nào làm theo ý Diệp Vân Tâm, chỉ có thể xin lỗi.

Nằm ở trên giường gạch nóng ấm, tay Hách Quang Quang đặt nhẹ lên bụng, tưởng tượng nơi này có bảo bảo, so với lần đầu tiên nghe nói này sự kiện hốt hoảng hoảng sợ, lúc này nàng bình tĩnh rất nhiều.

Bảo bảo đã được hơn nửa tháng, còn có tám tháng sẽ vượt qua khổ cực, vừa nghĩ tới liền muốn than thở, nhưng đối với tình cảnh sau khi sinh bảo bảo lại không nhận được có chút mong đợi, đó là đứa bé nàng sinh ra, bộ dáng nho nhỏ núc ních thịt, so với mặt bánh bao còn đáng yêu hơn.

Hách Quang Quang mang thai kỳ đầu dễ dàng một môi, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Mà Diệp Vân Tâm phải làm "chuyện xấu" lại mất ngủ, không chỉ có muốn làm thế nào có thể không chút sơ hở, còn chộc giận Hách Quang Quang, cùng với đôi mắt lửa giận của Diệp Thao, một loạt chuyện phiền toái.

Aizz, nếu sớm biết hôm nay nàng sẽ vì những chuyện này phiền não như vậy, ban đầu dù nàng có phiền não, uất ức đến đâu đi nữa cũng sẽ không trốn ra ngoài, đây đều là nàng tự chuốc phiền, chẳng oán được ai.

Ngày hôm sau, Diệp Vân Tâm mang theo một đôi mắt quầng thâm ngằn người, có vài lần Hách Quang Quang gọi nàng cũng không nghe thấy.

Chịu đựng qua buổi trưa, sau khi cơm nước xong Diệp Vân Tâm nói phải cùng người xuống núi, nàng muốn mua quần áo mới mừng năm mới, Hách Quang Quang dặn dò mấy câu chú ý an toàn liền để cho nàng xuống núi.

Ở nhà rảnh rỗi Hách Quang Quang cầm bút luyện chữ hai ngày nay Diệp Vân Tâm dạy nàng viết, tính toán lúc bảo bảo sinh ra nàng đã biết viết rất nhiều chữ, hơn nữa viết rất đúng, cũng không thể hại bảo bảo mất thể diện bởi vì có một người mẹ không biết viết chữ đúng không?

Lúc luyện chữ, mí mắt Hách Quang Quang nháy liên tục, lòng không an ổn, cứ có cảm giác như là có chuyện sắp xảy ra.

Đại khái qua nửa canh giờ, Hách Quang Quang ngồi mỏi mừi, đang muốn đứng lên đi hai bước, đột nhiên nhìn thấy đại nương cùng Diệp Vân Tâm đi ra ngoài hoảng hốt xông tới, hô to: "Quang Quang, không xong, không thấy Tâm Tâm."

"Cái gì? Đã xảy ra chuyện gì?" Lòng Hách Quang Quang trầm xuống, xông lên trước mấy bước vội hỏi.

"Trời ơi, Quang Quang, cẩn thận thân mình." Đại nương bước nhanh tới đỡ Hách Quang Quang, lo lắng nói.

"Tâm Tâm thế nào? Đại nương người nói mau." Hách Quang Quang gấp đến độ cả người phát run, không trách được lúc trước mí mắt cứ nháy.

"Chính là chúng ta vốn là ở trong chợ mua đồ, ai ngờ chỉ trong chớp mắt đã không tìm được nàng, Tâm Tâm nói trong tiệm buồn bực đi ra cửa đứng một lát, kết quả là trong chớp mắt như vậy, nàng đã không thấy tăm hơi!" Đại nương cực kỳ áy náy, Diệp Vân Tâm là nàng làm mất dấu, sốt ruột cũng không kém gì Hách Quang Quang d'đ/l;q'd.

"Chúng ta xuống núi tìm!" Hách Quang Quang sợ, Diệp Vân Tâm theo nàng rồi đi Diệp Thị Sơn Trang, nếu là xảy ra chuyện gì, nàng sao có thể nhìn mặt người nhà Diệp Vân Tâm!

"Quang Quang ngại đi chậm một chút, muốn cẩn thận bảo bảo." Lúc xuống núi đại nương vẫn sợ hết hồn hết vía, lôi kéo Hách Quang Quang không để cho nàng đi được quá nhanh.

"Đừng lo, ta vẫn chú ý mà." Đồi cũng không cao chót vót, mặc dù nàng đi nhanh, nhưng rất ổn, tuyệt sẽ không thương tổn đến đứa bé.

"Vùng này hiếm có chuyện bắt cóc, mua bán người xảy ra, có lẽ Tâm Tâm là đi nơi khác chơi rồi." Đại nương vừa đang an ủi Hách Quang Quang lại đang an ủi mình.

"Hi vọng như thế." Chân mày Hách Quang Quang nhíu vô cùng chặt, âm thầm quyết định lần này Diệp Vân Tâm trở về nàng nhất định xem chừng một chút, không để cho nàng xuống núi nữa!

Xuống núi, đại nương mang theo Hách Quang Quang đến chỗ chợ, con lừa vẫn buộc ở chân núi, Hách Quang Quang cười con lừa đi về hướng chợ, vừa đi vừa cầu nguyện Diệp Vân Tâm không gặp chuyện gì xấu.

"Không phải là những người gần đây mới xuất hiện làm chứ?" Đại nương rầu rĩ nói.

"Cái gì?" Hách Quang Quang vừa mới xuống núi cũng cảm thấy gần đó có nhiều hơn rất nhiều người không quen, trong lúc bất chợt xông lên một dự cảm xấu, không phải là.

"Mấy ngày trước đây, phía dưới núi có rất nhiều người lạ, bởi vì cảm giác không có ác ý, mọi người cũng không coi bọn họ là quan trọng, trận pháp của Đại Lang rất lợi hại, không sợ bọn họ lên núi. nếu là không tìm được Tâm Tâm nha đầu, chúng ta đi trở về gọi mọi người cũng xuống giúp một tay tìm." Đại nương có chút hối hận mới vừa không gọi thêm mấy người xuống núi, mãi lo lắng thân thể Hách Quang Quang, quên mất chuyện này.

Hách Quang Quang hơi khần trương quan sát mấy lần những người gần đó, dự cảm xấu càng đậm, nếu không phải Diệp Vân Tâm bị lạc, nàng tuyệt đối sẽ không xuống núi! Chỉ cần không xuống núi, mặc kệ là vị đại nhân vật nào, cũng đừng nghĩ tiếp cận nàng!

Gần tới chợ, đại nương vẫn còn nói chuyện cùng Hách Quang Quang, nói xong sau lưng đột nhiên bị một viên hòn đá nhỏ nặng nề đánh xuống. Ai yêu một tiếng, trợn mắt quay đầu lại, kết quả sau lưng cũng không có ai, nếu không phải sau lưng còn cảm giác đau đớn, nàng đã hoài nghi là mình xuất hiện ảo giác rồi.

"Đứa nhỏ nhà nào lấy cục đá ném người, thật là đáng đánh đòn!" Đại nương lấy tay xoa xoa chỗ bị đau sau lưng mắng, quay đầu lại muốn oán trách Diệp Vân Tâm mấy câu, kết quả vừa mới quay đầu lại bị sợ đến trái tim cũng mau ngừng, ngo ngắc liếc nhìn con lừa đứng ở ven đường, nhanh chóng nhìn một vòng bốn phía, không thấy người, chân mềm nhũn đặt móng ngồi dưới đất, lẩm bầm nói, "Quang Quang, Quang Quang đi đâu?"

Con lừa thấy chủ nhân ngồi dưới đất, nghi ngờ đi vòng quanh chủ nhân, thì thỉnh thoảng lấy đầu thân thiết cọ cọ vào đại nương.

Nơi này chỉ còn lại một người một lừa, mà Hách Quang Quang vốn là cười trên lưng lừa đã không thấy bóng dáng, liền thừa dịp đại nương quay đầu lại, biến mất không tiếng động rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Bùa hộ thân

Editor: Kinh Thuế

Khi Hách Quang Quang tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên giường mềm mại mà không phải cái giường cứng rắn cũ kĩ lại không ẩm áp thoải mái như này.

Vừa mới cử động cổ rên rĩ ra tiếng, cảm giác đau nhức liền ụp tới, chửi một tiếng rồi đưa tay ra sau cổ.

“Chỗ này là....” Lời hỏi thăm dừng lại nửa chừng, Hách Quang Quang nhớ lại lúc ấy nàng đang cõn con lừa đi tìm Diệp Vân Tâm, đi vòng quanh rồi chợt thấy phía sau cổ đau nhói rồi hôn mê bất tỉnh.

Nàng bị người nào bắt cóc sao? Hách Quang Quang chống tay ngồi dậy, mở to mắt cảnh giác nhìn gian phòng xa lạ này, lên tiếng nói: “Đây là đâu? Bắt cóc ta tới đây làm gì?”

Vừa dứt lời, một người hoảng hốt khăn trương chạy vào, người này không phải ai khác chính là Diệp Vân Tâm đang ‘mất tích’.

“Quang Quang, ngươi đã tỉnh, thân thể có chỗ nào không thoải mái không?” Diệp Vân Tâm không những khăn trương mà còn gấp gấp, nhanh chóng bước tới chỗ Hách Quang Quang quàng quàng chân vấp phải cái ghế suýt nữa thì ngã.

Hách Quang Quang thấy Diệp Vân Tâm an bình không chút tổn hại tâm lo lắng mới buông lỏng xuống, ngay sau đó lửa giận lại dâng lên ngập trời, đôi mày thanh tú siết chặt lại tức giận nói: “Sao ngươi lại ở đây? Có biết chúng ta tìm ngươi lúc đó lo lắng đến mức nào không!”

Hách Quang Quang khẳng định Diệp Vân Tâm không phải bị kẻ xấu bắt cóc, bởi vì khuôn mặt Diệp Vân Tâm cũng không phải loại kinh hoàng khi gặp kẻ xấu, hơn nữa quan trọng nhất là bây giờ nàng đang mặc quần áo một thân hồng nhạt lúc trước hay mặc ở Diệp thị son trang, lúc họ vội vã bỏ trốn không mang theo bộ y phục này, hiển nhiên có người trong son trang đặc biệt mang tới cho Diệp Vân Tâm!

Đến đây đã xảy ra chuyện gì, thoáng nghĩ là có thể hiểu đại khái.

Thấy Hách Quang Quang tức giận, Diệp Vân Tâm yếu ớt cúi thấp đầu ngồi cạnh giường, nín lấy vạt áo của mình lăm lăm giải thích: “Quang Quang, nếu như ta nói tình trạng lúc này cũng nằm ngoài dự tính của ta ngươi có tin không?”

“Ngươi cảm thấy ta sẽ tin sao?” Hách Quang Quang tức đến thở không ra hơi, phía sau cổ còn chút đau đớn, vì vậy vừa nghiêng cổ về phía không đau vừa hung hăng trợn to mắt trừng Diệp Vân Tâm.

Diệp Vân Tâm vò tay run run, do dự một lát ngẩng đầu lên đáng thương nói: “Quang Quang, ta không nói dối, ta nói thẳng cho ngươi biết tính toán của ta hôm nay đúng là dẫn ngươi xuống núi nhưng kế hoạch thay đổi, không đợi ta tìm được cơ hội ‘biến mất’, liền, liền gặp được....Hữu ca ca.”

“Đồng Phương Hữu bắt ngươi đi? Chẳng lẽ hắn không thấy đại nương bên cạnh ngươi gấp gấp thế nào khi không thấy ngươi sao?” Hách Quang Quang châm chọc, bản thân mình vô duyên vô cớ mất tích, đại nương tất nhiên gấp gấp lên, nghĩ đến đây nàng liền giận, không đợi Diệp Vân Tâm đáp lại, nàng vén chân lên bước xuống đất: “Không được, ta muốn trở về, nếu không đại nương sẽ lo lắng chết mất.”

“Quang Quang.” Diệp Vân Tâm ngăn cánh tay nàng chống xuống giường, nhìn thấy mắt Hách Quang Quang phun lửa mới vội vàng giải thích: “Ngươi đừng gấp, Thao ca ca đã sai người đi truyền lời rồi, ngươi phải nghỉ ngơi nhiều, bảo bảo trong bụng quan trọng hơn.”

Hắn quả nhiên đã đến! Hách Quang Quang dừng lại động tác xỏ dây giày, mắt hoài nghi liếc sang: “Ngươi chắc chắn có người đi truyền lời rồi sao?”

Diệp Vân Tâm ngượng đỏ bừng cả mặt, ủy khuất nói: “Quang Quang ngươi không tin ta sao, ta chỉ lừa ngươi một lần mà thôi, ngươi không cần hoài nghi ta nữa có được không?”

“Hừ, ta tạm thời tin ngươi, nếu đại nương không gửi thư đến báo cả đời này ta cũng không thèm để ý đến ngươi nữa!” Hách Quang Quang phiền não nhấc chân lên giường đắp chăn kín hờn dỗi nói, Diệp Thao tới, xem ra người bắt cóc nàng chính là hắn.

Xem ra vẫn là trốn không thoát, lần này nàng muốn quay về núi sống cuộc sống tự do tự tại sợ là không thể rồi.

“Quang Quang, ngươi đừng như vậy.” Diệp Vân Tâm thật cẩn thận lay cánh tay Hách Quang Quang, nhỏ giọng nói: “Không cần ngươi tha thứ cho ta ngay lập tức nhưng đừng không để ý đến ta nữa được không?”

“Hừ.” Hách Quang Quang nhìn cũng chưa thèm nhìn Diệp Vân Tâm một cái, nàng có thể hiểu được cách làm của Diệp Vân Tâm, nếu đổi bây giờ người có bầu là Diệp Vân Tâm không chừng nàng cũng len lén truyền tin cho người mang Diệp Vân Tâm về, nhưng hiểu được là một chuyện để cho nàng không chút khúc mắc nào với Diệp Vân Tâm như trước kia sợ là trong thời gian ngắn là không thể.

Thấy thế hai mắt Diệp Vân Tâm đỏ hoe, từng giọt nước mắt to tròn như nho chảy xuống, nức nở nói: “Ta biết ngươi giận ta bán đứng ngươi, ta xin lỗi, hai ngày này có thể trò chuyện với ta không, Thao ca ca nói rồi, sau khi trở về son trang ta lại bị cấm túc, lần này chẳng biết khi nào mới được thả ra ngoài nữa.”

“Hắn ở đâu? Tên khốn kiếp đánh ta bất tỉnh là hắn phải không?” Hách Quang Quang rốt cuộc không nhịn được mở miệng hỏi, nàng tỉnh dậy lâu như vậy rồi cũng không thấy Diệp Thao đến đây, trong lòng không khỏi có chút khác lạ, muốn tránh hắn thật xa xa nhưng hắn trốn tránh không gặp nàng càng làm cho người ta không thoải mái.

Hách Quang Quang lựa chọn không để nàng chú ý mới nói: “Quan trọng là nội dung.” Diệp Vân Tâm hơi thất vọng nấp máy môi, thấy Hách Quang Quang nhìn chằm chằm không dám mè nheo, lập tức trả lời: “Là Thao ca ca mang ngươi trở về, huynh, huynh ấy còn chưa biết chuyện của bảo bảo, lúc ngươi bất tỉnh bị mang về làm ta sợ gần chết, miệng nhanh nhẩu mới nói ra ngoài, Quang Quang ta hình như lại làm sai rồi, chuyện của bảo bảo nên do chính ngươi tự nói với Thao ca ca mới phải, kết quả, kết quả.....”

“Quả nhiên là hắn làm! Sao hắn không đánh đứa bé kia bất tỉnh luôn đi!” Hách Quang Quang dưới cơn tức giận mắng.

Diệp Vân Tâm bị dọa cho mặt mũi trắng bệch, liền vội vàng xua tay nói: “Quang Quang không nên nói lung tung, sắp đến năm mới rồi, đừng nói lung tung, bảo bảo bình an mới được.”

Hách Quang Quang nói xong cũng hối hận, miệng ngậm kín lại không nói lời nào, nàng nhất định là giận đến mất trí rồi, làm nàng phiền muộn chính là không rõ mình bức mình vì cái gì.

“Ngươi hy vọng đứa bé bị gì sao?” Âm thanh không vui của Diệp Thao vang lên ở cửa, dọa hai nữ nhân trong nhà giật nảy mình.

“Thao ca ca.” Diệp Vân Tâm nơm nớp lo sợ đứng lên, quy củ nhìn về Diệp Thao đứng ngay ngắn, nếu cẩn thận qua sát sẽ phát hiện thân thể nàng khẽ run.

Nghe được âm thanh Diệp Thao, Hách Quang Quang giật mình xoay người, loại giật mình này không phải do sợ hãi càng không biết nguyên nhân.

Nhịp tim rất nhanh, đập thình thịch làm Hách Quang Quang có chút hoảng hốt, mặt từ từ nóng lên, ma xui quỷ khiến thế nào thỉnh linh quần chắn phủ kín cả người, chỉ lộ ra cái đầu, giống như thân thể nàng không hiểu sao lại khỏa trương, tim lại đập nhanh như vậy.

Diệp Thao lạnh lùng liếc cái đầu ngày càng cúi thấp của Diệp Vân Tâm, không mang theo chút độ ấm nào nói: “Ngươi, đi ra ngoài.”

“Đứng, đứng, bây giờ Tâm Tâm nên đi ra ngoài.” Diệp Vân Tâm một khắc cũng không dám ngừng lại, liều mạng xông ra ngoài, đến khúc cửa đột nhiên dừng bước, nội tâm giao chiến một lát cuối cùng nhắm mắt mang theo sợ hãi với Diệp Thao nói: “Thao ca ca, tình trạng cơ thể của Quang Quang bây giờ đặc biệt, không nên quá hung bạo hù dọa nàng.”

“Cút!” Diệp Thao lạnh băng tầm mắt không vui trừng tới, Diệp Vân Tâm sợ hãi chân run lên, ngồi phịch xuống đất, không để ý cái móng đau lòng cuống bắm vào khung cửa bỏ chạy đi.

Sau khi Diệp Vân Tâm đi, bên trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, Diệp Thao mặt không thay đổi đi đến bên giường thì dừng lại, từ trên cao nhìn xuống khiến Hách Quang Quang cả người không được tự nhiên.

Cảm thấy một cỗ áp lực khổng lồ đến gần, Hách Quang Quang lại càng không tự nhiên, không biết thế nào, nghĩ đến lúc chạy trốn nghe được những chuyện không tốt về Diệp Thao liền cảm thấy chột dạ, bây giờ lại hại hấn bôn ba mấy trăm dặm đường đi tới nơi này tìm nàng, nam nhân nhỏ mọn này không biết sẽ đối xử thế nào với nàng đây!

Hồi lâu, Diệp Thao cau chặt mày, âm thanh lạnh nhạt nói: “Người làm đã đi truyền tin rồi, ngươi không cần lo lắng cho những người hàng xóm kia.”

Hách Quang Quang nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, chỉ là nghĩ đến hấn không chịu trách nhiệm với hành động sẽ xảy đến, sung mặt lên trợn mắt nhìn Diệp Thao: “Âm thầm cướp người đi, là muốn hù chết à! Đại nương nhất thời nghĩ không ra, có cái gì ngươi dám đương nói sao!”

Diệp Thao nghe vậy mắt vẫn nhìn tia đỏ lạnh lùng giễu cợt nói: “Ngươi ở trên địa bàn của ta mất tích, có nghĩ đến tâm tình của ta hay không? Ngươi vô tình, sao ta lại cần suy nghĩ cho những người hàng xóm kia của ngươi? Sai người đi truyền tin đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi!”

Trong giọng nói bao hàm nộ khí dày đặc, có thể nghe ra Hách Quang Quang chạy trốn làm hấn tức giận nhiều thế nào, vì vậy giờ khắc này không có ôn nhu, không có lời ngon tiếng ngọt, chỉ có lửa giận hừng hực còn có bất mãn cực độ.

Hách Quang lại là loại người thích mềm không thích cứng, lời lẽ của Diệp Thao thì quá cứng rắn lạnh lùng, nàng nghe thấy bản tính liền trỗi lên thu hồi chột dạ và khỏa trương, nghĩ lại chuyện cũ lớn tiếng nói: “Ngươi hung dữ cái gì? Không nghĩ lại xem là ai đánh ta ngắt xiu hả? Cổ ta bây giờ vẫn còn đau đấy!”

Nghe vậy, ánh mắt lạnh nhạt của Diệp Thao xẹt qua một tia áy náy, thoáng bối rối mở to mắt, ho một tiếng ngữ điệu chậm lại: “Lúc đó ta còn chưa biết, không biết ngươi.”

“Không biết ta mang thai bảo bảo, cho nên ngươi nghĩ bắt liền bắt muốn đánh liền đánh hả? Ngươi như vậy làm sao bảo người ta cam tâm tình nguyện gả cho ngươi chứ!” Hách Quang Quang càng nói càng tức giận, có lẽ cảm thấy trong bụng mình có một bùa hộ thân ở đây, Diệp Thao sẽ không làm gì nàng vì vậy lá gan liền lớn hơn.

Lông mày Diệp Thao nhíu lại, không vui nói: “Nếu ngươi không chạy trốn hết lần này đến lần khác, ta sẽ đối với ngươi như vậy sao!”

“Ngươi!” Hách Quang Quang tức giận nhìn chằm chằm Diệp Thao, hai người tựa như hai đứa trẻ tức giận đọ nhau bằng ánh mắt, ai cũng không chịu yếu thế, cuối cùng vẫn là Hách Quang Quang bại trận lui bước, khép mắt mỗi lại.

Tầm mắt của Diệp Thao cũng từ từ dời về phía bụng của Hách Quang Quang, tức giận cùng lạnh nhạt cũng từ từ nhạt đi, ánh mắt âm thầm.

Trong lúc lơ đãng ngẩng đầu, Hách Quang Quang khó thấy được lúc Diệp Thao lộ ra dịu dàng, tâm bỗng dưng nhảy lên.

Nàng vẫn tưởng Diệp Thao chỉ biết lạnh nhạt, bá đạo, có lúc cho dù là cười với nàng cũng là có mục đích các loại, nhưng mà khuôn mặt dịu dàng của hấn cũng là xuất phát từ nội tâm, trong mắt, nụ cười đầy ấm áp, đây là lần đầu tiên Hách Quang Quang nhìn thấy Diệp Thao như vậy.

Hiểu được tại sao hấn lộ ra biểu tình như vậy, mặc dù không phải bởi vì nàng nhưng không thể phủ nhận, Diệp Thao thực sự dịu dàng sẽ làm nữ nhân

động lòng, Hách Quang Quang cảm thấy bức tường thành ngoan cố trong lòng mình từ từ sụp đổ.

Trong lúc ngây người, vừa dòi mắt liền bắt gặp ánh mắt chuyên chú của Hách Quang Quang, Diệp Thao không xác định nháy mắt nhìn lại, tầm mắt Hách Quang Quang lại đã dòi đi, làm hại hẳn nghĩ cái cảm giác không rõ vừa nãy cái nhìn chăm chú vậy là “động lòng” đã thực sự tồn tại, có lẽ thời gian này hẳn quá mệt mỏi lên mới xuất hiện ảo giác vừa rồi.

“Bảo bảo có giày vò người không? Gần đây nhất người cảm thấy thế nào?” Những điều này hẳn đã từng hỏi Diệp Vân Tâm, hơn nữa lúc Hách Quang Quang ngủ cũng mời đại phu đến bắt mạch qua, nhưng Diệp Thao vẫn không yên lòng, hẳn cũng chưa quên vợ trước cũng là do khó sanh mà sinh bệnh thân thể tổn thương lớn, không sống được mấy năm liền đi.

Nhịp tim Hách Quang Quang còn chưa bình thường, lúc này lại nghe giọng nói quan tâm của Diệp Thao, nhất thời không có cốt khí lâu bầu: “Trừ lúc người thấy mùi dầu hoặc mùi tanh thì có ới thôi còn lại hoàn hảo không sao.”

Không khí nặng nề lúc trước cũng được cải thiện, khó có lúc hai người đều tâm bình khí hòa, không khí yên bình, ai cũng không câu gặm lung tung nữa, bởi vì cơ thể Hách Quang Quang đặc biệt, Diệp Thao đành phải chôn tấc giận dưới đáy lòng, chờ sau khi nàng sinh đứa nhỏ xong sẽ tìm năng tính sổ lần này.

Thấy thái độ Diệp Thao không hề tức giận nữa, trái tim Hách Quang Quang lơ lửng cũng hạ xuống, cho dù hẳn vì bảo bảo mà không cùng năng tính sổ nữa, đúng là may mắn nếu không không biết tính toán thì Diệp Thao sẽ thành cái dạng gì.

Diệp Thao thờ dài, đỡ Hách Quang Quang ngồi xuống, cầm lấy hai tay của nàng sau đó từ từ xoa nắn, dường như muốn thông qua động tác này để những lo lắng cùng nhớ nhung của mình tan đi.

Mặt Hách Quang Quang nhất thời đỏ bừng, thử rút tay ra mấy lần cũng không được, cuối cùng từ bỏ, tự nhủ đứa bé cũng đều đã có để cho hẳn sờ tay đi, cũng không mất miếng thịt nào.

Qua một lúc lâu, có lẽ đã xoa đủ, Diệp Thao để tay Hách Quang Quang xuống, hai cánh tay giang ra ôm trọn Hách Quang Quang nhỏ nhắn trong ngực, cầm tựa trên đầu Hách Quang Quang, một tay nhẹ nhàng đỡ ngang lưng Hách Quang Quang, một tay xoa nhẹ chỗ đau sau cổ của nàng, thờ dài nói: “Ta rốt cuộc cũng tìm được nàng.”

Âm thanh Diệp Thao bao hàm quá nhiều tâm tình phức tạp, Hách Quang Quang nghe không khỏi thấy lòng chua xót, vốn mới mềm lòng mấy phần nay toàn bộ đều mềm nhũn ra, không biết có phải như Vương đại thẩm nói phụ nữ mang thai dễ dàng cảm động, dù sao tâm nàng lúc này cũng không cứng rắn nổi.

Cảm thấy xoa sau gáy đã đủ bàn tay từ từ chuyển qua đặt trên bụng Hách Quang Quang, khẽ vỗ về nơi đứa nhỏ của hẳn đang ở nhẹ giọng nói: “Quang Quang, đã mang thai rồi nàng sẽ không chạy trốn nữa chứ? Chúng ta nhanh chóng trở về, sớm hoàn thành hôn sự, tránh cho đứa bé sinh ra bị người khác chê cười.”

Hách Quang Quang đối với mấy cái lễ giáo chuẩn mực này biết rất ít, bởi vì người trên núi đối với mấy điều này coi nhẹ, nghe Diệp Thao nói đứa bé sẽ bị chê cười tâm cũng run lên, đẩy Diệp Thao ra lo lắng hỏi: “Đứa bé sẽ bị chê cười sao?”

“Tất nhiên, chuyện này cũng trách ta lúc đó quá qua loa, cho là chỉ một lần sẽ không đúng lúc có bảo bảo được.” Dĩ nhiên Diệp Thao sẽ không nói cho Hách Quang Quang lúc đó hẳn chính là cố ý!

Diệp Thao mở mắt nói mò, bày ra gương mặt áy náy vuốt nhẹ khuôn mặt lo lắng của Hách Quang Quang nói: “Nếu đã mang thai liền nhanh chóng kết hôn đi, lúc sinh bảo bảo thì để tin tức truyền ra ngoài là sinh non, không thể để cho người ngoài biết nàng có bảo bảo trước lúc cưới được, chuyện này đối với danh tiếng của nàng và bảo bảo ảnh hưởng rất nhiều.”

“Ta...ta cũng không biết mấy chuyện này.” Hách Quang Quang muốn khóc, lần đầu cảm thấy tự trách vì việc chạy trốn của bản thân, nếu như bởi sự tùy hứng của mình khiến cho đứa nhỏ sau này bị mọi người nhạo báng, nàng còn tư cách làm mẹ bảo bảo nữa sao?

Thấy Hách Quang Quang muốn khóc, trong lòng Diệp Thao buồn cười, vẻ mặt cũng rất trịnh trọng nói: “Có vài người, nhất là những văn nhân tự cao tự đại đối với chuyện lễ giáo lại càng thêm nghiêm trọng, bọn họ khinh bỉ nhất chính là người có chuyện như vậy! Cho nên lần này nàng ngoan một chút, theo ta trở về, qua năm mới nhanh chóng thành hôn, lần trước không tổ chức đã làm Diệp thị son trang thành chuyện cười, thời gian lần này có hạn, không thể chuẩn bị náo nhiệt như lần trước, chỉ có thể uất ức nàng cùng bảo bảo.”

Hách Quang Quang làm sao dám nói không, danh tiếng của nàng có thể không quan tâm nhưng không thể không quan tâm bảo bảo, liền vội vàng gật đầu: “Vậy chúng ta mau trở về thành thân, không thể để cho bảo bảo bị chê cười được.”

Diệp Thao được thỏa mãn mong muốn, trong mắt cũng dâng lên nụ cười nói: “Đừng nóng vội, lúc tới ta đã nghĩ kỹ, muốn đi tới mộ nhạc phụ nhạc mẫu bái tế, chính thức cầu hôn với họ. Không phải nàng nói người Ngụy gia không có tư cách quản chuyện cả đời của nàng sao? Nhạc phụ nhạc mẫu chắc có tư cách chứ?”

“Ừ.” Hách Quang Quang cười, cuối cùng Diệp Thao cũng làm được việc khiến nàng vui vẻ, tôn trọng cha mẹ nàng đồng nghĩa với tôn trọng nàng, như vậy Hách Quang Quang có gì bất mãn chứ?

“Nàng ngủ một lát đi, sáng sớm ngày mai chúng ta dùng qua cơm sẽ đi.” Diệp Thao đỡ Hách Quang Quang nằm xuống, đắp kín chăn cho nàng, quyền luyện nhìn trước bụng của Hách Quang Quang nói: “Lúc bắt nàng không biết có thai, may mắn khi dẫn nàng trở về không có việc sai lầm nào, nếu

không....”

Diệp Thao chỉ cần tôn trọng nàng, thái độ dịu dàng một chút thì Hách Quang Quang sẽ không động một chút lại buồn bực. Nằm trên giường, tâm tình tốt mà nói: “Biết sợ là tốt rồi, dù sao người cũng phải nhớ kỹ thân thể ta lúc này đặc biệt, nếu người đột nhiên phát giận hoặc động tay động chân hù ta sợ, cũng phải cẩn thận bảo bảo có thể ‘mất hứng’ không!”

“.....” Cái này, chẳng lẽ chính là “Dùng thiên tử ra lệnh cho chư hầu” trong truyền thuyết sao? Diệp Thao đỡ trán.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Tế bái

Editor : Serena Nguyen

Hai người không cãi vã, làm mấy người vẫn lo lắng đề phòng chú ý tình hình bên trong phòng thờ phào nhẹ nhõm.

Diệp Thao không ra ngoài truy tìm ngay từ khi Hách Quang Quang mất tích, mà chỉ ra lệnh cho thủ hạ đi tìm, cũng không phải là hắn không muốn tự mình ra mặt, thật sự là tình huống không cho phép.

Gần tới cuối năm, sự vụ bên trong trang nặng nề, hơn nữa Hách Quang Quang đào hôn làm Diệp Thị Sơn Trang lập tức thành tiêu điểm chú ý của người trong thiên hạ, tin đồn bên tai không dứt, hẳn cần trấn thủ, nếu là để công vụ xuống đi tìm Hách Quang Quang, vậy không chỉ là bản thân của hắn, ngay cả Diệp Thị Sơn Trang đều sẽ bị người cười nhạo không ngóc đầu lên được.

Ba ngày trước Diệp Thao nghe thủ hạ bẩm báo chính xác điểm dừng chân của Hách Quang Quang mới buông công vụ hầu như đã xử lý xong, ra roi thúc ngựa chạy tới, lần này không cười bạch mã của Hách Quang Quang, mà là cười bảo mã ngày đi ngàn dặm của mình.

Hai ngày hai đêm không nghỉ ngơi một mực lên đường, chạy tới bởi vì không lên núi được, vì vậy lãng phí hơn nửa ngày, đúng lúc Diệp Vân Tâm truyền tin nói hôm nay sẽ tìm cơ hội dẫn Hách Quang Quang xuống núi, như thế mới xuất hiện một màn Diệp Thao bắt Hách Quang Quang lúc trước.

Mang Hách Quang Quang về, nghe được Diệp Vân kinh hãi hô nói Hách Quang Quang có bầu thì Diệp Thao đang đầy ngập lửa giận nghĩ muốn tính toán chuyện này với Hách Quang Quang như thế nào giống như bị một cái bồn lớn nước đá tưới lên đầu, lửa giận lập tức bị hù dọa bay, dâng lên chính là vô cùng khủng hoảng và khẩn trương.

Một hồi người ngã ngựa lật (kiểu giống ‘luống ca luống cuống’ của ước mình ý), mời đại phu, hốt thuốc, Diệp Thao cứ hỏi Diệp Vân Tâm về tình trạng thân thể Hách Quang Quang trong thời gian này, thật may là Hách Quang Quang và đứa bé trong bụng nàng không có việc gì, nếu không Diệp Thao cũng sẽ không tha thứ cho bản thân mình, mấy người Diệp Vân Tâm cũng sẽ không có ngày tốt đẹp!

Trước mắt Diệp Thị Sơn Trang do Tả Trầm Châu xử lý, một tháng cuối năm hẳn luôn phải đi dò xét buôn bán ở các cửa hàng, mà lúc này sự vụ bên trong trang nhiều, Hách Quang Quang và Diệp Vân Tâm lại mất tích, tâm trí của Diệp Thao và Đông Phương Hữu đã sớm bay theo hai người kia, vừa vận lúc trước Tả Trầm Châu từng bị Diệp Thao bắt đi dò xét buôn bán một vòng, vì vậy lần này không cần ra ngoài, bị Diệp Thao níu lấy ở lại Sơn Trang mỗi ngày đều bận đến văng đầu, đã thế giận còn không dám nói.

Diệp Thao tới, Đông Phương Hữu cũng tới, buổi chiều lúc Hách Quang Quang nghỉ ngơi trong phòng, nghe nha đầu cười nói Diệp Vân Tâm đang trốn tránh Đông Phương Hữu, cụ thể chuyện gì xảy ra Hách Quang Quang cũng không còn có tâm tư suy nghĩ, chuyện của mình nàng còn không có tâm tư suy nghĩ, làm gì còn sức đi trông nom chuyện của người vừa mới "bán" nàng.

Chợt nhân ra, Hách Quang Quang mới có thêm hai bộ quần áo, sờ rất mềm mại, vật liệu may mặc so với bộ nàng đang mặc tốt hơn nhiều, hình thức rộng vừa phải, thích hợp cho phụ nữ có thai mặc.

"Phu nhân, đây là ô mai Chủ Thượng sai người mua về, lúc người buồn nôn ăn mấy viên." Tiểu nha hoàn cầm một ít ô mai tới nói.

Chuyện Hách Quang Quang mang thai trừ những người hàng xóm trên núi của nàng ra, người biết không quá năm, trừ Diệp Thao, Đông Phương Hữu, Diệp Vân Tâm ra, cũng chỉ có cái tiểu nha đầu này, những người này đều bị Diệp Thao nghiêm nghị ra lệnh, tuyệt đối sẽ kín miệng như bưng, về phần Lão Lang Trung được mời tới bắt mạch d'đ/l'q'd cho Hách Quang Quang căn bản không biết Diệp Thao, cũng không quen Hách Quang Quang, vì vậy không cần lo lắng.

Nghe đến ô mai, ánh mắt Hách Quang Quang sáng lên, miệng lập tức tiết ra nước bọt, vội nói: "Mau đem tới."

Nha đầu nghe vậy vội vàng đưa ô mai lên, không quên nói tốt cho Diệp Thao: "Đây là đồ Chủ Thượng dặn đi dặn lại phải mua tới, ô mai ở gần đây Chủ Thượng nhìn không thuận mắt, thị vệ cỡi ngựa chạy hơn nửa ngày mới mua về từ huyện bên, mùi vị người liền mê người, phu nhân nếm thử một chút xem."

Mấy ngày trên chân núi lúc dạ dày Hách Quang Quang không thoải mái sẽ ăn chút ô mai, đều là mua từ trên chợ, nàng cũng không bắt bẻ đối với đồ ăn,

có thể ngừng cảm giác buồn nôn là tốt rồi.

Bốc lên một viên ô mai đầy đặn ướp vị chua mùi thơm mùi phân bỏ vào trong miệng, mùi vị chua ngọt trong nháy mắt tràn ra trong miệng, Hách Quang Quang hưởng thụ nheo cặp mắt lại giống như con mèo, ôm hộp ô mai không buông tay, bắt đầu một viên lại một viên ném vào trong miệng, không biết là do ô mai ngọt, hay là do tấm lòng của Diệp Thao, tóm lại Hách Quang Quang ăn đến trong lòng cũng ngọt, hô to ăn ngon.

Hách Quang Quang bởi vì thỉnh thoảng có phản ứng nôn nghén, gần đây khẩu vị trở nên không tốt lắm, cả ngày không ăn hết bao nhiêu thứ, lúc này ăn mười mấy viên ô mai, chẳng những ép xuống cảm giác buồn nôn, còn nở ra dạ dày, vuốt bụng nói: "Có gì ăn không? Ta đói rồi."

"Có, có, phu nhân chờ." Tiểu nha đầu vội vã ra khỏi gian phòng.

Diệp Thao đoán chừng lại có bận chuyện, Hách Quang Quang sẽ không nghĩ tới phải đợi hán cùng nhau dùng cơm, lúc này cách thời gian ăn cơm tối vẫn còn sớm, nàng muốn ăn một chút lót dạ trước, mình đói bụng không quan trọng, nhưng không thể để bảo bảo đói bụng được.

Hách Quang Quang ngày càng để ý đưa bé trong bụng còn chưa có bao nhiêu cảm giác tồn tại này, hơn nữa sau khi "giải hòa" cùng Diệp Thao, càng thêm bắt đầu yêu thích vị "đại nhân vật" trong bụng này, nghĩ đến đứa bé này nói không chừng còn đáng yêu hơn Diệp Tử Thông, liền mừng đến nhếch miệng cười vui vẻ, như đứa ngốc.

Chỗ ở hiện tại là sản nghiệp của Diệp Thao, chỉ là không lớn như những biệt viện ở phương Bắc, bởi vì phương Nam ít làm ăn buôn bán, cho nên trước mắt chỗ bọn họ đặt chân chỉ là một biệt viện nhỏ xem ra không quá thu hút, người làm cũng không nhiều, đây là biệt viện tạm thời mua lúc Diệp Thao sai Đông Phương Hữu điều tra thân thế Hách Quang Quang, ai ngờ trước mắt có đất dụng võ.

Diệp Thao đặc biệt ra lệnh người phòng bếp chuẩn bị thức ăn nhẹ nhiều dinh dưỡng thích hợp phụ nữ có thai, chỉ cần Hách Quang Quang kêu đói, phòng bếp có thể tùy thời bung thức ăn lên.

Ăn cơm xong, Hách Quang Quang vuốt bụng thỏa mãn thờ dài thì nghe tiểu nha hoàn nói: "Phu nhân, Tâm Tâm cô nương cầu kiến."

Lông mày Hách Quang Quang khẽ nhíu, khoát tay áo nói: "Không gặp, bảo nàng trở về phòng mình đợi đi."

Tiểu nha hoàn đi ra ngoài truyền lời, Hách Quang Quang mơ hồ nghe được Diệp Vân Tâm than thở, không biết có hay không nghe lầm, giống như trong tiếng thờ dài còn kèm theo một tia ghen ngào.

"Ai." Đối với Diệp Vân Tâm, trước mắt Hách Quang Quang thờ dài cũng không biết nên có phản ứng gì hơn.

Diệp Thao dẫn người đi ra ngoài chọn mua một chút đồ, khi trở về đúng lúc là thời gian ăn cơm, vào phòng nhìn thấy Hách Quang Quang đang ôm ô mai ăn đến vui vẻ, mặt mày không tự chủ trở nên âm ỉ, hỏi: "Sao không ăn cơm?"

Hách Quang Quang sờ sờ cái bụng phình ra trả lời: "Mới vừa ăn rồi."

Trong phòng còn lưu lại mùi thức ăn chưa hoàn toàn phai đi, Diệp Thao sai nha hoàn bung chút thức ăn lên, sau đó đi tới ở bên giường ngồi xuống, nhìn Hách Quang Quang ôm ô mai, cười hỏi: "Thích ăn?"

"Ừ, thích." So với vị nàng ăn vài ngày trước đó tốt hơn nhiều, tối nay khó được ăn thật nhiều cơm cũng không có buồn nôn, tất cả đều là công lao của cái ô mai này.

Diệp Thao cười, nụ cười ở trên mặt từ từ nở ra, giống như gió nhẹ thổi tan đám mây, mệt mỏi trên mặt hán bị nụ cười thay thế, tốt bụng nói: "Nếu thích ăn trở về sơn trang có ô mai ăn không hết, những thứ kia so với hiện tại người đang ăn tốt hơn nhiều."

"Thật?" Hách Quang Quang nhíu mày hỏi.

"Thật." Diệp Thao gạt đầu, cảm lên khăn ở đầu giường nhẹ nhàng lau khóe miệng Hách Quang Quang, "Về Sơn Trang ăn dùng cái gì cần có đều có, ma ma trong nhà đều có kinh nghiệm, chăm sóc người và bảo bảo ta cũng có thể yên tâm."

"Lúc nào thì chúng ta lên đường?"

"Buổi chiều ngày mai, sáng sớm ngày mai chúng ta đi bái tế cha mẹ của người trước, lại từ giã những hàng xóm trên núi, sau đó lập tức lên đường." Mới vừa hán mưa thật nhiều đồ, chính là lễ ra mắt đưa cho những người trên núi, cũng có thể nói là sính lễ cho Hách Quang Quang.

Nghe Diệp Vân Tâm nói người trên núi đều hết sức quan tâm chăm sóc Quang Quang, vì vậy hán thay đổi chủ ý, không chuẩn bị đưa sính lễ đi Ngụy gia tiện nghi mấy người "lang sói" kia nữa, d'đ!q'd mà là đưa cho hàng xóm trên núi, những người coi Hách Quang Quang như thân sinh nữ nhi mà đối đãi, bọn họ so với Ngụy gia còn có tư cách hơn nhiều.

Thời gian gấp gáp, sính lễ cần thiết nhất thời không chuẩn bị được đầy đủ, vì vậy liền thay thế bằng vật gì đó khác, ví dụ như vài vốc thượng đẳng, trà, rượu, gạo và mì còn có gà vịt, thịt bò, những thứ này mặc dù tục nhưng lại đều là đồ thực dụng trong dịp tết.

"Không còn mấy ngày nữa là bước sang năm mới rồi, lộ trình gấp gáp, ta như vậy có thể cười ngửa sao?" Hách Quang Quang lo âu hỏi, lúc ở trên núi nàng bị các đại nương đại thẩm giáo huấn rất nhiều kiến thức phụ nữ có thai cần biết, một trong đó chính là không thể vận động kịch liệt, cười ngửa lên lên xuống xuống cũng không an toàn.

Lau sạch khoe miệng Hách Quang Quang xong, Diệp Thao khẽ ném khăn lên đầu giường, nói: "Ngươi ngồi xe ngựa, không cần lo lắng, thăm trải xe ngựa rất đầy, chúng ta chọn đường đi bằng phẳng, tốc độ thích hợp, tận lực trở về trước cuối năm."

"Oh." Hách Quang Quang yên tâm, có Diệp Thao ở đây, chuyện gì nàng cũng đều không cần quan tâm, mặc dù hẳn nhiều khuyết điểm hơn, nhưng hiệu suất làm việc mau năng lực mạnh, ưu điểm này không phải nàng không biết.

Thức ăn được bê lên, Diệp Thao đi ăn cơm, Hách Quang Quang liền ăn ô mai, hai người không ai nói lời gì nữa, bên trong nhà an tĩnh khác thường, không khí cũng là cực kỳ hài hòa.

Buổi tối, như lúc trước ở Diệp Thị Sơn Trang, Diệp Thao ôm Hách Quang Quang ngủ, nếu có điểm nào khác, chính là động tác của hắn trở nên rất cẩn thận, e sợ không chú ý đụng phải bụng của nàng, cũng không phải là lần đầu tiên làm cha, hẳn biết nữ nhân mang thai kỳ đầu cái thai còn chưa ổn định, phải thường xuyên chú ý mới được.

Có Diệp Thao ở đây, trong lòng Hách Quang Quang không khỏi nhiều hơn rất nhiều cảm giác an toàn, lúc sắp ngủ nàng chủ động ôm eo Diệp Thao, chọn một tư thế thoải mái vui ở trong ngực của hắn ngủ thật say.

Hách Quang Quang khó được chủ động làm thân thể Diệp Thao cứng đờ, thật lâu sau, hắn giống như là muốn xác định cái gì, ở trong bóng tối quan sát mặt Hách Quang Quang, tiếc rằng tiếng hít thở đều đều đã truyền đến, tỏ rõ người ta đã ngủ.

Diệp Thao lác đầu cười khế, càng thêm quý trọng ôm chặt nữ nhân trong ngực cùng nhau ngủ.

Phụ nữ có thai ngủ ngon, khi Hách Quang Quang tỉnh lại trời đã sáng hẳn, Diệp Thao đã sớm không có ở trong phòng.

Vội vã rửa mặt xong, cùng Diệp Thao dùng điểm tâm xong liền cùng nhau ra cửa, Diệp Vân Tâm muốn đi cùng, bị mắt lạnh của Diệp Thao đảo qua lập tức nói cái gì cũng không dám nói rồi.

Hai cỗ xe ngựa lớn hộ tống, Hách Quang Quang dẫn đường, dẫn Diệp Thao cùng hai người tùy tùng lên núi.

Trên đường lên núi, Diệp Thao một mực bí mật quan sát trận pháp, càng chạy càng kinh ngạc, trận pháp nhìn như bình thường, nhưng nếu không phải là biết khẩu quyết, đi nhầm một bước đều sẽ bị vây khốn, nghĩ lặng lẽ ghi nhớ phương pháp lên núi, nhưng giống như Diệp Vân Tâm nói, nhớ phương thức ra vào quá khó khăn, chỉ bằng biết khẩu quyết vẫn không thể ra vào tự nhiên được, lấy hiểu biết của Diệp Thao đối với trận pháp, d'đ/l;q'd trong khẩu quyết này còn có chỗ mâu chốt, cần nắm giữ nó mới được, chỉ là điểm này đến tột cùng là một phương diện nào cũng rất khó suy đoán.

Trận pháp này so với Diệp Thị Sơn Trang cao minh hơn, Diệp Thao nhìn trận pháp y hệt như Mê Vụ sâm lâm (rừng sương mù), lần đầu bội phục một người từ tận đáy lòng, có thể bày ra trận pháp phức tạp bức này, hơn nữa động tay động chân trên cây khiến cho không cách nào dùng lửa công kích, chỉ bằng hai điểm này liền biết cha Hách Quang Quang cũng không phải là nhân vật bình thường.

Đến trên núi, Diệp Thao mang theo hai người tùy tùng đưa "lễ ra mắt" lại có tên là "sính lễ" đến từng nhà trước, Hách Quang Quang giới thiệu hắn, Diệp Thao rất lễ phép với mấy người thiện lương thân thiện này, không có bày ra dáng vẻ Trang chủ của hắn, đối mặt với trường bối thì sẽ theo Hách Quang Quang kêu một tiếng đại thúc hoặc bá bá.

Mỗi hộ đều được tặng rất nhiều quà tặng, gia đình có trẻ con Diệp Thao còn có thể xuất thủ hào phóng tặng bọn họ vàng thỏi.

Bởi vì Diệp Thao xuất thủ hào phóng, mặc dù thân phận hiển hách nhưng đối với bọn họ lại lễ phép có thừa, hơn nữa điểm quan trọng nhất là rất dễ ý Hách Quang Quang, như thế, vốn là có thành kiến đối với hắn, mọi người dần dần buông xuống thành kiến đối với "cha bảo bảo".

Cái gọi là không nể mặt thầy tu thì cũng phải nể mặt phật, dựa vào đồng quà tặng lớn cũng không tiện làm mặt lạnh cho người ta xem đúng không?

Thương lượng qua xong, mọi người nhất trí quyết định buổi trưa giữ Diệp Thao lại ăn cơm, mỗi hộ đều chuẩn bị thức ăn sở trường, đến thời gian cơm trưa bụng thức ăn đã làm đến nhà Hách Quang Quang, bày vài cái bàn ở trong sân rộng rãi, tất cả mọi người vây tại một chỗ ăn, cho là hoan nghênh con rể tới cửa, thuận tiện cũng là vì tiền Hách Quang Quang.

Chia xong đồ, thời gian đã qua gần một canh giờ, Diệp Thao lại không dám trì hoãn, mang theo Hách Quang Quang đi dâng hương trước mộ vợ chồng Hách Đại Lang, mà các hàng xóm nhiệt tình hiếu khách toàn bộ chạy về nhà bắt đầu cầm lên thái đao xuất ra 18 loại thủ nghệ làm lên thức ăn sở trường.

Mộ vợ chồng Hách Đại Lang ở sườn núi, hai ngôi mộ sát nhau, chung quanh mộ có nhiều tảng đá lớn cắm sâu vào trong đất, ban đầu chọn vị trí liền nhìn trúng một điểm này, cho dù trời mưa to cũng không cần sợ mộ phần bị tổn thương, từ sau khi trở lại trên núi Hách Quang Quang có thời gian rảnh rỗi cũng đều tới nơi này ngồi một chút, chung quanh mộ phần được thu dọn sạch bóng.

Diệp Thao giơ lên hai bầu rượu, Hách Quang Quang cầm một rổ bánh ngọt cùng trái cây, mang hoa quả điểm tâm đặt ở trước mộ phần, đốt hương xong, hai người quỳ gối trước mộ phần dập đầu lạy ba cái.

Hách Quang Quang nói: "Cha, mẹ, đây là Diệp Thao, là... là cha đứa bé trong bụng con, chúng con sắp thành thân rồi. Lúc trước là nữ nhi không hiểu chuyện đào hôn, lần này sẽ không chạy trốn nữa, nữ nhi sẽ phải lập tức gả cho người ta, làm vợ người ta, về sau sẽ thu lại tính tình không biết trời cao đất rộng, hai người trên trời có linh cứ yên tâm đi."

Diệp Thao rót đầy ly rượu, giơ lên nói Đạo: "Nhạc phụ, nhạc mẫu, lúc trước là tiểu tể (con rể) sơ sót không có đến bái kiến, tiểu tể có lỗi, liền tự phạt ba

ly."

Sau khi nói xong, Diệp Thao uống một hơi cạn sạch ly rượu trong tay, sau đó rót đầy rượu uống tiếp, uống xong 3 chén, Diệp Thao trịnh trọng nói: "Trước kia tiểu tể đối với Quang Quang không tốt, sau này sẽ không tái phạm, tiểu tể nhất định dùng hết khả năng chăm sóc mẹ con Quang Quang, sẽ không nể để cho nàng chịu nửa phần uất ức. Quang Quang gả vào Diệp gia, nhạc phụ, nhạc mẫu cứ việc yên tâm, tiểu tể sẽ lấy nhạc phụ làm gương, cuộc đời này không cưới vợ bé, đối với Quang Quang thủy chung như một."

Diệp Thao tại trước mộ phần thê rất nhiều, Hách Quang Quang cũng nói rất nhiều lời, cuối cùng hai người cùng đổ một ly ở trước mộ phần hiếu kính Hách Đại Lang.

"Chớ quý quá lâu, cẩn thận thân thể." Nói xong lời cần nói, Diệp Thao đứng lên nhẹ nhàng đỡ Hách Quang Quang dậy, nhìn mặt trời một chút nói: "Buổi trưa rồi, chúng ta trở về đi thôi. Chớ khổ sở, về sau Thanh Minh hàng năm ta đều sẽ cùng ngươi trở lại bái tế nhạc phụ, nhạc mẫu một cái."

"Ừ." Hách Quang Quang nghe vậy cười, những lời Diệp Thao mới vừa nói trước mộ phần nàng đều nghe được rất rõ ràng, tin tưởng cha mẹ nghe cũng sẽ an tâm, mặc dù con rể nhiều khuyết điểm, nhưng cũng may hiểu được tôn trọng nữ nhi của bọn họ rồi, hơn nữa cũng không có ghét bỏ nhà nàng nghèo.

Diệp Thao đỡ Hách Quang Quang xoay người rời đi, lúc này, một mầm cây nhỏ mới mọc bên mộ phần đột nhiên không gió mà lay động, nhẹ nhàng nhấp nhô, giống như là đang vẫy tay từ biệt với Diệp Thao và Hách Quang Quang.

Giữa trưa, mấy người Diệp Thao ăn cơm ở trong sân nhà Hách Quang Quang, một đồng người chen chúc tại trong sân náo nhiệt cực kỳ, từ nhỏ Diệp Thao có mỹ vị nào mà chưa từng ăn? Nhưng lần này lại ăn cực kỳ vui vẻ, mặc dù thức ăn không bằng đầu bếp trong nhà hán nầu, nhưng nặng tình cảm, từ trong thức ăn này hán nếm ra nhiệt tình và thật lòng.

Bữa cơm này chủ và khách đều vui vẻ, mỹ vị đại thúc lôi kéo Diệp Thao liêu mạng chúc rượu, càng uống ấn tượng của bọn họ đối với Diệp Thao càng tốt, cuối cùng mấy người toàn bộ uống gục, Diệp Thao còn không thấy men say, tư lượng như thế nhất thời làm tất cả đàn ông, bao gồm đứa bé trai miệng còn hơi sữa cũng cảm thấy kính nể, không ngừng nói đây mới là đàn ông chân chính!

Náo nhiệt đi qua không tránh được ly biệt, mọi người lưu luyến không rời mà tiễn mấy người Diệp Thao tới dưới chân núi, mỹ vị đại nương lôi kéo tay Hách Quang Quang, hốc mắt hồng hồng, không biết dặn dò bao nhiêu lần nàng phải chăm sóc thật tốt bản thân, gả cho người ta phải làm thê tử tốt, vân vân.

Hách Quang Quang lên xe ngựa, đồ mắt đối với cả đám hàng xóm quan tâm nàng nói lời tạm biệt, một năm sau gặp lại.

Bái biệt mọi người xong, Diệp Thao lên xe ngựa, kéo Hách Quang Quang đang lau nước mắt vào trong ngực trấn an: "Khóc cái gì, cũng không phải là đời này cũng không gặp nữa, các cô gái khác lập gia đình sau ba năm rưỡi đều chưa chắc có thể trở về nhà mẹ một lần, ta cho ngươi một năm trở về một lần còn không hài lòng?"

"Hài lòng, chính là không nhận được muốn khóc." Lập gia đình sau tất cả đều khác, Hách Quang Quang khó tránh khỏi sẽ có chút bàng hoàng.

"Đừng khóc, cẩn thận bảo bảo cười ngươi." Diệp Thao giơ tay lên lau đi nước mắt cho Hách Quang Quang, cảm giác mình giống như là đang chăm sóc nữ nhi thích khóc, ý niệm này lập tức khiến cả người nổi da gà.

Hách Quang Quang sợ ảnh hưởng tới đứa bé trong bụng, không dám khóc nữa, liêu mạng ngừng nước mắt.

Vì dời đi lực chú ý của Hách Quang Quang, Diệp Thao cười nói: "Lúc ta đi ra khỏi cửa Tử Thông đã lên tiếng, nếu lần này ngươi không nghĩ biện pháp dụ dỗ hán vui vẻ, hán liền sẽ không thích ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Lòng không còn

Xe ngựa chạy thật chậm, bởi vì muốn chăm sóc thân thể Hách Quang Quang, hơn nữa lại chọn đường dễ đi nên phải vòng xa, vốn là mất bốn ngày lộ trình lần này mất thời gian sáu ngày là ít.

Không phải không nghĩ đến việc đi bằng thuyền chỉ là đi thuyền lại càng dễ say thuyền, đối với phụ nữ có thai lại càng thêm khổ cực, vì vậy hành trình cứ không nhanh không chậm như vậy phải tầm hơn hai mươi tháng chạp mới về được đến nhà.

Lên đường khẩn cấp, đoàn người đều không được nghỉ ngơi, Hách Quang Quang cùng Diệp Vân Tâm đều mệt mỏi ngủ trên xe ngựa, mấy thị vệ đi ở đường thì thay phiên ca, một nửa lên đường còn một nửa ngủ ở nhà trọ một đêm trên đường đi, lúc trời sáng thì đuổi theo đội ngũ.

Bảo bảo nhiều ngày qua đều rất ngoan, không có vì mỗi ngày lên đường mà giầy vò Hách Quang Quang, mệt mỏi liền hô một tiếng bảo xe ngựa dừng lại,

xuống đất đi lại vài vòng cho thả lỏng gân cốt.

Hách Quang Quang không dám oán hận cái gì, thời gian thực sự cấp bách cũng không thể trải qua đêm 30 ở trên đường được.

Nha hoàn không đi trốn cùng Hách Quang Quang, trên đường cũng không mang nha hoàn, vì thế công việc phục vụ Hách Quang Quang liền rơi xuống ‘người chò xử tội’ Diệp Vân Tâm.

Ban ngày Diệp Thao cười ngửa đi đường, buổi tối ôm Hách Quang Quang ngủ trong xe ngựa, Diệp Vân Tâm nghỉ ngơi ở một chiếc xe ngựa khác kém xa tiện nghi bên trong xe Hách Quang Quang.

“Quang Quang, là ta có lỗi, sau khi trở về cũng phải nhận hình phạt tương ứng, xem ra phải qua lễ mừng năm mới, người đừng giận ta nữa có được không?” Diệp Vân Tâm phục vụ Hách Quang Quang ba ngày, thái độ của Hách Quang Quang vẫn luôn nhàn nhạt, lòng của Diệp Vân Tâm vẫn luôn không yên ổn được, mất thấy cách Diệp thị son trang không còn bao xa, Hách Quang Quang còn chưa tha thứ cho nàng, nàng đã gấp đến độ không còn để ý đến Đông Phương Hữu nữa.

Gần đây Hách Quang Quang được tình yêu viên mãn nên khá rộng lượng, đã không để tâm chuyện Diệp Vân Tâm bán đứng mình nữa, chỉ là thiếu bạc thang để xuống thôi.

Nghe lời nói của Diệp Vân Tâm, Hách Quang Quang dừng động tác ăn ô mai lại nhàn nhạt nói: “Ta cũng không phải người không phân biệt phải trái như vậy, xem ra sau khi trở về đợi qua năm mới người sẽ phải chịu khổ một phen ta tạm thời tha thứ cho người trước vậy.”

Xem ra sau khi trở về đợi qua năm mới người sẽ phải chịu khổ một phen.Diệp Vân Tâm nghe vậy khoe miệng giật giật hai cái, nhìn thấy không vui trong mắt Hách Quang Quang mới vội vàng thu hồi bất mãn, bày ra bộ dáng cảm tạ ân đức hô to: “Quang Quang người đúng là một người tốt, người là tiên trên trời, ta thích người quá đi mất!”

“Buồn nôn quá, ít làm người ta buồn nôn đi.” Hách Quang Quang nhéo Diệp Vân Tâm một cái, con người vòng vo hạ xuống nói: “Nếu người muốn ta hoàn toàn tha thứ cho người cũng không phải không được, nhưng có điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Mấy ngày nay Diệp Vân Tâm áy náy muốn chết rồi, nguyện vọng lớn nhất của nàng lúc này là có thể trở lại hữu nghị với Hách Quang Quang như trước đây.

“Giúp ta nghĩ một biện pháp dễ dàng Diệp Tử Thông không tức giận, nếu biện pháp hữu dụng ta sẽ không giận người nữa.” Hách Quang Quang suy nghĩ trên cả chặng đường cũng không nghĩ được biện pháp dễ cho Diệp Tử Thông vui vẻ được, biện pháp lừa gạt Diệp Tử Thông lúc trước không thể dùng, biện pháp mới lại không nghĩ ra phiên nào vài ngày nay.

Diệp Vân Tâm nghe vậy mắt lóe sáng, gương mặt khẽ cười, chỉ chỉ bụng của Hách Quang Quang nói: “Cái này không phải đơn giản sao? Nói cho Thiếu chủ không lâu sau người sẽ mang cho nó một đệ đệ hoặc muội muội là được rồi?”

Hách Quang Quang nhìn về mặt hả hê của Diệp Vân Tâm nói: “Sao người biết Tử Thông sẽ thích có đệ đệ hoặc muội muội?”

“Vì sao không thích? Thiếu chủ thuở nhỏ cũng không có bạn chơi, rất cô đơn.”

“Đó là người nghĩ vậy, cũng không phải tất cả hài tử đều thích có đệ đệ hoặc muội muội san sẻ tình yêu của cha mẹ.” Hách Quang Quang chống cằm buồn bã nói, nàng cũng chưa quên lúc mới quen phụ tử Diệp Thao thì Diệp Tử Thông cầu kinh rồi nhà trốn đi vì Diệp Thao muốn lấy vợ! Sau trong lúc vô tình nàng còn nghe được Diệp Tử Thông oán trách nói bình thường Diệp Thao đã quá mức nghiêm khắc, nếu có mẹ kế cùng đệ đệ muội muội của di ghê, hẳn càng không nghĩ đến nhận được bao nhiêu yêu thương từ Diệp Thao nữa.

“Thật sao? Ta lại muốn có huynh đệ tỷ muội nhiều một chút, sợ gì chia sẻ yêu thương của cha mẹ chứ, ít nhất sẽ không thấy tịch mịch.” Diệp Vân Tâm không hiểu nói.

Hách Quang Quang liếc Diệp Vân Tâm một cái, không cho chút mặt mũi nào nói: “Đổi biện pháp khác đi.”

Diệp Vân Tâm hoang mang, không để ý về mặt Hách Quang Quang ghét bỏ giải thích: “Mặc kệ sau này người cũng Thao ca ca có bao nhiêu bảo bảo, địa vị của Thiếu chủ cũng không thay đổi, ta nghĩ Thao ca ca cũng không vì những đứa nhỏ khác mà bỏ rơi Thiếu chủ cho nên bản khoản của người căn bản không tồn tại.”

“Ta nói đổi là đổi!” Hách Quang Quang bị nghi ngờ mất hứng, phụ nữ mang thai tính tình vốn hay thay đổi, Diệp Vân Tâm ‘đã quan sát qua’ còn ngu ngốc mạnh miệng lặp lại. Hách Quang Quang trừng mắt tròn xoe, chừng mười mấy ngày này do khẩu vị ăn không ngon nên gầy đi một chút, lộ ra đôi mắt hạnh lại càng lớn, trừng một cái như vậy liền có mấy phần có tác dụng uy hiếp.

Diệp Vân Tâm bị trừng giật thót mình, thầm trách mình được tiện nghi rồi còn ra vẻ, vội vàng nói xin lỗi: “Quang Quang người đừng tức giận, ta sẽ nghĩ, tranh thủ nghĩ ra biện pháp tốt!”

“Hừ.” Hách Quang Quang không để ý đến Diệp Vân Tâm nữa, bắt đầu nghĩ chuyện của mình, đề phòng về sau Diệp Tử Thông sau này có thể cảm hận bảo bảo sau khi sinh ra, nàng nhất định phải làm cho Diệp Thao đối với Diệp Tử Thông tốt hơn chút, tuyệt đối không để hắn nghiêng về bên nào, như vậy không cần lo lắng bảo bảo sẽ bị Diệp Tử Thông cảm hận mà khi dễ.

Diệp Vân Tâm cùng Hách Quang Quang cùng nhau nghĩ, nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra được cách nào tốt, trong khi đó lại nghĩ ra chuyện khác.

“Quang Quang.” Diệp Vân Tâm sắc mặt nghiêm túc nói.

“Cái gì?”

“Ngươi có nghĩ đến lần này chúng ta chạy trốn người trong trang sẽ đối với chúng ta như thế nào không?”

Hách Quang Quang chưa hiểu chân tướng hỏi: “Ngươi muốn nói gì?”

“Chúng ta chạy trốn, làm Thao ca ca tức giận, người trong trang khẳng định cũng không được cho qua như vậy, lần trước người chạy trốn bọn họ đã kín đáo phê bình rồi, lần này lửa giận của Thao ca ca chỉ có hơn chứ không kém sợ là.....”

Hách Quang Quang nghe rõ, tâm khê động, những điều này nàng đều chưa từng nghĩ qua, lần trước sau khi chạy trốn trở về cũng không thấy bọn họ nhân có ý kiến gì với nàng, mà lần chạy trốn này nàng ôm ý tưởng không bao giờ trở lại nữa vì vậy lại càng không nghĩ đến, lúc này bị Diệp Vân Tâm nhắc ngay lập tức mồ hôi lạnh chảy toàn thân.

Thấy sắc mặt Hách Quang Quang trắng bệch, Diệp Vân Tâm vội vàng trấn an: “Đừng sợ, có lẽ là ta nghĩ nhiều thôi, bọn họ cũng không dám có cái thái độ gì với ngươi đâu.”

Lắc đầu một cái, Hách Quang Quang cau mày nói: “Không cần an ủi ta, lần này là do lỗi của ta, sau khi trở về ta sẽ nghĩ biện pháp làm giảm oán hận của người trong phủ.”

Buổi tối, Diệp Thao như thường lên xe ngựa ngủ.

Hách Quang Quang tâm sự nặng nề, nhìn Diệp Thao không ngừng lên đường mà tinh thần vẫn phấn chấn ngăn người.

“Có tâm sự?” Diệp Thao nhận thấy Hách Quang Quang có gì đó không đúng, mở miệng hỏi thăm.

“Ừ.” Gặp được Diệp Thao, phiền loạn trong lòng Hách Quang Quang thoáng cái bình tĩnh lại, nghiêng người tóm cánh tay hắn hỏi: “Chuyện ta cùng Tâm Tâm chạy trốn, ngươi có giận chỗ đánh mèo sang những người khác trong trang không?”

Diệp Thao cỡ nào khôn khéo, Hách Quang Quang vừa dứt lời thì hắn đã rõ nàng đang phiền não cái gì, tuấn mâu dựng lên, cười như không cười nói: “Nếu là nàng khi đã phát thiệp mời rộng rãi, tất cả mọi người cũng biết nàng sắp thành thân thì tân nương tử đột nhiên chạy mất nàng nói xem nàng có thờ ơ được không? Hả?”

Hách Quang Quang đuối lý, chột dạ buông cánh tay Diệp Thao ra, cảm thấy tầm mắt của Diệp Thao vẫn đặt trên mặt nàng, không khỏi cảm thấy mất tự nhiên, rồi rầm chốc lát, cuối cùng thực sự không yên lòng, hít sâu một hơi chống lại tầm mắt ý vị thâm trường của Diệp Thao nói: “Ngươi xử phạt bọn họ chưa? Xử phạt như thế nào?”

Diệp Thao liếc nhìn Hách Quang Quang, không trả lời vấn đề của nàng, trải đệm giường ra, hai người trải chăn bông lên trên sau bắt đầu bỏ áo khoác ngoài ra.

“Ngươi mau nói chuyện đi!” Hách Quang Quang tức giận, nhặt áo Diệp Thao vừa cởi xuống ném hắn, áo choàng rơi trúng đầu Diệp Thao.

Diệp Thao tùy ý duỗi tay tiếp nhận áo, ánh mắt yên lặng thân nhiên đảo qua một lượt khắp người Hách Quang Quang, thành công hù dọa nhụt khí tràn đầy trên mặt Hách Quang Quang xuống còn mấy phần.

Hách Quang Quang ép buộc mình xem nhẹ ánh mắt lạnh lẽo kia khiến tim đập mạnh hơn, thầm oán Diệp Thao hi vọng vô thường, mấy ngày nay hắn với nàng rất chiều chuộng, chiều chuộng đến mức làm cho nàng quên mất một mặt ‘tính ác’ của hắn.

Thấy Hách Quang Quang dịu lại, Diệp Thao cởi xong quần áo mới chui vào chăn từ tốn nói: “Nàng lo bọn họ nhân trong trang sẽ giận cá chém thớt với nàng?”

Hách Quang Quang không biết xấu hổ gật đầu, mặt mũi đều toát lên vẻ lo lắng trả lời thay câu hỏi Diệp Thao.

Diệp Thao nhẹ nhàng cười một tiếng, một tay vòng qua dịu dàng ôm lấy Hách Quang Quang vào lòng, vừa cởi quần áo nàng vừa nói: “Nàng cảm thấy ta là người làm việc không có chừng mực như vậy sao? Hạ nhân mà đối với nữ chủ nhân có khúc mắc đối với Diệp thị son trang thì có điểm nào tốt.”

“Ý ngươi nói là ngươi không trừng phạt bọn họ sao?” Hách Quang Quang bỏ xuống phiền muộn lúc trước, cặp mắt sáng long lanh nhìn Diệp Thao.

Ngéo nhẹ một cái mũi của Hách Quang Quang, Diệp Thao nhìn bộ dáng vui mừng của nàng buồn cười lắc đầu nói: “Hiện tại mới sốt ruột sao? Ban đầu lúc chạy trốn sao không suy nghĩ trước đến hậu quả hả?”

Đó là lúc chạy trốn không nghĩ tới muốn trở về! Dĩ nhiên, Hách Quang Quang không dám trả lời như vậy, thấy Diệp Thao nói đi nói lại cũng không đúng trọng điểm làm nàng gấp đến độ phồng mồm lên rồi, nhìn chằm chằm Diệp Thao nói: “Được rồi, ta sai lầm rồi, ta nhận lỗi với ngài được không? Diệp đại nhân ngài làm ơn nói cho ta biết đi!”

Diệp Thao cũng không trêu chọc Hách Quang Quang nữa, thu hồi cười đùa nghiêm túc nói: “Ta sớm đã tính toán những chuyện nàng lo lắng rồi, chỉ là để

cho bọn họ chịu chút cực khổ liên tục không nghỉ ra ngoài tìm nắng thôi, không cần lo lắng bọn họ sẽ ghi hận nàng.”

Hách Quang Quang nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, khoe miệng mới giương lên một chút, lại bởi những lời tiếp theo của Diệp Thao mà cứng lại.

“Mặc dù không phạt những người vô tội nhưng những người không trông chừng được nàng cũng không bỏ qua dễ dàng.” Diệp Thao thừa dịp Hách Quang Quang lo lắng nhanh chóng thoát lấy áo khoác ngoài của nàng ra, sau đó ôm nàng cùng nhau nằm xuống.

“Có ý gì? Người nói rõ ràng chút.” Lòng Hách Quang Quang vừa hạ xuống lại một lần nữa căng lên.

“Nói cho nàng biết cũng không sao, bọn Như Lan bị chuyển xuống phòng giặt đồ làm việc.” Còn vì chuyện biến mất mà chịu 50 đại bản, “Nha hoàn trong phòng nàng đã đổi, nếu nàng còn tiếp tục chạy trốn, ba nha hoàn này cũng không may mắn giống bọn Như Lan nữa đâu.”

Lang Tinh bị xử phạt vô cùng tàn nhẫn, chỉ là Diệp Thao không nói, hẳn biết Hách Quang Quang đối với Lang Tinh xưa nay đều không có hảo cảm, nếu cho nàng biết chuyện, sợ rằng nàng chẳng những không hổ thẹn còn vỗ tay ăn mừng.

“Cái gì? Bọn Như Lan bị đưa đến phòng giặt đồ?” Hách Quang Quang kinh hãi, lúc bọn Như Lan phục vụ nàng đều rất dễ tâm có lòng, còn là tiểu cô nương động lòng người, bây giờ lại đang tiết trời đông giá rét, ba cô nương từ nhất đẳng nha hoàn lại bị giáng thành tam đẳng dưới phòng giặt đồ.....

“Sao, có ý kiến?” Diệp Thao nhắm mắt lại, tâm tình tốt hồi ngược lại, đang trên xe ngựa lại nằm ở bên trong xe ngựa êm ái càng dễ buồn ngủ hơn.

Hách Quang Quang đang yên ổn vui đùa trong ngực Diệp Thao, nắm lấy cánh tay hắn nhẹ nhàng lắc lắc nhỏ giọng nói: “Ta ngoan ngoãn cùng ngài trở về, ngài lại cho các nàng quay trở lại được không?”

“Lời nói ra như bát nước đổ đi, đưa các nàng trở lại còn đâu uy nghiêm của ta nữa?” Diệp Thao quả quyết cự tuyệt.

“Đây đều là lỗi do một mình ta, các nàng cũng không góp phần.”

“Không trông nom được người chính là thất trách của họ, ta dưỡng bọn họ làm một nô tài thất trách làm gì!” Âm thanh Diệp Thao lạnh xuống, trong giọng nói thể hiện rõ không muốn bàn lại chuyện này.

Hách Quang Quang há miệng, cuối cùng nuốt xuống lời cầu tình chỉ sợ lại chọc giận Diệp Thao càng mang đến kết quả tệ hơn cho bọn Như Lan.

Xe ngựa chậm rãi lên đường, không bao lâu sau Diệp Thao cũng ngủ thiếp đi, Hách Quang Quang nghĩ đến bọn Như Lan áy náy đến không ngủ được, âm thầm ghi nhớ về sau phải đưa chút bạc bồi thường cho các nàng, còn phải giao phó quân sự mà âm thầm chăm sóc họ, đợi lúc Diệp Thao hết giận thì lên đưa các nàng ra khỏi phòng giặt đồ.

Một đường vất vả, trải qua việc một hải đồng buồm binh nghịch pháo suất nữa làm cháy xe ngựa còn có hai lần gặp cường đạo muốn đánh cướp, đoàn người Diệp Thao rốt cuộc trở lại Diệp thị sơn trang vào buổi chiều ngày hai mươi chín tháng chạp.

Diệp thị sơn trang đã được trang hoàng rất có không khí ngày tết, bên trong treo đầy đèn lồng đỏ lớn, mọi người cũng luôn tươi cười, quần áo mới cũng đã chuẩn bị chỉ chờ đêm 30 để mặc.

Hách Quang Quang sau khi trở về chưa được nghỉ ngơi chút nào đã thấy lão quản gia dẫn người trình lên năm lễ của Ngụy gia đưa tới cho nàng xem qua, một cái áo lông chồn khoác ngoài còn có mấy thứ đồ trang sức đang thịnh hành, những đồ này có giá trị không nhỏ.

“Đây là thư Ngụy đại nhân viết cho phu nhân.” Phong thư chưa bị mở lần lượt tới tay Hách Quang Quang, Hách Quang Quang biết trong khi nàng mất tích Ngụy gia cũng luôn phái người tìm nàng, không chỉ có người của Diệp Thao tìm được gia hương của nàng mà người Ngụy Triết cũng tìm được quê nàng.

Sau khi Diệp Thao tìm được nàng cũng sai người đưa tin cho Ngụy Triết, những người đó nghĩ đến việc thăm hỏi Hách Quang Quang không được mới dẹp đường hồi phủ.

Hách Quang Quang xếp thư lại, tạm thời không có ý định đọc, một đường bốn ba, cả đường ngồi xe ngựa mệt mỏi chỉ muốn nằm xuống nghỉ ngơi thật tốt trên giường mềm mại.

“Chủ Thượng còn có công sự bận rộn, phu nhân cứ nghỉ ngơi trước, lão nô cũng xin cáo lui.” Lão quản gia nói xong muốn đi ra ngoài, Diệp Thao đã dặn xuống từ hôm nay trở đi phải thay đổi xưng hô với Hách Quang Quang thành phu nhân.

Hách Quang Quang lập tức gọi lão quản gia lại, nhìn thẳng đối phương về mặt hối lỗi nói: “Lần này ra ngoài là ta làm liên lụy Tâm Tâm, hại mọi người lo lắng, thật xin lỗi.”

“Phu nhân nói chi vậy, nha đầu Tâm Tâm có tính tình gì, lão nô là tổ phụ (ông nội) đương nhiên hiểu rõ, nhất định là nha đầu ấy mưu ma chước quỷ hơn nữa tước lúc đi đã viết lại cho thấy là nàng tự nguyện chạy trốn không liên quan đến bất cứ ai.” Trên mặt lão quản gia mang theo tia cười nhẹ, an ủi: “Phu nhân không cần tự trách, một nhà lão nô trong lòng hiểu rõ sẽ không có ai trách cứ phu nhân, muốn trách chỉ trách nha đầu Tâm Tâm kia không biết trời cao đất rộng.”

Lão quản gia nói xong lại càng làm Hách Quang Quang không tự nhiên, đứng lên trình trọng ôm quyền cúi đầu với lão quản gia: “Diệp tổng quản không cần vì ta mà giải vây, chuyện lần này là ta có lỗi trước, câu xin lỗi này xin ngài nhận cho, nể mặt ta sau khi trở về cũng đừng trách cứ gì Tâm Tâm.”

Lão quản gia cuống quýt đỡ thi lễ trở lại với Hách Quang Quang, khẩn trương nói: “Nào có đạo lý chủ tử nào hướng nô tài hành lễ, thật là làm khó cho lão nô rồi.”

“Đây là phải, cần phải vậy.”

Sau khi Diệp quản gia đi, ba nha hoàn mới phục vụ Hách Quang Quang tắm rửa sạch sẽ, thay xong quần áo chuẩn bị đỡ Hách Quang Quang lên giường nghỉ ngơi thì thấy nha hoàn bên viện Diệp Từ Thông nom nớp lo sợ đưa lồng chim tới, sau khi vào phòng sợ hãi mà nói lắp: “Phu, phu phu nhân, Thiếu chủ sai sai nô nô tỳ trả, Bát ca, trở về ạ.”

Hách Quang Quang đã vén chăn nằm xuống nghe vậy quay đầu lại, ánh mắt nhìn rõ thứ trong lồng chim trên tay nha hoàn thì lửa giận trào lên, mắt hạnh tròn trừng hét: “Diệp Từ Thông! Lăn ra đây cho ta!”

Nha hoàn nhát gan sợ đến quỳ phịch trên đất, tay run run, lồng chim từ từ tán loạn trên mặt đất.

Tiểu Bát ca nằm trong lồng sắt lẫn trên đất hai vòng, cổ chống đỡ thân thể hoa mắt chóng váng lên, giương hai cánh trĩu thương tâm kêu lên: “Lồng của ta, lồng của ta, lồng không còn rồi.”

Bên trong nhà ba nha hoàn che miệng lại kinh ngạc nhìn lồng trên người tiểu Bát ca, chỉ thấy ngày thường Bát ca không có việc gì cũng tự mình xia lông vũ cực kỳ diễm lệ mà nay lông mao trên người cũng bị cạo sạch, trở thành một con chim trọc xấu xí...

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Thành thân

Hách Quang Quang xuống giường nhắc lồng chim lên, cầm đèn gần trước mắt nhìn Tiểu Bát ca toàn thân phát run.

Bình thường Bát ca hoạt bát yêu nói chuyện, lúc này mắt mang u buồn, không ngừng ngóc nghếch vẫy cánh trĩu trĩu, buồn bã vì mình bị cạo đi lông vũ, thể thảm cực kỳ.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì? Mang Diệp Từ Thông đến!" Hách Quang Quang nhìn Tiểu Bát ca đáng thương, lửa giận đi từ từ bốc lên, Diệp Từ Thông chính là cô ý, tiểu từ thú này cũng quá không ngoan.

Bị gầm thét, tiểu nha hoàn nghe vậy càng sợ hơn, môi mím lại, nước mắt bắt đầu tích tụ trong hốc mắt: "Phu, phu nhân, Thiếu chủ nói hấn, hấn không rành."

"Cái gì?" Hách Quang Quang xách theo lồng chim, tay bỗng dưng nắm chặt, hai mắt tròn tròn, lúc trước đã bị Diệp Từ Thông hung hăng hù dọa, tiểu nha hoàn thấy thể suýt khóc òa lên.

"Phu, phu nhân tha mạng!" Tiểu nha hoàn sợ chuẩn bị đập đầu, bị Hách Quang Quang ngăn trở.

"Người sợ cái gì, ta lại không giận người." Hách Quang Quang bắt đắc dĩ, kéo tiểu nha hoàn lên, đề phòng lại hù dọa khóc người ta, chậm giọng nói, "Từ Thông nói cái gì? Người nói lại cận kề chút."

Nhìn Hách Quang Quang không tức giận nữa, tiểu nha hoàn thở phào nhẹ nhõm, lau chùi sạch nước mắt nói: "Thiếu chủ nói ‘nói cho cái nữ nhân động một chút là trốn chạy đó, có chuyện để cho nàng tự mình đến gặp bản thiếu gia, muốn bản thiếu gia đi gặp nàng? Không có cửa đâu!’, nô tỳ không có ý bất kính, đây là y nguyên lời của Thiếu chủ."

Hách Quang Quang nghe được mi tâm nhăn tít, cắn răng, cuối cùng dưới ánh mắt thận trọng của tiểu nha hoàn, nói: "Phân bọc quần áo mang về cho các nha đầu trong viện, bên trong có một ít đồ chơi, ma ma nào có tiểu tôn tử, liền đưa đồ chơi cho họ."

Bao đồ này là đặc biệt chuẩn bị cho Diệp Từ Thông, đều là đặc sản phương Nam, Hách Quang Quang cảm thấy đứa bé hấn sẽ thích liền chọn mua mấy thứ dễ mang về, còn có mấy món đồ chơi khiến bọn nhỏ hứng thú, d'đ/l;q'd vốn là tính toán nghỉ ngơi xong thì đưa cho Diệp Từ Thông, hiện tại nàng thay đổi chủ ý.

Tiểu nha hoàn nhìn sang, vừa thấy được đồ vật bên trong đã biết là chuyện gì xảy ra, do dự không dám cầm.

"Thế nào?" Hách Quang Quang nhú mày, nghi ngờ hỏi một câu, kết quả chỉ làm một vẻ mặt rất bình thường thêm câu hỏi, trong mắt tiểu nha hoàn lại thành chất vấn, bị sợ đến vội vàng cầm lấy bọc quần áo, đối với Hách Quang Quang thiên ân vạn tạ rồi vội vã rồi đi.

Hiện tại ba nha hoàn trong phòng Hách Quang Quang chia ra gọi Như Nhan, Như Hi, Như Ngọc.

Như Nhan đỡ Hách Quang Quang về trên giường, nhỏ giọng hỏi: "Phu nhân, có muốn nô tỳ đi mời Thiếu chủ tới đây không?"

"Không cần, tiểu tử kia muốn tỏ ra uy phong thì cứ để cho hắn ra về đi. Đứng rồi, có cách nào để cho Tiểu Bát ca sớm mọc lông vũ không?" Hách Quang Quang lo âu nhìn Tiểu Bát ca trong lồng.

"Chuyện này. . . Hình như không có."

Lúc này, Diệp Thao đi vào, hỏi: "Thế nào? Mới vừa nha đầu trong phòng Từ Thông vội vàng vàng là làm gì?"

Hách Quang Quang đưa lồng chim trong tay, ai oán nói: "Còn có thể là cái gì? Xem xem nhĩ tử của ngươi làm chuyện tốt!"

Lúc Diệp Thao nhìn rõ ràng Bát ca vô tình đã thái (uể oải, mất tinh thần) trong lồng chim, khoe miệng co giật hai cái, gợn tay lên che miệng nhẹ nhàng khụ một cái, ngồi xuống trên ghế bát bảo nở nụ cười.

"Còn cười! Vì đây không phải là sủng vật của ngươi, nếu như ‘tia chớp’ của ngươi bị cạo trụi lông, xem ngươi còn có thể cười được hay không!" Tia chớp là hắc mã được xưng ngày có thể đi ngàn dặm mà Diệp Thao thích nhất, chính là con ngựa cưỡi đi tìm Hách Quang Quang kia.

Diệp Thao khoát tay áo, khiến ba nha hoàn trong phòng lui xuống, rót cho mình ly trà, cầm ly trà lên khẽ nhấp một cái nói: "Tức cái gì? Không phải lúc ngươi chạy trốn có để lại một câu nói sao? Có nhớ không?"

Hách Quang Quang dĩ nhiên không có quên nhanh như vậy, liếc Diệp Thao một cái: "Ngươi nói chuyện kia làm cái gì?"

"Ngươi không phải là nói dám khi dễ sủng vật của ngươi chính là con ngươi sao? Như ngươi mong muốn, không lâu nữa Từ Thông chính là con trai ngươi rồi." Diệp Thao cười đến rất đáng đánh đòn.

"Ngươi!" Hách Quang Quang giận đến cắn răng, đặt lồng chim ở đầu giường, xuống giường đi tới ngồi xuống đối diện Diệp Thao, nhìn hắn chăm chăm uy hiếp nói, "Hắn ngược đãi sủng vật của ta, ta liền muốn ngược đãi hắn hả giận!"

Diệp Thao một điểm cũng không để ở trong lòng, nụ cười không giảm, ánh mắt bồi hồi trên bụng Hách Quang Quang: "Không sao, ngươi ngược đãi Từ Thông, đến lúc đó hắn liền ngược đãi nhĩ tử của ngươi hả giận."

"Ta nói nghiêm chỉnh!" Hách Quang Quang vỗ bàn, đột nhiên phát hiện một chuyện, trừng mắt nhìn mặt đứng đắn hỏi, "Ngươi nói, sau khi chúng ta thành thân ta chính là mẹ kế Từ Thông rồi, trong thiên hạ mẹ kế cùng con riêng rất ít chung đụng được tốt, ngươi không sợ ta mượn cơ hội ngược đãi nhĩ tử của ngươi sao?"

Diệp Thao thu hồi vẻ mặt vui đùa, con mắt anh tuấn nhìn thẳng vào mắt Hách Quang Quang, hồi lâu, hỏi một câu: "Người sẽ sao?"

Hách Quang Quang bị hỏi đến sững sờ, theo bản năng trả lời: "Dĩ nhiên sẽ không."

Ấm áp nụ cười ở đáy mắt lướt qua, Diệp Thao nhìn Hách Quang Quang, khoe môi nhếch lên: "Ánh mắt của ta tất nhiên sẽ không quá kém."

Nghe vậy, Hách Quang Quang hài lòng chột nhiu mồm: "Ngươi là đang khen ta sao?"

"Khen ngươi? Ừ, nữ nhân ‘đơn thuần’ giống như ngươi vậy cũng không nhiều." Diệp Thao cố nén cười nói.

Thấy lồng mây Hách Quang Quang muốn dựng lên, Diệp Thao vội vàng nói sang chuyện khác: "Mệt không? Nằm trên giường nghỉ ngơi đi, bình thường ngươi ban ngày không phải đều muốn ngủ sao?"

"Hừ, vốn là cần nghỉ ngơi, kết quả cũng bị con trai của ngươi giận đến không mệt rồi." Hách Quang Quang quay đầu lại liếc nhìn Bát ca u buồn nằm ở lồng chim, hận không thể mang Diệp Từ Thông tới đánh cái mông một trận.

Diệp Thao liếc nhìn Bát ca bởi vì bị cạo lông mà trở nên tương đối kì quái, khoe miệng lại co quắp, mở to mắt, lại đảo ly trà nói: "Vì sao hắn làm như vậy ngươi biết rất rõ, ngươi làm hắn tức giận, hắn ngược lại liền chọc giận ngươi, rất công bằng."

Hách Quang Quang há miệng muốn phát giận, phát hiện kết quả lý do nổi giận đột nhiên có chút trở nên minh bạch chính ngôn bất thuận, cuối cùng rất không tình nguyện hơi nhếch môi trừng Diệp Thao.

"Tốt lắm, đi nghỉ ngơi đi, muốn hả giận thế nào chính ngươi tự quyết định, chỉ là hả giận xong còn phải dỗ dành dụ dỗ Từ Thông, khó được đứa bé kia thích ngươi, d'đ/l ;q'd không có giống trước kia nào rồi nhà trốn đi hoặc là tuyệt thực kháng nghị." Diệp Thao uống trà xong đứng lên muốn đi ra ngoài.

Nghe được Diệp Thao bảo nài dụ dỗ Diệp Từ Thông, Hách Quang Quang không vui, cau giận: "Ta cũng vậy tức giận, sao hắn không tới dụ dỗ ta?"

"Đều muốn làm mẹ người ta sao vẫn còn tính trẻ con như vậy, nếu như ngươi cảm thấy mình nhỏ hơn Từ Thông, vậy hãy để cho hắn dụ dỗ ngươi." Diệp Thao cười như không cười liếc nhìn Hách Quang Quang.

Diệp Thao nói thật không lọt tai! Hách Quang Quang giận đến không muốn nói chuyện, đứng lên về trên giường nghỉ ngơi, vừa đi vừa lầu bầu: "Ta liền muốn khi dễ nhĩ tử của ngươi, cho ngươi cười nhạo ta!"

Vốn là thuận miệng nói, ai ngờ Diệp Thao thính tai, nghe được, ra khỏi cửa phòng khoe môi khế nhếch: "Tùy người khi dễ, ‘nghịch cảnh’ đưa bé trưởng thành sớm, tương lai rộng mở." Tựa như hần khi còn bé.

Hách Quang Quang chột quay đầu lại, kết quả Diệp Thao đã rời đi rồi, tức giận một ngum lẩm bầm: "Nói được dễ nghe, nếu quả thật khi dễ, nhìn người có cuống lên hay không!"

"Khi dễ! Khi dễ! Hà giận! Hà giận!" Tiểu Bát ca thấy Diệp Thao đi, gan lớn, đứng lên lớn tiếng kêu lên với Hách Quang Quang.

"Người cũng cảm thấy ta nên khi dễ Từ Thông có đúng hay không?" Hách Quang Quang nhắc lồng chim nhìn thẳng vào mắt Bát ca.

"Lồng của ta, chủ nhân, lồng của ta." Bát ca ở trong lồng đau lòng nhảy loạn.

"Ai, đều tại ta, lồng mất thì mất, về sau ở trong phòng đi, không có lồng đi ra ngoài sẽ chết rét." Hách Quang Quang bắt đầu nói, chỉ có thể đợi bộ lông từ từ dài.

Hách Quang Quang mệt mỏi, nằm trên giường chỉ chốc lát sau liền ngủ, một giấc ngủ này gần một canh giờ, lúc tỉnh lại trời đã gần tối, thời gian cơm tối đã tới.

Buổi tối Diệp Thao nhấn lại nói gọi Diệp Từ Thông tới, muốn một nhà ba người cùng nhau ăn bữa cơm này.

Sau khi Hách Quang Quang nghe được vui vẻ xoa tay múa chân, như vậy vừa đúng, không cần nằng đặc biệt đi tìm cái tiểu thí hải hay giận dỗi đó cái nhau.

Sắp bước sang năm mới rồi, thức ăn so với quá khứ càng thêm phong phú, suy tính đến khẩu vị trước mắt của Hách Quang Quang, phòng bếp không dám làm thức ăn dầu mỡ, đặc biệt làm vài món ăn thanh đạm cho Hách Quang Quang ăn.

Lúc Diệp Từ Thông tới về mặt có điểm nhăn nhó, ngại vì Diệp Thao có ở đây không dám quá càn rỡ, gọi phụ thân rồi bắt đầu kêu Hách Quang Quang một tiếng mẹ.

"Ngoan." Hách Quang Quang nheo mắt lại đến xem Diệp Từ Thông cười, cười đến tóc gáy Diệp Từ Thông dựng đứng.

"Đều ngồi xuống tới ăn cơm, muốn bước sang năm mới rồi, cũng vui mừng một chút." Diệp Thao cảnh cáo hai người bên cạnh đang lườm nguýt nhau.

Diệp Từ Thông nghe vậy vội vàng gật đầu: "Từ Thông biết, phụ thân."

Diệp Thao hài lòng gật đầu một cái, sau đó bần thần mắt nhìn về Hách Quang Quang.

"Biết." Hách Quang Quang bắt đầu liếc mắt, nằng còn chưa có ngâm thơ đến đây đưa cùng đưa bé không dứt, chuyện tính sổ cũng không vội.

Diệp Từ Thông ở trước mặt Diệp Thao cực kỳ ngoan ngoãn, mở miệng một tiếng mẹ cực kỳ thanh thúy, gấp thức ăn cho Hách Quang Quang cũng đặc biệt ân cần, chỉ là đều gấp món nằng không thích ăn thôi.

Hách Quang Quang cũng không cam chịu yếu thế, mãnh liệt gấp món cay Diệp Từ Thông không thích ăn đưa tới trong chén hần, cười híp mắt nói: "Con trai ngoan, ăn nhiều chút, lớn lên nhanh mẽ chết vô số đại cô nương, tiểu tức phụ."

Diệp Thao cùng Diệp Từ Thông nghe vậy mí mắt kéo ra, cũng không phản ứng lại trò đùa không đứng đắn của Hách Quang Quang.

Trong bữa tiệc, lúc ba người sắp ăn no thì Diệp Thao đột nhiên nói: "Từ Thông, ta với mẹ người lập tức thành thân, sau đó không lâu người là có thể có thêm đệ đệ muội muội."

Diệp Từ Thông tròn mắt, ồ một tiếng.

Hách Quang Quang nhìn hần mấy lần, không nhịn được hỏi: "Từ Thông, người là thích đệ đệ hay là muội muội?"

Len lén quét mắt Diệp Thao không biến sắc, Diệp Từ Thông mấp má môi nhỏ giọng nói: "Đệ đệ."

"Tại sao? Bé trai không phải cũng hi vọng có một muội muội sao?" Hách Quang Quang tò mò hỏi.

Muội muội lại không thể khi dễ, khi dễ đệ đệ tới mới không áy náy! Diệp Từ Thông nghĩ như vậy.

Thấy Diệp Từ Thông không có không vui mừng vì mình sắp có một đệ đệ hoặc muội muội, giữa hai lông mày Diệp Thao giãn ra, lần đầu tiên gấp thức ăn, món ăn được ăn nhiều nhất tới nay cho Diệp Từ Thông, nói: "Ăn nhiều một chút."

Diệp Từ Thông vui mừng ngẩng đầu lên, trong cặp mắt nhìn Diệp Thao lóe ra ánh sáng chói mắt, vui vẻ trong mắt không che giấu chút nào, Diệp Thao nhìn thấy rất sung sướng.

Mình trước kia có phải đã quá bỏ rơi đứa bé này rồi không? Trong lòng Diệp Thao không khỏi dâng lên một tia áy náy, bị ánh mắt Diệp Từ Thông nhìn có chút không tự nhiên, ho thúc giục: "Ăn nhanh lên một chút, không nguội mất."

"Cám ơn phụ thân! Phụ thân người cũng ăn nhanh lên một chút." Diệp Từ Thông vui mừng ăn thức ăn Diệp Thao gấp, thức ăn cay Hách Quang Quang gấp bị vắng vẻ một bên.

Hách Quang Quang nhìn bộ dáng vui như tết của Diệp Từ Thông, mẩu tính lại bắt đầu tràn lan, nghĩ về sau nhất định phải khiến Diệp Thao quan tâm Từ Thông hơn một chút, có tình thương của cha nói không chừng Diệp Từ Thông sẽ giống với các tiêu hài nhi bình thường khác.

Nghĩ xong cơ hồ là lập tức liền chửi mình, mẹ nó chứ, mỗi lần bị Diệp Từ Thông khi dễ không được bao lâu liền mềm lòng. Bát ca đáng thương, nàng có lỗi với nó, về mặt thụ sủng nhược kinh vừa rồi của Diệp Từ Thông làm ý định vốn là nên vì nó báo thù đột nhiên phai đi hơn phân nửa.

Từ khi Diệp Từ Thông tới Tiểu Bát ca vẫn núp ở trong lồng tre không dám thở mạnh một cái, thấy chủ nhân và Diệp Từ Thông vừa nói vừa cười, về mặt nhất thời càng u buồn hơn.

Ngày kế, đêm 30 rồi, người làm trong trang phần lớn đều là không có người nhà, rất nhiều thị vệ là cô nhi từ nhỏ liền được Diệp Thị Sơn Trang chứa chấp, vì vậy chỉ có một bộ phận rất nhỏ về nhà ăn tết, còn lại liền ở lại Diệp Thị Sơn Trang mừng năm mới.

Từ trên xuống dưới đều mặc quần áo mới, trên mặt mang nét vui mừng, gặp người đều nói chúc mừng năm mới, tất cả mọi người dậy thật sớm dán câu đối thì dán câu đối, nấu com nhĩ nấu com, tất cả mọi người nhận bao tiền lì xì dày, có tiền lì xì hơn nữa còn được phát quần áo mới, mỗi người mừng đến đi bộ cũng có gió.

Trước mắt Hách Quang Quang còn không phải là nữ chủ nhân chính thức, rất nhiều việc cũng do quản gia xử lý, nhiệm vụ của nàng chính là ở lại trong phòng nghỉ ngơi và nghỉ ngơi, tóm lại chính là không làm cho nàng mệt mỏi.

Ở trong phòng đợi đến nhậm chán, liền luyện chữ Diệp Thao dạy nàng, người khác bận tới mắt tới mũi, chỉ có nàng rảnh đến Nhân Thần Cộng Phẫn (người và thần đều phẫn nộ).

Diệp Vân Tâm không được ra ngoài, mặc dù nàng còn không có bị cấm túc, nhưng ngày thường cũng không thể ra cửa, lần này không cần Diệp Thao nói gì, người nhà Diệp Vân Tâm liền trông coi nàng nghiêm khắc.

Không có bạn, Hách Quang Quang liền luyện chữ một chút, hò hét Bát ca "trọc" đang u buồn, thỉnh thoảng quấy rầy Diệp Từ Thông đang giận dữ.

Tối 30 vẫn là một nhà ba người cùng nhau dùng com, giờ com tối Hách Quang Quang đưa bao tiền lì xì được gói kĩ cho Diệp Từ Thông làm tiền mừng tuổi.

Đưa bé trưởng thành sớm, cũng không thiếu tiền xài, nhưng đối với tiền mừng tuổi vẫn rất là mong đợi, nhận bao tiền lì xì, Diệp Từ Thông vui mừng, nó nụ cười với Hách Quang Quang.

"Chiến tranh lạnh" mà có thể cười một cái đã rất khó, chỉ như thế Hách Quang Quang đã vừa lòng.

Ăn xong com tối sẽ phải đón giao thừa, Hách Quang Quang đề phòng bị mệt liền lôi kéo bọn nha hoàn đánh bài mã điều một lát, chưa bao lâu liền bị Diệp Thao kéo đi luyện chữ, một đêm quả thật rất phong phú.

Qua giao thừa, mỗi người cũng lớn lên một tuổi, Hách Quang Quang đã 17, Diệp Từ Thông bảy tuổi, mới mười bảy tuổi đã có một đứa con lớn như vậy, đáng đáp còn cực kỳ đẹp đẽ, văn võ đều biết, mỗi lần suy nghĩ một chút Hách Quang Quang cũng cảm giác mình được hời, ý tưởng của nàng nếu là bị người khác chuẩn bị làm mẹ kế biết chắc sẽ mắng nàng ngu ngốc.

Qua hết năm, mọi người liền bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị công việc thành thân, thật ra thì cũng không phiền toái, bởi vì lúc trước đã chuẩn bị rồi, bởi vì Diệp Thao định thành hôn vào mừng 6 tết, thời gian quá mức khẩn cấp, d'đ/l ;q'd vì vậy lần này người được mời không nhiều lắm, trừ bằng hữu thân thiết và họ hàng ra, người có quan hệ khá xa một chút cũng không được mời.

Mùng 4 Ngự Triết long đông một môi chạy tới, mang theo rất nhiều thứ, là nghĩa huynh của Hách Quang Quang, coi như là người nhà mẹ nàng, ngày Đại Hi của nàng lại sắp tới, hẳn đưa đồ cưới tới.

Tổng cộng có hai xe ngựa, tám cái rương, vài vốc đồ trang sức các loại không ít, còn có tranh chữ đồ cổ các loại, dưới đáy hòm là vàng và ngân phiếu, tính toán tổng cộng đại khái là hơn ngàn lượng bạc, những thứ đồ này không phải là một ngày hai ngày là có thể chuẩn bị đầy đủ hết, xem ra ngay từ hơn một tháng trước mới vừa định ra ngày thì đã bắt tay vào chuẩn bị.

Đồ cưới của cô dâu sắp gả càng nhiều ở nhà chồng mới có mặt mũi, Hách Quang Quang không có cha mẹ, nàng không có đồ cưới, lần này Ngự Triết mang đồ coi như là giải quyết lúng túng của nàng.

"Cám ơn." Lần nữa gặp mặt, cảm giác lúng túng giảm bớt rất nhiều, chỉ còn lại một chút không được tự nhiên cũng bởi vì Ngự Triết giải quyết nóng ruột của nàng mà biến tích.

Ánh mắt Ngự Triết phức tạp nhìn Hách Quang Quang bộ dáng trở nên có chút thành thực, cười nhạt nói: "Cám ơn cái gì, đây đều là thân là huynh trưởng phải làm, lúc trước vì huynh thấy thẹn đối với muội, nếu muội muội xuất giá còn không đưa đồ cưới cũng quá không còn gì để nói."

"Sang năm mới, nghĩa huynh còn tự mình tới đây đưa đồ cưới cho Quang Quang, phần tâm ý này Quang Quang rất cảm động, chuyện trước kia cũng đừng nhắc lại, Quang Quang đã không nhớ rõ." Thời gian này Hách Quang Quang mưa dầm thấm đất (nghe quen tai, nhìn quen mắt), biết rất nhiều

người, đã hiểu được đạo lý, một người chính là phải có chỗ dựa cường thế ở nhà mẹ đẻ, Ngụy Triết chính là hậu thuẫn rất tốt cho nàng, chuyện trước kia là quá khứ đã trôi qua rồi, cứ tính toán mãi thì đối với người nào cũng không tốt.

Ngụy Triết nhìn thật sâu Hách Quang Quang một cái, cảm thấy cô muội muội này có chỗ nào trở nên không giống rồi.

Ngụy Triết tới đây, Diệp Thị Sơn Trang tất nhiên muốn hào hào tiếp đãi, bởi vì mừng sáu chính là ngày Đại Hi của Hách Quang Quang, vì vậy hẳn lưu lại chờ hôn sự làm xong sau lại hồi kinh.

Thời gian hai ngày rất nhanh liền trôi qua, Hách Quang Quang do Diệp Thao xuất giá ở một biệt viện lân cận, nửa đêm rạng sáng mừng sáu Hách Quang Quang liền bị hi nương kêu lên bắt đầu trang điểm, dù là chuyện vui không kịp làm lớn, người uống rượu mừng không nhiều lắm cũng muốn coi trọng.

Đây là lần thứ hai Hách Quang Quang mặc giá y, tâm tình lại hoàn toàn bất đồng, lần đầu gả cho Bạch Tiểu Tam nàng không có cảm giác chút nào, chỉ là muốn hoàn thành giao phó của Hách Đại Lang, mà lần này nàng gả cho Diệp Thao, tâm tình lại rất là vui vẻ.

Diệp Thao nói qua, về sau nàng không xử lý sự vụ trong trang cũng không sao, qua nhiều năm như vậy trong trang không có nữ chủ còn không phải là vẫn tốt sao?

Lúc nàng rảnh rồi sẽ từ từ học một chút phương thức xử lý sự vụ từ ma ma tổng quản, đợi hiểu liền xử lý một chút chuyện thích hợp, Diệp Thao nói thân là nữ chủ nhân không thể tất cả mọi chuyện đều không trông nom, sẽ bị cười.

Không có áp lực gì, cũng không có cha mẹ chồng cản nàng sáng chiều phụng dưỡng, có một đứa con riêng khó chiều cũng không phải khó, dù sao hẳn cũng không có ý xấu, đối với nàng cũng không có địch ý, đứa bé này chỉ là cân tình thương của cha, tình thương của mẹ mà thôi, bình thường trêu chọc cũng được.

Trang điểm xong, trời vừa sáng, Hách Quang Quang được hi bà công ra ngoài phòng, ngồi kiệu hoa, rồi sau đó ngồi ở bên trong kiệu hoa một đường khua khua gỗ gõ đi tới Diệp Thị Sơn Trang.

Lập tức sẽ từ "Hách cô nương" biến thành "Diệp Hách thị" rồi, về sau ngày tự do cực ít, trách nhiệm nhiều lên, nàng không thể giống như trước sống cuộc sống không tìm không phở, có tiếc nuối và bất đắc dĩ, nhưng nhiều hơn còn lại là mong đợi một cuộc sống mới.

Đội ngũ đón dâu vòng một vòng trên mấy con phố, đưa đến vô số dân chúng ra ngoài xem náo nhiệt, một lúc lâu sau đội ngũ mới đến trở lại Diệp Thị Sơn Trang.

Diệp Thao một thân quần áo đỏ, phong thần tuấn lãng, mặt mày mỉm cười, bộ dáng làm cả đám tiểu tức phụ vây xem nhìn đến mặt đỏ tim đập.

"Quang Quang." Diệp Thao dừng lại trước kiệu hoa, đưa tay về phía tân nương từ bên trong kiệu.

Hách Quang Quang ngồi kiệu đến đầu óc choáng váng, trong lúc nôn ọe qua mấy lần, cũng may âm thanh cũng bị âm thanh kèn Xona cùng chiêng trống bên ngoài che lấp, nàng cũng không có thật sự phun ra, vì vậy không có ai phát hiện chỗ khác thường.

Đi ra kiệu hoa, đưa tay cho Diệp Thao, tay được bàn tay ấm áp tràn đầy cảm giác an toàn của Diệp Thao nắm lấy, Hách Quang Quang một mối nóng nảy bỗng dưng an ổn xuống, có Diệp Thao ở đây, nàng chỉ phụ trách lệ thuộc vào hắn là tốt rồi.

Đưa lụa đỏ tới trong tay Hách Quang Quang, Diệp Thao nắm một đầu khác dẫn tân nương từ từ đi vào trang, cửa chính có một chậu than, đối với mấy cái này, Hách Quang Quang vô cùng thuần thục, bước qua chậu than, trong tiếng hoan hô vui sướng của mọi người, theo Diệp Thao đi vào phòng khách, nơi làm tiệc mừng.

Một ngày trước Dương thị đã đến, lúc này mặt mỉm cười ngồi ở vị trí chủ tọa, ngồi bên cạnh nàng là trượng phu hiện tại Tô Thượng Thư.

Tô Thượng Thư vóc người có chút mập, ngũ quan đoan chính, làm quan đã lâu, trên mặt không tự chủ mang nét uy nghiêm không thể lẫn được, chỉ có khi nhìn về phía thê tử Dương thị mặt mày mới có thể toát ra ấm áp.

"Nhất Bái Thiên Địa!"

Diệp Thao và Hách Quang Quang quay mặt ra ngoài cửa đồng loạt khom lưng cúi người.

"Nhị Bái Cao Đường!"

Hai người xoay người, cúi đầu về phía Tô Thượng Thư và Dương thị.

"Phu Thê Giao Bái!"

Vui vẻ trên mặt Diệp Thao sâu hơn, mặt đối mặt với Hách Quang Quang che khăn cưới, khom lưng cúi lạy lẫn nhau.

"Kết thúc buổi lễ, đưa vào động phòng!"

Rốt cuộc xong chuyện, Hách Quang Quang vẫn hồi hộp thở phào nhẹ nhõm, siết lụa đỏ rồi đại sảnh đi tới hi phòng.

Diệp Thao là tân lang phải bồi khách nhân uống rượu, tạm thời không về được, Hách Quang Quang đợi một lúc không chịu được, đứng lên đi tới cái bàn bày đầy bánh ngọt, lẩu bầu: "Không đợi nữa, ta muốn ăn cái gì đó."

"Ồi trời ơi, tân nương tử và tân lang phải ăn cơm cùng nhau mới được." Hi nương một tay kéo Hách Quang Quang trở về, ấn nàng về trên giường nhắc nhở.

Hách Quang Quang ủy khuất sờ bụng một cái: "Nhưng ta rất đói."

Diệp Vân Tâm biết được trạng thái thân thể của Hách Quang Quang cũng ở bên trong phòng giúp một tay, nghe vậy cả kinh, vội vàng lấy hai khối bánh ngọt đi tới, tại ánh mắt bất mãn của hi nương nhét vào trong tay Hách Quang Quang nói: "Thao ca ca rất lâu mới trở về, ngươi chịu đựng ăn một chút lót bụng trước thôi."

"Vẫn là Tâm Tâm tốt nhất." Hách Quang Quang vui sướng cầm bánh ngọt lên ăn, sáng sớm nay trước khi lên đường ăn được một khối bánh ngọt, sau vẫn đói bụng, không chỉ có nàng, cả bảo bảo cũng kháng nghị rồi.

"Trời ơi, tiểu tử tông của ta, ăn làm rơi hết vụn bánh vào giá y rồi này." Hi bà bắt đầu dĩ phui vụn bánh cho Hách Quang Quang.

Hách Quang Quang bất chấp, cắn vài hớp hai khối điểm tâm liền xuống bụng, thoáng dễ chịu hơn chút, sợ hi bà không khống chế tốt đánh tới bụng nàng, vì vậy nói: "Ta tự mình phui."

"Tân lang rất nhanh sẽ tới, đừng gây ra chuyện gì để tân lang chê cười." Hi bà cầu nhàu.

Qua ước chừng gần nửa canh giờ, tân lang mang theo một đám thân hữu đến xem tân nương tử.

Diệp Thao cầm giấy giờ khấn che mặt lên, mặt Hách Quang Quang lập tức lộ ra, người vây quanh cửa sừng sốt một chút, sau đó vỗ tay hoan hô, rồi rít kêu to: "Tân nương tử thật là xinh đẹp."

Trong mắt Diệp Thao lóe lên một tia kinh ngạc, hôm nay Hách Quang Quang cực kỳ xinh đẹp, phấn hồng trên má giúp gương mặt của nàng trở nên trắng hồng, đôi môi hồng được tô một cách vừa vặn, kiều diễm ướt át mời người ta thưởng thức.

Hách Quang Quang bị mọi người ồn ào có điểm lảng lảng, mặc dù từ nhỏ đến lớn đều được người ta khen xinh đẹp, nhưng chuyện một nhóm người hô to nàng xinh đẹp giống như ngày hôm nay đúng là lần đầu gặp, ánh mắt nóng rực của Diệp Thao khiến nàng ngượng ngùng cúi đầu, nhịp tim bang bang nhảy không ngừng, d'đ/l;q'd hôm nay Diệp Thao so với bất kỳ thời khắc nào trước kia đều anh tuấn mẽ người hơn, nhìn hấn trong lòng của nàng giống như có con nai con nhảy loạn.

Xem xong tân nương tử, thân hữu rời đi, hi nương hầu hạ Diệp Thao và Hách Quang Quang ăn cơm.

Một hồi khiến Hách Quang Quang ăn sùi cảo, một hồi khiến đôi tân nhân uống rượu giao bôi, lại thúc giục nha hoàn gấp rút đi trải giường chiếu, quả táo đậu phộng cái gì đều để phía dưới đệm giường, cả hi phòng đều dưới sự chỉ huy của hi nương, thời gian há miệng cũng không có.

Qua một hồi lâu, rốt cuộc tất cả lễ nghi cũng quy củ cũng làm xong, hi nương lĩnh tiền thưởng, hoan hi dẫn bọn nha hoàn ra khỏi hi phòng, đóng cửa lại, để lại một đôi tân nhân ở bên trong phòng.

"Rốt cuộc an tĩnh." Hách Quang Quang thờ dài nói.

Diệp Thao lười kéo Hách Quang Quang ngồi ở trên giường, tầm mắt nóng rực lưu luyến ở trên mặt của nàng, môi mòng hấp dẫn chậm rãi nâng lên: "Quang Quang, chúng ta rốt cuộc cũng thành vợ chồng."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Dùng tay

Hách Quang Quang nhìn con mắt sâu thẳm của Diệp Thao, đôi mắt đẹp đến câu hồn người khác chợt cảm thấy một mối khắp người tan đi phân nửa, cảm thấy cả ngày một mối cũng không là gì, còn có một nam nhân anh tuấn đang cố gắng học làm một trượng phu đối tốt với nàng, so ra thì nàng cũng không thua thiệt chút nào.

"Ta mệt đến rã rời rồi, sau này không bao giờ thành thân nữa!" Hách Quang Quang ép buộc mình dòi tầm mắt, cố làm vẻ đứng đắn cảm khái nói.

Diệp Thao nghe vậy mỉm cười, điểm nhẹ lên mũi Hách Quang Quang, giả vờ bức tức nói: "E hèm, cả đời này nàng chỉ có thể thành hôn một lần, cũng chỉ có thể gả cho một người đàn ông là ta!"

"Bá đạo!" Hách Quang Quang trừng mắt nhìn Diệp Thao một cái, sau đó lại bật cười, khoe mắt đuôi mày đều là nụ cười khiến cho gương mặt xinh đẹp

càng tăng thêm mấy phần mỉa mai hoặc, màu sắc trong mắt Diệp Thao lập tức sâu thêm mấy phần.

“Hôm nay nàng vất vả rồi!” Âm thanh mang theo mấy phần dịu dàng, ánh mắt nhìn Hách Quang Quang như có ngọn lửa đang thiêu đốt, nguy hiểm mười phần.

Bùm bùm, nhịp tim Hách Quang Quang đập càng dữ dội, không được tự nhiên dịch sang một bên, mặc dù động tác nhỏ nhưng sao trốn được tầm mắt nhạy bén của Diệp Thao.

“Muốn tránh đi đâu?” Cánh tay Diệp Thao chụp tới, dễ dàng tóm được Hách Quang Quang trốn tránh vào trong ngực, ôm chặt không buông tay.

Trên người Diệp Thao có mùi rượu nhàn nhạt, ngửi được mùi rượu đó Hách Quang Quang cảm giác như mình chóng mặt muốn say.

“Thúi quá! Đi sang bên đi!” Mặt Hách Quang Quang đỏ bừng xô đẩy Diệp Thao, cảm thấy hơi thở Diệp Thao phả lên mặt, nhịp tim càng nhanh hơn, khi bàn tay hần đột nhiên áp trước ngực không ngừng khiêu khích khiến đầu óc Hách Quang Quang nổ âm oanh tạc, giống như bị quăng vào một ao nước sôi cả người nóng rực.

“Tim của nàng đập rất nhanh...” Âm thanh của Diệp Thao so với lúc trước càng thêm trầm thấp dụ hoặc, lời vừa nói xong liền biến mất giữa đôi môi bướng bình của Hách Quang Quang.

Lần trước bọn họ hôn như vậy là vào đêm Hách Quang Quang muốn rời khỏi Diệp thị sơn trang, Diệp Thao đột nhiên kéo nàng thân mật cường thế hôn, tính đến nay đã qua hai tháng, thời gian không coi là ngắn, trong lúc này tâm tình hai người ít nhiều đã có biến đổi vì vậy cảm giác cũng bất đồng so với trước.

Lúc đầu, Diệp Thao tỉ mỉ dùng môi lưỡi miêu tả môi Hách Quang Quang, đôi tay du ngoạn trên người nàng nhẹ nhàng xoa, đợi đến khi người trong ngực đã thả lỏng, mắt Hách Quang Quang cũng đã mơ màng, Diệp Thao liền bắt đầu gia tăng sức lực công thành đoạt đất.

Bởi vì Hách Quang Quang mang thai, coi như Diệp Thao muốn làm gì cũng không được, mấy hôm trước ôm Hách Quang Quang ngủ thường đến nửa đêm là cả người nóng rực không ngủ được, bọn họ mới làm một lần cũng là lần kia khiến Hách Quang Quang mang thai, mặc dù đứa bé đến làm hần tràn đầy vui mừng nhưng thời gian mang thai lại thêm thời gian ở cữ để hần phải nhịn sẽ rất khổ cực đây.

Thân thể gắt gao kề sát nhau, hô hấp dồn dập phả trên mặt nhau, đầu óc Hách Quang Quang đã sớm quay vòng vòng, lựa theo đầu lưỡi bá đạo của Diệp Thao linh hoạt chuyển động.

Hách Quang Quang có thể coi như học trò giỏi, sau lúc ban đầu ngượng ngập lúng túng, bắt đầu thay đổi chủ động, thỉnh thoảng còn đưa lưỡi vào trong miệng Diệp Thao trêu chọc mấy cái.

“Ừm...” Diệp Thao ép buộc mình tỉnh lại trước khi hăm sâu rơi vào tay gác, thờ hồn hèn rời khỏi cánh môi Hách Quang Quang, trán tựa vào trán nàng thờ ra.

Hách Quang Quang vừa lấy được tự do vội vàng hít thở, từng ngậm từng ngậm hô hấp, đầu óc còn chưa quay lại, chỉ cảm thấy trước mắt có một khuôn mặt cản trở làm ảnh hưởng đến việc hít thở không khí mát mẻ của nàng, vì vậy ngửa đầu về sau kéo dài cự ly.

“Không được tránh.” Một lần nữa Diệp Thao kéo Hách Quang Quang trở về tựa trên trán nàng ra lệnh nói.

Diệp Thao vừa lên tiếng, suy nghĩ của Hách Quang Quang đã quay trở lại, ánh mắt thanh tỉnh, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc lại: “Chỉ biết ra lệnh cho ta, chớ không đối được ăn, cút!”

“Hừ!” Diệp Thao nghe vậy mắt hí lại, nhìn Hách Quang Quang lộ ra tia nguy hiểm.

Theo bản năng Hách Quang Quang vừa sợ hãi chợt nhớ ra bây giờ mình có ‘bùa hộ thân rồi, Diệp Thao không dám làm gì nàng liền thu hồi nét mặt sợ hãi, ưỡn thẳng lưng giống như nữ Đại Vương nơi núi rừng dùng khước mắt liếc xéo Diệp Thao, ngạo khí ngất trời nói: “Hừ cái gì mà hừ? Là ngươi mong muốn được kết hôn với ta, hai lần liên tục ‘câu xin’ ta trở lại, xem ra ngươi rất thành tâm không có ta không được mới miễn cưỡng cố gắng gả cho ngươi, kết quả vừa mới bái đường ngươi đã trừng mắt với ta, cẩn thận hù dọa ta...ta liền...”

“Liên như thế nào?” Nghe Hách Quang Quang nói ‘miễn cưỡng’ đồng ý gả cho hắn, nét mặt phấn khởi của Diệp Thao đã tan thành mây mù.

“Liên...Không nói cho ngươi.”

Diệp Thao không tiếp tục đề tài này nữa, nhìn mặt Hách Quang Quang còn chưa bớt đỏ, đột nhiên giương môi cười nói: “Còn nói là miễn cưỡng, phản ứng vừa rồi của nàng một chút cũng không miễn cưỡng.”

Àm một tiếng, mặt Hách Quang Quang lập tức chuyển thành màu gan heo, đánh một cái vẫn cảm thấy chưa hết giận, tiếp tục véo chỗ vừa đánh cả giận nói: “Còn dám cười ta nữa, buổi tối nay ta sẽ ngủ cùng Từ Thông!”

“Cho dù đi, để ta xem nó có dám ngủ cùng nàng hay không.” Diệp Thao một chút cũng không bị uy hiếp, trên mặt tràn đầy đắc chí vừa lòng cười, so với nét mặt Hách Quang Quang vừa thẹn vừa giận chênh lệch rõ ràng.

Hách Quang Quang giờ tay che mặt, cảm thấy rất nóng nhìn sắc trời bên ngoài nói: “Trời vẫn còn sáng, ngươi mau ra ngoài tiếp khách uống rượu đi.”

“Đêm tân hôn tân nương từ khuyển trượng phu đi uống rượu, không sợ đêm động phòng hoa chúc không làm được sao?” Diệp Thao nhũ mào, ranh mãnh nhìn Hách Quang Quang.

“Ngươi!” Mắt hạnh Hách Quang Quang trừng lên, đứng lên đẩy người không nghiêm chỉnh Diệp Thao ra khỏi hi phòng: “Đại sắc lang! Còn nghĩ tới chuyện kia, ta có bảo bảo còn động phòng hoa chúc cái khi gì, ngươi cứ việc uống đi, say chết mới thôi.”

“Phanh” một tiếng, trước mặt Diệp Thao cửa phòng không chút lưu tình đóng lại, Diệp Thao bị đuổi ra bên ngoài lắc đầu cười khổ, ngày cưới lại bị tân nương đuổi ra khỏi hi phòng sợ rằng hẳn là nam nhân đầu tiên.

Cũng không có tức giận, ngược lại có mấy phần vui vẻ, hành động như thế càn rỡ của Hách Quang Quang hoàn toàn là do xấu hổ, về phần vì sao xấu hổ...Diệp Thao lúc này cả mặt mày đều ánh lên nụ cười, đây là hiện tượng tốt.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, vẫn còn rất sớm, thời gian cơm trưa vừa qua không lâu, bởi vì Hách Quang Quang là từ phụ cận gả tới, vì vậy nhanh chóng bãi đường, buổi tối còn có khách nhân đến tham gia hôn lễ, tân nương từ lại không thể ra đãi khách hẳn làm tân lang cũng không thể vừa qua buổi trưa đã chui vào phòng không thấy ra được.

Hách Quang Quang ở trong hi phòng cả buổi chiều, sau khi ngủ dậy thì nói chuyện phiếm cùng Diệp Vân Tâm, sau đó trêu chọc Bát ca vẫn luôn ưu buồn, trong nháy mắt đã đến tối.

Buổi tối có rất nhiều người đến chúc mừng, Hách Quang Quang nghe nói mấy người này quan hệ cùng Diệp Thao không tệ, một mực rót rượu cho hắn, cuối cùng bị ‘anh vợ’ Ngụy Triết cản lại phần lớn, đến lúc giải tán Diệp Thao vẫn không sao cả nhưng Ngụy Triết thay mặt uống hơn phân nửa đã say đến bất tỉnh nhân sự.

“Quang Quang, chúng ta động phòng.” Diệp Thao trở về phòng rửa mặt qua rồi ôm Hách Quang Quang cùng ngã xuống giường, chân tay cũng bắt đầu không yên phận.

“Ngươi đã nói nếu ta không đồng ý sẽ không ép buộc ta đấy!” Hách Quang Quang đỏ mặt tóm chặt lấy bàn tay đã tiến vào trong y phục nàng.

“Khi nào vậy?” Diệp Thao hơi say nâng lông mày suy tư.

“Có, lần đang ở kinh thành đó.”

“À.” Diệp Thao nhớ lại, buồn cười véo nhẹ mặt Hách Quang Quang: “Lần đó ta nói là ‘trước hôn nhân’, trước hôn nhân ta không có vượt khuôn phép.”

Lần này đến phiên Hách Quang Quang ngậy ngán cả người, thẹn quá hóa giận nói: “Ngươi gạt người!”

“Ta thề với trời không lừa nàng, lúc đấy ta chính là nói ‘trước hôn nhân’!” Diệp Thao kéo chân đắp cho hai người, sau đó động tác nhanh chuẩn cường thế mà không mất đi dịu dàng cời sạch Hách Quang Quang.

“Luu manh! Ngươi đừng làm ảnh hưởng đến đứa nhỏ.” Hách Quang Quang kinh hãi, một tay bảo vệ ngực, một tay bảo vệ phía dưới, mấy vị trí đặc biệt mặc cho Diệp Thao làm thế nào cũng không buông ra.

Diệp Thao thất bại nhìn chằm chằm Hách Quang Quang, cắn răng nghiêng lợi nói: “Đó cũng là đứa bé của ta, ta sẽ không có chừng mực sao? Bỏ tay ra, sờ mấy cái là được rồi, ta sẽ không ‘đi vào’.”

Hách Quang Quang vẫn như cũ không thỏa hiệp, Diệp Thao tức giận đột nhiên cù nhẹ dưới nách Hách Quang Quang, Hách Quang Quang sợ nhột vừa cong người lại tròn vừa cười khanh khách, hai tay cũng thả lỏng, Diệp Thao nhân cơ hội chen chân vào giữa hai chân Hách Quang Quang, sau đó tóm lấy hai cánh tay cản trở, dùng ánh mắt cực nóng quét qua thân thể quang lỏa của Hách Quang Quang.

Bị Diệp Thao nhìn như vậy, mặt Hách Quang Quang lại càng đỏ hơn, trên người cũng là tầng phiếm hồng, mắng: “Không cho dè lên trên bụng ta.”

“Sẽ không.” Diệp Thao tránh bụng của Hách Quang Quang ra, cúi đầu hôn lên xương quai xanh xinh đẹp, vừa hôn vừa nói: “Ngoan, thả lỏng, ta sẽ dịu dàng.”

Cuối cùng Diệp Thao có dịu dàng hay không Hách Quang Quang không thêm quan tâm nữa, sau đó nàng quay lưng lại không thêm để ý tới Diệp Thao, mặt nóng như phải bỏng.

Xú lang không biết xấu hổ, cư nhiên, cư nhiên nắm hai tay của nàng.

“Xấu hổ? Đây là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta, thân thể nàng đã không cho phép vậy chỉ có thể cực khổ tay của nàng thôi.” Diệp Thao ôm lấy Hách Quang Quang đang giận dỗi từ sau, trong âm thanh còn lộ ra từng chút tiếc nuối không tận hứng, cầm cọ vào vành tai Hách Quang Quang: “Phu quân là một nam nhân bình thường, nàng là thê tử nếu trong lúc này không có cách nào thỏa mãn ta, vì vậy có thể dùng tay, khi cần thiết có thể dùng miệng. Đừng xấu hổ, nàng phải tập thành quen đi.”

“Ngươi!” Hách Quang Quang giận đến thiếu chút nữa tung ra một quyền, bất đắc dĩ vừa ‘giải phóng’ cho Diệp Thao xong, cổ tay vẫn còn nhầy nhụa, cắn giận mà nói: “Ta mới không cần phải quen, thật bần, phun ra tay ta!”

“Đám chề nam nhân của mình bần? Hách Quang Quang lá gan nằng cũng thật lớn!” Bàn tay cần rờ vuốt ve xoa nắn ngực nằng oán trách nói, vừa nghĩ đến một bên tay bị phun đầy ra thứ dính dính nhớp nhớp liền cảm thấy giận dữ.

“Hạ đại phu nói qua phụ nữ có thai cần tránh tức giận, tâm tình cũng không nên dao động mạnh đối với bảo bảo không tốt!” Diệp Thao nhìn bụng Hách Quang Quang vẫn chưa lộ nhẹ nhàng vuốt ve nhắc nhở.

Hách Quang Quang nghe vậy lập tức ngậm miệng, ép buộc mình không nghĩ tới tình cảnh xấu hổ khi nãy nữa.

“Ngủ đi, ta mệt rồi.” Diệp Thao trấn an Hách Quang Quang đang hờn dỗi rồi nhắm mắt ngủ, mặc dù hán đã ‘giải phóng’ trên tay nằng nhưng cũng chỉ giải thoát được một chút khó chịu của cơ thể, nếu muốn phóng túng hoàn toàn cũng chỉ có thể chờ bảo bảo ra đời rồi chờ Hách Quang Quang ở cữ xong mới được, hán chỉ có thể cầu nguyện cho những ngày này mau mau trôi qua, Diệp Thao thật bất đắc dĩ.

Những ngày sau tân hôn của Hách Quang Quang cũng không khác gì những ngày trước đây, ngoại trừ buổi tối tay nằng phải chịu ‘khổ cực’ một chút ra.

Ban ngày, Hách Quang Quang mệt mỏi là có thể nghỉ ngơi, rảnh rỗi thì theo các ma ma quản sự học một chút kinh nghiệm quản lý, sau đó luyện chữ trên chọc Bát ca, những ngày này cũng coi như nhẹ nhàng.

Không biết nghe từ đâu nói nữ nhân khi mang thai nếu thường nói cười thì đứa bé sinh ra cũng sẽ đáng yêu hay cười, vì vậy Hách Quang Quang liền tìm chuyện vui về mà nghĩ, phần lớn thời gian cả ngày đều cười, coi như tức giận cùng Diệp Thao cũng không dám tức quá lâu, sợ sẽ sinh ra bảo bảo ‘mặt giận’ ra ngoài.

Hết tháng giêng, đại khái vào trung tuần tháng hai âm lịch, sắp tới mùa xuân là lúc Diệp Thao đồng ý vô số lần cầu xin của Đông Phương Hữu, cũng phê chuẩn hôn sự của hán cùng Diệp Văn Tâm, chỉ là trước khi thành thân Diệp Văn Tâm vẫn phải đóng cửa suy nghĩ, trước khi thành thân nửa tháng mới có thể bỏ lệnh cấm.

Đối với hành động lúc đầu Diệp Văn Tâm cùng Hách Quang Quang dùng mật đạo trốn đi, Diệp Thao thật sự nổi giận.

Lẽ ra hôn sự của Đông Phương Hữu Diệp Thao không có quyền can thiệp, dù sao hán cũng không phải cha mẹ của Đông Phương Hữu nhưng bởi vì Đông Phương Hữu từng sau lưng Diệp Thao lên giúp Hách Quang Quang chạy trốn, sau đó tâm cảm thấy áy náy nên hôn nhân của mình mới tranh thủ xin sự đồng ý của hán, nếu không sẽ không thành thân.

Chuyện Diệp Văn Tâm theo Hách Quang Quang chạy trốn đã hù dọa Đông Phương Hữu, lại không khỏi xấu hổ, trở về Diệp thị son trang liền đi cầu hôn với cha mẹ Diệp Văn Tâm.

Nhân phẩm Đông Phương Hữu có thể tin, rất dễ dàng nhận được đồng ý từ nhà Diệp tổng quản chỉ là chỗ Diệp Thao có chút khó khăn.

Cầu xin suốt hai tháng, cuối cùng có công mài sắt có ngày nên kim, cuối cùng cũng thành công, năm tháng sau chính là ngày đại hỉ của hán và Diệp Văn Tâm.

Hách Quang Quang mang thai đến tháng thứ ba thì bắt đầu giảm phản ứng nôn nghén, khẩu vị cũng tốt hơn, lượng cơm cũng nhiều hơn, mỗi bữa phải ăn hai chén cơm lớn, đương nhiên điểm tâm bánh ngọt cái gì cũng không thể thiếu.

Hơn nữa thức ăn Diệp thị son trang đặc biệt tốt, mỗi ngày phòng bếp đều đổi món đa dạng lại đầy đủ dinh dưỡng cho Hách Quang Quang, Hách Quang Quang buồn bực phát hiện ra mình đã lớn hơn một vòng.

Bởi vì muốn giữ bí mật chuyện mang thai trước khi kết hôn, Diệp Thao thả tin ra ngoài nói Hách Quang Quang mới mang thai chừng một tháng, bảo bồi quý giá này đến đúng vào đêm động phòng hoa chúc.

Cơ thể Hách Quang Quang không giống như vừa mang thai, phản ứng khác hoàn toàn so với phụ nữ có thai khác, cảm thấy đứa bé này đặc biệt thương người, không có hại mẫn thân nôn mửa hay mất khẩu vị.

Mỗi ngày Hách Quang Quang đều soi gương rồi sờ vào chỗ thịt nhiều ra than thở, nhưng than thở thì than thở mỗi lần nhìn thấy đồ ăn trên bàn nằng lại tự nhiên quên đi vóc dáng tròn trịa của mình mà ăn hết.

Từ sau khi bảo bảo bắt đầu đạp thai (máy thai), niềm vui thú mỗi đêm của Diệp Thao cùng Hách Quang Quang chính là dùng tay sau đó cùng nói chuyện với bảo bảo, chỉ có vào lúc này hai người mới như đứa ngốc cười liên hồi, về phần chuyện dơ bẩn phun ra tay được coi là vật vãnh không quan trọng nữa.

Hàng ngày số lần Diệp Tử Thông chạy sang phòng Hách Quang Quang cũng tăng nhiều, không vì cái gì khác, hán cũng thích sờ bụng Hách Quang Quang chờ tiểu đệ đệ muội muội nói chuyện.

Những lần Diệp Tử Thông đến không phải lúc nào cũng gặp máy thai làm nó nóng nảy đến mức vò đầu bứt tai, chỉ có thể trên chọc Bát ca để dòi đi lực chú ý, cuối cùng dĩ nhiên là bị Hách Quang Quang ưỡn bụng cảm chổi lông gà đuổi đi. Nếu đúng lúc gặp được bảo bảo máy thai thì vui mừng kêu lên, bộ dáng kia so với cha hán còn ngu hơn mấy phần.

Vì đứa bé, Diệp Thao không dám tùy tiện chọc giận hay uy hiếp Hách Quang Quang, mà Hách Quang Quang cũng không dám tùy tiện hô to gọi nhỏ, coi như tức giận cũng ép mình phải nguôi giận ngay.

Thời điểm quan trọng nhất vì mang thai nên chân sưng phù to lên đến đêm thường bị rút gân, Diệp Thao không những không ghét bỏ phiền toái mà còn xoa bóp hai chân giúp nàng, thường xoa một chút chính là đến nửa đêm, Hách Quang Quang đặt những điều này trong mắt, cảm động trong lòng, bình thường có chuyện bất mãn cũng chỉ cần nghĩ đến hình ảnh Diệp Thao dịu dàng xoa bóp hai chân cho nàng thì có tức giận đến mấy cũng tan đi phần nửa.

Dần dần, tình cảm hai người ấm lên, ít cãi vã đi, bởi vì có chung mong đợi, hai người coi như thêm mỡ trong mật, so với mọi người mong chờ còn tốt hơn rất nhiều.

Cửa ải lần này của Diệp Vân Tâm là bị đóng cửa nửa năm, nhờ có tin vui sau khi hết lệnh cấm lập tức gả cho Đông Phương Hữu chống đỡ mới không có phát điên lên vì bị giam, sau khi nàng ra ngoài bụng Hách Quang Quang đã lớn như trái dưa hấu rồi.

Hơn tám tháng bụng to, bên ngoài lại nói không tới bảy tháng, vì vậy những ma ma nha đầu không hiểu rõ nội tình nhìn ‘bụng quá lớn’ của Hách Quang Quang thường nói trong này nhất định là có hai đứa con nít, nếu không không thể lớn thành như vậy vân vân, mỗi lần nghe được lời bàn luận tương tự Hách Quang Quang thấy chột dạ không dứt.

“Quang Quang, tối qua cha ta mang dưa hấu về cũng không to như bụng của ngươi.” Sau khi thả ra Diệp Vân Tâm chạy tới phòng Hách Quang Quang, thấy cục thịt trong bụng Hách Quang Quang to như vậy cho dù đã chú ý chuẩn bị vẫn bị dọa cho giật mình.

Hách Quang Quang mếu máo, cúi đầu nhìn bụng của mình nói: “Ít ghét bỏ khuê nữ bảo bối của ta đi, chờ sau khi ngươi thành thân rồi mang thai, bụng lớn lên so với ta tuyệt đối không nhỏ hơn!”

Diệp Vân Tâm chưa thành thân làm sao chịu được loại đùa giỡn này, thoáng chớp mắt đỏ bừng, dậm chân một cái hờn dỗi nói: “Quang Quang, ngươi khi dễ người ta!” Sau đó mắc cỡ che mặt chạy đi.

Bởi vì thân phận Đông Phương Hữu cao hơn nửa Diệp Vân Tâm thân là cháu gái của tổng quản gia Diệp thị son trang cũng không coi là bình thường, cho nên hôn sự của bọn họ rất được coi trọng, Diệp Thao tự mình chủ trì, người bên ngoài cũng chúc mừng nhiều, náo nhiệt vô cùng, vì bù đắp hôn sự qua loa lúc trước của mình, Diệp Thao cố ý làm hôn sự của Đông Phương Hữu long trọng lên.

Hách Quang Quang đỡ cái bụng to đã gần tám tháng lên, muốn giúp đỡ cũng không được, bị Diệp Thao cưỡng chế thi hành mệnh lệnh không được ra khỏi cửa phòng, sợ nhiều người đến ăn cưới vô tình đụng phải nàng.

Vì thế tuy thân là bạn tốt, Hách Quang Quang lại chẳng giúp được chút nào, đến nhìn nàng ấy bái đường cũng không thể, chỉ có thể buồn bực trong phòng, sau đó liên tiếp mười ngày, buổi tối nàng không cho Diệp Thao đi ngủ ‘dùng tay’.....

Đào qua đào lại đã qua hơn nửa tháng, mùa hè nóng như lửa đã thành quá khứ, mùa thu mát mẻ sắp tới, Hách Quang Quang mang thai gần mười tháng cũng sắp lâm bồn, Diệp Thao lo lắng hốt hoảng, sự vụ trong trang rất không phúc hậu mà giao toàn bộ cho Tả Trầm Châu cùng người mới thành thân không bao lâu Đông Phương Hữu, khiến đôi vợ chồng nhỏ người ta thiếu thời gian thân thiết hẳn cũng thấy áy náy lắm.

Vào một ngày trời trong nắng ấm, sau giữa trưa, Hách Quang Quang đang ăn một khối bánh táo, đứng dậy muốn đi lên giường nằm thì bụng đột nhiên truyền đến một hồi co rút đau đớn.

Một khắc đồng hồ sau, nha hoàn Như Nhan từ trong phòng chạy ra ngoài hô to: “Phu nhân sắp sinh!”

“Cái gì?!” Trong sân nha hoàn ma ma nghe được lập tức ném việc trong tay xuống đi truyền tin truyền tin, nấu nước nấu nước, kêu bà mụ kêu bà mụ.

Mặc dù Hách Quang Quang đã đủ tháng nhưng mọi người lại cho rằng nàng mới hơn tám tháng cho là nàng sinh non, vì thế không vì bảo bảo sắp ra đời mà vui mừng, trên mặt mỗi người đều mang theo hoảng sợ.

Trong lúc nhất thời, Diệp thị son trang vì chuyện Hách Quang Quang chuyển dạ mà lâm vào cảnh bận rộn sợ hãi

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Sinh con . . .

Bà mụ sớm đã được Diệp Thao bí mật chuẩn bị, giao cho người đặc biệt phụ trách, mặc dù ‘người đặc biệt’ cũng không hiểu vì sao phải chuẩn bị bà mụ trước sớm như vậy, lúc nghe phu nhân muốn sinh thì đột nhiên cả người đổ mồ hôi lạnh, thậm chí nói quá nhiên là Trang chủ, nếu không phải phòng ngừa chu đáo chuẩn bị xong bà mụ sớm một chút, chuyện đột nhiên xảy ra lần này chẳng phải sẽ nguy hiểm sao?

Từ nhỏ, thân thể Hách Quang Quang luôn rất tốt, lên núi xuống núi, xuống nước, leo cây không chuyện gì không làm, thậm chí đánh nhau cũng đánh thắng không ít, so với thiên kim tiểu thư ăn sung mặc sướng, tất nhiên nàng khoẻ mạnh hơn nhiều, chưa bao giờ lo lắng chuyện sinh con.

Hách Đại Lang từng nói, khuê nữ nhà ông toàn thân tràn đầy nghị lực như cỏ dại, chuyện gì cũng đừng nghĩ đánh sục nàng. Hách Quang Quang cũng cho là như vậy.

"Không tốt rồi, làm sao lại sinh non cơ chứ?" Đám người Như Nhan vừa lo lắng lấy ra tiểu y phục đã sớm làm xong, vừa hốt hoảng nói thầm nhỏ, nếu là bởi vì sinh non khiến Hách Quang Quang hoặc đứa bé có điều gì sơ xuất, những thiếp thân nha hoàn như bọn họ không thể đền tội.

Nghe được bọn nha hoàn nói thầm, Hách Quang Quang chợt dạ muốn che mặt, tất cả mọi người đang bận sống bận chết, cũng không còn chú ý tới sự "xấu hổ" của nàng.

Đứa bé sẽ không lập tức sinh ra, nửa người dưới co rút đau đớn cũng là từng hồi một, Hách Quang Quang không khăn trương, lần trước nàng bị Vương bò cạp đá thương suýt chết, cái loại đau đớn xuyên tim đó nàng đều chịu được, sinh con tất nhiên đau, nhưng nếu so với kia lần tính mạng đang ngàn cân treo sợi tóc tốt hơn một chút.

Diệp Thao nghe được tin tức ngay lập tức chạy về, ở bên ngoài nóng nảy chờ đợi.

Lúc đau bụng sinh bắt đầu dày đặc, Hách Quang Quang đau đến cả người đầy mồ hôi, khó chịu hơn nửa ngày đứa bé rốt cuộc cũng có dấu hiệu xuất hiện.

"Nhanh đi bưng chút cháo tới dứt phu nhân ăn đi." Bà mụ phân phó.

Bọn nha hoàn nghe vậy lập tức đi ra ngoài lấy đồ ăn, sinh con phải có đầy đủ thể lực, trước khi đứa bé ra đời, người phòng bếp là không dám nghỉ ngơi, trên lò luôn luôn hầm cách thủy canh bồi bổ và mấy món thức ăn lỏng dễ nuốt, nhiệm vụ của đám đầu bếp là tùy thời có thể cung cấp com canh nóng hổi cho Hách Quang Quang.

"Sao còn chưa có sinh ra?" Diệp Thao đứng ngồi không yên, đi đi lại lại trong phòng, trong đầu vẫn lóe ra tình hình nguy hiểm lúc Diệp Tử Thông ra đời, giống nhau là đến ban đêm đứa bé còn chưa có sinh ra, mặc dù thân thể Hách Quang Quang so với mẹ Diệp Tử Thông khỏe mạnh hơn rất nhiều, nhưng lâu như vậy đứa bé còn chưa có đi ra, hơn nữa tiếng rên rĩ đau đớn của Hách Quang Quang càng ngày càng thường xuyên, hẳn làm sao mà yên tâm được.

"Người ở bên trong nghe đây, thời khắc mấu chốt bảo vệ mẹ! Nếu có sơ xuất gì các người đừng nghĩ sống mà đi ra khỏi Diệp Thị Sơn Trang!" Diệp Thao càng nghĩ càng kinh hãi, chạy đến trước cửa vỗ cửa phòng rống với người bên trong.

"Ôi trời ơi!!!" Bị cưỡng ép không được trở về phòng ngủ, Tả Trầm Châu chột vồ trán, để ngừa Diệp Thao nói ra bất kì lời nói kinh người nào khác, vội vàng xông tới kéo hẳn ra xa khỏi cái cửa cảnh cáo nói, "Người trông ta ta cũng vậy phải nói, đại tẩu ở bên trong sinh con, người lại còn la hét, hại nàng bị hoảng sợ không có việc gì cũng biến thành có chuyện rồi!"

Quan tâm sẽ bị loạn, Diệp Thao bị Tả Trầm Châu nhắc nhở nhất thời hù dọa chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, lần này tính tẩu rất nhiều, đây Tả Trầm Châu ra ngồi lại trên ghế, tay nắm thành năm nắm đặt trên bàn đầy gân xanh nổi lên, Hách Quang Quang kêu đau một tiếng thân thể của hẳn liền cứng hơn một phần.

Diệp Vân Tâm và Đông Phương Hữu cũng ở đây, Hách Quang Quang sinh con, theo lý Tả Trầm Châu và Đông Phương Hữu không cần thiết châu chực ở đây, chỉ là Diệp Thao không để cho bọn họ đi, lúc hẳn lo lắng sợ hãi chắc chắn sẽ không thả bọn họ trở về phòng ngủ thoải mái đi, huynh đệ tốt chính là "có nạn cùng chịu!"

"Trang chủ thật là lo lắng cho phu nhân." Hai bà mụ cười gượng, lau mồ hôi lạnh bị Diệp Thao hù dọa ra xong lại tiếp tục đỡ đẻ cho Hách Quang Quang.

"Nhà nào mà lại không coi trọng hậu thế chứ? Trang chủ quan tâm phu nhân như thế, phu nhân, người cần phải kiên trì chịu đựng!"

Hách Quang Quang không còn hơi sức nói chuyện, không biết là do thân đột nhiên truyền đến một hồi bén nhọn đau đớn, hay là bởi vì Diệp Thao rống, tóm lại ánh mắt vốn là khô khốc của đột nhiên ướt át.

Đứa bé này lúc mang thai không có gãy vỡ Hách Quang Quang nhiều, nhưng là lúc sản xuất thật là làm hại cả đám người lo lắng đề phòng thật lâu. (Vâng, thật là "sản xuất" đây các bác ạ!!! :')))

Hách Quang Quang đau hơn nửa ngày một đêm, cuối cùng lúc trời sắp sáng mới sinh ra, đứa bé vừa chui ra, Hách Quang Quang liền mệt đến đã ngủ, trước khi đi đánh cờ với Chu Công* nàng nghe thấy bà mụ như trút được gánh nặng nói một câu mẹ con bình an. (* cái này chắc ai cũng biết, nhưng đề phòng nhờ đâu có ai đó mới lọt hồ ngôn tình thì "đánh cờ với Chu Công" có nghĩa là đi ngủ nha dd ^^.)

Thì ra là thật sự là nữ nhi, khác môi Hách Quang Quang nhẹ nhàng nâng lên một nụ cười, sau đó liền ngủ say như chết.

"Rốt cuộc cũng sinh, chúc mừng người có con gái. Ai da, không được, buồn ngủ chết, ta muốn đi ngủ, không được đánh thức ta, mọi chuyện đợi ngày mai lại nói." Tả Trầm Châu vỗ vỗ bả vai Diệp Thao, ngáp một cái, rồi đi.

Diệp Vân Tâm đầm đầm bả vai đau nhức, vác một đôi mắt gấu mèo 0.0 đi tới nói với Diệp Thao: "Mẹ con Quang Quang bình an, chúc mừng Thao ca ca, lần này nam nữ song toàn rồi."

Đông Phương Hữu nhìn Diệp Vân Tâm mệt mỏi rã rời, trong mắt hiện lên đầy đau lòng, đối với Diệp Thao vẫn như cũ đứng góc ở đó nói: "Mẹ con đại tẩu bình an, chúng ta đi về nghỉ trước."

"Đều đi nghỉ ngơi đi." Diệp Thao khoát tay áo, rốt cuộc tình hồn lại từ lo lắng đề phòng, Diệp Thao vượt mặt bước từng bước lớn vào phòng sinh.

Bên trong phòng, bọn nha hoàn đang dọn dẹp gian phòng xóc xếch, bà mụ lĩnh tiền thưởng về nhà ngủ.

Đập vào mặt là hương vị khó ngửi, vừa mới sinh đứa bé, không khí trong phòng không được trong lành, Diệp Thao giống như là không ngửi thấy đi tới, nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường Hách Quang Quang đang ngủ mê man, nhìn hai nữ nhân một lớn một nhỏ nằm trên giường không chớp mắt.

Như Nhan, Như Ngọc thấy Diệp Thao đi vào, không dám trì hoãn, dừng công việc trong tay nhẹ nhàng ra khỏi gian phòng.

Diệp Thao lẳng lặng nhìn dung nhan của Hách Quang Quang khi ngủ, sau một lúc lâu đưa tay ra muốn đụng vào mặt của nàng, bất đắc dĩ tay lại run lên, nên lại rút về.

Lúc này tay đã đỡ run đi nhiều, mới vừa rồi bà mụ ôm đứa bé ra ngoài cho hắn nhìn hắn không có ôm, sợ cánh tay run rẩy không ôm được đánh rơi bảo bối.

"Quang Quang. . . ." Diệp Thao có chút sợ nhìn Hách Quang Quang, nửa ngày một đêm chờ đợi suýt chút bức hắn điên khùng, cũng không phải là lần đầu tiên làm cha, nhưng sợ hãi cũng không ít đi một chút, nhất là có tiền lệ là mẹ Từ Thông.

Từ từ cúi người, trân trọng hôn một trên mặt nữ nhi đang nhắm chặt mắt nhẹ nhàng ngủ, đứa bé vừa sinh ra, mặt nhiều nếp nhăn không có chút nào xinh đẹp, cũng nhìn không ra giống ai, thân hình so với bảo bối đủ tháng khác có vẻ hơi nhỏ gầy chút, cũng là bởi vì như vậy, mới không có đưa tới người khác hoài nghi. Chỉ là rất có tinh thần, lúc vừa chào đời tiếng khóc rất vang dội, nghe âm thanh liền biết đây là một đứa bé rất khỏe mạnh, tinh thần phấn chấn.

Quá lâu không ngủ, lại bởi vì lo lắng hãi hùng, lúc này Diệp Thao làm gì còn tuân dặt tiêu sái như bình thường, cả người vừa mệt mỏi vừa nhếch nhác, thật sự không chịu đựng được rồi, cõng giày hạ rèm che cùng với thê tử và nữ nhi ở trên giường lớn rộng rãi cùng nhau ngủ.

Một giấc ngủ này Diệp Thao ngủ có chút sâu, nhưng cũng không ổn định, hắn nằm mơ thấy tình cảnh vợ trước sinh Diệp Từ Thông bị rong huyết, vui sướng vì mới có nhi tử cuối cùng bị khủng hoảng thay thế, mặc dù thời gian đã qua bảy năm, nhưng hình ảnh kinh khủng lúc đó còn khắc sâu in trong trí nhớ Diệp Thao.

Trong giấc mộng Diệp Thao mơ hồ biết mình đang nằm mơ, nhưng lại không phải rất khẳng định, bởi vì âm thanh rên rỉ khổ sở quá mức chân thật, Diệp Thao không kịp đợi, không để ý mọi người phản đối mạnh mẽ đẩy cửa phòng sanh vọt vào, chỉ thấy bên trong phòng sanh trên giường từng mảng lớn mảng lớn máu, bà mụ mặt khủng hoảng mà nói: "Không xong, phu nhân rong huyết!"

"Nhã Nhi." Diệp Thao chạy vội tới trước giường gọi thê tử đang tiến vào trạng thái hấp hối, nữ danh của mẫu thân Diệp Từ Thông gọi là Nhã Nhi.

Cô gái tái nhợt yếu đuối miễn cưỡng mở hai mắt ra, cười trấn an trượng phu đang lo lắng.

Hình ảnh đột nhiên biến đổi, mặt của "Nhã Nhi" lập tức biến thành Hách Quang Quang, chỉ thấy hai mắt nhắm nghiền Hách Quang Quang, không nhúc nhích nằm ở trên giường, phía dưới tất cả đều là máu, máu đỏ tươi chảy đầy giường, dd sau đó tràn ngập đến trên đất, máu chảy trên mặt đất "tí tách tí tách" âm thanh đặc biệt rõ ràng, truyền vào trong tai Diệp Thao giống như ác quỷ đòi mạng.

"Nhã Nhi, Quang Quang. . . ." Đứng thẳng bất động trước giường Diệp Thao hỗn loạn, không rõ cô gái trên giường đến tốt cùng là người nào, nhưng sợ hãi trong lòng lại lên tới cực điểm, muốn đi sờ một cái người trên giường nhưng tay lại không nhúc nhích được, gấp đến độ cả người hắn đầy mồ hôi, quát to cô gái từ từ dừng hô hấp, "Hách Quang Quang, người tỉnh lại cho ta!"

"Oa." Một tiếng khóc của trẻ con vang lên ở bên tai, trong giấc mộng Diệp Thao vẫn còn hô to tên Hách Quang Quang, bà mụ ôm đứa trẻ đầy máu lên nói, "Là một thiên kim."

Tiếng khóc con nít vang quá mức, nhưng Diệp Thao không để ý đi xem đứa bé, thấy hình ảnh Hách Quang Quang ngoe đầu tắt thở, trong nháy mắt hắn ngây người, giống như linh hồn cũng đã bay khỏi thân thể đuổi theo nàng.

"Quang Quang. . . ." Chân Diệp Thao mềm nhũn ngồi chồm hổm trên mặt đất, làm bằ gọi tên Hách Quang Quang, nước mắt đột nhiên chảy xuống, tim đau giống như là có cái tay hung hăng bóp chặt, đau đến nỗi hắn không thở nổi, hắn không thể nào tiếp thu được cái nữ nhân cả người tràn đầy tinh thần phấn chấn, động một chút là cãi lại hắn đó liền cứ như vậy mà đi mất.

"Ta ở đây, người tỉnh tỉnh." Một cánh tay mềm mại vô lực chụp ở mặt của hắn.

Âm thanh này rất quen thuộc, Diệp Thao có chút mơ hồ.

"Mau tỉnh!" Lần này lại khẽ bóp, đáng tiếc không làm được gì, tựa như gãi ngứa cho hắn.

"Quang Quang!" Không biết hơi sức từ nơi nào tới, Diệp Thao giống như là tránh thoát ma chướng bỗng chốc ngồi dậy, mồ hôi lạnh giọt giọt chảy xuống, thấy rèm che, hỗn loạn ý thức rốt cuộc trở về vị trí cũ, ý thức được mới vừa tình cảnh tê tâm liệt phế là nằm mơ, trên thực tế Hách Quang Quang và nữ nhi đều là bình an.

"Oa oa." Tiếng khóc của bảo bối vẫn còn tiếp tục, Diệp Thao chợt quay đầu lại, hiểu đến tiếng khóc của trẻ con trong mộng nghe được chính là nữ nhi phát ra, không trách được tiếng khóc chân thật như vậy.

"Người mơ cái gì hả? Gào thét ầm lên, nhìn đi, đánh thức cả nữ nhi luôn rồi." Hách Quang Quang suy yếu ai oán nói, nàng cũng là bị Diệp Thao đánh thức, Diệp Thao hô lên quá kinh khủng, nàng bị sợ hiện tại ở trong nội tâm còn nhảy dòn dập.

Thấy Hách Quang Quang cũng tỉnh, Diệp Thao như trút được gánh nặng lau mồ hôi trên mặt thượng, hít sâu một hơi nói: "May là mơ. Bảo bảo thế nào? Là đói bụng hay là đi tiểu?"

Hách Quang Quang cũng lo lắng, nhưng lúc này cả người nàng suy yếu vô lực không cách nào ôm lấy bảo bảo, lo lắng nói: "Gọi Lưu mẹ vào xem một chút đi?"

"Không cần." Diệp Thao luống cuống tay chân vén bọc quần áo trên người bảo bảo lên, sáng tỏ cười lên, "Là tiểu."

"Gọi Như Nhan đi vào thay tã thôi." Hách Quang Quang đau lòng nhìn nữ nhi khóc đến khuôn mặt nhỏ nhắn thành một nắm.

"Ta tự làm." Diệp Thao lấy bọc tã từ đầu giường, lấy ra một cái tã khô sạch sẽ, động tác vụng về thay cho nữ nhi oa oa khóc lớn, thay tã xong hân hoan đầy mồ hôi, vứt tã bẩn, cẩn thận đặt bảo bảo vào trong ngực Hách Quang Quang, cười nói, "Người tới ôm nàng đi, tiểu gia hỏa này thật có tính thần."

Thay xong tã, bảo bảo nức nở mấy cái rồi lại ngủ thiếp đi, khuôn mặt nhỏ nhắn khoảng bàn tay còn phiểm một tia uất ức, giống như là lên án cha mẹ.

"Thật đáng yêu." Hách Quang Quang mới mở quan sát tiểu bảo bảo huyết mạch tương liên với nàng, giằng co nàng một ngày một đêm mới ra ngoài, lúc vô cùng đau đớn ấy nàng thậm chí nghĩ bỏ cuộc, không muốn đứa bé hoài thai mười tháng này, kết quả bây giờ nhìn bảo bảo kề sát nàng ngủ say chỉ cảm thấy tâm mềm mại như nước, cảnh tượng đau đến chết đi sống lại lúc trước giống như đã là chuyện đời trước.

"Quang Quang, nàng vất vả rồi." Diệp Thao nằm xuống cạnh nàng, nói ra những lời này đã sớm lời muốn nói.

Hách Quang Quang cảm giác đột nhiên rất uất ức, những lời này của Diệp Thao bao hàm rất nhiều tâm tình phức tạp, nàng lại có thể nghe hiểu. Mím môi mỉm cười, nỗi khổ này còn kéo dài một tháng ở cử nữa, so sánh với cảm kích săn sóc của trưởng phu và nữ nhi khả ái khỏe mạnh căn bản là không đáng nói.

"Người mới vừa nằm mơ thấy cái gì, kêu thống khổ như vậy?" Hách Quang Quang quá mệt mỏi, mới vừa hỏi xong liền nhắm mắt lại nhẹ ôm lấy bảo bảo ngủ thiếp đi.

Con ác mộng kia Diệp Thao hồi tưởng một chút cũng cảm thấy kinh hồn bạt vía, sợ đến cầm tay Hách Quang Quang không buông, cảm giác tuyệt vọng thống khổ bởi vì mất đi Hách Quang Quang trong mộng này còn khắc sâu ở trong đầu, cái loại vô vọng muốn vứt bỏ tất cả đổi lại mạng của nàng vẫn còn mãnh liệt.

Cảm tạ giấc mộng kia, nếu không hẳn còn không ý thức được tầm quan trọng của Hách Quang Quang đối với hắn, cũng không cách nào khắc sâu cảm thấy thế nữ an ổn ngủ ở bên cạnh là một chuyện hạnh phúc dường nào.

"Quang Quang, người nhất định phải sống thật tốt." Diệp Thao cầu khẩn ở trong lòng, Hách Quang Quang tất nhiên không dịu dàng không săn sóc, cũng không có tài hoa gì, nhưng là nàng có thể mang cho mình nhẹ nhõm và sung sướng người khác không cách nào mang đến, có điểm này là đủ rồi.

Chuyện Hách Quang Quang "sinh non" làm mọi người trong trang bị sợ không nhẹ, cũng may cuối cùng mẹ con bình an, tuy nói sinh non, nhưng nghe nói bảo bảo rất khỏe mạnh, không có chút nào kém đứa bé đủ tháng, kết quả là mọi người rồi rít nói tiểu thư phúc lớn mạng lớn, có Phật tổ phù hộ mới sinh non còn có thể khỏe mạnh.

Diệp Thao mời hai bà vú tới cho bú sữa bảo bảo, Hách Quang Quang nghỉ ngơi năm ngày sau, rốt cuộc thân thể cũng không đau đớn nữa, thỉnh thoảng sẽ tự cho cục cưng bú, lúc sống trên chân núi, hàng xóm người nào sinh con đều là tự mình nuôi, căn bản không cần bà vú, huống chi năng nghe nói bú sữa mình về sau bảo bảo trưởng thành sẽ thân thiết với nàng.

Một hôm, Diệp Thao ở trong phòng với mẹ con Hách Quang Quang, Diệp Từ Thông tới, lúc trước hắn muốn đến đều bị ngăn cản, hiện tại rốt cuộc hắn cũng được phê chuẩn đi vào nhìn muội muội.

Diệp Thao đặt cho nữ nhi một cái tên gọi là Diệp Từ Thiên, lúc Diệp Từ Thông tới nàng ăn no sữa đang ngủ.

Diệp Từ Thông chống khuỷu tay ở trên giường ngoài người lên trước nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhiều nếp nhăn của muội muội, nhìn từ trên xuống chung quanh một lúc lâu, chân mày bỗng chốc nhíu chặt.

Hách Quang Quang ngồi ở trên giường thấy phản ứng của Diệp Từ Thông cảm thấy kỳ quái, buồn bực hỏi: "Sao? Thấy muội muội còn nhăn nhó cái gì?"

Diệp Từ Thông mấp máy môi, dùng khóe mắt quét mắt qua Diệp Thao, thấy trên mặt phụ thân mang ý cười, xem ra tâm tình không tệ, vì vậy gan lớn lên, chỉ vào Diệp Từ Thiên đang ngủ say dùng giọng chất vấn hỏi Hách Quang Quang: "Mẹ, nàng thật đúng là muội muội ta sao?"

Hách Quang Quang nghe vậy nhũn nhũn, không giải thích được hỏi: "Vì sao hỏi như thế? Nàng đương nhiên chính là muội muội người."

Chép miệng, Diệp Từ Thông cau mày lại nhìn muội muội gầy teo bé nhỏ vàng vọt, thất vọng nói: "Quá xấu, sao ta có thể có muội muội xấu như vậy?"

Hách Quang Quang mất hứng, dựng mày liễu lên cả giận nói: "Người nói người nào xấu? Khuê nữ của ta xinh đẹp lắm!"

Diệp Tử Thông xem thường liếc Hách Quang Quang một cái, hừ một tiếng nhìn về Diệp Thao vẫn không lên tiếng, hỏi: "Phụ thân, ngài cảm thấy muối muối xấu xí hay không?"

Không đợi Diệp Thao mở miệng nói chuyện, Diệp Tử Thông cũng không biết chết sống nói một câu: "Muội muội này so với ta kém quá xa, phụ thân, thật ra nàng không phải là muội muội ruột của ta đúng không?"

Lời này thật ra chỉ là một câu oán trách vô ý của trẻ con, nhưng là nghe vào trong tai người lớn lại là một ý khác.

Diệp Thao nghe vậy, mặt cười lập tức lạnh xuống, nâng bàn tay lên nặng nề vỗ lên bả vai của Diệp Tử Thông, giáo huấn: "Nói những gì đó? Cút ra ngoài!"

Đột nhiên bị đánh Diệp Tử Thông ù ù cạc cạc, không hiểu phụ thân đang cười mà sao đột nhiên liền lật mặt.

Hách Quang Quang thấy thế kéo kéo tay áo Diệp Thao, trách cứ: "Đứa bé nói vậy mà thôi, cùng hấn so đo cái gì?"

Nét mặt không vui của Diệp Thao không có bởi vì Hách Quang Quang nói mà chuyển biến tốt, nhìn chăm chăm Diệp Tử Thông mặt đầy dấu hỏi: "Còn thất thần cái gì? Trở về phòng của ngươi đi!"

Liếc nhìn Diệp Thao tức giận, lại nhìn một chút Hách Quang Quang đang lườm Diệp Thao oán trách, Diệp Tử Thông mím chặt môi đứng lên chạy ra ngoài.

Diệp Tử Thông tức hồ hồ đi trở về, vừa đi vừa ủy khuất gạt lệ, hấn cũng không có lỗi, muội muội rõ ràng rất xấu nha, hoàn toàn khác em bé phần điều ngọc trác (kiểu xinh đẹp, dễ thương thôi) nó tưởng tượng, nó nói lời thật chẳng những bị đánh còn bị đuổi ra ngoài.

"O, đây không phải là Tử Thông Đại thiếu gia của chúng ta sao? Khóc cái gì đây? Tôi nói cho Tà thúc thúc nghe một chút ai khi dễ ngươi." Tà Trầm Châu đi tới từ phía đối diện, thấy Diệp Tử Thông thì rất kinh ngạc.

Nhìn thấy Tà Trầm Châu luôn luôn thương yêu mình, Diệp Tử Thông càng uất ức, nhào tới trong ngực hấn mãnh liệt khóc, sau khi khóc xong không nhịn được bị hỏi, liền kể chi tiết chuyện mới vừa mình bởi vì nói thật mà bị Diệp Thao mắng, sau khi nói xong nhìn về mặt Tà Trầm Châu có chút cổ quái hỏi "Tà thúc thúc phân xử thử, Tử Thông bị mắng rất oan có đúng hay không?"

Nhẫn nhịn, cuối cùng nhịn không được, ở Diệp Tử Thông tố cáo uất ức, Tà Trầm Châu rất không cho mặt mũi ngứa mặt lên trời cười lớn, sau khi cười xong thở không ra hơi chỉ vào Diệp Tử Thông tức đến xanh mét cả mặt mày nói: "Ngươi...ngươi ý nói là ám chỉ vợ của cha ngươi ngoại tình, hấn không có một cước đá ngươi ra ngoài đã là tốt lắm."

Diệp Tử Thông không hiểu, cảm giận nhìn chăm chăm Tà Trầm Châu hả hê: "Muội muội đáng đáp xấu xí có quan hệ gì với việc đội nón xanh?"

Tà Trầm Châu lau nước mắt ở khóe mắt vì bật cười, đồng tình vỗ vỗ đầu Diệp Tử Thông bị "oan uổng", ý vị sâu xa nói: "Đứa bé, ngươi còn nhỏ, sau khi lớn lên sẽ hiểu, về sau không được tùy tiện chất vấn Tử Thiên xấu xí hoặc không phải muội muội ngươi nữa, nếu có lần sau nữa cha ngươi cũng không phải là đuổi ngươi ra ngoài đơn giản như vậy!"

Giao phó xong, Tà Trầm Châu rời đi, lưu lại một mình Diệp Tử Thông ra sức tự hỏi nói thật và nón xanh đến tột cùng có quan hệ gì.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Ghét bỏ

Ở cử một tháng vừa khổ sở lại vất vả, không thể đi ra ngoài cũng không thể tắm rửa thoải mái.

Cũng may bây giờ là cuối thu, trời lạnh lạnh không đến nỗi chảy mồ hôi, nhưng không thể tắm rửa vẫn không quen ngay được, Hách Quang Quang nhịn muốn phát điên thì ma ma có kinh nghiệm phong phú nói thật ra khó chịu có thể lau đơn giản chỉ là không được để nhiễm lạnh, nếu không sau đó sẽ phải chịu khổ vô cùng.

Được lệnh đặc xá, cách mỗi ngày Hách Quang Quang sẽ dùng khăn tay nóng ướt lau qua người, một ngày cũng đổi y phục hai lần, như vậy trên người cũng không xuất hiện mùi lạ để Diệp Thao khó xử.

Hách Quang Quang đã quen tự do phóng túng, lần này phải ngoan ngoãn ở trong phòng một tháng khiến nàng rất khó chịu, nếu không phải Diệp Thao mạnh mẽ ra lệnh sai người coi chừng nàng, giam Hách Quang Quang đến mốc meo cả người, cho dù là mạo hiểm khiến thân thể nguy hiểm sau này cũng muốn ra ngoài hô hấp không khí một chút rồi trở về.

Một tháng này cũng khiến Hách Quang Quang khắc sâu cảm nhận khổ sở của Diệp Văn Tâm lúc bị cầm tù, cũng hiểu vì sao lúc ban đầu mới bỏ lệnh cầm Diệp Văn Tâm quyết tâm bỏ nhà trốn đi, cuộc sống nhàm chán lại mất tự do như sống 'trong tù' này nàng không bao giờ muốn thử lần hai.

Một tháng sau, Diệp Tử Thiên giống như chú chuột con trưởng thành một chút, làn da trắng lên, cũng không chọc cười như lúc mới sinh, cách mấy ngày Diệp Tử Thông lại đến coi, tuy nói không phải rất hài lòng nhưng tối thiểu sẽ không oán hận muội muội khó coi.

Qua khỏi một tháng, trước tiên Hách Quang Quang cho người chuẩn bị một thùng nước tắm to nhất, trong phòng đầy hơi nóng sẽ không cảm thấy lạnh, ngâm mình trong bồn tắm đến mệt rồi cũng luyến tiếc đi ra.

Hách Quang Quang thoải mái nhắm mắt lại ngủ, nào biết bộ dạng không hề phòng bị này, thân, lỗ, thể tắm đã bị rơi vào trong mắt con ‘lang’ nào đó.

Diệp Thao đứng trước thùng nước tắm, mắt nhìn mỹ cảnh dưới nước, cổ họng khô rát, màu mắt biến đổi, khóc môi câu lên, không nói hai lời đã giơ tay cởi quần áo ra.

Hắn nhìn đã đến cực hạn, giờ phút này coi như Hách Quang Quang muốn ‘dùng tay’ giúp cũng không được, nửa đêm tắm nước lạnh mới có thể tạm bình ổn xao động bên trong của hắn, một tháng này Hách Quang Quang không thể ra khỏi cửa không thể tắm rửa mà kêu khổ liên tiếp thì hắn chịu đựng cũng không có điểm nào dễ chịu hơn Hách Quang Quang.

Hách Quang Quang ngâm đã lâu mệt mỏi híp mắt, đột nhiên bị một loạt các động tác làm tỉnh lại, mở mắt thấy mình đang ở trong ngực Diệp Thao, một tay hắn vòng qua ôm lấy hông nàng tay kia đang lưu luyến trên nơi xinh đẹp ở ngực, mà nơi nào đó trên người hắn cũng đang dưng thẳng chọc vào người nàng.....

“Người...khi nào thì bước vào?!” Hách Quang Quang kinh hãi, xấu hổ muốn lui về phía sau.

Diệp Thao không trả lời, giữ chặt cổ tay Hách Quang Quang kéo nàng trở về trong ngực, hai cánh tay không thành thật du ngoạn trên người nàng, cúi đầu hung hăng hôn xuống.

“Ưm ưm....” Hách Quang Quang vừa bị hôn lại vừa bị tấn công dồn dập làm nàng không còn lực chống đỡ.

Sanh con xong thân thể nàng cũng trở nên quyến rũ hơn, nơi no đủ trước ngực bị tay Diệp Thao vân vê, nắm, làm cả người dâng lên cảm giác run rẩy, thời điểm mập mờ này, thân thể Hách Quang Quang đã làm mẹ trở nên thành thực cùng nhạy cảm, kháng cự một chút cả người đã mềm nhũn, hai cánh tay vô thức vòng qua cổ Diệp Thao, mở miệng nghênh đón môi lưỡi càn rỡ của Diệp Thao.

Trong lúc Hách Quang Quang bị hôn đến mê muội ý thức thì trong người cảm nhận được một vật nóng rực dẹt thường vọt vào, đau đớn cùng khó chịu làm nàng nhún nhảy, kháng nghị rên rỉ ra tiếng, hôn dỗi nói: “Người nhẹ một chút.”

Cảm nhận được khoái cảm mạnh mẽ khi tiến sâu vào khiến cho gương mặt tuấn tú của Diệp Thao cũng có chút vận vẹo, đưa hai chân Hách Quang Quang vòng ngang hông mình, một tay đỡ nàng dựa vào cạnh thùng tắm, dùng sức tiến thẳng thở gấp: “Ta nhẹ không được!”

Nước tắm trong thùng theo động tác cuồng dã của hai người bắn ra bên ngoài, tiếng nước rào rào chảy kèm theo tiếng thân thể va chạm mãnh liệt như một khúc nhạc rung động hiếm có.

“Ừ...A...Nhẹ, nhẹ một chút.....” Hách Quang Quang không chịu nổi ‘công kích’ cường hãn của Diệp Thao liên tục cầu xin tha.

“Lần sau ta sẽ dịu dàng một chút.” Lúc nói chuyện động tác Diệp Thao thoáng thả chậm, đợi sau khi nói xong chữ cuối đột nhiên đẩy mạnh lên phía trước, trong nháy mắt nghe thấy âm thanh thét chói tai của Hách Quang Quang hài lòng nở nụ cười.

Hách Quang Quang cảm thấy thân thể mình đã tan thành từng mảnh Diệp Thao mới xong chuyện, rốt cuộc đã xong, Hách Quang Quang thờ hồn hồn nghĩ, giờ tay lau mồ hôi trên mặt, không đợi lau xong cả người đã bị ôm lấy, Hách Quang Quang mất thăng bằng sợ hãi vội vàng vòng tay qua cổ Diệp Thao tức giận nói: “Làm gì vậy?”

Lửa cháy trong mắt Diệp Thao còn chưa tan, ôm thân thể trắng nõn của Hách Quang Quang nhảy ra khỏi thùng tắm, tùy tiện cầm khăn lau qua thân thể hai người, sau đó ôm nàng đi tới giường, mắt chăm chú nhìn thân thể Hách Quang Quang đã nhiều thịt hơn lúc trước khi mang thai nói: “Tối nay nàng vất vả chút, chờ ngủ.”

Nếu mới đầu còn không hiểu ý của Diệp Thao lắm, chờ sau khi nằm trên giường bộ Diệp Thao tình lực vô hạn ‘ăn’ một lần có ngu hơn nữa cũng hiểu.

Từ đó Hách Quang Quang biết, nam nhân không thể ghen quá lâu, sau khi quá lâu rồi bạo phát thực vô cùng đáng sợ!

Một đêm không biết làm bao nhiêu lần, nàng đứng là không ngủ nổi, mỗi lần xong nàng mệt mỏi muốn nhắm mắt nghỉ ngơi, kết quả đều ở lúc sắp ngủ bị Diệp Thao ngăn chặn lấy đủ mọi loại tư thế lăn qua lộn lại.....

Trời sáng Diệp Thao mới nhả nàng ra, rốt cuộc lúc nhắm mắt nghỉ ngơi Hách Quang Quang đã muốn khóc không ra nước mắt nghĩ thật may mà nàng mang thai lại ở cửu dài ngày nên rất nhiều thịt, nếu như lấy thân thể thon thả trước đây, bị kẻ vô sỉ ghê tởm như Diệp Thao hành hạ cả một đêm như vậy sợ là mười ngày nửa tháng cũng không xuống giường được.

Sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Thao một đêm không ngủ tinh thần sáng khoái ra ngoài, mà Hách Quang Quang thì phờ phạc ngủ trên giường, khắp người đầy những điểm đỏ khả nghi xấu hổ không dám gặp người liền vùi đầu trên giường, ngay cả nha hoàn muốn giúp Hách Quang Quang tắm rửa cũng bị nàng cự tuyệt.

Làm thiếu phu nhân gần một năm, cuộc sống thoải mái quá lâu làm thân thể yếu ớt đi không ít, cả đêm phóng túng liên sinh bệnh nặng cả chân cũng mềm nhũn không đứng nổi.

“Xú nam nhân, lão sắc, quý!” Hách Quang Quang che khuôn mặt nóng bỏng trong chăn không ngừng nói xấu Diệp Thao.

Toàn thân đau nhức vô cùng, trên người cũng từng vết chấm đỏ thâm như mắc bệnh sởi nhắc nhở nàng tối hôm qua đã từng dục thể nào, mỗi lần nhớ đến cuối cùng mình như bạch tuộc tám chân bầu vịu vào Diệp Thao cả người lắc lư theo nhịp điệu của hắn lại hận không thể dùng tay đánh chính mình.

Nữ nhân dâm, dâm đảng như vậy thực sự là nàng sao? Hay là trong xương tủy nàng cùng Diệp Thao giống nhau đều là người ham mê dục vọng.

Buổi chiều Diệp Vân Tâm đến tìm Hách Quang Quang, thấy bộ dáng Hách Quang Quang, liền cười cười nhìn người chui trong chăn kia.

“Cười cười cười, cười nữa sẽ đánh ngươi đuổi ra ngoài!” Hách Quang Quang thẹn quá thành giận, kéo chặt chăn giấu thật kĩ kể cả vết hôn ở cổ cũng thật kín.

“Đuổi đi, bây giờ ngươi còn chút ‘hoi sức’ nào sao?” Diệp Vân Tâm che miệng cười không chút sợ hãi.

“Có nam nhân làm chỗ dựa lá gan to lên phải không? Hừ, còn cười nhạo ta, không biết người nào vì ‘thân thể yếu’ liên tục mấy ngày d.d không tới tìm ta, lại không ngã bệnh, không rõ ‘yếu’ là do đâu? Hả?” Hách Quang Quang không chịu yếu thế giễu cợt lại.

Diệp Vân Tâm nghe vậy mặt đỏ lên, giờ tay muốn đánh Hách Quang Quang buồn bực nói : “Được rồi, ta không chế nhạo ngươi nữa được chưa?”

Hách Quang Quang liếc Diệp Vân Tâm một cái, sau đó nhìn về phía bụng của nàng xấu xa cười: “Vì có gì rồi nên thời gian trước ngươi mới ‘mệt’ phải không?”

“Ngươi! Ngươi thật xấu, Thao ca ca thể nào lại mặc cho ngươi mở miệng nói vậy!” Diệp Vân Tâm xấu hổ che mặt rên rỉ đứng lên, đúng là bị Hách Quang Quang nói đúng, nếu không phải thời gian trước nàng ấy cũng ‘có biểu hiện’ như vậy, nàng cũng không biết mình mang thai nhanh đến vậy.

“Là ngươi khơi mào chuyện nói đùa trước, còn nói miệng ta xấu xa.”

“Được rồi, ta sai lầm rồi, Hách Quang Quang đại nhân đại lượng không nên cùng ta chấp vặt được không?” Da mặt Diệp Vân Tâm so với Hách Quang Quang mỏng hơn một chút, chỉ đành chịu yếu thế.

“Coi như ngươi thức thời.” Hách Quang Quang nói xong liền ngáp dài, buổi tối một đêm không ngủ, muốn ngủ bù ban ngày, hiện tại lại thấy buồn ngủ.

Diệp Vân Tâm thấy thế hiểu rõ cười một tiếng, lời nói trêu chọc lại không dám nói ra, đứng lên nói: “Ngươi mệt thì ngủ trước đi, ngày mai ta sẽ tới tìm ngươi.”

“Được rồi.”

“Đúng rồi, nghe Hữu ca ca nói gần đây ngươi đang bận về trận pháp mới trên giấy?” Diệp Vân Tâm mới cci được mấy bước đột nhiên nhớ ra chuyện này, vì vậy không nhịn được hỏi.

“Đúng vậy, dù sao cũng không có chuyện gì làm, trận pháp cũ phía sau núi lại không khó lắm, Diệp Thao nói ta thân là nữ chủ nhân của Diệp thị son trang nên để tâm nhiều hơn, nghĩ tới nghĩ lui ta cũng chỉ có thể làm việc này thôi? Những thứ khác ta không hiểu lắm.” Hách Quang Quang nói xong mắt khép lại, ngày càng buồn ngủ.

Diệp Vân Tâm cười cười nói: “Đối với mọi người đây lại là chuyện tốt, nếu là một lần đã ngăn chặn được hành động của người bên ngoài Thao ca ca sẽ rất có mặt mũi.” Sau đó liền rời đi.

Hách Quang Quang gả vào Diệp thị son trang là chuyện oanh động không nhỏ, hơn nữa nàng còn chạy trốn kết hôn, sau tết trở về lại vội vàng thành thân, mấy vị khách được mời muốn không chú ý đến nàng cũng khó.

Thật ra chuyện Hách Quang Quang ‘sinh non’ lần này cũng có người hoài nghi, lúc mang thai bụng rất lớn mà lại không phải sinh đôi, nguyên nhân Diệp Thao thành thân gấp như vậy có thể đoán ra, chỉ là trong lòng mọi người hiểu rõ nhưng không ai có lá gan dám nói ra.

Không chỉ bên ngoài, ngay cả trong Diệp thị son trang đối với việc Hách Quang Quang có thể gả làm vợ cả của Diệp Thao cũng phê bình kín đáo, ở trong mắt bọn họ, coi như Diệp Thao đã thành hôn qua một lần nhưng thân phận hắn hay về ngoài cùng năng lực rất tốt, nữ nhân xứng với hắn tối thiểu cũng phải là đại gia khuê tú giàu có, ai ngờ Diệp Thao không để ý đến tâm tư bao tài nữ khuê tú, cuối cùng lại cưới đã nha đầu không quyền không thế không tài không cán.

Chuyện này vẫn trở thành thú vui tiêu khiển sau giờ ăn của bọn người làm, càng thêm nhiều nghi hoặc Diệp Thao lại thêm những nữ nhân từng bị hắn cự tuyệt qua sinh lòng bất mãn nên tung lời chửi bới Hách Quang Quang khắp nơi.

Chỉ là, những lời đồn đại bắt lợi này Hách Quang Quang coi như mưa gió bên ngoài, Diệp thị son trang không ai dám nói rõ, người trong trang đều hiểu tâm tư Diệp Thao, dù trong lòng đều cảm thấy Hách Quang Quang không xứng với trang chủ đại nhân anh minh thần võ nhưng mặt ngoài vẫn đối xử với Hách Quang Quang hết mực cung kính, không dám chậm trễ chút nào.

Cái gọi là thiên hạ không có bức tường nào gió không lọt qua, Diệp Thao có bảo vệ khá hơn nữa, vẫn có ‘cá lọt lưới’, Hách Quang Quang là nghe được từ trong miệng bốn năm đứa bé trai trong trang nói lời đồn: “Nàng không tài không đức không xứng với Diệp Thao”, trong lòng cực kỳ không phục, nghĩ tới nghĩ lui mới nhớ tới chuyện trận pháp trên núi, sau khi nàng thích Diệp Thao sao còn có thể chấp nhận được người khác cố tình chê bai hạ thấp nàng như thế?

Đề phòng Diệp Thao nghe được nhiều lời đồn đại nói nàng cái gì cũng không biết không xứng với hắn, vì vậy Hách Quang Quang muốn cho mọi người rửa mắt mà nhìn rõ, chính là chuyện trận pháp mới Diệp Văn Tâm vừa nói.

Cả ngày Hách Quang Quang không ra khỏi cửa, nằm trên giường ngủ suốt, buổi tối Diệp Thao về thấy Hách Quang Quang đang ngủ vùi trên giường không chút tỉnh thần, khó có được một lần tự vấn lương tâm, rất sẵn sọc ôm Hách Quang Quang đến cạnh bàn com, còn ôm nàng đi tắm rửa, nếu không phải Hách Quang Quang kháng cự gay gắt hẳn tuyệt đối sẽ tự mình sẵn sọc tắm cho nàng.

“Thật sự mệt mỏi như vậy?” Tắm xong hai người nằm trên giường, Diệp Thao thấy Hách Quang Quang liên tục tức giận với hắn hỏi.

“Nói thừa! Người đứng là có tài số một thứ, dục, có nghĩ tới ta có thể chịu đựng được hay không hả?” Nhớ tới ánh mắt mập mờ của nha hoàn ma ma nhìn nàng, Hách Quang Quang liên tục giận.

Diệp Thao đuối lý sờ mũi một cái, quét mắt nhìn đáng người Hách Quang Quang so với lúc trước khi mang thai đã béo lên hơn chục cân, giật giật môi, cuối cùng vẫn quyết định nói thật: “Nàng bây giờ nhiều thịt như vậy, ta cho là không giống như lần đầu tiên khi nàng mạnh mai... Làm gì vậy? Sao lại tức giận đánh ta!”

“Tức giận? Người tức giận thì có, lão nương còn chưa có giận đâu!” Hách Quang Quang cầm gối đánh Diệp Thao cánh tay, lồng ngực, chân cẳng đánh không ngừng, vừa đánh vừa chửi: “Dám ghét bỏ ta mập mập hả, cũng không nghĩ xem là do ai hại! Ta cực khổ sinh khuê nữ cho người, người còn dám nói mát, nữ nhân nào vừa mới sinh con xong có vóc dáng gầy như củ hả?”

Hách Quang Quang hiện tại không còn hơi sức, đánh người cũng không đau không ngứa, lúc nàng thở hồng hộc thì Diệp Thao đoạt lấy gối ném đi, sau đó đề Hách Quang Quang giận đến mặt mũi đỏ phừng phừng nói: “Xem ra nàng vẫn có hơi sức, nếu không tối nay chúng ta lại ‘phấn đầu một đêm nữa’?”

Những lời này thập phần uy lực, Hách Quang Quang còn muốn tiếp tục la lối om sòm chọt ỉu xiu, còn dám giày vò nữa, ngậm chặt miệng hung hăng nhìn chằm chằm Diệp Thao, trong lòng mắng hắn từ đầu đến chân.

Thấy đã uy hiếp được, Diệp Thao thấy Hách Quang Quang vì tức giận mà mặt cũng phồng lên, nằm xuống bên người nàng thở dài, mặc dù hắn rất muốn nhưng nếu liên tục hai ngày nữ chủ nhân đều không ra khỏi giường đều không ổn được, vì thế ép buộc mình không nghĩ tới việc lúc này đề Hách Quang Quang xuống như nhuyển ngọc ôn hương, gạt bỏ tạp niệm nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ.

Một lúc sau Diệp Thao ngủ thiếp đi, Hách Quang Quang đã ngủ cả ngày nên không buồn ngủ nhìn chằm chằm màn che, trong lòng thầm lẩm bẩm từ ngày mai sẽ ăn ít com đi một chút, hay đi lại nhiều hơn, cũng không bị Diệp Thao ghét bỏ vì mập, tiếp tục như vậy nàng muốn giữ vững địa vị cũng khó giữ được?

Tuyệt đối không thể để đám nữ nhân dám mơ tưởng thay thế vị trí của nàng như ý được! Hách Quang Quang cắn giận mà nghĩ.

Nữ nhân vì người mà để ý dung nhan, Hách Quang Quang chưa bao giờ nghĩ đến cũng có một ngày mình sẽ để ý cái nhìn của một nam nhân, mặc dù không vọng tưởng muốn làm nữ nhân xinh đẹp nhất trong mắt Diệp Thao nhưng tối thiểu không thể là một xấu nữ mập mập được!

Hiếm có việc Hách Quang Quang để ý như vậy, cuộc sống sau này nàng không thể ăn uống thoải mái được, cho dù sau khi cho bú sữa rất dễ đói bụng cũng chịu đựng, ăn com ăn sáu phần no, ít ăn điểm tâm bánh ngọt, ở trong phòng vẽ một môi liên ra ngoài tản bộ.

Thấy thức ăn ngon trước mặt mà phải kiềm chế thật cực khổ, nhưng nửa tháng sau Hách Quang Quang đã nhìn thấy kết quả rõ ràng, thịt trên eo nàng ít đi một vòng, cảm mập giảm đi.

Buổi tối sau khi hoan ái xong, Diệp Thao ôm eo Hách Quang Quang nhíu mày nói: “Nàng gầy đi phải không?”

Vừa nghe Diệp Thao ‘khen’ nàng gầy, Hách Quang Quang mừng rỡ, đắc ý hả hê nói: “Ta trời sinh lệ chất, lúc trước mập mập là do sinh con, ở cữ xong tất nhiên sẽ từ từ gầy như cũ.”

Diệp Thao nhăn mày lại: “Nha hoàn nói gần đây nàng ăn rất ít com, chẳng lẽ là vì cô ý muốn gầy đi?”

“Cô ý hay không quan trọng sao? Bây giờ ta không phải để nhìn hơn so với trước sao?” Hách Quang Quang vẫn nhớ đêm đó Diệp Thao ghét bỏ nàng mập mập, thật không dễ dàng mới làm Diệp Thao phát hiện nàng gầy đi, đương nhiên là muốn thừa cơ hội này lấy lại mặt mũi cả trong lẫn ngoài về.

Nhìn ánh mắt sáng long lanh hàm chứa mong chờ khen ngợi, chân mày Diệp Thao lại càng nhíu chặt hơn, mím môi nói: “Ồ đồ! Thịt nhiều có gì không tốt chứ? Ít nhất so với nàng bây giờ tốt hơn rất nhiều!”

“Người!” Lời muốn nghe không nghe được, lại càng bị ‘ghét bỏ’ rồi, Hách Quang Quang giận dữ, đầu óc nóng lên không chút suy nghĩ giờ chân đạp lên bụng Diệp Thao một nhát cả giận nói: “Rốt cuộc người muốn như thế nào? Lão nương mập người cũng ghét bỏ, gầy cũng vẫn ghét bỏ là sao!”

Diệp Thao che chỗ bụng bị đạp, trong mắt từ từ ngưng tụ gió bão, lật người chặn Hách Quang Quang hồ đồ lại, giận quá mà cười nói: “Rất tốt, dám đạp

ta, nếu có tình lực như vậy, tối nay đừng nghĩ ngủ!”

Ầm một tiếng, Hách Quang Quang ý thức được tình huống không ổn, lập tức thu hồi lửa giận cẩn thận từng chút nhìn mắt lóe lên nguy hiểm của Diệp Thao, sợ hãi nói: “Đại, đại gia, nhất thời hồ đồ, ngài đừng chấp nhặt quá đi!”

“Đã muộn!” Dứt lời, chỗ nào đó trên người Diệp Thao đã cứng lên cường thế tiến vào trong Hách Quang Quang bởi vì vừa mới làm xong cơ thể vẫn còn ‘âm ướt’, bắt đầu một đêm ‘phấn đấu’ thực hiện nhiệm vụ vinh quang vĩ đại.

Một đêm này, trong phòng Diệp Thao cùng Hách Quang Quang đều không an tĩnh, trừ bỏ tiếng nam nữ giao hoan, thường truyền đến âm thanh ai oán của Hách Quang Quang cầu xin tha thứ.

“Về sau ta không dám. ...Bỏ qua cho ta đi.”

“Mơ tưởng!”

“Eo của ta, ai yêu, eo đứt mất thôi!” Tiếng khóc vọng lên.

“Nói nữa tối mai tiếp tục!”

“Ai nha! Ta không nói bậy, không nói bậy, eo của ta một chút cũng không đau, vẫn rất tốt!”

Con ‘Sói’ nào đó nghe vậy hài lòng cười một tiếng: “Đã như vậy, chúng ta không cần nghỉ ngơi nữa, tiếp tục.”

Nghe vậy, tổ tông nhà Diệp Thao đều bị Hách Quang Quang âm thầm hỏi thăm, đáng tiếc nàng có tật tâm nhưng không có tật đảm. ...

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Chương 55: Kết thúc

Chương 55: Kết thúc

Tồn thời gian không ngắn, rốt cuộc Hách Quang Quang mới vẽ xong toàn bộ trận pháp.

Trận pháp này là gia truyền của Hách Đại Lang, là trận pháp phức tạp nhất trong các loại phức tạp, trình độ khó phá giải cũng không thua kém trận trước** bao nhiêu, vì sĩ diện Hách Quang Quang đã lấy ra trận pháp cha dặn đi dặn lại không phải vạn bất đắc dĩ không cho lộ ra. (**trận ở trên núi nhà HQQ ý)

Ban đầu trận pháp ở nhà Hách Quang Quang liền làm Diệp Thao kinh ngạc bội phục hồi lâu, lần này cầm bản vẽ Hách Quang Quang vẽ nghe nàng giải thích Diệp Thao cảm thấy tuy nói trận pháp này không mạnh như trận pháp kia, nhưng tối thiểu so với trận pháp trong Diệp Thị son trang cao minh hơn nhiều lắm, “thần sầu” nhạc phụ đó của mình thật đúng là người có bản lĩnh, không trách được có thể trộm tâm của mỹ nhân đệ nhất thiên hạ.

Diệp Thao bản vẽ thương lượng cùng Tả Trầm Châu và Đông Phương Hữu một phen, sau đó liền bắt tay vào công việc bố trí trận pháp mới.

Lần này Hách Quang Quang có chuyện làm rồi, những chuyện này nếu muốn áp dụng còn phải là nàng, người thiết kế trận pháp chỉ huy mới được, vừa đúng nàng không có hứng thú đối với quản lý chuyện lớn nhỏ vụn vặt bên trong trang, mà đối với trận pháp, hứng thú của nàng cũng không chỉ là nhất thời.

Nếu nói là thiết kế trận pháp mới đầu chỉ là muốn trút giận, càng về sau liền hoàn toàn biến thành hăng hái, Hách Quang Quang chưa bao giờ cảm giác mình quan trọng như hiện tại, hơn nữa trong lúc chỉ huy mọi người khiêng đá, dời cây hoặc cài đặt mũi tên, đặt cơ quan trên tầng cây thì cảm nhận được ánh mắt bội phục mỗi người nhìn nàng, Hách Quang Quang mở cờ trong bụng, há hê cái đuôi sắp vênh lên trời, dĩ nhiên dù trong lòng nàng có vui hơn nữa cũng không dám biểu lộ ra trước mặt người khác, chỉ chờ buổi tối trở về phòng đắc ý với Diệp Thao.

Bởi vì chuyện này hai người có cùng chung đề tài, vì an toàn và lợi ích của Sơn Trang, hai người hiếm thấy có thể nhân nhượng đối phương, trao đổi như vậy, cảm thấy đối phương cũng không phải là cái gì cũng sai, cảm thấy đối phương so với mình tưởng tượng cũng có bản lĩnh.

Thường xuyên qua lại, số lần chạm biếm lẫn nhau cũng ít đi, bởi vì hình tượng đối phương trong lòng mình đã thay đổi, vì vậy tình cảm hai vợ chồng đột nhiên tăng mạnh.

Vừa bố trí trận pháp mới vừa phá hủy cũ trận pháp là chuyện trọng đại, bởi vì điều này liên quan rất nhiều đến vấn đề di chuyển cây cối và cơ quan, vì vậy chờ trận pháp hoàn toàn được thay thế, thời gian đã qua gần một năm, Diệp Tử Thiên đã được mười tháng.

"Phụ thân, nương." Diệp Tử Thiên bò qua bò lại trên chiếc giường rộng lớn, tay nhỏ bé mồm mồm chống trên giường, hắt đầu, dùng cặp mắt đen lúng

liếng nhìn Diệp Thao và Hách Quang Quang cười.

Diệp Từ Thiên càng ngày càng đẹp mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn khác thường, mắt di truyền bà ngoại và mẫu thân, là một đôi mắt hạnh rất đẹp, ngũ quan có năm phần giống như Diệp Thao, hai phần giống như Hách Quang Quang, gương mặt có chút chút bóng dáng Ngụy thị mẫu thân Hách Quang Quang.

Nữ nhi càng lớn Hách Quang Quang càng thấy giống Ngụy thị, thường nhìn mặt Diệp Từ Thiên ngẩn ngơ, âm thầm cảm thán nữ nhi này sau khi lớn lên sợ là so với nàng còn giống như Ngụy thị hơn, d'đ;l/q'đ như vậy cũng tốt, giống như Ngụy thị nhất định là ngàn dặm mới tìm được một, cũng coi như đền bù tiếc nuối đáng đáp mình không quá giống mẹ.

"Thiên Thiên lại tiểu." Diệp Thao đánh chịu, mỗi lần nữ nhi tè ra quần đều biết dùng một đôi mắt to vô tội ngây thơ nhìn hắn, nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp mũm mĩm này, làm cho người ta muốn nắn nàng đều không nỡ.

"Ta tới thay." Hách Quang Quang cầm lấy một cái quần sạch sẽ thay cho nữ nhi đang cười vô tội với bọn họ, kết quả quần nhỏ bị Diệp Thao cầm tới.

"Đề ta làm thôi." Diệp Thao động tác thuần thục thay quần cho nữ nhi, sau đó bắt đắc dĩ gõ trán Diệp Từ Thiên bởi vì mặc vào y phục khô mát thoải mái cười không ngừng một cái, "Lớn như vậy còn tè ra quần, lúc ca ca ngơai lớn như vậy đều không tiểu."

Diệp Từ Thiên cười hi hi, không có để ý chút nào bị phụ thân chê cười, nhét ngón tay cái vào trong miệng mút chùn chụt.

Nghe Diệp Thao nói Diệp Từ Thông, Hách Quang Quang tiến lên ôm Diệp Từ Thiên nói: "Ngơai hôm nay còn chưa có đi thăm Từ Thông hả?"

"Không vội." Diệp Thao nhìn nữ nhi dung mạo rất giống mình cười.

Hách Quang Quang liếc Diệp Thao một cái, đưa tay đẩy hắn thúc giục: "Nhanh đi, không vội cái gì."

"Ai, ta sẽ đi." Diệp Thao bắt đắc dĩ lắc đầu, néo gương mặt mềm mại trắng trẻo mập mạp của nữ nhi rồi ra khỏi gian phòng, hắn hiểu hành động của Hách Quang Quang, không muốn hắn bởi vì nữ nhi mà lạnh nhạt Từ Thông, đó là con hắn, coi như lạnh nhạt có thể lạnh nhạt thế nào chứ?

Nữ hài tử muốn nuông chiều cho nên hắn có thể tận tình cưng chiều nàng, mà bé trai nếu là cưng chiều như vậy khó bảo toàn sẽ không cưng chiều ra một Nhị Thế Tổ*, đây chính là hắn đối với hai đứa bé thái độ bất đồng nguyên nhân, đáng tiếc Hách Quang Quang không hiểu dụng tâm của hắn quan tâm chăm sóc, chỉ là đơn thuần không muốn hắn cái này làm phụ thân thiên vị quá lợi hại.

*Nhị thế tổ (二世祖) là một thành ngữ phổ biến trong tiếng Quảng Đông lấy từ tích vua Tần Nhị Thế. Thành ngữ chỉ con cháu những gia đình giàu có, chỉ biết ăn chơi phung phí tiền cha mẹ mà không biết lo lắng cho sự nghiệp, như Tần Nhị Thế đã phá hủy cơ nghiệp nhà Tần chỉ sau 3 năm làm vua.

Diệp Từ Thông đã chín tuổi, chiều cao đã đến thắt lưng Diệp Thao, trưởng thành sớm lúc này hắn xem ra càng thêm giống tiểu đại nhân.

"Phụ thân." Nhìn thấy Diệp Thao đi vào, Diệp Từ Thông để quyền sách trên tay xuống đứng lên.

"Ừ, gần đây công phu luyện như thế nào?" Giữa văn và võ Diệp Thao càng coi trọng võ nghệ của Diệp Từ Thông, ban đầu Diệp Từ Thông chính là cái gì cũng học mau duy chỉ có công phu không được, lúc này mới nổi lên ý niệm muốn đoạt giáp thảo, đối với bọn hắn những người cách xa quan trường mà nói, việc học chỉ cần suôn sẻ là tốt rồi, không ai trông cậy Diệp Từ Thông đi thi Trạng Nguyên.

"Ba ngày trước Hữu thúc thúc dạy một bộ quyền pháp Từ Thông đã học được, Hữu thúc thúc nói ngày khác sẽ dạy con một bộ chương pháp." Rất nhanh liền học được quyền pháp Diệp Từ Thông cũng không có tỏ ra hài lòng, lúc này hắn căn bản đã có thể hi nộ không lộ ra ngoài.

"Ba ngày." Chân mày Diệp Thao hơi nhíu, nhìn Từ Thông càng ngày càng giống mình, "Ta cho là hai ngày con có thể luyện thành thạo."

Diệp Từ Thông nghe vậy lập tức cúi đầu, xấu hổ mà nói: "Lần sau Từ Thông nhất định sẽ cố gắng!"

Diệp Thao tương đối hài lòng đối với phản ứng của Diệp Từ Thông, chân mày dần ra, chỉ vào cái ghế ở một bên: "Ngồi đi."

"Vâng"

"Vốn định ăn xong cơm tối mới tới, bắt đắc dĩ không chịu được mẹ ngơai thúc giục." Hỏi qua tiến độ luyện công của Diệp Từ Thông, Diệp Thao mở miệng nói chuyện vụn vặt.

Nghe Diệp Thao nói tới Hách Quang Quang, trong mắt Diệp Từ Thông nhanh chóng xẹt qua một đạo nụ cười, gật đầu đáp một tiếng.

Diệp Thao nhìn Diệp Từ Thông như có điều suy nghĩ: "Ngơai sẽ bởi vì phụ thân thương muội muội hơn mà sinh lòng bất bình sao?"

Diệp Từ Thông vội vàng nghiêm mặt nói: "Từ Thông sẽ không!"

"Vì sao?"

"Muội muội nhỏ, phụ thân tất nhiên phải thương yêu nhiều chút, Từ Thông đã lớn, há có thể cả ngày dính vào bên cạnh cha mẹ làm nũng?"

"Tốt!" Diệp Thao cười, khó được khích lệ nói, "Thật không hổ là con trai của ta."

Hai cha con lại chọn một chút chuyện vặt vãnh nói một lát, một khắc đồng hồ sau Diệp Thao đứng dậy, lúc gần đi đột nhiên hỏi: "Tư Thông, người cảm thấy mẹ người. như thế nào?"

Diệp Tư Thông kinh ngạc, thần nhiên nói: "Mẹ thật đáng yêu." Sau khi nói xong cái này ý thức được không thích hợp nói trường bối, vì vậy vội vàng đổi lời nói, "Mẹ rất tốt, văn thơ đôi ngẫu cũng tốt."

Diệp Thao nhìn kỹ một chút nét mặt Diệp Tư Thông, thấy hấn ánh mắt thật kiên định, biết hấn cũng không phải là nói láo, vì vậy yên tâm, khoe miệng khẽ nhếch: "Nàng nha, không biết là khờ thật hay là giả ngu."

Thấy phụ thân cười, Diệp Tư Thông cũng cười, Hách Quang Quang mẹ kế này thật là "thất trách" chút, chẳng những không độc quyền không ham món lợi nhỏ, còn luôn đuổi Diệp Thao đến chỗ hấn, để cho phụ tử bọn họ trao đổi tình cảm, bởi vì nàng không ngừng thúc giục, Diệp Thao không hề lạnh nhạt hấn giống như trước nữa.

Lúc Hách Quang Quang đối mặt hấn vẫn như trước kia, lúc nên cười thì cười, cực kỳ tức giận sẽ như cũ cầm chổi lông gà đuổi đánh hấn khắp nơi, hai mẹ con bọn họ chung đụng rất tự nhiên, người không biết còn tưởng rằng bọn họ là mẫu tử ruột, làm sao sẽ nghĩ là mẹ kế và con riêng.

"Con tiếp tục đọc sách đi." Sau khi nói xong Diệp Thao xoay người muốn đi.

"Phụ thân." Diệp Thao đi tới cửa thì Diệp Tư Thông đột nhiên gọi hấn lại.

"Hả?" Diệp Thao quay đầu lại.

"Cái đó." Diệp Tư Thông có chút do dự, còn có chút sợ, cuối cùng bởi vì quá muốn biết đáp án, vì vậy lấy hết dũng khí hỏi, "Phụ thân, Tư Thông biết ngài hiện tại cùng mẹ ân ái vô cùng, nhưng, nhưng là Tư Thông muốn biết mẫu thân của ta nàng, nàng."

"Mẫu thân" trong miệng Diệp Tư Thông dĩ nhiên là mẹ đẻ của cậu.

Nhìn nhi tử hỏi cực kỳ thấp thỏm, trong lòng Diệp Thao bỗng dưng mềm nhũn, đứa bé mất mẹ ruột trong thiên hạ phần lớn đều là nhạy cảm yếu ớt, Diệp Tư Thông cũng không ngoại lệ, dù là Hách Quang Quang mẹ kế này một chút cũng không có ngược đãi hấn.

"Ta biết con muốn hỏi cái gì, trong lòng ta vẫn có một góc là để lại cho mẫu thân con, nàng là một cô gái tốt, ta sẽ không vì có mẹ con liền quên mẹ đẻ con."

Diệp Tư Thông trưởng thành sớm nghe vậy trên mặt lập tức tản mát ra vui sướng thuần túy chói mắt của trẻ con, lớn tiếng nói: "Cám ơn phụ thân, Tư Thông biết."

Diệp Thao gật đầu một cái, ra khỏi phòng. Đứng ở cửa phòng nhìn trên trời, trong lòng nói thầm: Nhã Nhi, ta sẽ đối xử tốt với Tư Thông, Quang Quang cũng vậy, người ở trên trời liền an tâm đi.

Tình cảm vợ chồng mấy năm sao có thể nói quên là quên, mẹ đẻ Diệp Tư Thông sẽ luôn có một đặc biệt vị trí trong suy nghĩ của Diệp Thao, chỉ là đoạn tình cảm kia đã qua, tất cả coi như là đồ cổ đặt ở một góc an tĩnh mà cất giữ, thỉnh thoảng muốn nhìn liền lật ra xem một chút, dù sao người sống trên đời quan trọng nhất là hiện tại.

Mẹ đẻ Diệp Tư Thông tất nhiên hấn không thể vô tình nói quên là quên, nhưng là hấn biết đời này người có thể làm cho lòng hấn nổi sóng, làm cho hấn vừa giận vừa buồn cười, hấn không thể thời thời khắc khắc có thể nhìn đến, có thể nhét đầy tim của hấn chỉ có thể là Hách Quang Quang, trừ nàng không còn ai khác.

Một hôm, Hách Quang Quang nhàn rỗi, nhằm chán ôm nữ nhi mới vừa tỉnh ngủ đi tìm Diệp Vân Tâm.

Diệp Vân Tâm sắp sinh rồi, bụng cực lớn, không tiện ra cửa, Hách Quang Quang không làm gì liền đi tới nhìn một chút, nói chuyện tâm tình cùng Diệp Vân Tâm.

Diệp Vân Tâm tựa vào đầu giường, đôi tay vuốt bụng bự của mình nghe Hách Quang Quang trêu chọc Diệp Tư Thiên, d'đ; l/q'đ khoe miệng chứa đựng nụ cười, vui sướng mà nghĩ không lâu nữa nàng cũng có thể giống như Hách Quang Quang, thủ thi thủ thi với đứa bé của mình hoặc oán trách bảo bảo búng bình.

"A, đúng rồi, ta nhớ tới một chuyện." Diệp Vân kinh hãi hô xong liền bắt đầu dùng khoe mắt liếc Hách Quang Quang che miệng cười trộm.

Hách Quang Quang thấy thể thực giác mách bảo không phải chuyện tốt, trừng mắt thom lên khuôn mặt trắng trẻo mập mạp của khuê nữ, khinh thường nói: "Mặc kệ người nghĩ chuyện gì, ta đều không có hứng thú nghe."

"Thật không có hứng thú? Là về Bạch Tiểu Tam và Vương bò cạp cũng không muốn nghe sao?" Diệp Vân Tâm nhú mày hỏi.

"Bạch Tiểu Tam? Vương bò cạp?" Hách Quang Quang há to mồm kinh ngạc nhìn Diệp Vân Tâm, hai người kia đã sắp phai nhạt ra khỏi trí nhớ của nàng, nếu không phải Diệp Vân Tâm nhắc tới nàng đều quên còn có hai nhân vật như vậy.

"Muốn nghe rồi hả ?" Diệp Vân Tâm lộ ra nụ cười đắc ý, vuốt cái bụng hả hê nói, "Đây là nghe được từ chỗ Hữu ca ca, ta biết người nhất định không biết, Thao ca ca mới sẽ không nói cho người biết về chuyện ‘chồng trước’ của người!"

"Người không phải nói ta cũng vậy có thể đoán được một chút, không phải là Bạch Tiểu Tam không thành thật chọc giận Diệp Thao đi?" Hách Quang Quang không để ý lắm cười cười.

"Tự nhiên biến thông minh vậy? Thật là." Diệp Vân Tâm ảo não cuốn lộn tóc, chu miệng lên nói: "Chuyện này thật ra từ hơn nửa năm rồi, là Hữu ca ca không cẩn thận đã nói lộ ra miệng ta mới hỏi."

Nửa năm trước Bạch Tiểu Tam chạy tới địa bàn Diệp Thị Sơn Trang, hẳn tới là bởi vì nghe nói Diệp Thao thành thân rồi, mà tân nương qua miêu tả của những người khác hẳn càng ngày càng cảm thấy giống như là Hách Quang Quang, ban đầu bởi vì nhà họ Vương kén rể hẳn biết Hách Quang Quang và Diệp Thao có quen biết.

Nam nhân bình thường cũng có chút thói hư tật xấu, Bạch Tiểu Tam mặc dù đã hưu Hách Quang Quang, đối với cuộc sống nửa đời sau của nàng hoàn toàn không quan tâm, nhưng nàng tái giá nếu hẳn không biết thì thôi, biết tất nhiên không thoải mái, nữ nhân hẳn không cần tốt nhất phải thù thân cả đời vì hẳn, nếu là gả cho người khác được hạnh phúc đó là ô nhục lớn lao với hẳn!

Vì vậy Bạch Tiểu Tam không ở nhà được nữa, thừa dịp thể tử tuy xinh đẹp như mè nhưng kì thực vô cùng hung hãn về nhà mẹ đẻ, một mình len lén tiến về phía Bắc điều tra tình huống.

Đến gần Diệp Thị Sơn Trang liền tìm người dò thăm tên họ cùng diện mạo thể tử tái hôn với Diệp Thao khắp nơi, mặc dù không có hỏi ra khuê danh, nhưng nghe được tân nương chủ mẫu của Diệp Thị Sơn Trang họ Hách và lại là một cô gái hoạt bát xinh đẹp, không cần phải nói đây tuyệt đối là Hách Quang Quang!

Nhiều lần thử dò xét, phát hiện người bên ngoài không người nào biết Hách Quang Quang đã từng thành hôn qua, chỉ biết nàng là Diệp Thao mang về từ phương Nam, quan hệ tương đối gần với Ngụy gia, là nghĩa muội Ngụy Triết.

Bạch Tiểu Tam biết là kìa điều này không được bình thường, cảm thấy nhân vật lớn như Diệp Thao nhất định là không muốn bị người ngoài biết thể tử đã từng gả cho người khác hơn nữa còn bị hưu, bởi vì hẳn không biết giấu mặt vào đâu!

Vì vậy liền muốn uy hiếp Diệp Thao, tốt nhất lấy một khoản tiền, lúc này Bạch Tiểu Tam đã sớm quên chuyện ban đầu từng bị Diệp Thao trừng trị, chỉ biết cuộc hôn nhân của mình không tốt đẹp, cũng không thể cho Hách Quang Quang sáng khoái ân ái ái cùng nam nhân khác làm mất mặt hẳn.

Thế lực Diệp Thị Sơn Trang không nhỏ, từ khi Bạch Tiểu Tam đặt chân nơi này dò thăm chuyện Hách Quang Quang đã bắt đầu có người đi báo tin rồi, sau khi biết Diệp Thao giao phó thủ hạ án binh bất động, xem một chút mục đích của Bạch Tiểu Tam mới quyết định.

Kết quả, Bạch Tiểu Tam không kịp đợi bắt đầu giả mượn rượu gặp người đã nói Hách Quang Quang rất giống vợ trước bị hẳn hưu, hẳn là muốn mượn chuyện như vậy đưa tới chú ý của Diệp Thao, hẳn chỉ nói là "rất giống", nếu Diệp thao "thức thời" ra tay hào phóng, "rất giống" này chính là hẳn hoa mắt nhìn lầm rồi, còn nếu là Diệp Thao một chút bày tỏ cũng không có, "rất giống" này biến thành "là".

Thật ra thì là gan Bạch Tiểu Tam cũng không lớn, cũng biết làm như thế đắc tội Diệp Thị Sơn Trang đối với hẳn không có nửa phần chỗ tốt, nhưng hẳn cùng đường rồi, kể từ sau khi Vương bỏ cặp gả tới Bạch gia, buồn bán liền bắt đầu xuống dốc.

Ban đầu hẳn tham gia đại hội chọn rể của Vương gia chẳng những là vì mỹ nhân, vẫn còn vì tiền tài quyền thế của Vương gia đi, ai ngờ Vương gia đã là cái vỏ rỗng!

Liên hôn cùng người như vậy Bạch gia chẳng những nửa điểm lợi ích cũng không có, bị Vương bỏ cặp âm thầm làm chuyện xấu, tài vật của Bạch gia bị tổn thương nghiêm trọng, lại bởi vì sản nghiệp mấy chỗ gặp ám toán hao tổn rất nhiều, dẫn đến trước mắt Bạch gia cũng mau thành vỏ rỗng, hẳn không muốn Bạch gia suy tàn trong tay hẳn, vì vậy liền muốn đánh chủ ý như vậy.

"Diệp Thao làm gì?" Hách Quang Quang buồn cười, vì Bạch Tiểu Tam vô si cùng ngây thơ làm cảm thấy khinh bỉ.

"Hữu ca ca nói rồi, trước kia Bạch Tiểu Tam đã từng lấy chuyện người bị hưu mà gây chuyện, ban đầu đã cho hẳn một chút giáo huấn, ai ngờ lần này lại tiếp tục, lấy tính tình Thao ca ca sao có thể nhẹ nhàng tha thứ hẳn? Nghe nói kết quả của Bạch Tiểu Tam rất thâm." "

"Kết cục gì? Lại bị đánh đến nửa chết nửa sống ném về?" Hách Quang Quang không hề đồng tình hỏi.

"Xem như thế đi, nghe nói là cắt hơn nửa đoạn lười hẳn sau đó đánh tàn phế hai tay, không thể nói cũng không thể viết rồi." Diệp Vân Tâm sợ run cả người, bởi vì hình ảnh kinh khủng trong đầu.

Hách Quang Quang sợ hết hồn, sững sờ.

"Thế nào? Sẽ không cảm thấy Thao ca ca làm như vậy là tàn nhẫn chứ? Thao ca ca là người nào, sao có thể khoan dung nổi có người một lần hai lượt khiêu khích, lại nói khiêu khích còn không phải là người khác, là ‘chồng trước’ của người!" Diệp Vân Tâm đối với Hách Quang Quang phản ứng có chút bất mãn.

"Người nói vậy là có ý gì?" Hách Quang Quang trừng mắt nhìn, đối với giọng Diệp Vân Tâm cảm thấy không giải thích được.

"Mới vừa còn khen ngươi thông minh, thật ra thì vẫn rất là ngốc!" Diệp Vân Tâm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói, thoáng ngời thẳng người hừ nói, "Hừu ca ca nói rồi, coi như ngươi đối với chồng trước của ngươi không có nửa điểm tình cảm thậm chí là ghét, nhưng là hấn đã từng báỉ đường cùng ngươi, nam nhân kiều ngạo như Thao ca ca sao có thể đối xử với Bạch Tiểu Tam như với người bình thường chứ? Nhất là nam nhân không có mắt này còn năm lần bảy lượt uy hiếp, ai mà có thể không tức giận?"

"Ách." Hách Quang Quang nghe vậy không tự chủ gật đầu một cái, đúng là như vậy, chỉ là nàng vẫn là không cao hứng, vận lông mày không vui nói, "Làm sao lại để ý ta đã từng báỉ đường? Hấn trước kia cũng báỉ đường! Ta đều không có ghét bỏ hấn, hấn sao ghét bỏ ta?"

Nếu thân thể Diệp Vân Tâm không bất tiện, thật muốn xông tới đập Hách Quang Quang hai cái, cắn răng nhẫn nại mà nói: "Ngươi chưa nắm được trọng điểm! Ý của ta cũng không phải là nói Thao ca ca ghét bỏ ngươi, hấn đối với ngươi tốt bao nhiêu chẳng lẽ ngươi không biết? Lúc nào thì ghét bỏ ngươi?"

Hách Quang Quang bị trùng có chút phát run, ngượng ngùng nói: "Không phải ý này, vậy là ngươi có ý gì?"

"Còn có thể là có ý gì, đương nhiên là Thao ca ca coi trọng ngươi yêu thích ngươi, đang ghen thôi!"

"A!" Hách Quang Quang ngu, bỗng dưng, một rừng mây đỏ lặng lẽ đánh úp tới gương mặt, tim vốn là vững vàng đập rộn ràng.

"Đàn chết ngươi! Ta mệt mỏi, đưa nhỏ trong bụng lại giày vò ta." Diệp Vân Tâm mệt mỏi, nằm lại trên giường buồn ngủ.

"Vậy ngươi nghỉ ngơi, ta đi về." Hách Quang Quang vẫn chưa hoàn toàn phục hồi tinh thần từ "kinh ngạc" vừa rồi, tinh thần không tập trung ôm Từ Thiên đang ôm cô, cần lỗ tai nàng rời đi.

Thành thân lâu như vậy tới nay, Hách Quang Quang có thể cảm thấy tâm ý Diệp Thao đối với nàng, nhưng là hấn vẫn không có chính miệng nói qua, nàng không thể khẳng định, lần này nghe cách nhìn của Diệp Vân Tâm, người ngoài cuộc này một chút, Hách Quang Quang lập tức có cảm giác được khai sáng, Diệp Thao chưa từng đề cập tới chuyện Bạch Tiểu Tam tới khiêu khích với nàng, d'đ; l/q'đ chẳng lẽ đúng như Diệp Vân Tâm nói là bởi vì hấn đang ghen? Không muốn nói với nàng về chuyện chồng trước của nàng?

Cả một ngày, Hách Quang Quang đều suy tư chuyện này, vừa nghĩ vừa cười, mặt đỏ lên đỏ xuống, hết lại đỏ, đỏ lại hết, bọn nha hoàn thấy biết nàng là bởi vì nghĩ đến Diệp Thao mới như thế, vì vậy các ở sau lưng vụng trộm mà mừng.

Buổi tối, Diệp Thao trở về phòng, hai người nằm ở trên giường.

Trong bóng tối, Hách Quang Quang mờ mịt hỏi nam nhân bên cạnh: "Diệp Thao, chàng có thích ta hay không?"

Diệp Thao trầm mặc, lúc Hách Quang Quang cho là hấn không có trả lời, Diệp Thao không vui nói: "Hỏi linh tinh cái gì? Ngủ!"

"Hừ, chàng không trả lời coi như là chàng thích ta, chàng không vui có nghĩa là chàng bị ta nói đúng thẹn quá thành giận hắc hắc." Hách Quang Quang nheo mắt lại cười như mèo trộm được thịt.

"Có rãnh rồi nghĩ đến những thứ linh tinh này, không bằng chúng ta làm chuyện khác." Giọng Diệp Thao có chút không tự nhiên, kéo Hách Quang Quang qua bắt đầu cời y phục của nàng.

"Này, làm gì, ta đang nói chính sự đấy." Hách Quang Quang xấu hổ muốn tránh.

"Sinh đệ đệ muội muội cho Từ Thông và Từ Thiên mới là chính sự!"

"Chàng còn chưa nói chàng thích ta! Không nói ta liền không để cho chàng đụng vào ta!" Hách Quang Quang lấy ra đòn sát thủ.

Diệp Thao dừng động tác một chút, cuối cùng không quá tình nguyện nói: "Ta. . . . không ghét nàng."

"Không ghét! Nói một câu chàng thích ta thì chàng sẽ rơi khỏi giường nào hay sao?" Hách Quang Quang bắt mắt, muốn loại nam nhân tự đại như Diệp Thao nói lời ngọt ngào so với lên trời còn khó hơn, "không ghét nàng" chắc đã đạt đến cực hạn rồi đi?

Diệp Thao đột nhiên liền nổi giận, nhanh chóng cời y phục Hách Quang Quang, gắt gao đè nàng bắt mắt nói: "Nàng cũng còn không nói với ta chữ này!"

"Chàng!" Hách Quang Quang tức cười, vỗ bả vai Diệp Thao một cái mắng, "Chàng chính là không phải nam nhân? Cự nhiên để ý chuyện như vậy."

"Hả? Ta có phải nam nhân hay không nàng còn chưa hiểu rõ?" Diệp Thao tay Hách Quang Quang thả vào một bộ vị nóng rực dưới người mình uy hiếp nói.

Mặt Hách Quang Quang vọt một cái đỏ hết lên, giận đến không biết nói gì.

Hai tay Diệp Thao bắt đầu đốt lửa trên người Hách Quang Quang, vừa nói: "Nói nàng thích ta!"

"Ta không ghét chàng." Hách Quang Quang đùa dai trả lại câu Diệp Thao vừa nói với nàng.

Diệp Thao dừng động tác lại, sau đó bóp một cái ngang hông đã gây rất nhiều của Hách Quang Quang.

"A!" Hách Quang Quang không nhận được nhột nở nụ cười, vừa cười vừa cầu xin tha thứ, "Đừng cù đừng cù, ta nói được chưa."

"Nói!"

Hách Quang Quang lau nước mắt vì cười, bất mãn nói: "Chàng nói, ta bao lâu không muốn chạy trốn rồi?"

"Bao lâu?" Diệp Thao suy nghĩ một chút trả lời, "Từ sau khi thành hôn liền chưa từng có chứ?"

"Hừ, như thế chàng còn cố chấp với đáp án kia sao?" Hách Quang Quang đỏ mặt sừng giọng, nếu nàng vẫn không có ý định chạy trốn, chẳng lẽ không thể nói rõ cái gì?

Diệp Thao hiểu ý, trong mắt lóe lên nụ cười, hẳn biết Hách Quang Quang lời nói biểu đạt ý tứ gì, hai người bọn họ từ lúc đầu đối chọi gay gắt, thấy đối phương ngửa mặt đến bây giờ sống hòa bình với nhau thật không dễ dàng, bởi vì lúc mới quen đủ loại không vui vẻ, lại bởi vì tính tình hai người kiêu ngạo, ai cũng rất khó nói ra chữ "thích" này trước, chứ đừng nói "yêu".

"Ta hiểu." Giọng Diệp Thao cực kỳ dịu dàng, sức lực trên tay cũng thả nhẹ rồi, hôn lên trán Hách Quang Quang: "Quang Quang, chúng ta lại sinh một đứa bé nữa nhé?"

"Sinh con rất vất vả, hay là thôi đi?"

"Không được, sinh thêm đi, nàng lại sinh một đứa bé, ta liền nói câu nói nàng muốn nghe kia." Diệp Thao bắt đầu dụ dỗ.

"Thật?"

"Thật."

Nghe Diệp Thao tỏ tình tuyệt đối là một chuyện vui lớn trong cuộc đời, Hách Quang Quang không nhận được hấp dẫn cuối cùng gật đầu đáp ứng: "Chàng phải nói được là làm được, nếu không ta liền chạy trốn!"

"Nàng dám!" Diệp Thao động thân, vọt vào trong cơ thể Hách Quang Quang.

"Ừ. Chàng xem ta có dám hay không!"

"Dám chạy trốn ta liền cho Tử Thông vứt Bát Ca cho mèo ăn!" Dứt lời vì "khai chi tán điệp" cho Diệp gia, Diệp Thao bắt đầu ra sức.

Hách Quang Quang muốn kháng nghị, kết quả đến âm thanh cũng chuyển thành ừ a a, khoái cảm mãnh liệt truyền tới trong nháy mắt chiếm cứ suy nghĩ của nàng, lời muốn nói sớm quên hết. . . .

~Hết~

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Ngoại truyện

Thời gian như thời đưa, trong nháy mắt, Hách Quang Quang đã gả vào Diệp thị son trang năm năm, sinh một nam một nữ, nữ nhi Diệp Tử Thiên hơn bốn tuổi, nhi tử Diệp Tử Hi đã tròn ba tuổi.

Diệp Tử Thiên là nàng tiểu công chúa được mọi người trong trang nâng niu trong lòng bàn tay cung chiều, ngay cả Diệp Tử Thông trưởng thành sớm không thích gần người đối với nàng muội muội này cũng dành nhiều sủng ái.

Diệp Tử Hi đáng đáp rất giống Hách Quang Quang, cùng nàng ít nhất có sáu phần tương tự, mặc kệ là khóc cười hay cau mày, vẻ mặt cũng đặc biệt giống, mặc dù cũng là một tiểu oa nhi cực kỳ tuần tú nhưng bộ dáng so với ca ca và tỷ tỷ thì kém hơn một bậc.

Từ lúc biết đi Diệp Tử Thiên đặc biệt thích chạy đuổi theo Diệp Tử Thông, mở miệng liền gọi 'đa đa' khỏi phải nói vui mừng đến thế nào, lớn lên một chút phát âm rõ hơn mới gọi thành 'ca ca', nàng thích dính lấy Diệp Tử Thông, giống như một miếng cao su to bị bám chặt lấy Diệp Tử Thông, nhưng đối với sự dây dưa không phân cao thấp của đệ đệ Diệp Tử Hi lại rất không có kiên nhẫn, luôn chê hắn đáng ghét.

Cảnh tượng một:

"Tỷ tỷ, ăn kẹo đường." Diệp Tử Hi bước từng bước chân ngắn cùn cố gắng chạy theo đi tìm tỷ tỷ sau lưng Diệp Tử Thông, mong đợi kẹo đường lên miệng lấy lòng.

Diệp Từ Thiên dừng lại quay đầu, thấy kẹo đường trong tay đẽ đẽ, không tự chủ nuốt một ngậm nước bọt, cố nén tham ăn nghiêng đầu, hừ, nói: “Ta là tỷ tỷ, mới không ăn kẹo đường!”

“Kẹo đường ăn ngon.” Diệp Từ Hi không nhìn mặt lạnh của tỷ tỷ, nhào qua muốn ôm Diệp Từ Thiên, kết quả dùng sức quá lớn mà Diệp Từ Thiên so với nhóc cũng chỉ hơn một năm, sức lực có hạn, không chống đỡ nổi, thành ra hai tỷ đệ cùng ngã chổng vó lên trời.

Diệp Từ Thiên rơi xuống ăn đau kêu lên mà Diệp Từ Thông ngã xuống không chút đau đớn cảm thấy như vậy rất thú vị, cười hi hi cầm kẹo đường nhét vào mồm đang há to của tỷ tỷ, nhiệt tình nói: “Tỷ Tỷ ăn kẹo đường.”

“A.....Ô.” Miệng bị chặn, kẹo đường mềm nhũn từng chút từng chút chui vào trong cổ họng Diệp Từ Thiên rồi mắc kẹt, nằng ho đến nước mắt nước mũi chảy ròng, thật không dễ dàng mới thở được mặt mũi đã đỏ bừng, giận đến đôi mắt hạnh trừng to, kết quả lão đại Diệp Từ Hi còn không chút khách khí bò dậy đặt mông ngồi lên bụng Diệp Từ Thiên bắt đầu chuyên tâm ăn kẹo đường.

Tình cảnh này là biến nằng thành đệm êm rồi! Giận càng thêm giận, Diệp Từ Thiên sôi trào, đẩy đẽ đẽ mập đang ngồi khoi bụng nằng, sau đó đè Diệp Từ Hi vẫn còn chưa rõ chân tướng trên chân mình, nâng tay lên đánh ‘bành bạch’ xuống cái mông của nhóc, mỗi đánh đều dùng sức.

“Oa.....” Kẹo đường của Diệp Từ Hi rơi trên mặt đất, cái mông bị đánh làm nhóc uất ức khóc lớn oa oa.

Ngay tại lúc Diệp Từ Thiên đánh cho đẽ lại vết tích đáng sợ, Hách Quang Quang đột nhiên nghe tiếng tìm đến, thấy con trai bảo bối bị đánh, vội vàng chạy tới quát lên: “Từ Thiên, dừng tay!”

Diệp Từ Thiên cả kinh, thấy mẫu thân đang giận tròn trừng mắt chạy tới bị dọa bèn đẽ đẽ xuống, lăn một vòng đứng lên nhanh chóng chạy đến.

“Con làm tỷ tỷ thế nào vậy? Sao lại đánh đẽ đẽ chứ!” Hách Quang Quang tức giận rống to hướng nữ nhi đã chạy xa, vốn định đuổi theo đánh Diệp Từ Thiên, giáo dục cho nằng hiểu được yêu mến đẽ đẽ là thế nào, nhưng nhi tử khóc lại quá tui thân làm nằng đau lòng không còn tâm tư nào đi dạy dỗ Diệp Từ Thiên, liền vội vàng ôm nhi tử khóc không ngừng lên dỗ dành: “Hi nhi ngoan, không khóc không khóc, đợi lát

nữa mẫu thân giúp con đáng tỷ tỷ cho con chút giận nhé.”

Nhưng vô luận Hách Quang Quang dỗ như thế nào cũng vô dụng, nhi tử vẫn khóc suốt, làm nằng gấp đến độ tưởng mông nhi tử bị đánh sưng lên, vội vàng cởi quần Diệp Từ Hi xuống xem cái mông nhỏ, rõ ràng vẫn rất lành lặn không sưng cũng không có vết hồng, vì vậy buồn bực hỏi: “Hi nhi sao thế? Là cái mông rất đau sao?”

Diệp Từ Hi lắc đầu, ôm lấy cổ Hách Quang Quang, lau toàn bộ nước mắt nước mũi trên y phục nằng, nước mắt như từng chuỗi ngọc bị đứt chảy không ngừng.

“Rốt cuộc làm sao hả? Nói cho mẫu thân con đau ở đâu.”

“Không, không đau.” Diệp Từ Hi nức nở.

“Không đau thì con khóc cái gì?” Hách Quang Quang không rõ chân tướng hỏi.

Diệp Từ Hi ụy khuất mím môi, quay đầu chỉ vào kẹo đường rơi trên mặt đất bản khóc: “Đường, đường hết.”

Hách Quang Quang nhìn theo, chỉ thấy nửa que kẹo đường rơi trên mặt đất, màu trắng của kẹo bám lấy đất nâu, gió vừa thổi, kẹo đường lăn mấy vòng, vì vậy toàn bộ đều dính bẩn.

“Bản thì thôi, mẫu thân mua cho con một cây khác.”

“Thật ạ?” Diệp Từ Hi lập tức ngừng khóc, một đôi mắt đen lúng liếng không chớp nhìn Hách Quang Quang.

“Thật.” Hách Quang Quang gật đầu.

“Tốt quá tốt quá!” Diệp Từ Hi vui mừng nhảy nhún lên, ôm chặt cổ Hách Quang Quang thúc giục: “Mẫu thân, đi mua kẹo đường đi.”

“Được.” Hách Quang Quang bắt đắ dĩ ôm lấy con trai cuối cùng đã cười lên trở về, nhìn Diệp Từ Hi vui sướng phấn chấn, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu không nhịn được hỏi: “Vừa nãy tỷ tỷ đánh con có đau hay không?”

“Không đau, tỷ tỷ cùng Hi nhi chơi.”

“Vậy sao con còn khóc dữ vậy?”

“Đường hết.” Diệp Từ Hi trả lời như chuyện đương nhiên.

Hách Quang Quang buồn cười điểm nhẹ mũi nhi tử một cái: “Bị đánh còn cho rằng chị con đang chơi cùng, ngược lại hết đường lại khóc kinh thiên động địa, con đứa nhỏ nay đúng là. . . Ai!”

“Hi hi, Đường Đường, mua kẹo đường.” Diệp Từ Hi ở trong ngực Hách Quang Quang vui sướng nhích cái mông nhỏ theo mẫu thân đi mua đường.

Cảnh tượng hai:

Diệp Từ Thông đang luyện công trong phòng luyện kiếm, từng chiêu từng chiêu nhanh nhẹn đầy nhuệ khí, Diệp Từ Thông trưởng thành ánh mắt đã nhiễm mấy phần lạnh lùng, dáng người nhẹ nhàng tiêu sái khi múa kiếm, vô luận nhìn từ gần hay cách xa, người hào vào kiếm cao cường như vậy đều thật mê người, chuyện Diệp Từ Thiên yêu thích nhất chính là ngồi trên băng ghế nhỏ về mặt sùng bái tới nhìn huynh trưởng luyện kiếm.

Chỉ là hôm nay Diệp Từ Thiên không đến, đến chính là người vừa qua sinh nhật bốn tuổi, đang cầm trong tay kẹo hồ lô vui sướng ăn Diệp Từ Hi.

“Ca ca tuyệt quá!” Diệp Từ Thông luyện kiếm xong, theo thói quen lấy khăn lau mồ hôi thì thỉnh thoảng nghe được người xem đệ đệ vỗ mông ngựa.

“Lại ăn kẹo!” Đệ đệ này một ngày không ăn đường không được, Diệp Từ Thông cũng không biết làm sao.

“Ca ca ăn.” Diệp Từ Hi nhào qua ôm lấy bắp đùi Diệp Từ Thông, gờ mứt quả lên cao, mặt tràn đầy mong đợi nhìn Diệp Từ Thông.

Mứt quả dính dính, không cần thận cạo trên người Diệp Từ Thông.

Diệp Từ Thông cúi đầu nhìn vết dính trước ngực mình, chân mày nhíu lại, bèn đẩy Diệp Từ Hi ra không vui nói: “Làm bẩn y phục của ta rồi, người cách xa ta một chút.”

Diệp Từ Hi sững lại, không một chút cái giận, lại cho là Diệp Từ Thông đang chơi cùng hắn, cười hi hi một lần nữa ôm lấy chân Diệp Từ Thông mở miệng nói: “Ca ca, ăn kẹo hồ lô.”

“Ta không thích ăn.” Diệp Từ Thông cau mày nhìn đệ đệ như đúc ra từ cùng một khuôn với Hách Quang Quang, tay đột nhiên có chút ngứa ngáy.

Hai lần bị cự tuyệt, Diệp Từ Hi mất hứng, uất ức cong cái miệng nhỏ lên: “Không ăn thì không ăn, Hi nhi tự mình ăn.”

“Cả ngày ăn kẹo, trừ đường ra đệ còn biết cái gì!” Rốt cuộc vẫn không nhịn được, Diệp Từ Thông vươn tay xoa nắn nhéo mặt Diệp Từ Hi, vui sướng nhào nặn, thường thường bị Hách Quang Quang cầm chổi lông gà chạy theo đuổi đánh, lần này thừa dịp bốn bề vắng lặng hắn liền khi dễ con trai nàng cho hả giận, ai bảo đáng ghét nhĩ tử của nàng giống hệt nàng.

“Đau, đau.” Bị nhéo đau Diệp Từ Hi ngửa đầu về phía sau né tránh bàn tay xấu của huynh trưởng, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhăn đau oán giận nói: “Trừ đường đường, Hi nhi còn thích bú sữa mẹ.”

“Đệ!” Diệp Từ Thông suýt sặc, hít sâu một hơi đồng thời lại nhéo lên khuôn mặt nhỏ nhăn núc ních thịt của đệ đệ: “Lớn như vậy còn bú sữa mẹ, đệ không xấu hổ sao.”

“Không xấu hổ, Hi nhi muốn bú sữa.” Diệp Từ Hi cắn một cái mứt quả vừa ăn vừa nói.

“Muốn trở về tìm mẹ thì đi đi.” Diệp Từ Thông muốn trở về thay quần áo, bước đi xách theo Diệp Từ Hi ra khỏi phòng luyện công.

“Hừ.” Diệp Từ Hi chu cái miệng nhỏ ra, ủy khuất nói: “Mẫu thân cho phụ thân bú sữa không cho Hi nhi bú.”

Diệp Từ Thông đi đằng trước nghe vậy lão đảo một cái suýt nữa té ngã, lấy lại thăng bằng mới xoay người trừng mắt nghiêm nghị quát lên: “Nói lung tung gì vậy? Cái mông lại ngứa ngứa phải không?”

Diệp Từ Hi sợ hãi lùi một bước, trong nháy mắt hốc mắt đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Hi nhi không có nói bậy, Hi nhi nhìn thấy phụ thân sờ mẫu thân, Hi nhi cũng muốn sờ, cha thật hung dữ đánh mông Hi nhi.”

Nghe vậy, nét mặt Diệp Từ Thông thay đổi trong nháy mắt, mặt vừa đỏ vừa nóng, ngồi xuống bịt miệng đệ đệ vừa phát ra những từ ngữ kinh người cảnh cáo: “Về sau không được nói những lời này nữa có biết không?”

Diệp Từ Hi không hiểu rõ, nhìn ca ca hung dữ như vậy, tâm nhát gan dâng lên nào dám không nghe lệnh, liền vội vàng gật đầu.

“Nếu những lời đệ nói bị người khác nghe được rồi đến tai phụ thân chẳng những cái mông bị đánh, còn không cho đệ ăn đường đường!” Diệp Từ Thông nghiêm mặt đỏ hồng tiếp tục uy hiếp.

Vừa nghe không có đường ăn, hai mắt Diệp Từ Hi mở to, sợ hãi nói: “Hi nhi biết, sẽ không nói phụ thân không cho Hi nhi bú ti mẹ.”

Hắn chỉ cũng không phải câu này, chỉ là câu nói kia hắn không nói ra, Diệp Từ Thông hít sâu mấy hơi, nhéo khuôn mặt nhỏ nhăn Diệp Từ Hi nói: “Chỉ là mong đệ nói được làm được, nếu không cả ta cũng đánh cái mông đệ!”

Diệp Từ Hi không sợ đánh cái mông, một chút phản ứng cũng không có.

Diệp Từ Thông thấy thế hai cánh tay ôm ngực, hếch mày lên ác ý cười một tiếng: “Đánh xong cái mông sẽ mang toàn bộ đường đường của đệ vứt đi!”

“A, ca ca đừng vứt đường đường, Hi nhi nghe lời.” Diệp Từ Hi bị dọa sợ lập tức xông lên ôm lấy bắp đùi Diệp Từ Thông lớn tiếng cầu xin tha thứ, không cần thận lại cạo nước đường chảy trên mứt quả lên y phục Diệp Từ Thông.

“Đệ!” Diệp Từ Thông giận nghiêng chặt răng, hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Từ Hi vẫn không biết mình phạm sai, đoạt lấy kẹo hồ lô mút quả còn chưa ăn xong xoay người rời đi.

“Oa. . .” Diệp Từ Hi bị đoạt mút quả lớn tiếng khóc.

Diệp Từ Thông không để ý đệ đệ khóc lớn, ra khỏi phòng luyện công liền vứt mút quả đi, sau lưng nghe được một tiếng oa nhi khóc đến kinh thiên động địa, Diệp Từ Thông sờ cằm nghĩ lần này không biết sau bao lâu Hách Quang Quang sẽ cầm chổi lông gà đến tìm hấn tính sổ.

Ừm, không cần gấp gáp, Hách Quang Quang bắt nạt hấn, hấn sẽ bắt nạt Diệp Từ Hi, mẹ nọ con trả nha, đệ đệ chính là dùng để bắt nạt.

May mắn đệ đệ không giống muội muội có khuôn mặt giống như phụ thân bọn họ nghiêm nghị, nếu không hấn nghĩ lúc bắt nạt Diệp Từ Hi giống như đối mặt với phụ thân làm sao bắt nạt được.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Không Nói, Trốn Không Xong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.